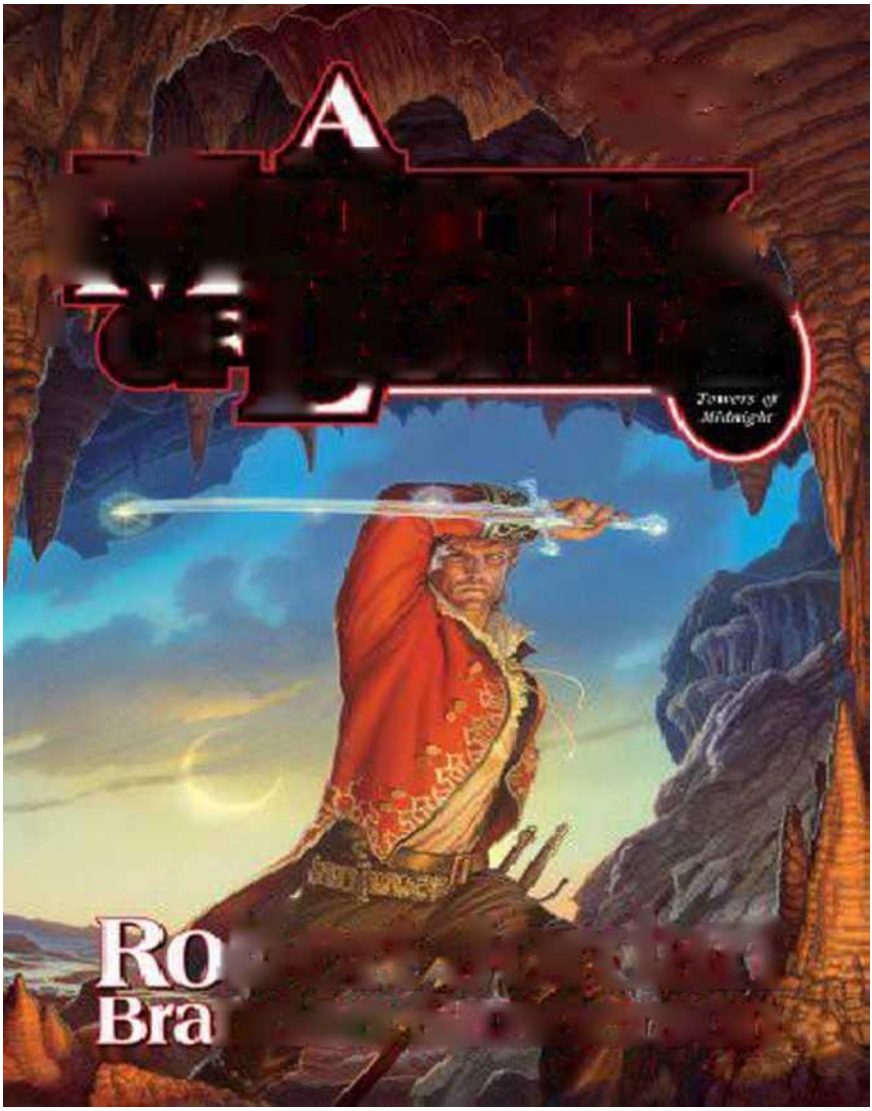
A
Towers of Midnight
RO
Bra

Adnotare

Din 1990, când The Wheel of Timee a lui Robert Jordan a izbucnit în lume cu prima sa carte, *The Eye of the World*, cititorii au anticipat scenele finale ale acestei extraordinare saga, care s-a vândut în peste patruzeci de milioane de exemplare în peste treizeci de limbi.

Când Robert Jordan a murit în 2007, toţi se temeau ca i *r* i *r* * – *1 X*. *W* 1 /v 1

aceste scene finale nu vor fi scrise niciodată. Dar lucrând din notele şi părţile lăsate de Jordan, scriitorul fantasy consacrat Brandon Sanderson a intervenit pentru a finaliza capodopera. Cu *The Gathering Storm* (Cartea a 12-a) şi *Towers of Midnight* (Cartea a 13-a) în spate, ambele fiind bestsellerurile cu copertă cartonată numărul 1 *din New York Times*, Sanderson recreează acum viziunea pe care Robert Jordan a lăsat-o în urmă.

Editat de văduva lui Jordan, care a editat toate cărţile lui Jordan, *A Memory of Light* va încânta, va captiva şi va satisface profund toate legiunile de cititori din Jordan.

Roata Timpului se întoarce, iar Veacurile vin şi trec.

Ceea ce a fost, ce va fi şi ce este, s-ar putea încă să cadă sub Umbră.

Lasă Dragonul să călătorească din nou pe vânturile timpului.

O amintire a luminii Robert Jordan şi Brandon

Sanderson

Pentru Harriet, *lumina vieţii domnului Jordan*, *şi pentru Emily*, *lumina mea*.

Şi Umbra a căzut asupra Ţării şi Lumea a fost ruptă piatră din piatră. Oceanele au fugit, iar munţii au fost înghiţiţi, iar naţiunile au fost împrăştiate în cele opt colţuri ale lumii. Luna era ca sângele, iar soarele era ca cenuşa. Marile nerbeau, iar cei vii îi invidiau pe morţi. Totul s-a spulberat şi toată, cu excepţia memoriei, s-a pierdut, şi o amintire mai presus de toate celelalte, despre cel care a adus Umbra şi Spărgerea Lumii. Şi l-au numit Dragon.

— Din Aleth nin Taerin alt a Camora

Ruperea Lumii.

Autor necunoscut, Epoca a Patra.

Prolog de Grace şi Banners Fallen

Bayrd apăsă moneda între degetul mare şi arătător. A fost complet enervant să simţi *zdrobirea metalului*.

Şi-a îndepărtat degetul mare. Cuprul dur îşi purta acum în mod clar amprenta, reflectând lumina incertă a torţei. Se simţea înfrigurat, de parcă ar fi petrecut o noapte întreagă într-o pivniţă.

Stomacul îi mârâia. Din nou.

Vântul de nord s-a înălţat, făcând torţe să stropească. Bayrd stătea cu spatele la o stâncă mare, lângă centrul lagărului de război. Oamenii flămânzi mormăiau în timp ce îşi încălzeau mâinile în jurul gropilor de foc; raţiile se stricaseră de mult. Alţi soldaţi din apropiere au început să-şi aşeze tot metalul – săbii, cleme de armură, zale – pe pământ, ca pânza de uscat. Poate că sperau că, atunci când soarele răsare, va schimba materialul înapoi la normal.

Bayrd rostogoli o singură monedă într-o minge între degete. *Lumina ne păstrează*, se gândi el. *Lumina*... A aruncat mingea pe iarbă, apoi s-a întins şi a ridicat pietrele

cu care lucrase.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat aici, Karam, se răsti Lordul Jarid. Jarid şi consilierii lui stăteau în apropiere, în faţa unei mese acoperite cu hărţi. „Vreau să ştiu cum s-au apropiat atât de mult şi vreau capul reginei acelei nenorocite Aes Sedai!” Jarid bătu cu pumnul pe masă. Odată, ochii lui nu arătaseră o asemenea fervoare nebună. Presiunea tuturor – raţiile pierdute, lucrurile ciudate din nopţi – îl schimba.

În spatele lui Jarid, cortul de comandă zăcea în grămada. Părul lui Jarid – crescut lung în timpul exilului – s-a eliberat, cu faţa scăldată în lumina zdrenţuită a torţelor. Ta wi 1 lw7 jwyv w 1 – 1 1 z 1 17 yvi

Bucăţi de iarbă moartă încă se lipeau de haina lui de când ieşise târâind din cort.

Slujitori derutaţi au cules de vârfurile de fier ale cortului, care – ca tot metalul din tabără – deveniseră moi la atingere. Inelele de montare ale cortului se întinseseră şi se rupseră ca ceara caldă.

TV T.X. * w TA 1 1 «A.

Noaptea mirosea rău. De învechire, de încăperi în care nu mai intraseră de ani de zile. Aerul unei poieni nu ar trebui să miroasă a praf străvechi. Stomacul lui Bayrd mârâi din nou. Uşoară, dar i-ar fi plăcut să aibă ceva de mâncare. Şi-a pus atenţia asupra muncii sale, lovindu-şi una dintre pietre pe cealaltă.

ţinea pietrele aşa cum îl învăţase bătrânul lui pappil când era băiat. Sentimentul că piatra loveşte piatra a ajutat să îndepărteze foamea şi răceala. Cel puţin ceva era încă solid pe lumea asta.

Lordul Jarid îi aruncă o privire, încruntat. Bayrd era unul dintre cei zece oameni pe care Jarid insistase să-l păzească în noaptea aceasta.

— Voi *avea* capul lui Elayne, Karam, spuse Jarid, întorcându-se înapoi către căpitanii săi. „Această noapte nefirească este opera vrăjitoarelor ei”.

„Capul ei?” Vocea sceptică a lui Ieri se auzi din lateral. / „X * – 1 – 1 rx *îi*

„Şi cum, mai exact, îţi va aduce cineva capul?”

Lordul Jarid se întoarse, la fel ca şi ceilalţi din jurul mesei luminate cu torţe. Ieri se uită la cer; pe umăr, purta semnul mistreţului de aur care încărca înaintea unei suliţe roşii. Era semnul gărzii personale a lordului Jarid, dar vocea lui Ieri nu purta prea mult respect. „Ce va folosi ca să-şi elibereze capul, Jarid? Dinţii lui?”

Tabăra s-a oprit la linia oribil de insubordonată. Bayrd şi-a oprit pietrele, ezitând. Da, se vorbise despre cât de neîntrerupt devenise Lordul Jarid. Dar asta?

T * 1 X C7 – C 1 * I – IC* T 1

Jarid pufăi, faţa devenind roşie de furie. „Îndrăzneşti să foloseşti un asemenea ton cu mine? Unul dintre propriii mei *gardieni*?”

Ieri a continuat să inspecteze cerul plin de nori.

— Ai rămas cu plata pentru două luni, se răsti Jarid, dar vocea îi tremura. „Scăpat de grad şi pus în serviciu la latrine până la noi ordine. Dacă îmi răspunzi din nou, îţi voi tăia limba”.

Bayrd tremura de vântul rece. Ieri era cea mai bună pe care o aveau în ceea ce mai rămăsese din armata lor rebelă. Ceilalţi gardieni se târşără, privind în jos.

Ieri se uită spre lord şi zâmbi. N-a scos un cuvânt, dar, cumva, nu a trebuit. Să-i taie limba? Fiecare fragment de metal din tabără devenise moale ca untura. Cuţitul lui Jarid zăcea pe masă, răsucit şi deformat – se întinsese subţire când îl smulsese din teacă. Haina lui Jarid clapă, deschisă; avusese nasturi argintii.

T – 1 *îi T7* TTI/k” ’1 1 *

„Jarid… Spuse Karam. Un tânăr domn al unei case minore loial lui Sarand, avea o faţă slabă şi buze mari. „Chiar crezi… chiar crezi că aceasta a fost opera lui Aes Sedai? Tot metalul din tabără?”

— Desigur, a lătrat Jarid. „Ce altceva ar fi? Nu-mi spune că crezi poveştile alea despre foc de tabără. Ultima bătălie? Phaw”. Se uită înapoi la masă. Desfăşurată acolo, cu pietricele cântărind colţurile, era o hartă a lui Andor.

Bayrd se întoarse spre pietrele lui. *Snap*, *snap*, *snap*. Ardezie şi granit. A fost nevoie de muncă pentru a găsi secţiuni potrivite din fiecare, dar Pappil îl învăţase pe Bayrd să recunoască toate tipurile de piatră. Bătrânul se simţise trădat când tatăl lui Bayrd plecase şi devenise măcelar în oraş, în loc să-şi păstreze meseria de familie.

Ardezie moale, netedă. Granit accidentat, crestat. Da, unele lucruri din lume erau încă solide. Câteva lucruri. În aceste zile, nu te puteai baza pe foarte multe. Odinioară domnii imobili erau acum moi ca… Ei bine, moale ca metalul. Cerul se agita de întuneric, iar bărbaţii curajoşi – bărbaţii la care Bayrd îşi ridicase privirea de mult – tremurau şi scânceau în noapte.

— T * 1 T\ * TT l „l – /K

— Sunt îngrijorat, Jarid, spuse Davies. Un bărbat mai în

vârstă, Lordul Davies era la fel de aproape ca oricine să fie confidentul lui Jarid. „Nu am văzut pe nimeni de zile întregi. Nu fermier, nu soldat al reginei. Ceva se întâmpla. Ceva greşit”.

— Ea a îndepărtat oamenii, mârâi Jarid. „Se pregăteşte să se arunce”.

— Cred că ne ignoră, Jarid, spuse Karam, privind spre cer. Norii încă se agitau acolo. Păreau că luni de zile de când Bayrd nu văzuse un cer senin. „De ce s-ar deranja? Oamenii noştri mor de foame. Mâncarea continuă să se strice. Semnele”.

— Încearcă să ne strângă, spuse Jarid, cu ochii mari de fervoare. „Aceasta este opera Aes Sedai”.

În tabără a venit brusc liniştea. Tăcere, cu excepţia pietrelor lui Bayrd. Nu se simţise niciodată bine ca măcelar, dar îşi găsise o casă în garda domnului său. Tăierea vacilor sau tăierea bărbaţilor, cele două erau izbitor de asemănătoare. Îl deranja cât de uşor trecuse de la unul la altul.

Snap, *snap*, *snap*.

Ieri se întoarse. Jarid îl privi bănuitor pe gardian, de parcă gata să strige o pedeapsă mai aspră.

Nu a fost întotdeauna atât de rău, *nu-i aşa*? se gândi Bayrd. *El dorea tronul pentru soţia sa*, *dar ce domn nu ar vrea*? Era greu să priveşti dincolo de nume. Familia lui Bayrd a urmat familia Sarand cu respect timp de generaţii.

Ieri s-a îndepărtat cu paşi mari de la postul de comandă.

„Unde crezi ca pleci?” urla Jarid.

Ieri se întinse la umăr şi smulse ecusonul paznicului Sarand. A aruncat-o deoparte şi a părăsit lumina tortei, A 1

Îndreptându-se spre noapte, spre vânturile din nord.

Majoritatea bărbaţilor din lagăr nu se culcaseră. Stăteau în jurul focurilor, dorind să fie aproape de căldură şi lumină. Câţiva cu vase de lut au încercat să fierbe tăieturi de iarbă, frunze sau fâşii de piele ca ceva, orice, de mâncat.

S-au ridicat să o privească pe Ieri plecând.

— Dezertor, scuipă Jarid. „După tot ce am trecut, acum pleacă. Doar pentru că lucrurile sunt dificile”.

— Oamenii mor de *foame*, Jarid, repetă Davies.

„Sunt conştient. Îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai spus despre problemele cu fiecare *respiraţie sângeroasă pe care o ai*”. Jarid şi-a şters fruntea cu palma tremurândă, apoi şi-a trântit-o pe hartă. „Va trebui să lovim unul dintre oraşe; nu există o fugă de ea, nu acum că ştie unde suntem. Whitebridge. O vom lua şi o vom reaproviziona. Aes Sedaiul ei trebuie să fie slăbit după cascadoria pe care au făcut-o în seara asta, altfel ar fi atacat.

Bayrd miji ochii în întuneric. Alţi bărbaţi stăteau în picioare, ridicând sferturi sau cârlige. Unii au mers fără arme. Au adunat rulouri de dormit, şi-au ridicat pachetele de haine pe umeri. Apoi au început să iasă din tabără, trecerea lor tăcută, ca mişcarea fantomelor. Fără zgomot de zale sau cataramе pe armură. Metalul dispăruse. De parcă sufletul ar fi fost dezbrăcat din el.

„Elayne nu îndrăzneşte să se mişte împotriva noastră în forţă”, a spus Jarid, convingându-se poate. „Trebuie să fie ceartă în Caemlyn. Toţi acei mercenari pe care i-ai raportat, Shiv. Revolte, poate. Elenia va lucra împotriva lui Elayne, desigur. Whitebridge. Da, Whitebridge va fi perfect.

„O ţinem, vezi tu, şi tăiem naţiunea în jumătate. Recrutăm acolo, lipim bărbaţii din vestul Andorului de steag. Mergi la… cum se numeşte locul? Cele Două Râuri. Ar trebui să găsim mâini capabile acolo”. Jarid adulmecă. „Am auzit că nu au văzut un lord de zeci de ani. Dă-mi patru luni şi voi avea o armată cu care să fiu socotită. Destul că nu va îndrăzni să ne lovească cu vrăjitoarele ei.

Bayrd îşi ridică piatra la lumina torţelor. Trucul pentru a crea un vârf de lance bun a fost să începi spre exterior şi să-ţi faci drum înăuntru. Desenase forma potrivită cu cretă pe ardezie, apoi lucrase spre centru pentru a termina forma. De acolo, ai trecut de la lovire la atingere, tunzând bucăţi mai mici.

Terminase o parte mai devreme; această a doua jumătate era aproape gata. Aproape că-şi auzea pappilul şoptindu-i… *Suntem din piatra*, *Bayrd*. *Indiferent ce spune tatăl tău*. *În adâncul sunetului*, *suntem din piatră*.

Mai mulţi soldaţi au părăsit tabăra. Ciudat, cât de puţini dintre ei au vorbit. Jarid observă în cele din urmă. Să ridicat drept şi a apucat una dintre torţe, ţinând-o sus. „Ce fac ei? Vânătoare? Nu am văzut niciun joc de săptămâni. Puneţi capcane, poate?

Nimeni nu a răspuns.

— Poate că au văzut ceva, mormăi Jarid. „Sau poate ei cred că au făcut-o. Nu voi mai suporta să vorbesc despre spirite sau alte prostii; vrăjitoarele creează apariţii pentru a ne tulbura. Asta este… asta trebuie să fie”.

Foşnetul venea din apropiere. Karam sapa în cortul lui – ’7A* 1XX* X

căzut. A venit cu un pachet mic.

„Karam?” spuse Jarid.

Karam aruncă o privire către Lordul Jarid, apoi îşi coborî ochii şi începu să-i lege o pungă cu monede la talie. S

— A oprit şi a râs, apoi l-a golit. Monedele de aur din interior se topiseră într-un singur bulgăre, ca urechile de porc într-un borcan. Karam a pus în buzunar acest bulgăre. A

pescuit în pungă şi a scos un inel. Piatra preţioasă roşie ca sângele din centru era încă bună.

— Probabil că în zilele noastre nu va fi suficient pentru a cumpăra un măr, mormăi el.

— *Cer* să ştiu ce faci, mârâi Jarid. „Asta e lucrul tău?” Le făcu semn către soldaţii care plecau. – înscenezi o revoltă, nu-i aşa?

— Nu e treaba mea, spuse Karam, părând ruşinat. „Şi nici nu este chiar al tău. Sunt… Îmi pare rău”.

Karam se îndepărtă de lumina torţelor. Bayrd se trezi surprins. Lordul Karam şi Lordul Jarid fuseseră prieteni din copilărie.

Lordul Davies a urmat, alergând după Karam. Avea de gând să încerce să-l reţină pe tânărul? Nu, a căzut în pas lângă Karam. Au dispărut în întuneric.

„O să te vânez pentru asta!” strigă Jarid după ei, cu o voce stridentă. Frenetic. „Voi fi consort cu Regina! Niciun om nu vă va da, nici unui membru al Caselor voastre, adăpost sau ajutor timp de zece generaţii!”

Bayrd se uită înapoi la piatra din mână. Mai rămâne doar un pas, netezirea. Un vârf de lance bun avea nevoie de ceva netezire pentru a fi periculos. A scos o altă bucată de granit pe care o ridicase în acest scop şi a început să o

zgârie cu grilă de-a lungul părţii laterale a ardeziei.

Se pare că îmi amintesc asta mai bine decât m-am aşteptat, se gândi el în timp ce Lordul Jarid continua să z *J*. * X

deranleze.

— 1 J 1 A 7 – 7? 7 – 7 7

Era ceva puternic în realizarea vârfului de lance. Simplul act părea să respingă întunericul. În ultima vreme, Bayrd şi restul taberei fuseseră o *umbră*. De parca… de parcă nu ar putea sta în lumină, indiferent cum ar încerca. Se trezea în fiecare dimineaţă simţindu-se de parcă cineva pe care îl iubea ar fi murit cu o zi înainte.

Te-ar putea zdrobi, acea disperare. Dar actul de a crea ceva – orice – a ripostat. Acesta a fost o modalitate de a provoca… / Cel despre care memnul dintre ei nu a vorbit. Cel pe care îl ştiau cu toţii era în spatele ei, indiferent de ce a spus Lordul Jarid.

Bayrd se ridică. Ar vrea să facă mai multe neteziri mai târziu, dar vârful de lance chiar arăta bine. Şi-a ridicat mâna de suliţă de lemn – lama de metal căzuse eliberată când răul a lovit tabăra – şi a trântit noul vârf de lance la loc, aşa cum îl învăţase pappilul lui cu toţi acei ani în urmă.

Ca

Ceilalţi paznici îl priveau. „Vom avea nevoie de mai multe dintre acestea”, a spus Morear. „Dacă eşti dispus”.

Bayrd dădu din cap. „La ieşire, ne putem opri pe coasta dealului unde am găsit ardezia”.

T – 7 – *Ak* 77* xz xz. – 7 – *A*

Jarid se opri în cele din urmă să ţipe, cu ochii mari în lumina torţelor. „Nu. Tu eşti garda mea personală. Nu mă

vei sfida!”

Jarid a sărit după Bayrd, cu crima în ochi, dar Morear şi Rosse l-au prins pe lord din spate. Rosse se uită îngrozit la propriul său act revoltător. Nu a dat drumul, totuşi.

Bayrd a pescuit câteva lucruri de lângă căptuşeala lui. După aceea, dădu din cap către ceilalţi, iar ei i s-au alăturat – opt bărbaţi din garda personală a lordului Jarid, târându-l însuşi pe stăpânul pulverizator prin rămăşiţele taberei. Au trecut pe lângă focuri mocnite şi corturi căzute, abandonate de bărbaţi care se îndreptau acum în întuneric în număr mai mare, îndreptându-se spre nord. În vânt.

La marginea taberei, Bayrd a ales un copac frumos şi robust. Le-a făcut cu mâna celorlalţi, iar ei au luat frânghia pe care o luase şi l-au legat pe Lordul Jarid de copac. Bărbatul a pufnit până când Morear l-a călusat cu o batistă.

Bayrd se apropie. A băgat o oală în curbura braţului lui Jarid. „Nu te lupta prea mult sau vei renunţa la asta.

Domnul meu. Ar trebui să puteţi împinge căluşul – nu pare prea strâns – şi să înclinaţi burduful pentru a bea. Iată, voi J11 *n X Z*

scoate dopul”.

Jarid se uită cu tunet la Bayrd.

— Nu este vorba despre tine, domnule, spuse Bayrd.

— Ai tratat întotdeauna bine cu familia mea. Dar, aici, nu te putem lăsa să urmăreşti şi să-ţi faci viaţa dificilă. Trebuie doar să facem ceva, iar tu îi opreşti pe toată lumea să o facă. Poate că cineva ar fi trebuit să spună ceva mai devreme. Ei bine, asta e gata. Uneori, laşi carnea să atârne prea mult şi trebuie să dispară toată coada”.

A dat din cap către ceilalţi, care au fugit să adune

cearşafuri. Îl îndreptă pe Rosse spre aflorimentul de ardezie din apropiere şi îi spuse ce să caute în piatra bună de vârf de lance.

Bayrd se întoarse către Lordul Jarid, care se lupta. „Aceasta nu sunt vrăjitoare, Domnul meu. Aceasta nu este Elayne… Presupun că ar trebui să-i spun Regina. Amuzant, mă gândesc la o persoană destul de tânără ca ăsta ca regină. Aş fi preferat să o arunc în genunchi la un han decât să mă înclin în faţa ei, dar Andor va avea nevoie de un conducător care să-l urmeze până la Ultima Bătălie şi nu este soţia ta. Îmi pare rău”.

Jarid s-a lăsat în legături, furia părând să curgă sânge din el. Acum plângea. Lucru ciudat de văzut, asta.

„Voi spune oamenilor că trecem – dacă trecem de vreunul – unde eşti”, a promis Bayrd, „şi că probabil că ai nişte bijuterii pe tine. S-ar putea să vină după tine. S-ar putea”. El a ezitat. „Nu ar fi trebuit să stai în cale. Toată lumea pare să ştie ce urmează, în afară de tine. Dragonul renaşte, vechile legături sunt rupte, vechile jurăminte sunt eliminate… şi voi fi *spânzurat* înainte să-l las pe Andor să mărşăluiască la Ultima Bătălie fără mine”.

Bayrd a plecat, mergând în noapte, ridicându-şi noua suliţă pe umăr. *Oricum, am un jurământ mai vechi decât cel pentru familia ta*. *Un jurământ pe care Dragonul însuşi nu l-a putut anula*. A fost un jurământ faţă de pământ. Pietrele erau în sângele lui şi sângele lui în pietrele acestui Andor.

Bayrd i-a adunat pe ceilalţi şi au plecat spre nord. În spatele lor, noaptea, stăpânul lor scâncea, singur, în timp ce fantomele începură să treacă prin tabără.

Talmanes trase de frâiele lui Selfar, făcându-l pe cal să

danseze şi să scuture din cap. Roanul părea dornic. Poate că Selfar a simţit starea de spirit anxioasă a stăpânului său.

Aerul nopţii era plin de fum. Fum şi ţipete. Talmanes a mărşăluit trupa de-a lungul unui drum înfundat cu refugiaţi pătaţi de funingine. Se mişcau ca nişte bucăţi într-un râu noroios.

Oamenii trupei i-au privit îngrijoraţi pe refugiaţi. „Stabil!” le strigă Talmanes. „Nu putem să spuntăm până la Caemlyn. Stabil!” Îi conduse pe bărbaţi cât de repede a îndrăznit, aproape la alergare. Armura lor zgomonea. Elayne luase cu ea jumătate din Bandă pe Câmpul Merrilor, inclusiv pe Estean şi cea mai mare parte a cavaleriei. Poate că anticipase că trebuie să se retragă repede.

Ei bine, Talmanes nu avea prea mult folos pentru cavalerie pe străzi, care, fără îndoială, erau la fel de înfundate ca acest drum. Selfar pufni şi clătină din cap. Erau aproape acum; zidurile oraşului chiar în faţă – negre în noapte – ţinute într-o lumină furioasă. Era ca şi cum oraşul ar fi fost un focar.

Prin har şi steaguri căzute, gândi Talmanes cu un fior. Nori uriaşi de fum se înălţau peste oraş. Asta a fost rău. Mult mai rău decât atunci când Aiel venise după Cammen.

Talmanes îi dădu în cele din urmă capul lui Selfar. Roanul a galopat o vreme pe marginea drumului; apoi Talmanes, fără tragere de inimă, şi-a forţat drumul, ignorând cererile de ajutor. Timpul petrecut cu Mat l-a făcut să-şi dorească să le poată oferi mai mult acestor oameni. Era de-a dreptul ciudat efectul pe care Matrim Cauthon l-a avut asupra unei persoane. Talmanes privea oamenii de rând într-o lumină foarte diferită acum. Poate pentru că încă nu ştia pe bună

dreptate dacă să se gândească la Mat ca un lord sau nu.

k” / T\ 1 1 J 1 1 – I I 1 *a*

De cealaltă parte a drumului, a cercetat oraşul în flăcări, aşteptând ca oamenii săi să-şi ajungă din urmă. Ar fi putut să-i urce pe toţi – deşi nu erau cavaleri antrenaţi, fiecare bărbat din trupă avea un cal pentru călătorii pe distanţe lungi. În seara asta, nu a îndrăznit. Cu Trollocs şi Myrddraal pândind pe străzi, Talmanes avea nevoie de oamenii săi în formă de luptă imediată. Arbaletarii mărşăluiau cu arme încărcate pe flancurile coloanelor adânci de ştiucă. Nu şi-a lăsat soldaţii deschişi unei încărcări trolloci, oricât de urgentă ar fi fost misiunea lor.

Dar dacă au pierdut acei dragoni…

Lumina ne luminează, gândi Talmanes. Oraşul părea să fiarbă, cu tot fumul acela zvâcnind deasupra. Cu toate acestea, unele părţi ale Oraşului Interior – care se ridicau sus pe deal şi se vedeau peste ziduri – nu erau încă în flăcări. Palatul nu era încă în flăcări. Soldaţii de acolo ar putea ţine?

KT7 * – * J 1 1 – 1 – Nu venise memn cuvânt de la regina şi, din ceea ce putea vedea Talmanes, nu sosise memn ajutor pentru oraş. Regina trebuie să nu fie încă conştientă şi asta a fost rău.

Foarte, *foarte* rău.

În faţă, Talmanes l-a zărit pe Sandip cu unii dintre cercetaşii trupei. Bărbatul zvelt încerca să se desprindă 1 – I X1 C i x dintr-un grup de refugiaţi.

„Te rog, bun stăpâne”, plângea o tânără. „Copilul meu, fiica mea, în înălţimile marşului de nord…”

ÎŢI 1* 7 – 1 7 „/ *JJ* I- 1 1 J

„Trebuie să alung la magazinul meu!” urlă un bărbat robust. „Sticlăria mea…”

— Oamenii mei buni, spuse Talmanes, forţându-şi calul printre ei, ar trebui să mă gândesc că, dacă vrei să te ajutăm, s-ar putea să vrei să dai înapoi şi să ne laşi să ajungem în oraşul sângeros.

Refugiaţii s-au retras fără tragere de inimă, iar Sandip dădu din cap către Talmanes în semn de mulţumire. Bărbatul şi părul închis la culoare, Sandip era unul dintre comandanţii trupei şi un medic de garduri desăvârşit. Bărbatul amabil a purtat o expresie sumbră astăzi, însă.

— Sandip, spuse Talmanes, arătând, acolo.

În depărtare, un grup mare de bărbaţi luptători s-au 1 x – i z X *f* X

adunat, privind spre oraş.

— Mercenari, spuse Sandip cu un mormăit. „Am trecut de mai multe loturi dintre ele. Nimeni nu părea înclinat să ridice un deget”.

— Vom vedea despre asta, spuse Talmanes. Oamenii încă inundau porţile oraşului, tuşind, ţinând strâns în mână bunuri slabe, conducând copii care plângeau. Acel flux nu avea să slăbească curând. Caemlyn era plin ca un han în ziua de piaţă; cei destul de norocoşi să scape ar fi doar o mică parte în comparaţie cu cei încă înăuntru.

În 1 *7* (-*y* 1 – /V 1 1 – /V

— Talmanes, spuse Sandip încet, acel oraş va deveni în curând o capcană a morţii. Nu există suficiente căi de ieşire. Dacă lăsăm Bandul să fie prins înăuntru…”

„Ştiu. Dar”.

La porţi, un val de sentiment a răsărit printre refugiaţi. A

fost aproape un lucru fizic, un fior. Ţipetele au devenit mai intense. Talmanes se învârtea; figuri imense se mişcau în umbră din interiorul porţii.

„Uşoară!” spuse Sandip. „Ce este?”

7 t-l îi x t-l i i în

— Trolloci, spuse Talmanes, întorcându-l pe Selfar. „Uşoară! Vor încerca să apuce poarta, să-i oprească pe refugiaţi”. Erau cinci porţi în afara oraşului; dacă trollocii iau ţinut pe toţi…

Acesta a fost deja o măcel. Dacă trollocii ar putea opri oamenii înspăimântaţi să fugă, ar fi mult mai rău.

1 XJ J /K 7 /K 1 k „/ – 1 I *Jt* J – I – J – I 1 ÎŢI I – „Grăbeşte-te în rândurile!” strigă Talmanes. „Toţi oamenii la porţile oraşului!” L-a îndemnat pe Selfar în galop.

Clădirea ar fi fost numită han în altă parte, deşi Isam nu văzuse niciodată pe nimeni înăuntru, cu excepţia femeilor cu ochi plictisiţi care îngrijeau cele câteva camere monotone şi pregăteau mese fără gust. Vizitele aici nu au fost niciodată pentru confort. S-a aşezat pe un taburet dur la o masă de pin atât de uzată de vârstă, încât probabil că devenise gri cu mult înainte de naşterea lui Isam. S-a abţinut să atingă suprafaţa prea mult, ca să nu iasă cu mai multe aşchii decât avea un Aiel lance.

Paharul de tablă crestat al lui Isam era umplut cu un lichid închis la culoare, deşi nu bea. Stătea lângă perete, destul de aproape de fereastra unică a hanului pentru a privi strada de pământ de afară, slab luminată seara de câteva felinare ruginite atârnate în afara clădirilor. Isam a avut grijă să nu-şi lase profilul să se vadă prin geamul pătat. Nu s-a uitat niciodată direct afară. Cel mai bine a fost

întotdeauna să nu atragi atenţia în oraş.

Acesta era singurul nume pe care îl avea locul, dacă s-ar putea spune că are un nume. Clădirile slăbite întinse au fost ridicate şi înlocuite de nenumărate ori de-a lungul a două mii de ani. De fapt, semăna cu un oraş de dimensiuni bune, dacă ai miji. Majoritatea clădirilor fuseseră construite de prizonieri, adesea cu puţine sau deloc cunoştinţe despre meşteșug. Fuseseră supravegheau de bărbaţi la fel de ignoranţi. Un număr destul de mare de case păreau susţinute de cei de ambele părţi ale lor.

Transpiraţia curgea pe o parte a feţei lui Isam, în timp ce urmărea pe ascuns acea stradă. Care ar veni pentru el?

În depărtare, abia distingea profilul unui munte care despica cerul nopţii. Metalul se zgâria de metal undeva în oraş ca bătăile inimii de oţel. Cifrele se mişcau pe stradă. Bărbaţi, îmbrăcaţi în haine şi glugă, cu feţele ascunse până la ochi în spatele vălurilor roşii de sânge.

Isam a avut grijă să nu-şi lase ochii să zăbovească asupra lor.

Tunetul a bubuit. Pantele acelui munte erau pline de fulgere ciudate care au lovit în sus, spre norii cenuşii mereu prezenţi. Puţini oameni ştiau despre acest oraş nu atât de departe de valea Thakan dar, cu Shayol Ghul însuşi deasupra. Puţini ştiau *zvonuri* despre existenţa sa. Lui Isam nu i-ar fi deranjat să fie printre ignoranţi.

Un altul dintre bărbaţi a trecut. Voaluri roşii. Îi ţineau mereu trează. Ei bine, aproape întotdeauna. Dacă ai văzut pe cineva să-şi coboare vălul, era timpul să-l omori. Pentru că dacă nu ai face-o, te-ar ucide. Cei mai mulţi dintre bărbaţii cu voal roşu păreau să nu aibă niciun motiv să fie

afară, în afară de a se încrunta unii la alţii şi, poate, de a da cu piciorul în numeroşii că-mi vagabonzi – cu nervuri şi sălbatici – ori de câte ori le-a trecut unul în cale. Puţinele femei care părăsiseră adăpostul s-au năpustit de-a lungul marginilor străzii, cu ochii în jos. Nu erau copii care să fie văzuţi şi probabil puţini să fie găsiţi. Oraşul nu era un loc pentru copii. Isam ştia. El crescuse din copilărie aici.

Unul dintre bărbaţii care treceau pe stradă ridică privirea la fereastra lui Isam şi se opri. Isam a rămas foarte nemişcat. *Samma N'Sei*, Eye Blinders, fusese întotdeauna sensibil şi plin de mândrie. Nu, sensibil era un termen prea blând. Nu aveau nevoie decât de capriciu pentru a-i lua un cuţit unuia dintre cei fără talent. De obicei, unul dintre servitori era cel care plătea. De obicei.

Bărbatul cu voal roşu a continuat să-l privească. Isam şi-a liniştit nervii şi nu a făcut niciun spectacol de a se uita înapoi. Chemarea lui aici fusese urgentă şi nu se ignora astfel de lucruri dacă dorea să trăiască. Dar încă… dacă bărbatul ar fi făcut un pas spre clădire, Isam s-ar strecura în *Tel aran rhiod*, sigur ştiind că nici măcar unul dintre Aleşi nu l-ar putea urmări de aici.

Samma N'Sei se întoarse brusc de la fereastră. Într-o clipită, se îndepărtă de clădire, păşind repede. Isam a simţit că o parte din tensiunea lui se topeşte, deşi nu l-ar fi părăsit niciodată cu adevărat, nu în acest loc. Acest loc nu era acasă, în ciuda copilăriei lui aici. Locul acesta era moartea.

Mişcare. Isam aruncă o privire spre capătul străzii. Un alt bărbat înalt, într-o haină neagră şi o mantie, mergea spre el, cu faţa dezvăluită. Incredibil, strada se golea în timp ce *Samma N'Sei năvălea* pe alte străzi şi alei.

Deci a fost Moridin. Isam nu fusese acolo pentru a asista la prima vizită a Aleşilor în Oraş, dar auzise. *Samma N'Sei* îl crezuse pe Moridin unul dintre cei fără talent până când demonstrase altfel. Constrângerile care îi ţineau nu îl ţineau pe el.

Numărul morţilor *Samma N'Sei* a variat odată cu povestirea, dar afirmaţia nu a scăzut niciodată sub o duzină. După dovezile ochilor lui, Isam putea să creadă.

Când Moridin a ajuns la han, strada era goală, cu excepţia câinilor. Şi Moridin a trecut chiar pe trecut. Isam a privit cât de atent a îndrăznit. Moridin părea neinteresat de el sau de han, care era locul în care Isam fusese instruit să aştepte. Poate că Aleşii aveau alte treburi, iar Isam avea să fie o idee ulterioară.

După ce Moridin a murit, Isam a luat în sfârşit o înghiţitură din băutura lui neagră. Localnicii l-au numit doar „foc". Şi-a respectat numele. Se presupune că era legat de o băutură din Deşeuri. Ca orice altceva în oraş, era o versiune coruptă a originalului.

Cât timp avea să-l facă Moridin să aştepte? Lui Isam nu-i plăcea să fie aici. Îi amintea prea mult de copilăria lui. Un servitor a trecut – o femeie cu o rochie atât de uzată încât era practic zdrenţe – şi a scăpat o farfurie pe masă. Cei doi nu au schimbat niciun cuvânt.

Isam se uită la masa lui. Legume – ardei şi ceapă, în mare parte – tăiate felii subţiri şi fierte. A ales unul şi a gustat, apoi a oftat şi a împins masa deoparte. Legumele erau la fel de fade ca terciul de mei neaşezonat. Nu era nicio carne. Asta a fost de fapt bine; nu-i plăcea să mănânce carne decât dacă o văzuse ucisă şi măcelărinduse. A fost o

rămăşiţă a copilăriei lui. Dacă nu l-ai fi văzut măcelărit, nu ai putea şti. Nu este sigur. Aici sus, dacă ai găsit carne, ar fi *putut* fi ceva care fusese prins în sud, sau poate un animal care fusese crescut aici, o vaca sau o capră.

Sau ar putea fi altceva. Oamenii au pierdut jocuri aici sus şi nu au putut plăti, apoi au dispărut. Şi adesea, *Samma N'Sei* care nu a crescut adevărat s-a îndepărtat de antrenamentul lor. Corpurile au dispărut. Cadavrele au durat rareori suficient pentru înmormântare.

Arde acest loc, gândi Isam, cu stomacul neliniştit. *Arde-*
] cu -

Cineva a intrat în han. Din păcate, nu putea urmări ambele abordări ale uşii din această direcţie. Era o femeie drăguţă, îmbrăcată în negru decorat cu roşu. Isam nu şi-a recunoscut silueta subţire şi faţa delicată. Era din ce în ce mai sigur că îi putea recunoaşte pe toţi Aleşii; le văzuse destul de des în vis. Ei nu ştiau asta, desigur. Se credeau stăpâni ai locului, iar unii dintre ei *erau* foarte pricepuţi.

Era la fel de priceput şi, de asemenea, excepţional de bun să nu fie văzut.

Oricine ar fi acesta, ea era deghizată, atunci. De ce să te deranjezi să se ascundă aici? Oricum, ea trebuia să fie cea care îl chemase. Nicio femeie nu a străbătut Oraşul cu o expresie atât de imperioasă, atât de sigură de sine, de parcă s-ar fi aşteptat ca stâncile înseşi să se supună dacă i se spunea să sară. Isam a căzut liniştit într-un genunchi.

Acea mişcare i-a trezit durerea din interiorul stomacului de unde fusese rănit. Încă nu şi-a revenit din lupta cu lupul. A simţit o mişcare în interiorul lui; Luc o ura pe Aybara. Neobişnuit. Luc tindea să fie cel mai îngăduitor, Isam cel dur. Ei bine, aşa se vedea el.

Oricum, despre acest lup anume, au fost de acord. Pe de o

parte, Isam era încântat; ca vânător, rareori i se prezenta o asemenea provocare ca Aybara. Cu toate acestea, ura lui era mai profundă. O *va* ucide pe Aybara.

Isam a acoperit o grimasă la durere şi şi-a plecat capul. Femeia l-a lăsat în genunchi şi s-a aşezat la masa lui. Ea bătu cu degetul pe marginea paharului de tablă pentru câteva clipe, privindu-i conţinutul şi nu vorbi.

Isam a rămas nemişcat. Mulţi dintre acei proşti care îşi spuneau Prietenii întunecaţi s-au zvârcolit şi s-au zvârcolit atunci când altcineva îşi afirma puterea asupra lor. Într-adevăr, recunoscu el cu reticenţă, probabil că Luc s-ar zvârcoli la fel de mult.

Isam a fost un vânător. Asta era tot ce-i păsa să fie. Când erai în siguranţă cu ceea ce erai, nu era niciun motiv să te supări că ţi se arată locul.

eAr rde-o, dar o parte din burtă îl *durea*. Îl vreau mort, spuse femeia. Vocea ei era blândă, dar intensă.

Isam nu a spus nimic.

„Vreau să-i fie eviscerat ca un animal, măruntaiele lui vărsate pe pământ, sângele lui o tavă de lapte pentru corbi, oasele lăsate să-se înălbească, apoi gri, apoi crăpă *în* căldura soarelui. Îl vreau *mort*, vânător”.

„Al Thor”.

„Da. Ai eşuat în trecut”. Vocea ei era de gheaţă. A simţit un fior. Acesta a fost greu. Greu ca Moridin.

În anii săi de serviciu, învăţase dispreţul faţă de majoritatea Aleşilor. S-au certat ca nişte copii, cu toată puterea şi presupusa înţelepciune. Această femeie l-a făcut să facă o pauză şi se întrebă dacă chiar *le-a* spionat pe toţi. Ea părea diferită.

„Bine?” ea a întrebat. „Vorbeşti pentru eşecurile tale?”

„De fiecare dată când unul dintre ceilalţi m-a însărcinat cu această vânătoare”, a spus el, „a venit altul să mă îndepărteze şi să-mi pună la o altă sarcină”.

De fapt, ar fi preferat să-şi continue vânătoarea de lup. Nu ar nerespecta ordinele, nici cele directe ale Aleşilor. În afară de Aybara, o vânătoare era aproape la fel pentru el cu alta. Ar ucide acest Dragon, dacă ar fi trebuit.

— Aşa ceva nu se va întâmpla de data asta, spuse Alesul, uitându-se încă la ceaşca lui. Ea nu se uitase la el şi nu i-a dat voie să stea, aşa că a rămas în genunchi. „Toţi ceilalţi au renunţat la pretenţia asupra ta. Dacă nu vă spune Marele Domn altfel – dacă nu *va cheamă el însuşi* – trebuie să vă respectaţi această sarcină. Ucide-l pe al’ Thor”.

Mişcarea din afara ferestrei l-a făcut pe Isam să arunce o privire în lateral. Aleşii nu arăta când trecea un grup de figuri cu glugă neagră. Vânturile nu făceau să se mişte i-l f „– 7

mantiile acestor figuri.

Erau însoţiţi de trăsuri; o privelişte neobişnuită în oraş. Trăsurile se mişcau încet, dar încă se legănau şi băteau pe strada denivelată. Isam nu trebuia să vadă prin ferestrele cu perdele ale vagoanelor pentru a şti că înăuntru intrau treisprezece femei, egal cu numărul Myrddraal. Nicmnul dintre *Samma NSei nu* s-a întors în stradă. Aveau tendinţa de a evita procesiunile de genul acesta. Din motive evidente, au avut... sentimente puternice despre astfel de lucruri.

Trăsurile au trecut. Aşa de Altul fusese prins. Isam ar fi presupus că practica s-a încheiat, odată ce pata a fost

curăţată.

Înainte să se întoarcă să se uite la podea, a văzut ceva mai incongru. O faţă mică şi murdară care privea din umbra unei alei de peste drum. Ochi mari, dar o postură furtivă. Trecerea lui Moridin şi venirea celor treisprezece îl alungaseră pe *Samma N'Sei* de pe stradă. Unde nu erau, aricii puteau merge într-o oarecare siguranţă. Poate.

Isam a vrut să ţipe la copil să plece. Spune-i să fugă, să rişte să treacă peste Blight. A muri în stomacul unui vierme era mai bine decât să trăieşti în acest oraş şi să suferi ceea ce ţi-a făcut. Merge! Fugi! *A muri*!

Momentul a trecut repede, ariciul retrăgându-se în umbră.

Isam îşi putea aminti că era acel copil. Învăţase atâtea lucruri atunci. Cum să găseşti mâncare în care ai putea avea cea mai mare încredere şi să nu mai vomi după ce ai aflat ce este în ea. Cum să lupţi cu cuţitele. Cum să evitaţi să fiţi văzut sau observat.

Şi cum să ucizi un bărbat, desigur. Toţi cei care au supravieţuit suficient de mult în oraş au învăţat acea lecţie.

Alesul încă se uita la cupa lui. Isam îşi dădu seama că era reflecţia ei la care se uita. Ce a văzut ea acolo?

— Voi avea nevoie de ajutor, spuse în cele din urmă Isam. „Dragonul Renăscut are gărzi şi rareori este în vis".

— S-a aranjat ajutorul, spuse ea încet.

— Dar trebuie să-l *găseşti*, vânător. Nimic din toate acestea nu joacă aşa cum făceai înainte, încercând să-l atragi la tine. Lews Therin va simţi o astfel de capcană. În plus, nu se va abate de la cauza lui acum. Timpul e scurt".

Ea a vorbit despre operaţiunea dezastruoasă din Two Rivers. Luc fusese la conducere atunci. Ce l-a cunoscut pe

Isam despre oraşe reale, oameni adevăraţi? Aproape că simţea un dor pentru acele lucruri, deşi bănuia că asta era într-adevăr emoţia lui Luc. Isam a fost doar un vânător. Oamenii nu erau interesaţi de el, dincolo de cele mai bune locuri în care să intre o săgeată şi să lovească inima.

Acea operaţiune Two Rivers, totuşi… mirosea ca o carcasă lăsată să putrezească. Încă nu ştia. Scopul fusese într-adevăr să-l ademeneşti pe al' Thor sau să-l ţină pe Isam departe de evenimente importante? Ştia că abilităţile sale îi fascinau pe Aleşi; putea face ceva ce ei nu puteau. Oh, puteau imita felul în care a păşit în vis, dar aveau nevoie de canalizare, porţi, timp.

S

— A săturat să fie un pion în jocurile lor. Lasă-l să vâneze; nu mai schimba prada cu fiecare săptămână care trece.

Unul nu a spus astfel de lucruri aleşilor. Şi-a păstrat obiecţiile pentru sine.

Umbrele au întunecat pragul hanului, iar servitoarea a dispărut în spate. Asta a lăsat locul complet gol, cu excepţia lui Isam şi a Aleşilor.

„Poţi sta în picioare" / a spus ea.

Isam făcu, în grabă, când doi bărbaţi păşiră în cameră. Înalt, musculos şi cu voal roşu. Purtau haine maro ca Aiel, dar nu purtau suliţe sau arcuri. Aceste creaturi au fost ucise cu arme mult mai mortale.

Deşi îşi păstra faţa impasibilă, Isam simţi un val de emoţie. O copilărie de durere, foame şi moarte. O viaţă întreagă de evitare a privirii unor asemenea bărbaţi. S-a luptat din răsputeri să nu tremure în timp ce se îndreptau spre masă, mişcându-se cu gratia prădătorilor naturali.

Bărbaţii şi-au lăsat vălurile şi şi-au dezvăluit dinţii. *Arde-mă*. Dinţii lor erau piliţi.

Acestea fuseseră întoarse. Puteai vedea asta în ochii lor – ochi care nu erau tocmai îndreptăţiţi, nu erau chiar *umani*.

Isam aproape că a fugit chiar atunci, păşind în vis. Nu ia putut ucide pe amândoi bărbaţi. Ar fi fost redus în scrum înainte de a reuşi să doboare unul dintre ei. O văzuse pe *Samma N'Sei* ucigând; au făcut-o adesea doar pentru a explora noi moduri de a-şi folosi puterile.

Nu au atacat. Ştiau ei că această femeie a fost aleasă? De ce, atunci, îşi coboară vălurile? *Samma N'Sei* nu şi-a coborât niciodată vălurile decât pentru a ucide – şi numai pentru uciderile pe care le aşteptau cu cea mai mare nerăbdare.

„Ei te vor însoţi", a spus Alesul. „Veţi avea şi o mână de Fără Talent pentru a vă ajuta să vă ocupaţi de gărzile lui al' Thor". Se întoarse spre el şi, pentru prima dată, i-a întâlnit ochii. Ea părea… revoltat. De parcă ar fi dezgustată să aibă nevoie de ajutorul lui.

ri→ 1 – *JJ* A T T – *u* – „*Te vor însoţi*", spusese ea. Nu „*Ei vă vor servi*".

Fiul sângeros de câine. Aceasta avea să fie o muncă plină de ură.

Talmanes s-a aruncat într-o parte, evitând cu puţin timp toporul lui Trolloc. Pământul tremura când toporul spărgea pietruiala; s-a abătut şi a bătut lama prin coapsa creaturii. Lucrul avea un bot de taur şi şi-a aruncat capul pe spate ca să urlă.

— Arde-mă, dar ai o respiraţie îngrozitoare, mârâi Talmanes, scăpându-şi sabia şi făcându-se înapoi. Lucrul a

căzut pe un picior, iar Talmanes i-a spart mâna armei.

Gâfâind, Talmanes a dansat înapoi în timp ce cei doi tovarăşi ai săi îl loveau pe Trolloc prin spate cu suliţele. Întotdeauna ai vrut să te lupţi cu trollocii într-un grup. Ei bine, întotdeauna ai vrut să te lupţi cu *oricine* cu o echipă de partea ta, dar a fost mai important cu trollocii, având în vedere dimensiunea şi puterea lor.

Cadavrele zăceau ca mormanele de gunoi în noapte. Talmanes fusese nevoit să tragă cu casele de gardă ale porţii oraşului pentru a da lumină; cei jumătate de duzină de gardieni care rămăseseră erau acum recruţi în Bandă, 1 1 7 z deocamdată.

Ca o maree neagră, trollocii au început să se retragă de la poartă. Ei s-au extins prea mult în a face forţă pentru asta. Sau, mai degrabă, *fiind* împins pentru asta. Cu acest echipaj fusese un Halfman. Talmanes îşi coborî mana pe rana din lateral. Era ud.

Incendiile casei de gardă ardeau jos. Ar trebui să comande câteva dintre magazinele incendiate. Asta risca să lase focul să se extindă, dar oraşul era deja pierdut. Nu are sens să mă reţin acum. „Brynt!” el a ţipat. „Aprinde grajdul acela!”

Sandip a venit când Brynt a trecut în fugă cu o tortă. „Se vor întoarce. În curând, probabil”.

Talmanes dădu din cap. Acum că lupta s-a terminat, orăşenii au început să se inunde din alei şi din adâncuri, îndreptându-se timid spre poartă şi – probabil – în – X w XX 7 X

siguranţă.

„Nu *putem* rămâne aici şi ţinem această poartă”, a spus

Sandip. „Zameii…”

„Ştiu. Caţi bărbaţi am pierdut?”

„Nu am încă un numărător. O sută, cel puţin”.

Light, *Mat va avea pielea mea când va afla de asta*. Mat ura să piardă trupele. Omul avea o blândeţe egală cu geniul său – o combinaţie ciudată, dar inspiratoare. „Trimite nişte cercetaşi să urmărească drumurile oraşului din apropiere pentru a se apropia de Shadowspawn. Adună unele dintre aceste carcase Trolloc pentru a face bariere; vor funcţiona la fel de bine ca orice altceva. Tu, soldat!”

Unul dintre soldaţii obosiţi care treceau pe lângă a îngheţat. A purtat culorile Reginei. „Lordul meu?”

„Trebuie să anunţăm oamenii că această poartă din oraş este în siguranţă. Există vreun claxon pe care ţăranii andoreni l-ar recunoaşte? Ceva care să-i aducă aici?”

„Ţărani”, a spus bărbatul gânditor. Părea că nu-i place cuvântul. Nu l-au folosit des, aici în Andor. „Da, Marşul Reginei”.

k” / 1 – *r lJJ*

„Sandip?”

— O să pun sirenele, Talmanes, spuse Sandip.

„Bun”. Talmanes îngenunche pentru a-şi curăţa sabia de cămaşa unui Trolloc căzut, cu o parte dureroasă. Rana nu era rea. Nu în termeni normali. Doar o pseudonimă, într-adevăr.

Cămaşa era atât de murdară încât aproape că a ezitat să-şi şteargă arma, dar sângele de Trolloc era rău pentru o lamă, aşa că a tamponat sabia. Se ridică, ignorând durerea din lateral, apoi se îndreptă spre poartă, unde îl legase pe Selfar. Nu îndrăznise să aibă încredere în cal împotriva lui

Shadowspawn. Era un bun castron, dar nu a fost antrenat de Borderland.

Niciunul dintre bărbaţi nu l-a întrebat în timp ce el se /K – /Ki /K 7 z –, Ip I 1 *

urca în să şi îl întoarse pe Selfar spre vest, dinspre poarta oraşului, spre acei mercenari pe care îi văzuse urmărind mai devreme. Talmanes nu a fost surprins să constate că se mutaseră mai aproape de oraş. Luptele au atras războinici ca focul atrăgând călători reci într-o noapte de iarnă.

Nu se alăturaseră luptei. În timp ce Talmanes a urcat, a fost întâmpinat de un mic grup de săbii care vindeau: şase bărbaţi cu braţe groase şi, probabil, cu inteligentă groase. L-au recunoscut pe el şi pe trupa. Mat era de-a dreptul celebru în zilele noastre, la fel şi trupa, prin asociere. Fără îndoială, au observat şi petele de sânge Trolloc de pe hainele lui Talmanes şi bandajul de lângă el.

Acea rană începuse să ardă cu adevărat acum. Talmanes îl frâu pe Selfar, apoi mângâie cu răbdare sacoşele lui. *Am pus nişte tabac aici undeva*...

„Bine?” întrebă unul dintre mercenari. Liderul era uşor de ales; avea cea mai bună armură. Un bărbat a devenit adesea liderul unei trupe ca aceasta rămânând în viaţă.

Talmanes şi-a pescuit a doua cea mai bună pipă din geanta lui. Unde era tabacul acela? Nu a luat niciodată cea mai bună pipă în luptă. Tatăl lui a numit asta ghinion.

Ah, îşi spuse el, scoţând punga de tabac. A pus câteva în castron, apoi a scos o crenguţă aprinsă şi s-a aplecat să o bage într-o torţă ţinută de un mercenar precaut.

„Nu ne vom lupta decât dacă suntem plătiţi”, a spus liderul. Era un bărbat robust, surprinzător de curat, deşi ar

fi putut să se tundă barba.

Talmanes îşi aprinse pipa, scoţând fum. În spatele lui, coarnele au început să sufle. Marşul Reginei s-a dovedit a fi o melodie captivantă. Coarnele erau însoţite de strigăte, iar Talmanes privi înapoi. Trollocs pe artera principală, un lot mai mare de data aceasta.

Arbaletarii au căzut în rânduri şi au început să piardă la un ordin pe care Talmanes nu l-a putut auzi.

„Nu suntem…" începu din nou şeful.

„Ştii ce e asta?" întrebă Talmanes încet în jurul pipei. „Acesta este începutul sfârşitului. Aceasta este căderea naţiunilor şi unificarea omenirii. Aceasta este *Ultima Bătălie*, nebunule".

Bărbaţii s-au târât inconfortabil.

„Tu… vorbeşti în numele reginei?" spuse liderul, încercând să salveze ceva. „Vreau doar să văd oamenii mei îngrijiţi".

„Dacă lupţi", a spus Talmanes, „îţi promit o mare recompensa".

Bărbatul a aşteptat.

— Îţi promit că vei continua să tragi respiraţia, spuse Talmanes, scoţând încă o pufatura.

— Este o ameninţare, Cairhienin?

ÎŢI 1 7 C – 1 1

Talmanes scoase fum, apoi se apleca de pe şa, apropiindu-şi faţa de lider.

— Am ucis un Myrddraal în seara asta, Andoran, spuse el încet. „M-a lovit cu o lamă Thakan dar, iar rana s-a înnegrit. Asta înseamnă că am câteva ore în cel mai bun caz înainte ca otrava lamei să mă arda din interior spre exterior şi să mor în cel mai chinuitor mod în care poate un om.

„Prin urmare, prietene, vă sugerez să aveţi încredere în mine când vă spun că nu am nimic de pierdut”.

Bărbatul clipi.

— Ai două opţiuni, spuse Talmanes, întorcându-şi calul şi vorbind cu voce tare trupei. „Poţi să lupţi ca noi ceilalţi şi să ajuţi aceasta lume să vadă zile noi şi poate vei câştiga nişte monede în cele din urmă. Nu pot să promit asta. Cealaltă opţiune a voastră este să staţi aici, să urmăriţi cum sunt sacrificaţi oamenii şi să vă spuneţi ca nu lucraţi gratuit. Dacă eşti norocos şi noi ceilalţi salvam aceasta lume fără tine, vei trage respiraţia suficient de mult pentru înşirat de gâtul tău laş”.

Tăcere. Coarnele sunau din întunericul din spate.

Şeful vânzător-sabie se uita spre tovarăşii săi. Ei au dat 1 – 3 A I X 3

din cap în acord.

— Du-te şi ajuta la ţinerea acelui poarta, spuse Talmanes. „Voi recruta celelalte trupe de mercenari pentru a ajuta”.

Leilwin a cercetat multitudinea de tabere care împrăştiau locul cunoscut sub numele de Câmpul Merrilor. În întuneric, în vreme ce luna nu trebuia să rasara de ceva vreme, aproape îşi putea imagina ca focurile de bucatar erau felinare de bord într-un port aglomerat noaptea.

— 1 11” – 1 – x x – 1

Era probabil o privelişte pe care nu o va mai vedea niciodată. Leilwin Shiples nu era căpitan; nu avea să mai fie niciodată una. Să-şi dorească altfel însemna să sfideze însăşi natura a ceea ce devenise.

Bayle şi-a pus o mână pe umăr. Degete groase, aspre de la multe zile de muncă. Ea întinse mâna şi îşi sprijini mâna pe

a lui. Fusese simplu să te strecori prin una dintre acele porţi care se făceau la Tar Valon. Bayle îşi cunoştea drumul prin oraş, deşi mormăise că era acolo. „Locul ăsta pune 1 1 7 7 1 un i 77 1*

firele de păr de pe braţele mele în puncte”, spusese el şi „Mi-am dorit să nu mai merg niciodată pe aceste străzi. Chiar mi-am dorit”.

Oricum ar fi venit cu ea. Un om bun, Bayle Domon. La fel de bun pe cât îl găsise în aceste ţinuturi necunoscute, în ciuda momentelor de comerţ neplăcut din trecutul lui. Asta era în spatele lui. Dacă nu a înţeles modul corect de lucru, a încercat.

„Aceasta este o privelişte”, a spus el, scanând marea liniştită de lumini. „Ce vrei să faci acum?”

„Găsim pe Nynaeve al’ Meara sau pe Elayne Trakand”.

Bayle se scărpină la bărbia bărbosă; a purtat-o după stilul Illianer, cu buza superioară rasă. Părul de pe cap era de lungimi diferite; încetase să-şi radă o parte a capului, acum că ea îl eliberase. Făcuse asta ca să se poată căsători, desigur.

A fost bine; capul ras ar fi atras atenţia aici. Se descurcase destul de bine *ca s-o jhin* cândva sigur… problemele fuseseră rezolvate. În cele din urmă, însă, a trebuit să recunoască că Bayle Domon nu a fost menită să fie *se jhin*. Era prea aspru şi niciun val nu ar înmuia vreodată acele margini ascuţite. Aşa îl dorea ea, deşi nu va spune niciodată aşa cu voce tare.

X T-1 J T7 „* 1 T’l J 1 *

— E târziu, Leilwin, spuse el. „Poate că ar trebui să aşteptăm până dimineaţă”.

7 it T 1 – 1 X 1 * * J 7J 1 1 1 1 * * L

Nu. Era o linişte în tabere, adevărat, dar nu era liniştea somnului. Era liniştea corăbiilor care aşteptau vânturile potrivite.

Ştia puţin despre ceea ce se întâmplă aici – nu îndrăznise să deschidă gura în Tar Valon pentru a pune întrebări, ca nu cumva accentul ei să o dezvăluie ca Seanchan. O adunare de această dimensiune nu a avut loc fără o planificare dedicată. Era surprinsă de imensitatea acesteia; auzise de întâlnirea de aici, una la care veniseră să participe majoritatea Aes Sedai. Acest lucru a depăşit orice anticipase ea.

Ea începu să traverseze câmpul, iar Bayle l-a urmat, amândoi alăturându-se grupului de servitori Tar Valon pe care li se dăduse voie să-l însoţească, datorită mita lui Bayle. Metodele lui nu i-au plăcut, dar ea nu reuşise să se gândească la altă cale. Ea a încercat să nu se gândească prea mult la contactele lui iniţiale din Tar Valon. Ei bine, dacă nu va mai fi niciodată pe o navă, atunci Bayle nu ar mai găsi oportunităţi de contrabandă. A fost un mic confort.

Eşti căpitanul unei nave. *Asta e tot ce ştii*, *tot ce vrei*. *Şi acum*, *expediaţi mai puţin*. Ea tremura şi şi-a strâns mâinile în pumni pentru a nu-şi încolăci braţele în jurul ei. Să-şi petreacă restul zilelor pe aceste meleaguri neschimbate, să nu se poată mişca niciodată într-un ritm mai alert decât ar putea oferi un cal, să nu simtă niciodată mirosul aerului de adâncime, să nu-şi îndrepte niciodată prova spre orizont, să ridice ancora, să pornească. şi pur şi simplu

Ea să scuturat. Găsiţi-i pe Nynaeve şi pe Elayne. S-ar putea să fie fără corabie, dar nu s-a lăsat să alunece în

adâncuri şi să se înece. Şi-a pus cursul şi a început să meargă. Bayle se cocoşă uşor, suspicios şi încercă să privească în jurul lor deodată. Şi-a aruncat o privire la ea de câteva ori, cu buzele trase la o linie. Ea ştia ce înseamnă asta, până acum.

„Ce este?" ea a întrebat.

„Leilwin, ce facem aici?"

„Ţi-am spus. Trebuie să găsim…"

„Da dar de ce? Ce crezi că vei face? Ei chiar sunt Aes Sedai".

„Mi-au arătat respect înainte".

— Şi deci crezi că ne vor primi?

„Poate". Ea l-a privit.

— Vorbeşte, Bayle. Ai ceva în minte?"

El a oftat.

— De ce trebuie să fim primiţi, Leilwin. Neam putea găsi o navă undeva, în Arad Doman. Unde nu există Aes Sedai *sau* Seanchan".

„Nu aş conduce genul de navă pe care îl preferi".

El o privea categoric. „Ştiu cum să conduc o afacere sinceră, Leilwin. N-ar fi…"

Ea ridică o mână, liniştindu-l, apoi o sprijini pe umărul lui. S-au oprit pe potecă. „Ştiu, iubirea mea. Ştiu. Spun cuvinte pentru a distrage atenţia, pentru a ne învârti într-un curent care nu duce nicăieri".

„De ce?"

Acel singur cuvânt o zgârie ca o aşchie sub unghie. De ce… De ce *venise* până aici, călătorind cu Matrim Cauthon, punându-se periculos lângă Fiica celor Nouă T – n 1 u

Luni?

„Oamenii mei trăiesc cu o concepţie greşită asupra lumii, Bayle. Făcând acest lucru, ei creează nedreptate”.

— Te-au respins, Leilwin, spuse el încet. Nu mai existaţi”.

„Voi fi *mereu* unul dintre ei. Numele meu a fost revocat, dar nu şi sângele meu”.

„Îmi pare rău pentru insultă”.

Ea dădu scurt din cap. „Îi sunt încă loial Împărătesei, să trăiască pentru totdeauna. Dar *damane*... ele sunt chiar *temelia* guvernării ei. Ele sunt mijloacele prin care ea creează ordine, prin care ţine Imperiul împreună. Iar *damanele* sunt o minciună”.

Sul dam ar putea canaliza. Talentul poate fi învăţat. Acum, la câteva luni după ce descoperise adevărul, mintea ei nu putea cuprinde toate implicaţiile. Un altul ar fi putut fi mai interesat de avantajul politic; altul s-ar fi putut întoarce la Seanchan şi a folosit asta pentru a câştiga putere.

Aproape, Leilwin şi-ar fi dorit să fi făcut asta. Aproape.

Dar cererile *sul d anului*... a început să-i cunoască pe acele Aes Sedai, care nu semănau deloc cu ceea ce fusese învăţată...

Trebuia făcut ceva. Şi totuşi, făcând-o, a riscat ea să provoace prăbuşirea întregului Imperiu? Mişcările ei trebuie considerate foarte, foarte atent, ca ultimele runde ale unui joc de *shal*.

Cei doi au continuat să urmeze şirul servitorilor în întuneric; un Aes Sedai sau altul trimitea adesea slujitori pentru ceva ce lăsaseră în Turnul Alb, aşa că călătoria înainte şi înapoi era obişnuită – un lucru bun pentru Leilwin. Au trecut de perimetrul lagărului Aes Sedai fără a fi provocaţi.

Ea a fost surprinsă de uşurinţa cu care se poate, până când a zărit mai mulţi bărbaţi de-a lungul potecii. Erau foarte uşor de ratat; ceva despre ele se amesteca în împrejurimi, mai ales în întuneric. I-a observat doar când unul se mişca, rupându-se de ceilalţi pentru a cădea în pas la mică distanţă în spatele ei şi al lui Bayle.

În câteva secunde, era evident că îi alesese pe cei doi. Poate că era felul în care mergeau, felul în care se ţineau. Avuseseră grijă să se îmbrace simplu, deşi barba lui Bayle lfi marcat ca Illianer.

Leilwin se opri – punând o mână pe braţul lui Bayle – şi se întoarse să-l înfrunte pe cel care îi urmărea. Un gardian, a presupus ea din descrieri.

Gardianul s-a apropiat de ei. Erau încă lângă perimetrul taberei, corturile organizate în inele. Ea observase cu disconfort că unele dintre corturi străluceau cu o lumină prea constantă pentru a veni de la lumânare sau lampă.

— Ho, spuse Bayle, ridicând o mână prietenoasă către Gard. „Căutăm un Aes Sedai pe nume Nynaeve al’ Meara. Dacă ea nu este aici, poate una pe nume Elayne Trakand?

— Niciunul nu îşi face tabăra aici, spuse Gardienul. Era un om cu braţele lungi şi se mişca cu graţie. Trăsăturile lui, încadrate de părul lung şi întunecat, arătau… neterminat. Cizelat din piatră de un sculptor care şi-a pierdut interesul pentru proiect la jumătate.

— Ah, spuse Bayle. „Aşadar, asta e greşeala noastră. Ne poţi indica unde fac tabăra? Este o chestiune de urgenţă, vedeţi voi”. Vorbea lin, uşor. Bayle ar putea fi destul de fermecător, atunci când este necesar. Mult mai mult decât putea Leilwin.

— Asta depinde, spuse Gardienul. „Tovarăşul tău, doreşte să-i găsească şi pe aceşti Aes Sedai?”

7 T-1 T” > 71 X 1 1 * 1 – 1 – /Kw

— Ea… începu Bayle, dar Gardienul ridică o mână.

— Aş auzi asta de la ea, spuse el, inspectându-l pe Leilwin.

„Este ceea ce îmi doresc”, a spus Leilwin. „Bunica mea în vârstă! Aceste femei, ne-au promis plata şi vreau *să* o primesc. Aes Sedai nu mint. Toată lumea ştie acest fapt. Dacă nu ne vei duce la ei, atunci oferă pe cineva care să o facă!”

Gardianul a ezitat, cu ochii mari la barajul de cuvinte. Apoi, din fericire, a dat din cap. „Pe aici”. l-a condus departe de centrul taberei, dar nu mai părea bănuitor.

Leilwin a răsuflat liniştit şi a căzut în pas cu Bayle în spatele Gardienului. Bayle se uită la ea mândru, zâmbind atât de larg încât cu siguranţă i-ar fi dat pe cei doi dacă Gardienul s-ar fi uitat înapoi. Nu s-a putut abţine ea însăşi cu un indiciu de zâmbet.

Accentul lui Illianer nu îi venise de la sine, dar amândoi fuseseră de acord că limba ei seanchan era periculoasă, mai ales când călătoreşte printre Aes Sedai. Bayle a susţinut că niciun Illianer adevărat nu ar accepta-o ca pe una dintre ei, dar ea era în mod clar suficient de bună pentru a păcăli un străin.

S-a simţit uşurată când s-au îndepărtat din tabăra Aes Sedai în întuneric. A avea doi prieteni – erau prieteni, în ciuda problemelor pe care le aveau unul cu celălalt – care erau Aes Sedai nu însemna că ea dorea să fie într-o tabără plină de ei. Păzitorul i-a condus într-o zonă deschisă aproape de mijlocul Câmpului Merrilor. Aici era o tabără

foarte mare, cu un număr mare de corturi mici.

— Aiel, îi spuse Bayle încet. „Sunt zeci de mii de ei”.

Interesant. S-au spus povesti înfricoşătoare despre Aiel, legende care nu puteau fi toate adevărate. Totuşi, poveştile – dacă erau exagerate – sugerau că aceştia erau cei mai buni războinici din această parte a oceanului. Ar fi întâmpinat lupta cu unul sau doi dintre ei, dacă situaţia ar fi fost diferită. Şi-a sprijinit o mână pe partea laterală a rucsacului; ea îşi ţinuse cârligul într-un buzunar lung lateral, uşor la îndemână.

Cu siguranţă erau oameni *înalţi*, aceşti Aiel. Ea a trecut pe lângă unii dintre ei, tolănindu-se lângă focuri de tabără, aparent relaxată. Cu toate acestea, acei ochi priveau cu mai multă atenţie decât ai Gardienilor. Un popor periculos, gata să ucidă în timp ce se relaxează lângă incendii. Nu putea distinge bannerele care fluturau deasupra acestei tabere pe cerul nopţii.

— Care rege sau regină conduce această tabără, Warder? ea a sunat.

Bărbatul se întoarse spre ea, cu trăsăturile pierdute în umbra nopţii.

— Regele tău, Illianer.

Lângă ea, Bayle se înţepeni.

Ale mele…

Dragonul Renăscut. Era mândră că nu a ratat niciun pas în timp ce mergeau, dar era un lucru aproape. Un om care ar putea canaliza. A fost mai rău, mult mai rău decât Aes Sedai.

Garzitorul i-a condus la un cort, aproape de centrul taberei. „Eşti norocos; lumina ei este aprinsă”. Nu erau

gardieni la intrarea în cort, aşa că a sunat şi a primit permisiunea de a intra. Trase înapoi clapeta cu un braţ şi dădu din cap către ei, totuşi cealaltă mână era pe sabie şi stătea în poziţie de luptă.

Ura să-şi pună acea sabie la spate, dar a intrat conform ordinului. Cortul era luminat de unul dintre acele globuri nenaturale de lumină, iar o femeie cunoscută într-o rochie verde stătea la un birou, lucrând la o scrisoare. Nynaeve al' Meara era ceea ce, în Seanchan, s-ar numi un *telarti* – o femeie cu foc în suflet. Leilwin ajunsese să înţeleagă că Aes Sedai trebuia să fie calme ca apele calme. Ei bine, această femeie ar putea fi aşa ceva uneori, dar era genul de apă calmă găsită la o cotă departe de o cascadă furioasă.

Nynaeve a continuat să scrie în timp ce intrau. Nu mai purta împletituri; părul îi era liber în jurul umerilor. Era o privelişte la fel de ciudată ca o navă fără catarg.

— Voi fi cu tine într-o clipă, Sleete, spuse Nynaeve. „Sincer, felul în care aţi plutit deasupra mea în ultima vreme mă face să mă gândesc la o pasăre-mamă care a pierdut un ou. Aes Sedai-ul tău nu are de lucru de făcut?"

„Lan este important pentru mulţi dintre noi, Nynaeve Sedai", a spus Gardianuf-Lapovită – cu o voce calmă, de pietriş.

„Oh, şi el nu este important pentru mine? Sincer, mă întreb dacă ar trebui să te trimitem să tai lemne sau aşa ceva. Dacă mai vine un gardian să vadă dacă am nevoie de...

Ea ridică privirea, văzând în sfârşit pe Leilwin. Chipul lui Nynaeve deveni imediat impasibil. Rece. Arzător de frig. Leilwin s-a trezit transpirat. Această femeie şi-a ţinut viaţa

în mâini. De ce nu ar fi putut fi Elayne la care i-a adus Sleete? Poate că n-ar fi trebuit să-l pomenească pe Nynaeve.

— Aceşti doi au cerut să te vadă, spuse Sleete. Sabia lui era scoasă din teacă. Leilwin nu văzuse asta. Mormăi Domon încet pentru sine. „Ei susţin că le-ai promis că le vei plăti bani şi au venit pentru asta. Cu toate acestea, nu s-au identificat în Turn şi au găsit o modalitate de a se strecura prin una dintre porţi. Bărbatul este din Illian. Femeia, în altă parte. Ea îşi ascunde accentul”.

Ei bine, poate că nu era atât de bună cu accentul pe cât presupuse. Leilwin aruncă o privire spre sabia lui. Dacă ea s-ar rostogoli într-o parte, probabil că ar rata o lovitură, presupunând că s-a dus la piept sau la gât. Ea ar putea să Jw X yy t XX X

tragă mâna şi…

Se confrunta cu un Aes Sedai. Ea nu s-ar ridica niciodată din acel rol. Ar fi prinsă într-o ţesătură a Puterii Unice, „sau mai rău.

— Îi cunosc, Sleete, spuse Nynaeve, cu voce rece.

— Ai r „— J 1 * 1 „* 1 K/TIJ-II

făcut bine când mi le-ai adus. Mulţumesc”.

Sabia lui a fost învelită imediat, iar Leilwin simţi aer rece pe gâtul ei în timp ce se strecură din cort, tăcut ca o şoaptă.

„Dacă ai venit să ceri iertare”, a spus Nynaeve, „ai ajuns la persoana greşită. Am o jumătate de minte să te las Gardienilor să te întrebi. Poate că pot sângera ceva util despre oamenii tăi din mintea ta perfidă”.

— Mă bucur să te văd din nou, Nynaeve, spuse Leilwin cu

răceală.

„Deci ce s-a întâmplat?” întrebă Nynaeve.

Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbea femeia?

— Am încercat, spuse deodată Bayle, cu regret. „M-am luptat cu ei, dar am fost luat uşor. Ar fi putut să-mi tragă nava, să ne scufunde pe toţi, să-mi ucidă oamenii”.

— Mai bine să fi murit tu şi toţi cei aflaţi la bord, îi 1 – KT *rT-/ / 1* T7 7 * /V – i

Illianer, spuse Nynaeve. „*Ter angrealul* a ajuns în mâinile unuia dintre Părăsiţi; Semirhage se ascundea printre Seanchan, prefăcându-se a fi un fel de judecător. Un vorbitor de adevăr? Acesta este cuvântul?”

— Da, spuse Leilwin încet. Ea a înţeles acum. „Regret că mi-am încălcat jurământul, dar…”

7 → – 1 – 1 * O KT * 1 * 1

— *Regreţi*, Egeanm? spuse Nynaeve ridicându-se, dându-şi scaunul pe spate. „Regret” nu este un cuvânt pe!

— Aş folosi pentru a pune în pericol lumea însăşi, aducându-ne în pragul întunericului şi aproape de a ne împinge peste margine! A făcut copii ale acelui dispozitiv, femeie. Unul a ajuns în jurul gâtului Dragonului Renăscut. Dragonul *Renăscut însuşi*, controlat de unul dintre Părăsiţi!”

KT7 /\ – w /K – /K ut T „IA r*

Nynaeve îşi aruncă mâinile în aer. „Uşoară! Am fost *bătăi inimii* de la sfârşit, din cauza ta. Sfârşitul tuturor. Gata cu Pattern, nu mai lume, nimic. Milioane de vieţi ar fi putut scăpa din cauza nepăsării tale”.

„Eu… Eşecurile lui Leilwin păreau monumentale, deodată. Viaţa ei, pierdută. Însuşi numele ei, pierdut. Nava ei, desprinsă de ea însăşi Fiica celor Nouă Luni. Toate erau

lipsite de importanţă în lumina acestui fapt.

— Am luptat, spuse Bayle mai ferm. „M-am luptat cu ceea ce puteam oferi”.

— Se pare că ar fi trebuit să mă alătur ţie, spuse Leilwin.

— Am încercat să explic asta, spuse Bayle sumbru. „De multe ori acum, arde-mă, dar am făcut-o”.

— Bah, spuse Nynaeve, ducându-şi o mână la frunte. „Ce cauţi aici, Egeanin? Am sperat că eşti mort. Dacă ai fi murit încercând să-ţi ţii jurământul, atunci nu te-aş fi putut învinovăţi”.

I-am dat-o lui Suroth însumi, gândi Leilwin. *Un preţ plătit pentru viaţa mea*, *singura cale de ieşire*.

„Bine?” Nynaeve s-a uitat la ea.

— Fă-o cu asta, Egeanin.

„Nu mai port acest nume”. Leilwin a căzut în genunchi. „Am fost dezbrăcat de mine, inclusiv de onoarea mea, se pare acum. Eu mă dau vouă drept plată”.

Nynaeve pufni. „Nu ţinem oamenii ca şi cum ar fi kZ – L – 7. – 7

„1 1* Tr 1 *11*

animale, spre deosebire de tine Seanchan”.

T – I – ww/K – I – → 1 – …

Leilwin continua sa îngenuncheze. Bayle şi-a sprmmt o mană pe umăr, dar nu a încercat să o tragă în picioare. Înţelesese destul de bine acum de ce trebuia să facă aşa cum făcuse. Era aproape civilizat.

— Pe „picioarele tale, se răsti Nynaeve.

— Lumină, Egeanin. Îmi amintesc că erai atât de puternic încât puteai mesteca pietre şi scuipa nisip”.

„Puterea mea este cea care mă obligă”, a spus ea,

coborând ochii. Nynaeve nu a înţeles cât de dificil a fost asta? Ar fi mai uşor să-şi taie singur gâtul, doar că nu mai avea onoarea să ceară un sfârşit atât de uşor.

„Stand!”

Leilwin a făcut ce i s-a spus.

Nynaeve îşi luă mantia de pe pat şi o aruncă pe ea. „Vino. Te vom duce la Amyrlin. Poate că va şti ce să facă cu tine”.

Nynaeve a ieşit în noapte, iar Leilwin a urmat. Decizia ei fusese luată. Exista o singură cale care avea sens, o modalitate de a păstra o fărâmă de onoare şi poate de a-i ajuta pe poporul ei să supravieţuiască minciunilor pe care le spuneau ei înşişi de atâta timp.

T „* *O* 1 * 71 7 – r-i-i 1 – All Z-X – Z_2

Leilwin Shiples aparţinea acum Turnului Alb. Orice ar fi spus, orice ar fi încercat să facă cu ea, acest fapt nu se va schimba. Au deţinut-o. Ea ar fi o *da covale* pentru acest Amyrlin şi ar călări pe această furtună ca o navă a cărei panză fusese zdrobită de vânt.

Poate că, cu ceea ce a mai rămas din onoarea ei, ar putea câştiga încrederea acestei femei.

— Face parte dintr-o veche ameliorare a durerii Borderlander, spuse Melten, îndepărtând bandaiul de lângă Talmanes. „Frunza de vezicule încetineşte pata lăsată de metalul blestemat”.

Melten era un bărbat slab, cu părul moş. S-a îmbrăcat ca un pădurar andoran, cu o cămaşă şi o mantie simplă, dar vorbea ca un borderlander. În geantă purta un set de bile colorate cu care iongla uneori pentru ceilalţi membri ai trupei. Într-o altă viaţă, trebuie să fi fost un străIucitor.

Era puţin probabil să fie în trupă, dar toţi erau, într-un fel

sau altul.

„Nu ştiu cum atenuează otrava”, a spus Melten. „Dar da. Nu este o otravă naturală. Nu o poţi suge gratis”.

Talmanes îşi apăsă mâna în lateral. Durerea arzătoare se simţea ca nişte vite spinoase care se târăsc sub piele, târându-se înainte şi sfi Şăindu-i carnea cu fiecare mişcare. Putea *simţi* otrava mişcându-şi prin corp. Uşoară, dar m-a durut.

În apropiere, oamenii trupei au luptat prin Caemlyn până la Palat. Au intrat prin poarta de sud, lăsând trupele de mercenari – sub comanda lui Sandip – să ţină poarta de vest.

Dacă ar exista rezistentă umană oriunde în oraş, ar fi la Palat. Din păcate, pumnii de trolloci au cutreierat zona dintre poziţia lui Talmanes şi Palat. Au continuat să alerge peste monştri şi să fie atraşi în lupte.

Talmanes nu a putut afla dacă, într-adevăr, a existat rezistenţă deasupra fără să ajungă acolo. Asta însemna să-şi conducă oamenii în sus spre Palat, să lupte până la capăt şi să se lase deschis să fie tăiat din spate dacă unul dintre acele grupuri ambulante lucra în spatele lui. Nu era nimic pentru asta, totuşi. Trebuia să afle ce – dacă ceva – mai rămăsese din apărarea Palatului. De acolo, el ar putea lovi mai departe în oraş și să încerce să prindă dragonii.

Aerul mirosea a fum şi sânge; în timpul unei scurte pauze în luptă, strânseseră trolloci morţi pe partea dreaptă a străzii pentru a face loc trecerii.

Au fost şi refugiaţi în acest cartier al oraşului, deşi nu un potop dintre ei. Un pârâu, poate, care se scurgea din întuneric, în timp ce Talmanes şi Band au ocupat părţi ale

arterei care duceau spre Palat. Aceşti refugiaţi nu au cerut niciodată trupei să-şi protejeze bunurile sau să-şi salveze casele; plângeau de bucurie găsind rezistenţă umană. Madwin era responsabil să-i trimită spre libertate de-a lungul coridorului sigur pe care trupa l-a cioplit liber.

Talmanes porni în sus spre Palat, pe vârful dealului, dar abia vizibil noaptea. Deşi cea mai mare parte a oraşului a ars, Palatul nu era în flăcări; pereţii ei albi atârnau în noaptea de fum ca nişte fantome. Fără foc. Asta *trebuia* să indice rezistenţă, nu-i aşa? Nu ar fi atacat-o trollocii ca una dintre primele lor acţiuni în oraş?

I-I-I» X L – 1 1 7

Trimisese cercetaşi de-a lungul străzii în faţă, în timp ce le dădea oamenilor săi – şi lui însuşi – o scurtă respiraţie.

Melten termină de legat cataplasma lui Talmanes.

— Mulţumesc, Melten, spuse Talmanes, dând din cap către bărbat. „Simt cum cataplasma lucrează deja. Ai spus că asta face parte din leacul durerii. Care este cealaltă parte?”

Melten desprinse un balon de metal de la centură şi i-o predă. „Coniac de Shienaran, putere maximă”.

— Nu e o idee bună să bei în luptă, omule.

— Ia-o, spuse Melten încet. „Tine flaconul şi bea-l adânc, Domnul meu. Sau veni următorul sonerie, nu vei sta în picioare”.

Talmanes ezită, apoi luă balonul şi înghiţi lung. A ars ca rana. Tuşi, apoi ascunse coniacul.

— Cred că ai greşit sticlele, Melten. A fost ceva ce ai găsit într-o cuvă de bronzare.

Melten pufni.

— Şi se spune că nu ai simţul umorului, Lord Talmanes.

— Nu am unul, spuse Talmanes. „Stai aproape cu acea sabie a ta”.

Melten dădu din cap, cu ochii solemni. „Dreadbane”, şopti el.

„Ce-i asta?”

„Titlul Borderlander. Ai omorât un Fade. Dreadbane”. „Avea aproximativ şaptesprezece şuruburi în ea ta, z 1 x *11 x x 7 momentul respectiv”.

„Nu contează”. Melten îl strânse de umăr. „Dreadbane. Când nu mai poţi suporta durerea, fă doi pumni şi ridică-i spre mine. Voi vedea fapta făcută”.

Talmanes se ridică, incapabil să-şi reţină un geamăt. Amândoi au înţeles. Cei mai mulţi Borderlanders din Band au fost de acord; rănile făcute de o lamă Thakan dar erau imprevizibile. Unii s-au îmbolnăvit repede, alţii i-au îmbolnăvit pe bărbaţi. Când unul a devenit negru ca al lui Talmanes, totuşi... asta a fost cel mai rău. Nimic în afară de a găsi un Aes Sedai în următoarele ore l-ar putea salva.

— Vezi, mormăi Talmanes, e bine că nu am simţul umorului, altfel aş crede că Modelul îmi joacă o glumă. Dennel! Ai o hartă la îndemână?” Light, dar i-a fost dor de Vanin.

— Domnule, spuse Dennel, traversând grăbit strada întunecată, purtând o torţă şi o hartă desenată în grabă. A fost unul dintre căpitanii dragoni ai trupei. „Cred că am găsit o cale mai rapidă prin străzi spre locul în care Aludra avea depozitaţi dragonii”.

KT 1 – 7 Ţ-k – îi i-j-i – „Ne luptăm mai întâi la Palat”, a spus Talmanes.

„Lordul meu”. Cuvintele lui Dennel veneau mai încet de pe

buzele lui largi. Îşi strângea uniforma, de parcă nu i se potrivea. „Dacă Umbra ajunge la acei dragoni…”

— Sunt bine conştient de pericole, Dennel, mulţumesc. Cât de repede ai putea muta lucrurile, presupunând ca ajungem la ele? Sunt îngrijorat că ne extindem prea departe, iar oraşul ăsta se ridică mai repede decât scrisorile de dragoste îmbibate de ulei către o amantă a înalţilor lorzi. Vreau să iau armele şi să părăsesc oraşul cât – 7 1 – 1 – 1 *//* mai repede posibil”.

„Pot nivela un bastion inamic într-o lovitură sau două, Domnul meu, dar dragonii nu *se* mişcă repede. Sunt ataşate la cărucioare, aşa că va ajuta, dar nu vor fi mai rapide decât… să zicem, o linie de vagoane de aprovizionare. Şi le-ar lua timp să se instaleze corect şi să tragă”.

„Apoi continuăm spre Palat”, a spus Talmanes.

„Dar”.

— La Palat, spuse el cu severitate, s-ar putea să găsim femei care ne pot canaliza o poartă direct către depozitul Aludrei. În plus, dacă găsim că Garda Palatului încă se luptă, ştim că avem un prieten în spatele nostru. Vom recupera acei dragoni, dar o *vom* face inteligent”.

Îi observă pe Ladwin şi m-ar coborând grăbiţi de sus. „Sunt trolloci acolo sus!” spuse Mar, grăbindu-se până la Talmanes.

— Cel puţin o sută de oameni, aşezaţi pe stradă.

„Formaţi rânduri, bărbaţi!” strigă Talmanes. „Împingem pentru Palat!”

Cortul de transpiraţie a căzut complet nemişcat.

„Aviendha anticipase, probabil, neîncredere în povestea ei. Întrebări, cu siguranţă. Nu această tăcere dureroasă.

Deşi nu se aşteptase, a înţeles-o. Ea însăşi simţise asta după ce şi-a văzut viziunea despre Aiel care îşi pierdea încet *îi e toh* în viitor. Ea a asistat la moartea, dezonoarea şi ruinarea poporului ei. Cel puţin acum avea pe cineva cu care să împartă această povară.

Pietrele încălzite din ibric şuieră încet. Cineva ar trebui să toarne mai multă apă, dar niciunul dintre cei şase ocupanţi ai camerei nu s-a mişcat să o îngrijească. Ceilalţi cinci erau toţi înţelepţi, goi – la fel ca şi Aviendha – după felul corturilor de sudoare. Sorilea, Amys, Bair, Melaine şi Kymer de la Tomanelle Aiel. Toţi se uitau drept înainte, fiecare singur pentru moment cu gândurile ei.

— 1 1 L” / /V-I – A 1 J. 1 – 1 – I 1

Rând pe rând, şi-au îndreptat spatele şi s-au ridicat, de parcă ar accepta o nouă povară. Asta a consolat-o pe Aviendha; nu că ea s-ar fi aşteptat ca vestea să-i dezvăluie. Era încă bine să-i văd îndreptându-şi feţele spre pericol, nu departe de el.

„Sightblinder este prea aproape de lume acum”, a spus Melaine. „Modelul a fost răsucit cumva. În vis mai vedem multe lucruri care se pot întâmpla sau nu, dar există prea multe posibilităţi; nu ne putem deosebi unul de altul. Soarta poporului nostru este neclară pentru cei care umblă în vise, la fel ca şi soarta *Car a carnului* odată ce scuipă în ochiul lui Sightblinder în Ultima Zi. Nu ştim adevărul a vă azut Aviendha”.

„Trebuie să testăm asta”, a spus Sorilea, cu ochii ca de piatră. „Trebuie să ştim. Fiecărei femei i se arată acum această viziune în loc de cealaltă sau experienţa a fost unică?

— Elena din Daryne, spuse Amys. „Pregătirea ei este aproape completă; ea va fi următoarea care o va vizita pe huidean. Le-am putea cere lui Hayde şi Shanni să o încurajeze”.

Aviendha îşi înăbuşi un fior. Ea a înţeles prea bine cât de „încurajatori” ar putea fi înţelepţii.

A 1 * – 71 X 7 1 A.

— Ar fi bine, spuse Bair, aplecându-se înainte. „Poate că asta se întâmplă de fiecare dată când cineva trece prin coloanele de sticlă a doua oară? Poate de aceea este interzis”.

Niciunul dintre ei nu se uita la Aviendha, dar simţea că se gândeau la ea. Ceea ce făcuse ea *era* interzis. A vorbi despre ceea ce s-a întâmplat în Rhuidean era şi un tabu.

Nu ar fi nicio mustrare. Rhuidean nu o omorâse; asta învârtise Roata. Bair continuă să privească în depărtare. Transpiraţia curgea pe părţile laterale ale feţei şi sânilor ei Aviendha.

Nu-mi lipseşte să fac băi, îşi spuse ea. Ea nu era o păstă moale. Totuşi, un cort de transpiraţie nu era cu adevărat necesar pe această parte a munţilor. Noaptea nu era frig amar, aşa că căldura cortului se simţea înăbuşitoare, deloc reconfortantă. Şi dacă apa *era* suficientă pentru baie…

Nu. Şi-a întins falca. „Pot să vorbesc?”

— Nu fi proastă, fată, spuse Melaine. Femeia era rotundă în burtă, aproape la termen. „Acum eşti unul dintre noi. Nu este nevoie să ceri permisiunea”. Fată? Le va lua timp să o vadă cu adevărat ca pe una dintre ei, dar au făcut un efort. Nimeni nu i-a ordonat să facă ceai sau să arunce apă pe ibric. Fără niciun ucenic în preajmă şi niciun *gai shain* la

îndemână, au făcut aceste sarcini pe rând.

„Sunt mai puţin preocupat dacă viziunea se repetă”, a spus Aviendha, „decât de ceea ce mi s-a arătat. Se va întâmpla? O putem opri?”

„Rhuidean arată două tipuri de viziune”, a spus Kymer. Era o femeie mai tânără, poate cu mai puţin de un deceniu mai în vârstă a lui Aviendha, cu părul roşu intens şi o faţă lungă şi bronzată. „Prima vizită este ceea ce ar putea fi, a doua, la coloane, ceea ce s-a întâmplat”.

„Această a treia viziune ar putea fi oricare”, a spus Amys. „Coloanele arată întotdeauna trecutul cu acurateţe; de ce nu ar arăta viitorul cu aceeaşi acurateţe?”

Inima lui Aviendha tresări.

— Dar de ce, spuse Bair încet, coloanele ar arăta o disperare care nu se poate schimba? Nu. Refuz să cred. Rhuidean ne-a arătat mereu ce aveam nevoie să vedem. Să ne ajute, nu să ne distrugă. Această viziune trebuie să aibă şi un scop. Pentru a ne încuraja spre o mai mare onoare?”

— Nu are importanţă, spuse scurt Sorilea.

— Dar… începu Aviendha.

„Nu contează”, repetă Sorilea. „Dacă această viziune ar fi neschimbată, dacă destinul nostru este să… toamna… aşa cum ai vorbit, ar înceta vreunul dintre noi să lupte pentru a o schimba?”

Camera se liniştea. Aviendha clătină din cap.

„Trebuie să o tratăm ca şi cum ar putea fi schimbată”, a spus Sorilea.

— Este mai bine să nu te opreşti asupra întrebării tale, Aviendha. Trebuie să decidem ce curs să luăm”. Aviendha se trezi dând din cap. „Eu… Da, da, ai dreptate, înţelept”.

T\ 7 JT *L* 1 T7 „ţ 1 * 1 *” 1

„Dar ce facem?” întrebă Kymer. „Ce schimbăm? Deocamdată, Ultima Bătălie *trebuie* câştigată”.

„Aproape”, a spus Amys, „îmi doresc ca viziunea să fie neschimbată, pentru că măcar dovedeşte că câştigăm această luptă”.

„Nu dovedeşte nimic”, a spus Sorilea. „Victoria lui Sightblinder ar rupe Tiparul şi, prin urmare, nicio viziune asupra viitorului nu poate fi sigură sau de încredere. Chiar şi cu profeţii despre ceea ce s-ar putea întâmpla în Veacurile viitoare, dacă Sightblinder câştigă această bătălie, totul va deveni nimic”.

„Această viziune pe care am văzut-o are de-a face cu orice planifică Rand”, a spus Aviendha.

S

— Au întors spre ea.

— Mâine, spuse ea. „Din ceea ce mi-ai spus, el se pregăteşte pentru o revelaţie importantă”.

— 17 II – I Jw*

„*Car a cam* are un... pasiunea pentru prezentări dramatice”, a spus Bair, cu tonul el însuşi plăcut. „Este ca un crockobur care s-a chinuit toată noaptea făcând un cuib, astfel încât să poată cânta despre el dimineaţa tuturor 1 x 1 x celor care vor asculta”.

Aviendha fusese surprinsă să descopere adunarea de la Merrilor; o găsise doar folosind legătura ei cu Rand al’ Thor pentru a determina unde se afla. Ajunsă aici pentru a găsi atât de mulţi împreună, forţele de aterizare umed s-au adunat, ea se întrebă dacă asta făcea parte din ceea ce văzuse. A fost această adunare începutul a ceea ce avea să

devină viziunea ei?

„Simt ca şi cum ştiu mai multe decât ar trebui”. Vorbea aproape singură. „Aţi avut o privire profundă a ceea ce vă poate rezerva viitorul”, a spus Kymer.

— Te va schimba, Aviendha.

„Mâine este cheia”, a spus Aviendha. „Planul lui”.

„Din ceea ce ai spus”, a răspuns Kymer, „se pare că intenţionează să-i ignore pe Aiel, propriul său popor. De ce ar da bine tuturor celorlalţi, dar nu celor care merită cel mai mult? Caută el să ne insulte?”

„Nu cred că acesta este motivul”, a spus Aviendha. „Cred că intenţionează să facă cereri celor care participă, nu să le acorde cadouri”.

„El a menţionat un preţ”, a spus Bair. „Un preţ pe care intenţionează să-l facă pe ceilalţi să plătească. Nimeni nu a putut să-i asculte secretul acestui preţ”.

„A trecut printr-o poartă către Te-ar mai devreme în această seară şi s-a întors cu ceva”, a spus Melaine.

— Fecioarele raportează – acum îşi păstrează jurământul că le va aduce cu el. Când ne-am întrebat despre preţul lui, el a spus că este ceva de care Aiel nu trebuie să-şi facă griji”.

Aviendha se încruntă. „Îi face pe oameni să-l plătească pentru a face ceea ce ştim cu toţii că trebuie? Poate că a petrecut prea mult timp cu acel îngrijitor pe care l-a trimis oamenii de la mare.

— Nu, e bine, spuse Amys. „Aceşti oameni cer mult de la *Car a cam*. Are dreptul să ceară ceva de la ei în schimb. Sunt moi; poate că intenţionează să le îngreuneze”.

— Şi aşa că ne lasă afară, spuse Bair încet, pentru că ştie

că suntem deja duri.

Cortul a tăcut. Amys, părând tulburată, a pus nişte apă pe pietrele încălzite ale ibricului. A şuierat în timp ce aburul se ridica.

„Asta este”, a spus Sorilea. „Nu intenţionează să ne insulte. El intenţionează să ne facă onoare, în propriii lui ochi”. Ea clătină din cap. „Ar trebui să ştie mai bine.

— Adesea, încuviinţă Kymer, *Car a cam* insultă din întâmplare, de parcă ar fi fost un copil. Suntem puternici, aşa că cererea lui – oricare ar fi ea – nu contează. Dacă este un preţ pe care ceilalţi îl pot plăti, putem şi noi”.

„Nu ar face aceste greşeli dacă ar fi fost antrenat corespunzător în felul nostru”, a murmurat Sorilea.

Aviendha le întâmpină privirea uniform. Nu, ea nu-l antrenase atât de bine pe cât ar fi putut fi antrenat – dar ştiau că Rand al’ Thor era încăpăţânat. În plus, ea era egalul lor acum. Deşi a avut probleme să se simtă aşa în timp ce se confrunta cu dezaprobarea cu buzele strânse a Sorileei.

Poate că petrecea atât de mult timp cu zone umede precum Elayne, dar dintr-odată, ea a văzut lucrurile aşa cum trebuie Rand. A-i acorda lui Aiel o scutire de preţul său – dacă, într-adevăr, asta era ceea ce intenţiona – a fost un act de onoare. Dacă *le-ar fi* făcut o cerere împreună cu ceilalţi, chiar aceşti înţelepţi s-ar fi putut supăra că au fost îmbogăţiţi cu zonele umede.

Ce plănuia? Ea a văzut indicii despre asta în viziuni, dar din ce în ce mai mult, era sigură că a doua zi avea să înceapă Aiel-ii pe drumul spre soarta lor.

ÎŢI 1 – 1 X *A* J *A* 1 I A J r? I

Trebuie *să* vadă ca nu s-a întâmplat. Aceasta a fost prima

ei sarcină ca înţelept şi probabil ar fi cea mai importantă care i s-a dat vreodată. Ea *nu ar da* greş.

„Sarcina ei nu a fost doar să-l înveţe”, a spus Amys. „Ceea ce nu aş da să ştiu că el era în siguranţă sub ochii vigilenţi ai unei femei bune”. Se uită la Aviendha, cu faţa încărcată de sens.

— El va fi al meu, spuse Aviendha, ferm. *Dar nu pentru tine*, *Amys*, *sau pentru oamenii noştri*. A fost şocată de puterea acestui sentiment din ea. Ea era Aiel. Oamenii ei au însemnat totul pentru ea.

Dar această alegere nu a fost alegerea lor. Această alegere a fost a ei.

— Fii avertizat, Aviendha, spuse Bair, punându-şi o mână pe încheietura mâinii. „S-a schimbat de când ai plecat. A devenit puternic”.

Aviendha se încruntă. „În ce fel?”

„A îmbrăţişat moartea”, a spus Amys, părând mândră. S

— Ar putea să poarte încă o sabie şi să poarte îmbrăcămintea unui mlaştin, dar acum este al nostru, în sfârşit şi cu adevărat”.

— Trebuie să văd asta, spuse Aviendha ridicându-se. „Voi descoperi ce pot cu privire la planurile lui”.

„Nu mai este mult timp”, a avertizat Kymer.

— A mai rămas o noapte, spuse Aviendha. „Va fi suficient”.

Ceilalţi dădu din cap, iar Aviendha începu să se îmbrace. Pe neaşteptate, ceilalţi i s-au alăturat, îmbrăcându-se şi ei. Se pare că ei considerau ştirile ei destul de importante încât să le împărtăşească celorlalţi înţelepţi, în loc să continue să stea la conferinţă.

7 A – 7 1 1 C I I 7 1

Aviendha a fost prima care a ieşit în noapte; aerul rece, departe de căldura înăbuşitoare a cortului de transpiraţie, se simţea bine pe pielea ei. Ea respiră adânc. Mintea îi era plină de oboseală, dar somnul trebuia să aştepte.

Clapele cortului foşneau în spatele celorlalţi înţelepţi, Melaine şi Amys vorbind încet una cu cealaltă, în timp ce se grăbeau spre noapte. Kymer se îndreptă hotărât spre secţiunea Tomanelle a taberei. Poate că va vorbi cu soratatăl ei, Han, şeful Tomanelle.

Aviendha a început să se îndepărteze de ea însăşi, dar o mână osoasă a luat-o de braţ. Se uită peste umăr şi o văzu pe Bair stând în spatele ei, îmbrăcată din nou în bluză şi fustă.

— Înţelept, spuse Aviendha prin reflex.

„Înţelept”, a răspuns Bair zâmbind.

„Este ceva…”

— M-aş duce la Rhuidean, spuse Bair, privind spre cer. „Aţi amabil să-mi faceţi o poartă de acces?”

— Treci prin coloanele de sticlă.

„Unul dintre noi trebuie. În ciuda a ceea ce a spus Amys, Elenar nu este pregătită, mai ales să nu vadă… ceva de aceasta natura. Fata aceea îşi petrece jumătate din zile scârţâind ca un soareş peste ultima bucată de carcasă putrezită.

„Dar”.

„Oh, nu începe şi tu. Acum eşti unul dintre noi, Aviendha, dar încă sunt suficient de mare pentru a fi îngrijit-o pe *mama ta* când era copil. Bair clătină din cap; părul ei alb aproape că părea să strălucească în lumina filtrată a lunii. „Sunt cel mai bun pentru a merge”, a continuat ea.

„Canalizatorii trebuie păstraţi pentru bătălia care urmează. Nu aş lăsa vreun copil să intre în acele coloane acum. O să îl fac eu. Acum, poarta aia? Îmi vei acorda cererea sau trebuie să o supăr pe Amys să facă asta?

Aviendha i-ar fi plăcut să vadă pe cineva care o agresează pe Amys în orice. Poate Sorilea ar putea face asta. Totuşi, ea nu a spus nimic şi a creat ţesătura potrivită pentru a deschide o poartă.

Gândul că o altă persoană va vedea ceea ce văzuse i-a făcut stomacul să se răsucească. Ce ar însemna dacă Bair s-ar întoarce exact cu aceeaşi viziune? Ar indica asta că viitorul este mai probabil?

A

fost atât de groaznic, nu-i aşa? întrebă Bair încet.

„Oribil. Ar fi făcut suliţele să plângă şi pietrele să se prăbuşească, Bair. Aş fi preferat să dansez cu Sightblinder însuşi?”

„Atunci este mult mai bine să merg decât altul. Ar trebui să fie cel mai puternic dintre noi cel care face asta.

Aviendha se opri să ridice o sprânceană. Bair era la fel de dur ca pielea bună, dar ceilalţi înţelepţi nu erau tocmai petale de flori.

— Bair, spuse Aviendha, un gând îi trecu prin minte. „Ai întâlnit vreodată o femeie pe nume Nakomi?”

„Nakomi”. Bair încercă cuvântul în gura ei. „Un nume străvechi. Nu am cunoscut pe nimeni care să-l folosească. De ce?”

„Am întâlnit o femeie Aiel în timp ce călătoream la Rhuidean”, a spus Aviendha. „Ea a pretins că nu este o înţeleaptă, dar a avut o fire despre ea…” Ea clătină din cap.

„Întrebarea a fost doar o curiozitate inactivă.

— Ei bine, vom şti o parte din adevărul acestor viziuni, spuse Bair, păşind spre poartă.

— Şi dacă *sunt* adevărate, Bair? Aviendha se trezi întrebând. „Dacă nu putem face nimic?”

Bair se întoarse. „Ţi-ai văzut copiii, ai spus?”

Aviendha dădu din cap. Ea nu vorbise în detaliu despre acel segment al viziunii. I se păruse mai personal.

— Schimbă-le unul dintre nume, spuse Bair. „Să nu vorbim niciodată despre numele pe care l-a numit acel copil în viziune, nici măcar nouă. Atunci vei şti. Dacă un lucru este diferit, atunci şi alţii pot fi diferiţi. *Va* fi diferit. Aceasta nu este soarta noastră, Aviendha. Este o cale pe care o vom evita. Împreună”.

Aviendha se trezi dând din cap. Da. O simplă schimbare, o mică schimbare, dar plină de sens. „Mulţumesc, Bair”.

Înţeleptul în vârstă a dat din cap către ea, apoi a păşit prin poartă, alergând în noapte spre oraşul din faţă.

Talmanes şi-a aruncat umărul împotriva unui Trolloc uriaş, cu faţa de mistreţ, îmbrăcat în armură de lanţ. Fiara mirosea îngrozitor, ca fum, blană udă şi carne nespălată. Mormăi la forţa asaltului lui Talmanes; lucrurile păreau mereu surprinse când le ataca.

Talmanes se trase înapoi, smulgându-şi sabia din partea fiarei în timp ce aceasta se prăbuşi. Apoi s-a repezit înainte şi şi-a bătut sabia în gât, fără a ţine seama de unghiile zdrenţuite care îi zgâriau picioarele. Viaţa a dispărut din ochii plini de mărgele, prea umani.

Bărbaţii s-au luptat, au chemat, au mormăit, au fost ucişi. Strada urca o pantă abruptă spre Palat. Hoardele de trolloci

se înrădăcinaseră aici, ţinând poziţia şi împiedicând Trupa să ajungă în vârf.

Talmanes se lăsă pe partea laterală a unei clădiri – cel de lângă ea ardea, luminând strada cu culori violente şi scăldându-l în căldură. Acele incendii păreau reci în comparaţie cu durerea îngrozitoare şi îngrozitoare a rănii lui. Racheta i-a trecut pe picior până la picior şi începea să-şi croiască drum peste umăr.

Sânge şi cenuşa însângerata, se gândi el. *Ce aş mai oferi pentru câteva ore cu pipa şi cartea mea*, *singur şi liniştit*. Oamenii care vorbeau despre moarte glorioasă în luptă erau nişte nebuni în flăcări. Nu era nimic glorios în a muri în această mizerie de foc şi sânge. Dă-i o moarte liniştită în orice zi.

Talmanes se împins înapoi în picioare, picături de sudoare căzându-i de pe faţă. Mai jos, Trollocs s-au adunat în spatele poziţiei lui din spate. Inemseseră drumul în spatele forţei lui Talmanes, dar Talmanes a putut continua, trecând prin trollocii din faţă.

Z_2 7 1 1 * 1 T’1 1 A v p – v

Retragerea ar fi greu de realizat. Pe lângă faptul că acest drum era plin de trolloci, lupta în oraş însemna că trollocii puteau şerpui pe străzi în grupuri mici şi să-i atace flancurile, pe măsură ce înaintau şi mai târziu când se retrăgeau.

„Aruncaţi în ei tot ce aveţi, bărbaţi!” urlă el, aruncându-se pe stradă şi în trollocii care blocau drumul în sus. Palatul era destul de aproape acum. A prins o sabie trolloc cu chip de capră pe scutul său chiar înainte ca aceasta să-i fi luat din cap lui Dennel. Talmanes a încercat să împingă arma fiarei

înapoi, dar *Luminii* şi Trollocii erau puternici. Talmanes abia l-a împiedicat pe acesta să-l arunce la pământ, când Dennel şi-a revenit şi i-a atacat 1 1X 1 A 1 1 7 7

coapsele, doborându-l.

Melten a căzut lângă Talmanes. Borderlander a fost

Pl 1 1 A. – l. V-j-v/y /K 1 A

fidel cuvântului său de a rămâne aproape, în cazul în care Talmanes avea nevoie de o sabie pentru a-şi pune capăt vieţii. Cei doi au condus împingerea în sus pe deal. Trollocii au început să dea, apoi s-au adunat, o grămadă mârâitoare, hohotitoare de blană întunecată, ochi şi arme la lumina focului.

Au fost atât de mulţi.

„Stabil!” strigă Talmanes. „Pentru Lord Mat şi Banda Mâinii Roşii!”

Dacă Mat ar fi aici, probabil că s-ar blestema mult, s-ar plânge la fel de mult, apoi ar continua să-i salveze pe toţi cu un miracol pe câmpul de luptă. Talmanes nu a putut reproduce amestecul de nebunie şi inspiraţie al lui Mat, dar ţipătul lui părea să-i încurajeze pe bărbaţi. Rândurile s-au strâns. Gavid şi-a aşezat cele două duzini de arbaleteri – ultimii pe care Talmanes i-a avut cu el – deasupra unei clădiri care nu arsese. Au început să conducă zbor după zbor în Trollocs.

S-ar putea să fi spart inamicii umani, dar nu şi trollocii. Şuruburile au căzut câteva, dar nu atât de multe pe cât ar fi sperat Talmanes.

Mai e un Fade acolo, se gândi Talmanes. *Împingându-i înainte*. *Light*, *nu pot lupta cu altul*. *Nu ar fi trebuit să mă lupt cu cea pe care am acut-o*!

Nu ar trebui să stea pe picioare. Balonul de coniac al lui Melten dispăruse, scurs de mult pentru a atenua ce putea. Mintea lui era deja la fel de neclară pe cât îndrăznea w 1 – l t\ 1 – t 1 1 r?

să permită. S-a întâlnit cu Dennel şi Londraed pe front, 1 L 1 J 1 t „/KY/K 11* ÎI 11 w luptându-se, concentrându-se. Lăsând sângele lui Trolloc să iasă pe pavaj pentru a curge în josul dealului.

Trupa s-a luptat bine, dar au fost depăşiţi numeric şi epuizaţi. Jos, un alt pumn Trolloc s-a alăturat celor de pe stradă în spatele lui.

Asta a fost. Ar trebui fie să lovească acea forţă în spate – întorcându-i spatele celui din faţă – sau să-şi împărtăşească oamenii în unităţi mai mici şi să-i trimită să se retragă pe străzile laterale pentru a se regrupa la poarta de dedesubt.

Talmanes se pregăti să dea ordinele.

„Înainte Leul Alb!” strigau voci. „Pentru Andor şi regina!” Talmanes se învârtea în timp ce bărbaţi în alb şi roşu străpungeau liniile Trolloc de p vârful dealului. O a doua forţă de susi andoreni se revărsă pe o alee laterală, venind în spatele hoardei trolloci care tocmai îl înconjurase. Trollocii s-au spart în faţa suicilor care se apropiau şi, în câteva clipe, întreaga masă ca o veziculă plină de puroi – a izbucnit, trollocii împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Talmanes se împletici înapoi. Pe moment, a trebuit să se sprijine cu sabia, când Madwin a preluat comanda contraatacului, iar oamenii săi au ucis mulţi dintre trollocii care fugeau.

Un grup de ofiţeri îmbrăcaţi în uniforme însângerate ale Gărzii Reginei s-au repezit pe versantul dealului; nu arătau

mai bine decât trupa. Guybon i-a condus. „Mercenar”, i-a spus lui Talmanes, „îţi mulţumesc că ai apărut”.

Talmanes se încruntă. „Te comporţi ca şi cum te-am 1 T\ – * /K./K 1 7 I * 7 *JJ*

salvat. Din perspectiva mea, s-a întâmplat invers”.

1 J 1 1 1 – C 1 – KT – 1 J

Guybon se strâmbă la lumina focului. „Ne-ai dat un răgaz; acei trolloci atacau porţile Palatului. Îmi cer scuze că a durat atât de mult să alung la tine – nu ne-am dat seama, la început, ce i-a atras în această direcţie.

„Uşoară. Palatul mai rămâne în picioare?”

f-\ 1 it1 i – i 1 – 1 r? – *îi*

— Da, spuse Guybon. „Totuşi suntem plini de refugiaţi”.

„Dar canalele?” întrebă Talmanes plin de speranţă. „De i i 1 1 – Q7/ 7

ce nu s-au întors armatele andorene cu regina?”

„Prieteni întunecaţi”. Guybon se încruntă. „Majestatea Sa a luat cu ea majoritatea rudelor, cel puţin pe cele mai puternice. Ea a lăsat patru cu suficientă putere pentru a face o poartă împreună, dar – atacul – un asasin i-a ucis pe doi dintre ei înainte ca ceilalţi doi să-l poată opri. Singuri, cei doi nu sunt suficient de puternici pentru a trimite după ajutor. Ei îşi folosesc puterea pentru a vindeca”.

„Sânge şi cenuşă sângeroasă”, a spus Talmanes, deşi a simţit un junghi de speranţă în timp ce o spunea. Poate că aceste femei nu au putut face o poartă, dar *ar* putea să-i vindece rana.

— Ar trebui să conduci refugiaţii afară din oraş, Guybon. Oamenii mei ţin poarta de sud”.

7 i-i 1, 7 1 /K 1 /K 1 TK

— Excelent, spuse Guybon, îndreptându-se. „Dar va trebui să-i conduci pe refugiaţi. Trebuie să apăr Palatul”.

Talmanes ridică o sprânceană spre el; nu a primit ordine de la Guybon. Trupa avea propria sa structură de comandă şi raporta doar Reginei. Mat spusese clar acest lucru când acceptase contractul.

Din păcate, nici Guybon nu a primit ordine de la Talmanes. Talmanes trase adânc aer în piept, dar apoi clătină, ameţit. Melten îl apucă de braţ pentru a-l împiedica să se răstoarne.

Uşoară, dar m-a durut. Nu ar putea partea lui să facă lucrul decent şi să amorţeze? Sânge şi cenuşă sângeroasă. Trebuia să alungă la acele rude. Talmanes spuse plin de speranţă: „Acele două femei care pot Vindeca?”

— I-am trimis de la după ei, spuse Guybon. „De îndată ce am văzut această forţă aici”.

bine, asta a fost ceva.

— Vreau să rămân aici, a avertizat Guybon. „Nu voi abandona această postare”.

„De ce? Oraşul s-a pierdut, omule!”

„Regina ne-a ordonat să trimitem rapoarte regulate prin gateway”, a spus Guybon. „În cele din urmă, se va întreba de ce nu am trimis un mesager. Ea va trimite un canal pentru a vedea de ce nu am raportat, iar acel mesager va sosi pe terenul de călătorie al Palatului. Aceasta”.

„Lordul meu!” strigă o voce.

— Domnul meu Talmanes!

Guybon se întrerupse, iar Talmanes se întoarse şi-l găseşte pe Fuger – unul dintre cercetaşi – urcându-se spre el pe pietrişurile însângerate ale dealului. Fuger era un bărbat

slăbănog, cu părul subţire şi slăbănog de câteva zile, iar vederea lui îl umplea de groază pe Talmanes. Fuger era unul dintre cei pe care îi lăsaseră să păzească poarta oraşului de dedesubt.

— Domnule, spuse Fuger gâfâind, trollocii au luat zidurile oraşului. Ei împachetează meterezele, pierzând săgeţi sau suliţe la oricine se apropie prea mult. Locotenentul Sandip m-a trimis să vă spun.

„Sânge şi cenuşă! Dar poarta?”

— Reţinem, spuse Fuger. „Pentru acum”.

— Guybon, spuse Talmanes, întorcându-se înapoi. „Arătaţi milă, omule; cineva trebuie să apere acea poartă. T

e rog, scoate-i pe refugiaţi şi întăreşte-mi oamenii. Poarta aceea va fi singura noastră metodă de retragere din oraş”.

„Dar mesagerul Reginei…” TI – 1 L” / – 1 /K./K 1 J /K 1

„Regina îşi va da seama ce naiba s-a întâmplat când se va gândi să se uite aici. Uită-te la tine! Să încerci să aperi Palatul este o nebunie. Nu mai ai un oraş, ci un rug”.

Faţa lui Guybon era conflictuală, buzele lui o linie strânsă.

— Ştii că am dreptate, spuse Talmanes, cu faţa răsucită de durere. „Cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să-mi întăreşti oamenii de la poarta de sud pentru a o ţine deschisă pentru cât mai mulţi refugiaţi pot alunge la ea”.

— Poate, spuse Guybon.

— Dar să las Palatul să ardă?

„Poţi să-l faci să merite ceva”, a spus Talmanes. „Dacă ai lăsa nişte soldaţi să lupte la Palat? Pune-i să reţină trollocii cât de mult pot. Asta îi va atrage pe trollocu departe de oamenii care evadează pe aici. Când nu mai pot ţine, soldaţii tăi pot scăpa din spatele Palatului din partea

îndepărtată şi pot face drum spre poarta de sud.

— Un plan bun, spuse Guybon, cu rea. „Voi face cum sugeraţi, dar voi ce rămâne?”

— Trebuie să ajung la dragoni, spuse Talmanes. „Nu îi putem lăsa să cadă în Umbră. Sunt într-un depozit de lângă marginea oraşului interior. Regina voia să fie ţinuţi departe de trupele de mercenari de afară. Trebuie să le găsesc. Dacă este posibil, recuperaţi-le. Dacă nu, distruge-le”.

— Foarte bine, spuse Guybon, întorcându-se, părând frustrat în timp ce accepta inevitabilul. „Oamenii mei vor face ceea ce sugerezi tu; jumătate îi va conduce pe refugiaţi afară, apoi îi va ajuta pe soldaţii tăi să ţină poarta de sud. Cealaltă jumătate va ţine Palatul puţin mai mult, apoi se va retrage. Dar *vin* cu tine.

„Chiar avem nevoie de atâtea lămpi aici?” a cerut Aes Sedai din scaunul ei din fundul camerei. Ar fi putut la fel de bine să fi fost un tron. „Gândeşte-te la uleiul pe care îl iroseşti”.

1 1 – 1 1 A 1 1 W 4 I 1 4 1

„Avem nevoie de lămpi”. Androl mormăi. Ploaia de noapte a zvârlit fereastra, dar el a ignorat-o, încercând să se concentreze asupra pielii pe care o coasea. Ar fi o şa. În momentul de faţă, lucra la circumferinţa care avea să ocolească burta calului.

A făcut găuri în piele într-un rând dublu, lăsând munca să-l calmeze. Dalta de cusătură pe care o folosea făcea găuri în formă de romb – putea folosi ciocanul pe ele pentru viteză, dacă dorea, dar chiar acum îi plăcea senzaţia de a apăsa găurile fără ea.

Şi-a luat roata cu semnele de cusături, măsurând locaţiile

următoarelor ochiuri, apoi a lucrat o altă găuri. Trebuia să aliniaţi părţile plate ale diamantelor una spre cealaltă pentru găuri de genul acesta, astfel încât atunci când pielea s-a tras, să nu tragă de plăci. Cusăturile îngrijite ar ajuta la menţinerea şai în formă bună de-a lungul anilor. Rândurile trebuiau să fie suficient de apropiate între ele pentru a se întări unul pe celălalt, dar nu atât de aproape încât să existe pericolul ca ele să se rupă unul de celălalt. Eşalonarea găurilor a ajutat.

Lucruri mărunte. Trebuia doar să te asiguri că lucrurile mici au fost făcute corect şi…

Degetele i-au alunecat şi a făcut o gaură cu diamantul îndreptat în direcţia greşită. Două dintre găuri s-au rupt una în alta la mişcare.

A fi 1 * i i A i

Aproape a aruncat totul prin cameră, frustrat. A fost a cincea oară în seara asta!

Uşoară, se gândi el, apăsându-şi mâinile pe masă. *Ce s-a întâmplat cu autocontrolul meu*?”

Putea să răspundă la această întrebare cu uşurinţă, din păcate. *Turnul Negru este ceea ce s-a întâmplat*. Se simţea ca un *nachi cu mai multe picioare* prins într-un bazin uscat de maree, aşteptând cu disperare ca apa să se întoarcă în timp ce privea un grup de copii care se îndreaptă pe plajă cu găleţi, adunând tot ce părea gustos…

A inspirat şi a expirat, apoi a luat pielea. Aceasta ar fi cea mai slabă piesă pe care a făcut-o în ultimii ani, dar avea *să* o termine. Să laşi ceva neterminat a fost aproape la fel de rău ca să încurci detaliile.

„Curios” „a spus Aes Sedai – numele ei era Pevara, din

Ajahul Roşu. Îi simţea ochii pe spate.

Un *Roşu*. Ei bine, destinaţiile comune făcute pentru tovarăşi neobişnuiţi, aşa cum spunea vechea zicală Tairen. Poate că ar trebui să folosească în schimb proverbul saldaean. *Dacă sabia lui este în gâtul inamicului tău*, *nu pierde timpul amintindu-ţi când a fost la al tău*.

— Deci, a spus Pevara, îmi povesteai despre viaţa ta înainte de a veni la Turnul Negru?

— Nu cred că am fost, spuse Androl, începând să coasă. „De ce? Ce ai vrut să ştii?”

„Sunt pur şi simplu curios. Ai fost unul dintre cei care au venit aici singuri, pentru a fi testaţi, sau ai fost unul dintre cei pe care i-au găsit la vânătoare?

A

tras un fir strâns. „Am venit pe cont propriu, aşa cum cred că ţi-a spus Evm ieri, când l-ai întrebat despre mine”.

— Hmm, spuse ea. „Sunt monitorizat, înţeleg”.

— Jw x 1 1 – 1 – i-17 k „/ j

Se uită spre ea, coborând pielea. „Este ceva ce te învaţă?”

„Ce?” întrebă Pevara nevinovat.

„Pentru a răsturna o conversaţie despre. Stai acolo, aproape că mă acuzi că te-am spionat – când tu ai fost cel care îmi interoga prietenii despre mine.

„Vreau să ştiu care sunt resursele mele”.

„Vrei să ştii de ce un bărbat ar *alege* să vină la Turnul K T 7. – w i – w – j. T „T – v».

Negru. Să înveţi să canalizăm Puterea Unică”.

Ea nu a răspuns. O putea vedea decidând asupra unui răspuns care să nu contravină celor Trei Jurăminte. A vorbi cu un Aes Sedai a fost ca şi cum ai încerca să urmăreşti un

şarpe verde care se strecura prin iarba umedă.

— Da, spuse ea.

Clipi surprins.

„Da, vreau să ştiu”, a continuat ea. „Suntem ahati, indiferent dacă vreunul dintre noi o doreşte sau nu. Vreau să ştiu cu ce fel de persoană m-am strecurat în pat”. Ea l-a privit. „Figurativ vorbind, desigur.

Respiră adânc, *forţandu* – se să devină calm. Ura să vorbească cu Aes Sedai, cu ei răsucind totul. Asta, amestecat cu tensiunea nopţii şi cu incapacitatea de a obţine această şa corectă…

Ar fi calm, Lumina-l arde!

„Ar trebui să exersăm să facem un cerc”, a spus Pevara. „Va fi un avantai pentru noi – chiar dacă unul mic – împotriva oamenilor lui Taim, dacă vor veni după noi”.

Androl şi-a îndepărtat din minte antipatia fată de femeie – avea alte lucruri de care să-şi facă griji – şi se forţa să gândească obiectiv. „Un cerc?”

„Nu ştii care este?”

„Mi-e teamă că nu”.

Ea strânse buzele. „Uneori uit cât de ignoranţi sunteţi cu toţii…” Făcu o pauză, de parcă şi-ar fi dat seama că spusese prea multe.

— Toţi oamenii sunt ignoranţi, Aes Sedai, spuse Androl. „Subiectele ignoranţei noastre se pot schimba, dar natura lumii este ca nimeni să nu cunoască totul”.

Nici acesta nu părea să fie răspunsul pe care îl aşteptase. Ochii aceia duri l-au studiat. Nu-i plăceau bărbaţii care puteau canaliza – majoritatea oamenilor nu – dar cu ea era mai mult. Îşi petrecuse viaţa vânând bărbaţi ca Androl.

„Un cerc”, a spus Pevara, „este creat atunci când femeile şi bărbaţii îşi unesc forţele în Puterea Unică. Trebuie făcut într-un mod specific”.

— Atunci, M’Hael va şti despre asta.

„Bărbaţii cer femeilor să formeze un cerc”, a spus Pevara. „De fapt, un cerc trebuie să conţină mai multe femei decât bărbaţi, cu excepţia cazurilor foarte limitate. O femeie şi un bărbat se pot lega, la fel ca o femeie şi doi bărbaţi, la fel ca două femei şi doi bărbaţi. Deci cel mai mare pe care l-am putea crea este un cerc de trei, cu mine şi doi dintre voi. Totuşi, *ne-ar putea* fi de folos”.

„O să vă găsesc pe voi doi dintre ceilalţi cu care să exersaţi”, a spus Androl. „Dintre cei în care am încredere, aş spune că Nalaam este cel mai puternic. Emann este şi el foarte puternic şi nu cred că a atins încă puterea sa. La fel Şi pentru Jonneth”.

„Sunt cei mai puternici?” întrebă Pevara. „Nu tu însuţi?”

— Nu, spuse el, întorcându-se la munca lui. Ploaia aceea s-a ridicat din nou afară, iar aer rece s-a strecurat sub uşă. Una dintre lămpile camerei ardea în apropiere, lăsând umbre să pătrundă în cameră. Privea întunericul inconfortabil.

— Îmi este greu de crezut, maestru Androl, spuse ea. „Toţi se uită la tine”.

„Crede ce vrei, Aes Sedai. Sunt cel mai slab dintre ei. Poate cel mai slab om din Turnul Negru”.

Asta a liniştit-o, iar Androl s-a ridicat pentru a umple din nou acea lampă care se scădea. În timp ce se aşează din nou, un râs în uşă anunţă intrarea lui Emarin şi a lui Canler. Deşi ambele erau ude de ploaie, erau aproape la fel de

opuse pe cât puteau fi bărbaţii. Unul era înalt, rafinat şi grijuliu, celălalt slăbănog şi predispus la bârfă. Găsiseră un teren comun, undeva, şi păreau să se bucure de compania celuilalt.

„Bine?” întrebă Androl.

— S – *ar putea să* funcţioneze, spuse Emarin, scoţându-şi haina îmbibat de ploaie şi atârnându-l de un cârlig de lângă uşă. Purta haine dedesubt brodate după stilul Tairen. „Ar trebui să fie o furtună puternică. Gardienii urmăresc cu atenţie”.

„Mă simt ca taurul cu premii de la un târg”, a mormăit Canler, călcându-şi o parte din noroi de pe cizme după ce îşi agăţa haina. „Oriunde mergem, favoriţii lui Taim ne privesc din colţul ochilor. Sânge şi cenuşă, Androl. Ei *ştiu*. Ei ştiu că vom încerca să alergăm”.

7 A J – w – 11, 1 TI 1 *Ci* 1

„Aţi găsit puncte slabe?” întrebă Pevara, aplecându-se înainte.

— Undeva unde pereţii sunt mai puţin păziţi?

— Se pare că depinde de paznicii aleşi, Pevara Sedai, spuse Emarin, dând din cap către ea.

„Hmm… Presupun că ar fi. Am menţionat cât de intrigant mi se pare că cel dintre voi care mă tratează cu cel mai mult respect este un Tairen?

A

fi politicos cu o persoană nu este un semn de respect pentru ea, Pevara Sedai”, a spus Emarin. „Este doar un semn al unei bune educaţii şi al unei naturi echilibrate”.

Androl zâmbi. Emarin a fost o *minune absolută* cu insulte. În jumătate din timp, persoana respectivă nu şi-a dat

seama că fusese batjocorită până când nu s-au despărţit.

Pevarei strânse gura. „În regulă, atunci. Urmărim rotaţia gărzilor. Când va sosi următoarea furtună, o vom folosi ca acoperire şi o vom scăpa peste zidul de lângă paznicii despre care credem că sunt mai puţin atenţi”.

Cei doi bărbaţi s-au întors către Androl, care s-a surprins urmărind colţul camerei în care umbra cădea de pe o masă. Era mai mare? Întinzându-se spre el…

„Nu-mi place să las bărbaţi în urmă”, a spus el, forţându-se să-şi îndepărteze privirea din colţ. „Sunt zeci şi zeci de bărbaţi şi băieţi aici care nu sunt încă sub controlul lui Taim. Nu-i putem duce pe toţi afară fără a atrage atenţia. Dacă îi lăsăm, riscăm…”

Nu putea să spună. Ei nu ştiau ce se întâmplă, nu chiar. Oamenii se *schimbau*. Aliaţii odată de încredere au devenit duşmani peste noapte.

Arătau ca aceiaşi oameni, dar diferiţi în acelaşi timp. Diferit în spatele ochilor. Androl se cutremură.

„Femeile trimise de rebelul Aes Sedai sunt încă în afara porţilor”, a spus Pevara. Au fost tabăraţi acolo de o vreme, susţinând că Dragonul Renăscut le-a promis Gardieni. Taim încă nu a lăsat pe niciunul dintre ei să intre. „Dacă putem ajunge la ei, putem lua cu asalt Turnul şi îi putem salva pe cei rămaşi în urmă”.

„Va fi chiar atât de uşor?” întrebă Emarin. „Taim va avea un sat întreg de ostatici. Mulţi dintre bărbaţi şi-au adus familiile”.

Canler dădu din cap. Familia lui era una dintre acestea. Nu i-ar părăsi de bunăvoie.

— Dincolo de asta, spuse Androl încet, întorcându-şi

scaunul pentru a se înfrunta pe Pevara, crezi sincer că Aes Sedai poate câştiga aici?

„Mulţi dintre ei au decenii – unele secole – de experienţă”.

„Cât din asta s-a cheltuit luptând?”

Pevara nu răspunse.

„Sunt sute de bărbaţi care pot canaliza aici, Aes Sedai”, a continuat Androl. „Fiecare a fost antrenat – îndelung – să fie o *armă*. Nu învăţăm despre politică sau istorie. Nu studiem cum să influenţăm naţiunile. Învăţăm să ucidem. Fiecare bărbat şi băiat de aici este împins la marginile capacităţii sale, forţat să se întindă şi să crească. Câştigă mai multă putere. Distruge. Şi mulţi dintre ei sunt nebuni. Poate Aes Sedai-ul tău să lupte cu asta? Mai ales când mulţi dintre oamenii în care avem încredere – chiar oamenii pe care încercăm să-i salvăm – vor lupta probabil alături de oamenii lui Taim dacă îi văd pe Aes Sedai încercând să invadeze?

„Argumentele tale nu sunt lipsite de fond”, a spus Pevara.

La fel ca o regină, se gândi el, impresionat fără să vrea de echilibrul ei.

„Dar cu siguranţă trebuie să trimitem informaţii”, a continuat Pevara. „Un atac total poate fi neînţelept, dar să stăm aici până când suntem luaţi cu toţii, pe rând…

„Cred că ar fi înţelept să trimiţi pe cineva”, a spus Emarin. „Trebuie să-l avertizăm pe Lord Dragon”.

— Lordul Dragon, spuse Canler pufnit, luând loc lângă perete.

— Ne-a abandonat, Emarin. Nu suntem nimic pentru el. Aceasta”.

— Dragonul Renăscut poartă lumea pe umeri, Canler, spuse Androl încet, prinzându-l scurt pe Canler. „Nu ştiu de

ce ne-a lăsat aici, dar aş prefera să presupun că este pentru că crede că ne putem descurca singuri”. Androl dădu cu degetele curelele de piele, apoi se ridică. „Acesta este timpul nostru de a demonstra, testul Turnului Negru. Dacă trebuie să alergăm la Aes Sedai pentru a ne proteja de ai noştri, ne supunem autorităţii lor. Dacă trebuie să alergăm la Lordul Dragon, atunci nu vom fi nimic odată ce el va fi plecat”.

„Nu poate exista nicio reconciliere cu Taim, acum”, a spus Emarin. „Ştim cu toţii ce face”.

Androl nu se uită la Pevara. Ea explicase ceea ce bănuia că se întâmplă şi ea – în ciuda anilor de antrenament pentru a-şi ţine emoţiile sub control – nu reuşise să-şi liniştească frica din vocea ei în timp ce vorbea despre asta. Treisprezece Myrddraal şi treisprezece canalizatori, împreună într-un rit înfiorător, puteau transforma orice canalizare către Umbră. Împotriva voinţei lui. „Ceea ce face el este un rău pur, nediluat”, a spus Pevara. „Aceasta nu mai este o diviziune între oamenii care urmează un lider şi cei care urmează pe altul. Aceasta este lucrarea Celui întunecat, Androl. Turnul Negru a căzut sub Umbră. Trebuie să accepţi asta”.

— Turnul Negru este un vis, spuse el, întâmpinându-i ochii. „Un adăpost pentru bărbaţi care pot canaliza, un loc al nostru, unde oamenii nu trebuie să se teamă, să fugă sau să fie urâţi. Nu voi preda asta lui Taim. Nu *voi*”.

Camera a tăcut, cu excepţia zgomotelor ploii de pe ferestre. Emarm începu să dea din cap, iar Canler se ridică, luându-l pe Androl de braţ.

— Ai dreptate, spuse Canler.

— Arde-mă dacă nu ai dreptate, Androl. Dar ce putem *face*? Suntem slabi, depăşiţi numeric”.

— Emarin, a spus Androl, ai auzit vreodată de Rebeliunea de la Knoks?

„Într-adevăr. A provocat destulă agitaţie, chiar şi în afara lui Murândy”.

— Nenorociţi de Murândieni, scuipă Canler. „Îţi vor fura haina de pe spate şi te vor bate cu sânge dacă nu-ţi oferi şi pantofii”.

Emarin ridică o sprânceană.

— Knoks era bine în afara Lugard, Canler, spuse Androl. „Cred că ai găsi că oamenii de acolo nu se deosebesc de andorenii. Rebeliunea s-a petrecut în aproximativ… Oh, acum zece ani, acum”.

„Un grup de fermieri şi-a răsturnat stăpânul”, a spus Emarm. „A meritat-o, din toate punctele de vedere – Desartin era o persoană îngrozitoare, în special pentru cei de sub el. Avea o forţă de soldaţi, una dintre cele mai mari 1 – p T 1 – 7 W 1 7 W – îi – I – 1

din afara Lugard, şi părea de parcă şi-ar fi înfiinţat propriul regat. Regele nu putea face nimic în privinţa asta”.

— Şi Desartin a fost răsturnat? întrebă Canler.

„De bărbaţi şi femei simpli care au avut prea mult din brutalitatea lui, a spus Androl. „În cele din urmă, mulţi dintre mercenarii care i-au fost prieteni au fost alături de noi. Deşi părea atât de puternic, miezul lui putred a dus la căderea lui. Pare rău aici, dar majoritatea oamenilor lui Taim nu îi sunt loiali. Bărbaţii ca el nu inspiră loialitate. Ei adună prieteni, alţii care speră să împărtăşească puterea sau bogăţia. Putem şi *vom qasi o* modalitate de a-l răsturna”.

Ceilalţi dădu din cap, deşi Pevara îl privea pur şi simplu cu buzele strânse. Androl nu s-a putut abţine să se simtă puţin prost; el nu credea că ceilalţi ar trebui să se uite la el, în loc de cineva distins ca Emarin sau de cineva puternic ca Nalaam.

Cu coada ochiului, a văzut umbrele de sub masă lungindu-se, întinzându-se spre el. Şi-a întins falca. Nu ar îndrăzni să-l ia cu atât de mulţi oameni în preajmă, nu-i aşa? Dacă umbrele aveau să-l consume, ar aştepta până când va fi singur, încercând să doarmă.

Nopţile îl îngrozeau.

„*Vin când nu mă ţin să* spun *acum*”, se gândi el. *Ardemă*, *Sursa a fost curăţată*! *Nu ar trebui să-mi pierd mai mult inteligenţa*!

S-a prins de scaunul său până când teroarea s-a retras, întunericul s-a retras. Canler – arătând neobişnuit de vesel – a spus că avea de gând să le aducă ceva de băut. Se îndreptă spre bucătărie, dar nimeni nu trebuia să meargă singur, aşa că ezită.

— Presupun că mi-ar plăcea şi o băutură, spuse Pevara rei /vll – jX/vi 1 – x 7 x oftând, alăturându-se lui.

Androl s-a aşezat să-şi continue munca. În timp ce făcea, Emarin trase peste un taburet, aşezându-se lângă el. A

făcut asta cu nonşalanţă, de parcă ar fi căutat doar un loc bun pentru a se relaxa şi şi-ar dori o privelişte pe fereastră.

Emarin, însă, nu era genul care să facă lucruri fără mai multe motivaţii.

— Ai luptat în Rebeliunea de la Knoks, E

marin încet.

„Am spus asta?” Androl şi-a reluat munca la piele.

„Ai spus că atunci când mercenarii au schimbat partea, s-au luptat cu tine. Ai folosit cuvântul „noi pentru a te referi la rebeli”.

Androl ezită. *Arde-mă*. Chiar trebuie să *mă privesc*. Dacă Emarin ar fi observat, ar fi observat şi Pevara.

„Tocmai treceam”, a spus Androl, „şi am fost prins de ceva neprevăzut”.

— Ai un trecut ciudat şi variat, prietene, spuse Emarin. „Cu cât învăţ mai mult despre asta, cu atât devin mai curios”.

— N-aş spune că sunt singurul cu un trecut interesant, spuse Androl încet. „Lord Algarin al Casei Pendaloan”.

Emarin se trase înapoi, cu ochii mari. „Cum ai ştiut?”

„Fanshir avea o carte cu linii nobile Tairen”, a spus Androl, menţionând unul dintre soldaţii Asha man care fusese savant înainte de a veni la Turn. „A inclus o notaţie curioasă. O casă tulburată de o istorie a bărbaţilor cu o problemă de nemenţionat, cea mai recentă făcându-i de ruşine casa cu un puţine zeci de ani în urmă”.

„Înţeleg. Ei bine, presupun că nu este o surpriză prea mare că sunt un nobil”.

„Unul care are experienţă cu Aes Sedai”, a continuat Androl, „şi care îi tratează cu respect, în ciuda sau din cauza a ceea ce au făcut pentru familia lui. Un nobil *Tairen* care face asta, ţine cont. Unul căruia nu-i deranjează să servească sub ceea ce aţi numi fermieri şi care simpatizează cu rebelii cetăţeni. Dacă aş putea spune, prietene, aceasta *nu este* o atitudine predominantă printre compatrioţii tăi. Nu aş ezita să ghicesc că ai avut un trecut al tău interesant”.

Emarin zâmbi. „Punctul acordat. Ai fi minunat la Jocul

Caselor, Androl”.

— N-aş spune asta, spuse Androl cu o grimasă. „Ultima dată când am încercat mâna, aproape că… El s-a oprit.

„Ce?”

— Aş prefera să nu spun, spuse Androl, cu fata înroşită. Nu avea *de* gând să explice acea perioadă din viaţa lui. *Uşoară*, *oamenii vor crede că sunt la fel de un învăţător de povesti ca şi Nalaam dacă continui aşa*.

Emarin se întoarse să privească ploaia lovind pe geam. „Rebeliunea Knoks a reuşit doar centru o scurtă perioadă de timp, dacă îmi amintesc bine. În doi ani, linia nobilă s-a restabilit, iar disidenţii au fost alungaţi sau executaţi”.

— Da, spuse Androl încet.

„Deci facem o treabă mai bună aici”, a spus Emarin.

— Sunt bărbatul tău, Androl. Toţi suntem”.

— Nu, spuse Androl. „Suntem oamenii *Turnului Negru*. Te voi conduce, dacă trebuie, dar nu este vorba despre mine, sau despre tine, sau despre oricare dintre noi în mod individual. Eu sunt la conducere doar până când Logam se întoarce”.

Dacă se va întoarce vreodată, *se* gândi Androl. *Gateway-urile în Turnul Negru nu mai funcţionează*. *Încearcă el să se întoarcă*, *dar se trezeşte blocat*?

— Foarte bine, spuse Emarin. „Ce facem?”

Tunetul s-a prăbuşit afară.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse Androl, luându-şi bucata de piele şi uneltele. „Dă-mi w… 7 7

O oră”.

— Îmi pare rău, spuse Jesamyn încet, îngenunchind lângă Talmanes. „Nu este nimic ce pot face. Această rană este

prea departe pentru priceperea mea”.

rA 1 X 1 w 1 X 1 – X T *11 1” TX „1

Talmanes dădu din cap, înlocuind bandaiul. Pielea de-a lungul părţii lui devenise neagră ca de la degerături teribile.

Rudele se încruntă la el. Era o femeie cu aspect tineresc, cu păr auriu, deşi cu canale, vârstele puteau fi foarte înşelătoare. „Sunt uimit că încă mai poţi merge”.

— Nu sunt sigur că ar putea fi definit ca mersul pe jos, spuse Talmanes, întorcându-se şchiopătând spre soldaţi. Încă mai putea să meargă singur, în mare parte, dar momentele ameţitoare veneau mai des acum.

Guybon se certa cu Dennel, care continua să-şi arate harta şi să-şi gesticuleze. În aer era atât de mult fum, încât mulţi dintre bărbaţi îşi legaseră batiste de faţă. Arătau ca o bandă de nenorociţi de Aiel.

„... chiar şi trollocii se retrag din acel cartier”, a insistat Guybon. „Este prea mult foc”.

— Trollocii se retrag la zidurile din tot oraşul, răspunse Dennel. „Vor lăsa oraşul să ardă toată noaptea. Singurul sector care nu arde este cel în care se află Waygate. Au doborât toate clădirile de acolo pentru a crea un firewall”.

— Au folosit Puterea Unică, spuse Jesamyn din spatele lui Talmanes. „Am simţit-o. Surori negre. Nu aş sugera să 7K w i – z – z mergem în această direcţie”.

Jesamyn era singura rudă rămasă; celălalt căzuse. Jesamyn nu era suficient de puternică pentru a crea o poartă, dar nici nu era inutilă. Talmanes o văzuse ardând şase trolloci care îi străpunseseră linia.

Îşi petrecuse lupta aceea stând pe spate, învins de durere. Din fericire, Jesamyn îi dăduse câteva ierburi de mestecat. Îi

făceau capul să se simtă mai neclar, dar făceau durerea controlabilă. Avea impresia că trupul lui era într-o menghină, fiind zdrobit încet, dar măcar putea să stea *pe – 1* J

picioare.

„Urmăm calea cea mai rapidă”, a spus Talmanes. „Sfertul care nu arde este prea aproape de dragoni; Nu voi risca ca Shadowspawn să o descopere pe Aludra şi armele ei”. *Presupunând că nu au făcut-o deja*.

Guybon s-a uitat la el, dar asta era operaţiunea trupei. Guybon era binevenit, dar nu făcea parte din structura lor de comandă.

Forţa lui Talmanes a continuat prin oraşul întunecat, ferindu-se de ambuscade. Deşi ştiau locaţia aproximativă a depozitului, ajungerea acolo a fost problematică. Multe străzi mari au fost blocate de epave, foc sau inamic. Forţa lui a trebuit să se târască prin alei şi alei atât de întortocheate încât până şi Guybon şi ceilalţi din Caemlyn au avut dificultăţi să-şi urmeze direcţia dorită.

1 1 7 i*7 jr 7 1 1

Calea lor ocoli porţiuni din oraş care ardeau de o căldură atât de puternică, încât probabil că topea pietriş. Talmanes s-a uitat la aceste flăcări până când ochii i s-au simţit uscaţi, apoi şi-a condus oamenii în alte ocoli.

Centu cu centimetru, s-au apropiat de depozitul Aludrei. De două ori au întâlnit trolloci care tarau după refugiaţi pe care să-i omoare. Le-au terminat, arbaletaru rămaşi doborând peste jumătate din fiecare grup înainte de I – w w 1

a avea timp să răspundă.

Talmanes a stat să privească, dar nu avea încredere în el însuşi să mai lupte. Acea rană îl lăsase prea slab. Light, de ce îşi lăsase calul în urmă? Mişcare proastă, asta. Ei bine, trollocii l-ar fi alungat oricum.

Gândurile mele încep să meargă în cerc. Arătă cu sabia pe o alee de trecere. Cercetaşii s-au grăbit înainte şi s-au uitat în ambele direcţii înainte de a da totul clar. *Abia mă gândesc*. *Nu mai mult înainte de a mă lua întunericul*.

Mai întâi ar vedea dragonii protejaţi. El a trebuit sa.

Talmanes ieşi împleticit de pe alee pe o stradă cunoscută. Erau aproape. Pe o parte a străzii au ars structuri. Statuile de acolo arătau ca nişte suflete sărace prinse în flăcări. Focurile au izbucnit în jurul lor, iar marmura lor albă era încet cu încetul cu negru.

Cealaltă parte a străzii era tăcută, nimic acolo nu ardea. Umbrele aruncate de statui dansau şi se jucau, ca nişte petreci care îşi privesc duşmanii ardând. Aerul mirosea apăsător a fum. Acele umbre – şi statuile arzătoare – păreau să se mişte, după mintea neclară a lui Talmanes. Creaturi dansante ale umbrei. Frumuseţi pe moarte, consumate de o boală pe piele, întunecând-o, sărbătorind cu ea, ucigând sufletul…

I1 I *îl* r” i 1 *

„Suntem aproape acum!” spuse Talmanes. S-a împins înainte într-o alergare zdruncinată. Nu-şi putea permite să le încetinească. *Dacă acel incendiu ajunge la depozit*…

Au ajuns la un petic de pământ ars; focul fusese aici şi dispăruse, aparent. Un depozit mare de lemn stătuse aici odată, dar căzuse înăuntru. Acum cherestea doar mocneau şi erau îngrămădite cu moloz şi cadavre de trolloc pe

jumătate arse.

Bărbaţii s-au adunat în jurul lui, tăcuţi. Singurul sunet era cel al flăcărilor trosnind. Transpiraţia rece picura pe faţa lui Talmanes.

— Am întârziat, şopti Melten. „I-au luat, nu-i aşa? Dragonii ar fi făcut explozii dacă ar fi ars. Icrele-umbră a sosit, a luat dragonii şi a ars locul.

În jurul Talmanes, membrii epuizaţi ai Bandei s-au scufundat până în genunchi. *Îmi pare rău*, *Mat*, se gândi Talmanes. *Noi am încercat*. *Noi* – Un sunet brusc ca un tunet a trosnit prin oraş. L-a zguduit pe Talmanes pana în oase, iar barbatn şi-au ridicat privirea.

— Lumina, spuse Guybon. „Umbraitii folosesc dragonii?”

— Poate ca nu, spuse Talmanes. Puterea a crescut prin el şi a fugit din nou. Oamenii lui se umpleau în jurul lui.

Fiecare picior îi trimitea un zgomot de agonie în sus. A trecut pe strada cu statuile, cu flăcări în dreapta, linişte rece în stânga.

BOOM.

Acele explozii nu au sunat suficient de tare pentru a fi dragoni. A îndrăznit să spere la un Aes Sedai? Jesamyn părea sa se fi incantat la sunete şi alerga în fuste alături de bărbaţi. Grupul s-a aruncat după un colţ, la două străzi de depozit şi a ajuns în rândurile din spate ale unei forţe mârâitoare a Shadowspawn.

Talmanes urla cu o ferocitate uluitoare şi îşi ridica sabia în două mâini. Focul ranii lui se răspândise prin tot corpul; chiar şi degetele lui ardeau cu el. Se simţea ca şi cum ar fi devenit una dintre acele statui, destinate să ardă împreună cu oraşul.

A decapitat un trolloc înainte ca acesta să-şi dea seama că era acolo, apoi s-a aruncat asupra următoarei creaturi din rând. S-a retras cu o gratie aproape lichida, întorcându-i o fată care nu avea ochi, o mantie care nu se agita în vânt. Buzele palide se retraseră într-un mârâit.

Talmanes se trezi râzând. *De ce nu*? Şi bărbaţii au spus că nu are simţul umorului. Talmanes s-a mutat în Apple Blossoms in the Wind, lovind sălbatic înainte cu o forţa şi o furie pentru a se potrivi cu focul care îl ucide.

r 11 1 /Vi /V 1 – 1 i /V i 1 1 – T

Myrddraal îl avea în mod evident într-un dezavantaj. În cel mai bun caz, Talmanes ar fi avut nevoie de ajutor pentru a lupta cu unul. Lucrul s-a mişcat ca o umbră, curgând de la o forma la alta, lama sa teribila năvălindu-se spre Talmanes. Evident, simţea că trebuie doar să-l nick.

A

lovit obrazul lui, vârful sabiei prinzându-i pielea acolo şi tăind o panglică îngrijita prin carne. Talmanes a ras şi a lovit arma cu sabia, făcând gura lui Fade să se deschidă larg de surprindere. Nu aşa ar fi trebuit să reacţioneze bărbaţii. Trebuiau să se poticnească de focul arzător al durerii, să strige când ştiau ca viaţa lor s-a încheiat.

— Am avut deja în mine una dintre sabiile tale în flăcări, fiu de capra, tipa Talmanes, atacând din nou şi din nou. Fierarul loveşte lama. O formă atât de neelegantă. Se potrivea perfect cu starea lui de spirit.

TV/T 11 1 * 1 * r-i-i 1 1 1 /V – /V j

Myrddraal s-a împiedicat. Talmanes se dădu înapoi într-o mişcare lină, ducându-şi sabia în lateral şi tăind braţul alb pal al obiectului liber de la cot. Membrul s-a răsucit în aer,

lama lui Fade căzând de la degetele spasme. Talmanes s-a învârtit pentru a lua impuls şi şi-a adus sabia cu două mâini, despărţind capul lui Fade de gât.

Sângele întunecat s-a stropit şi lucrul a căzut, mâna rămasă zgâriind ciotul însângerat în timp ce se prăbuşi. Talmanes stătea deasupra ei, sabia i se simţi brusc prea grea pentru a o ţine. I-a alunecat de pe degete, zgâund de pavai. S-a înclinat şi şi-a pierdut echilibrul, căzând cu faţa întâi, dar o mână l-a prins din spate.

„Uşoară!” exclamă Melten, uitându-se la trup. „*Altul*?”

— Am găsit secretul pentru a-i învinge, şopti Talmanes. „Trebuie să fii deja mort”. Chicoti în sinea lui, deşi Melten doar se uită la el, părând nedumerit.

În jurul lor, zeci de trolloci s-au prăbuşit la pământ, zvârcolindu-se. Au fost legaţi de Fade. Trupa s-a adunat în jurul Talmanes, unii purtând răni; câţiva au fost în jos definitiv. Erau epuizaţi şi uzaţi; acest lot de trolloci le-ar fi putut pune capăt.

Melten a luat sabia lui Talmanes şi a curăţat-o cu un tampon, dar Talmanes a descoperit că avea probleme în picioare, aşa că a pus-o în teacă şi a pus un bărbat să aducă o suliţă Trolloc pe care să se sprijine.

„Ho, în fundul străzii!” strigă o voce îndepărtată. „Oricine eşti, mulţumesc!”

Talmanes înainta şchiopătând, Fuger şi m-ar cercetând înainte fără a avea nevoie de ordine. Strada de aici era întunecată şi plină de trolloci căzuţi cu câteva clipe în urmă, aşa că a trecut o clipă până când Talmanes a putut să se caţere peste cadavre şi să vadă cine îl chemase.

Cineva făcuse o baricadă la capătul străzii. Oamenii

stăteau deasupra lui, inclusiv unul care ţinea în sus o torţă. Avea părul în împletituri şi purta o rochie maro simplă cu un şorţ alb. Era Aludra.

— Soldaţii lui Cauthon, spuse Aludra, părând neimpresionată. „Timpul tău, cu siguranţă ai luat-o pentru mine”. Într-o mână, ţinea un cilindru de piele mai mare decât pumnul unui bărbat, cu o lungime scurtă de siguranţă întunecată ataşată. Talmanes ştia că au explodat după ce ea le-a aprins şi le-a aruncat. Trupa le mai folosise înainte, aruncându-le din praştii. Nu erau la fel de devastatori ca dragonii, dar totuşi puternici.

— Aludra, striga Talmanes, ai dragonii? Te rog, spune-mi că i-ai salvat”.

Ea a adulmecat, făcând semn unor oameni să desprindă o parte a baricadei pentru a-şi admite oamenii. Părea să aibă câteva sute – poate câteva mii – de orăşeni acolo în

I 1 i 1 /K – 1 1 *7 1 1

C₂TO nwn o-n (onrl în docchic o spate, care umpleau strada. Emu i-au deschis calea, el a văzut o privelişte frumoasă. Inconiurat de orăşeni, o sută de dragoni se odihneau acolo.

Tuburile de bronz fuseseră montate pe cărucioare de dragon din lemn pentru a cuprinde o singură unitate, trasă de doi cai. Erau într-adevăr destul de manevrabile, luând în considerare toate lucrurile. Talmanes ştia că acele căruţe puteau fi ancorate în pământ pentru a gestiona recul, iar dragonii trăgeau odată ce caii erau detaşaţi. Erau mai mult decât suficienţi oameni aici pentru a face caii de lucru pe care ar fi trebuit să le facă.

— Crezi că le-aş *lăsa*? întrebă Aludra. „Acest lot, nu au

pregătirea pentru a-i concedia. Dar ei pot trage un cărucior la fel de bine ca oricine altcineva”.

„Trebuie să-i scoatem”, a spus Talmanes.

a fi x 1 i – i i – 1

„Aceasta, este o nouă revelaţie pentru tine?” întrebă Aludra. „De parcă n-aş fi încercat să fac chiar acest lucru. Fata ta, ce este în neregulă cu ea?”

„Odată am mâncat o brânză destul de tăioasă şi nu mi-a stat niciodată bine”.

Aludra îşi înclină capul spre el. *Poate dacă aş zâmbi mai mult când am făcut glume*, se gândi el, rezemat de marginea baricadei. *Atunci vor înţelege ce vreau să spun*. Asta, desigur, a ridicat întrebarea: a vrut ca oamenii să înţeleagă? Adesea era mai amuzant invers. În plus, zâmbetul era atât de *strident*. Unde era subtilitatea? Şi…

Şi *chiar* avea probleme cu concentrarea. Clipi la Aludra, al cărei chip devenise îngrijorat la lumina torţelor.

„Ce zici de faţa mea?” Talmanes îşi ridică o mână pe obraz. Sânge. Myrddraalul. Dreapta. „Doar o tăietură”.

— K” / i o *jj u x*

„Şi venele?”

„Vene?” întrebă el, apoi îi observă mâna. Vârci de întuneric, ca iedera care creştea sub piele, i se înfăşuraseră pe încheietura mâinii şi pe dosul mâinii, spre degete. Păreau să fie din ce în ce mai întunecate în timp ce el privea. „Oh, aia. Eu mor, din păcate. Teribil de tragic. Nu s-ar întâmpla să ai coniac, nu-i aşa?

A… *F*

„Eu…”

„Lordul meu!” strigă o voce.

Talmanes clipi, apoi se forţă să se întoarcă, sprijinindu-se de suliţă.

— Da, Fuger?

— Mai mulţi trolloci, Domnul meu. Mulţi! Ei completează în spatele nostru”.

„Minunat. Pune masa. Sper că avem suficiente vesela. Ştiam că ar fi trebuit să trimitem servitoarea pentru acel set de cinci mii şapte sute treizeci şi unu.

„Tu eşti… te simţi bine?” întrebă Aludra.

z –, /K – w 7 i /K *g*-l – w w.

„Sânge şi cenuşă de sânge, femeie, *par* că mă simt bine? Guybon! Retragerea este întreruptă. Cât de departe» y – / A A

suntem de porţile de est?”

„Porţile de est?” Guybon a sunat. „Poate un marş de jumătate de oră. Trebuie să mergem mai departe pe deal”.

— Mai departe, atunci mergem, spuse Talmanes. „Ia cercetaşii şi mergi la punct. Dennel, asigură-te că acei localnici sunt organizaţi pentru a transporta acei dragoni! Fii gata să aranjezi armele”.

I-T-1 1,» All – j/k1/kwi Z-X *

„Talmanes”, a spus Aludra, intrând înăuntru. „Ouă şi pulbere de dragoni, mai avem puţine dintre ele. Vom avea nevoie de proviziile de la Baerlon. Astăzi, dacă ai configurat dragonii… Câteva fotografii pentru fiecare dragon, asta este tot ce pot să-ţi dau”.

Dennel dădu din cap. „Dragonii nu sunt meniţi să alcătuiască singuri unităţi de prima linie, Domnul meu. Au nevoie de sprijin pentru a împiedica inamicul să se apropie prea mult şi să distrugă armele. Îi putem omni pe aceşti

dragoni, dar nu vom rezista mult fără infanterie”.

„De aceea alergăm”, a spus Talmanes. S-a întors, a făcut un pas şi a fost atât de înnebunit încât aproape că a căzut. „Şi eu cred… Cred că voi avea nevoie de un cal…”

Moghedien a păsit pe o platformă de piatră care plutea în mijlocul unei mări deschise. Sticloasă şi albastră, apa se ondula în briza ocazională, dar nu erau valuri. Nici pământ nu era la vedere.

Moridin stătea lângă platformă, cu mâinile strânse la spate. În faţa lui, marea a ars. Focul nu scotea fum, dar era fierbinte, iar apa de lângă el şuiera şi fierbea. Pardoseală de piatră în mijlocul unei mări nesfârşite. Apa care a ars. Lui Moridin i-a plăcut întotdeauna să creeze imposibilităţi în cioburile sale de vis.

— Stai, îi spuse Moridin, fără să se întoarcă.

Ea a ascultat, alegând unul dintre cele patru scaune dispuse brusc lângă centrul platformei. Cerul era albastru profund, fără nori, iar soarele atârna la aproximativ trei sferturi din drum spre zenit. Cât timp trecuse de când nu văzuse soarele în *Tel aran rhiod*? În ultima vreme, acea furtună neagră omniprezentă acoperise cerul. Dar, atunci, acesta nu a fost complet *Tel aran rhiod*. Nici nu era visul lui Moridin, ci un… contopirea celor doi. Ca o înclinaţie temporară construită în afara lumii viselor. O bulă de realităţi îmbinate.

Moghedien purta o rochie neagră şi aurie, cu dantelă în nâneci care aminteau vag de pânza de păianien. Doar slab. S-a făcut bine să nu abuzeze de o temă.

În timp ce stătea, Moghedien a încercat să emane control şi încredere în sine. Odată, amândoi veniseră uşor pentru

ea. Astăzi, încercarea de a captura oricare dintre ele a fost ca şi cum ai încerca să smulgi din aer seminţe de păpădie, doar ca să le faci să danseze departe de mâna ei. Moghedien strânse din dinţi, supărată pe ea însăşi. Ea a fost una dintre *alese*. Ea îi făcuse pe regi să plângă, armatele să tremure. Numele ei fusese folosit de generaţii de mame pentru a-şi speria copiii. Şi acum…

Se simţi la gât şi găsi pandantivul atârnat acolo. Era încă în siguranţă. Ea ştia că era, dar atingerea ei îi aducea calm.

„Nu te simţi prea confortabil purtând asta”, a spus Moridin. Un vânt a suflat peste el, unduind suprafaţa curată a oceanului. Pe acel vânt auzi ţipete slabe. „Nu eşti complet iertat, Moghedien. Aceasta este o perioadă de probă. Poate că atunci când eşuezi în continuare, îi voi da capcana minţii lui Demandred”.

Ea a adulmecat. „L-ar arunca deoparte de plictiseală. Demandred vrea un singur lucru. Al Thor. Oricine nu-l conduce spre scopul lui este neimportant pentru el”.

— Îl subestimezi, spuse Moridin încet. „Marele Domn este mulţumit de Demandred. Foarte mulţumit. Tu, însă.

— W a-T7 1 – w w *7 i-l-l*

Moghedien se lăsă pe scaun, simţindu-i din nou

I * 1 Z-X 1 1*” I

torturile. O durere pe care puţini pe lumea asta au cunoscut-o vreodată. Durere dincolo de ceea ce un corp ar trebui să poată îndura. S-a ţinut de *cour souvra* şi a îmbrăţişat *sayar* Asta a adus o oarecare uşurare.

Înainte, canalizarea în aceeaşi cameră cu *Cour souvra* Z? 1 * * J A w7.1 – I w 1 /K!

fusese chinuitoare. Acum că ea, mai degrabă decât

Moridin, purta pandantivul, nu era aşa. *Nu doar un pandantiv* se gândi ea strângându-l. *Sufletul meu însuşi*. Întuneric înăuntru! Nu crezuse niciodată că ea, dintre toţi oamenii, se va trezi supusă uneia dintre acestea. Nu era ea păianjenul, atentă în tot ceea ce făcea?

Întinse cealaltă mană în sus, strângând-o peste cea care ţinea pandantivul. Dacă a căzut, dacă cineva l-a luat? Ea nu l-ar pierde. Nu *putea* să-l piardă.

Asta am devenit? I s-a simţit rău. *Trebuie să-mi revin*. *Oarecum*. Ea s-a forţat să renunţe la capcana mentală.

Ultima bătălie era asupra lor; deja, trollocn s-au revărsat în ţinuturile sudice. A fost un nou Război al Umbrei, dar numai ea şi ceilalţi Aleşi cunoşteau secretele mai profunde ale Puterii Unice. Cele la care nu fusese forţată să renunţe la acele femei oribile…

Nu, *nu te gândi la asta*. Durerea, suferinţa, *eşecul*.

În acest război, ei nu s-au confruntat cu nicio sută de însoţitori, niciun Aes Sedai cu secole de pricepere şi practică. Ea avea să se dovedească, iar erorile din trecut ar fi uitate.

Moridin a continuat să se uite la acele flăcări imposibile. Singurele sunete erau cele ale focului şi ale apei care fierbea lângă el. În cele din urmă, avea să-şi explice scopul în a o chema, nu-i aşa? Se comportase din ce în ce mai ciudat, în ultima vreme. Poate că nebunia lui se întorcea. Odată, bărbatul pe nume Moridin – sau Ishamael, sau Elan Morin Tedronai – ar fi fost incantat să ţină un *cour souvra* pentru unul dintre rivalii săi. Ar fi inventat pedepse, incantat de agonia ei.

Au fost ceva din asta la început; apoi… îşi pierduse

interesul. A petrecut din ce în ce mai mult timp singur, privind în flăcări, gândindu-se. Pedepsele pe care le administrase ei şi lui Cyndane păruseră aproape de rutină.

Îl găsea mai periculos în acest fel.

O

poartă a împărţit aerul chiar în lateralul platformei.

— Chiar trebuie să facem asta o dată la două zile, Moridin? întrebă Demandred, păşind prin şi în Lumea Viselor. 1 – 1 A 11 1 – t *

Frumos şi înalt, avea părul jet şi un nas proeminent. Îi aruncă o privire lui Moghedien, observând capcana mentală de pe gâtul ei înainte de a continua. „Am lucruri importante de făcut şi tu le întrerupi”.

— Sunt oameni pe care trebuie să îi întâlneşti, Demandred, spuse Moridin încet. „Dacă Marele Domn nu te-a numit Nae blis fără să mă informeze, vei *face* ceea ce ţi se spune. Jucăriile tale pot aştepta”.

Expresia lui Demandred s-a întunecat, dar nu a mai obiectat. A lăsat poarta să se închidă, apoi s-a mutat în lateral, privind în jos spre mare. S-a încruntat. Ce era în ape? Ea nu se uitase. Se simţea proastă că nu făcuse asta. Ce se întâmplase cu precauţia ei?

T\ 11 – „ll-j 111/K”.

Demandred se apropie de unul dintre scaunele de lângă ea, dar nu se aşează. Se ridică, contemplându-l pe Moridin din spate. Ce *făcuse* Demandred? În perioada ei legată de capcana mentală, ea făcuse ordinea lui Moridin, dar nu găsise niciodată un răspuns pentru Demandred.

Ea tremura din nou, gândindu-se la acele luni sub controlul lui Moridin. *Voi avea răzbunare*.

— L-ai lăsat liber pe Moghedien, spuse Demandred. „Ce-i cu asta… Cyndane?”

— Nu este preocuparea ta, spuse Moridin.

Moghedien nu reuşise să observe că Moridin încă purta capcana mentală a lui Cyndane. Cyndane. Însemna „ultima şansă” în limba veche, dar adevărata natură a femeii era un secret pe care Moghedien îl descoperise. Moridin însuşi o salvase pe Lanfear din *Sindhol*, eliberand-o de creaturile care se hrăneau cu capacitatea ei de a canaliza.

Pentru a o salva şi, desigur, pentru a o pedepsi, Moridin o ucisese. Asta îi permisese Marelui Domn să-şi recapete sufletul şi să-l plaseze într-un corp nou. Brutal, dar foarte eficient. Tocmai genul de soluţie pe care a preferat-o Marele Domn.

Moridin era concentrată asupra flăcărilor lui, iar Demandred asupra lui, aşa că Moghedien a profitat de şansa să se strecoare de pe scaun şi să meargă până la marginea platformei plutitoare de piatră. Apa de dedesubt era complet limpede. Prin ea putea vedea oamenii foarte distinct. Pluteau cu picioarele legate de ceva adânc dedesubt, cu braţele legate în spatele lor. Se legănau ca varecul.

Erau mii. Fiecare dintre ei ridică privirea spre cer cu ochi mari, îngroziţi. Erau blocaţi într-o stare perpetuă de înec. Nu este mort, nu are voie să moară, dar găfeste constant după aer şi găseşte doar apă. În timp ce privea, ceva întunecat a ajuns de jos şi l-a tras pe unul dintre ei în adâncuri. Sângele a crescut ca o floare înflorită; i-a făcut pe ceilalţi să se lupte cu atât mai urgent.

Moghedien zâmbi. I-a făcut nine să vadă pe altcineva

decât ea însăşi suferind. Acestea ar putea fi pur şi simplu înfăţişări, dar era posibil să fi fost cei care l-au eşuat pe Marele Domn.

O altă poartă s-a deschis pe marginea platformei şi o femeie necunoscută a păsit prin ele. Creatura avea trăsături alarmant de neplăcute, cu un nas cârlis, dar bulbos şi ochi palizi care erau decentraţi unul fată de celălalt. A purtat o rochie care a încercat să fie fină, din mătase galbenă, dar a servit doar să scoată în evidenţă urâţenia femeii.

Moghedien rânji şi se întoarse la locul ei. De ce admitea Moridin un străin la una dintre întâlnirile lor? Această femeie ar putea canaliza; trebuie să fie una dintre acele femei inutile care se numeau Aes Sedai în această Epocă.

De acord, se gândi Moghedien, stând, *ea* este *puternică*. Cum i-a ratat Moghedien să observe unul cu acest talent printre Aes Sedai? Sursele ei aleseseră acea nenorocită fustă luminoasă Nynaeve aproape imediat, totuşi îi rataseră această mărgă?

„Acesta este pe cine vrei să ne întâlnim?” spuse Demandred, întorcându-se buzele în jos.

— Nu, spuse Moridin absent.

— L-ai mai întâlnit pe T T 1 J X

Hessalam înainte.

Hessalam? Însemna… „fără iertare” în limba veche. Femeia a întâlnit cu mândrie ochii lui Moghedien şi era ceva familiar în atitudinea ei.

— Am lucruri de făcut, Moridin, spuse noul venit. „Acesta ar fi mai bine să fie…”

Moghedien gâfâi. Tonul din acea voce…

— Nu lua tonul ăsta cu mine, interveni Moridin, vorbind

încet, fără să se întoarcă. „Nu o lua cu niciunul dintre noi. În prezent, chiar şi Moghedien este favorizat mai mult decât tine”.

„*Graendal*?” întrebă Moghedien, îngrozit.

„Nu folosi acest nume!” spuse Moridin, învârtindu-se spre ea, apa arzândă. „I-a fost dezbrăcat”.

Graendal – Hessalam – se aşează fără să se uite din nou la Moghedien. Da, felul în care femeia s-a purtat a fost corect. Era *ea*.

Moghedien aproape chicoti de bucurie. Graendal îşi folosise întotdeauna înfăţişarea ca pe o nălucă. Ei bine, acum erau o lovitură de alt tip. Ce perfect! Femeia trebuie să se *zvârcească pozitiv* înăuntru. Ce făcuse ea pentru a câştiga o asemenea pedeapsă? Statura lui Graendal – autoritatea ei, miturile spuse despre ea – erau toate legate de frumuseţea ei. Ce acum? Va trebui oare să înceapă să caute cei mai groaznici oameni în viaţă pe care să îi ţină ca animale de companie, singurii care ar putea concura cu urâţenia ei?

De data aceasta, Moghedien a râs. Un râs liniştit, dar Graendal auzi. Femeia i-a aruncat o privire care ar fi putut incendia o parte a oceanului de la sine.

Moghedien îi întoarse o privire calmă, simţindu-se acum mai încrezător. Ea a rezistat impulsului de a *mângâia cur souvra*. *Adu ce vrei*, *Graendal*, se gândi ea. *Suntem pe picior de egalitate acum*. *Vom vedea cine pune capăt acestei curse înainte*.

A trecut un vânt mai puternic şi în jurul lor au început să se ridice ondulaţii, deşi platforma în sine a rămas sigură. Moridin şi-a lăsat focul să se stingă, iar în apropiere s-au

ridicat valuri. Moghedien putea distinge corpuri, puţin mai mult decât umbre întunecate, în interiorul acelor valuri. Unii erau morţi. Alţii s-au luptat pentru suprafaţă, cu lanţurile îndepărtate, dar pe măsură ce se apropiau de aer I 7 *A* 1 1 A. A 1 1*

liber, ceva îi remorca mereu înapoi în jos.

— Suntem puţini, acum, spuse Moridin. „Noi patru, şi cel care este cel mai pedepsit, suntem tot ce rămâne. Prin definiţie, asta ne face cei mai puternici”.

Unii dintre noi sunt, se gândi Moghedien. *Unul dintre noi a fost ucis de al’ Thor*, *Moridin*, *şi a cerut mâna Marelui Domn pentru a-l întoarce*. De ce Moridin nu fusese niciodată pedepsit pentru eşecul său? Ei bine, cel mai bine era să nu cauţi prea mult timp pentru corectitudine în mâna Marelui Domn.

„Totuşi, suntem prea puţini”. Moridin flutură o mână şi o uşă de piatră apăru pe partea laterală a platformei. Nu o po artă, doar o uşă. Acesta a fost ciobul de vis al lui loridin; putea să-l controleze. Uşa s-a deschis şi un bărbat a trecut prin ea şi a ieşit pe platformă.

Bărbatul cu părul negru, avea trăsăturile unui saldean – un nas uşor agăţat, ochi înclinaţi. Era frumos şi înalt, iar Moghedien „l-a recunoscut. „Liderul acelor bărbaţi în vârstă Aes Sedai? îl cunosc pe acest om, Mazri…

„Acest nume a fost aruncat”, a spus Moridin. „Aşa cum fiecare dintre noi, după ce a fost ales, a renunţat la ceea ce eram şi la numele pe care ni le-au numit oamenii. Din acest moment, acest om va fi cunoscut doar ca M’Hael. Unul dintre Aleşi”.

„Ales?” Hessalam părea să se sufoce cu cuvântul. „Acest

copil? El…” Ea întrerupse.

Nu era locul lor să dezbată dacă unul era ales. Ar putea să se certe între ei, chiar să comploteze, dacă o făceau cu grijă. Dar întrebând Marele Domn… asta nu era permis. Vreodată.

Hessalam nu mai spuse. Moridin nu ar îndrăzni să-l numească pe acest om Ales dacă Marele Domn nu ar fi hotărât asta. Nu era niciun argument de făcut. Totuşi, Moghedien tremura. Taim… M’Hael… se spunea că este puternic, poate la fel de puternic ca ceilalţi, dar ridicând pe unul din această Eră, cu toată ignoranţa lor… A înfuriat-o să considere că acest M’Hael va fi considerat egalul ei.

„Văd provocarea în ochii tăi”, a spus Moridin, uitându-se la ei trei, „deşi doar unul dintre voi a fost suficient de prost pentru a începe să-i spună. M’Hael şi-a câştigat recompensa. Prea mulţi dintre noi s-au aruncat în concursuri cu al’ Thor când se presupunea că era slab. În schimb, M’Hael şi-a câştigat încrederea lui Lews Therm, apoi s-a ocupat de pregătirea armelor sale. *El* a ridicat o nouă generaţie de Dreadlords pentru cauza Umbrei. Ce trebuie să arătaţi voi trei pentru munca voastră de când aţi J 1” 7 x 7

fost eliberat?”

— Vei cunoaşte fructele pe care le-am cules, Moridin, spuse Demandred, cu voceioasă. „Îi veţi cunoaşte în gropi şi în cete. Aminteşte-ţi cerinţa mea: mă confrunt cu al’ Thor pe câmpu de luptă. Sângele lui este al meu şi al nimănui altcuiva”. Îi întâlni pe rând pe fiecare din ochii lor, apoi în cele din urmă pe cei ai lui M’Hael. Părea să existe o familiaritate pentru ei. Cei doi se mai întâlniseră.

Vei avea concurenţa cu acela, *Demandred*, se gândi Moghedien. *Îl doreşte pe al' Thor aproape la fel de mult ca t's J.J. J.*

tine.

Demandred se schimbase în ultima vreme. Odată, nu i-ar fi păsat cine l-a ucis pe Lews Therin – atâta timp cât bărbatul a murit. Ce l-a făcut pe Demandred să insiste să facă el însuşi fapta?

— Moghedien, spuse Moridin. „Demandred are planuri pentru războiul care urmează. Tu trebuie să-l ajuţi".

„Ajută-l?" ea a spus. „Eu…"

— Te uiţi atât de repede, Moghedien? Vocea lui Moridin era mătăsoasă. „Vei face ceea ce ţi se spune. Demandred vrea să veghezi asupra uneia dintre armatele care nu are acum o monitorizare adecvată. Spune un singur cuvânt de plângere şi vei realiza că durerea pe care ai cunoscut-o până acum nu este decât o umbră de adevărată agonie".

Mâna ei s-a dus la *cour souvra de* la gât. Privindu-i în ochii, ea simţi că autoritatea ei se evaporă. *Te urăsc*, se gândi ea. *Te urăsc mai mult pentru că mi-ai făcut asta în faţa celorlalţi*.

— Ultimele zile sunt peste noi, spuse Moridin, întorcându-le spatele. „În aceste ore, îţi vei câştiga recompensele finale. Dacă ai ranchiune, lasă-le în urma ta. Dacă aveţi parcele, duceţi-le la final. Fă-ţi ultimele piese, pentru asta… acesta este sfârşitul".

Talmanes stătea întins pe spate, privind un cer întunecat. Norii de deasupra păreau să reflecte lumina de jos, lumina unui oraş pe moarte. A fost greşit. Lumina a

— 1 – rs venit de sus, nu-i aşa?

Căzuse de pe cal la scurt timp după ce plecase spre pDoarta oraşului. Îşi putea aminti asta, de cele mai multe ori. Urerea făcea greu să gândeşti. Oamenii tipau unul la altul.

Ar trebui să am... Ar fi trebuit să-l batjocoresc mai mult pe Mat, se gândi el, cu un zâmbet pe buze. *Timp prost să te gândeşti la astfel de lucruri*, *trebuie să... trebuie să găsească dragonii*. *Sau le-am găsit deja*...?

„Îţi spun, lucrurile naibii nu funcţionează aşa!" vocea lui Dennel. „Nu sunt nenorociţi de Aes Sedai pe roţi. Nu putem face un zid de foc. Putem trimite aceste bile de metal zburând prin trolloci.

explodează". Vocea lui Guybon. „Am putea folosi extras aşa cum spun eu".

Ochii lui Talmanes se închiseră.

— Mingile explodează, da, spuse Dennel. „Dar trebuie să le lansam mai întâi. A le aşeza pe toate la rând şi a lasa trollocii să treacă peste ei nu va face mare lucru".

O

mana strânse de umărul lui Talmanes.

— Lord Talmanes, spuse Melten. „Nu exista nicio dezonoare în a lasa totul să se termine acum. Ştiu ca durerea este mare. Fie ca ultima îmbrăţişare a mamei să te adăpostească".

Se scoate o sabie. Talmanes s-a întărit.

Apoi a descoperit ca într-adevăr, *chiar* nu voia sa moara.

Îşi forţa ochii să deschidă şi ridica o mână către Melten, care stătea deasupra lui. Jesamyn plutea în apropiere cu braţele încrucişate, parand îngrijorat.

— Ajută-mă să mă ridic în picioare, spuse Talmanes.

Melten a ezitat, apoi a făcut-o.

— Nu ar trebui să stai în picioare, spuse Jesamyn.

„Mai bine decât să fii decapitat în onoare”, mormăi Talmanes, strângând din dinţi împotriva durerii. Light, asta era mana lui? Era atât de întuneric, încât părea că ar fi fost 1 – Îl Z-7 Z-7 *i* 7 11

carbonizat într-un foc. „Ce… Ce se întâmpla?”

— Suntem încolţiţi, Domnul meu, spuse Melten sumbru, cu ochii solemni. Îi credea pe toţi ca morţi. „Dennel şi Guybon se ceartă cu privire la plasarea dragonilor pentru o ultimă rezistenţă. Aludra măsoară acuzaţiile”.

Talmanes, ridicându-se în cele din urmă, se lăsă pe Melten. În faţa lui, două mii de oameni s-au adunat în marea piaţă a oraşului. S-au ghemuit ca nişte oameni în pDustie care îşi cauta căldura unul altuia într-o noapte rece. Ennel şi Guybon aşezaseră dragonii într-un semicerc înclinaţi spre exterior, arătând spre centrul oraşului, cu refugiaţi în spate. Trupa era acum hotărâtă să manevreze dragoni; erau necesare trei perechi de mâini pentru a opera fiecare armă. Aproape toată trupa avusese cel puţin ceva antrenament.

Clădirile din apropiere luaseră foc, dar lumina făcea lucruri ciudate. De ce nu a ajuns pe străzi? Erau prea întunecate. De parcă ar fi fost pictate. Ca…

I – vA /K 1 – 1 *” 1 1 1 – 1 – Clipi, curăţându-şi lacrimile de durere din ochi, înţelegându-se. Trollocii umpleau străzile ca cerneala care curgea spre semicercul de dragoni care erau îndreptaţi spre ei.

Ceva i-a oprit pe trolloci pentru moment. *Aşteaptă până vor fi toţi împreună pentru o grabă*, se gândi Talmanes.

— X * 7 jX X – X.A. L” / – i-j-i 1 – j

Din spate veneau strigăte şi mârâituri. Talmanes pivotă, apoi îl prinse de braţul lui Melten în timp ce lumea se zguduia. A aşteptat să se stabilească. Durerea… durerea era de fapt plictisitoare. Ca nişte flăcări strălucitoare care se termină de cărbune proaspăt. Se ospătase cu el, dar nu mai rămăsese mult din el de mâncat.

Pe măsură ce lucrurile s-au stabilizat, Talmanes a văzut ce creează mârâiturile. Piaţa în care se aflau se învecina cu zidul oraşului, dar orăşenii şi soldaţii păstraseră distanţa faţă de zid, pentru că era acoperit cu trolloci, ca o murdărie groasă. Ei au ridicat armele în aer şi au urlit spre oameni.

„Ei aruncă suliţele asupra oricui se apropie prea mult, a spus Melten. „Speram să ajungem la zid, apoi să-l urmăm până la poartă, dar nu putem – nu cu acele lucruri acolo sus plouând moartea peste noi. Toate celelalte rute sunt întrerupte”.

Aludra se apropie de Guybon şi Dennel. „Încărcături, pot pune sub dragoni”, le-a spus ea; încet, dar nu atât de blând pe cât ar fi trebuit. „Aceste acuzaţii vor distruge armele. Ele pot răni oamenii într-un mod neplăcut”.

— Fă-o, spuse Guybon foarte încet. „Ceea ce ar face trollocii este mai rău şi nu putem permite dragonilor să cadă în mâinile Umbrei. De aceea ei aşteaptă. Liderii lor speră că o grabă bruscă le va da timp să ne copleşească şi să pună mâna pe arme”.

„Se mişcă!” strigă un soldat de lângă dragoni. „Lumină, vin!”

Stime întunecat de Shadowspawn a clocotit pe străzi. Dinţi, unghii, gheare, ochi prea umani. Trollocii au venit din toate părţile, dornici de ucidere. Talmanes se strădui să

tragă respiraţia.

Pe pereţi, apelurile au devenit emoţionate. *Suntem* * – *L 1 r-i –*, *1*

Înconjuraţi, se gândi Talmanes.

Lipit cu spatele de perete, *prins într-o plasă*. *Noi*...

Apăsat cu spatele de perete.

„Dennel!” strigă Talmanes peste zgomot. Căpitanul dragonilor s-a întors de la rândul său, unde bărbaţii aşteptau cu nenoroci aprinşi chemarea de a lansa singura salvă pe care ar fi avut-o.

Talmanes respiră adânc, care îi făcu să ardă plămânii. „Mi-ai spus că poţi nivela un bastion inamic în doar câteva lovituri”.

— Desigur, strigă Dennel. „Dar noi nu încercăm să intrăm...” A încetat.

Lumină, se gândi Talmanes. *Suntem cu toţii atât de epuizaţi*. *Ar fi trebuit să vedem asta*. „Tu la mijloc, echipa de dragoni a lui Ryden, invers!” ţipă Talmanes. „Voi ceilalţi, rămâneţi pe poziţie şi trageţi în trollocii care se apropie! Mişcă, mişcă, *mişcă*!

Dragonerii au luat-o în mişcare, Ryden şi oamenii lui întorcându-şi în grabă armele, roţile scârţâind. Ceilalţi dragoni au început să tragă un model de împuşcături care s-a împuşcat pe străzile care intrau în piaţă. Boom-urile au fost asurzitoare, făcându-i pe refugiaţi să ţipe şi să-şi astupe urechile. Suna ca sfârşitul lumii. Sute, mii de trolloci au căzut în bălţi de sânge în timp ce ouăle dragonilor explodau în mijlocul lor. Pătratul s-a umplut de fum alb care se revărsa din gurile dragonilor.

TX C * 1 * * I jk” /l*/K J * 1 – Refugiaţii din spate, deja

îngroziţi de ceea ce tocmai fuseseră martori, au ţipat când dragonii lui Ryden s-au întors spre ei şi cei mai mulţi dintre ei au căzut la pământ înspăimântaţi, degajând calea. O potecă care a expus zidul oraşului infestat de Trolloc. Linia de dragoni a lui Ryden se înclina spre interior ca o ceaşcă, formarea inversă a celor care trăgeau în trolloci în spate, astfel încât tuburile erau îndreptate spre aceeaşi secţiune a zidului oraşului.

„Dă-mi unul dintre nenorociţii ăia!” strigă Talmanes, întinzând o mână. Unul dintre dragoni s-a supus, trecându-i un brand în flăcări cu vârful roşu strălucitor. Se îndepărtă de Melten, hotărât să stea pe cont propriu pentru moment.

Guybon a făcut un pas. Vocea bărbatului sună blând pentru urechile încordate ale lui Talmanes. „Acei ziduri au stat de sute de ani. Săracul meu oraş. Sărmanul meu oraş”.

— Nu mai este oraşul tău, spuse Talmanes, ridicându-şi brandul în flăcări sus în aer, sfidător în faţa unui zid plin de trolloci, un oraş în flăcări la spatele lui. „Este a lor”.

Talmanes a glisat marca în jos în aer, lăsând o urmă roşie. Semnalul lui a aprins un vuiet de foc de dragon care a răsunat în toată piaţa.

Trolloci – măcar bucăţi din ei – au suflat în aer. Zidul de sub ei a explodat ca un teanc de blocuri pentru copii lovite cu piciorul la o alergare plină. În timp ce Talmanes se clătina, vederea înnegrită, văzu zidul prăbuşindu-se spre exterior. Când s-a răsturnat, alunecând în inconştienţă, pământul părea să tremure din cauza forţei căderii lui.

Spre est, a suflat vântul

Roata Timpului se întoarce, iar Veacurile vin şi trec, lăsând amintiri care devin legendă. Legenda se estompează în mit şi chiar şi mitul este uitat de mult atunci când Epoca care i-a dat naştere revine. Într-o Epocă, numită de unii Epoca a treia, o Epocă care urmează să vină, o Epocă trecută de mult, o trandafir a vânturilor în Munţii Ceţii. Vântul nu a fost începutul. Nu există nici începuturi, nici sfârşituri la întoarcerea Rotii Timpului. Dar a fost *un* yy Z J

Început.

t *Tl*” i 1 XTI i 1 1 1 – r A 1 r * *

Vântul sufla spre est, coborând din munţi înalţi şi curgând peste dealuri pustii. A trecut în locul cunoscut sub numele de Westwood, o zonă care odată înflorise cu pin şi frunze de piele. Aici, vântul a găsit puţin mai mult decât tufă încâlcită, cu excepţia unui stejar falnic ocazional. Aceia păreau afectaţi de boală, coaja descojită, ramurile căzute. În altă parte, ace căzuseră din pini, acoperind pământul într-o pătură maro. Niciuna dintre ramurile scheletice ale Westwoodului nu a făcut muguri.

Vântul a suflat spre nord şi spre est, peste tufişul care scrâşnea şi crăpa în timp ce se zguduia. Era noapte, iar vulpile zgâriete culegeau pe pământul putrezit, căutând în

zadar pradă sau trup. Nicio păsări de primăvară nu veniseră să strige şi – cel mai grăitor – urletele lupilor tăcuseră pe pământ.

A *T**" i I X71 i 1 – 1 * i i – i – i – i – i *s-y*

Vântul a suflat din pădure şi peste Taren Ferry. Ce a mai rămas din ea. Oraşul fusese unul minunat, după standardele locale. Clădiri întunecate, înalte deasupra fundaţiilor lor de piatră roşie, o stradă pietruită, construită 1 7 wyvJT 7J 1 X 1 1 Z-1 1 T\ w la gura pământului cunoscut sub numele de Cele Două Râuri.

Fumul încetase de mult să se ridice din clădirile arse, dar mai era puţin din oraş de reconstruit. Câinii sălbatici vânau prin dărâmături după carne. S-au uitat în sus când vântul trecea, cu ochii flămânzi.

Vântul a traversat râul spre est. Fiere, grupuri de refugiaţi purtând torţe au mers pe drumul lung de la Baerlon la Whitebridge, în ciuda orei târzii. Erau grupuri rău, cu capetele plecate, umerii înghesuiţi. Unii purtau pielea aramie a lui Domani, hainele lor uzate arătând greutăţile traversării munţilor cu puţine provizii. Alţii au venit de mai departe. Taraboners cu ochi bântuiţi deasupra voalurilor murdare. Fermierii şi sotiile lor din nordul Ghealdanului. Toţi auziseră zvonuri că în Andor ar fi mâncare. În Andor, era speranţă.

Până acum, încă nu au găsit niciunul.

Vântul bătea spre est, de-a lungul râului care se ţesea între ferme fără culturi. Pajişti fără iarbă. Livezi fără fructe.

Sate abandonate. Copacii ca oasele cu carnea culeasă eliberată. Corbii se îngrămădeau adesea în ramurile lor; iepuri înfometaţi şi uneori vânat mai mare cules prin iarba

moartă de dedesubt. Mai presus de toate, norii omniprezenţi apăsau asupra pământului. Uneori, acea acoperire de nori făcea imposibil de spus dacă era zi sau noapte.

Pe măsură ce vântul se apropia de măreţul oraş Caemlyn, s-a întors spre nord, departe de oraşul în flăcări – pflortocaliu, roşu şi violent, aruncând fum negru către norii amânzi de deasupra. Războiul venise în Andor în liniştea nopţii. Refugiaţii care se apropiau aveau să descopere în curând că mărşăluiseră spre pericol. Nu a fost surprinzător. Pericolul era în toate direcţiile. Singura modalitate de a evita să mergi spre ea ar fi să stai pe loc.

T J – U>X/KJ1 271 x 1 I 1 A v

În timp ce vântul sufla spre nord, trecea pe lângă oameni care stăteau lângă drumuri, singuri sau în grupuri mici, privind cu ochii celor fără speranţă. Unii zăceau întinşi în timp ce le era foame, uitându-se în sus la norii aceia bubuitori şi clocotiţi. Alţi oameni au mers mai departe, deşi spre ce, ei nu ştiau. Ultima bătălie, la nord, orice ar fi însemnat asta. Ultima bătălie nu a fost speranţă. Ultima bătălie a fost moartea. Dar era un loc în care să *ni*, un loc în care să *mergi*.

În întunericul serii, vântul a ajuns la o adunare mare, departe la nord de Caemlyn. Acest câmp larg a spart peisajul petic de pădure, dar era acoperit de corturi ca nişte ciuperci pe un buştean în descompunere. Zeci de mii de soldaţi aşteptau lângă focuri de tabără care dezmeticeau rapid zona de lemn.

Vântul a suflat printre ei, biciuind fumul din incendii în feţele soldaţilor. Oamenii de aici nu manifestau acelaşi

sentiment de deznădejde ca şi refugiaţii, dar erau o teamă pentru ei. Au putut vedea pământul bolnav. Au putut simţi norii de deasupra. Ei ştiu.

Lumea era pe moarte. Soldaţii se uitau la flăcări, privind cum se consumă lemnul. Trăciun cu jar, ceea ce fusese odată viu s-a transformat în praf.

O companie de bărbaţi a inspectat armura care începuse să rugínească în ciuda faptului că era bine unsă. Un grup de Aiel îmbrăcaţi în haine albe au adunat apă – foşti războinici care au refuzat să ia din nou armele, în ciuda faptului că li s-a servit *toh-ul*. Un grup de servitori înspăimântaţi, siguri că mâine va aduce război între Turnul Alb şi Dragonul Renăscut, au organizat magazine în corturi scuturate de vânt.

Bărbaţii şi femeile au şoptit adevărul în noapte. *Sfârşitul a venit*. *Sfârşitul a venit*. *Toate vor cădea*. *Sfârşitul a venit*.

Râsul a rupt aerul.

Lumină caldă se revărsa dintr-un cort mare din centrul taberei, izbucnind în jurul clapei cortului şi de sub laterale.

În interiorul acelui cort, Rand al’ Thor – Dragonul Renăscut – a râs, cu capul dat pe spate.

„Deci ce a făcut ea?” întrebă Rand când râsul i se potoli. Îşi turnă o ceaşcă de vin roşu, apoi una pentru Perrin, care roşi la întrebare.

A devenit mai dur, se gândi Rand, *dar cumva nu şi-a pierdut acea inocentă*. *Nu în totalitate*. Lui Rand, i s-a părut un lucru minunat. O minune, ca o perlă descoperită într-un păstrăv. Perrin era puternic, dar puterea lui nu-l frânsese.

— Ei bine, spuse Perrin, ştii cum este Marin. Ea reuşește cumva să-l privească pe *Cenn* ca şi cum ar fi un copil care

are nevoie de mamă. Găsmdu – ne pe Faile şi pe mine stând acolo pe podea ca doi tineri proşti… ei bine, cred că era sfâşiată între a râde de noi şi a ne trimite în bucătărie să curăţăm vasele. Separat, ca să ne ferim de necazuri”.

Rand zâmbi, încercând să-şi imagineze. Perrin – Perrin corpulent, solid – atât de slab încât abia putea merge. Era o imagine incongruentă. Rand voia să presupună că prietenul său exagera, dar Perrin nu avea un păr necinstit pe cap. Ciudat, cât de mult se poate schimba un bărbat în timp ce miezul lui rămâne exact acelaşi.

X Z-X – *JJ* T’l – 1 7 1 i 1 1 – „Oricum”, a spus Perrin după ce a băut un pahar de vin, „Faile m-a ridicat de pe podea şi m-a aşezat pe cal, iar noi doi ne-am năpustit ca să arătăm importanţi. Nu am făcut mare lucru. Lupta a fost realizată de ceilalţi – aş fi avut probleme să-mi duc o ceaşcă la buze”. Se opri, ochii lui aurii devenind îndepărtaţi.

— Ar trebui să fii mândru de ei, Rand. Fără Dannil, tatăl tău şi tatăl lui Mat, fără toţi, nu aş fi reuşit jumătate din ceea ce am făcut. Nu, nicio zecime”. IIT1 1 Îl TO 1 * – 1T Til * * 1”.

„Eu cred”. Rand îşi privi vinul. Lews Therm iubea vinul. O

parte din Rand – acea parte îndepărtată, amintirile unui bărbat care fusese – a fost nemulţumită de epocă. Puţine vinuri din lumea actuală s-ar putea egală cu vintage-urile preferate ale Epocii Legendelor. Nu cele pe care le probase, cel puţin.

A băut puţin, apoi a lăsat vinul deoparte. Min încă adormea într-o altă parte a cortului, separată cu o perdea. Evenimentele din visele lui Rand îl treziseră. Fusese bucuros că sosirea lui Perrin să-şi ia mintea de la ceea ce văzuse.

Mierin... Nu. N-ar lăsa acea femeie să-i distragă atenţia. Acesta era probabil scopul a ceea ce văzuse.

— Mergi cu mine, spuse Rand. „Trebuie să verific unele lucruri pentru mâine”.

Au ieşit în noapte. Mai multe Fecioare au căzut în i i i 7 /v i – to i /v i în i i spatele lor în timp ce Rand se îndrepta spre Sebban Balwer, ale cărui servicii Perrin le împrumutase lui Rand. Ceea ce era în regulă cu Balwer, care era predispus să graviteze spre cei care deţineau cea mai mare putere.

„Rand?” întrebă Perrin, mergând lângă el cu o mână pe *Mă alleinir*. „V-am mai povestit despre toate acestea, despre asediul celor Două Râuri, despre lupte De ce să

±A 1 1 – 1 w J O 7/ X X

mai întrebi după asta?”

A 1 1 – i 1 1 * * L TO – Am întrebat despre evenimentele dinainte, Perrin. Am întrebat ce s-a întâmplat, dar nu am întrebat de oamenii cărora li s-a întâmplat”. Se uită la Perrin, făcând un glob de lumină pe care să-l vadă în timp ce mergeau în noapte. „Trebuie să-mi amintesc de *oameni*. A nu face acest lucru este o greşeală pe care am făcut-o prea des în trecut”.

Vântul agitat ducea parfumul focurilor de tabără din tabăra din apropierea lui Perrin şi sunetele fierarilor care lucrau la arme. Rand auzise poveştile: Arme forjate cu putere descoperite din nou. Oamenii lui Perrin făceau ore suplimentare, făcându-şi cei doi Asha man zdrenţuiţi, pentru a face cât mai mulţi.

T” 1 1 *A*.» 7 I – de A 1 I /K*

Rand n împrumutase cât mai mulţi Asha man îi putea presăra, fie doar pentru că – de îndată ce auziseră – el

avusese zeci de Fecioare care se prezentaseră şi cereau vârfuri de lance forjate de Putere. *Are doar sens*, *Rand al Thor* îi explicase Beralna. *Fierarii lui pot face patru vârfuri de lance pentru fiecare sabie*. Făcuse o strâmbă rostind cuvântul „sabie”, de parcă ar fi avut gust de apă de mare.

Rand nu gustase niciodată apă de mare. Lews Therin avea. Cunoaşterea unor asemenea fapte îl deranjase foarte mult cândva. Acum învăţase să accepte acea parte din el.

„Îţi vine să crezi ce ni s-a întâmplat?” întrebă Perrin. „Uşoară, uneori mă întreb când bărbatul care deţine toate aceste haine fanteziste o să intre peste mine şi să înceapă să ţipe, apoi mă va trimite să năruiesc grajdurile pentru că sunt prea mare pentru gulerul meu.

„Roata ţese aşa cum vrea Roata, Perrin. Am devenit ceea ce trebuia să devenim”.

Perrin dădu din cap în timp ce mergeau pe poteca dintre corturi, luminate de strălucirea luminii de deasupra mâinii lui Rand.

„Cum acţionează… simt?” întrebă Perrin. „Acele amintiri pe care le-ai câştigat?”

„Ai avut vreodată un vis pe care, la trezire, l-ai amintit cu o claritate absolută? Nu unul care a dispărut repede, ci unul care a rămas cu tine toată ziua?

— Da, spuse Perrin, părând ciudat de rezervat. „Da, pot spune că am”.

— Aşa este, spuse Rand. „Îmi amintesc că am fost Lews Therin, îmi amintesc că am făcut ceea ce a făcut, aşa cum cineva îşi aminteşte acţiunile într-un vis. Eu le *făceam*, dar nu îmi plac neapărat – sau cred că aş face acele acţiuni dacă aş fi în mintea mea trează. Asta nu schimbă faptul că,

în vis, păreau acţiunile potrivite”.

Perrin dădu din cap.

El sunt eu”, a spus Rand. „Şi eu sunt el. Dar, în acelaşi timp, nu sunt”.

„Ei bine, încă pari ca tine”, a spus Perrin, deşi Rand a prins o uşoară ezitare la cuvântul „pare”. Fusese oare Perrin să spună „miros”? „Nu te-ai schimbat *atât de* mult”.

Rand se îndoia că i-ar putea explica lui Perrin fără să pară nebun. Persoana care a devenit când a purtat mantia Dragonului Renăscut… asta nu a fost doar un act, nu a fost doar o mască.

Era cine era. Nu se schimbase, nu se transformase. El doar *acceptase*.

Asta nu însemna că avea toate răspunsurile. În ciuda celor patru sute de ani de amintiri cuibărite în creierul lui, încă era îngrijorat de ceea ce avea de făcut. Lews Therin nu ştia cum să sigileze Bore. Încercarea lui a dus la dezastru. Pata, Spărgerea, totul pentru o închisoare imperfectă cu sigilii care erau acum fragile.

Un răspuns a continuat să vină la Rand. Un răspuns periculos. Unul pe care Lews Therin nu o luase în considerare.

Dacă răspunsul *nu ar fi* să-l sigilăm pe întunecat din nou? Dacă răspunsul, răspunsul final, ar fi altceva? Ceva mai permanent. *Da*, îşi spuse Rand pentru a suta oară. *Dar este posibil*? Ajunseră la cortul în care lucrau funcţionarii, Fecioarele se învârteau în spatele lor, Rand şi Perrin intrând. Funcţionarii s-au trezit târziu, desigur, şi nu păreau surprinşi să-l vadă pe Rand intrând.

— Lordul meu Dragon, spuse Balwer, înclinându-se ţeapăn

de locul unde stătea lângă o masă cu hărţi şi I – 1 1” I * 111 – I I

teancuri de hârtie. Omuleţul uscat şi-a sortat nervos hârtiile, un cot nodur ieşind dintr-o gaură a hainei lui maro supradimensionate.

— Raportează, spuse Rand.

— Roedran va veni, spuse Balwer, cu vocea lui subţire şi precisă. „Regina Andorului l-a trimis după el, promiţându-i porţile făcute de acele rude ale ei. Ochii noştri din curtea lui spun că este supărat că are nevoie de autorul ei pentru a participa, dar insistă asupra faptului că trebuie să fie la această întâlnire – dacă numai aşa nu pare lăsat în afară”.

— Excelent, spuse Rand.

— Elayne nu ştie nimic despre spionii tăi?

„Lordul meu!” spuse Balwer, părând indignat.

— Ai stabilit cine o spionează printre funcţionarii noştri? întrebă Rand.

a pufnit Balwer. „Nimeni”.

— Va avea pe cineva, Balwer, spuse Rand zâmbind. „La urma urmei, ea m-a învăţat cum să fac asta. Nu contează. După mâine, intenţiile mele se vor manifesta pentru toţi. Secretele nu vor fi necesare”.

Nimeni în afară de cei pe care îi ţin cel mai aproape de inima mea.

„Asta înseamnă că toată lumea va fi aici pentru întâlnire, nu?” întrebă Perrin. „Fiecare conducător important? Te-ar şi Illian?”

„Amyrlinul i-a convins să participe”, a spus Balwer. „Am aici copii ale schimburilor lor, dacă doriţi să le vedeţi, lord”.

— Aş vrea, spuse Rand. „Trimite-le la cortul meu. Mă voi

uita la ei în seara asta”.

Tremuratul pământului a venit brusc. Funcţionarii au apucat teancuri de hârtii, ţinându-le apăsate şi strigând în timp ce mobilierul se prăbuşi la pământ în jurul lor. Afară, bărbaţii strigau, abia auzit peste zgomotul copacilor care se spărgeau, zgomote de metal. Pământul gemea, un bubuit îndepărtat.

Rand a simţit asta ca pe un spasm muscular dureros.

Tunetele zguduia cerul, departe, ca o promisiune a lucrurilor viitoare. Tremuratul s-a domolit. Funcţionarii au rămas ţinându-şi teancurile de hârtie, de parcă le-ar fi teamă să-şi dea drumul şi să riscă să se răstoarne.

E chiar aici, se gândi Rand. *Nu sunt pregătit – nu suntem pregătiţi – dar oricum e aici*.

Îşi petrecuse multe luni temându-se de această zi. De când Trollocs venise noaptea, de când Lan şi Moirame îl târaseră din Cele Două Râuri, se temea de ce avea să vină.

Ultima Bătălie. Sfârşit. Se trezi fără teamă acum că venise. Îngrijorat, dar nu speriat.

Vin după tine, se gândi Rand.

— Spune-le oamenilor, le spuse Rand funcţionarilor săi. „Post avertismente. Cutremurele vor continua. Furtuni. Adevărate, „groaznice. Va exista o Rupere şi nu o putem evita. Cel întunecat va încerca să sfărâme această lume până la praf”.

Funcţionarii au încuviinţat din cap, aruncându-şi priviri preocupate unul altuia la lumina lămpii. Perrin părea contemplativ, dar dădu încet din cap, ca pentru el însuşi.

A l-L J 1 1 – 1 1 X X 7

„Alte veste?” întrebă Rand.

— S-ar putea ca Regina Andor să facă ceva în seara asta, domnule, spuse Balwer.

— „Ceva” nu este un cuvânt foarte descriptiv, Balwer, spuse Rand.

Balwer se strâmbă. „Îmi pare rău, Domnul meu. Încă nu am mai multe pentru tine; Tocmai am primit acest bilet. Regina Elayne a fost trezită de unii dintre consilierii ei cu puţin timp în urmă. Nu am pe nimeni suficient de aproape ca să ştiu de ce”.

Rand se încruntă, sprijinindu-şi mâna pe sabia lui Laman de la talie.

„Ar putea fi doar planuri pentru mâine”, a spus Perrin.

— Adevărat, spuse Rand.

— Anunţă-mă dacă descoperi ceva, Balwer. Mulţumesc. Te descurci bine aici”.

T” > Îi T de * 1 * 1

Bărbatul stătea mai înalt. În aceste ultime zile – zile atât de întunecate – fiecare bărbat a căutat ceva util de făcut. Balwer era cel mai bun în ceea ce făcea şi era încrezător în propriile abilităţi. Cu toate acestea, nu a făcut niciun rău să-ţi reamintească acest fapt de către cineva!

— A angajat, mai ales dacă angajatorul lui nu era altul decât Dragonul Renăscut.

Rand a părăsit cortul, urmat de Perrin.

— Eşti îngrijorat pentru asta, spuse Perrin. „Orice ar* i 7 – i – îi *jj* fost cea care a trezit-o pe Elayne”.

— Nu ar fi trezit-o fără un motiv întemeiat, spuse Rand încet. „Având în vedere starea ei”.

Gravidă. Însărcinata cu copiii *lui*. Uşoară! Abia aflase 1 T\ Z? *7 r k despre asta. De ce nu fusese ea cea care i-a spus?

Răspunsul a fost simplu. Elayne putea simţi emoţiile lui Rand aşa cum le simţea pe ale ei. Ar fi putut să simtă cum fusese el, recent. Înainte de Dragonmount. Înapoi când…

Ei bine, ea n-ar fi vrut să-l confrunte cu o sarcină când se afla într-o asemenea stare. Dincolo de asta, nu se făcuse tocmai uşor de găsit.

Totuşi, a fost un şoc.

O să fiu tata, *se gândi el*. *Nu pentru prima dată*. *Da*, *Lews Therin avusese copii*, *îşi putea aminti de ei şi de dragostea lui pentru ei*. *Nu a fOst la fel*.

El, Rand al' Thor, ar fi tată. Presupunând că a câştigat Ultima Bătălie.

— Nu l-ar fi trezit pe Elayne fără un motiv întemeiat, continuă el, revenind la sarcină. „Sunt îngrijorat, nu din şi putut întâmpla, ci din cauza potenţialei distragere a atenţiei. Mâine va fi o zi importantă. Dacă Umbra are vreo bănuială despre importanţa zilei de mâine, va încerca tot ce poate să ne împiedice să ne întâlnim, să ne unim".

X T-V * „„'111", A *".

Perrin se scărpmă la barbă. „Am oameni apropiaţi de Elayne. Oameni care urmăresc lucrurile pentru mine".

Rand ridică mâna. „Hai să vorbim cu ei. Am multe de făcut în seara asta, dar… Da, nu pot lăsa asta să scape".

Cei doi se întoarseră spre tabăra lui Perrin din apropiere, accelerând pasul, bodyguarzii lui Rand urmându-le ca nişte umbre cu voaluri şi suliţe.

Noaptea se simţea prea liniştită. Egwene, în cortul ei, lucra la o scrisoare către Rand. Nu era sigură dacă o va trimite. Trimiterea nu era importantă. Scrierea însemna să-şi organizeze gândurile, să stabilească ce voia să-i spună.

Gawyn se îndreptă din nou în cort, cu mâna pe sabie, foşnind mantia de gardian.

7 A * 1 1 – 1 /K 1 va – i-i

— Ai de gând să stai în perioada asta? întrebă Egwene, scufundându-şi stiloul, „sau ai de gând să te întorci imediat?”

— Nu-mi place noaptea asta, Egwene. Se uită peste umăr. „Se pare ceva în neregulă”.

„Lumea îşi ţine respiraţia, Gawyn, aşteptând

** *J* – *J*.J. *J* %-*J J J*

— J 1 1 – T – i – „– T-11 – evenimentele de mâine. I-ai trimis lui Elayne, aşa cum i-am cerut eu?

„Da. Ea nu va fi trează. E prea târziu pentru ea”.

„Vom vedea”.

Nu a trecut mult până când un mesager a sosit din tabăra lui Elayne, purtând o scrisoare mică împăturită. Egwene a citit-o, apoi a zâmbit.

— Vino, îi spuse ea lui Gawyn, ridicându-se şi adunând câteva lucruri. Ea a fluturat cu mâna şi o poartă despărţi aerul.

„Călătorim acolo?” întrebă Gawyn. „Este doar o scurtă plimbare”.

— O scurtă plimbare ar necesita ca Amyrlinul să cheme Regina Andorului, spuse Egwene, în timp ce Gawyn păşi primul pe poartă şi verifica partea cealaltă. „Uneori, nu vreau să iau o acţiune care îi determină pe oameni să pună întrebări”.

Siuan ar fi ucis pentru această abilitate, se gândi Egwene în timp ce trecea prin poartă. Câte comploturi ar mai fi putut acea femeie să se învârtă dacă ar fi putut să-i viziteze

pe alţii la fel de repede, liniştit şi uşor ca acesta?

De cealaltă parte, Elayne stătea lângă un brazier cald. Regina purta o rochie verde pal, cu burta umflată din cauza 1 1 1 I I*” ” J xv.

— J – I – /K* V.v bebeluşilor dinăuntru. Se grăbi spre Egwene şi îi sărută inelul. Birgitte stătea într-o parte a clapetelor cortului, cu braţele încrucişate, purtând sacou roşu scurt şi pantaloni largi, albaştri, cu împletitura aurie pe umăr.

Gawyn ridică o sprânceană spre sora lui. „Sunt surprins că eşti treaz”.

— Aştept un raport, spuse Elayne, făcându-i semn lui – I – I JvX 1 V J X – /KJ U 1 1

Egwene să se alăture ei într-o pereche de scaune cu perne! v – 1 1 1

lângă brazier.

„Ceva important?” întrebă Egwene.

Elayne a îngrozit. „Jesamyn a uitat să se înregistreze din nou de la Caemlyn. I-am lăsat femeii ordine *stricte* să-mi trimită la fiecare două ore, şi totuşi ea zboară. Lumină, probabil că nu e nimic. Totuşi, i-am rugat-o pe Serima să meargă la Traveling grounds pentru a verifica lucrurile pentru mine. Sper că nu te superi”.

— Ai nevoie de odihnă, spuse Gawyn, încrucişându-şi braţele.

„Mulţumesc foarte mult pentru sfat”, a spus Elayne, „pe care îl voi ignora, deoarece am ignorat-o pe Birgitte când a spus acelaşi lucru. Mamă, ce ai vrut să discuţi?”

Egwene îi predă scrisoarea la care lucrase.

— La Rand? întrebă Elayne.

„Aveţi o altă perspectivă asupra lui decât mine. Spune-mi ce părere ai despre această scrisoare. S-ar putea să nu i-o trimit. Încă nu m-am hotărât”.

„Tonul este… puternic”, a remarcat Elayne.

„El nu pare să răspundă la nimic altceva”.

După un moment de citit, Elayne cobori scrisoarea. „Poate că ar trebui să-l lăsăm pur şi simplu să facă ce doreşte”.

„Să spargi sigiliile?” întrebă Egwene. „Să eliberezi pe Cel întunecat?”

„De ce nu?”

— Lumină, Elayne!

„Trebuie să se întâmple, nu-i aşa?” întrebă Elayne. „Vreau să spun, Cel întunecat va scăpa. El este practic liber deja”.

— 1 J * – C 11 i-i – 1 – C

Egwene şi-a frecat tâmplele. „Există o diferenţă între a atinge lumea şi a fi liber. În timpul Războiului Puterii, Cel întunecat nu a fost niciodată eliberat cu adevărat în lume. Bore l-a lăsat să-l atingă, dar a fost resigilat înainte ca el să poată scăpa. Dacă Cel întunecat ar fi intrat în lume, Roata însăşi s-ar fi spart. Iată, am adus asta pentru a vă arăta”.

Egwene a luat un teanc de notiţe din ghiozdan. Foile fuseseră adunate în grabă de bibliotecarii Depozitarului al Treisprezecelea. „Nu spun că nu ar trebui să spargem sigiliile”, a spus Egwene. „Spun că nu ne putem permite să riscăm una dintre schemele proaste ale lui Rand cu asta”.

Elayne a zâmbit cu drag. Uşoară, dar a fost lovită. Mă *pot baza pe ea*, *nu-i aşa*? A fost greu de spus cu Elayne zilele astea. Trucul femeii cu rudele

„Din păcate, nu am găsit nimic relevant în biblioteca ta *ter angreal*”. Statuia bărbatului cu barbă zâmbitoare aproape

că provocase o revoltă în Turn; fiecare soră dorise să citească miile de cărţi pe care le deţinea. „Toate cărţile par să fi fost scrise înainte ca Forţa să fie deschisă. Vor cnntinn5 Hot rinto crintiâi i-oi” om continua să caute, dar aceste note conţin tot ce am putea aduna despre peceţi, închisoare şi Cel întunecat. Dacă spargem sigiliile la momentul nepotrivit, mă tem că ar

— I 1 i i 1 – 1 A** – i i *11* T – Însemna sfârşitul tuturor lucrurilor. Aici, citeşte asta”. Îi întinse o pagină lui Elayne.

„*Ciclul Karaethon*”, *a* întrebat Elayne, curioasă. „Şi lumina va scădea, şi zorile nu vor veni şi rădăcinile captive fi în continuare.

„Captivul este Cel întunecat?”

— Cred că da, spuse Egwene. „Profeţiile nu sunt niciodată clare. Rand intenţionează să intre în Ultima Bătălie şi să rupă imediat sigiliile, dar aceasta este o idee îngrozitoare. Avem un război prelungit înaintea noastră. Eliberarea Celui întunecat acum va întări forţele Umbrei şi ne va slăbi.

„Dacă este de făcut – şi încă nu ştiu că trebuie să fie – ar trebui să aşteptăm până în ultimul moment posibil. Cel puţin, trebuie să discutăm despre asta. Rand a avut dreptate în multe lucruri, dar a *greşit şi* el. Aceasta nu este o decizie pe care ar trebui să o ia singur”.

Elayne se târgui printre foile de hârtie, apoi se opri pe una dintre ele. „Sângele Lui ne va da Lumina...” Ea a frecat pagina cu degetul mare, parcă pierdută în gânduri. „Aşteaptă Lumina”. Cine a adăugat această notă?”

„Aceasta este copia lui Doniella Alievin a traducerii *Termendal a Ciclului Karaethon*”, *a* spus Egwene. „Doniella şi-a făcut propriile note şi au fost subiectul aproape la fel de

multe discuţii între savanţi ca şi Profeţiile înseşi. A fost o Visătoare, ştii. Singura Amyrlin despre care

V. Z,.*1, 1* x ştim că a fost una. În faţa mea, oricum”.

TA TI

— Da, spuse Elayne.

„Surorile care mi-au strâns acestea pentru mine au ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine, a spus Egwene. „Poate fi un timp pentru a sparge sigiliile, dar acel moment nu este la începutul Ultimei Bătălii, orice ar crede Rand. Trebuie să aşteptăm momentul potrivit şi, în calitate de Observator al Peceţilor, este de datoria mea să aleg acel moment. Nu voi risca lumea cu una dintre stratagemele prea dramatice ale lui Rand”.

— Are un pic de veselie în el, spuse Elayne, din nou cu drag.

— Argumentul tău este unul bun, Egwene. Fă-l la el. El te va asculta. Are o minte bună şi poate fi convins”.

„Vom vedea. Deocamdată, eu…”

Egwene a simţit dintr-odată un vârf de alarmă din partea lui Gawyn. Ea aruncă o privire spre el pentru a-l vedea întorcându-se. Bătăi de copite afară. Urechile lui nu erau mai bune decât ale lui Egwene, dar era treaba lui să asculte astfel de lucruri.

Egwene a îmbrăţişat Adevărata Sursă, determinând-o E

layne să facă la fel. Birgitte avea deja clapetele cortului deschise, cu mâna pe sabie.

Un mesager epuizat a sărit de pe cal afară, cu ochii mari. S-a grăbit în cort, Birgitte şi Gawyn căzând imediat lângă ea, uitându-se în caz că se apropia prea mult.

Ea nu a făcut-o.

— Caemlyn este atacat, Maiestate, spuse femeia, răsuflând.

„Ce!” Elayne sări în picioare. „Cum? Jarid Sarand a făcut în sfârşit…

„Trollocs”, spuse mesagerul. „A început aproape de amurg”.

„Imposibil!” spuse Elayne, apucând-o pe mesager de braţ şi scoţând-o afară din cort. Egwene îl urma în grabă.

— Au trecut peste şase ore de la amurg, îi spuse Elayne

— A X *f*… VJ Jr *U*

mesagerului. „De ce nu am auzit nimic până acum? Ce s-a întâmplat cu femeile rudelor?”

— Nu mi s-a spus, regina mea, spuse mesagerul.

— Căpitanul Guybon m-a trimis să te iau în viteză. Tocmai a sosit prin poartă”.

Terenul Călător nu era departe de cortul lui Elayne. Se adunase o mulţime, dar bărbaţii şi femeile făceau loc lui A 1 * * Z-X 7 T 1 * 7 7 * 1 * – Amyrlin şi Queen. În câteva clipe, cei doi au ajuns în faţă.

Un grup de bărbaţi în haine însângerate a trecut cu greu prin poarta deschisă, trăgând căruţe încărcate cu noile arme ale lui Elayne, dragonii. Mulţi dintre bărbaţi păreau aproape de colaps. Miroseau a fum, iar pielea lor era înnegrită de funingine. Nu puţini dintre ei au căzut inconştienţi în timp ce soldaţii lui Elayne au apucat cărutele, care erau, evident, menite ca să tragă cai, pentru a-i ajuta.

Alte porţi s-au deschis în apropiere, pe măsură ce Serinia Sedai şi unele dintre cele mai puternice dintre rudele – Egwene nu le-ar fi gândit ca fiind rudele *lui Elayne* – le-au

creat. Refugiaţii se revărsau ca apele unui râu neoprit brusc.

„Du-te”, îi spuse Egwene lui Gawyn, tesându-şi propria poartă – una către terenul Travelling din tabăra Turnului Alb din apropiere. „Trimiteţi după cât mai mulţi Aes Sedai putem trezi. Spune-i lui Bryne să-şi pregătească soldaţii, spune-le să facă aşa cum îi porunceşte Elayne şi să-i trimită prin porţile către periferia oraşului Caemlyn. Ne vom arăta solidari cu Andor”.

Gawyn dădu din cap, trecând prin poartă. Egwene lăsă să dispară, apoi se alătură lui Elayne lângă adunarea soldaţilor răniţi şi confuzi. Sumeko, dintre rudele, se ocupase de a se asigura că Vindecarea a fost dată celor aflaţi în pericol imediat.

Aerul era plin de miros de fum. În timp ce Egwene se grăbi spre Elayne, ea văzu ceva prin una dintre porţi. Caemlyn în foc.

Uşoară! Ea rămase uluită o clipă, apoi se grăbi mai departe. Elayne vorbea cu Guybon, comandantul Gărzii Queens. Bărbatul frumos părea abia în stare să rămână în picioare, cu hainele şi braţele însângerate alarmant.

„Darkfriends au ucis două dintre femeile pe care le-ai lăsat să trimiţi mesaje, Majestate”, spunea el cu o voce obosită. „Altul a căzut în luptă. Dar am recuperat dragonii. Odată ce noi… am scăpat…” Părea îndurerat de ceva. „Odată ce am scăpat prin gaura din zidul oraşului, am constatat că mai multe trupe de mercenari făceau drum în jurul oraşului spre poarta pe care Lordul Talmanes o lăsase apărat. Din întâmplare, au fost suficient de aproape pentru a ne ajuta să scăpăm”.

— Te-ai descurcat bine, spuse Elayne.

„Dar oraşul…”

„Te-ai descurcat *bine*”, repetă Elayne, cu voce fermă. „Ai recuperat dragonii şi i-ai salvat pe toţi aceşti oameni? Te voi vedea răsplătit pentru asta, căpitane”.

„Dă-ţi răsplata oamenilor din Bandă, Maiestate. Era – l or. Şi te rog, dacă poţi face ceva pentru Lordul Talmanes…” Făcu un semn către bărbatul căzut pe care câţiva membri ai Trupei tocmai îl duseseră prin poartă.

Elayne îngenunche lângă el, iar Egwene i se alătură. La început, Egwene a presupus că Talmanes era mort, cu pielea înnegrită. Apoi trase aer zdrenţuit.

— Lumină, spuse Elayne, scoţându-şi forma prosternată. „Nu am văzut niciodată aşa ceva”.

— Lame Thakan dar, spuse Guybon.

„Acesta este dincolo de oricare dintre noi”, îi spuse Egwene lui Elayne, ridicându-se. „Eu…” Ea se opri, auzind ceva peste gemetele soldaţilor şi ale căruţelor care scârţâiau.

7 1 – 1 1 w 1 – 1

— Egwene? întrebă Elayne încet.

— Fă ce poţi pentru el, spuse Egwene, ridicându-se şi plecând în grabă. Ea a trecut prin mulţimea confuză, urmărind vocea. A fost asta… da, *acolo*. Ea a găsit o poartă deschisă la marginea terenului Travelling, Aes Sedai îmbrăcată într-o varietate de haine, grăbindu-se să-i vadă pe răniţi. Gawyn îşi făcuse bine treaba.

X KT7 J 71 1 J 1 1 J – 1”.

Nynaeve întreba, destul de tare, cine era responsabil de această mizerie. Egwene se apropie de ea din lateral şi o

apucă de umăr, surprinzând-o.

„Mamă?” întrebă Nynaeve. „Ce este asta despre arderea lui Caemlyn? eu…”

S

— A întrerupt când a văzut răniţii. Ea se înţepeni, apoi /K w w x w 7 – 7 7 x x încercă să meargă la ei.

— Este unul pe care trebuie să-l vezi mai întâi, spuse Egwene, conducând-o spre locul în care zăcea Talmanes.

Nynaeve trase aer în piept, apoi se îngenunche şi o împinse uşor pe Elayne deoparte. Nynaeve l-a scufundat pe Talmanes, apoi a încremenit, cu ochii mari.

„Nynaeve?” spuse Egwene. „Poţi tu”.

C

V*”7 7 – i-i w. „TT 1 *

explozie de ţesături izbucni din Nynaeve ca lumina bruscă a unui soare care iese din spatele norilor. Nynaeve a împletit cele Cinci Puteri împreună într-o coloană de strălucire, apoi a trimis-o în corpul lui Talmanes.

— I-< x 1 i 1 w l-n w * 7 *

Egwene a lăsat-o la muncă. Poate că ar fi suficient, deşi părea departe. Lumina vrând, omul ar trăi. Fusese impresionată de el în trecut. Părea exact tipul de om de care Trupa – şi Mat – aveau nevoie.

E

layne era lângă dragoni şi întreba o femeie cu părul în împletituri. Aceasta trebuie să fie Aludra, care crease dragonii. Egwene se apropie de arme, sprmnindu-şi degetele pe unul dintre tuburile lungi de bronz. I se dăduseră rapoarte despre ele, desigur. Unii bărbaţi au spus că sunt ca Aes Sedai, turnaţi în metal şi alimentaţi cu

pulberile de la artificii.

Din ce în ce mai mulţi refugiaţi s-au revărsat pe poartă, mulţi dintre ei orăşeni. „Lumină”, îşi spuse Egwene. „Sunt prea mulţi. Nu putem adăposti tot Caemlyn aici, la Merrilor”.

Elayne şi-a încheiat conversaţia, lăsând-o pe Aludra să inspecteze vagoanele. Se pare că femeia nu era dispusă să se odihnească noaptea şi să se îngrijească de ei dimineaţa. Elayne se îndreptă spre porţi.

u r-lij*X XVX 7 7 -! 7 – I – Soldaţii spun că zona din afara oraşului este sigură, spuse Elayne, trecând pe lângă Egwene. „Mă duc să arunc o privire”.

„Elayne… Spuse Birgitte, venind în spatele ei.

„Mergeau! Haide”.

Egwene a lăsat-o pe Regina în seamă, făcându-se înapoi pentru a supraveghea munca. Romanda se ocupase de Aes Sedai Şi îi organiza pe răniţi, împărtându-i în grupuri în funcţie de urgenţa rănilor.

În timp ce Egwene examina amestecul haotic, a observat o pereche de oameni care stăteau în apropiere. O femeie şi un bărbat, Illianers după înfăţişarea lor. „Ce vreţi voi doi?”

Femeia îngenunche în faţa ei. Femeia cu pielea deschisă şi cu părul închis avea o fermitate la trăsături, în ciuda complexităţii înalte şi zvelte. „Sunt Leilwin”, a spus

X „zz z X

I – e 11” Ti A KT

ea cu un accent inconfundabil. „Îl însoţeam pe Nynaeve Sedai când a fost lansat apelul pentru vindecare. Am urmat-o aici”.

— Tu eşti Seanchan, spuse Egwene, surprinsă.

— Am venit să te slujesc, Amyrlin Seat.

Seanchan. Egwene încă deţinea Puterea Unică. Light, nu *toate* Seanchan pe care le-a întâlnit erau periculoase pentru ea; totuşi, ea nu şi-ar asuma riscuri. În timp ce unii membri ai Gărzii Turnului treceau prin una dintre porţi, Egwene arătă spre perechea Seanchan. „Luaţi-le undeva în siguranţă şi urmăriţi-le. Mă voi ocupa de ei mai târziu.

k” / 1 1 j4 – 1 71 – t „> w 1 X1 w i

Soldaţii au dat din cap. Bărbatul a mers fără tragere de inimă, femeia mai uşor. Nu putea canaliza, aşa că nu era o *damana eliberata*. Asta nu însemna că nu era o *sul dam*, totuşi.

Egwene se întoarse la Nynaeve, care încă îngenunchea lângă Talmanes. Boala se retrăsese de pe pielea bărbatului, lăsând-o palidă. „Du-l undeva să se odihnească”, a spus Nynaeve obosit câţiva membri ai trupei care urmăreau. Pw i i i jj x

„Am făcut ce am putut”.

Ea ridică privirea spre Egwene în timp ce bărbaţii îl duceau.

— Lumină, şopti Nynaeve, asta mi-a luat foarte mult. Chiar şi cu *angralul meu*. Sunt impresionat că Moiraine s-a descurcat cu Tam, cu tot acest timp în urmă…” Părea să existe o notă de mândrie în vocea lui Nynaeve.

Ea dorise s-o vindece pe Tam, dar nu putea – deşi, desigur, Nynaeve nu ştia ce făcuse în acel moment. Ea a parcurs un drum lung, lung de atunci.

— Este adevărat, mamă? întrebă Nynaeve ridicându-se.

— Despre Caemlyn?

Egwene dădu din cap.

— Va fi o noapte lungă, spuse Nynaeve, uitându-se la răniţii care se scurgeau încă prin porţi.

— Şi mâine mai mult, spuse Egwene. „Uite, hai să ne conectăm. Îţi voi împrumuta puterea mea”.

Nynaeve părea şocată. „Mamă?”

„Eşti mai bun la Vindecare decât mine”. Egwene zâmbi. „Poate să fiu Amyrlin, Nynaeve, dar încă sunt Aes Sedai. Slujitorul tuturor. Puterea mea îţi va fi de folos”.

Nynaeve dădu din cap şi se legară. Cei doi s-au alăturat grupului de Aes Sedai pe care îl pusese Romanda Vindecarea refugiaţilor cu cele mai grave răni.

„Faile mi-a organizat reţeaua de ochi şi urechi”, îi spuse Perrin lui Rand, în timp ce cei doi se grăbeau spre tabăra lui Perrin. „S-ar putea să fie acolo cu ei în seara asta. Te avertizez, nu sunt sigur că te place”.

Ar fi o proastă să mă placă, se gândi Rand. *Probabil că ştie ce am să-ţi cer înainte ca asta să se termine*.

— Ei bine, a spus Perrin, cred că îi place că te cunosc. La urma urmei, este verişoara unei regine. Cred că încă îşi face griji că vei înnebuni şi mă vei răni.

„Nebunia a venit deja”, a spus Rand, „şi o am în strânsă. Cât despre te răneşte, probabil că are dreptate. Nu cred că pot evita să rănesc pe cei din jurul meu. A fost o lecţie greu de învăţat”.

7 A – 1 J 1 7 J 1 L T’l *

— Ai dat de înţeles că eşti supărat, spuse Perrin, sprijinindu-se din nou pe ciocan, în timp ce mergea. O purta lângă el, oricât de mare era; evident că trebuia să construiască o teacă specială pentru el. O lucrare uimitoare. Rand a continuat să intenţioneze să întrebe dacă

era una dintre armele cu putere pe care le făcuse Asha manul său – „Dar Rand, nu eşti. Nu mi se pare deloc nebun”.

Rand a zâmbit şi un gând i-a fluturat la marginea minţii.

— *Sunt* supărat, Perrin. Nebunia mea sunt aceste amintiri, aceste impulsuri. Lews Therin a încercat să preia conducerea. Eram doi oameni, luptam pentru controlul meu. Şi unul dintre ei era complet nebun”.

— Lumină, şopti Perrin, sună oribil.

„Nu a fost plăcut. Dar… iată chestia, Perrin. Sunt din ce în ce mai sigur că aveam nevoie de aceste amintiri. Lews Therin a fost un om bun. Eram un om bun, dar lucrurile au mers prost – am devenit prea arogant, am presupus că pot face totul singur. Trebuia să-mi amintesc asta; fără nebunie… fără aceste amintiri, s-ar putea să mă încarc din nou singur”.

„Deci ai de gând să lucrezi cu ceilalţi?” întrebă Perrin, ridicând privirea spre locul în care se aflau Egwene şi ceilalţi membri ai Turnului Alb. „Seamănă *foarte* mult cu armatele care se adună pentru a se lupta între ele”.

O

— C 1 – 1 X – 1J – 1 TX 1

voi face pe Egwene să-şi vadă sensul, spuse Rand.

— Am dreptate, Perrin. Trebuie să spargem sigiliile. Nu ştiu de ce neagă asta”.

„Ea este Amyrlin acum”. Perrin şi-a frecat bărbia. „Ea este Observatorul Sigililor, Rand. Depinde de ea să se asigure că sunt îngrijiţi.

„Este. De aceea o voi convinge că intenţiile mele pentru ei sunt corecte”.

— Eşti *sigur* că le spargi, Rand? întrebă Perrin. „Absolut sigur?”

„Spune-mi, Perrin. Dacă o unealtă sau o armă de metal se sparge, o poţi lipi înapoi împreună şi să o faci să j. X *f* X X X *f r** i i rx *îi* funcţioneze corect?”

„Ei bine, *poţi*? spuse Perrin. „Este mai bine să nu. Granul oţelului... Ei bine, aproape întotdeauna e mai bine să-l reforgezi. Topind-o, pornind de la zero”.

„Aici este la fel. Sigiliile sunt rupte, ca o sabie. Nu putem doar petice piesele. Nu va funcţiona. Trebuie să scoatem cioburi şi să facem ceva nou care să meargă în locul lor. Ceva mai bun”.

— Rand, spuse Perrin, acesta este cel mai rezonabil lucru pe care l-a spus cineva pe această temă. I-ai explicat aşa lui Egwene?

— Nu este fierar, prietene. Rand a zâmbit.

E

deşteaptă, Rand. Mai inteligent decât oricare dintre noi. O să înţeleagă dacă o explici în mod corect”.

— Vom vedea, spuse Rand. „Mâine”.

Perrin se opri din mers, cu faţa luminată de strălucirea globului invocat de putere a lui Rand. Tabăra lui, alături de cea a lui Rand, conţinea o forţă la fel de mare ca oricare pe teren. Rand încă i se părea incredibil că Perrin adunase atât de multe, inclusiv – dintre toate – Whitecloaks. Ochii şi urechile lui Rand indicau „că toţi cei din tabăra lui Perrin păreau loiali lui. Chiar şi înţelepţii şi Aes Sedai cu el erau mai înclinaţi să facă ceea ce spunea Perrin decât să nu J-l V 7 X

facă.

Sigur ca vântul şi cerul, Perrin devenise rege. Un alt fel de rege decât Rand – un rege al poporului său, care trăia printre ei. Rand nu putea lua aceeaşi cale. Perrin ar putea fi bărbat. Rand trebuia să fie ceva mai mult, pentru puţin timp încă. Trebuia să fie un simbol, o forţă pe care toată lumea se putea baza.

A

şi i-i 1 i „NT iii 1 w Z” – w.

fost teribil de obositor. Nu totul era oboseală fizică, ci ceva mai profund. A fi ceea ce oamenii aveau nevoie era să poarte pe el, măcinat la fel de sigur ca un rău tăiat la un munte. Până la urmă, râul avea să câştige întotdeauna.

— Te voi sprijini în asta, Rand, spuse Perrin. „Dar vreau să-mi promiţi că nu vei lăsa să vină în lovituri. Nu mă voi lupta cu Elayne. Să mergi împotriva lui Aes Sedai ar fi mai rău. Nu ne putem permite să ne certăm”.

„Nu vor fi lupte”.

„Promite-mi? 1 Faţa lui Perrin a devenit atât de tare, I Z” 1 JJ 7 „1 – T-1 1

Încât s-ar fi putut sparge pietre de ea.

— Promite-mi, Rand.

— Îţi promit, prietene. Nevoi duce la Ultima Bătălie uniţi”.

„Aşa va fi, atunci”. Perrin a intrat în tabăra lui, dând din cap către santinelelor. Doi bărbaţi de la Rivers, amândoi – Reed Soalen şi Kert Wagoner. L-au salutat pe Perrin, apoi l-au privit pe Rand şi s-au înclinat oarecum stânjenit.

Reed şi Kert. Îi cunoştea pe amândoi – Light, îi privise cu respect, în copilărie – dar Rand se obişnuise ca oamenii pe care îi cunoştea să-l trateze ca pe un străin. A simţit că mantaua Dragonului Renăscut se întăreşte asupra lui.

— Lordul meu Dragon, spuse Kert. „Suntem… Vreau să spun…” A înghiţit şi s-a uitat la cer şi norii care păreau să se strecoare în ei – în ciuda prezenţei lui Rand. „Lucrurile arată rău, nu-i aşa?”

— Furtunile sunt adesea rele, Kert, spuse Rand. „Dar cele două râuri le supravieţuiesc. Aşa se va întâmpla din nou”.

„Dar…” a spus din nou Kert. „Arata rău. Lumina mă arde, dar o face”.

— Va fi aşa cum vrea Roata, spuse Rand, privind spre nord.

— Pace, Kert, Reed, spuse Rand încet. „Profeţiile s-au împlinit aproape toate. Această zi a fost văzută, iar testele noastre sunt cunoscute. Nu intrăm în ei fără să ştim”.

Nu le promisese că vor câştiga sau că vor supravieţui, dar ambii bărbaţi s-au ridicat mai drept şi au dat din cap, zâmbind. Oamenilor le plăcea să ştie că există un plan. Ştirea că cineva avea controlul ar putea fi cel mai puternic confort pe care Rand i-l putea oferi.

— E suficient să-l deranjezi pe Lord Dragon cu întrebările tale, spuse Perrin. „Asigură-te că ai păzit bine acest post – fără să aţipi, Kert, şi să nu faci cubuleţe”.

Ambii bărbaţi salutară din nou când Perrin şi Rand treceau în tabără. Era mai multă bucurie aici decât în alte tabere de pe Câmp. Focurile de tabără păreau puţin mai strălucitoare, râsetele puţin mai puternice. Parcă cei de la Two Rivers reuşiseră, cumva, să aducă *acasă* cu ei.

— Îi conduci bine, spuse Rand încet, trecând repede lângă Perrin, care dădu din cap spre cei afară noaptea.

„Nu ar trebui să aibă nevoie de mine să le spun ce să facă şi atât”. Cu toate acestea, când un mesager a „venit în fugă în tabără, Perrin a fost imediat la conducere. Îl chema pe

nume pe tânărul grăsitor şi, văzând faţa îmbujorată şi picioarele tremurânde ale băiatului – îi era frică de Rand – Perrin îl trase deoparte şi vorbi încet, dar ferm, cu el.

Perrin l-a trimis pe băiat să o găsească pe Lady Faile, apoi a păsit.

— Trebuie să vorbesc din nou cu Rand.

„Vorbiţi cu…”

„Am nevoie de Rand adevărat, nu de omul care a învăţat să vorbească ca un Aes Sedai”.

Rand oftă.

— *Sunt* cu adevărat eu, Perrin, protestă el. „Sunt mai mult eu decât am fost de secole”.

„Da, bine, nu-mi place să vorbesc cu tine când emoţiile tale sunt toate mascate”.

Un grup de bărbaţi Two Rivers a trecut şi a salutat. A simţit un vârf brusc de singurătate rece când i-a văzut pe acei bărbaţi şi stand că nu va mai putea fi niciodată unul dintre ei. Cel mai greu a fost cu cei de la Two Rivers. Dar să lăsat mai mult… relaxat, de dragul lui Perrin.

„Deci, ce a fost?” el a întrebat. „Ce a spus mesagerul?”

— Ai avut dreptate să fii îngrijorat, spuse Perrin. „Rand, Caemlyn a căzut. Este invadat de trolloci”.

Rand simţi că faţa i se întăreşte.

— Nu eşti surprins, spuse Perrin. „Eşti îngrijorat, dar nu surprins”.

— Nu, nu sunt, a recunoscut Rand. „M-am gândit că va fi în sudul locului în care s-au lovit – am auzit despre observări de Trolloc acolo şi sunt pe jumătate sigur că Demandred este implicat. Nu a fost niciodată confortabil fără o armată. Dar Caemlyn… da, este o lovitură

inteligentă. Ţi-am spus că vor încerca să ne distragă atenţia. Dacă îl pot submina pe Andor şi o pot atrage, alianţa mea devine mult mai zguduită”.

tv – w – k „/ 1 1 A 271 J 1 w

Perrin aruncă o privire spre locul în care se afla tabăra lui Elayne chiar lângă cea a lui Egwene. „Dar nu ar fi bine pentru tine dacă Elayne a fugit? Ea este de cealaltă parte a acestei confruntări”.

— Nu există altă parte, Perrin. Există *o* parte, cu un dezacord cu privire la modul în care acea parte ar trebui să procedeze. Dacă Elayne nu este aici pentru a face parte din întâlnire, va submina tot ceea ce încerc să realizez. Ea este probabil cea mai puternică dintre toţi conducătorii”.

Rand o simţea, desigur, prin legătura. Treapta ei de alarmă l-a făcut să ştie că primise această informaţie. Ar trebui să meargă la ea? Poate i-ar putea trimite lui Min. Ea se ridicase şi se îndepărta de cortul în care o lăsase. Şi

El clipi. Aviendha. Ea a fost aici, la Merrilor. Nu fusese aici cu câteva clipe în urmă, nu-i aşa? Perrin îi aruncă o privire şi nu se obosi să-şi şteargă şocul de pe faţă.

— Nu o putem lăsa pe Elayne să plece, spuse Rand.

— Nici măcar pentru a-şi proteja patria? întrebă Perrin, neîncrezător.

„Dacă trollocii l-au luat deja pe Caemlyn, atunci e prea târziu pentru Elayne să facă ceva semnificativ. Forţele lui Elayne se vor concentra pe evacuare. Ea nu trebuie să fie acolo pentru asta, dar trebuie *să* fie aici. Mâine dimineaţă”.

Cum putea să se asigure că ea rămâne? Elayne a reacţionat prost când i s-a spus ce să facă – toate femeile C” ’7 T 1 1 1 J 1 J 1

au făcut – dar dacă el a dat de înţeles

— Rand, spuse Perrin, ce se întâmplă dacă l-am trimite pe Asha man? Toţi? Am putea lupta cu asta la Caemlyn.

— Nu, spuse Rand, deşi cuvântul durea.

— Perrin, dacă oraşul este într-adevăr invadat – voi trimite oameni prin porţi ca să fiu sigur – atunci e pierdut. Recuperarea acelor ziduri ar necesita prea mult efort, cel puţin acum. Nu *putem* lăsa această coaliţie să se despartă înainte de a avea şansa de a o crea împreună. Unitatea ne va păstra. Dacă fiecare dintre noi va fugi să stingă incendiile în patria noastră, atunci vom pierde. Despre asta este acest atac”.

„Presupun că este posibil… Spuse Perrin, dând cu degetele ciocanului.

„Atacul ar putea să o deranjeze pe Elayne, să o facă mai dornică să acţioneze”, a spus Rand, luând în considerare o duzină de linii de acţiune diferite. „Poate că asta o va face mai vulnerabilă să fie de acord cu planul meu. Acesta ar putea fi un lucru bun”. Perrin se încruntă.

Cât de repede am învăţat să-i folosesc pe alţii. Învăţase din nou să râdă. Învăţase „să-şi accepte soarta şi să se îndrepte spre ea zâmbind. Învăţase să fie în pace cu cine rx x r „— x fusese, cu ceea ce făcuse.

Această înţelegere nu l-ar împiedica să folosească instrumentele care i-au fost date. Avea nevoie de ei, avea nevoie de toţi. Diferenţa acum era că va vedea oamenii care d doar instrumentele pe care le-ar folosi. Aşa şi-a spus.

— Încă cred că ar trebui să facem ceva pentru a-l ajuta pe Andor, spuse Perrin, scărpmându-şi barba. „Cum s-au strecurat, crezi?”

— Prin Waygate, spuse Rand absent.

Perrin mormăi. „Ei bine, ai spus că trollocii nu pot călători prin porţi; ar fi putut învăţa cum să rezolve asta?”

„Roagă-te la Lumină, ei nu au, a spus Rand. „Singurul Shadowspawn pe care au reuşit să-l facă care putea trece prin porţi au fost *gholam*, iar Aginor nu a fost suficient de prost pentru a face mai mult de câteva dintre *acestea*. Nu, aş paria împotriva lui Mat însuşi că acesta este Caemlyn Waygate. Am crezut că are chestia aia păzită!”

„Dacă *era* Waygate, putem face ceva”, a spus Perrin. „Nu putem avea trolloci să se dezlănţuie în Andor; dacă părăsesc Caemlyn, vor fi în spatele nostru şi asta va fi un dezastru. Dar dacă vin într-un singur punct, s-ar putea să le I A – i i A „I i *Îl* 1

putem întrerupe invazia printr-un atac în acel punct. Rand zâmbi.

„Ce e aşa amuzant?”

„Cel puţin am o scuză pentru a cunoaşte şi a înţelege lucruri pe care niciun tânăr din cele două râuri nu ar trebui să le fac”.

Perrin pufni. „Du-te să sari în Apa Winespring. Chiar

— W A zz A A Lz crezi că acesta este Demandred?”

„Este exact genul de lucru pe care l-ar încerca. Separaţi-vă duşmanii, apoi zdrobiţi-i pe rând. Este una dintre cele mai vechi strategii în război”.

Însuşi Demandred o descoperise în vechile scrieri. Nu ştiau nimic despre război când Bore se deschisese pentru prima dată. Oh, *crezuseră* că au înţeles, dar fusese înţelegerea cărturarului care se uită înapoi la ceva străvechi, prăfuit.

Dintre toţi cei care au apelat la Umbră, trădarea lui

Demandred părea cea mai tragică. Bărbatul ar fi putut fi un erou. *Ar* fi trebuit să fie un erou.

Şi eu sunt de vină pentru asta, *se* gândi Rand. *Dacă aş fi oferit o mână în loc de un zâmbet*, *dacă aş fi felicitat în loc să concurez*. *Dacă aş fi fost bărbatul*, *atunci sunt acum*.

Nu-ţi fă griji. A trebuit să-i trimită lui Elayne. Cursul potrivit a fost să trimiţi ajutor pentru evacuarea oraşului, Asha man şi loialul Aes Sedai pentru a face porţi şi a elibera cât mai mulţi oameni – şi pentru a se asigura că, deocamdată, trollocii au rămas în Caemlyn.

bine, atunci cred că acele amintiri ale tale sunt bune pentru ceva, a spus Perrin.

— Vrei să ştii lucrul care îmi răsuceşte creierul în noduri, Perrin? spuse Rand încet. „Lucru care îmi dă fiori, ca suflarea rece a Umbrei însăşi? Pata este ceea ce m-a înnebunit *şi* mi-a dat amintiri din viaţa mea trecută. Au venit în timp ce Lews Therm îmi şoptește. Dar tocmai acea nebunie este ceea ce îmi dă indicii de care am nevoie

UXXLXX a ceXŞLIU a „L n-X v-Zi» XO.c-X v-ţi CCX şti-JX cXsta., v-X XX *Lja*. *T* (*a în sine* cea care a dus la căderea Celui întunecat”.

Perrin fluieră încet.

Răscumpărarea, se gândi Rand. *Când am încercat asta ultima dată*, *nebunia mea ne-a distrus*. *De data aceasta*, *ne va salva*.

— Du-te la sotia ta, Perrin, spuse Rand, privind spre cer. „Aceasta este ultima noapte de ceva asemănător cu pacea pe care o vei cunoaşte înainte de sfârşit. Voi investiga şi voi vedea cât de rău sunt lucrurile în Andor”. Se uită înapoi la prietenul său. „Nu voi uita promisiunea mea. *Unitatea*

trebuie să vină înainte de toate. Am pierdut data trecută tocmai pentru că am aruncat unitatea deoparte”.

Perrin dădu din cap, apoi puse o mână pe umărul lui Rand. „Lumina te luminează”.

„Şi tu, prietene”.

Alegerea unui Ajah

Pevara a făcut tot posibilul să se prefacă că nu era îngrozită.

Dacă aceşti Asha man ar fi cunoscut-o, şi-ar fi dat seama că a sta nemişcat şi liniştit nu era starea ei naturală. Ea s-a retras la antrenamentul de bază Aes Sedai: *apărând* în control atunci când simţea altceva decât.

Ea s-a forţat să se ridice. Canler şi Emarin se retraseră pentru a-i vizita pe băieţii de la Two Rivers şi pentru a se asigura că mergeau în perechi. Asta a rămas din nou doar pe ea şi pe Androl. S-a jucat în linişte cu curelele de piele în timp ce ploaia continua afară. A folosit două ace deodată pentru a coase, traversând găurile pe ambele părţi. Omul avea concentrarea unui maestru meşter.

Pevara se apropie, făcându-l să ridice privirea ascuţită când se apropie. Ea a înăbuşit un zâmbet. Poate că nu arăta, dar se putea mişca în tăcere, atunci când era necesar.

Se uita pe ferestre. Ploaia se înrăutăţise, stropind perdele de apă pe geam. „După atâtea săptămâni în *care arăta* ca şi cum ar fi o furtună în orice moment, vine în sfârşit”.

„Acei nori au trebuit să se deschidă în cele din urmă”, a spus Androl.

„Ploaia nu pare naturală”, a spus ea, cu mâinile împreunate în spatele ei. Simţea răceala prin sticlă. „Nu curge şi reflux. Acelaşi torrent constant. Multe fulgere, dar foarte puţine tunete.

1 1 * A. I w a 1 1 K T

— Crezi că este unul dintre acestea? întrebă Androl. Nu a trebuit să spună ce înseamnă „aceasta”. La începutul săptămânii, oamenii de rând din Turn – memnul dintre Asha man – începuseră să ia foc. Doar… flacără, în mod inexplicabil. Pierduseră vreo patruzeci de oameni. Mulţi încă dau vina pe un Asha man necinstit, deşi bărbaţii juraseră că nimeni nu canalizase în apropiere.

Ea clătină din cap, urmărind un grup de oameni trecând greoi pe strada noroioasă de afară. Ea fusese una dintre aceia, la început, care numisese morţii opera unui Asha man înnebunit. Acum ea accepta aceste evenimente şi alte ciudăţenii ca pe ceva mult mai rău.

Lumea se dezlănţuia.

Trebuia să fie puternică. Pevara însăşi pusese la cale planul de a aduce aici femei pentru a-i lega pe aceşti bărbaţi, deşi Tarna îi sugerase. Nu i-a putut lăsa să descopere cât de deranjant i s-a părut că era prins aici, înfruntând inamicii care puteau forţa o persoană să intre în Umbră. Singurii ei aliaţi bărbaţi pe care, cu doar luni în urmă, i-ar fi urmărit cu sârguinţă şi blândeţe fără remuşcări.

Se aşeză pe scaunul pe care Emarm îl folosise mai devreme. „Aş dori să discut despre acest „plan” pe care îl dezvoltaţi”.

„Nu sunt sigur că am dezvoltat încă unul, Aes Sedai”.

„Aş putea oferi câteva sugestii”.

— N-aş spune nu să le aud, spuse Androl, deşi miji ochii.

„Ce s-a întâmplat?” ea a întrebat.

„Oamenii aceia de afară. Nu-i recunosc. Şi…”

Ea se uită înapoi pe fereastră. Singura lumină venea de la clădiri, strălucind ocazional o strălucire roşu-portocalie în noaptea umedă. Trecătorii încă se mişcau foarte încet pe I 1 – I /V 1 – 1 1 – 1 – *e* 7J1

stradă, intrând şi ieşind din lumina ferestrelor.

„Hainele lor nu sunt ude”, şopti Androl.

Cu un fior, Pevara îşi dădu seama că avea dreptate. Bărbatul din faţă a mers cu o pălărie cu boruri largi, căzută pe cap, dar nu a spart ploaia sau apa râului. Îmbrăcămintea lui rustică nu a fost atinsă de ploaie. Iar rochia femeii de lângă el nu bătea deloc în vânt. Acum Pevara văzu că unul dintre bărbaţii mai tineri îi ţinea mâna în spatele lui, ca şi cum ar trage frâiele unui animal de vânzare – dar nu era niciun animal acolo.

Pevara şi Androl priveau în tăcere până când figurile au trecut prea mult în noapte pentru a fi văzute. Viziunile morţilor erau din ce în ce mai frecvente.

— Ai spus că ai o sugestie? Glasul lui Androl tremura.

„Eu… Da”. Pevara şi-a smuls ochii de la fereastră. „Până acum, atenţia lui Taim a fost pe Aes Sedai. Surorile mele au fost luate toate. Eu sunt ultimul”.

„Te oferi ca momeală”.

„Vor *veni* după mine”, a spus ea. „Este doar o chestiune de timp”.

Androl dădu cu degetele cureaua de piele şi părea mulţumit de ea. „Ar trebui să te furişăm afară”.

„Chiar aşa?” spuse ea cu sprânceana ridicată. „Am fost ridicată la poziţia de fecioară care avea nevoie de salvare, nu-i aşa? Foarte curajos din partea ta”.

S-a înroşit. „Sarcasm? De la un Aes Sedai? N-aş fi crezut că voi auzi asta”.

Pevara râse. „Oh, Androl. Chiar nu ştii *nimic* despre noi, nu?”

„Sincer? Nu. Am evitat genul tău aproape toată viaţa.

„Ei bine, având în vedere că dvs... tendinţe înnăscute, poate că era înţelept”.

„Nu puteam canaliza înainte”.

„Dar ai bănuit. Ai venit aici să înveţi”.

„Am fost curios”, a spus el. „Este ceva ce nu încercasem înainte”.

Interesant, se gândi Pevara. *Asta te motivează atunci*, *lucrător din piele*? *Ce te-a pus în plutire pe vânt*, *din loc în loc*?

„Bănuiesc”, a spus ea, „nu ai încercat niciodată să sari de pe o stâncă până acum. Faptul că nu ai făcut ceva nu ar trebui să fie *întotdeauna* un motiv să încerci”.

„De fapt, am sărit de pe o stâncă. Câţiva dintre ei”.

Ea ridică o sprânceană spre el.

z-x – i x i t *x jf* 1 – i 1 t

„Oamenii de la mare fac asta”, a explicat el. „În ocean. Cu cât eşti mai curajos, cu atât stânca pe care o alegi este mai înaltă. Şi ai schimbat din nou subiectul conversaţiei, Pevara

Sedai. Eşti destul de priceput la asta”.

„Mulţumesc”.

„Motivul”, a spus el, ridicând un deget, „pentru care am sugerat să te furişăm afară este că aceasta nu este bătălia ta. Nu ar trebui să cazi aici”.

— Nu pentru că vrei să grăbeşti un Aes Sedai să plece, pentru că nu te amesteci în afacerile tale?

„Am venit la tine pentru ajutor”, a spus Androl. „Nu vreau să scap de tine; Te voi folosi cu plăcere. Cu toate acestea, dacă cazi aici, o faci într-o luptă care nu este a ta. Nu este corect”.

— Lasă-mă să-ţi explic ceva, Asha man, spuse Pevara, aplecându-se înăuntru. „Aceasta *este* lupta mea. Dacă Umbra ia acest turn, va însemna lucruri groaznice pentru Ultima Bătălie. Am acceptat responsabilitatea pentru tine şi pentru ai tăi; Nu mă voi întoarce atât de uşor de la ea”.

„Aţi acceptat responsabilitatea” pentru noi? Ce înseamnă asta?”

Ah, *poate nu ar fi trebuit să împărtăşesc asta*. Totuşi, dacă aveau să fie aliaţi, poate că trebuia să ştie.

I-j-i 1KT 7 – 1 1 *h* 1 – „Turnul Negru are nevoie de îndrumare”, a explicat ea.

„Deci, acesta este scopul să ne legăm?” întrebă Androl. „Deci putem fi… îngrădiţi, ca armăsarii de spart?

„Nu fi prost. Cu siguranţă recunoşti valoarea zz – 1 – A 1 1 *Îl 1*” *f f* experienţei Turnului Alb”.

„Nu sunt sigur că aş spune asta”, a spus Androl. „Odată cu experienţa vine şi hotărârea de a fi setat în căile tale, de a evita experienţe noi. Voi, Aes Sedai, presupuneţi cu toţii că modul în care au fost făcute lucrurile este singurul mod de

a le face. Ei bine, Turnul Negru nu vă va fi supus. Putem avea grijă de noi înşine”.

— Şi ai făcut o treabă *minunata* în asta până acum, nu-i aşa?

— A fost nedrept, spuse el încet.

— Poate că a fost, a recunoscut ea. „Îmi pare rău”.

„Motivaţiile tale nu mă surprind”, a spus el. „Ceea ce făceai aici era evident pentru cei mai slabi soldaţi. Întrebarea pe care mi-am pus-o este următoarea: De ce, dintre toate femeile, Turnul Alb a trimis surorile *Roşii să ne lege*?

„Cine mai bun? întreaga noastră viaţă a fost dedicată să avem de-a face cu bărbaţi care pot canaliza”.

„Ajah-ul tău este condamnat”.

„Chiar aşa?”

„Exişti pentru a vana oameni care pot canaliza”, a spus el. „Pentru a-i blând. Îi vezi... a scăpat de Ei bine, Sursa este curăţată...”

„Aşa spuneţi cu toţii”.

„Este *curăţat*, Pevara. Toate lucrurile vin şi trec, iar Roata se întoarce. A fost odată pur, aşa că într-o zi trebuie să fie din nou pur. S-a întâmplat? 1

Şi felul în care priveşti umbrele, *Androl*? *Este acesta un sem n de puritate*? *Modul în care mormăie Nalaam în limbi necunoscute*? *Crezi că noi nu observăm astfel de lucruri*?

„Ai două opţiuni, ca Ajah”, a continuat Androl. „Fie poţi continua să ne vânezi – ignorând dovada pe care o oferim, că Sursa este curăţată – sau poţi renunţa să fii Red Ajah”.

„Prostii. Dintre toţi Ajah, roşii ar trebui să fie cel mai mare aliat al tău”.

„Existi pentru a ne distruge!”

„Există pentru a ne asigura că bărbaţii care pot canaliza nu se rănesc accidental pe ei înşişi sau pe cei din jurul lor. Nu sunteţi de acord că acesta este şi un scop al Turnului Negru?

— X 1 C J 1 * 1

„Presupun că asta ar putea face parte din asta. Singurul scop care mi s-a spus a fost că trebuie să fim o armă pentru Dragonul Renăscut, dar este important să împiedicăm oamenii buni să nu se rănească fără o pregătire adecvată”.

„Atunci ne putem uni asupra acestei idei, nu-i aşa?”

„Mi-ar plăcea să cred asta, Pevara, dar am văzut felul în care tu şi ai tăi ne priveşti. Ne vezi ca... ca o pată care trebuie curăţată sau o otravă care trebuie îmbuteliată”.

Pevara clătină din cap. „Dacă ceea ce spui este adevărat şi Sursa este curăţată, atunci *vor* veni schimbări, All 71A” A117 w/k

Androl. Red Ajah şi Asha man vor creşte împreună în scop comun, în timp. Sunt dispus să lucrez cu tine acum, aici”.

„Contine-ne”.

t 1 7 T 7- A – 1 A – îi

„Îndrumă-te. Vă rog. Aveţi încredere în mine”. OJ1*11 J 1 1 „«le/Kw studie la lumina numeroaselor lămpi din încăpere.

Avea o faţă sinceră. Îşi dădea seama de ce îl urmau ceilalţi, deşi el era cel mai slab dintre ei. Avea un amestec ciudat de pasiune şi smerenie. Dacă nu ar fi fost unul dintre... bine... ce era el.

— Aş vrea să te cred, spuse Androl, privind în altă parte. „Eşti diferit de ceilalţi, recunosc. Nu ca un Roşu deloc”.

„Cred că vei descoperi că suntem mai variaţi decât crezi, a

spus Pevara. „Nu există un singur motiv care să facă o femeie să aleagă Roşul”.

A 1 1 1 1 7 1 1 – *li*

„Altul decât ura faţă de bărbaţi”.

„Dacă te-am un, am fi venit aici să căutăm să te legăm?” A fost un pas ocolit, într-adevăr. Deşi Pevara însăşi nu-i ura bărbaţii, mulţi roşii i-au făcut – cel puţin, mulţi îi priveau pe bărbaţi cu suspiciune. Ea spera să schimbe asta.

„Motivaţiile Aes Sedai sunt uneori ciudate”, a spus a 1 Iii i i i 7 „i – „i – *! * – i 1

Androl. „Toată lumea ştie asta. Oricum, deşi eşti diferită de multe dintre surorile tale, am văzut acea privire în ochii tăi”. A scuturat din cap. „Nu o să cred că eşti aici să ne ajuţi. Nu mai mult decât am crezut că Aes Sedai care a vânat canalizatorii bărbaţi chiar credeau că îi ajută pe bărbaţi. Nu mai mult decât cred că un şef crede că face o favoare unui criminal ucigându-l. Doar pentru că un lucru trebuie făcut nu îl face prieten pe cel care îl face, Pevara Sedai. Îmi pare rău”.

A. X – 1 1” 111

Se întoarse spre pielea lui, lucrând la lumina apropiată a unui felinar de pe masă.

Pevara îşi simţi supărarea crescând. Aproape îl avusese. Îi *plăceau* bărbaţii; de multe ori crezuse că Warders i-ar fi de folos. Nu putea nebunul să recunoască o mână întinsă peste prăpastie când a văzut-o?

Calmează-te, *Pevara*, se gândi ea. *Nu vei ajunge nicăieri dacă te stăpâneşte furia*. Avea nevoie de acest bărbat de partea ei.

— Asta va fi o şa, nu-i aşa? ea a spus.

„Da”.

„Eşalonaţi cusăturile”.

„Este propria mea metodă”, a spus el. „Ajută la prevenirea răspândirii rupurilor. Cred că arată şi frumos”.

„Bun fir de in presupun? Epilat cu ceară? Şi foloseşti o singură daltă pentru găuri sau o dublă? Nu m-am uitat bine”.

El îi aruncă o privire, precaut. „Ştii prelucrarea pielii?”

— De la unchiul meu, spuse ea. „M-a învăţat câteva lucruri. Lasă-mă să lucrez în magazin, când eram mică”.

„Poate că l-am întâlnit”.

Ea a căzut nemişcat. Cu toate comentariile lui Androl că se pricepea la conducerea unei conversaţii, ea o găsise pe aceasta direct în locuri în care nu-i plăcea să meargă.

„Bine?” el a întrebat. „Unde locuieşte el?”

„Înapoi în Kandor”.

„Tu eşti *Kandori*”, a întrebat el, surprins.

„Bineînţeles că sunt. Nu mă uit?”

„M-am gândit că pot să aleg orice accent”, a spus el, strângând o pereche de ochiuri. „Am fost acolo. Poate că îl cunosc pe unchiul tău”.

— E mort, spuse ea. „Ucisă de Darkfriends”.

Androl a tăcut. „Îmi pare rău”.

„Au trecut peste o sută de ani acum. Mi-e dor de familia mea, dar ar fi murit până acum, chiar dacă Prietenii întuneric nu i-ar fi ucis. Toţi cei pe care îi cunoşteam acasă sunt morţi”.

„Atunci, întristarea mea este mai profundă. Cu adevărat”.

„A trecut de mult”, a spus Pevara. „Îmi pot aminti cu drag, fără ca durerea să intre. Dar ce e cu familia ta? Fraţii?

Nepoate, nepoţi?”

„O parte din fiecare grup”, a spus Androl.

„Îi vezi vreodată?”

El a privit-o. „Încerci să mă implici într-o conversaţie prietenoasă pentru a dovedi că nu te simţi ciudat în preajma mea. Dar am văzut cum te uiţi Aes Sedai la oameni ca mine”.

„Eu…”

„Spune că nu ne găseşti respingători”.

„Nu cred că ceea ce faci ar trebui să fie…”

„Răspuns direct, Pevara”.

„Foarte bine, bine. Bărbaţii care pot canaliza *mă* disconfortează. Mă faci să mă mâncărim peste tot şi s-a agravat doar cu cât sunt mai mult aici, înconjurat de tine.

Androl dădu din cap satisfăcut că i-o scosese.

„Cu toate acestea”, a continuat Pevara, „mă simt aşa pentru că a fost înrădăcinată în mine de-a lungul deceniilor de viaţă. Ceea ce faci este teribil de nefiresc, dar tu însuţi *nu* mădezgustezi. Eşti doar un bărbat care încearcă să facă tot ce poţi şi nu cred că este demn de dezgust. Oricum, sunt dispus să privesc dincolo de inhibiţiile mele în numele binelui comun”.

— Presupun că e mai bine decât m-aş fi aşteptat. Se uită înapoi spre ferestrele stropite de ploaie. „Pata este curăţată. Acest lucru nu mai este nefiresc. Mi-aş dori… Mi-a A dori să ţi-o *arăt*, femeie. Se uită ascuţit spre ea. „Cum formează unul dintre acele cercuri pe care le-ai menţionat?”

„Ei bine”, a spus Pevara, „desigur, nu am făcut-o niciodată cu un canalist masculin. Am citit ceva înainte de a veni aici, dar multe din ceea ce avem sunt auzite. S-au pierdut atât

de multe. Pentru început, trebuie să te pui pe punctul de a îmbrăţişa Sursa, apoi să te deschizi faţă de x A I 1 – 1 – 1 7 7I… X 7

mine. Aşa stabilim legătura”.

— În regulă, spuse el. „Totuşi, nu ţii Sursa.

Era de-a dreptul nedrept că un bărbat putea să spună când o femeie deţinea Puterea Unică şi când ea nu. Pevara a îmbrăţişat Izvorul, inundându-se cu dulcele nectar care a fost *sayar*

E

Ia a întins mâna să se conecteze cu Androl, aşa cum ar face-o cu o femeie. Aşa trebuia să înceapă, conform înregistrărilor. Dar nu a fost la fel. *Saidin* era un torent, iar ceea ce citise ea era adevărat; ea nu putea face nimic cu fluxurile.

„Funcţionează; puterea mea curge în tine”.

T\ TI T\ k „/ – 1 1 – Da, spuse Pevara. „Dar atunci când un bărbat şi o femeie se leagă, bărbatul trebuie să deţină controlul. Trebuie să preiei conducerea”.

„Cum?” întrebă Androl.

„Nu ştiu. Voi încerca să-l trec. Trebuie *să* controlezi fluxurile”.

El a privit-o, iar ea s-a pregătit să-i transmită controlul. În schimb, a *apucat – o* cumva. A fost prinsă de veriga furtunoasă, smucită – ca de păr – chiar înăuntru.

Forţa ei aproape că îi făcu dinţii să zdrăngănească şi se simţea de parcă i se smulgea pielea. Pevara închise ochii, respiră adânc şi nu se lăsa să riposteze. Ea dorise să încerce asta; ar putea fi de folos. Dar nu s-a putut abţine un moment de panică pură.

Ea a fost legată de un *canalist de sex masculin*; unul dintre cele mai de temut lucruri pe care le cunoscuse vreodată pământul. Acum avea controlul asupra ei, complet. Puterea ei curgea prin ea, cuprinzându-l peste el, iar Androl gâfâi.

„Atât de mult…" el a spus. „Uşoară, eşti puternic".

Ea şi-a permis un zâmbet. Legătura a adus cu ea o furtună de conştientizare. Putea simţi emoţiile lui Androl. El era la fel de fricos ca ea. Era şi *solid*. Îşi imaginase că a legat de el ar fi groaznic, din cauza nebuniei lui, dar nu simţea nimic din toate astea.

Dar *saidin*… acel foc lichid cu care s-a luptat, ca un şarpe care încerca să-l mistuie. Ea s-a tras înapoi. A fost viciat? Nu era sigură că putea să-şi dea seama. *Saidin* era atât de diferit, atât de străin. Rapoartele din primele zile, fragmentate, vorbeau despre pata ca pe o pată de petrol pe un râu. Ei bine, putea vedea un râu – mai mult un pârâu, într-adevăr. Se părea că Androl fusese sincer cu ea şi nu era foarte puternic. Nu simţea nicio pată – dar, din nou, nu ştia ce să caute.

„Ma întreb". Spuse Androl. „Mă întreb dacă pot face o poartă cu această putere".

„Gateway-urile nu mai funcţionează în Turnul Negru".

— Ştiu, spuse el. „Dar continui să simt că sunt chiar peste vârful degetelor mele".

Pevara deschise ochii, privindu-l. Îşi putea simţi onestitatea în cerc, dar crearea unei porţi necesita *mult* din Puterea Unică, cel puţin pentru o femeie. Androl ar trebui să fie ordine de mărime prea slab pentru acea ţesătură. Ar putea necesita un alt nivel de forţă pentru un bărbat?

Întinse o mână, folosindu-i cumva Puterea, amestecată cu

a lui. Îl simţea trăgând Puterea Unică prin ea. Pevara a încercat să-şi menţină calmul, dar nu-i plăcea ca el să aibă controlul. Nu putea face nimic!

— Androl, spuse ea. „Eliberează-mă”.

„E minunat…” şopti el, cu ochii neconcentraţi când se ridică. „Aşa se simte, să fii unul dintre ceilalţi? Cei cu putere în Putere?”

El a atras mai mult din puterea ei şi a folosit-o. Obiectele din cameră au început să se ridice în aer.

„Androl!” Panică. Era panica pe care o simţise după ce aflase că părinţii ei erau morţi. Nu cunoscuse acest

— l 1 7 1 l 7 l w 1 – 11

sentiment de groază de peste o sută de ani, nu de când făcuse testul pentru şalul ei.

El avea controlul asupra canalizării ei. Control absolut. Ea începu să gâfâie, încercând să ajungă la el. Nu putea folosi *sayar* fără ca el să i-l elibereze înapoi – dar el putea să-l folosească împotriva ei. Prin minte îi treceau imagini cu el folosându-şi propria forţă pentru a o lega în Air. Ea nu a putut termina linkul. Numai el putea.

El a observat, brusc, şi ochii i s-au mărit. Cercul a dispărut ca o clipă din ochi, iar puterea ei a fost din nou a ei. Fără să stea pe gânduri, ea a izbit. Acest lucru nu s-ar întâmpla din nou. *Ea* ar avea controlul. Ţesăturile au răsărit din ea înainte ca ea să ştie ce face.

Androl căzu în genunchi, mâna trecându-şi masa în timp ce îşi aruncă capul pe spate, periind uneltele şi 1 i 1 1 7 – 1 T /S /V – Îl A rejr-\ 11 7

bucăţele de piele pe podea. Gâfâi. „Ce ai făcut?”

7 m x x x 1 i – 1 – 1 – Taim a spus că putem alege pe

oricare dintre voi, mormăi Pevara în timp ce şi-a dat seama ce *făcuse*. Ea îl legase. Reversul, după un mod, a ceea ce îi făcuse el. Ea a încercat să-şi liniştească inima care turmea. O conştientizare a lui a înflorit în fundul minţii ei, ca ceea ce cunoscuseră în cerc, dar cumva mai personal. Intim.

„Taim este un monstru!" mârâi Androl. „Tu ştii asta. Îi crezi pe cuvânt ce poţi face şi o faci fără permisiunea r-\» i mea?"

„Eu… eu.

Androl îşi încleştă maxilarul, iar Pevara simţi imediat *ceva*. Ceva străin, ceva ciudat. Parcă se uita la ea însăşi. Simţindu-şi emoţiile răsturnând-o la nesfârşit.

Sinele ei s-a contopit cu *al lui* pentru o aparentă eternitate. Ştia cum e să fii el, gândeşte-i gândurile. Ea i-a văzut viaţa cât ai clipi, a fost absorbită de amintirile lui. Ea a gâfâit şi a căzut în genunchi în faţa lui.

x7 „N T li 1 7 1 – w – * *JT* – w 1

S-a estompat. Nu complet, dar a dispărut. Mi s-a părut ca înot o sută de leghe prin apă clocotită şi abia acum ieşeam, uitând cum era să ai senzaţii normale.

„Uşoară. Ea a şoptit. „Ce a fost asta?"

S

— A întins pe spate. Când căzuse? Clipi, uitându-se spre tavan. „L-am văzut pe unul dintre ceilalţi făcând-o. Unii dintre Asha man îşi leagă soţiile".

M

— Ai *legat*?" spuse ea îngrozită.

A

gemut, rostogolindu-se. „Tu mi-ai făcut-o primul".

Îşi dădu seama, cu groază, că încă îi putea simţi emoţiile. El însuşi. Putea chiar să înţeleagă o parte din ceea ce se

gândea el. Nu gândurile reale, ci câteva impresii despre ele.

Era confuz, îngrijorat şi… curios. Era curios de noua experienţă. *Omule prost*!

Ea sperase că cele două legături s-ar fi anulat cumva una pe cealaltă. Ei nu au. „Trebuie să oprim asta”, a spus ea. „Te voi elibera. O jur. Doar… eliberează-mă”.

— Nu ştiu cum, spuse el, ridicându-se şi inspirând 1 11T – 7 ÎI 7

adânc. „Îmi pare rău”.

El spunea adevărul. „Cercul acela a fost o idee proastă”, a spus ea. El îi întinse o mână ca să o ajute să se ridice. A stat singură, fără să accepte.

„Cred că a fost ideea *ta* proastă înainte de a fi a mea”.

„Aşa a fost”, a recunoscut ea. „Nu este prima mea, dar ar putea fi una dintre cele mai rele”. Ea s-a aşezat. „Trebuie să ne gândim la asta. Găsiţi o modalitate de a…”

Uşa magazinului lui s-a deschis trântit.

Androl s-a învârtit, iar Pevara a îmbrăţişat Sursa. A 1 1 /V – ill 7/\ 7 W

Androl îşi prinsese şanţul de cusătură într-o mână ca pe o armă. De asemenea, a pus mâna pe Puterea Unică. Putea simţi acea forţă topită din el – slabă din cauza lipsei lui de talent, ca un singur jet mic de magmă, dar încă arzătoare şi fierbinte. Îi putea simţi uimirea. Deci a fost la fel pentru el ca şi pentru ea. A ţine Puterea Unică a simţit că ai deschide ochii pentru prima dată, lumea prind viaţă.

D

În fericire, nu a fost nevoie nici de armă, nici de Puterea Unică. Tânărul Evin stătea în prag, cu picăturile de ploaie picurându-i pe părţile laterale ale feţei. Închise uşa şi se

grăbi spre bancul de lucru al lui Androl.

— Androl, asta… Încremeni, văzând-o pe Pevara.

— Evin, spuse Androl. „Eşti singur”.

„L-am lăsat pe Nalaam să urmărească”, a spus el, inspirând şi expirând.

— A fost important, Androl.

„Nu trebuie să fim *niciodată* singuri, Evin”, a spus Androl. „Nu. Întotdeauna în perechi. Indiferent de urgenţă”.

— Ştiu, ştiu, spuse Evin. „Îmi pare rău. Sunt doar… ştirile, Androl. Se uită la Pevara.

— Vorbeşte, spuse Androl.

„Welyn şi Aes Sedai lui s-au întors”, a spus Ewan.

Pevara simţi tensiunea bruscă a lui Androl. „Este el… unul dintre noi, tot?”

Evin clătină din cap, bolnav. „El este unul dintre ei. Probabil că şi Jenare Sedai este. Nu o cunosc suficient de bine ca să spun cu siguranţă. Welyn, totuşi… ochii lui nu mai sunt ai lui, iar acum îl slujeşte pe Taim”.

Androl gemu. Welyn fusese cu Logain. Androl şi ceilalţi ţinuseră speranţa ca, deşi Mezar fusese luat, Logain şi Welyn erau încă liberi.

„Login?” şopti Androl.

„Nu este aici”, a spus Evin, „dar Androl, Welyn spune ca Logain se va întoarce în curând – şi că s-a întâlnit cu Taim şi şi-au împăcat diferenţele. Welyn promite ca Logain va veni mâine să demonstreze asta. Androl… asta e. Trebuie să recunoaştem acum. Ei îl au”.

Pevara simţea acordul lui Androl şi groaza lui. Îl oglindea pe a ei.

Aviendha se mişca în tăcere prin taberele întunecate.

Atâtea grupuri. Trebuia să fie cel puţin o sută de mii de oameni adunaţi aici la Câmpul Merrilor. Toţi aşteaptă. Ca o respiraţie luata şi ţinuta înainte de un mare salt.

Aielul a văzut-o, dar ea nu s-a apropiat de ei. Cei din zonele umede nu au observat-o, cu excepţia unui gardian care a văzut-o în timp ce ocoli tabara Aes Sedai. Acea tabara era un loc de mişcare şi activitate. Se întâmplase ceva, deşi ea prinse doar fragmente. Un atac trolloc undeva?

Ea a ascultat suficient pentru a stabili ca atacul a avut loc în Andor, în oraşul Caemlyn. Existau îngrijorare ca trollocii vor părăsi oraşul şi vor da peste cap pământul.

Trebuia să afle mai multe; ar fi dansate suliţele în seara asta? Poate ca Elayne va împărtăşi vesti cu ea. Aviendha a ieşit în tăcere din tabăra Aes Sedai. Pasirea încet pe aceste pământuri umede, cu plantele lor luxuriante, a prezentat provocări diferite decât a făcut-o Tara Tripla. Acolo, pământul uscat era adesea prăfuit, ceea ce putea înăbuşi paşii. Aici, o crenguţa uscata ar putea fi îngropata în mod inexplicabil sub iarba umedă.

Încerca să nu se gândească la cât de moarta părea iarba aceea. Odată, ea ar fi considerat acele maro luxuriante. Acum, ea ştia că aceste plante din zonele umede nu ar trebui *să* arate atât de slabe şi gol.

Plante goale. La ce se gândea? Ea a clatinat din cap şi s-a strecurat prin umbre din tabăra Aes Sedai. Ea s-a gândit pentru scurt timp să se strecoare înapoi pentru a-l surprinde pe acel Warder – el se ascunsese într-o crăpătură uzata de muşchi din dărâmăturile unei clădiri vechi şi căzute şi urmarea perimetrul Aes Sedai – dar a renunţat la

idee. A vrut să ajungă la Elayne şi să-i ceară detalii despre atac.

Aviendha s-a apropiat de o altă tabără aglomerată, s-a afundat sub ramurile fără frunze ale unui copac – nu ştia ce tip, dar membrele lui se răspândeau lat şi sus – şi se strecură în interiorul perimetrului de gardă. O pereche de zone umede în alb şi roşu stăteau „de veghe” lângă un incendiu. Nu s-au apropiat să o găsească, deşi au sărit în sus şi şi-au îndreptat armele spre un desiş la treizeci de metri distantă când un animal a foşnit în el.

Aviendha clătină din cap şi trecu pe lângă ei.

Redirecţiona. Trebuia să continue să meargă înainte. Ce să faci cu Rand al’ Thor? Ce planuri avea pentru mâine? Acestea erau alte întrebări pe care voia să le pună lui Elayne.

U A – 1 – 1 1 T-V 1 1 I l-l-ll

Aiel avea nevoie de un scop odată ce Rand al’ Thor a terminat cu ei. Asta a fost clar din viziuni. Trebuia să găsească o modalitate de a le oferi asta. Poate că ar trebui să se întoarcă în Ţara Triple. Dar… Nu. Nu. I-a sfâşiat inima, dar a trebuit să recunoască că, dacă Aiel-ul ar face asta, ar merge la mormintele lor. Moartea lor, ca popor, s-ar putea să nu fie imediată, dar va veni. Lumea în schimbare, cu noi dispozitive şi noi moduri de luptă, avea să-i depăşească pe Aiel, iar Seanchan-ul nu i-ar lăsa niciodată în pace. Nu cu femei care ar putea canaliza. Nu cu armate pline de suliţe care ar putea, oricând, să invadeze.

S-a apropiat o patrulă. Aviendha trase deasupra ei nişte tufăr maro căzut pentru a se camufla, apoi se întinse lângă un arbust mort şi rămase perfect nemişcat. Gardienii au

mers la două mâini de ea.

Am putea ataca Seanchan acum, se gândi ea. *În viziunea mea*, *Aiel a aşteptat aproape o generaţie să atace – şi asta i-a permis pe Seanchan să-şi întărească poziţia*.

Aiel-ul a vorbit deja despre Seanchan şi despre confruntarea care trebuie să vină inevitabil. Seanchan ar forţa, şoptiră toată lumea. Cu excepţia faptului că, în viziunea ei, trecuseră ani în care Seanchan nu reuşea să atace. De ce? Ce i-ar fi putut reţine?

Aviendha se ridică şi se strecură spre poteca pe care o luaseră gardienii. Şi-a scos cuţitul şi l-a trântit în pământ. L

— A lăsat acolo, chiar lângă un felinar pe un stâlp, vizibil chiar şi pentru ochii celor din zonele umede. Apoi s-a strecurat înapoi în noapte, ascunzându-se lângă spatele cortului mare care era scopul ei.

S

— A ghemuit jos şi şi-a exersat respiraţia tăcută, folosind ritmul pentru a se calma. În interiorul cortului se auziră voci liniştite şi îngrijorătoare. Aviendha a făcut tot posibilul să nu fie atentă la ceea ce spuneau. Nu ar fi potrivit să ascultăm cu urechea.

Când patrula trecea din nou, ea se ridică. Când au strigat, găsindu-şi pumnalul, ea s-a strecurat în faţa cortului. Acolo, evitând atenţia paznicilor distraşi de zarvă, ea ridică clapeta şi intră în cortul din spatele lor.

Unii oameni stăteau la o masă din partea îndepărtată a cortului foarte mare, înghesuiţi în jurul unei lămpi. Erau atât de ocupaţi cu conversaţia lor încât nu au văzut-o, aşa că s-a aşezat lângă nişte perne să aştepte.

Era foarte greu să nu ascult, acum că era atât de aproape.

„… *trebuie* să ne trimitem forţele înapoi!” a lătrat un bărbat. „Căderea capitalei este un simbol, Maiestate. Un *simbol*! Nu-l putem lăsa pe Caemlyn să plece sau întreaga naţiune se va prăbuşi în haos”.

7 Tr – 7 1 – 1 *1*]

„Subestimezi puterea poporului andoran, a spus Elayne. Părea foarte stăpână, foarte puternică, părul ei roşu-auriu strălucind practic la lumina lămpii. Câţiva dintre comandanţii ei de luptă au stat în spatele ei, dând autoritate şi un sentiment de stabilitate întâlnirii. Aviendha a fost încântată să vadă focul în ochii primei ei surori.

— Am fost la Caemlyn, Lord Lir, continuă Elayne. „Şi am lăsat acolo o mică forţă de soldaţi să privească şi să avertizeze dacă trollocii părăsesc oraşiul. Spionii noştri vor folosi porţile de acces pentru a se strecura prin oraş și pentru a găsi unde trollocii rămaşi găzduiesc prizonieri, iar apoi vom putea organiza operaţiuni de salvare dacă trollocii continuă să deţină oraşul”.

„Dar oraşul însuşi!” spuse Lordul Lir.

— Caemlyn s-a pierdut, Lir, se răsti Lady Dyelin. „Am fi proşti dacă încercăm să pornim orice fel de asalt acum”.

Elayne dădu din cap. „Am ţinut o conferinţă cu celelalte scaune înalte şi ei sunt de acord cu evaluarea mea. Deocamdată, refugiaţii care au scăpat sunt în siguranţă – i-am trimis mai departe spre Whitebridge cu paznici. Dacă există oameni în viaţă înăuntru, vom încerca să-i salvăm cu porţi, dar nu îmi voi *angaja* forţele la un atac total asupra

— 1 – 1 1 – 1 zidurilor lui Caemlyn.

„Dar”.

— Luarea din nou a oraşului ar fi inutilă, spuse Elayne cu

voce tare. „Cunosc foarte bine daunele care i se pot face unei armate care atacă acele ziduri! Andor nu se va prăbuşi din cauza pierderii unui oraş, oricât de important ar fi un oraş”. Faţa ei era o mască, vocea ei rece ca oţelul bun.

— Trollocii vor părăsi în cele din urmă oraşul, continuă Elayne. „Nu câştigă nimic imand-o – se vor înfometei, dacă nu altceva. Odată ce pleacă, ne putem lupta cu ei – şi pe un teren mult mai corect. Dacă vrei, Lord Lir, poţi să vizitezi singur oraşul şi să vezi că ceea ce spun eu este adevărat. Soldaţii de acolo ar putea folosi inspiraţia unui scaun înalt”.

Lir se încruntă, dar dădu din cap. „Cred că voi”.

„Atunci du-te să-mi cunoşti planul. Vom începe să trimitem cercetaşi înainte de sfârşitul nopţii, încercând să găsim ţarcuri de civili pe care să-i salvezi, şi *Aviendha*, *ce iaci*, *în numele unei nenorocite de piatră stângă a caprei*!

Aviendha ridică privirea după ce şi-a tăiat unghiile cu al doilea cuţit. *Piatra stângă a caprei sângeroase*? A fost unul

I

E 1 7 J – J JJ1 1 J

Ilayne a ştiut întotdeauna cele mai interesante blesteme.

Cele trei Scaune înalte de la masă au sărit în sus, zbârcindu-se, aruncând scaune şi întinzându-şi mâna după săbii. Elayne stătea la locul ei, cu ochii şi gura căscaţi.

„Este un obicei prost”, a recunoscut Aviendha, strecurându-şi cuţitul înapoi în cizmă. „Unghiile îmi creşteau lungi, dar nu ar fi trebuit să o fac în cortul tău, Elayne. Îmi pare rău. Sper că nu m-am lignit”.

u KT x 1 1 x 1 – 1 J 1 k „/ 171 – A – 11

— Nu vorbesc despre unghiile tale în flăcări, Aviendha, spuse Elayne. „Cum… când ai ajuns? De ce nu te-au

X U 1 – *jf*" *r* anutant gardienii?"

„Nu m-au văzut", a spus Aviendha. „Nu am vrut să fac tam-tam, iar zonele umede pot fi sensibile. M-am gândit că m-ar putea refuza, acum că eşti regina. Ea a zâmbit când a spus ultima parte. Elayne avea multă onoare; modul de a deveni un lider printre mlaştinii era diferit de modalităţile potrivite – lucrurile ar putea fi atât de înapoiate aici – dar Elayne se descurcase bine şi îşi obţinuse tronul. Aviendha nu ar fi putut fi mai mândră de o soră-suliţă care luase un şef de clan *gai shain*.

„Nu au făcut-o". Spuse Elayne. Deodată, ea zâmbea. „Te-ai strecurat prin *toată tabăra*, până la cortul meu din centru, apoi te-ai strecurat înăuntru şi te-ai aşezat la nici cinci metri de mine. Şi nimeni nu a văzut.

„Nu am vrut să fac tam-tam".

„Ai un mod ciudat de a nu face tam-tam".

Însoţitorii lui Elayne nu au reacţionat cu atâta calm. Unul dintre cei trei, tânărul lord Perival, se uită în jurul lui cu ochi îngrijoraţi, de parcă ar fi căutat alţi intruşi.

— Regina mea, spuse Lir. „Trebuie să pedepsim această încălcare a securităţii! Voi găsi bărbaţii care au fost laşi în datoria lor şi voi vedea că ei…

— Pace, spuse Elayne. „Voi vorbi cu gardienii mei şi le voi sugera să-şi ţină ochii puţin mai deschişi. Totuşi, a păzi partea din fată a unui cort este o precauţie prostească – şi a fost întotdeauna – deoarece cineva îşi poate croi drum în spate".

— Şi stricaţi un cort bun? spuse Aviendha, întorcându-se buzele în jos.

— Numai dacă am avea o ceartă de sânge, Elayne.

— Lord Lir, poţi merge să inspectezi oraşul – de la o distanţă bună – dacă vrei, spuse Elayne ridicându-se. „Dacă vreunul dintre voi doreşte să-l însoţească, puteţi. Dyelin, ne vedem dimineaţă.

„Foarte bine”, au spus lorzii la rândul lor, apoi au plecat din cort. Amândoi au rămas cu privirea neîncrezătoare pe Aviendha când plecau. Dyelin doar a clătinat din cap înainte de a-i urma, iar Elayne şi-a trimis comandanţii de luptă să coordoneze cercetarea oraşului. Asta le-a lăsat pe Elayne şi pe Aviendha singure în cort.

— Uşoară, Aviendha, spuse Elayne, îmbrăţişând-o, dacă oamenii care mă vor mort ar avea jumătate din priceperea ta…”

„Am greşit cu ceva?” spuse Aviendha.

— În afară de a te strecura în cortul meu ca un asasin?

„Dar tu eşti prima mea soră… Spuse Aviendha. „Ar fi trebuit să întreb? Dar nu suntem sub acoperiş. Sau… printre zonele umede, cortul este considerat un acoperiş, ca într-o cală? Îmi pare rău, Elayne. Am *toh*! Sunteţi un popor atât de imprevizibil, este greu de ştiut ce vă va jigni

— *JJ* 1 1 1 1 A – 11 – 1 – I x-x şi ce nu”. Elayne doar râse. „Aviendha, eşti o bijuterie. O *bijuterie* completă şi totală. Uşoară, dar e bine să-ţi vezi faţa. Aveam nevoie de unul prietenos în seara asta”.

— Caemlyn a căzut? întrebă Aviendha.

t\ v 1 i-11 r* i – Destul de aproape, spuse Elayne, cu faţa din ce în ce mai rece. „A fost acel nenorocit de Waygate. Am crezut că este în siguranţă – aveam chestia aia aproape zidită, cu cincizeci de paznici la uşă şi frunzele *Avendesora* luate şi /K 1 w X «7 7 7

amândouă puse pe exterior.

— Atunci cineva din Caemlyn i-a lăsat să intre.

— Prieteni întunecaţi, spuse Elayne. „O duzină de membri ai Gărzii – am fost destul de norocoşi că un bărbat a supravieţuit trădării lor şi a găsit calea de ieşire. Light, nu ştiu de ce ar trebui să fiu surprins. Dacă sunt în Turnul Alb, sunt în Andor. Dar aceştia erau oameni care îl respinseseră pe Gaebril şi care păreau loiali. Au aşteptat în tot acest timp doar să ne trădeze acum”.

Aviendha se strâmbă, dar luă unul dintre scaune pentru a se alătura lui Elayne la masă, în loc să rămână pe podea. Prima ei soră a preferat să stea aşa. Stomacul i se umflase de copiii pe care i-a născut.

„Am trimis-o pe Birgitte cu soldaţii în oraş pentru a vedea ce se poate face”, a spus Elayne. „Dar am făcut tot ce am putut pentru noaptea, oraşul a urmărit, refugiaţii au fost supravegheau. Light, aş vrea să pot face mai mult. Cel mai rău lucru despre a fi regină nu sunt lucrurile pe care trebuie să le faci, ci lucrurile pe care nu le poţi face”.

„Le vom aduce bătălia destul de curând”, a spus Aviendha.

— O vom face, spuse Elayne, cu ochii mocnit. „Le voi aduce foc şi furie, răsplată în natură pentru flăcările pe care le-au adus poporului meu”.

„Am auzit că le-ai spus acelor oameni că nu atacă oraşul”.

— Nu, spuse Elayne. „Nu le voi oferi satisfacţia de a-mi ţine propriile ziduri împotriva mea. I-am dat un ordin lui Birgitte – trollocii îl vor abandona în cele din urmă pe Caemlyn, de asta suntem siguri. Birgitte va găsi o modalitate de a grăbi asta, astfel încât să putem lupta cu ei în afara oraşului”.

„Nu lăsa inamicul să-ţi aleagă câmpul de luptă”, a spus Aviendha dând din cap. „O strategie bună. Şi… întâlnirea lui Rand?”

— Voi participa, spuse Elayne. „Trebuie, aşa că se va face. Ar fi bine să nu ne dea teatru şi rătăcire. Poporul meu moare, oraşul meu arde, lumea este la doi paşi de marginea unei stânci. Voi rămâne numai după-amiaza; după aceea, mă întorc în Andor”. Ea a ezitat. „Vei merge cu mine?”

„Elayne…” spuse Aviendha. „Nu pot să-mi părăsesc oamenii. Sunt un înţelept acum”.

— Ai fost la Rhuidean? întrebă Elayne.

— Da, spuse Aviendha. Deşi o durea să păstreze secrete, nu a spus nimic despre viziunile ei acolo.

III-1 1 1 – 1 i«1 1 C i L i

„Excelent. Eu… a început Elayne, dar a fost întreruptă.

„Regina mea?” strigă paznicul cortului de afară. „Mesenger pentru tine”.

„Lasă-i să intre”.

Paznicul a deschis clapele pentru o tânără gardiană cu o panglică de mesager pe haină. Ea făcu o plecăciune ornamentată, cu o mână scoţându-şi pălăria în timp ce cealaltă întindea o scrisoare.

Elayne a luat scrisoarea, dar nu a deschis-o. Mesagerul s-a retras.

— Poate că încă mai putem lupta împreună, Aviendha, spuse Elayne. „Dacă o să-mi dau drumul, îl voi iel lângă mine în timp ce îl voi revendica pe Andor. Trollocii din Caemlyn reprezintă o ameninţare serioasă pentru noi toţi; chiar dacă le scot forţa principală, Umbra poate continua să reverse Shadowspawn prin acel Waygate.

„Mă gândesc că, în timp ce armatele mele se luptă cu corpul principal al trollocilor din afara Caemlyn-ului – va trebui să fac oraşul inospitalier pentru Shadowspawn cumva – voi trimite o forţă mai mică printr-o poartă pentru a pune mâna pe Waygate. Dacă aş putea obţine ajutorul lui Aiel centru asta…

În timp ce vorbea, a îmbrăţişat Sursa – Aviendha putea vedea strălucirea – şi a tăiat absent scrisoarea, rupând sigiliul cu o panglică de Aer. Aviendha ridică o sprânceană.

„Îmi pare rău”, a spus Elayne, „am ajuns la punctul în care în sarcină îmi pot canaliza din nou în mod fiabil şi tot găsesc scuze…”

„Nu pune în pericol bebeluşii”, a spus Aviendha.

„Nu îi voi pune în pericol”, a spus Elayne. „Eşti la fel de rea ca Birgitte. Cel puţin nimeni nu are lapte de capră aici. Min spune… Ea a încetat, cu ochii pâlpâind înainte şi înapoi în timp ce citea scrisoarea. Expresia lui Elayne se întunecă, iar Aviendha se pregăti pentru un şoc.

„Oh, omul acela… Spuse Elayne.

„Rand?”

„Cred că îl voi sugruma într-una din zilele astea”.

Aviendha a întins falca. „Dacă este jignit…”

Elayne întoarse scrisoarea. „Insista să mă întorc la *Caemlyn* să-mi văd oamenii. El dă o duzină de motive pentru care, mergând până acolo încât să mă elibereze de obligaţia mea de a mă întâlni cu el mâine”.

„Nu ar trebui să insiste cu nimic cu tine”.

— Mai ales nu cu atâta forţă, spuse Elayne. „Lumină, asta este inteligent. În mod evident, încearcă să mă hărţuiască să *rămân*. Există o notă de *Daes Dae mar* în asta”.

Aviendha ezită. „Păreţi mândru. Cu toate acestea, înţeleg că această scrisoare este la doar un pas de a fi insultătoare!”

„Sunt mândră”, a spus Elayne. „Şi supărat pe el. Dar mândru pentru că ştia să mă enerveze aşa. Uşoară! Vom face încă din tine un rege, Rand. De ce mă doreşte atât de mult la întâlnire? Crede că îi voi sprijini partea doar din cauza afecţiunii mele pentru el?”

— Atunci nu ştii care este planul lui?

„Nu. Evident, îi implică pe toţi conducătorii. Dar voi participa, deşi probabil că o voi face fără să fi dormit în seara asta. Mă întâlnesc cu Birgitte şi cu ceilalţi comandanţi ai mei într-o oră pentru a discuta planurile de atragere, apoi distrugere a trollocilor. Un foc încă ardea în spatele acelor ochi ai ei. Elayne era o războinică, la fel de adevărată pe cât o cunoscuse vreodată Aviendha.

— Trebuie să merg la el, spuse Aviendha.

„Astă seară?”

„Astă seară. Ultima bătălie va începe în curând”.

„În ceea ce mă priveşte, totul a început în momentul în care acei trolloci însângeraţi au pus piciorul în Caemlyn”, a spus Elayne. „Fie ca Lumina să ne favorizeze. Este aici”.

„Atunci va veni ziua morţii”, a spus Aviendha. „Mulţi dintre noi ne vom trezi în curând din acest vis. S-ar putea să nu mai fie o altă noapte pentru mine şi Rand. Am venit la tine, parţial, să te întreb despre asta”.

— Ai binecuvântarea mea, spuse Elayne încet. „Eşti prima mea soră. Ai petrecut timp cu Min?”

„Nu este suficient şi, în alte circumstanţe, aş remedia această lipsă imediat. Nu este timp”.

Elayne dădu din cap.

„Cred că se simte mai bine cu mine”, a spus Aviendha. „Mi-a făcut o mare onoare ajutându-mă să înţeleg ultimul pas pentru a deveni un înţelept. Ar putea fi potrivit să îndoiţi unele dintre obiceiuri. Ne-am descurcat bine, în

condiţiile date. As vorbi cu ea împreună cu tine, dacă va fi timp.”

Elayne dădu din cap. „Pot să rezerv un moment sau

1 1 – Z-\ I – „1 *îi* două între întâlniri. O voi trimite după ea”.

Un loc periculos

„Lord Logain şi Taim şi-au remediat într-adevăr diferenţele”, a spus Welyn, stand în sala comună a Marii Adunări. Purta, clopoţei în împletiturile lui întunecate şi

1 1 T i 1 7 1 * 1 i A /v 1 7

zâmbea larg. Întotdeauna zâmbise prea mult. „Amândoi erau îngrijoraţi de diviziunea pe care o suferim şi sunt de acord că nu este bun pentru moral. Trebuie să fim concentraţi pe Ultima Bătălie. Acesta nu este un moment pentru ceartă”.

Androl stătea chiar în faţa uşii, Pevara lângă el. A fost surprinzător cât de repede această clădire – un fost depozit – fusese transformată într-o tavernă. Lind şi-a făcut treaba bine. Era un bar şi scaune respectabile şi, deşi mesele şi scaunele răspândite prin cameră nu se potriveau încă, locul putea găzdui zeci. Avea şi o bibliotecă cu un număr considerabil de cărţi, deşi era foarte precisă cu privire la

cine a permis să o folosească. La etajul doi, ea a planificat săli de mese private şi camere de dormit pentru vizitatorii Turnului Negru. Presupunând că Taim a început să lase din nou vizitatorii să intre.

Sala era destul de plină, iar mulţimea includea un număr mare de recruţi mai noi, bărbaţi care nu căzuseră încă de nicio parte a disputei tot mai mari – fie cu Taim şi oamenii lui, fie cu cei loiali Logain.

Androl a ascultat-o pe Welyn, simţindu-se rece. Aes Sedai al lui Welyn, Jenare, stătea lângă el, cu mâna sprijinită cu drag de braţul lui. Androl nu o cunoştea bine, dar o *cunoştea* pe Welyn. Şi chestia asta cu chipul şi vocea lui Welyn *nu era* acelaşi bărbat.

— R A A 1 – 7 T 11 T-X» – ITATL

„Ne-am întâlnit cu Lordul Dragon”, a continuat Welyn. „Inspectarea Ţărilor de Graniţă, pregătirea pentru asaltul

— K – TT1 1 – 1 1 1 i 1 i i omenirii împotriva Umbrei. El a adunat armatele tuturor naţiunilor la steagul său. Nu există nimeni care să nu-l sprijine, în afară de Seanchan, desigur, dar au fost alungaţi. Acesta este momentul şi în curând vom fi chemaţi să lovim. Trebuie să ne concentrăm pentru ultima dată pe abilităţile noastre. Sabia şi Dragonul vor fi acordate generos în următoarele două săptămâni. Munciţi din greu şi vom fi armele care rupe stăpânirea Celui întunecat asupra acestui pământ”.

— Spui că vine Logain, a cerut o voce. „De ce nu s-a întors încă?” Androl se întoarse. Jonneth Dowtry stătea lângă masa lui Welyn. Cu braţele încrucişate, uitându-se la Wefyn, Jonneth era o privelişte intimidantă. Bărbatul de la Two Rivers avea adesea o manieră prietenoasă cu el şi era uşor

să uiţi că era cu un cap mai înalt decât tine şi avea braţele ca ale unui urs. Purta haina lui neagră Asha man, deşi nu avea ace pe gulerul înalt – în ciuda faptului că era la fel de puternic în Puterea Unică ca orice Dedicat.

„De ce nu este aici?” întrebă Jonneth. „Ai spus că te-ai întors cu el, că el şi Taim au vorbit. Ei bine, unde este?”

Nu împinge, *băiete*, se gândi Androl. *Lasă-l să creadă că îi credem minciunile*!

— A luat M’Hael să-l viziteze pe Lord Dragon, spuse Welyn. „Amândoi ar trebui să se întoarcă mâine, cel târziu a doua zi”.

„De ce avea nevoie Taim de Logain să-i arate drumul?” spuse Jonneth cu încăpăţânare. „Ar fi putut merge singur”.

— Băiatul ăsta e un prost, şuieră Pevara.

„Este sincer”, a răspuns Androl încet, „şi vrea răspunsuri sincere”. Aceşti băieţi de la Two Rivers erau foarte buni – simpli şi loiali. Cu toate acestea, nu erau practicate în mod deosebit în subterfugiu.

Pevara a tăcut, dar Androl a *simţit* – e în timp ce se gândea să o canalizeze şi să o liniştească pe Jonneth cu nişte legături de Aer. Nu erau gânduri serioase, ci doar nişte fantezii inactiv, dar Androl le simţea. Uşoară! Ce făcuseră unul altuia?

E în capul meu, se gândi el. *Există un Aes Sedai*, *în capul meu*.

Pevara încremeni, apoi îi aruncă o privire.

Androl a căutat golul, şmecheria acelui bătrân soldat pentru a-l ajuta să caute claritate înainte de luptă. *Saidin* era şi el acolo, desigur. Nu a ajuns la el.

fi/ – JOII – l – i – 11 i – „Ce-ai făcut?” şopti Pevara. „Te simt

acolo, dar este mai greu să-ţi simţi gândurile”.

Ei bine, asta a fost ceva cel puţin.

— Jonneth, strigă Lind dincolo de camera comună, întrerupând următoarea întrebare a băiatului către Welyn. „Nu l-ai auzit pe bărbat spunând cât de mult a călătorit? E epuizat. Lasă-l să-şi bea bere şi să-şi odihnească o vrajă înainte să-i scoţi poveşti.

T 1 /K – 7 X va 7 – v/K 1 w – w – r. T 1 /V 1 – Jonneth îi aruncă o privire, părând rănită. Welyn zâmbi profund în timp ce băiatul se retrăgea, împingându-şi drumul din camera comună. Welyn a continuat să vorbească despre cât de bine se descurca Lordul Dragon şi despre cât de mult ar fi nevoie de fiecare dintre ei.

Androl a eliberat vidul, simţindu-se mai relaxat. S-a uitat prin cameră, încercând să judece pe cine se putea baza aici. Îi plăceau mulţi dintre aceşti bărbaţi şi mulţi nu erau complet pentru Taim, dar tot nu putea avea încredere în ei. Taim deţinea acum controlul complet asupra Turnului, iar lecţiile private cu el şi aleşii lui erau râvnite de nou-veniţi. Doar băieţii de la Two Rivers puteau fi contaţi pe care să ofere orice fel de sprijin cauzei lui Androl – şi majoritatea dintre ei, în afară de Jonneth, erau prea nepractici pentru a fi de folos.

Evin se alăturase lui Nalaam de cealaltă parte a camerei, iar Androl dădu din cap spre el, trimiţându-l să-l urmeze pe Jonneth în furtună. Nimeni nu trebuia să fie singur. După aceea, Androl a ascultat lăudarea lui Welyn şi a observat-o pe Lind făcându-şi drum prin mulţime spre el.

Lind Taglien era o femeie scurtă, cu părul negru; rochia ei era acoperită cu broderii minunate. Îi păruse întotdeauna

un model a ceea ce *putea* fi Turnul Negru. Civilizat. Educat. Important.

— I – r-/ x i – i i – Bărbaţii i-au făcut loc; ştiau să nu-şi verse băuturile şi să nu înceapă lupte în hanul ei. Furia lui Lind nu era ceva ce un om înţelept ar fi vrut vreodată să ştie. A fost un lucru bun că a condus locul atât de bine. Într-un oraş plin de canalizări bărbaţi, o simplă ceartă într-o tavernă ar putea merge foarte, foarte prost.

k", r-j-i 1 * X 1 1 C 1 1 1 J – A J 1 v

„Te deranjează asta la fel de mult ca pe mine?" întrebă Lind încet în timp ce se apropia de el. „Nu a fost el cel care, cu doar câteva săptămâni în urmă, vorbea despre modul în care Taim ar trebui să fie judecat şi executat pentru unele dintre lucrurile pe care le făcuse?"

Androl nu a răspuns. Ce putea să spună? Că bănuia că bărbatul pe care îl cunoscuseră ca Welyn era mort? Că întregul Turn Negru nu va fi în curând altceva decât aceşti monştri cu ochi greşiţi, zâmbete false, suflete moarte?

— Nu-l cred despre Logain, spuse Lind.

— Se întâmplă ceva aici, Androl. O să-l pun pe Frask să-l urmeze în seara asta, să vezi unde…

— Nu, spuse Androl. „Nu. Nu". Frask era soţul ei, un bărbat care fusese angajat să-l ajute pe Heare Haslin să predea manevrarea sabiei în Turnul Negru. Taim credea că lupta cu sabia era inutilă pentru Asha man, dar Lordul Dragon insistase ca oamenii să fie învăţaţi.

Ea l-a privit. „Nu spui că crezi…"

S

pun că acum erau în mare pericol, Lind, şi nu vreau ca Frask să înrăutăţească situaţia. Fă-mi un favor. Ia notă de ce

mai spune Welyn în seara asta. Poate că unele dintre ele în vor fi de folos să ştiu”.

— În regulă, spuse ea, părând sceptică.

Androl dădu din cap către Nalaam şi Canler, care se ridicară şi se îndreptară spre el. Ploaia bătea pe acoperiş şi pe veranda de afară. Welyn a continuat să vorbească, iar bărbaţii ascultau. Da, era incredibil că schimbase partea atât de repede, iar asta i-ar face pe unii să fie bănuiţi. Dar mulţi oameni l-au respectat, iar felul în care a fost *uşor* nu era vizibil decât dacă îl cunoşteai.

— Lind, spuse Androl în timp ce începea să plece.

Ea se uită înapoi la el.

„Tu… Închideţi bine acest loc în seara asta. Atunci poate că tu şi Frask ar trebui să vă găsiţi drumul în pivniţă cu nişte provizii, bine? Ai o uşă de pivniţă solidă?”

7 T’X TX 7 i i 1 – 1 7 Al *tt*

— Da, spuse ea. „Pentru tot binele pe care îl va face”. K T JX A. 1 V *f-y* X V – I V – Nu ar conta cât de groasă ar fi o uşă dacă cineva cu Puterea Unică ar veni să caute.

Nalaam şi Canler ajunseră la ei, iar Androl se întoarse să plece, doar ca să se lovească direct de un bărbat care stătea în prag în spatele lui, cineva pe care nu-l auzise apropiindu-se. Ploaia picura din haina lui Asha man, cu Sabia şi Dragonul pe gulerul înalt. Atal Mishraile fusese unul dintre cei ai lui Taim de la început. Fie nu avea ochii scobiţi; răul lui era tot al lui. Înalt, cu părul lung auriu, avea un zâmbet care nu părea să-i ajungă niciodată în ochi.

Pevara a sărit când l-a văzut, iar Nalaam a înjurat, punând mâna pe Puterea Unică.

„Acum, acum”, a spus o voce. „Nu este nevoie de ceartă”.

Mezar intră din ploaie lângă Mishraile. Bărbatul scund de Domani avea părul cărunt şi un aer de A I 1 – I 1 A – I. p W.4-I

Înţelepciune pentru el, în ciuda transformării sale.

7 a x 1 1 „A i-a i – i i – i – k T – C -.ci

Androl a întâlnit ochii lui Mezar şi a fost ca şi cum ar fi privit într-o cavernă adâncă. Un loc în care lumina nu strălucise niciodată.

— Bună, Androl, spuse Mezar, punând o mână pe umărul lui Mishraile, de parcă cei doi ar fi fost prieteni de multă vreme. „De ce ar trebui ca Goodwoman Lind să se teamă şi să se închidă în pivniţă? Cu siguranţă Turnul Negru este un loc la fel de sigur ca acolo?

„Nu am încredere într-o noapte întunecată plină de furtuni”, a spus Androl.

„Poate că este înţelept”, a răspuns Mezar. „Totuşi, ieşi în asta. De ce să nu stai unde este cald? Nalaam, aş dori să aud una dintre poveştile tale. Poate ai putea să-mi spui de când tatăl tău şi tu ai vizitat Shara?

„Nu este *o* poveste atât de bună”, a spus Nalaam. „Nu ştiu dacă îmi amintesc atât de bine”.

Mezar râse, iar Androl îl auzi pe Welyn ridicându-se în spatele lui. „Ah, aici eşti! Le spuneam că vei vorbi despre apărarea din Arafel.

— Vino, ascultă, spuse Mezar. „Acest lucru va fi important pentru Ultima Bătălie”.

— Poate mă voi întoarce, spuse Androl cu voce rece. „Odată ce cealaltă lucrare a mea este terminată”.

Cei doi se uitau unul la altul. În lateral, Nalaam încă mai ţinea Puterea Unică. Era la fel de puternic ca Mezar, dar nu

avea să-l înfrunte niciodată atât pe el, cât şi pe Mishraile – mai ales într-o cameră plină de oameni care probabil ar fi de partea celor doi Asha man.

— Nu-ţi pierde timpul cu paie, Welyn, spuse Coteren din spate. Mishraile se dădu deoparte pentru a face loc acestui al treilea nou venit. Bărbatul voluminos, cu ochii plini de mărgele a apăsat o mână pe pieptul lui Androl şi l-a împins deoparte când a trecut. „Oh, aşteptaţi. Nu mai poţi, X – X – z 7 X 7 X *t* iuca pageboy, nu-i aşa?

Androl a intrat în gol şi a pus mâna pe Sursa.

Umbrele au început imediat să se mişte în cameră. Alungirea.

Nu erau suficiente lumini! De ce nu au aprins mai multe lămpi? Întunericul a invitat acele umbre să intre, iar el le-a putut *vedea*. Acestea erau reale, fiecare un fir de întuneric, întinzându-se spre el. Să-l atrag în ele, să-l distrugă.

Oh, *Lumină*. *Sunt nervos*. *Sunt nervos*...

Golul s-a spulberat, iar umbrele – din fericire – s-au retras. Se tremură, trăgându-se înapoi de perete, gâfâind. Pevara îl privea cu o faţă inexpresivă, dar îi simţea îngrijorarea.

— Apropo, spuse Coteren. A fost unul dintre cei mai influenţi toadi ai lui Taim. „Ai auzit?”

A fi *11* Ali. W – w.

„Auzit ce?” Androl a reuşit să iasă cu forţa.

— Ai fost retrogradat, paje, spuse Coteren, arătând spre acul sabiei. „Ordinele lui Taim. De azi. Înapoi la soldat, du-te, Androl.

— O, da, strigă Welyn din centrul încăperii. „Îmi pare rău că am uitat să menţionez asta. Mi – e teamă că *a* fost şters cu Lordul Dragon. Nu ar fi trebuit niciodată să fii promovat,

Androl. Scuze”.

Androl s-a întins pană la gât, la acul de acolo. Nu ar trebui să conteze pentru el; ce a însemnat cu adevărat?

Dar a *contat*. Îşi petrecuse întreaga viaţă căutând. Făcuse ucenic într-o duzină de profesii diferite. A luptat în revolte, a navigat pe două mări. În tot timpul căutând, căutând ceva ce nu fusese în stare să definească.

O găsise când venise la Turnul Negru.

A

trecut prin frică. Umbrele să fie *arse*}. A apucat din nou *savin*, Puterea inundându-l. Se îndreptă, ducându-se ochi în ochi cu Coteren.

Bărbatul mai mare a zâmbit şi a prins şi Puterea Unică. Mezar i s-a alăturat, iar în mijlocul camerei, Welyn s-a ridicat. Nalaam şopti pentru sine îngrijorat, cu ochii aruncându-se înainte şi înapoi. Canler îl apucă *pe saidin* şi părea resemnat.

Tot ce putea deţine Androl – toată Puterea Unică pe care o putea strânge – inundă în el. Era minuscul în comparaţie cu celelalte. Era cel mai slab om din cameră; cel mai nou dintre recruţi putea gestiona mai mult decât putea el.

„Atunci ai de gând să o încerci?” întrebă Coteren încet. „Le-am rugat să te părăsească, pentru că ştiam că vei încerca până la urmă. Am vrut satisfacţia, paje. Haide. Grevă. Să vedem”.

Androl a întins mâna, încercând să facă singurul lucru pe care putea să-l facă, să formeze o poartă. Pentru el, acesta era ceva dincolo de ţesături. Erau doar el şi Puterea, ceva intim, ceva *instinctiv*.

Încercarea de a-şi face o poartă acum simţea că ai încerca

să ridic un perete de sticlă de o sută de picioare doar cu unghiile pentru a-i oferi cumpărături. A sărit, s-a bătut, a *încercat*. Nu s-a întâmplat nimic. Se simţea atât de aproape: dacă ar putea împinge puţin mai tare, ar putea…

Umbrele s-au lungit. Panica a crescut din nou în el. Scrâşnind din dinţi, Androl se întinse la guler şi smulse acul. A scăpat-o pe podea înaintea lui Coteren cu un clinchet. Nimeni din cameră nu a vorbit.

Apoi, îngropându-şi ruşinea sub un munte de hotărâre, el a eliberat Puterea Unică şi a trecut pe lângă Mezar în noapte. Nalaam, Canler şi Pevara urmară cu paşi îngrijoraţi.

Ploaia a cuprins Androl. A simţit pierderea acelui ac aşa putut simţi pierderea unei mâini.

„Androl…” spuse Nalaam. „Îmi pare rău”.

Tunetul a bubuit. S-au împroşcat prin bălţi noroioase pe strada neasfaltată.

— Nu contează, spuse Androl.

„Poate că ar fi trebuit să luptăm”, a spus Nalaam. „Unii dintre băieţii de acolo ne-ar fi susţinut; nu sunt toate în buzunarul lui. Odată, tată şi cu mine, ne-am luptat cu şase Darkhound – Lumină pe mormântul meu, am făcut-o. Dacă supravieţuim, ne putem descurca cu câţiva câini Asha man”.

„Am fi fost măcelăriţi”, a spus Androl.

„Dar”.

„Am fi fost *măcelăriţi*!” spuse Androl.

— Nu-i lăsăm să i 111 jw7T\. TIX

aleagă câmpul de luptă, Nalaam.

„Dar va avea loc o bătălie?” întrebă Canler, ajungând din urmă pe Androl de cealaltă parte.

— Îl au pe Logain, spuse Androl. „Nu ar face – 1 L” l – C 1 J 1 – C T1 1

promisiunile pe care le fac decât dacă ar face-o. Totul moare – rebeliunea noastră, şansele noastre la un Turn Negru unificat – dacă îl pierdem”.

„Aşa de”.

— Deci îl vom salva, spuse Androl, continuând înainte. „Astă seară”.

Rand a lucrat la lumina blândă şi constantă a unui glob *numit*. Înainte de Dragonmount, el începuse să evite acest tip de utilizare comună a Puterii Unice. Prinderea lui îl îmbolnăvise, iar folosirea lui îl revoltase din ce în ce mai mult.

Asta se schimbase. *Saidin* făcea parte din el şi nu trebuia să se mai teamă de asta, acum că pata dispăruse. Mai important, a trebuit să nu se mai gândească la asta – şi la el însuşi – ca la o simplă armă.

Ar lucra cu globuri de lumină ori de câte ori ar putea. Intenţiona să meargă la Flinn pentru a învăţa Vindecarea. Avea puţină pricepere în asta, dar puţină pricepere putea salva viaţa cuiva rănit. Prea des, Rand folosise această minune – acest dar – doar pentru a distruge sau a ucide. Era de mirare că oamenii îl priveau cu frică? Ce ar spune Tam?

Cred că aş putea să-l întreb, se gândi Rand, în timp ce îşi făcea o notaţie pe o foaie de hârtie. Era încă greu să te obişnuieşti cu ideea ca Tam să fie acolo, doar cu o tabără peste. Rand luase masa cu el mai devreme. Fusese ciudat, dar nu mai mult decât se aştepta pentru un rege care îşi invita tatăl dintr-un sat rural la „cina”. Râseseră despre

asta, ceea ce îl făcuse să se simtă mult mai bine.

Rand îl lăsase pe Tam să se întoarcă în tabăra lui Perrin, în loc să-l vadă cu onoruri şi bogăţii. Tam nu a vrut să fie salutat ca fiind tatăl Dragonului Renăscut. Voia să fie ceea ce fusese întotdeauna – Tam al' Thor, un om solid, de încredere după măsura oricui, dar nu un lord.

Rand se întoarse la documentul din faţa lui. Clerks în Te-ar fi sfătuiseră cu privire la limba potrivită, dar el redactase proprm-zis; nu avusese încredere în nicio altă mână – sau în niciun alt ochi – cu acest document.

A fost prea atent? Contra ceea ce duşmanii lui nu puteau anticipa, nu puteau lucra împotrivă. Devenise prea neîncrezător după ce Semirhage aproape că îl capturase. El a recunoscut asta. Cu toate acestea, ţinea secrete aproape de el atât de mult, încât era greu să le dezvăluie.

A

Început din partea de sus a documentului, recitind. Odată, Tam îl trimisese pe Rand să examineze un gard pentru puncte slabe. Rand făcuse aşa, dar când se întorsese, Tam îl trimisese din nou cu aceeaşi datorie.

Abia la a treia pasă, Rand găsise stâlpul liber care trebuia înlocuit. Încă nu ştia dacă Tam ştia de post sau dacă tatăl lui tocmai se comportase cu grijă/

Acest document era mult mai important decât un gard. Rand avea să se mai uite la el de încă o duzină de ori în această noapte, căutând probleme pe care nu le prevăzuse.

Din păcate, a fost greu să te concentrezi. Femeile puneau la cale ceva. Îi putea simţi prin mingile de emoţie din fundul minţii lui. Erau patru dintre ele – Alanna era încă acolo, undeva la nord. Ceilalţi trei fuseseră aproape unul de altul

toată noaptea; acum îşi făcuseră drum aproape spre cortul lui. Ce *făceau* ei? Aceasta

Aştepta. Unul dintre ei se despărţise de ceilalţi. Era aproape aici. Aviendha?

Rand se ridică, mergând în faţa cortului său şi aruncând clapele înapoi.

Ea încremeni pe loc chiar afară, de parcă ar fi vrut să se strecoare în cortul lui. Ea şi-a ridicat bărbia, mtalnindu-i ochii.

Brusc, strigăte s-au ridicat în noapte. Pentru prima dată, a observat că gardienii lui nu erau prezenţi. Cu toate acestea, Fecioarele şi-au făcut tabăra lângă cortul lui şi păreau să strige la el. Nu cu bucurie, aşa cum se aşteptase. Insulte. Cele groaznice. Câţiva ţipau despre ce ar face cu anumite părţi ale corpului lui când l-au prins.

„Ce este asta?” murmură el.

— Nu vorbesc serios, spuse Aviendha. „Este un simbol pentru ei că mă luaţi din rândurile lor – dar de la am părăsit rândurile lor pentru a mă alătura înţelepţilor. Este un… lucru al Fecioarelor. Este de fapt un semn de respect. Dacă nu te-ar plăcea, nu s-ar comporta aşa”.

Aiel.

— Aşteaptă, spuse el. „Cum te-am luat de la ei?”

Aviendha l-a privit în ochi, dar culoarea i-a crescut în obraii. Aviendha? înroşire? A fost neaşteptat.

— Ar trebui să înţelegi de la spuse ea. „Dacă ai fi fost atent la ceea ce ţi-am spus despre noi…”

„Din nefericire, ai avut un student complet”.

„Este norocos pentru el că am decis să-mi extind pregătirea”. Ea a făcut un pas mai aproape. „Sunt multe

lucruri pe care încă trebuie să le predau”. Roşul ei s-a adâncit.

Uşoară. Ea a fost frumoasă. Dar la fel a fost şi Elayne… şi la fel a fost şi Min… şi…

Era un prost. Un prost orb de lumină.

— Aviendha, spuse el. „Te iubesc, chiar te iubesc. Dar asta e o problemă, arde-o! Vă iubesc pe toţi *trei*. Nu cred că aş putea accepta asta şi să aleg… Deodată, ea râdea.

— Eşti un prost, nu-i aşa, Rand al’ Thor?

„De multe ori. Dar ce”.

„Suntem primele surori, Rand al’ Thor, Elayne şi cu mine. Când vom alunge să o cunoaştem mai bine, Min ni se va alătura. Noi trei vom împărtăşi în toate lucrurile”.

Primele surori? Ar fi trebuit să bănuiască, în urma acelei legături ciudate. Şi-a ridicat o mână la cap. *Vă* vom *împărtăşi*, îi spuseseră.

A lăsat patru femei legate de dureri a fost destul de rău, dar trei femei legate care l-au iubit? Lumină, nu a vrut să le aducă durere!

„Se spune că te-ai schimbat”, a spus Aviendha. „Atât de mulţi au vorbit despre asta în scurtul timp de la întoarcerea mea, încât aproape că mă plictisesc să aud despre tine. Ei bine, fata ta poate fi calmă, dar emoţiile tale nu. Este un lucru atât de groaznic de luat în considerare, să fii cu noi trei? – Îl vreau, Aviendha. Ar trebui să mă ascund pentru că o fac. Dar durerea…”

„Ai îmbrăţişat-o, nu-i aşa?”

„Nu mă tem de durerea mea. Este al tău”.

„Atunci suntem atât de slabi, încât nu putem suporta ceea ce poţi tu?”

Acea privire din ochii ei era tulburătoare.

— Sigur că nu, spuse Rand. „Dar cum pot să sper 1 A A* X* 1 O X X

durere în cei pe care îi iubesc?

„Durerea este a noastră să acceptăm”, a spus ea, ridicând bărbia. „Rand al’ Thor, decizia ta este simplă, deşi te străduieşti să o faci dificilă. Alege da sau nu. Fii avertizat; suntem toţi trei, sau memnul dintre noi. Nu te vom lăsa să intri între noi”.

El a ezitat, apoi – simţindu-se complet dezgustător – a sărutat-o. În spatele lui, Fecioarele pe care nu-şi dăduse seama că le priveau, au început să ţipe insulte mai puternice, deşi acum le auzea o bucurie incongruentă. Se trase înapoi de la sărut, apoi întinse mana, luând cu mana partea laterală a feţei lui Aviendha. „Sunteţi nebuni. Voi trei”.

„Atunci este bine. Suntem egalii tăi. Ar trebui să ştii că acum sunt un înţelept”.

„Atunci poate că nu suntem egali”, a spus Rand, „pentru că abia am început să înţeleg cât de puţină înţelepciune am”.

Aviendha adulmecă. „Destul de vorbă. Mă vei culca acum”.

„Uşoară!” el a spus. „Puţin înainte, nu-i aşa? Acesta este modul Aiel de a face lucrurile?”

— Nu, spuse ea roşind din nou. „Eu doar... Nu sunt foarte priceput cu asta”.

„Voi trei aţi hotărât asta, nu-i aşa? Care dintre voi a venit la mine?”

Ea a ezitat, apoi a dat din cap.

„Nu voi putea niciodată să aleg, nu?”

Ea clătină din cap.

El a ras şi a tras-o aproape. Ea a fost rigidă, la început, dar apoi s-a topit împotriva lui. „Deci, merg mai întâi să mă lupt cu ei?” A dat din cap spre Fecioare.

„Asta e doar pentru nuntă, dacă decidem că meriţi căsătoria, prostule. Şi ar fi familiile noastre, nu membrii societăţii noastre. Chiar ţi-ai ignorat lecţiile, nu-i aşa?

Se uită în jos la ea. „Ei bine, mă bucur că nu e nicio luptă de făcut. Nu sunt sigur cât timp avem şi speram să dorm puţin în seara asta. Încă…” El a încetat la privirea din ochii ei. „Sunt… nu dorm, nu?

Ea clătină din cap.

„Ei bine. Cel puţin nu trebuie să-mi fac griji că de data asta vei muri îngheţat”.

„Da. Dar s-ar putea întâmpla să mor de plictiseală, Rand al’ Thor, dacă nu te opreşti din divagaţie”.

— 1 1 w 1 1 – 7 1 1 1 jZ 7 1 r* – Ea îl luă de braţ şi îl trase cu blândeţe, dar ferm, înapoi în cortul lui – strigătele Fecioarelor devenind tot mai puternice, mai jignitoare şi mai exuberant în acelaşi timp.

„Bănuiesc că motivul este un fel de *ter angreal*”, a spus Pevara. S-a ghemuit cu Androl în camera din spate a unuia dintre depozitele generale ale Turnului Negru şi nu i s-a părut îngrozitor de confortabilă poziţia. Camera mirosea a praf, cereale şi lemn. Majoritatea clădirilor din Turnul Negru erau noi, iar aceasta nu făcea excepţie, scândurile de cedru încă proaspete.

„Ştii un *ter angreal* care ar putea împiedica porţile de acces?” întrebă Androl. „Nu în mod specific, nu”, a răspuns

Pevara, trecând într-o poziţie mai bună. „Dar este în general acceptat că ceea ce ştim despre *ter angreal* cuprinde doar cea mai mică parte din ceea ce a fost odată cunoscut. Trebuie să existe mii de tipuri diferite de *ter angreal*, iar dacă Taim este un Prieten întunecat, el are acces la Părăsiţi – care probabil i-ar putea explica despre folosirea şi construcţia lucrurilor la care putem doar să visăm”.

„Deci trebuie să găsim acest *ter angreal*”, a spus Androl. „Blocaţi-l sau cel puţin aflaţi cum funcţionează”.

„Şi să scape?” întrebă Pevara. „Nu ai stabilit deja că plecarea ar fi o alegere proastă?”

„Bine… da”, a recunoscut Androl.

Ea s-a concentrat şi a putut să prindă licăriri din ceea ce se gândea el. Auzise că legătura Warder permitea o conexiune empatică. Acest lucru părea mai profund. El a fost… da, *chiar* şi-a dorit să poată face porţi. Se simţea dezarmat fără ele.

„Este Talentul meu”, a spus el cu împotrivire. El ştia că în cele din urmă avea să descopere motivul. „Pot să fac porţi. Cel puţin, as putea”.

„Într-adevăr? Cu nivelul tău de forţă în Puterea Unică?”

„Sau lipsa ei?” el a întrebat. Putea simţi puţin din ceea ce se gândea el. Deşi şi-a acceptat slăbiciunea, şi-a făcut griji că nu-l făcea să conducă. Un amestec curios de încredere în sine şi conştiinţă de sine.

„Da”, a continuat el. „Călătorind necesitão mare putere în Puterea Unică, dar pot face porţi mari. Înainte ca toate acestea să meargă prost, cea mai mare pe care am făcut-o vreodată a fost o poartă de treizeci de metri diametru”.

Pevara clipi. „Cu siguranţă exagerezi”.

„Ţi-aş arăta, dacă aş putea”. Părea complet sincer. Fie spunea adevărul, fie credinţa lui se datora nebuniei sale. A rămas tăcută, neştiind cum să abordeze asta.

— E în regulă, spuse el. „Ştiu că există… lucrurile sunt în neregulă cu mine. Cu majoritatea dintre noi. Poţi să-i întrebi pe ceilalţi despre porţile mele. Există un motiv pentru care Coteren îmi spune paje. Pentru că singurul lucru la care mă pricep este să aduc oameni dintr-un loc în altul”.

„Este un talent remarcabil, Androl. Sunt sigur că Turnul i-ar *plăcea* să-l studieze. Mă întreb caţi oameni s-au născut cu ea, dar nu au ştiut niciodată, pentru că ţesăturile pentru Călătorii erau necunoscute?

— Nu mă duc la Turnul Alb, Pevara, spuse el, punând accent pe Turnul *Alb*.

Ea a schimbat subiectul. „Tânjeşti după Călătorii, dar nu vrei să părăsesti Turnul Negru. Deci, ce contează acest *ter angreal*?”

„Gateway-urile ar fi… util”, a spus Androl.

El s-a gândit la ceva, dar ea nu a putut să-l prindă. Un fulger rapid de imagini şi impresii.

„Dar dacă nu ai merge nicăieri…” a protestat ea.

— Ai fi surprins, spuse el, ridicând capul pentru a privi peste pervazul aleii. Afară burniţea; ploaia încetase în sfârşit. Cerul era încă întunecat, totuşi. Încă nu venea zorii pentru câteva ore. „Am fost… experimentând. Încercând câteva lucruri pe care nu cred că a încercat altcineva vreodată”.

„Mă îndoiesc că sunt lucruri care nu *au fost încercate niciodată*”, a spus ea. „Forsaken au avut acces la cunoştinţele Veacurilor”.

— Chiar crezi că cineva ar putea fi implicat aici?

„De ce nu?” ea a întrebat. „Dacă te-ai pregăti pentru Ultima Bătălie şi ai vrea să te asiguri că duşmanii tăi nu ţi-ar putea rezista, ai lăsa o mulţime de canalizatori să se antreneze împreună, să se înveţe unul pe altul şi să devină puternici?”

T\ 1 A C * * 1 C *îi*

— Da, spuse el încet. „Aş face-o şi apoi le-aş fura”.

Pevara închise gura. Probabil asta a fost corect. Vorbind despre Androl tulburat Părăsit; îi simţea gândurile, mai clare decât înainte.

Această legătură era nefirească. Trebuia să scape de ea. După aceea, nu i-ar fi deranjat să-l fie legat corespunzător de ea.

Nu îmi voi asuma responsabilitatea pentru această situaţie, Pevara, spuse Androl, privind din nou. „M-ai legat – 7 1 *Îl x x L” 7*

primul”.

„După ce ai trădat încrederea pe care ţi-am oferit-o oferind un cerc”.

„Nu te-am rănit. Ce te *aşteptai* să se întâmple? Nu era scopul unui cerc să ne permită să ne unim puterile?”

„Acest argument este inutil”.

„Spun asta doar pentru că pierzi”. A spus-o calm şi s-a simţit şi el calm. Ea ajungea să-şi dea seama că Androl era un bărbat greu de enervat.

„O spun pentru că este adevărat”, a spus ea. „Nu eşti de acord?”

Ea i-a simţit amuzamentul. A văzut cum ea a preluat controlul asupra conversaţiei. Şi… pe lângă amuzamentul

lui, părea de fapt impresionat. Se gândea că trebuie să înveţe să facă ceea ce a făcut ea.

Uşa interioară a camerei se deschise scârţâind şi Leish se uită înăuntru. Era o femeie cu părul alb, rotundă şi plăcută, o potrivire ciudată pentru ticălosul Asha man Canler, cu care era căsătorită. Ea dădu din cap către Pevara, indicând că trecuse o jumătate de oră, apoi închise uşa. Se pare că Canler o legase pe femeie, făcând-o într-un fel... ce? Păzitor feminin?

Totul era înapoi cu aceşti bărbaţi. Pevara a presupus că poate vedea motivul pentru care îşi leagă soţul, fie şi numai pentru ca fiecare să aibă confortul de a şti unde se află celălalt, dar a simţit greşit să folosească legătura într-un mod atât de banal. Acesta a fost un lucru pentru Aes Sedai şi Warders, nu pentru soţii şi soţii.

Androl se uită la ea, încercând evident să-şi dea seama la ce se gândea – deşi aceste gânduri erau suficient de complexe încât să-i dea probleme. Un om atât de ciudat, acest Androl Genhald. Cum a amestecat atât de deplin determinarea şi neîncrederea, ca două fire ţesute împreună? A făcut ceea ce trebuia făcut, îngrijorându-se tot timpul că nu ar trebui să fie el cel care face asta.

„Nici eu nu mă înţeleg”, a spus el.

Era de asemenea *enervant*. Cum devenise atât de bun să înţeleagă ce gândea ea? Mai trebuia să pescuiască ca să-şi dea seama de gândurile lui.

7 k „/ – A 1 i * 1 O *jf* 1.1 „NT 1

„Poţi să te mai gândeşti la asta?” el a întrebat. „Nu l-am prins”.

— Idiotule, mormăi Pevara.

Androl zâmbi, apoi se uită din nou peste pervaz.

„Nu este timpul”, a spus Pevara.

„Eşti sigur?”

— Da, spuse ea. „Şi dacă continui să te uiţi cu ochiul, s-ar putea să-l sperii când vine de fapt”.

Androl se ghemui din nou fără tragere de inimă.

— Acum, spuse Pevara. „Când vine el, trebuie să mă laşi să preiau conducerea”.

„Ar trebui să ne conectăm”.

„Nu”. Nu s-ar *pune* din nou în mâinile lui. Nu după ce se întâmplase data trecută. Ea tremura, iar Androl îi aruncă o privire.

„Există motive foarte bune, a spus ea, „pentru a nu face legătura. Nu vreau să te insult, Androl, dar abilitatea ta nu este suficient de mare pentru a face schimbul să merite. Mai bine să fim doi. Trebuie să accepţi asta. Pe un câmp de luptă, ce ai prefera să ai? Un soldat? Sau două – cu una fiind doar puţin mai puţin calificată – pe care le poţi trimite la diferite sarcini şi îndatoriri?”

S-a gândit la asta, apoi a oftat. „Bine, bine. Vorbeşti sens, de data asta”.

— Întotdeauna vorbesc logic, spuse ea ridicându-se. „Este timpul. Fii pregătit”.

Cei doi se mutară de o parte şi de alta a uşii care dădea pe alee. Stătea deschisă o crăpătură din intenţie, încuietoarea robustă din exterior lăsată atârnând de parcă cineva ar fi uitat să o închidă.

Au aşteptat în tăcere, iar Pevara a început să-şi facă griji că calculele ei nu fuseseră. Androl ar râde bine despre asta şi…

Uşa s-a deschis în restul drumului. Dobser băgă capul înăuntru, ademenit de comentariul neclintit al lui Evin, potrivit căruia a rupt o sticlă de vin din camera din spate, după ce descoperise că Leish uitase să încuie uşa. Potrivit lui Androl, Dobser era un beţiv cunoscut, iar Taim îl bătuse fără sens de mai multe ori pentru că intrase în vin.

Putea simţi reacţia lui Androl fată de bărbat. Tristeţe. Tristeţe profundă, zdrobitoare. Dobser avea întunericul în spatele ochilor.

Pevara a lovit rapid, legând Dobser în Aer şi trântind un scut la loc între bărbatul nebănuit şi Sursă. Androl a ridicat un cârcel, dar nu a fost nevoie. Dobser făcu ochii mari în timp ce era ridicat în aer; Pevara îşi puse mâinile la spate, privindu-l critic.

X 1 – 1 – L – * 1 J 1W/KlA 1 1

„Eşti sigur de asta?" întrebă încet Androl.

„Prea târziu acum, indiferent", a răspuns Pevara, legând ţesăturile Air. „Conturile *par* să fie de acord. Cu cât o persoană a fost mai dedicată Luminii înainte de a fi luată, cu atât va fi mai dedicată Umbrei după cădere. Aşadar.

Aşa că acest om, care fusese întotdeauna destul de călduţ, *ar trebui să* fie mai uşor de spart, mituit sau convertit decât alţii. Asta era important, deoarece lacheii lui Taim probabil îşi vor da seama ce s-a întâmplat de îndată ce…

„Dobser?" întrebă o voce. Două siluete au întunecat pragul uşii. „Ai vinul? Nu este nevoie să urmăriţi partea din faţă; femeia nu este…

Welyn şi un alt favorit al lui Taim, Leems, stăteau în P Pevara a reacţionat imediat, aruncând ţesături către cei doi bărbaţi în timp ce forma un fir de Spirit. Ei au respins

încercările ei de a-i proteja – era greu să obţii un scut între Sursă şi o persoană care deţinea Puterea Unică – dar căluşurile ei s-au pus la loc, oprindu-le ţipetele.

Simţi că Aerul se înfăşoară în jurul ei, un scut încercând să se interpună între ea şi Sursă. Ea a lovit cu Spirit, tăind ţesăturile ghicind unde vor fi.

Leems se împletici înapoi, părând surprins când ţesăturile lui dispărură. Pevara s-a aruncat înainte, ţesând un alt scut şi zdrobindu-l între el şi Sursă, în timp ce îşi lovi corpul în el, aruncându-l înapoi de perete. Distragerea a funcţionat, iar scutul ei l-a îndepărtat de Puterea Unică.

Ea a aruncat un al doilea scut către Welyn, dar el a lovit-o cu propriile fire de aer. Au aruncat-o cu spatele prin cameră. Ea ţese Air în timp ce se izbi de perete, mormăind. Vederea ei a înotat, dar a ţinut strâns de acel singur fir de Aer şi prin instinct, măturându-l înainte, l-a prins de piciorul lui Welyn în timp ce acesta încerca să fugă din clădire.

A simţit pământul tremurând de la căderea cuiva. Se împiedicase, nu-i aşa? Ameţită, nu vedea drept.

S-a ridicat, dureroasă peste tot, dar s-a lipit de firele de aer pe care le tesese ca nişte căluse. Lasă-le să plece şi oamenii lui Taim ar putea ţipa. Dacă au făcut asta, ea a

— J i-i – z-T

murit. Toţi au murit. Sau mai rău.

Ea clipi din lacrimile de durere din ochi pentru a-l găsi pe Androl stând deasupra celor doi Asha man, cu mânerul în mână. Se părea că n doborâse pe amândoi, neavând încredere în scuturi pe care nu le putea vedea. Bine, de asemenea, că al doilea scut al ei nu intrase la loc. Ea a stabilit-o acum.

Dobser încă atârna acolo unde îl pusese ea, cu ochii mai mari acum. Androl se uită la Pevara. „Uşoară!” el a spus. „Pevara, a fost incredibil. Ai doborât doi Asha man, practic de unul singur!”

Ea a zâmbit mulţumită şi l-a luat năucită de mână pe Androl, lăsându-l să o ajute să se ridice în picioare. „Ce credeai că face Red Aiah cu timpul său, Androl? Stai şi te plângi de bărbaţi? Ne antrenăm să luptăm cu alte canale”.

Ea simţi respectul lui Androl în timp ce el se ocupa, trăgându-l pe Welyn în clădire şi închizând uşa, apoi verificând la ferestre pentru a se asigura că nu fuseseră văzuţi. A desenat umbrele rapid, apoi a canalizat pentru a face o lumină.

Pevara respiră, apoi ridică o mână şi se sprijini de perete.

Androl ridică privirea tăioasă. „Trebuie să te ducem la unul dintre ceilalţi pentru Vindecare”.

— Voi fi bine, spuse ea. „Tocmai am dat o lovitură în cap şi camera tremură. Se va uza”.

— Lasă-mă să văd, spuse Androl, trecând peste – lumina lui plutind lângă el. Pevara îi lăsă să se plimbe o clipă, verificându-şi ochii, simţindu-i capul pentru a nu avea bulgări. Şi-a mutat lumina mai aproape de ochii ei. „Te

1 w f – 1 *n X X 77*

doare să te uiţi la asta?”

— Da, recunoscu ea, întorcând privirea.

„Greaţă?”

„Uşor”.

A

mormăit, apoi a scos o batistă din buzunar şi a turnat nişte apă pe ea din balon. A adoptat o privire de concentrare, iar

lumina i s-a stins. Batista trosni încet, iar când i-o întinse, era îngheţată. „Tine asta de rană”, a spus el. „Spune-mi dacă începi să te simţi somnoros. S-ar putea înrăutăţi dacă adormi”.

„Eşti îngrijorat pentru mine?” întrebă ea, amuzată, făcând ceea ce a spus el.

„Doar… ce mi-ai spus mai devreme? Vegheam asupra bunurilor noastre?”

— Sunt sigură, spuse ea, apăsând bandana cu gheată

1 * I * * * 1** 1 //

de cap. „Deci ştii şi medicina de teren?”

— Am făcut odată ucenic la Femeia înţeleaptă a unui oraş, spuse el absent în timp ce îngenunchea pentru a lega bărbaţii căzuţi. Pevara a fost bucuroasă să elibereze ţesăturile Aerului asupra lor, deşi a ţinut scuturile sus.

„O femeie înţeleaptă a luat un ucenic *bărbat*?”

— La început, a spus Androl. „Este… o poveste lungă”.

„Excelent; o poveste lungă mă va împiedica să adorm până când ceilalţi vor veni după noi”. Emarin şi ceilalţi fuseseră mstrmti să meargă şi să fie văzuţi, stabilind un alibi pentru grup, în cazul în care se constată dispariţia lui Dobser.

Androl o privi, înlocuindu-şi lumina. Apoi a ridicat din umeri, continuându-şi munca. „A început când mi-am pierdut un prieten din cauza febrei în timpul unei fugări de Silverpike din Mayene. Când m-am întors pe continent, am început să mă gândesc că l-am fi putut salva pe Sayer dacă cineva dintre noi ar fi ştiut ce să facă. Aşa că m-am dus să caut pe cineva care să mă înveţe”.

Avantajele unei obligaţiuni

„Şi asta a fost sfârşitul”, a spus Pevara, aşezându-se lângă perete.

Androl îşi simţea emoţiile. Stăteau în magazia unde se luptaseră cu oamenii lui Taim, aşteptându-l pe Emarm – care pretindea că îl poate face pe Dobser să vorbească. Androl însuşi avea puţină pricepere în interogatoriu.

Mirosul de cereale se schimbase într-o duhoare râncedă. Să stricat brusc, uneori.

Pevara tăcuse, atât afară, cât şi înăuntru, când vorbise despre uciderea familiei ei de către prietenii de multă vreme.

„Încă îi urăsc”, a spus ea. „Ma pot gândi la familia mea fără durere, dar la Prietenii întunecaţi... n *urase*. Cel puţin am ceva răzbunare, deoarece Cel întunecat cu siguranţă nu i-a apărat. Şi-au petrecut toată viaţa urmându-l, sperând să aibă un loc în noua lui lume, doar pentru ca Ultima Bătălie să vină mult după moartea lor. Presupun că cei care trăiesc acum nu vor fi mai bine. Odată ce vom câştiga Ultima Bătălie, el va avea sufletele lor. Sper ca pedeapsa lor să fie lungă”.

„Eşti atât de sigur că vom câştiga?” întrebă Androl.

„Desigur că vom câştiga. Nu este o întrebare, Androl. Nu

ne putem permite să-l facem unul”.

El a dat din cap. „Ai dreptate. Continua”.

„Nu mai e nimic de spus. Ciudat, să spun povestea după toţi aceşti ani. Multă vreme, nu am putut vorbi despre asta”.

Camera a tăcut. Dobser atârna în legături, cu faţa la perete, cu urechile astupate de ţesăturile lui Pevara. Ceilalţi doi erau încă inconştienţi. Androl îi lovise puternic şi intenţiona să vadă că nu se trezesc prea curând.

Pevara îi protejase, dar nu putea menţine trei scuturi deodată dacă bărbaţii încercau să se elibereze. Aes Sedai folosea de obicei mai mult de o soră pentru a ţine în braţe un bărbat. Trei ar fi imposibil pentru orice canal, puternic sau nu. Putea să lege acele scuturi, dar Taim îl pusese pe Asha man să exerseze cum să scape de un scut legat.

Da, cel mai bine să te asiguri că ceilalţi doi nu s-au trezit. Oricât de util ar fi doar să le taie gâtul, nu avea stomac pentru asta. În schimb, a trimis un fir mic de Spirit şi Aer să le atingă fiecare pleoapă. A trebuit să folosească o singură ţesătură şi una slabă, dar a reuşit să le atingă toţi ochii. Dacă pleoapele ar crăpa puţin, ar şti. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Pevara încă se gândea la familia ei. Ea spusese adevărul; ea îi ura pe Prietenii întunecaţi. Toţi. A fost o ură măsurată, nu scăpată de sub control, dar a fost încă puternică după toţi aceşti ani.

Nu ar fi bănuit asta în această femeie care părea atât de des să zâmbească. Simţea că o doare. Şi, în mod ciudat, că a simţit… singuratic.

— Tatăl meu s-a sinucis, spuse Androl, fără să

intenţioneze.

Ea se uită la el.

„Mama mea s-a prefăcut că a fost un accident de ani de zile”, a continuat Androl. „A făcut-o în pădure, a sărit de pe o stâncă. Se aşezase cu ea cu o seară înainte şi îi explicase ce avea de gând să facă”.

— Nu a încercat să-l oprească? întrebă Pevara, îngrozită.

— Nu, spuse Androl. „Cu doar câţiva ani înainte de a găsi ultima îmbrăţişare a mamei, am reuşit să-i scot câteva răspunsuri. Îi era frică de el. Asta a fost şocant pentru mine; întotdeauna fusese atât de blând. Ce se schimbase, în acei ultimi câţiva ani, pentru a o face să se teamă de el?” Androl se întoarse spre Pevara. „Ea a spus că a văzut lucruri în umbră. Că a început să înnebunească”.

„Ah…”

„M-ai întrebat de ce am venit la Turnul Negru. Ai vrut să ştii de ce am *cerut* să fiu testat. Et bine, acest lucru care sunt, îmi răspunde la o întrebare. Îmi spune cine a fost tatăl meu şi de ce a făcut ceea ce a simţit că trebuie să facă.

„Văd semnele acum. Afacerea noastră a mers prea bine. Tata putea găsi cariere de piatră şi filoane de metal când nimeni altcineva nu putea. Bărbaţii l-au angajat să le găsească depozite valoroase. El a fost cel mai bun. Îngrozitor de bine. As putea… vezi-l în el la final, Pevara. Aveam doar zece ani, dar îmi amintesc.

„Frica din ochii lui. Ştiu această frică acum”. El a ezitat. „Tatăl meu a sărit de pe acea stâncă pentru a-şi salva viaţa familiei”.

— Îmi pare rău, spuse Pevara.

A

şti ce sunt, ce *a* fost el, ajută”.

Începuse din nou să plouă, picături de grăsime lovind pe geam ca nişte pietricele. Uşa din magazin se deschise, iar Emarin, în cele din urmă, se uită înăuntru. Îl văzu pe Dobser, agăţat acolo şi păru uşurat. Apoi i-a văzut pe ceilalţi doi şi a început. „Ce aţi făcut voi doi?”

f Z” „J J7 1 – r „— 7 All-l-l îl Z”!

— Ce trebuia făcut, spuse Androl ridicându-se. „Ce-a durat atât?”

— Aproape că am început o altă confruntare cu Coteren, spuse Emarin, uitându-se încă la cei doi prizonieri Asha man. „Cred că timpul nostru este scurt, Androl. Nu i-am lăsat să ne încurajeze, dar Coteren părea enervat – mai mult decât în mod normal. Nu cred că ne vor mai tolera mult”.

— Ei bine, aceşti captivi oricum ne-au pus pe o numărătoare inversă, spuse Pevara, mutându-l pe Dobser pentru a-i face loc lui Emarm. „Chiar crezi că poţi să-l faci pe acest om să vorbească? Am încercat să-i interoghez pe Darkfriends înainte. Pot fi greu de spart”.

— Ah, spuse Emarin, dar acesta *nu este* un Prieten întunecat. Acesta este Dobser”.

— Nu cred că este chiar el, spuse Androl, studiindu-l pe piOTpioţii 1 roro r Jntoo în 1 ocrotii ti To Ini l\în Tini” ooo Tito că bărbatul care plutea în legăturile lui „Nu pot accepta că cineva poate fi *pus* să-l servească pe Cel întunecat”. Putea simţi dezacordul Pevara; ea chiar credea că aşa s-a întâmplat. Oricine ar putea canaliza ar putea fi Turned, explicase ea. Textele vechi vorbeau despre asta.

X T 1 1 27 „All’” X – 1 1

Ideea l-a făcut pe Androl să vrea să se îmbolnăvească. A forţa pe cineva să fie rău? Asta nu ar trebui să fie posibil. Soarta i-a mişcat pe oameni, i-a pus în poziţii groaznice, i-a wioto nnonn conototoo Ţi-i orroroQ Ho o costat viaţa, uneori sănătatea mentală. Dar alegerea de a-l servi pe Cel întunecat sau pe Lumină... cu siguranţă că o singură alegere nu putea fi luată de la o persoană.

Umbra pe care a văzut-o în spatele ochilor lui Dobser era o dovadă suficientă pentru Androl. Bărbatul pe care îl cunoştea a dispărut, ucis şi altceva – ceva rău – fusese băgat în trupul lui. Un suflet nou. Asta trebuia să fie.

„Orice ar fi el", a spus Pevara, „sunt încă sceptic că îl poţi forţa să vorbească".

— Cele mai bune convingeri, spuse Emarin, cu mâinile strânse la spate, sunt cele care nu sunt forţate. Pevara Sedai, dacă ai fi atât de amabil încât să îndepărtezi ţesăturile care îi blocau urechile, astfel încât să poată începe să audă – dar să le îndepărtezi doar în cel mai mic mod, ca şi cum ţesătura a fost legată şi nu eşuează. Vreau să audă ce sunt pe cale să spun".

Ea s-a conformat. Cel puţin, Androl a presupus că a făcut-o. A fi dublu legături nu însemna că îşi puteau vedea ţesăturile unul altuia. Îi putea simţi totuşi anxietatea. Se gândea la Prietenii întunecaţi pe care i-a interogat şi şi-a dorit ceva. Un instrument pe care l-a folosit împotriva lor?

— Cred că ne putem ascunde în moşiile mele, spuse i-i i 1 r z 1

Emarin cu o voce trufaşă.

A 1 1 1 * * T" > w 1 7J 1 – 1 A 1 i – 1

Androl clipi. Bărbatul se ţinea mai înalt, mai mândru, mai

mult… autoritar. Vocea lui a devenit puternică, dispreţuitoare. Tocmai aşa, devenise un nobil.

„Nimeni nu se va gândi să ne caute acolo”, a continuat Emarin. „Vă voi accepta ca asociaţi ai mei, iar cei mai mici dintre noi – tânărul Evin, de exemplu – pot intra în serviciul meu ca servitori. Dacă ne jucăm corect mâna, putem construi un Turn Negru rival”.

— 1 – L” / i /v i i i i All

„Eu… nu ştiu cât de înţelept ar fi asta, spuse Androl jucându-se.

l-l-li – i – Ti – 1 I

— Tăcere, spuse Emarin. „Îţi voi cere părerea când este necesar. Aes Sedai, *singurul* mod în care vom rivaliza cu Turnurile Alb şi Negru este să creăm un loc în care canalele bărbaţi şi femei lucrează împreună. A… Turnul Gri, dacă vrei”.

„Este o propunere interesantă”.

— Este singurul lucru care are sens, spuse Emarin, apoi se întoarse către prizonierul lor. „Nu aude ce spunem?”

— Nu, spuse Pevara.

„Eliberează-l, atunci. Aş vorbi cu el”.

Pevara făcu ezitant conform instrucţiunilor. Dobser căzu la podea, abia prinzându-se. S-a împiedicat o clipă, nesigur în picioare, apoi a aruncat imediat o privire spre ieşire.

Emarin îşi întinse mâna la spate, scoase ceva de la centură şi-l aruncă pe podea. Un sac mic. A clincat când a lovit.

— Maestre Dobser, spuse Emarin.

„Ce este asta?” întrebă Dobser, ghemuindu-se neîncetat, luând sacul. S-a uitat în ea, iar ochii i s-au mărit vizibil.

— Plată, spuse Emarin.

Dobser miji ochii. „A face ceea ce?”

— Mă înşeli, maestru Dobser, spuse Emarin. „Nu vă cer să faceţi nimic, vă plătesc scuze. L-am trimis pe Androl aici să-ţi solicite ajutorul şi se pare că are a depăşit limitele instrucţiunilor sale.

„Am vrut doar să vorbesc cu tine. Nu am avut de gând să te văd învelit în Aer şi chinuit”.

Dobser aruncă o privire în jur, suspicios. „Unde ai găsit astfel de bani, Emarin? Ce te face să crezi că poţi începe să dai ordine? Eşti doar un soldat...” Se uită din nou la conţinutul pungii.

T Tw 1 k „/ A. I – i – 1”.

— Văd că ne înţelegem, a spus Emarin zâmbind.

— Atunci îmi vei menţine frontul pentru mine?

— 1 *It* T\ 1 7 1 T A T 1 – T

„Eu... Dobser se încruntă. Se uită la Welyn şi Leems, zăcând inconştienţi pe podea.

— Da, spuse Emarin. „Asta *va* fi o problemă, nu-i aşa? Nu crezi că am putea să-i dăm Androl lui Taim şi să-l învinovăţim pentru asta?

a 7 1 IO T\ 1 C – 1 T\ – IO T\ 1 1

— Androl? spuse Dobser pufnind. „Paiesul? Doborând doi Ashaman? Nimeni n-ar crede. Nimeni”.

— Un punct valid, maestru Dobser, spuse Emarin.

— Doar dă-le Aes Sedai, spuse Dobser, smucind cu degetul spre ea.

„Vai, am nevoie de ea. O mizerie, asta e. O mizerie pură”.

— Ei bine, spuse Dobser, poate as putea vorbi cu M’Hael pentru tine. Ştii, îndreaptă-l”.

— Ar fi foarte apreciat, spuse Emarin, luând un scaun de lângă perete şi aşezându-l jos, apoi aşezând altul înaintea lui. Stătea, făcându-i semn lui Dobser să se aşeze. „Androl, fă-te util. Găsiţi ceva pentru mine şi maestrul Dobser să bem. Ceai. Îţi place zahărul?”

— Nu, spuse Dobser. „De fapt, am auzit că pe aici era vin pe undeva…”

— Vin, Androl, spuse Emarin, pocnind din degete.

Ei bine, se gândi Androl, *cel mai bine să joace rolul*. Făcu o plecăciune, aruncându-i lui Dobser o privire calculată, apoi luă nişte căni şi vin din magazie. Când s-a întors, Dobser şi Emarin vorbeau pe cale amiabilă.

— Înţeleg, spuse Emarin. „Am avut *atât* de greu să găsesc autorul potrivit în Turnul Negru. Vedeţi, necesitatea de a-mi păstra identitatea este *imperativă*”.

— Văd asta, domnule, spuse Dobser. „Dacă, dacă altcineva ar fi ştiut că un înalt Lord al Lacrimii se află printre rândurile noastre, nu ar exista un sfârşit de lins de cizme. Asta pot să vă spun! Şi M’Hael, ei bine, nu i-ar rinova oii ototo iirr-nroro qo tio 0101 Mu doinei pllO-c-l-ciA J.>v-ic-Aa. Lei. L, la. AL, JLIL, a. L, >s-il. J.>a. Ici. N Nudelo!

— Înţelegi de ce a trebuit să-mi menţin distanţa, explică Emarin, întinzând o mană şi acceptând o ceaşcă de vin în timp ce Androl o turna.

Un înalt Lord al Lacrimii? gândi Androl, amuzat. T\ 1 „’11 i – 1 L” l i i *

Dobser părea să-l bea în timp ce bea băuturi tari.

„Şi am crezut cu toţii că te îndoieşti pe Logain pentru că eşti prost!” spuse Dobser.

„Vai, lotul care mi s-a dat. Taim ar vedea prin mine într-o

clipă dacă ar fi să petrec prea mult timp în preajma lui. Aşa că am fost forţat să merg cu Logain. El şi tipul Dragon, amândoi sunt evident fermieri şi nu ar recunoaşte un bărbat înalt născut”.

„Voi spune, Doamne”, a spus Dobser, „eram suspicios”. D

după cum credeam, spuse Emarin, luând o înghiţitură din vin. „Pentru a dovedi că nu este otrăvit”, a explicat el, înainte de a preda paharul lui Dobser.

X T 1 T\ X X T\ 1 ÎI A A 1 X

— În regulă, Doamne, spuse Dobser. „Am încredere în tine”. A înghiţit vinul. „Dacă nu poţi avea încredere într-un înalt Domn însuşi, în cine poţi avea încredere, nu?”

— Foarte corect, spuse Emarin.

„Pot să-ţi spun asta”, a spus Dobser, întinzându-şi ceaşca şi dând din ea pentru ca Androl să o umple din nou, „va trebui să găseşti o modalitate mai bună de a te feri de Taim. Urmărirea lui Logam nu va mai funcţiona”.

Emarin luă o înghiţitură lungă, contemplativă, din ceaşca lui de vin. „Taim îl are. Văd. Am bănuit că aşa va fi. TAT17 7

Welyn şi ceilalţi care apar spun povestea”.

T\ 1 x 1 /x xi 1 All-* 1

— Da, spuse Dobser, lăsându-l pe Androl să-şi umple din nou ceaşca. „Logain este unul puternic, totuşi. Este nevoie de multă muncă pentru a transforma un bărbat ca el. Puterea de voinţă, ştii? Va fi o zi sau două să-l transforme. Oricum, ai putea la fel de bine să vii la Taim, să explici ce faci. El va înţelege şi tot spune că bărbaţii îi sunt mai folositori dacă nu trebuie să-i întoarcă. Nu ştiu de ce. Totuşi, nu am de ales decât să turn Login. Proces îngrozitor”. Dobser tremura.

— Atunci mă voi duce să vorbesc cu el, maestru Dobser. Vrei să garantezi pentru mine, întâmplător? eu voi… vezi că ai plătit pentru efort”.

— Sigur, sigur, spuse Dobser. „De ce nu?” Şi-a bătut vinul, apoi s-a trântit în picioare. „Va verifica pe Logain. Întotdeauna face, la această oră din noapte”.

„Şi acolo ar fi unde?” spuse Emarin.

— Camerele ascunse, spuse Dobser. „În fundaţiile pe care le construim. Ştii secţiunea de est, unde prăbuşirea a făcut toate aceste săpături suplimentare? Nu a fost un colaps, ci doar o scuză pentru a acoperi munca suplimentară făcută. Şi… Dobser ezită.

— Şi asta e de ajuns, spuse Pevara, legând din nou 1 1 i 1 /X – „– 1” T X. W.

— I

bărbatul în aer şi oprindu-şi urechile. Îşi încrucişă braţele, uitându-se la Emarin. „Sunt impresionat”. Emarin îşi despărţi mâinile într-un gest de umilinţă. „Întotdeauna am avut talentul de a-i face pe bărbaţi să se simtă în largul meu. De fapt, nu i-am sugerat să-l alegem pe Dobser pentru că am crezut că ar fi uşor de mituit. L-am ales din cauza lui.

Ei bine, puteri subestimate de exprimare cognitivă”.

A

transforma pe cineva către Umbra nu îl face mai puţin prost”, a spus Androl. „Dar dacă ai putea face asta, de ce a trebuit să-l sărim în primul rând?”

— Este o chestiune de a controla situaţia, Androl, spuse Emarin. „Un om ca Dobser nu trebuie să fie confruntat în elementul său, înconjurat de prieteni cu mai multă

inteligenţa decât el. A trebuit să-l speriem, să-l facem să se zvârcolească, apoi să-i oferim o modalitate de a se frământa”. Emarin ezita, aruncând o privire spre Dobser. „În plus, nu cred că am vrut să riscam să meargă la Taim, ceea ce ar fi putut foarte bine să facă dacă l-aş fi abordat în privat, fără ameninţarea cu violenţa”.

„Şi acum?” întreba Pevara.

— Acum, spuse Androl, îi stropim pe cei trei cu ceva care îi va ţine să doarmă până la Bel Ţine. Îi adunam pe Nalaam, Canler, Evin şi Jonneth. Aşteptam ca Taim să termine inspecţia lui Logam; pătrundem, îl salvam şi luam i – i 1 – 17» TT 1 1

Turnul înapoi din Umbra”.

Rămaseră în tăcere o clipă, camera luminata doar de o singură lampa pâlpâitoare. Ploaia a stropit geamul.

— Ei bine, spuse Pevara, atâta timp cât nu este o sarcină *dificila* pe care o propui, Androl.

Rand deschise ochii la vis, oarecum surprins să constate ca adormise. Aviendha îl lăsase în sfârşit să moştenească. De fapt, probabil ca şi ea se lasa să moştenească. Părea fa fel de obosita ca şi el. Mai mult, poate.

S-a urcat în picioare în lunca de iarba moarta. Fusese capabil să-i simtă îngrijorarea nu numai prin legătura, ci şi prin felul în care îl ţinuse. Aviendha era o luptătoare, un războinic, dar chiar şi un războinic avea nevoie de ceva de care să se ţină din când în când. Light ştia că a făcut-o.

S

— A uitat în jur. Acest lucru nu se simţea ca r-j-j 7 / / 7 * 7 J 1 Z”, 1 /V i – 7 1 /V

Tel aran rhiod, nu complet. Câmpul mort se întindea în

depărtare din toate părţile, probabil în infinit. Aceasta nu a fost adevărata Lume a Viselor; a fost un ciob de vise, o lume creata de un puternic Visător sau umblător de vise.

Rand începu să meargă, cu picioarele scârţâind frunzele moarte, deşi nu erau copaci. Probabil ca s-ar fi i i i – i /v – 7 i * * 1 1 – 1 – r*

putut trimite înapoi la propriile sale vise; deşi nu fusese niciodată la fel de bun ca mulţi dintre Părăsiţi la visele plimbate, se putea descurca atât de mult. Curiozitatea l-a împins înainte.

N-ar trebui să fiu aici, se gândi el. *Am stabilit secţii*. Cum a ajuns el în acest loc şi cine l-a creat? Avea o suspiciune. A fost o persoană care a folosit adesea cioburile de vise.

Rand simţi o prezenţă în apropiere. A continuat să meargă, fără să se întoarcă, dar ştia că cineva mergea acum lângă el.

— Elan, spuse Rand.

„Lews Therm”. Elan încă purta cel mai nou trup al său, bărbatul înalt şi frumos care purta roşu şi negru. „Moare, iar praful va domni în curând. Praful… atunci nimic”.

„Cum ai trecut pe lângă secţiile mele?”

— Nu ştiu, spuse Moridin. „Ştiam că, dacă aş crea acest loc, mi-ai fi alăturat-o. Nu poţi sta departe de mine. Modelul nu va permite. Suntem atraşi împreună, tu şi eu. Din când în când. Două corăbii acostate pe aceeaşi plajă, lovind una de cealaltă la fiecare maree nouă”.

— Poetic, spuse Rand.

— În sfârşit, am văzut-o pe Mierin să-şi desprindă lesa. Moridin se opri, iar Rand se opri, prrvându-l. Furia bărbatului părea să se dezlipească de T/kX1*lv llv x x el în

valuri de căldură.

„A venit la tine?” întrebă Moridin.

Rand nu spuse nimic.

„Nu te *preface* că ştiai că încă mai trăieşte. Nu ştiai, nu zz – w – 7 7 7 z puteai să ştii”.

Rand a rămas nemişcat. Emoţiile lui cu privire la Lanfear – sau cum se numea ea acum – erau complicate. Lews Therin o dispreţuise, dar Rand o cunoştea în primul rând ca Selene şi îi plăcuse de ea – până când, cel puţin, a încercat să le omoare pe Egwene şi Aviendha.

Gândirea la ea l-a făcut să se gândească la Moirame, l-a făcut să *spere* în lucruri la care nu ar trebui să spere.

Dacă Lanfear încă mai trăieşte… poate şi Moiraine?

L-a înfruntat pe Moridin cu încredere calmă. „Să o pierzi nu are rost, acum”, a spus Rand. „Nu mai deţine nicio putere asupra mea”.

T\ K /T * 1 * Îl – l – i 1 1 – 1 1 – i w /k w

— Da, spuse Moridin. „Te cred. Ea nu, dar cred că încă mai adăposteşte ceva de… nemulţumire faţă de femeia pe care aţi ales-o. Care este numele ei din nou? Cea care îşi spune Aiel, dar poartă arme?

Rand nu a făcut faţă încercării de a-l enerva.

— Oricum, Mierin te urăşte acum, continuă Moridin. „Cred că te învinovăţeşte pentru ceea ce i s-a întâmplat. Ar trebui să-i spui Cyndane. I s-a interzis să folosească numele pe care şi-a luat asupra ei”.

X 7 1 *îi X* 1 1 1

„Cyndane…” spuse Rand, încercând cuvântul”. Ultima şansa’? Stăpânul tău a căpătat umor, văd”.

„Nu a fost menit să fie plin de umor”, a spus Moridin.

— Nu, presupun că nu a fost. Rand se uită la peisajul nesfârşit de iarbă moartă şi frunze. „Este greu să cred că mi-a fost atât de frică de tine în acele zile de început. Mi-ai invadat visele atunci sau m-ai adus într-unul dintre aceste cioburile de vise? Nu am reuşit niciodată să-mi dau seama”.

Moridin nu spuse nimic.

„Îmi amintesc o dată…” spuse Rand. „Stat lângă foc, inconiurat de coşmaruri care se simţeau ca *Tel aran rhiod*. Nu ai fi reuşit să atragi pe cineva pe deplin în Lumea Viselor, totuşi nu sunt un mers în vise, capabil să intru pe cont propriu”.

Moridin, la fel ca mulţi dintre Părăsiţi, intrase de obicei /v /ti 7 j / *7 * 7 f f* – 7

În *Tel aran rhiod* în carne şi oase, ceea ce era periculos. Unii spuneau că intrarea în carne a fost un lucru rău, că tia pierdut o parte din umanitatea ta. De asemenea, te-a făcut mai puternic.

Moridin nu dădu nicio idee despre ceea ce se întâmplase în acea noapte. Rand şi-a amintit vag de acele zile, călătorind spre Te-ar. Şi-a amintit de viziuni în timpul nopţii, viziuni ale prietenilor sau familiei sale care ar încerca să-l omoare. Moridin… Ishamael… îl trăgea împotriva voinţei lui în vise care se intersectează cu *Tel aran rhiod*.

— Erai supărat în acele zile, spuse Rand încet, prrvându-l în ochii lui Moridin. Aproape că vedea focurile aprinzând acolo. „Încă eşti supărat, nu-i aşa? Doar îl ai cuprins. Nimeni nu l-ar putea sluji fără să fie măcar puţin nebun”.

Moridin făcu un pas înainte.

— Batjocoreşte-te cum vrei, Lews Therm. Sfârşitul răsare. Totul va fi dat la marea sufocare a Umbrei, pentru a fi întins,

rupt, *sugrumat*”.

Rand a făcut şi el un pas înainte, până la Moridin. Aveau aceeaşi înălţime.

— Te urăşti pe tine însuţi, şopti Rand. „Pot să *simt* asta în tine, Elan. Odată l-ai servit pentru putere; acum o faci pentru că victoria lui – şi sfârşitul tuturor lucrurilor – este singura eliberare pe care o vei cunoaşte vreodată. Prefer să nu existe decât să continui să fii tu. Trebuie să ştii că nu te va elibera. Niciodată. Nu tu”.

Moridin râni.

— Mă va lăsa să te omor înainte de a se termina, Lews Therin. Tu şi cel cu părul auriu, şi femeia Aiel şi micuţul cu părul negru…

— Te comporţi ca şi cum acesta ar fi un concurs între tine şi mine, Elan, îl întrerupse Rand.

Moridin râse, dându-şi capul pe spate. „Desigur că este! Nu ai văzut asta *încă*? Lângă sângele cade, Lews Therin! Este vorba despre noi doi. La fel ca în epocile trecute, iar şi iar, ne luptăm între noi. Tu şi eu”.

— Nu, spuse Rand. „Nu de data asta. Am terminat cu tine. Am o luptă mai mare de dus”.

„Nu încerca să…”

Lumina soarelui a explodat printre norii de deasupra. Adesea nu era lumina soarelui în Lumea Viselor, dar acum scălda zona din jurul lui Rand.

Moridin se împletici înapoi. Îşi ridică privirea la lumină, apoi se uită la Rand şi îşi mm ochii. „Nu te gândi… Nu crede că o să cred trucurile tale simple, Lews Therin. Weiramon a fost zdruncinat de ceea ce i-ai făcut, dar nu este un lucru atât de dificil să ţii *cuvântul* şi să asculţi cum bătăile inimii

oamenilor se accelerează”.

Rand şi-a exercitat voinţa. Frunzele moarte trosnitoare a fi 7 1 – 11” *11*

au început să se transforme la picioarele lui, devenind din nou verzi, iar lăstarii de iarbă au spart printre frunze.

Verdele s-a întins din el ca o vopsea vărsată, iar norii de deasupra s-au îndepărtat.

Ochii lui Moridin se deschiseră mai larg. S-a împiedicat, privind cerul în timp ce norii se retrăgeau… Rand îşi simţea socul. Acesta a fost ciobul de vis *al lui Moridin*.

Cu toate acestea, pentru a atrage un altul, trebuia să-l plaseze aproape de *Tel aran rhiod*. Se aplicau acele reguli. Mai era şi altceva, ceva legat de legătura dintre ei doi…

Rand înainta cu paşi mari, ridicându-şi braţele în lateral. Iarba a răsărit în valuri, flori roşii au izbucnit din pământ ca un roşu pe pământ. Furtuna s-a liniştit, norii întunecaţi arse de lumină.

„Spune-i stăpânului tău!” porunci Rand. „Spune-i că această luptă nu este ca celelalte. Spune-i că m-am săturat de minioni, că am terminat cu mişcarea lui meschină de pioni. Spune-i că *vin după EL*!”

— Este greşit, spuse Moridin, vizibil zguduit. „Acesta nu este… S-a uitat la Rand pentru o clipă, stând sub soarele arzător, apoi a dispărut.

Rand respiră adânc. Iarba a murit în jurul lui, norii au sărit înapoi, lumina soarelui s-a stins. Deşi Moridin dispăruse, ţinerea acelei transformări a peisajului fusese dificilă. Rand s-a lăsat, gâfâind, recuperându-se după efort.

Aici, a dori ca ceva să fie adevărat ar putea să fie aşa. Dacă lucrurile ar fi atât de simple în lumea reală.

A închis ochii şi a plecat, să doarmă pentru scurt timp înainte de a trebili să se trezească. Ridică-te şi salvează lumea. Dacă ar putea.

Pevara se ghemui lângă Androl în noaptea ploioasă. Pelerina ei era înmuiată complet. Ştia câteva ţesături care i-ar fi fost utile pentru asta, dar nu îndrăznea să canalizeze. Ea şi ceilalţi aveau să se confrunte cu Turned Aes Sedai şi femei din Black Ajah. Ar putea simţi dacă ar fi canalizat.

— Cu siguranţă păzesc zona, şopti Androl. În faţa lor, pământul s-a desprins într-o mare succesiune de zidărie şi tranşee asemănătoare labirintului. Acestea erau încăperile de fundaţie a ceea ce avea să devină în cele din urmă Turnul Negru propriu-zis. Dacă Dobser avea dreptate, în cadrul fundaţiei ar fi fost create alte camere – camere ascunse, deja complete, care ar continua să fie secrete pe măsură ce Turnul însuşi era construit.

O pereche de Asha man ai lui Taim stăteau de vorbă în apropiere. Deşi au încercat să pară nonşalanţi, efectul a fost stricat de vreme. Cine ar *alege* să stea afară într-o noapte ca aceasta? În ciuda unui braţ cald care le aprindea şi a unei ţesături de Aer pentru a îndepărta ploaia, prezenţa lor era suspectă.

Gardienii. Pevara a încercat să-i trimită gândul direct lui Androl.

A mers. Îşi putea simţi surprinderea în timp ce gândul îi pătrundea pe al lui.

x X/KJ 1 *A* J7 – Z2 x

Ceva s-a întors, neclar. *Ar trebui să profităm*.

Da, ea a trimis înapoi. Următorul gând era însă prea complex, aşa că l-a şoptit. „Cum nu ai observat până acum

că a părăsit fundaţia păzită noaptea? Dacă există într-adevăr camere secrete, atunci munca la ele s-ar face şi noaptea”.

„Taim a stabilit un station de acces”, şopti Androl. „Ne lasă să ignorăm asta numai atunci când îi convine – cum ar fi pentru întoarcerea lui Welyn în seara asta. În plus, această zonă este periculoasă, cu acele gropi şi tranşee. Ar fi un motiv destul de bun pentru a pune gărzi, cu excepţia.

„Cu excepţia, „, a spus Pevara, „Taim nu este tocmai genul căruia îi pasă dacă un copil sau doi îşi rupă gâtul înghiţind”.

1 1 1W1!

Androl dădu din cap.

Pevara şi Androl au aşteptat în ploaie, numărându-şi respiraţia, până când trei panglici de foc au zburat din noapte şi i-au lovit pe paznici direct în cap. Cei doi A

Asha man au căzut ca nişte saci de cereale. Nalaam, Emarin şi Jonneth îşi făcuseră treaba perfect. Canalizare rapidă; cu noroc, fie n-ar fi observat, fie ar fi considerat lucrul oamenilor de gardă ai lui Taim.

Lumina, se gândi Pevara. *Androl şi ceilalţi sunt cu adevărat arme*. Nu se oprise să se gândească că Emarin şi ceilalţi aveau să conducă cu atacuri letale. A fost complet în afara experienţei ei ca Aes Sedai. Aes Sedai nici măcar nu a ucis dragoni falşi dacă s-ar putea ajuta.

T *T* *11 1 7 1 1 X A 1 „l p. V – Ucidele blânde, spuse Androl, cu ochii în faţă. „Deşi încet”.

Uşoară. Da, s-ar putea să existe avantaje în legătură cu legăturile lor, dar a fost, de asemenea, incomod. Ar trebui să exerseze să-şi protejeze gândurile.

Emarin şi ceilalţi au intrat din întuneric, alăturându-se lui

Pevara şi Androl la brazier. Canler a rămas în urmă, împreună cu ceilalţi băieţi de la Two Rivers, gata să-i conducă din Turnul Negru într-o încercare de evadare dacă ceva nu mergea bine în seara asta. Avea sens să-l părăsesc, în ciuda protestelor sale. Avea o familie.

Au târât cadavrele în umbră, dar au lăsat brazierul aprins. Cineva care caută paznici ar vedea că lumina era încă acolo, dar noaptea era atât de ceaţă şi ploioasă încât fi trebuit să se apropie pentru a realiza că însoţitorii ei dispăruseră.

Deşi se plângea adesea că nu ştie de ce l-au urmat ceilalţi, Androl a preluat imediat conducerea acestui grup, trimiţându-i pe Nalaam şi Jonneth să privească la marginea fundaţiei. Jonneth îşi purta arcul, neînşirat în noaptea umedă. Sperau că ploaia va înceta şi că el o va putea folosi atunci când nu puteau risca să se canalizeze.

Androl, Pevara şi Emarin au alunecat pe unul dintre versanţii noroioşi în gropile de fundaţie care fuseseră săpate. Noroi s-a stropit peste ea când a aterizat, dar era deja udată, iar ploaia a spălat murdăria.

Fundaţia a fost făcută din pietre construite pentru a forma pereţi între camere şi holuri; aici jos, acesta a devenit un labirint, cu un flux constant de ploaie căzând de sus. Dimineaţa, soldaţii Asha man aveau să fie pregătiţi să se usuce fundaţia.

Cum găsim intrarea? Pevara a trimis.

Androl îngenunche, un glob foarte mic de lumină plutind deasupra mâinii lui. Picături de ploaie au trecut prin lumină, arătând pentru o clipă ca nişte meteoriţi minusculi, când au fulgerat şi au dispărut. Şi-a odihnit degetele în apa care se

întindea pe pământ.

El ridică privirea, apoi arătă cu degetul.

— Merge aşa, şopti el. „Se duce undeva. Acolo îl vom găsi pe Taim”.

Emarin mormăi apreciativ. Androl ridică o mână, chemându-i pe Jonneth şi Nalaam să coboare împreună cu ei în fundaţie, apoi a condus drumul, păşind încet.

Tu. *În linişte*. *Mutare*. *Ei bine*, ea a trimis.

Antrenat ca cercetaş, a trimis înapoi. *În pădure*. *Munţii de ceaţă*.

Câte locuri de muncă făcuse în viaţa lui? Ea îşi făcuse griii pentru el. O viaţă aşa cum a dus-o putea indica o nemulţumire faţă de lume, o nerăbdare. Felul în care a vorbit despre Turnul Negru, totuşi... pasiunea cu care era dispus să lupte... care spunea ceva diferit. Nu era vorba doar despre o loialitate faţă de Logam. Da, Androl şi ceilalţi îl respectau pe Logam, dar pentru ei, el reprezenta ceva mult mai mare. Un loc în care erau acceptaţi bărbaţi ca ei.

O

viaţă ca cea a lui Androl *ar putea* indica un om care nu s-ar comite sau nu ar fi mulţumit, dar ar putea indica şi altceva: un om care a căutat. Un bărbat care ştia că viaţa pe care şi-o dorea există acolo. Trebuia doar să-l găsească.

„Te învaţă să analizezi astfel de oameni în Turnul Alb?” îi şopti Androl în timp ce se opri lângă o uşă şi îşi muta globul de lumină înăuntru, apoi le făcu semn celorlalţi să urmeze.

Nu, a trimis ea înapoi, încercând să exerseze această metodă de comunicare, să-şi facă gândurile mai lin. *Este ceva ce o femeie reușește după primul ei secol de viaţă*.

A trimis înapoi amuzament tensionat. Au trecut într-o serie

de încăperi neterminate, niciuna dintre ele acoperită, înainte de a alunge la o porţiune de pământ nelucrat. Unele butoaie de aici ţineau smoală, dar fuseseră mutate în lateral, iar scândurile pe care stăteau în mod normal fuseseră trase. Aici s-a deschis o groapă în pământ. Apa a trecut peste buza gropii şi a coborât în întuneric. Androl îngenunche şi ascultă, apoi dădu din cap către ceilalţi înainte de a se aluneca în el. Stropirea lui a venit o secundă mai târziu.

Pevara l-a urmat, coborând doar câţiva metri. Apa era rece pe picioarele ei, dar era de la înmuiată. Androl se cocoşă, conducând drumul sub o surplosă de pământ, apoi se ridică de cealaltă parte. Micul lui glob de lumină dezvăluie un tunel. Aici fusese săpat un şanţ pentru a reţine apa de ploaie. Pevara a considerat că stăteau chiar deasupra acesteia când au doborât paznicii.

Dobser corect, a trimis ea în timp ce ceilalţi se trânteau în spate. *Taim construind tuneluri şi camere secrete*.

Au traversat şanţul şi au continuat. La mică distanţă în josul tunelului, ajunseră la o intersecţie în care zidurile de pământ erau sprijinite, ca puţurile unei mine. Cei cinci s-au adunat acolo, privind într-o direcţie, apoi în alta. Două căi.

„Aceasta este în pantă în sus”, şopti Emarin, arătând spre stânga.

— Poate la altă intrare în aceste tuneluri?

„Probabil ar trebui să ne aprofundăm”, a spus Nalaam. „Nu crezi?”

— Da, spuse Androl, lingându-şi degetul şi testând aerul. „Vântul bate corect. Vom merge mai întâi pe acolo. Atenţie. Vor fi şi alţi paznici”.

Grupul a alunecat mai în jos în tuneluri. De cât timp lucra Taim la acest complex? Nu părea îngrozitor de extins – nu treceau de alte ramificaţii – dar totuşi, era impresionant.

Deodată Androl se opri, iar ceilalţi se opriră. O voce mormăiitoare a răsunat în susul tunelului, prea moale pentru ca ei să desluşească cuvintele, însoţită de o lumină pâlpâitoare pe pereţi. Pevara a îmbrăţişat Izvorul şi a pregătit ţesături. Dacă ea a canalizat, ar observa cineva din fundaţie? Androl era evident şi el ezitant; canalizarea deasupra, pentru a ucide paznicii, fusese destul de suspectă. Dacă oamenii lui Taim de aici au simţit că este folosită Puterea Unică…

Silueta se apropia, lumina luminându-l.

Lângă ea se auzi un scârţâit, în timp ce Jonneth îşi trage arcul reîncordat de Two Rivers. Abia mai era loc în tunel pentru el. Se dezlănţui dintr-o pocnire, aerul fluierând. Mormăitul s-a oprit şi lumina a căzut.

Grupul s-a grăbit înainte să-l găsească pe Coteren pe pământ, cu ochii în sus, cu ochii în sus, cu săgeata prin piept. Lanterna lui ardea neîncetat pe pământ lângă el. Jonneth şi-a luat săgeata, apoi a şters-o pe hainele mortului. „*De* aceea încă port un arc, nenorocit de capră”.

— Aici, spuse Emarin, arătând spre o uşă groasă. „Coteren îl păzea”.

— Pregătiţi-vă, şopti Androl, apoi deschise uşa groasă de lemn. Dincolo, au găsit o serie de celule brute încorporate în peretele de pământ – fiecare cu puţin mai mult decât o cabină acoperită îngropată în pământ, cu o uşă introdusă în deschidere. Pevara se uită într-unul, care era gol. Cabina nu avea suficient loc pentru ca un bărbat să stea în picioare

înăuntru, iar camera era neluminată. A fi închis în acele celule ar însemna să fii prins în întuneric, strâns într-un spaţiu ca un mormânt.

„Uşoară!” spuse Nalaam. „Androl! El este aici. Este Login!”

Ceilalţi s-au grăbit să i se alăture, iar Androl a strâns încuietoarea uşii cu o mână surprinzător de pricepută. Deschiseră uşa celulei şi Logam se rostogoli cu un geamăt. Arăta oribil, acoperit de murdărie. Odată, părul întunecat şi ondulat şi faţa puternică ar fi putut să-l fi făcut frumos. Părea slab ca un cerşetor.

Tuşi, apoi se ridică în genunchi cu ajutorul lui Nalaam.

J. \j zv.

a 1 1 /V 1 – 1 – 1 1 * Ti – Androl îngenunche imediat, dar nu cu evlavie. Îl privi pe Logain în ochi în timp ce Emarin îi dădea liderului Asha man flaconul de băut.

Bine? întrebă Pevara.

El este, gândi Androl, un val de uşurare venind prin legătura. *Tot el este*.

L-ar fi lăsat să plece dacă l-ar fi întors, a trimis Pevara înapoi, devenind din ce în ce mai confortabil cu această metodă de comunicare.

Poate. *Cu excepţia cazului în care aceasta este o capcană*. „Stăpânul meu Login”.

ATT *11* J” T 7 T – t – w – a w t.1

„Androl”. Vocea lui Logain era răguşită. „Jonneth. Nalaam. Şi un Aes Sedai?” A inspectat-o pe Pevara. Pentru un bărbat care aparent a suferit zile, poate săptămâni, de închisoare, arăta remarcabil de lucid. „Îmi amintesc de tine. Ce Ajah eşti, femeie?”

„Contează?” ea a răspuns.

— Foarte bine, spuse Logain, încercând să se ridice. Era prea slab şi Nalaam trebuia să-l sprmne. „Cum m-ai găsit?”

„Aceasta este o poveste pentru o dată când suntem în siguranţă, Domnul meu”, a spus Androl. S-a uitat pe uşă. „Să trecem. Mai avem o noapte grea înaintea noastră. Eu…”

Androl încremeni, apoi trânti uşa.

„Ce este?” întrebă Pevara.

— Canalizare, spuse Jonneth. „Puternic”.

Strigăte, înăbuşite de uşă şi de pereţii de pământ, au răsunat afară, pe hol.

— Cineva i-a găsit pe paznici, spuse Emarin. „Domnul meu Logain, poţi să lupţi?”

Logain a încercat să stea singur, apoi s-a lăsat din nou. Fata lui devenea hotărâtă, dar Pevara simţi dezamăgirea lui Androl. Logain primise rădăcină; fie asta, fie pur şi simplu era prea obosit pentru a fi canalizat. Nesurprinzător. Pevara văzuse femei într-o formă mai bună decât aceasta, caieeiauuieaeuu. Izaleueilliuaillblălişasmsa.

IIT „11 i „waT1” 1 77 i – „Înapoi!” strigă Androl, păşind pe o parte a uşii – împotriva zidului de pământ. Uşa a explodat într-o ţesătură de foc şi distrugere.

Pevara nu a aşteptat ca molozul să se aşeze; ea a ţesut Foc şi a eliberat o coloană de distrugere pe coridor dincolo. Ştia că se confruntă cu Darkfriends, sau mai rău. Cele Trei Jurăminte nu au împiedicat-o aici.

A auzit strigăte, dar ceva a deviat focul. Imediat, un scut a încercat să se trântească între ea şi Sursă. Ea a luptat, abia, şi s-a lăsat într-o parte, respirând adânc.

„Oricine ar fi, ei sunt puternici”, a spus Pevara.

O

1 1*X 1 1 i-i. J „/K-l/K

voce chema ordine de la distanţă, răsunând în tuneluri.

Jonneth a îngenuncheat lângă ea, înclină-te. „Lumină, asta e vocea lui Taim!”

„Nu putem sta aici”, a spus Logain. „Androl. O poartă de acces”.

— Încerc, spuse Androl. „Lumină, încerc!”

„Bah”, Nalaam l-a lăsat pe Logain lângă zid. „Am mai fost în locuri mai strâmte!” Se alătură celorlalţi în prag, aruncând ţesături pe coridor. Exploziile au zguduit pereţii laterali şi murdăria a plouat de pe acoperişul de deasupra.

Pevara sări în faţa uşii, eliberând o ţesătură, apoi îngenunche lângă Androl. Privea în faţă, fără să vadă, cu o mască de concentrare. Putea simţi determinarea şi frustrarea pulsând prin legătura. Ea îl luă de mână.

„Poţi s-o faci”, şopti ea.

Pragul uşii a erupt, iar Jonneth a căzut pe spate, cu braţul ars. Pământul tremura; zidurile au început să se rupă.

Transpiraţia picura pe părţile laterale ale feţei lui Androl. Strânse din dinţi, cu faţa roşie, cu ochii deschişi larg. Fum curgea prin prag, făcându-l pe Emarin să tuşească în timp ce Nalaam îl vindeca pe Jonneth.

strigă Androl şi se apropie de vârful acelui perete în mintea lui. Era aproape acolo! Ar putea

O

ţesătură a *lovit* încăperea, o undură în pământ şi acoperişul încordat a cedat în cele din urmă. Pământul s-a revărsat deasupra lor şi totul s-a înnegrit.

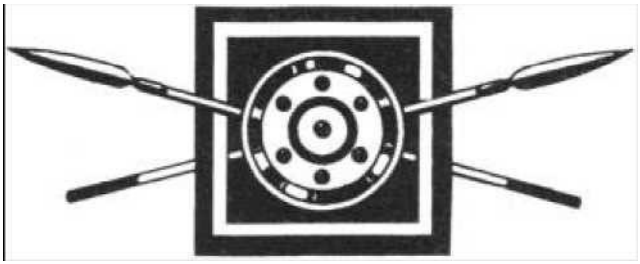

Pentru a cere o binefacere

Rand al’ Thor se trezi şi trase adânc aer în piept. S-a strecurat de pe păturile din cort, lăsând-o pe Aviendha dormind acolo şi şi-a pus un halat. Aerul mirosea a umed.

Îi aduceau aminte, în treacăt, de dimineţile din tinereţe, I – 1 A – I 1 – I 1 7 7

trezindu-se înainte de zori pentru a mulge vaca, care avea nevoie de muls de două ori pe zi. Cu ochii închişi, şi-a amintit de zgomotele lui Tam – deja sus – tăind noi stâlpi de gard în hambar. Amintindu-şi de aerul rece, băgându-şi picioarele în cizme, spălându-şi faţa cu apă lăsată să se încălzească lângă aragaz.

În orice dimineaţă, un fermier putea să-şi deschidă uşa şi să privească o lume care era încă nouă. Îngheţ crocant. Primele, strigăte tentative ale păsărilor. Lumina soarelui sparge orizontul, ca şi căscatul de dimineaţă al lumii.

Rand se apropie de clapele cortului său şi le trase înapoi, făcând semn din cap către Katerm, o Fecioară scurtă, cu părul auriu, care era de gardă. Se uita la o lume care era departe de a fi nouă. Lumea asta era veche şi obosită, ca un vânzător ambulant care fusese pe coloana vertebrală a lumii şi înapoi pe jos. Corturile înghesuiau Câmpul Merrilor, focurile de bucătăria trasau stâlpi de fum spre cerul încă întunecat al dimineţii.

Peste tot, bărbaţii lucrau. Soldaţii ungeau armuri cu ulei. Smiths a ascuţit vârfuri de lance. Femeile pregăteau pene pentru săgeţile fluturate. Micul dejun era servit din vagoane de masă bărbaţilor care ar fi trebuit să doarmă mai bine decât au dormit. Toată lumea ştia că acestea erau ultimele lor clipe înainte de sosirea furtunii.

Rand închise ochii. Îl *simţea*, pământul însuşi, ca o legătură slabă de Warder. Sub picioarele lui, larve se târau prin sol.

răspândească, atât de încet, căutând nutrienţi. Pomii scheletici nu erau morţi, căci apa pătrundea prin ei. Au adormit. Păsările albastre s-au adunat într-un copac din apropiere. Nu au strigat odată cu sosirea zorilor. S-au înghesuit, ca pentru căldură.

Pământul încă mai trăia. Trăia ca un bărbat agăţat de marginea unei stânci de vârful degetelor.

Rand deschise ochii.

— S-au întors funcţionarii mei de la Te-ar?

— Da, Rand al’ Thor, spuse Katerin.

— Trimiteţi vorbă celorlalţi conducători, spuse Rand. „Mă voi întâlni cu ei într-o oră în mijlocul câmpului, unde am poruncit să nu fie puse corturi”.

Katerin a plecat să-şi transmită comanda, lăsând alte trei Fecioare în apropiere să păzească. Rand lăsă clapetele cortului să se închidă în faţa lui şi se întoarse, apoi sări când o găsi pe Aviendha – la fel de goală ca în ziua în care se născuse – stând în cort.

„Este foarte greu să te furişez, Rand al’ Thor”, a anunţat ea zâmbind. „Legătura îţi oferă un avantai prea mare. Trebuie să mă mişc foarte încet, ca o şopârlă la miezul

nopţii, pentru ca simţul tău despre locul în care sunt să nu se schimbe prea repede”.

„Lumină, Aviendha! De ce trebuie să mă furişaţi în primul rând?”

— Pentru asta, spuse ea, apoi sări înainte, smulgându-l de cap şi sărutându-l, cu corpul ei lipit de al lui.

Se relaxă, lăsând sărutul să zăbovească. „N-ar fi surprinzător”, a mormăit el în jurul buzelor ei, „acest lucru este mult mai distractiv acum că nu trebuie să-mi fac griji că-mi îngheţ bucăţile în timp ce o fac”.

Aviendha se trase înapoi.

— Nu ar trebui să vorbeşti despre acel eveniment, Rand al’ Thor.

„Dar”.

„*Toh-ul meu* este plătit, iar acum sunt prima soră a lui Elayne. Nu-mi aduce aminte de o ruşine care este uitată”.

Ruşine? De ce i-ar fi ruşine de asta când tocmai acum. A

scuturat din cap. Auzea pământul respirând, simţea un gândac pe o frunză la jumătate de legă distanţă, dar uneori 1 i i-a – 1 n i z? – nu-l putea înţelege pe Aiel. Sau poate erau doar femei.

În acest caz, probabil a fost ambele.

Aviendha ezită lângă butoiul de apă dulce al cortului.

— Presupun că nu vom avea timp de baie.

„Oh, îţi plac băile acum?”

„Le-am acceptat ca parte a vieţii”, a spus ea. „Dacă voi locui în zonele umede, atunci voi adopta nişte obiceiuri ale zonelor umede. Când nu sunt proşti”. Tonul ei indica că majoritatea erau.

„Ce s-a întâmplat?” întrebă Rand, apropiindu-se de ea.

„Greşit?”

„Te deranjează ceva, Aviendha. Îl văd în tine, îl pot simţi în tine”. Ea l-a privit cu un ochi critic. Uşoară, dar era frumoasă. „Erai mult mai uşor de gestionat înainte de a primi înţelepciunea străveche a fostului tău sine, Rand 1 l rT-l *JJ 1*

al’ Thor”.

„Am fost?” a întrebat el zâmbind. „Nu te-ai comportat aşa la momentul respectiv”.

„Aceasta a fost când eram un copil nou, fără experienţă în capacitatea nemărginită a lui Rand al’ Thor de a fi frustrant”. Şi-a băgat mâinile în apă şi s-a spălat pe faţă. „E bine; dacă aş fi ştiut ceva din ceea ce avea să vină cu tine.

7 v 7 r A i v n – i. D-i w j s-ar putea să aş fi îmbrăcat alb şi nu l-aş fi îndepărtat niciodată”.

A zâmbit, apoi a canalizat, ţesând Apa şi trăgând lichidul din butoi într-un pârâu. Aviendha se dădu înapoi, privind cu curiozitate.

„Nu mai pari deranjat de ideea unui om care canalizează”, a remarcat el în timp ce a vânturat apa în aer şi a încălzit-o cu un fir de Foc.

„Nu mai există niciun motiv să fii deranjat. Dacă m-aş simţi inconfortabil cu tine canalizarea, m-aş comporta ca un bărbat care refuză să uite ruşinea unei femei după ce i-a fost întâlnită *toh-ul*”. Ea l-a privit.

„Nu-mi pot imagina pe cineva să fie atât de nebun”, a spus el, aruncându-şi halatul deoparte şi apropiindu-se de ea. „Aici. Aceasta este o relicvă a acelei înţelepciuni străvechi pe care se pare că o găseşti atât de frustrant”.

A

adus apa înăuntru, s-a încălzit perfect şi a spulberat-o într-un pulverizator dens de ceaţă care s-a împletit în jurul lor în grabă. Aviendha icni, strângându-l de braţ. S-ar putea să devină mai confortabilă cu modurile de zone umede, dar apa o făcea totuşi atât de inconfortabilă, cât şi de reverenţioasă.

Rand a smuls nişte săpun cu aer şi l-a bărbierit într-o parte din amestecul de apă, trimiţând un vârtej de bule în jurul lor, învârtindu-le corpurile şi trăgându-le părul în aer, răsucindu-l pe Aviendha ca pe o coloană înainte de a-l lăsa uşor înapoi spre umerii ei.

A folosit un alt val de apă caldă pentru a îndepărta săpunul, apoi a îndepărtat cea mai mare parte a umezelii, lăsându-le umede, dar neînmuiate. A aruncat apa înapoi în butoi şi, cu o nuanţă de reticenţă, a eliberat *sayin*.

Aviendha gâfâia. „Acea… A fost complet nesimţit şi iresponsabil”.

X TV /T 1 J 111 * 1 – Mulţumesc, spuse el, luând un prosop şi aruncându-i-l

„Aţi considera că majoritatea a ceea ce am făcut în timpul pocii Legendelor este iresponsabil şi iresponsabil. Era o altă perioadă, Aviendha. Au fost mult mai mulţi canalizatori şi am fost antrenaţi de mici. Nu aveam nevoie să ştim lucruri precum războiul sau cum să ucidem. Eliminasem durerea, foamea, suferinţa, războiul. În schimb, am folosit Puterea Unică pentru lucruri care ar putea părea comune”.

— Ai presupus doar că ai eliminat războiul, spuse Aviendha cu adulmecare. „Ai greşit. Ignoranţa ta te-a lăsat slab”.

„A făcut. Totuşi, nu mă pot decide dacă aş fi schimbat lucrurile. Au fost mulţi ani buni. Decenii bune, secole bune.

Am crezut că trăim în paradis. Poate că asta a fost căderea noastră. Ne-am dorit ca viaţa noastră să fie perfectă, aşa că am ignorat imperfecţiunile. Problemele au fost amplificate prin neatenţie, iar războiul ar fi putut deveni inevitabil dacă Bore nu s-ar fi făcut vreodată". S-a uscat cu prosopul.

— Rand, spuse Aviendha, apropiindu-se de el. „Astăzi, voi avea nevoie de o binefacere". Ea şi-a pus mâna pe braţul lui. Pielea mâinii ei era aspră, căluşită din zilele ei de Fecioară. Aviendha n-ar fi niciodată o doamnă înmuiată cu lapte ca cele de la curţile din Cairhien şi Te-ar. Lui Rand i-a plăcut asta foarte bine. Ale ei erau mâini care cunoscuseră munca.

„Ce bine?" el a întrebat.

— Nu sunt sigur că aş putea să-ţi refuz ceva astăzi, Aviendha.

„Nu sunt încă sigur ce va fi".

„Nu înţeleg".

— Nu trebuie să înţelegi, spuse ea. „Şi nu trebuie să-mi promiţi că vei fi de acord. Am simţit că trebuie să te avertizez, pentru că nu ţin ambuscadă un iubit. Darul meu va cere să-ţi schimbi planurile, poate într-un mod drastic, şi va fi important".

IIT X 1 //

„În regulă..."

Ea dădu din cap, la fel de încurcată ca întotdeauna, şi începu să-şi adune hainele pentru a se îmbrăca pentru ziua x – w 7 x x respectivă.

Egwene se plimba cu paşi mari în jurul unui stâlp de sticlă îngheţat în visul ei. Aproape că părea o coloana de lumină. Ce a însemnat? Ea nu putea interpreta.

Viziunea s-a schimbat şi ea a găsit o sferă. Lumea, ştia ea cumva. Cracare. Înfuriată, l-a legat cu şnur, strădumduse să-l ţină împreună. Putea să nu se rupă, dar a fost nevoie de atât de mult efort…

Ea a dispărut din vis şi a început să se trezească. Ea a îmbrăţişat imediat Sursa şi a ţesut o lumină. Unde a fost ea?

Purta o cămaşă de noapte şi stătea întinsă în pat, în Turnul Alb. Nu propriile ei camere, care erau încă în paragină în urma atacului asasinilor. Studiul ei avea o cameră mică de dormit, iar ea se culcase în ea.

Capul îi bătea cu putere. Îşi putea aminti vag că avea ochii îngroşaţi cu o seară înainte, ascultând în cortul ei de la Câmpul Merrilor informaţii despre căderea lui Caemlyn. La un moment dat, în timpul orelor târzii ale nopţii, Gawyn insistase ca Nynaeve să facă o poartă înapoi către Turnul Alb, astfel încât Egwene să poată dormi într-un pat, mai degrabă decât pe un palet pe pământ.

L” / T-1 „/X* J – X – 1 – /V 1 IK 1 1” w

Ea mormăi pentru sine, ridicându-se. Probabil că avusese dreptate, deşi îşi amintea că se simţea *net* enervat de tonul lui. Nimeni nu-l corectase, nici măcar Nynaeve. Ea s-a frecat de tâmple. Durerea de cap nu era la fel de urâtă ca cea pe care o avusese atunci când Halima „avea grijă” de ea, dar o durea foarte tare. Fără îndoială, corpul ei îşi exprima nemulţumirea faţă de lipsa de somn pe care i-o oferise în ultimele săptămâni.

La scurt timp mai târziu – îmbrăcată, spălată şi simţindu-se *puţin* mai bine – şi-a părăsit camerele pentru a o găsi pe Gawyn stând la biroul Silvianei, uitându-se peste un raport,

ignorând un novice care zăbovea lângă uşă.

— Te-ar spânzura pe fereastră de degetele de la picioare dacă te-ar vedea făcând asta, spuse sec Egwene.

Gawyn sări.

— Nu este un raport de la teancul ei, protestă el. „Sunt ultimele ştiri de la sora mea despre Caemlyn. A venit prin poarta pentru tine acum câteva minute”.

„Şi o citeşti?” S

— A înroşit.

— Arde-mă, Egwene. E *casa mea*. Nu a fost sigilat. Am crezut”.

— E în regulă, Gawyn, spuse ea oftând. „Să vedem ce scrie”.

— Nu sunt multe, spuse el cu o grimasă, întinzându-i-o. La un semn din cap din partea lui, novice a fugit. La scurt timp mai târziu, fata s-a întors cu o tavă cu fructe de clopoţei slăbite, pâine şi un ulcior cu lapte.

Egwene s-a aşezat la biroul ei din birou să mănânce, simţindu-se vinovată când novice a plecat. Cea mai mare parte a Aes Sedai şi a soldaţilor Turnului au tabărat în corturi pe Câmpul Merrilor, în timp ce ea lua masa din fructe, indiferent de cât de vechi, şi dormea într-un pat confortabil?

Totuşi, argumentele lui Gawyn avuseseră sens. Dacă toată lumea credea că e în cortul ei de pe Câmp, atunci potenţialii ucigaşi ar lovi acolo. După aproape moartea ei din mâna asasinilor Seanchan, a fost dispusă să accepte câteva măsuri de precauţie suplimentare. În special cele care au ajutat-o să aibă un somn bun.

— Femeia aceea din Seanchan, spuse Egwene, uitându/V

Z”1 1 Tiv A – 1 J n/7
se în ceaşcă. „Cel cu Illianer. Ai vorbit cu ea?”
E
l a dat din cap. „Am nişte gardieni din Turn care urmăresc perechea. Nynaeve a garantat pentru ei, într-un fel.
„Într-un fel?”
„A numit-o pe femeie mai multe variante de cap de lână, dar a spus că probabil că nu ţi-ar face niciun rău *intenţionat*
„Minunat”. Ei bine, Egwene putea folosi un Seanchan care era dispus să vorbească. Uşoară. Dacă ar trebui să se lupte cu ei şi cu trollocii în acelaşi timp?
— Nu ţi-ai urmat propriul sfat, spuse ea, observând ochii roşii ai lui Gawyn în timp ce acesta se aşeza pe 1 *′1* – X? 4 – 1 – 1 1
scaunul din faţa biroului ei.
* 7 1 – 1 II Ta
„Cineva trebuia să supravegheze uşa”, a spus el. „A chemaţi paznici i-ar fi dat pe toţi să ştie că nu sunteţi la Field”.
Îşi muşcă pâinea – din ce *fusese* făcută? – şi se uită peste raport. Avea dreptate, dar nu-i plăcea ideea ca el să nu doarmă într-o zi ca asta. Legătura Warder l-ar ajuta doar până acum.
„Deci oraşul a dispărut cu adevărat”, a spus ea. „Zeduri sparte, palatul confiscat. Înţeleg, trollocii nu au ars tot oraşul. O mare parte, dar nu toate”.
— Da, spuse Gawyn. „Dar este evident că Caemlyn este pierdut”. Ea îi simţi tensiunea prin legătura.
„Îmi pare rău”.
„Mulţi oameni au scăpat, dar este greu de spus care era

populaţia oraşului înainte de atac, cu atât de mulţi refugiaţi. Sute de mii sunt probabil morţi”.

EgWene respiră. O armată mare de oameni, distruşi într-o singură noapte. Acesta a fost probabil doar începutul brutalităţii care urma. Câţi muriseră în Kandor până acum? Nu puteau decât să ghicească.

Caemlyn deţinuse o mare parte din proviziile de hrană ale armatei andorene. Se simţea rău, gândindu-se la atât de mulţi oameni – sute de mii dintre ei – care se poticneau peste peisaj departe de oraşul în flăcări. Cu toate acestea, acest gând era mai puţin terifiant decât riscul de foame pentru trupele lui Elayne.

Ea a întocmit o notă pentru Silviana, prin care i-a cerut să trimită toate surorile suficient de puternice pentru a oferi vindecare refugiaţilor şi porţi pentru a le duce la Whitebridge. Poate că ar putea livra provizii acolo, deşi Turnul Alb era încordat aşa cum era.

„Ai văzut nota de jos?” întrebă Gawyn.

— 1 A – I – I – Ea nu avea. S-a încruntat, apoi a scanat o propoziţie adăugată în partea de jos în mâna Silvianei. Rand al’ Thor ceruse ca toată lumea să se întâlnească cu el până la…

Ea ridică privirea spre vechiul ceas de lemn de sine stătător al camerei. Întâlnirea a avut loc într-o jumătate de oră. Ea a gemut, apoi a început să-şi bage restul micului dejun în gură. Nu era demn, dar Light o *ardea* dacă avea de gând să se întâlnească cu Rand pe stomacul gol.

— O să-l strog pe băiatul ăla, spuse ea, ştergându-şi faţa. „Hai, hai să ne mişcăm”.

— Am putea fi întotdeauna ultimii, spuse Gawyn ridicându-

se. „Arată-i că nu ne porunceşte”.

„Şi să-i permit să se întâlnească cu toţi ceilalţi cât timp eu nu sunt acolo pentru a contracara ceea ce are de spus? Nu-mi place, dar Rand ţine frâiele chiar acum. Toţi sunt prea curioşi să vadă ce va face”.

Şi-a făcut o poartă înapoi spre cortul ei, în colţul pe care-l lăsase deoparte pentru Călătorie. Ea şi Gawyn au p aşit şi au părăsit cortul, în zgomotul Câmpului Merrilor.

— Amenii strigau afară; cu un tunet îndepărtat de copite, trupele galopau şi galopau în timp ce luau poziţii pentru întâlnire. Rand şi-a dat seama ce făcuse aici? A pune soldaţi împreună astfel, lăsându-i nervoşi şi nesiguri, a fost ca şi cum ai arunca o mână de artificii într-o oală de tocană şi le-ai pune pe aragaz. În cele din urmă, lucrurile aveau să înceapă să explodeze.

Egwene trebuia să gestioneze haosul. Ea a ieşit din cort, Gawyn cu un pas în spate şi în stânga ei, şi şi-a netezit fata. Lumea avea nevoie de un Amyrlin.

Silviana a aşteptat afară, îmbrăcată formal cu fură şi toiag, de parcă s-ar duce la o şedinţă din Sala Turnului.

— Vezi de asta, odată ce începe întâlnirea, spuse Egwene, dându-i biletul.

— Da, mamă, spuse femeia, apoi căzu pe pas chiar în spatele lui Egwene şi în dreapta ei. Egwene nu trebuia să se uite pentru a şti că Silviana şi Gawyn se ignorau în mod înţelept.

În partea de vest a taberei sale, Egwene a găsit un grup de Aes Sedai care se certau între ei. Ea a trecut prin ele şi a făcut tăcere în urma ei. Un mire şi-a adus calul Sifter, un cârpăt necăjit şi, în timp ce urca, se uită la Aes Sedai.

„Numai persoane care se încadrează”.

A I X 1 1 1 /V – 1 * 1 I

Asta a produs o mare de plângeri calme şi ordonate, fiecare făcută cu un sentiment de autoritate Aes Sedai. Fiecare femeie credea că are dreptul să fie la întâlnire. Egwene se uită la ei, iar femeile s-au aliniat încet. Erau Aes Sedai; ştiau că ceartă era sub ei.

Se adunară, iar Egwene privi spre Câmpul Merrilor în timp ce aştepta. Era o zonă triunghiulară mare de păşuni Shienaran, delimitată pe două laturi de râuri convergente – Mora şi Ennin – şi pe de altă parte de păduri. Iarba a fost spartă de Dashar Knob, un afloriment stâncos înalt de aproximativ o sută de picioare, cu pereţi de stânci, iar pe partea Arafellin a Mora de către Polov Heights, un deal cu vârf plat înalt de aproximativ patruzeci de picioare, cu pante treptate pe trei laturi şi o pantă mai abruptă pe malul râului. La sud-vest de Polov Heights se afla o zonă de mlaştini, iar în apropiere, râul Mora, cunoscut sub numele de Hawval Ford, un loc de trecere convenabil între Arafel şi Shienar.

afla un Ogier, vizavi de nişte ruine vechi de piatră la nord. Egwene îi adusese omagiul la scurt timp după sosire, dar Rand nu-l invitase pe Ogier la întâlnirea sa.

Armatele convergeau. Steaguri de graniţă au venit dinspre vest, unde Rand îşi făcuse tabăra. Steagul lui Perrin a arborat printre aceştia. Ciudat, că Perrin ar trebui să aibă un steag.

Dinspre sud, cortegiul lui Elayne se îndreptă spre locul de întâlnire, în mijlocul Câmpului. Regina a călărit în faţă. Palatul ei ars, dar îşi ţinea ochii înainte. Între Perrin şi

Elayne, Tairenii şi Illianerii – Light, cine lăsase acele armate să tabărească atât de aproape unul de celălalt? – au mărşăluit în coloane separate, amândoi aducând

7 X z aproape toate forţele lor.

1 – 1 – 7 w – i – 1

Cel mai bine să fii rapid. Prezenţa ei i-ar calma pe conducători, poate preveni problemele. Nu le-ar plăcea să fie lângă atât de mulţi Aiel. Fiecare clan, cu excepţia Shaido, a fost reprezentat. Încă *nu* ştia dacă o vor sprijini pe Rand sau pe ea. Unii dintre înţelepţi păreau să fi ascultat rugăminţile lui Egwene, dar ea nu primise niciun angajament.

— Uite acolo, spuse Sacrin, oprindu-se lângă Egwene.

— I-ai invitat pe oamenii de la mare?

Egwene clătină din cap. „Nu. Am crezut că sunt puţine şanse să se alăture lui Rand”. De fapt, după întâlnirea ei cu Windfinders din *Tel aran rhiod*, nu mai dorise să înoate din nou în negocieri cu ei. Îi era teamă să nu se trezească şi să descopere că şi-a schimbat nu numai primul născut, ci şi Turnul Alb însuşi.

A 7 1 1 1 1 w/K – Au făcut un spectacol destul de mare, apărând prin porţile de lângă tabăra lui Rand, purtând hainele lor colorate, Wavemistresses şi Swordmasters la fel de mândri ca monarhii.

Lumină, se gândi Egwene. *Mă întreb cât de mult a trecut de când a avut loc o întâlnire de această amploare*. Aproape fiecare naţiune a fost reprezentată şi apoi unele, luând în considerare oamenii de la mare şi Aiel. Nu mai lipseau decât Murândy, Arad Doman şi ţinuturile deţinute de Seanchan.

Ultimul dintre Sitters a urcat în cele din urmă şi a tras lângă ea. Nerăbdătoare să înainteze, dar neîndrăznind să o arate, Egwene porni încet spre locul de întâlnire. Soldaţii lui Bryne au căzut înăuntru şi au format o escortă de cizme şi ştiuci ridicate. Tabardele lor albe erau împodobite cu Flacăra lui Tar Valon, dar nu i-au eclipsat pe Aes Sedai. Felul în care au defilat le-a pus accentul pe femeile din centrul lor. Alte armate se bazau pe puterea armelor. Turnul Alb avea ceva mai bun.

Fiecare armată convergea spre locul de întâlnire, centrul câmpului, unde Rand ordonase să nu se ridice corturi. Atâtea armate împreună pe teren perfect pentru o încărcare. Ar fi bine să nu meargă greşit.

Elayne a creat un precedent, lăsând marea majoritate a forţei sale la jumătatea drumului, continuând cu o gardă mai mică de aproximativ o sută de oameni. Egwene a făcut la fel. Alţi lideri au început să se prelingă înainte, urmaşii lor ajungând să se odihnească într-un inel mare în jurul câmpului central.

Lumina soarelui a strălucit asupra Egwene în timp ce se apropia de centru. Nu s-a putut abţine să nu observe cercul mare, perfect rupt de nori, deasupra câmpului. Rand a afectat lucrurile în moduri ciudate. Nu avea nevoie de niciun anunţ pentru a spune că este prezent, niciun banner. Norii s-au tras înapoi şi lumina soarelui a strălucit când era aproape.

Cu toate acestea, nu părea că ajunsese încă la centru. – a întâlnit cu Elayne.

— Elayne, îmi pare rău, spuse ea, nu pentru prima dată.

Femeia cu părul auriu şi-a ţinut ochii înainte. „Oraşul este

pierdut, dar oraşul nu este naţiunea. Trebuie să avem această întâlnire, dar o facem repede, ca să mă pot întoarce în Andor. Unde este Rand?”

— Îşi face timp, spuse Egwene. „Întotdeauna a fost aşa”.

— Am vorbit cu Aviendha, spuse Elayne, calul ei dafin mişcându-se şi pufnind. „A petrecut noaptea trecută cu el, dar el nu a vrut să-i spună ce intenţionează în această zi”. A pomenit de cereri, spuse Egwene, privindu-i pe conducătorii adunându-se cu alei lor. Darlin Sisnera, Regele Lacrimii, a fost primul. El o va sprijini, pentru tot faptul că îi datora lui Rand coroana. Ameninţarea Seanchan încă îl deranja profund. Bărbatul de vârstă mijlocie, cu o barbă întunecată, ascuţită, nu era deosebit de frumos, dar însele şi sigur pe el însuşi. Se înclină de pe cal către Egwene, iar ea îi întinse inelul.

El a ezitat, apoi a descălecat şi a venit înainte, plecând capul şi sărutând inelul. „Lumina te luminează, Mamă”.

— Mă bucur să te văd aici, dragă.

„Atâta timp cât promisiunea ta ţine. Porţile către ţara mea natală, dacă momentul o va cere”.

„Se va face”.

Se înclină din nou, privind un bărbat care se îndrepta spre Egwene din cealaltă parte. Gregorin, Steward of Illian, a fost egalul lui Darlin în multe privinţe, dar nu în toate. Rand l-a numit pe Darlin Steward of Te-ar dar înalţii Lorzi ceruseră ca el să fie încoronat rege. Gregorin a rămas doar un administrator. Bărbatul înalt slăbise recent, faţa lui rotundă – cu barba lui obişnuită Illianer – începu să pară scufundată. Nu a aşteptat ca Egwene să-l îndeamnă; se legănă de pe cal şi-i apucă mâna, executând o plecăciune înfloritoare şi

un sărut pe inel.

„Mă bucur că voi doi aţi putut lăsa deoparte diferenţele pentru a mi se alătura în acest efort”, a spus Egwene, atrăgându-le atenţia de la privirile privite unul altuia.

„Intenţiile Lordului Dragon sunt... tulburător, spuse Darlin. „M-a ales pe mine să conduc Te-ar pentru că i-am fost împotriva lui atunci când am simţit că este necesar. Cred că va asculta raţiunea dacă i-o prezint”.

Gregorin pufni. „Lord Dragonul este perfect rezonabil. Trebuie să oferim un argument bun şi cred că va asculta”.

— Păzitorul meu are câteva cuvinte pentru fiecare dintre voi, spuse Egwene. „Te rog, ascultă ce are de spus. Cooperarea voastră va fi amintită”.

Silviana înainta şi-l trase pe Gregorin deoparte pentru a-i vorbi. Nu era prea mare importanţă de spus, dar Egwene se temea că aceşti doi vor ajunge să se ciocnească unul pe celălalt. Instrucţiunea Silvianei a fost să le ţină deoparte.

Darlin o privi cu o privire discernătoare. Părea să înţeleagă ce făcea ea, dar nu s-a plâns când se urca pe cal.

— Pari tulburat, rege Darlin, spuse ea.

— Unele rivalităţi vechi sunt mai adânci decât adâncurile oceanului, mamă. Aproape că mă pot întreba dacă această întâlnire a fost opera întunericului, sperand că vom ajunge să ne distrugem unul pe altul şi să-i facem munca pentru el”.

— Înţeleg, spuse Egwene. „Poate că ar fi mai bine să-ţi sfătuieşti oamenii – iarăsi, dacă ai făcut-o de la – că nu vor avea *loc* accidente în ziua de azi”.

„O sugestie înţeleaptă”. Se înclină, trăgându-se înapoi.

— 1 TV 1 *7 ICI – 1 – 1 /il 1 1

Erau amândoi cu ea, la fel ca şi Elayne. Ghealdan ar reprezenta Rand, dacă ceea ce a spus Elayne despre regina A

lliandre ar fi adevărat. Ghealdan nu era atât de puternic încât Alliandre să o îngrijoreze – Borderlanderu erau o altă chestiune. Rand părea să-i fi cucerit.

Fiecare dintre steagurile lor a arborat peste armatele lor respective şi fiecare conducător a fost prezent, cu excepţia reginei Ethenielle, care se afla în Kandor, încercând să-i organizeze pe refugiaţu care fugeau din patria ei. Ea lăsase un contingent considerabil pentru această întâlnire – inclusiv Antol, fiul ei cel mare – ca şi cum ar fi vrut să afirme că ceea ce s-a întâmplat aici era la fel de important pentru supravieţuirea lui Kandor ca şi llX.wX X 7

lupta la graniţă.

Kandor. Prima victimă a ultimei bătălii. S-a spus că întreaga ţară ar fi în flăcări. Andor va fi următorul? Cele două râuri? *Stabil*, se gândi Egwene.

Se simţea îngrozitor să trebuiască să se gândească cine este „pentru" cine, dar era de datoria ei să facă acest lucru. Rand nu a putut conduce personal Ultima Bătălie, aşa cum şi-ar-dori fără îndoială să facă. Misiunea lui ar fi să lupte cu Cel întunecat; nu ar avea nici prezenţa sufletească, nici timpul să acţioneze şi ca general comandant. Ea intenţiona să vină de la această întâlnire cu Turnul Alb, recunoscut ca conducând forţele adunate împotriva Umbrei, şi nu avea *să* renunţe la responsabilitatea pentru sigilii.

Z – ţ I 1 X lj X/V V /V 1 1 j

Cât de mult putea avea încredere în acest bărbat devenit Rand? El nu era Rândul cu care crescuse. Era mai

asemănător cu Rândul pe care ea ajunsese să-l cunoască în Aiel Waste, doar că mai încrezător. Şi, poate, mai viclean. Devenise destul de priceput la Jocul Caselor.

Niciuna dintre aceste schimbări în el nu era lucruri groaznice, presupunând că încă mai putea fi raţionat.

Acesta este steagul Aradului Doman?" gândi ea, surprinsă. Nu era doar steagul, ci steagul *Regelui*, indicând că călărea cu acele forţe care tocmai sosiseră pe teren. Rodel Ituralde urcase în sfârşit pe tron sau Rand alesese pe altcineva? Steagul regelui Domani a arborat lângă cel al lui Davram Bashere, unchiul reginei Saldaea.

„Uşoară". Gawyn îşi împinse calul lângă al ei. „Acel steag…"

— Înţeleg, spuse Egwene. „Va trebui să o identific pe Siuan: au menţionat sursele ei cine a preluat tronul? Mi-a fost teamă că Domanii vor merge în luptă fără un conducător".

„Domanii? Vorbeam despre *asta*".

Ea i-a urmat ochii. O nouă forţă se apropia, mişcându-se cu aparentă grabă, sub steagul taurului roşu.

— Murândy, spuse Egwene. „Curios. Roedran a decis în sfârşit să se alăture restului lumii.

Murândienii nou sosiţi au făcut mai mult spectacol decât meritau probabil. Îmbrăcămintea lor, cel puţin, era drăguţă: tunici galbene şi roşii peste poştă; căşti de alamă cu boruri largi. Centurile roşii largi purtau simbolul taurului de încărcare. Ei şi-au păstrat distanţa faţă de andoreni, strângându-se în spatele forţelor Aiel şi venind dinspre nord-vest.

Egwene se uită spre tabăra lui Rand. Încă nici urmă de

Dragon însuşi.

IT* 7 *11. C1 w 1

— Vino, spuse ea, împingându-l pe Sifter să se îndrepte spre forţa murândiană. Gawyn a căzut lângă ea, iar

Chubain a adus o forţă de douăzeci de soldaţi ca gardian.

Roedran era un om corpulent, îmbrăcat în roşu şi auriu;

I – 1 1 1 1 i 1 – *11 d 7 7 1

practic auzea calul bărbatului gememd la fiecare pas. Părul lui subţire era mai mult alb decât negru şi o privea cu o expresie neaşteptat de ascuţită. Regele Murândy era puţin mai mult decât conducătorul unui oraş, Lugard, dar rapoartele ei indicau că acest bărbat nu făcea o treabă proastă în extinderea domniei sale. Având în vedere câţiva ani, ar putea avea de fapt un regat complet pe care să-l numească al său.

Roedran ridică o mână cărnoasă, oprindu-şi alaiul. Şi-a frânat calul şi a aşteptat ca el să se apropie de ea, aşa cum era de obicei. El nu a făcut-o.

Gawyn mormăi un blestem. Egwene lăsă ca un zâmbet să-i tragă marginile buzelor. Gardienii ar putea fi de folos, chiar dacă doar pentru a exprima ceea ce ea nu ar trebui. În cele din urmă, ea împinse calul înainte.

„Aşa de”. Roedran o privi. „Tu eşti noua Amyrlin. Un andoran”.

— Amyrlinul nu are naţionalitate, spuse Egwene cu răceală.

— Sunt curios să te găsesc aici, Roedran. Când ţi-a trimis Dragonul o invitaţie?”

„Nu a făcut-o”. Roedran îi făcu semn unui paharnic să-i aducă nişte vin. Am crezut că este timpul că Murândy nu

mai este lăsată în afara evenimentelor”.

„Şi prin ale cui porţi ai ajuns? Cu siguranţă nu ai trecut Andor ca să ajungi aici”.

Roedran ezită.

— Ai venit din sud, spuse Egwene, studiindu-l. „Andor. Elayne a trimis după tine?

— Ea nu a *trimis* după mine, se răsti Roedran. „Regina sângeroasă mi-a promis că, dacă îi susţin cauza, va emite o declaraţie de intenţie, promiţându-i că nu va invada Murândy”. El a ezitat. „În plus, am fost curios să văd acest dragon fals. Toată lumea din lume pare să-şi fi părăsit simţurile în privinţa lui”.

„Ştii despre *ce* este această întâlnire, nu?” spuse, zz y X z X Egwene.

A fluturat o mână. „Să-l convingi pe acest om să-şi îndepărteze căile de cucerire, sau ceva de genul”.

„Suficient de bun”. Egwene se aplecă înainte. „Am auzit că regula ta se consolidează frumos şi că Lugard ar putea avea o anumită autoritate reală în Murândy pentru o dată”.

— Da, spuse Roedran, ridicându-se puţin îndreptat. -! 1 zw X z X *f* X Este adevărat.

Egwene se aplecă mai departe. Cu plăcere, spuse ea încet, apoi zâmbi. Îl întoarse pe Sifter şi şi-a condus alaiul departe.

— Egwene, spuse Gawyn încet, trecându-şi calul lângă al ei, chiar ai făcut asta?

— Pare tulburat?

Gawyn aruncă o privire peste umăr. „Foarte”.

„Excelent”.

Gawyn a continuat să călărească pentru o clipă, apoi a

izbucnit într-un rânjet adânc.

fost în mod pozitiv rău”.

— 1 I 1 J? 1 1 x 1 – J – 1 I 1 *11*

„Este la fel de nepoliticos pe cât l-au spus rapoartele”, a spus Egwene. „El poate suferi câteva nopţi petrecute întrebându-se cum a tras sforile Turnul Alb în tărâmul său. Dacă mă simt deosebit de răzbunător, îi voi stabili câteva secrete bune pe care să le dezgroape. Acum, unde *este* păstorul ăla? Are îndrăzneala să ne ceară”.

Ea a încetat când l-a văzut venind. Rand traversă iarba rumenită a câmpului, îmbrăcat în roşu şi auriu. Un mănunchi uriaş plutea în aer lângă el, susţinut de ţesături pe care ea nu le putea vedea.

Iarba a înverzit la picioarele lui.

Nu a fost o schimbare mare. Pe unde a călcat, gazonul şi-a revenit, răspândindu-se din el ca un val moale de lumină prin obloanele care se deschideau. Bărbaţii s-au dat înapoi; caii îşi băteau copitele. În câteva minute, întregul inel de trupe a stat pe iarbă care a trăit din nou.

Cât timp trecuse de când nu văzuse un câmp simplu de verde? Egwene respiră. O parte din întunericul zilei fusese luminat.

— Aş da o monedă bună să ştiu cum face asta, murmură ea pe sub răsuflarea ei.

„O ţesătură?” întrebă Gawyn. „Am văzut-o pe Aes Sedai făcând flori să înflorească iarna”.

„Nu cunosc nicio ţesătură care ar fi atât de extinsă”, a E

egwene. „Se simte atât *de natural*. Du-te să vezi dacă poţi afla cum face asta. Poate unul dintre Aes Sedai cu Asha man Warders va dezvălui adevărul”.

Gawyn dădu din cap, alunecând.

Rand şi-a continuat mersul, urmat de acel pachet mare plutitor, Asha man în negru şi o gardă de onoare a lui Aiel. Aielul a respins rândurile obişnuite, măturând pământul ca un roi, învârtindu-se. Chiar şi soldaţii care l-au urmat pe Rand s-au ferit de Aiel. Pentru mulţi dintre soldaţii mai în vârstă, un val de maro şi bronz ca acesta însemna moartea.

Rand a mers calm, intenţionat. Mănunchiul de pânză pe care îl purta cu Air a început să se desfăşoare în faţa lui. Fâşii mari de pânză se ondulau în vânt înaintea lui Rand, împletindu-se unul cu celălalt, lăsând urme lungi în urma lor. Stâlpi de lemn şi ţăruşi de metal au căzut din interiorul lor, iar Rand i-a prins pe cei în fire nevăzute de Aer, învârtindu-i.

Nu a rupt niciodată pasul. Nu se uită la vâltoarea de pânză, lemn şi fier, în timp ce pânza se ondula în faţa lui ca peştii din adâncuri. Din pământ au izbucnit bulgări mici de pământ. Unii soldaţi au sărit.

A devenit un om de spectacol, se gândi Egwene în timp ce stâlpii se învârteau şi coborau în găuri. Mătură benzi de pânză înfăşurate în jurul lor, legându-se. În câteva secunde, un pavilion masiv s-a instalat, steagul Dragonului zvâcnind de la un capăt, steagul cu simbolul antic al Aes Sedai pe celălalt.

Rand nu făcu pasul când ajunse la pavilion, cu părţile 1 – w 1 l l 1 u px 1 1 – X 1 d X A l

din pânză despărţite pentru el. „Puteţi aduce fiecare câte cinci”, a anunţat el când a păşit înăuntru.

„Silviana”, a spus Egwene, „Sacrin, Romanda, Lelaine. Gawyn va fi al cincilea când se va întoarce”.

Oamenii din spate au suferit decizia în tăcere. Nu s-au putut plânge că şi-a luat Gardianul pentru protecţie sau Păzitorul ei pentru sprijin. Ceilalţi trei pe care le alesese erau consideraţi pe scară largă printre cei mai influenţi din Turn şi, împreună, cei patru pe care i-a adus includeau câte doi Aes Sedai de la Salidar şi loialiştii Turnului Alb.

Ceilalţi conducători i-au permis lui Egwene să intre înaintea lor. Toţi au înţeles că această confruntare era, în esenţă, între Rand şi Egwene. Sau, mai degrabă, Dragonul şi Scaunul Amyrlin.

Nu erau scaune în interiorul pavilionului, deşi Rand atârna în *colţuri* globuri de lumină, iar unul dintre Asha man a depus o măsuţă în centru. Ea a făcut o numărătoare rapidă. Treisprezece globuri strălucitoare.

Rand stătea în faţa ei, cu braţele la spate, cu mâna strânsă de celălalt antebraţ, aşa cum devenise obiceiul lui. A *JT* – JWJ 1 W1 A V 7 1.

Min stătea lângă el, cu o mână pe braţ.

— Mamă, spuse el, dând din cap.

Deci s-ar preface respect, nu-i aşa? Egwene dădu din cap. „Domnul Dragonului”.

„1 – 1 w -!! – I

Ceilalţi conducători şi micile lor urmaşi au intervenit, mulţi făcând asta cu timiditate până când Elayne a intrat înăuntru, tristeţea de pe chipul ei liniştindu-se când Rand îi zâmbi călduros. Femeia cu capul de lână era încă impresionată de Rand, mulţumit de felul în care reuşise să-i hărţuiască pe toţi să vină aici. Elayne a considerat că era o chestiune de mândrie când a făcut bine.

Şi nu simţi o mică măsură de mândrie? se întrebă Egwene.

Rand al' Thor, cândva simplu băiat din sat şi aproape logodnicul tău, acum cel mai puternic om din lume? Nu te simţi mândru de ceea ce a făcut?

Poate un pic.

Borderlanderii au intrat, conduşi de regele Easar din Shienar, şi nu a fost nimic timid la ei. Domanii erau conduşi de un bărbat mai în vârstă pe care Egwene nu-l cunoştea.

— Alsalam, şopti Silviana, părând surprinsă. „S-a întors".

Egwene se încruntă. De ce niciunul dintre informatorii ei nu-i spusese că a apărut? Uşoară. Rand ştia că Turnul Alb încercase să-l ia în custodie? Egwene însăşi descoperise acest fapt cu doar câteva zile înainte, îngropată într-o grămadă de hârtii ale Elaidei.

Cadsuane intră, iar Rand dădu din cap către ea, de parcă i-ar fi permis. Ea nu a adus cinci, dar nici el nu părea să ceară ca ea să fie numărată printre cei cinci ai lui Egwene. Asta i s-a părut un precedent deranjant. Perrin a intrat cu soţia sa şi au rămas deoparte. Perrin şi-a încrucişat braţele din trunchiul copacului, purtând noul său ciocan la centură. Era mult mai uşor de citit decât Rand. Era îngrijorat, dar avea încredere în Rand. Şi Nynaeve a ars-o. Şi-a luat poziţia lângă Perrin şi Faile.

Şefii clanului Aiel şi înţelepţii au intrat într-o masă mare – „Aduceţi doar cinci" a lui Rand însemna „probabil că fiecare şef de clan putea aduce cinci. Unii înţelepţi, inclusiv Sorilea şi Amys, şi-au făcut drum spre cortul lui Egwene.

Lumina să-i binecuvânteze, se gândi Egwene, eliberând o respiraţie ţinută. Ochii lui Rand pâlpâiră spre femei, iar Egwene surprinse o strângere a buzelor. A fost surprins că nu toţi Aieli l-au sprijinit, pe toţi.

Regele Roedran de Murândy a fost unul dintre ultimii care au intrat în cort, iar Egwene a observat ceva curios. Câţiva dintre Asha manul lui Rand – Narishma, Flinn, Naeff – s-au mutat în spatele lui Roedran. Alţii, lângă Rand, păreau la fel de alerti ca pisicile care văzuseră un lup rătăcind pe lângă.

Rand se apropie de bărbatul mai scund şi mai larg şi se uită în ochii lui. Roedran se bâlbâi o clipă, apoi începu să-şi şteargă fruntea cu o batistă. Rand continuă să se uite la el.

„Ce este?" întrebă Roedran. „Tu eşti Dragonul Renăscut, aşa spun ei. Nu ştiu dacă *te-aş* fi lăsat…

preşte-te, spuse Rand, ridicând un deget.

Roedran se linişti imediat.

„Lumina mă arde", a spus Rand. „Tu nu eşti el, nu?" „OMS?" întrebă Roedran.

Rand se întoarse de la el, fluturând mâna pentru a-i face pe Narishma şi pe ceilalţi să se retragă. Au făcut asta fără tragere de inimă. „M-am gândit sigur…" spuse Rand, 1 1 1 – T T 1» – clătinând din cap. „Unde *eşti*?

„OMS?" întrebă Roedran cu voce tare, aproape scârţâind.

Rand l-a ignorat. Clapele de la pavilion se liniseră în cele din urmă, toată lumea înăuntru.

— Deci, spuse Rand. „Suntem cu toţii aici. Mulţumesc că aţi venit".

„Nu se pare că am avut o alegere nenorocită", mormăi Gregorin. Adusese cu el o mână de nobilimi Illianer ca cei cinci ai săi, toţi membri ai Consiliului celor Nouă. „Am fost prinşi între tine şi Turnul Alb însuşi. Lumina ne arde".

„Ştii până acum", continuă Rand, „că Kandor a căzut şi Caemlyn a fost luat de Umbră. Ultimele rămăşiţe ale lui Malkier sunt atacate la Tarwm's Gap. Sfârşitul este peste

noi”.

— Atunci de ce stăm aici, Rand al’ Thor? a cerut regele Paitar de Arafel. Bătrânului îi mai rămăsese doar o panglică subţire de păr gri pe cap, dar încă avea umerii largi şi era intimidant. „Să punem capăt acestei posturi şi să fim cu ea, omule! „Mai este o luptă de făcut”.

— Îţi promit că te lupţi, Paitar, spuse Rand încet. „Tot ceea ce poţi suporta şi apoi ceva. Acum trei mii de ani, am întâlnit forţele celor întunecate în luptă. Am avut minunile din Age of Legends, Aes Sedai, care putea face lucruri care să-ţi facă mintea zguduită, *ter angreal* care le-ar putea permite oamenilor să zboare şi să-i facă imuni la lovituri. Încă *abia am câştigat*. Te-ai gândit la asta? Ne confruntăm cu Umbra aproape în aceeaşi stare ca atunci, cu Forsaken care nu au îmbătrânit. Dar nu suntem aceiaşi oameni, nici pe departe”.

Cortul a tăcut. Flapsurile suflau în briză.

1 1 ITil 1 – 1 1

— Ce spui, Rand al’ Thor? spuse Egwene, încrucişându-şi braţele. „Că suntem condamnaţi?”

wjr – ’1 – Z27 v // 1 – w

„Spun că trebuie să planificăm”, a spus Rand, „şi să prezentăm un atac unificat. Că ne-am descurcat prost data trecută şi aproape că ne-a costat războiul. Fiecare am crezut că ştim cea mai bună cale de a merge”. A întâlnit ochii lui Egwene. „În acele vremuri, fiecare bărbat şi femeie se considerau lider pe teren. O armată de generali. *De* aceea aproape că am pierdut. *Asta* ne-a lăsat cu pata, Ruperea, nebunia. Am fost la fel de vinovat ca oricine. Poate cel mai vinovat.

„Nu voi avea ca asta să se întâmple din nou. Nu voi salva această lume doar pentru a o sparge a doua oară! Nu voi muri pentru naţiunile omenirii, doar ca să se întoarcă unul împotriva celuilalt în momentul în care ultimul Trolloc va cădea. Îl plănuieşti. Arde-mă lumina, *ştiu* că eşti!”

Ar fi fost uşor să ratezi privirile pe care Gregorm şi Darlin şi-au aruncat unul altuia sau felul în care Roedran o privea pe Elayne. Ce naţiuni ar fi sparte de acest conflict şi care ar interveni – din altruism – pentru a-şi ajuta vecinii? Cât de repede ar deveni altruismul lăcomie, şansa de a ocupa un alt tron?

Mulţi dintre conducătorii de aici erau oameni cumsecade. A fost nevoie de mai mult decât o persoană decentă să deţină atâta putere şi să nu privească în altă parte. Chiar şi Elayne înghiţise o altă ţară când se prezenta oportunitatea. Ar face asta „*din* nou. Era natura conducătorilor, natura naţiunilor. În cazul lui Elayne, chiar părea potrivit, deoarece lui Cairhien i-ar fi fost mai bine sub conducerea ei decât fusese.

Câţi ar presupune acelaşi lucru? Că ei, desigur, ar putea conduce mai bine – sau să restabilească ordinea – într-un alt pământ?

KT* X w 1 – *11* T-1 J w 1

„Nimeni nu vrea război”, a spus Egwene, atrăgând atenţia mulţimii.

— Cu toate acestea, cred că ceea ce încerci să faci aici este dincolo de chemarea ta, Rand al’ Thor. Nu poţi schimba natura umană şi nu poţi apleca lumea după capriciile tale. Lăsaţi oamenii să-şi trăiască viaţa şi să-şi aleagă propriile căi”.

— Nu *vreau*, Egwene, spuse Rand. Era un foc în ochii lui, ca cel pe care ea îl văzuse când încercase prima dată să-i aducă pe Aiel la cauza lui. Da, acea emoţie părea foarte asemănătoare lui Rand – frustrarea că oamenii nu vedeau lumea atât de clar pe cât credea el.

„Nu văd ce altceva poţi face”, a spus Egwene. „Ai numi un împărat, pe cineva care să ne conducă pe toţi? Ai deveni un adevărat tiran, Rand al’ Thor?

Nu a dat înapoi o replică. Îşi întinse mâna într-o parte, iar unul dintre Asha manul său a strecurat o hârtie rulată în ea. Rand a luat-o şi a pus-o pe masă. El a folosit Puterea pentru a-l derula şi pentru a-l menţine plat.

Documentul supradimensionat era plin cu litere I /K I – J X-\ TT-V 1 – strânse, înghesuite.

— O numesc Pacea Dragonului, spuse Rand încet. „Şi acesta este unul dintre cele trei lucruri pe care le voi cere de la tine. Plata ta, către mine, în schimbul vieţii mele”.

„Lasă-mă să văd asta”. Elayne a întins mâna spre el, iar Rand, evident, l-a lăsat să plece, pentru că a reuşit să-l smulgă de pe masă înaintea oricăruia dintre ceilalţi conducători surprinşi.

T 1” X 7 – 1 – „1 – 1 1

— Închide graniţele naţiunilor tale în poziţiile lor actuale, spuse Rand, iar braţele la spate. „Interzice ţării să atace ţara şi necesită deschiderea unei şcoli grozave în fie care capitală – complet finanţată şi cu uşile deschise pentru cei care doresc să înveţe”.

— Face mai mult decât atât, spuse Elayne, cu un deget spre document în timp ce citea. „Atacaţi un alt ţinut sau intraţi într-o dispută minoră la frontieră armată, iar celelalte

naţiuni ale lumii au obligaţia de a apăra ţara atacată. Uşoară! Restricţii tarifare pentru a preveni sugrumarea economiilor, bariere în calea căsătoriei între conducătorii naţiunilor, cu excepţia cazului în care cele două linii de guvernare sunt în mod clar împărţite, prevederi pentru dezbrăţirea pământului de la un domn care începe un conflict... Rand, *chiar te* aştepţi să semnăm

X z *f* X *f* asta?

„Da”.

Indignarea conducătorilor a fost imediată, deşi Egwene a stat calm şi a aruncat câteva priviri către celălalt Aes Sedai. Păreau tulburaţi. La fel de bine ar trebui să fie – şi asta a fost doar o parte din „preţul” lui Rand.

Conducătorii mormăiră, fiecare dorind să aibă o şansă la document, dar nu dorind să se asume şi să privească peste umărul lui Elayne. Din fericire, Rand gândise înainte şi au fost distribuite versiuni mai mici ale documentului.

„Dar există motive foarte bune de conflict, uneori!” spuse Darlin, uitându-se peste documentul său. „De exemplu, crearea unui tampon între tine şi un vecin agresiv”.

„Sau ce se întâmplă dacă unii oameni din ţara noastră trăiesc peste graniţă?” a adăugat Gregorm. „Nu avem mandatul de a interveni şi de a-i proteja, dacă vor fi asupriţi? Sau ce se întâmplă dacă cineva ca Seanchan revendică un teren care este al nostru? Interzicerea războiului pare ridicol!”

— Sunt de acord, spuse Darlin. „Lord Dragon, ar trebui să avem *mandatul* de a apăra pământul care este de drept al nostru!”

„Eu”, a spus Egwene, întrerupând argumentele, „sunt mai

interesat să aud celelalte două cerinţe ale lui”.

— Îl cunoşti pe unul dintre ei, spuse Rand.

— Focile, spuse Egwene.

„Semnarea acestui document nu ar însemna nimic pentru Turnul Alb”, a spus Rand, aparent ignorând comentariul. „Nu vă pot interzice foarte bine tuturor să vă influenţaţi pe ceilalţi; asta ar fi o prostie”.

— E *deja o* prostie, spuse Elayne.

Elayne nu se mai simţea atât de mândră de el, se gândi Egwene.

— Şi atâta timp cât vor fi jucate jocuri politice, continuă Rand către Egwene, Aes Sedai le va stăpâni. De fapt, acest document vă avantalează. Turnul Alb *a* crezut întotdeauna că războiul este, după cum se spune, miop. În schimb, îţi cer altceva. Sigiliile”.

„Eu sunt Observatorul lor”.

„Numai pe nume. Tocmai au fost descoperite şi eu le deţin. Din respect pentru titlul tău tradiţional, te-am abordat mai întâi în legătură cu ele”.

I I TA A” 1 1 i „A TA T – i Tk T – „M-a abordat? Nu ai făcut o cerere”, a spus ea. „Nu ai făcut o *cerere*. Ai venit, mi-ai spus ce ai de gând să faci şi ai plecat”.

— Am sigiliile, repetă el. „Şi le voi sparge. Nu voi permite ca nimic, nici măcar ţie, să se interpună între mine şi să protelez această lume”.

Peste tot în jurul lor au continuat certuri pe tema documentului, conducătorii mormăind cu confidenţii şi vecinii lor. Egwene făcu un pas înainte, cu faţa lui Rand peste măsuţa, cei doi ignoraţi pentru moment.

— Nu le vei sparge dacă te opresc, Rand.

„De ce ai vrea să mă opreşti, Egwene? Dă-mi un singur motiv pentru care ar fi o idee proastă”.

T T – I – r? X – 1 – Cil v/K-1 – IV

„Un singur motiv în afară de faptul că îl va lăsa pe întunecat să se dezlege în lume?”

„Nu a fost liber în timpul Războiului Puterii”, a spus Rand. „El ar putea atinge lumea, dar Bore care este deschis l va pierde. Nu imediat”.

„Şi cât a costat să-l laşi să atingă lumea? Ce sunt ei acum? Orori, groază, distrugere. Ştiţi ce se întâmplă cu pământul. Morţii mergând, răsucirea ciudată a Modelului. Asta se întâmplă cu sigiliile doar slăbite! Ce se întâmplă dacă chiar le rupem? Numai Lumina ştie”.

„Este un risc care trebuie asumat”.

„Nu sunt de acord. Rand, nu ştii ce va face să-i elibereze sigiliile – nu ştii dacă l-ar putea lăsa să scape. Nu ştii cât de aproape a fost să iasă când Bore a fost asigurat ultima dată. Spunerea acelor sigilii ar putea distruge lumea însăşi! Dacă singura noastră speranţă constă în faptul că de data aceasta a fost împiedicat, nu complet liber?”

— Nu va funcţiona, Egwene.

„Nu ştii asta. Cum poţi?”

El a ezitat. „Multe lucruri în viaţă sunt incerte”.

— Deci *nu* ştii, spuse ea. „Ei bine, am căutat, am citit, am ascultat. Ai citit lucrările celor care au studiat asta, s-au gândit la asta?”

„Speculaţii Aes Sedai”.

— 7 1 – C – 1 T” 1 1 I

— Singurele informaţii pe care le avem, Rand! Deschide închisoarea Celui întunecat şi totul ar putea fi pierdut.

Trebuie să fim mai atenţi. Pentru asta este Amyrlin Seat, acesta este o parte din motivul pentru care Turnul Alb a fost fondat în primul rând!” El chiar a ezitat. Lumină, se *gândea el*. Ar putea ea să ajungă la el?

— Nu-mi place, Egwene, spuse Rand încet. „Dacă mă înfrunt împotriva lui şi sigiliile nu sunt rupte, singura mea alegere va fi să creez o altă soluţie imperfectă. Un petic, chiar mai rău decât ultima dată – pentru că cu sigiliile vechi şi slăbite de acolo, voi întinde tencuială nouă peste crăpăturile adânci. Cine ştie cât ar dura focile de data asta? În câteva secole, am putea avea aceeaşi luptă din nou”.

„Este atât de rău?” spuse Egwene. „Cel puţin este sigur. Ai sigilat Bore data trecută. Ştii cum să o faci”.

„Am putea ajunge din nou cu pata”.

„Suntem pregătiţi pentru asta, de data aceasta. Nu, nu fi ideal. Dar Rand… chiar vrem să riscam asta? Să rişti soarta fiecărei fiinţe vii? De ce să nu urmezi calea simplă, calea cunoscută? Reface sigiliile din nou. Consolidează închisoarea”.

— Nu, Egwene. Rand se dădu înapoi. „Uşoară! Despre asta este vorba? Vrei ca *savin* să fie din nou pătat. Tu Aes Sedai… eşti ameninţat de ideea unor bărbaţi care pot canaliza, subminându-ţi autoritatea!”

„Rand al’ Thor, să nu *îndrăzneşti să* fii atât de prost”. Îi întâlni privirea. Conducătorii păreau să acorde puţină atenţie acestei conversaţii, în ciuda faptului că lumea depindea de ea. Au cercetat cu atenţie documentul lui Rand, mormăind indignaţi. Poate că asta intenţionase, să le distragă atenţia cu documentul, apoi să se arunce spre lupta adevărată.

Încet, furia i s-a topit de pe faţă şi şi-a ridicat mâna pe o parte a capului.

— Lumină, Egwene. Încă poţi s-o faci, ca sora pe care nu am avut-o niciodată – să-mi legă mintea în noduri şi să mă faci să te iubesc şi să te iubesc în acelaşi timp".

„Cel puţin sunt consecvent", a spus ea. Vorbeau acum foarte încet, aplecându-se peste masă unul spre celălalt. În lateral, Perrin şi Nynaeve erau probabil suficient de aproape pentru a auzi, iar Min li se alăturase. Gawyn se întorsese, dar a păstrat distanţa. Cadsuane a înconjurat camera, privind în cealaltă direcţie – prea ascuţit. Ea asculta înăuntru.

„Nu fac acest argument în speranţa nebună de a restabili pata", a spus Egwene. „Ştii că sunt mai bun decât atât. Este vorba despre protejarea omenirii. Nu pot să cred că eşti dispus să rişti totul cu o şansă slabă".

— O şansă slabă? spuse Rand. „Vorbim despre intrarea în întuneric în loc să înfiinţăm o altă Eră a Legendelor. Am putea avea pace, sfârşitul suferinţei. Sau am putea avea un alt Breaking. Lumină, Egwene. Nu ştiu sigur dacă aş *putea* repara sigiliile, sau să fac altele noi, în acelaşi mod. Cel întunecat trebuie să fie pregătit pentru acest plan".

„Şi tu mai ai unul?"

„Ţi-am spus-o. Rup sigiliile pentru a scăpa de dopul vechi, imperfect, şi încerc din nou într-un mod nou.

„Lumea în sine este costul eşecului, Rand". Se gândi o clipă. „Sunt mai multe aici. Ce nu-mi spui?"

Rand a părut ezitant şi, pentru o clipă, a părut copilul pe care ea îl prinsese cândva muşcăturile furişe din plăcintele stăpânei Cauthon cu Mat. – O să-l omor, Egwene.

„OMS? Moridin?”

„Cel întunecat”.

Ea se retrase şocată. „Îmi pare rău. Ce ai făcut”.

„O să-l *omor*”, a spus Rand pasional, aplecându-se înăuntru. „Voi pune capăt celui întunecat. Nu vom avea niciodată pace adevărată atâta timp cât el va fi acolo, pândind. Voi smulge închisoarea, voi intra în ea şi îl voi înfrunta. Voi construi o nouă închisoare dacă va trebui, dar mai întâi, voi încerca să pun capăt tuturor acestor lucruri. Protejaţi modelul, roata, definitiv”.

— Lumină, Rand, eşti *nebun*!

„Da. Asta face parte din preţul pe care l-am plătit. Din fericire. Doar un bărbat cu inteligenţa zguduită ar fi suficient de îndrăzneţ pentru a încerca asta”.

— Mă voi lupta cu tine, Rand, şopti ea. „Nu te voi lăsa să ne atragi pe toţi în asta. Ascultă raţiunea. Turnul Alb ar trebui să vă ghideze aici”.

A k „/ 1 – 1 T1 1 – All 1 – 1

— Am cunoscut îndrumările Turnului Alb, Egwene, răspunse el. „Într-o cutie, bătută în fiecare zi”.

Cei doi priviră peste masă. În apropiere au continuat alte argumente.

„Nu mă deranjează să semnez asta”, a spus Tenobia. „Mie mi se pare bine”.

„Bah!” mârâi Gregorin. „Voi, graniştilor, nu vă pasă nimic de politica din sud. Îl vei semna? Ei bine, bine pentru tine. Eu, însă, nu îmi voi lega ţara de zid”.

— Curios, spuse Easar. Bărbatul calm clătină din cap, zbârcindu-se de un alb pur. „După ce am înţeles, nu este ţara ta, Gregorin. Dacă nu presupuneţi că Lordul Dragon va

muri şi că Mattin Stepaneos nu-şi va cere tronul înapoi. Poate că ar fi dispus ca Lordul Dragon să poarte Coroana de Laur, dar nu şi tu, sunt sigur”.

„Nu sunt toate astea fără sens?” întrebă Alliandre. „*Seanchan* sunt grijile noastre acum, nu-i aşa? Pacea nu poate exista niciodată atâta timp cât ei sunt acolo.

— Da, spuse Gregorin. „Seanchan şi acele blestemate mantii albe”.

„Vom semna”, a spus Galad. Cumva, Lordul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii ajunsese să deţină copia oficială a documentului. Egwene nu se uită la el. Era greu să nu mă uit. Îl iubea pe Gawyn, şi nu pe Galad, ci pe bine… era greu să nu mă uit.

„Mayene îl va semna şi ea”, a spus Berelain. „Găsesc că voinţa Lordului Dragon este perfect justă”.

„Bineînţeles că *l-ai* semna”. Darlin adulmecă. „Domnul meu Dragon, acest document pare conceput pentru a proteja interesele unor naţiuni mai mult decât altele”.

„Vreau să aud care este a treia sa cerinţă”, a spus Roedran. „Nu-mi pasă nimic când vorbesc despre foci; aceasta este afacerea Aes Sedai. El a susţinut că există trei cerinţe, iar noi am auzit doar două”.

T’V 1”*”, „w A 1 l * 1 – 1 J * 1

Rand ridică o sprânceană. „Al treilea şi ultimul preţ – ultimul lucru pe care îl vei plăti în schimbul vieţii mele pe versanţii lui Shayol Ghul – este acesta: comand armatele tale pentru Ultima Bătălie. Cu totul şi complet. Fă ce spun eu, du-te unde spun eu, luptă unde spun eu”.

Acest lucru a provocat o erupţie mai mare de argumente. Era, evident, cea mai puţin scandaloasa dintre cele trei

cereri, deşi *era* imposibil din motive pe care Egwene le stabilise de la.

Conducătorii l-au tratat ca pe un atac la suveranitatea lor. Gregorin se uită cu privirea la Rand prin zgomot, păstrându-şi doar respectul cel mai slab. Amuzant, din moment ce avea cea mai mică autoritate dintre toate. Darlin clătină din cap, iar chipul lui Elayne era *livid*.

Cei de partea lui Rand s-au certat, în primul rând cei de la graniţă. *Sunt disperaţi*, se gândi Egwene. *Sunt depăşitr* Probabil că s-au gândit că, dacă i-ar fi dat porunca Dragonului, el ar merge imediat spre apărarea Ţărilor de Graniţă. Darlin şi Gregorin nu ar fi niciodată de acord cu asta. Nu cu Seanchani care le respira pe gât.

Lumină, ce mizerie.

Egwene a ascultat argumentele, sperand că îl vor pune R

and pe margine. Odată, s-ar putea să aibă. Acum, el stătea şi privea, cu braţele încrucişate la spate. Faţa lui deveni senin, deşi ea era din ce în ce mai sigură că era o mască. Văzuse fulgerări ale temperamentului lui înăuntru. Rand cu siguranţă era mai stăpân pe sine acum, dar nu era 11 1 – 1 7 – X X Z

deloc lipsit de emoţii.

— 1 1 – 7 – i 1 – 1 Z-1 1 /V – 1 1 – Egwene chiar s-a trezit zâmbind. Cu toate plângerile lui despre Aes Sedai, cu toată insistenţele lui că nu va fi controlat de ei, el se comporta din ce în ce mai mult ca unul dintre ei însuşi. S-a pregătit să vorbească şi să preia controlul, dar ceva în cort s-a schimbat. A… senzaţie în aer. Ochii ei păreau atraşi de Rand. Sunetele veneau de afară, sunete pe care ea nu le putea plasa. Un zgomot slab? Ce făcea el?

Argumentele au încetat. Rand pe rând conducătorii sau întors spre el. Lumina soarelui de afară s-a stins, iar ea se bucură de acele sfere de lumină pe care le făcuse.

— Am nevoie de voi, le spuse Rand încet. „Ţara în sine are nevoie de tine. Te certaţi; Ştiam că o vei face, dar nu mai avem timp de ceartă. Ştiu asta. Nu poţi să mă îndepărtezi de planurile mele. Nu mă poţi face să te ascult. Nicio forţă a armelor, nicio ţesătură a Puterii Unice nu mă poate *face să* mă înfrunt pe Cel întunecat pentru tine. Trebuie să o fac la alegerea mea”.

„Chiar ai arunca lumea pentru asta, Lord Dragon?” întrebă Berelain.

Egwene zâmbi. Fusta luminoasă nu păru brusc atât de sigură de partea pe care o alesese.

— Nu va trebui, spuse Rand. „O vei semna. A nu face acest lucru înseamnă moarte”.

— Deci este o extorcare, se răsti Darlin.

— Nu, spuse Rand, zâmbind către Oamenii Mării, care spuseseră puţin când stăteau lângă Perrin. Citiseră pur şi simplu documentul şi dădură din cap între ei, parcă impresionaţi. „Nu, dragă. Nu este extorcare… este un aranjament. Am ceva ce vrei, ceva de care ai nevoie. Pe mine. Sângele meu. Eu voi muri. Cu toţii ştim asta de la început; Profeţiile o cer. Cum îmi doreşti asta, ţi-l voi vinde în schimbul unei moşteniri de pace pentru a echilibra moştenirea distrugerii pe care i-am dat-o lumii ultima dată”.

El a scanat întâlnirea, uitându-se la fiecare conducător pe rând. Egwene îşi simţi determinarea aproape ca pe un lucru fizic. Poate că era natura lui *de la veren*, sau poate că era doar greutatea momentului. O presiune a crescut în

interiorul pavilionului, îngreunând respiraţia.

O va face, se gândi ea. *Se vor plânge*, *dar se vor îndoi*.

— Nu, spuse Egwene cu voce tare, cu vocea ei rupând aerul. „Nu, Rand al' Thor, nu vom fi hărţuiţi să vă semnăm documentul, să vă acordăm controlul exclusiv asupra acestei bătălii. Şi eşti un prost complet dacă crezi că cred că ai lăsa lumea – tatăl tău, prietenii tăi, toţi cei pe care îi iubeşti, întreaga umanitate – să fie măcelăriţi de trolloci dacă te sfidăm.

El i-a întâlnit ochii şi, deodată, ea nu a fost sigură. T – 1 7 – 7 – O Z-l – 2

Light, *chiar* nu ar refuza, nu-i aşa? Chiar ar sacrifica 1 7 lumea?

„Îndrăzneşti să-l numeşti pe Lord Dragon prost?" întrebă Narishma.

— Amyrlinul *nu* trebuie vorbit în acest fel, spuse Silviana, apropiindu-se de Egwene.

A X JX 1 L 1 – 1 1 – Argumentele au început din nou, de data aceasta mai tare. Rand îi ţinu privirea pe Egwene, iar ea văzu cum se ridică în faţa lui o mânie. Strigătele se ridicau, tensiunea crescând. Nelinişte. Furie. Vechile un, aprinse din nou, alimentate de teroare.

Rand şi-a sprijinit mâna pe sabia pe care o purta zilele astea – cea cu dragonn pe teacă – celălalt braţ încrucişat la spate.

— Voi *avea* preţul meu, Egwene, mârâi el.

— Cere dacă vrei, Rand. Tu *nu eşti* Creatorul. Dacă mergi la Ultima Bătălie cu această prostie, oricum suntem cu toţii morţi. Dacă mă lupt cu tine, atunci există o şansă să te răzgândesc".

„Totodată Turnul Alb a fost o suliţă în gâtul meu”, se răsti Rand. – întotdeauna, Egwene. Şi acum chiar ai devenit unul dintre ei”.

Ea îi întâlni privirea. Înăuntru, însă, începea să-şi piardă siguranţa. Ce se întâmplă dacă aceste negocieri s-au întrerupt? Şi-ar conduce cu adevărat soldaţii să lupte cu ai lui Rand?

Avea impresia că s-ar fi împiedicat de o stâncă în vârful unei stânci şi s-ar fi înclinat spre cădere. Trebuia să existe o modalitate de a opri asta, de a-l salva!

Rand a început să se întoarcă. Dacă ar fi părăsit pavilionul, acesta ar fi sfârşitul.

„Rand!” ea a spus.

A

Îngheţat.

— Nu mă voi clinti, Egwene.

„Nu face asta”, a spus ea. „Nu le arunca pe toate”.

„Nu poate fi ajutat”.

„Da, se poate! Tot ce trebuie să faci este să nu mai fi un prost atât de ars de lumină, de lână şi de prost A v v jA l i 7

Încăpăţânat!”

— 1 7 – zi i w – Egwene se trase înapoi. Cum ar fi putut ea să-i vorbească de parcă s-ar fi întors în Câmpul lui Emond, la început?

Rand se uită la ea o clipă.

— Ei bine, cu siguranţă ai putea înceta să mai fi o dată o dată un băiat răsfăţat, sigur de sine şi neatenuat, Egwene. Şi-a aruncat braţele în sus. *O* I A JL r? 7 – 1 1 l – 7 *J*!

„Sânge şi cenuşă! Aceasta a fost o pierdere de timp”.

Avea foarte aproape dreptate. Egwene nu a observat că

cineva nou intra în cort. Rand a făcut, totuşi, şi s-a învârtit în timp ce clapetele s-au despărţit şi au lăsat să intre lumină. Se încruntă la intrus.

Încruntarea i-a murit imediat ce a văzut persoana care a intrat.

Moiraine.

Un talent

Pavilionul a devenit din nou liniştit. Perrin ura o

X U-VHV nu., 1U.L. 11111 VU UX 1J.V. VU.1H Frustrare, furie, frică. Teroare.

O mare parte a fost îndreptată către femeia care stătea chiar în interiorul intrării în pavilion.

Mat, *prostule binecuvântate*, se gândi Perrin, izbucnind într-un rânjet. *Tu ai făcut-o*. *Chiar ai făcut-o*.

Pentru prima dată după ceva timp, gândirea „la Mat a făcut ca culorile să se învârtească în viziunea lui. Îl văzu pe Mat călare pe un cal, călare de-a lungul unui drum prăfuit, mângâind cu ceva ce ţinea în mână. Perrin a respins imaginea. Unde ajunsese Mat acum? De ce nu se întorsese cu Moiraine?

Nu conta. Moiraine s-a întors. Lumină, Moiraine! Perrin se îndreptă spre ea să o îmbrăţişeze, dar Faile îl prinse de

mânecă. El a urmat ochii ei.

Rand. Fata lui devenise palidă. Se îndepărtă de masă, ca şi cum toate celelalte ar fi fost uitate, şi se îndreptă spre Moiraine. El întinse mâna ezitant şi îi atinse fata.

— Lângă mormântul mamei mele, şopti Rand, apoi căzu în genunchi în faţa ei. „Cum?”

Moiraine zâmbi, sprijinindu-şi o mână pe umăr. „Roata tese aşa cum vrea Roata, Rand. Ai uitat asta?”

„Eu.

— Nu aşa cum vrei, Dragon Reborn, spuse ea blând. „Nu aşa cum va face oricare dintre noi. Poate că într-o zi se va tese singur din existentă. Nu cred că acea zi este astăzi, nicio zi curând”.

„Cine este această femeie?” spuse Roedran. „Şi despre ce vorbeşte ea? Eu... Se întrerupse în timp ce ceva nevăzut îl trânti pe partea laterală a capului, făcându-l să sară. Perrin se uită la Rand, apoi observă zâmbetul de pe buzele lui Egwene. El a prins mirosul satisfacţiei ei, în ciuda z – 1 1 X – 1 – 7 *

tuturor oamenilor din pavilion.

N

„A *JT* i i * *

ynaeve şi Min, care stăteau în apropiere, miroseau complet şocaţi. Voind Lumina, Nynaeve ar rămâne aşa pentru puţin timp. A striga la Moiraine nu ar ajuta chiar acum.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Rand.

— Dar am, răspunse Moiraine cu drag. „Doar că nu a Pi – 1 x 1 – 1 – l *JJ*

fost răspunsul pe care l-ai dorit”.

R

Land a îngenuncheat, apoi şi-a dat capul pe spate şi a ras.

— Lumină, Moiraine! Nu te-ai schimbat, nu?

„Toţi ne schimbăm zi de zi”, a răspuns ea, apoi a zâmbit. „Eu mai mult decât unii, în ultima vreme. Ridice în picioare. Eu sunt cel care ar trebui să îngenuncheze în faţa ta, Lord Dragon. Ar trebui cu toţii”.

Rand se ridică şi se dădu înapoi pentru a-i permite lui Moiraine să intre în pavilion. Perrin mai simţi un miros şi zâmbi când Thom Merrilin se strecură în cort în spatele ei. Bătrânul gleeman îi făcu cu ochiul lui Perrin.

— Moiraine, spuse Egwene, făcând un pas înainte. „Turnul Alb te primeşte înapoi cu braţele deschise. Serviciul dumneavoastră nu a fost uitat”.

— Hmm, spuse Moiraine. „Da, ar trebui să cred că descoperirea unei viitoare Amyrlin s-ar reflecta bine asupra mea. Aceasta este o uşurare, deoarece cred că eram pe calea liniştii, dacă nu a execuţiei, înainte.

„Lucrurile s-au schimbat”.

„Evident”. Moiraine dădu din cap. „Mamă”. Ea trecu pe lângă Perrin şi îl strânse pe braţ, cu ochii sclipind.

Rând pe rând, conducătorii Borderlander au luat săbiile în mână şi s-au înclinat sau au făcut o reverenţă în faţa ei. Fiecare părea să o cunoască personal. Mulţi dintre ceilalţi din cort păreau încă derutaţi, deşi Darlin ştia evident cine E

l a fost mai mult… gânditor decât confuz.

Moiraine ezită lângă Nynaeve. Perrin nu putea să prindă parfumul lui Nynaeve chiar atunci. Asta i s-a părut de rău augur. *Oh*, *Lumina*. *Uite ca vine*…

Nynaeve o cuprinse pe Moiraine într-o îmbrăţişare – w X X

puternică.

Moiraine rămase în picioare o clipă, mirosind clar şocată, cu mâinile întinse în lateral. În cele din urmă, ea îi întoarse îmbrăţişarea într-un mod oarecum matern, 1 I /V 1 1 K T 7 7 j bătându-l pe Nynaeve pe spate.

TVT X 1 * 1 w X X 1 – j

Nynaeve o eliberă, trăgându-se înapoi, apoi şi-a şters o lacrimă de pe ochi.

— Nu *îndrăzni* să-i spui lui Lan despre asta, mârâi ea.

— N-aş visa la asta, spuse Moiraine, trecând să stea în centrul pavilionului.

„Femeie insuportabilă”, mormăi Nynaeve în timp ce îşi ZZ 1 – 1 1 W T 1 1 – * „J” 7

ştergea o lacrimă de pe celălalt ochi.

— Moiraine, spuse Egwene. „Ai venit la momentul potrivit”.

„Am un talent pentru asta”.

Ei bine”, a continuat Egwene în timp ce Rand s-a întors la masă, „Rand Dragonul Renăscut… a decis să păstreze acest pământ pentru răscumpărare pentru cererile sale, refuzând să-şi facă datoria dacă nu suntem de acord cu capriciile lui”.

Moiraine îşi strânse buzele, preluând contractul pentru Pacea Dragonului, în timp ce Galad îl puse pe masă pentru ea. Ea l-a scanat.

„Cine *este* această femeie?” spuse Roedran. „Şi de ce noi… Vrei să opreşti asta!” Ridică o mână de parcă ar fi fost lovit de un fir de Aer, apoi se uită cu privirea la Egwene – totuşi, de data aceasta unul dintre Asha manul din

apropiere era cel care mirosea satisfăcut.

— Frumoasă lovitură, Grady, şopti Perrin.

— Mulţumesc, Lord Perrin.

1 7 w w – 1 1 1 – Grady avea să o cunoască numai prin legendă, desigur, dar poveştile despre Moiraine se răspândiseră printre cei care îl urmau pe Rand.

„Bine?” spuse Egwene.

„Şi se va întâmpla că ceea ce au făcut oamenii va fi om 11 coKii” în A/Tnî în o TTmhrco un mtindo nocto spulberat, a şoptit Mioiiaiiie„Umbra se va întinde peste Modelul Epocii, iar Cel întunecat îşi va pune din nou mâna asupra lumii omului. Femeile vor plânge şi bărbaţii vor prepeli, cum naţiunile pământului se sfâşie ca o pânză putrezită. Nimic nu va rezista, nici nu va rămâne”.

Oamenii au târât picioarele. Perrin se uită întrebător la Rand.

„Totuşi se va naşte cineva pentru a înfrunta Umbra”, spuse Moiraine mai tare. „Născut încă o dată, aşa cum s-a născut înainte şi se va naşte din nou, timp fără sfârşit! Dragonul va renaşte şi va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor la renaşterea lui. El va îmbrăca poporul în sac şi cenuşă, iar prin venirea Sa va sfărâma lumea, rupând toate legăturile

1 1 w l 1 u care leagă!

„Ca zorii neîngrădiţi, el ne va orbi şi ne va arde, totuşi Dragonul Renăscut se va confrunta cu Umbra la Ultima Bătălie şi sângele lui ne va da Lumina. Lasă lacrimile să curgă, oameni ai lumii. Plângi pentru mântuirea ta!

„Aes Sedai”, a spus Darlin, „iertaţi, dar asta este foarte de rău augur”.

— Măcar va fi o mântuire, spuse Moirame. „Spune-mi,

Maiestate. Acea profeţie vă porunceşte să vărsaţi lacrimi. Trebuie să plângi pentru că mântuirea ta vine cu atâta durere şi îngrijorare? Sau, în schimb, trebuie să plângi în mântuirea ta? Pentru omul care va suferi pentru tine? Singurul pe care îl ştim cu siguranţă nu va pleca de la această luptă?”

Se întoarse către Rand.

„Aceste cereri sunt nedrepte”, a spus Gregorin. „El ne cere să ne păstrăm graniţele aşa cum sunt!”

El va ucide poporul său cu sabia păcii, a spus Moiraine, „şi-i va nimici cu frunza”.

Este Ciclul Karaethon. *Am mai auzit aceste cuvinte*.

— Focile, Moiraine, spuse Egwene. „Plănuieşte să le spargă. El sfidează autoritatea Scaunului Amyrlin”.

Moiraine nu părea surprinsă. Perrin bănuia că ascultase afară înainte de a intra. Semăna foarte mult cu ea.

— O, Egwene, spuse Moiraine. „Ai uitat? „Turnul nepătat se rupe şi îndoaie genunchiul în faţa semnului uitat”.

Egwene se înroşi.

„Nu poate exista sănătate în noi, niciun lucru bun să crească”, a citat Moiraine, „căci ţara este una cu Dragonul Renăscut, iar el una cu pământul. Suflet de foc, inimă de piatră”.

Se uită la Gregorin. „În mândrie el cucereşte, forţând pe cei mândri să cedeze”.

Pentru cei din graniţă. „El cheamă munţii să îngenuncheze”.

Către oamenii de mare. „... iar mările să cedeze”.

Lui Perrin, apoi Berelain. „... şi chiar cerul să se plece”.

Pentru Darlin. „Rugaţi-vă ca inima de piatră să-şi aducă

aminte de lacrimi…”

Apoi, în sfârşit, lui Elayne. „… iar sufletul de foc, iubirea. Nu poţi lupta cu asta. Niciunul dintre voi nu poate. Îmi pare rău. Crezi că a ajuns singur la asta? Ea ridică documentul. „Modelul este echilibru. Nu este bine, nici rău, nici înţelepciune, nici nebunie. Pentru Model, aceste lucruri nu contează, dar *va* găsi echilibru. Ultima Epocă s-a încheiat cu o Rupere, şi astfel următoarea va începe cu pace – chiar dacă trebuie să-ţi fie împinsă în gât ca un medicament dat unui prunc care ţipă”.

„Dacă pot să vorbesc?” Un Aes Sedai purtând un sal maro făcu un pas înainte.

— Poţi, spuse Rand.

— Acesta este un document înţelept, Lord Dragon, spuse Brown. Era o femeie robustă, cu un ton mai direct decât se aştepta Perrin de la un brun. „Dar văd un defect un nul care a fost ridicat mai devreme. Atâta timp cât Seanchan sunt scutiţi de el, va fi lipsit de sens. Nu va fi pace atâta timp cât vor cuceri”.

— Asta e o problemă, spuse Elayne, cu braţele încrucişate. „Dar nu singurul. Rand, văd ce încerci să faci şi te iubesc pentru asta. Acest lucru nu înlătură faptul că acest document este în mod fundamental insuportabil. Pentru ca un tratat de pace să funcţioneze, ambele părţi trebuie să îşi dorească în continuare pacea datorită beneficiilor pe care le prezintă.

„Acest lucru nu oferă nicio modalitate de a soluţiona disputele. Ele *vor* apărea, vor apărea întotdeauna. Orice document ca acesta trebuie să ofere o modalitate de a soluţiona astfel de lucruri; trebuie să stabiliţi o modalitate

de a pedepsi o infracţiune, cu excepţia celorlalte ţări să intre în război total. Fără această schimbare, micile nemulţumiri vor creşte şi vor crea presiune de-a lungul anilor până când vor exploda.

„Aşa cum este aceasta, aproape că necesită ca naţiunile să cadă asupra primei care rupe pacea. Nu îi împiedică să înfiinţeze un regim de marionete în regatul căzut, sau chiar într-un alt regat. În timp, mă tem că acest tratat va fi considerat nul; la ce foloseşte dacă protejează doar pe hârtie? Rezultatul final al acestui lucru va fi război. Război masiv, copleşitor. Vei avea pace pentru o vreme, mai ales în timp ce trăiesc cei care te venerează. Dar pentru fiecare an de pace pe care îl câştigi, vei câştiga unul de mai mare distrugere odată ce lucrul se va destrama".

Rand şi-a sprijinit degetele pe document. „Voi face pace cu Seanchan. Vom adăuga o prevedere. Dacă conducătorul lor nu semnează, atunci documentul este anulat. Veţi fi cu toţii de acord atunci?"

— Asta rezolvă problema mai mică, spuse Elayne încet, dar nu şi pe cea mai mare, Rand.

„Există încă o problemă mai mare aici", a spus o nouă voce.

Perrin se întoarse, surprins. Aviendha? Ea şi cealaltă Aiel nu participaseră la argumente. Ei doar priviseră. Perrin aproape uitase că erau acolo.

„Şi tu?" spuse Rand.

— Vii să merg pe cioburile – O 1 XA – 1 1 r-\ X

visurilor mele, Aviendha?

— Nu fi copil, Rand al' Thor, spuse femeia, ridicându-se cu paşi mari pentru a pune degetul pe document. „Ai *toh*.

— Te-am lăsat afară, protestă Rand. „Am încredere în tine şi în toţi cei Aiel”.

— Aielii nu sunt în ea? spuse Easar. „Lumină, cum ne-a ratat asta!”

„Este o insultă”, a spus Aviendha.

Perrin se încruntă. Mirosea foarte grav. De la orice alt Aiel, el s-ar aştepta ca acel parfum ascuţit să fie urmat de un văl tras şi o suliţă ridicată.

A – 11 T-v 1 /V 1 – 1 ZO -! 1 – I 1

— Aviendha, spuse Rand zâmbind. „Ceilalţi sunt pe cale să mă spânzureze pentru că le-am pus în ea, iar tu eşti supărat că ai fost lăsat afară?”

— Îmi cer binefacerea de la tine, spuse ea. „Asta este. Pune Aiel-ul în documentul tău, „Pacea Dragonului”. Vă vom lăsa altfel”.

— Nu vorbeşti pentru toţi, Aviendha, spuse Rand. „Nu poţi...” Toţi înţelepţii cortului au urcat în spatele lui Aviendha, parcă în ritm împreună. Rand clipi.

„Aviendha poartă onoarea noastră”, a spus Sorilea.

— Nu fi prost, Rand al’ Thor, a adăugat Melaine.

„Acesta este un lucru al femeilor”, a adăugat Sarinde. „Nu vom fi mulţumiţi până când nu vom fi trataţi în mod egal cu cei din zonele umede”.

„Este chestia asta prea dificilă pentru noi?” întrebă

A KT* lii” /V11/Vi1 *11*

Amys. „Ne insultaţi dând de înţeles că suntem mai slabi 1 „lj027 7 7

decât ceilalţi?”

„Toţi sunteţi nebuni!” spuse Rand. „Îţi dai seama că asta v-ar *interzice să* vă luptaţi unii cu alţii?”

— W t! – 1 i w *a* – 7 11 T-X – 7 1 i w w.

— Nu din luptă, spuse Aviendha. „Din lupta fără motiv”. „Războiul este scopul tău”, a spus Rand.

— Dacă crezi asta, Rand al’ Thor, spuse ea cu voce rece, chiar te-am antrenat prost.

„Vorbeşte înţelepciune”, a spus Rhuarc, apropiindu-se în faţa mulţimii. „Scopul nostru a fost să ne pregătim pentru nevoia ta de noi în această Ultima Bătălie – scopul nostru a fost să fim suficient de puternici pentru a fi i i – r t – 1 „I I a A i păstraţi. Vom avea nevoie de un alt scop. Am îngropat 1 – 7 1 i – T\ 1 1 I r-i-il KT 1 1 *

dispute de sânge pentru tine, Rand al’ Thor. Nu le-aş lua din nou. Acum am prieteni pe care prefer să nu-i ucid”.

— Nebunie, spuse Rand, clătinând din cap. „Bine, te bag înăuntru”. Aviendha părea mulţumită, dar ceva îl deranja pe Perrin. Nu-l înţelegea pe Aiel – Lumina, nu-l înţelegea pe Galia, care îi fusese atât de mult timp cu el. Totuşi, observase că lui Aiel îi plăcea să facă ceva. Chiar şi atunci când stăteau, erau în alertă. Când alţi bărbaţi jucau sau tăiau zaruri, aielii făceau adesea în linişte ceva folositor.

— Rand, spuse Perrin, ridicându-se, luându-l de braţ. „Un moment vă rog?”

— I 1 – jw”-l – 1 1 * 1 1 1 w

Rand ezită, apoi dădu din cap spre el şi flutură mâna. „Suntem izolaţi; nu ne pot auzi acum. Despre ce este vorba?”

„Ei bine, tocmai am observat ceva. Aielii sunt ca nişte instrumente”.

„În regulă”.

„Şi uneltele care nu sunt folosite devin ruginite”, a spus

Perrin.

— De aceea s-au aruncat unii pe alţii, spuse Rand, frecându-şi tâmpla. „Pentru a-şi menţine abilităţile. De aceea i-am scutit. Lumină, Perrin! Cred că asta va fi un dezastru. Dacă le includem în acest document…”

— Nu cred că ai de ales acum, spuse Perrin. „Ceilalţi l vor semna niciodată dacă Aiel-ii sunt lăsaţi afară”.

„Nu ştiu dacă oricum îl vor semna”, a spus Rand. Se uită cu dor la foaia de pe masă. „A fost un vis atât de frumos, Perrin. Un vis de bine pentru umanitate. Am crezut că le am. Până când Egwene mi-a spus cacealma, am crezut că le am.

Era un lucru bun că alţii nu puteau simţi mirosul emoţiilor lui Rand, sau toţi cei de acolo ar fi ştiut că el nu va refuza niciodată să meargă împotriva Celui întunecat. Rand nu şi-a arătat niciun indiciu pe faţă, dar înăuntru, Perrin ştia că fusese la fel de nervos ca un băiat la prima sa tuns.

„Rand, nu vezi?” spuse Perrin. „Soluţia”.

Rand se încruntă la el.

— *Aielul*, spuse Perrin. „Instrumentul care trebuie folosit. Un tratat care trebuie pus în aplicare…”

Rand ezită, apoi zâmbi larg.

— Eşti un geniu, Perrin.

„Atâta timp cât este vorba despre fierărie, presupun că ştiu ceva sau două”.

„Dar asta… nu e vorba de fierărie, Perrin…”

— Sigur că este, spuse Perrin. Cum a putut Rand să nu vadă asta?

Rand se întoarse, terminând fără îndoială ţesătura. Se îndreptă spre document, apoi îl ridică spre unul dintre

funcţionarii săi din spatele pavilionului. „Vreau să se adauge două prevederi. În primul rând, acest document este nul dacă nu este semnat nici de Fiica celor Nouă Luni Seanchan, nici de împărăteasa. Al doilea… Aiel-ul – toţi, cu excepţia Shaido – trebuie să fie înscrişi în document ca întăritori ai păcii şi mediatori ai disputelor dintre naţiuni. Orice naţiune poate apela la ei dacă se simt abuzaţi, iar Aiel – nu armatele inamice – vor oferi reparaţii. Ei pot vâna criminali peste graniţele naţionale. Ei trebuie să fie *supuşi* legilor naţiunilor în care locuiesc în acel moment, dar nu sunt *supuşi* ai acelei naţiuni.

Se întoarse către Elayne. „Există forţarea ta, Elayne, modalitatea de a împiedica micile tale presiuni să nu se dezvolte”.

„Aielul?” întrebă ea sceptică.

— 1 l – 1 1 T” 1 1 1 i – i 1 T” > 1

— Eşti de acord cu asta, Rhuarc? întrebă Rand. „Bael, Jheran, voi restul? Pretindeţi că eşti lăsat fără scop, iar Perrin te vede ca pe un instrument care trebuie lucrat. Veţi prelua această taxă? Pentru a preveni războiul, pentru a pedepsi pe cei care greşesc, pentru a lucra cu conducătorii naţiunilor pentru a vedea dreptatea slujită?

— Dreptatea aşa cum o vedem noi, Rand al’ Thor, spuse Rhuarc, sau aşa cum o văd ei?

T T 17 – Z” 1 r? j-jA”.

— Va trebui să fie conform conştiinţei Aielilor, spuse Rand. „Dacă te cheamă, vor trebui să ştie că vor primi dreptatea ta. Acest lucru nu va funcţiona dacă Aiel devin pur şi simplu pioni. Autonomia ta va fi ceea ce face ca acest lucru să fie eficient”.

Gregorin şi Darlin au început să se plângă, dar Rand i-a făcut cu o privire. Perrin dădu din cap pentru sine, cu braţele încrucişate. Plângerile lor erau mai slabe acum decât fuseseră înainte. A mirosit… grijuliu din partea multora dintre ei.

Ei văd asta ca pe o oportunitate, şi-a dat seama el. *Ei văd pe Aiel ca nişte sălbatici şi cred că vor fi uşor de manipulat odată ce Rand dispare*. Perrin zâmbi, imaginându-şi înfrângerea dacă ar încerca acest curs.

„Acest lucru este foarte brusc”, a spus Rhuarc.

„Bine aţi venit la cină”, a adăugat Elayne, uitându-se în continuare cu pumnale la Rand. „Încearcă supa”. În mod ciudat, mirosea *mândra*. Femeie ciudată.

— Te avertizez, Rhuarc, spuse Rand. „Va trebui să-ţi schimbi felurile. Aielul va trebui să acţioneze împreună în aceste chestiuni; seni şi înţelepţii vor trebui să ţină consiliu pentru a lua decizii împreună. Un clan nu poate duce o bătălie în timp ce alte clanuri nu sunt de acord şi luptă pentru cealaltă parte.

— Vom vorbi despre asta, spuse Rhuarc, dând din cap * 1 1 1 * A * 1 X X X

către ceilalţi sen Aiel.

a 7 7 – i-a – 1 1 * *jf*

„Acesta va însemna sfârşitul Aielului”.

— Şi un început, spuse Rand.

Şefii clanului Aiel şi înţelepţii s-au adunat separat de o parte şi au vorbit cu voci blânde. Aviendha a zăbovit, cu Rand cu privirea departe, tulburată. Perrin l-a auzit şoptind ceva, aşa că urechile lui Perrin abia au reuşit să iasă.

„… visul tău acum… când te vei trezi din această viaţă, nu

vom mai fi…”

Funcţionarii lui Rand, mirosind freneţi, au venit să înceapă să lucreze la completările documentului. Femeia Cadsuane a urmărit toate evenimentele cu o expresie severă.

Mirosea extrem de mândră.

— Adăugaţi o prevedere, spuse Rand. „Aielii pot chema alte naţiuni să le ajute în aplicarea lor, dacă decid că propriul lor număr nu va fi suficient. Oferă metode formale prin care naţiunile să poată cere Aielului reparaţie sau permisiunea de a ataca un inamic”.

Funcţionarii au dat din cap, muncind mai mult.

— Te comporţi ca şi cum asta s-ar fi rezolvat, spuse Egwene, cu ochii pe Rand.

— Oh, este departe de asta, spuse Moiraine. „Rand, am câteva cuvinte pentru tine”.

l – lw r-v 1 – 1 i

„Sunt cuvinte care îmi vor plăcea? el a întrebat.

„Bănuiesc că nu. Spune-mi, de ce trebuie să comanzi singur armatele? Veţi călători la Shayol Ghul, unde, fără îndoială, nu veţi putea contacta pe nimeni”.

— Cineva trebuie să fie la comandă, Moiraine.

„În acest punct, cred că toţi ar fi de acord”.

Rand şi-a încrucişat braţele la spate, mirosind tulburat. „Mi-am asumat responsabilitatea pentru acest popor, Moiraine. Vreau să văd că sunt îngrijiţi, că brutalităţile acestei bătălii sunt minime”.

— Mă tem că acesta este un motiv slab pentru a conduce o bătălie, spuse Momame încet. „Nu luptaţi pentru a vă păstra trupele; te lupţi pentru a câştiga. Acest lider nu trebuie să fii tu, Rand. Nu ar trebui să fii tu”.

— Nu voi face ca această bătălie să se transforme într-o încurcătură, Moiraine, spuse el. „Dacă ai putea vedea greşelile pe care le-am făcut data trecută, confuzia care poate rezulta atunci când toată lumea crede *ca* deţine controlul. Bătălia este tulburare, dar încă avem nevoie de un comandant suprem care să ia decizii, să ţină totul împreună”.

X T\ r-i-i 1 All 1 T” 1 1 1 *

„Dar Turnul Alb?” întrebă Romanda, făcându-şi un pas – împins pe jumătate – până lângă Egwene. „Avem resursele necesare pentru călătorii eficiente între fronturile de luptă, suntem neclintiţi în vremuri care i-ar zdrobi pe alţii şi avem încredere în toate naţiunile”.

Acest ultim fragment ia provocat o sprânceană ridicată 1 – X. 1 – TA 1 – 1 1

din partea lui Darlin.

„Turnul Alb *pare* alegerea optimă, Lord Dragon”, a adăugat Tenobia.

— Nu, spuse Rand. „Amyrlinul este multe lucruri, dar un lider de război… Nu cred că este o alegere înţeleaptă”.

Egwene, în mod ciudat, nu spuse nimic. Perrin o studie. Ar fi crezut că ea va profita de şansa de a conduce singură războiul.

— Ar trebui să fie unul dintre noi, spuse Darlin. „Aleşi dintre cei care ar merge la luptă aici”.

— Presupun, spuse Rand. „Atâta timp cât ştiţi cu toţii cine este la comandă, voi ceda acest punct. Totuşi, trebuie să îndeplineşti celelalte cerinţe ale mele”.

w – ar w i 17* w * *”*”.

— Încă insişti că trebuie să spargi sigiliile? spuse Egwene.

— Nu-ţi face griji, Egwene, spuse Moiraine zâmbind. „Nu va rupe sigiliile”.

Fata lui Rand se întunecă.

Egwene zâmbi.

— O să le spargi, îi spuse Moiraine lui Egwene.

„Ce? Bineînţeles că nu sunt!”

— Tu eşti Observatorul Sigililor, mamă, spuse Moiraine. „Nu ai auzit ce am spus mai devreme? „Se va întâmpla că ceea ce au făcut oamenii va fi *spulberat*, iar Umbra se va întinde peste Modelul Veacului, iar Cel întunecat îşi va pune din nou mâna asupra lumii oamenilor... Trebuie să se întâmple”.

Egwene părea tulburată.

„Ai văzut asta, nu-i aşa?” şopti Moiraine. „Ce ai visat, mamă?”

Egwene nu a răspuns la început.

„Ce” ai văzut?” Momame apăsă, apropiindu-se de ea.

— Îi scârţâie picioarele, spuse Egwene, privind pe”.

IK /T – 1 – T J – Moiraine în ochi. „În timp ce înainta cu paşi mari, picioarele lui Rand călcau pe cioburi din închisoarea întunericului. L-am văzut, într-un alt vis, făcându-l să-l deschidă. Dar nu l-am văzut niciodată *deschizând* – o, Moiraine.

— Cioburile erau acolo, mamă, spuse Moiraine. „Sigiliile au fost rupte”.

„Visele sunt supuse interpretării”.

„Ştii adevărul despre acesta. Trebuie făcut, iar sigiliile sunt ale tale. Le vei sparge, când va fi momentul potrivit. Rand, Lord Dragon Reborn, este timpul să i le oferi”.

— Nu-mi place asta, Moiraine, spuse el.

„Atunci nu s-au schimbat multe, nu-i aşa?” întrebă ea uşor. „Cred că ai rezistat adesea să faci ceea ce ar trebui să faci. Mai ales atunci când *eu* sunt cel care ţi-l atrage atenţia”.

Se opri o clipă, apoi râse, băgând mâna în buzunarul hainei. A strecurat trei discuri de *cuendillar*; fiecare despărţit de o linie sinuoasă în jos în centru. Le-a pus pe

X w 7 îi XX

masă.

„De unde va şti ea ora?” el a întrebat.

— O va face, spuse Moiraine.

Egwene mirosea sceptic, iar Perrin nu a învinuit-o. Moiraine crezuse întotdeauna că urmează ţesătura Modelului şi că se înclină în faţa întorsăturii Roţii. Perrin nu a văzut-o aşa. El a crezut că ţi-ai făcut propriul drum şi a avut încredere în propriile tale braţe pentru a face ceea ce trebuie făcut. Modelul nu era un lucru de care să depindem.

Egwene era Aes Sedai. Se părea că simţea că ar trebui să vadă aşa cum a făcut Moiraine. Ori asta, ori era dispusă să fie de acord şi să ia acele sigilii în mâinile ei. „Le voi sparge, când voi simţi că trebuie făcut”, a spus ea, luând sigiliile.

„Atunci vei semna”. Rand luă documentul în timp ce funcţionarii protestau împotriva grăbirii cu care trebuiau să lucreze. Acum avea mai multe completări pe spate. Unul dintre funcţionari a strigat, întinzându-şi mâna spre nisip, dar Rand a făcut ceva cu Puterea Unică, uscând cerneala instantaneu în timp ce punea documentul în faţa lui Egwene.

— O voi face, spuse ea, întinzând o mână pentru un stilou. Ea a citit cu atenţie prevederile, celelalte surori privind

peste umeri. Au dat din cap pe rând.

Egwene puse pixul pe hârtie.

* x x xi ti i i w

— Şi acum restul, spuse Rand, întorcându-se să măsoare reacţiile.

— Light, a devenit inteligent, şopti Faile lângă Perrin. Tr 1 * k „/ X?” k „/ k „/

„Îţi dai seama ce a făcut?”

„Ce?” spuse Perrin, scărpinându-şi barba.

A

adus cu el tot ce ştia că îl va sprijini”, şopti Faile. „Greemstii, care ar semna practic orice pentru a obţine ajutor pentru ţările lor natale. Arad Doman, pe care l-a ajutat cel mai recent. Aielul… bine, bine, cine ştie ce va face Aielul la un moment dat? Dar ideea rămâne în picioare.

„Apoi a lăsat-o pe Egwene să-i adune pe ceilalţi. Este geniu, Perrin. În acest fel, cu ea aducând această coaliţie împotriva lui, tot ce *trebuia* să facă era să o convingă. Odată ce a legănat-o de partea lui, ceilalţi ar părea nebuni să se despartă.

Într-adevăr, pe măsură ce conducătorii începură să semneze – Berelam mergea primul şi cu cea mai mare nerăbdare – cei care o sprijiniseră pe Egwene au început să se frământe. Darlin făcu un pas şi luă stiloul. A ezitat o clipă, apoi a semnat.

a urmat Gregorm. Apoi Gramstn, fiecare pe rând, urmaţi de Regele Aradului Doman. Până şi Roedran, care încă părea să găsească tot acest lucru un fiasco, a semnat. Perrin a găsit asta curios.

„Se înfăşoară mult”, i-a spus Perrin lui Faile, „dar ştie că

acest lucru este bun pentru regatul său”.

— Da, spuse ea. „S-a făcut ca un bufon parţial pentru a-i arunca pe toţi, pentru a-i face să-l dea afară. Documentul conturează graniţele actuale ale naţiunilor pentru a rămâne aşa cum sunt”, a spus Faile. „Este un avantaj imens pentru cineva care încearcă să-şi stabilizeze domnia. Dar”.

„Dar?”

— Seanchanul? spuse Faile încet. „Dacă Rand îi convinge, le permite asta să păstreze ţările pe care le au acum? Femeile care sunt *damane*, au voie să bată unul dintre acele gulere pe orice femeie care trece graniţa lor?”

Cortul se linişti; poate că Faile vorbise mai tare decât intenţionase. Perrin avea uneori probleme în a-şi aminti ceea ce oamenii obişnuiţi puteau şi nu puteau auzi.

— Mă voi ocupa de Seanchan, spuse Rand. Stătea deasupra mesei, urmărind cum fiecare conducător se uita peste document, vorbea cu consilierii pe care îi aduseseră, apoi semna.

„Cum?” întrebă Darlin. „Nu *vor* să facă pace cu tine, Lord Dragon. Cred că vor face acest document fără sens”.

— După ce terminăm aici, spuse Rand încet, voi merge la ei. Vor semna”.

„Şi dacă nu o fac?” întrebă Gregorin.

P

1 – A k „/ w – l.

— I

Land şi-a spriumt mana pe masă, cu degetele 1 r „— 7 ti x t – I – x 1 – i i k „/ – desfăcute. „Poate fi nevoit să-i distrug. Sau cel puţin capacitatea lor de a face război în viitorul apropiat”.

Pavilionul a crescut nemişcat.

„Ai putea să *faci* asta?” întrebă Darlin.

— Nu sunt sigur, a recunoscut Rand. „Dacă pot, s-ar putea să mă lase slăbit într-un moment în care am nevoie de toată puterea mea. Lumină, poate fi singura mea alegere. O alegere groaznică, când i-am lăsat ultima dată… Nu *îi putem lasa* să ne lovească în spate în timp ce ne luptăm cu Umbra”. El a clătinat din cap, iar Min a făcut un pas ca să-l ia de braţ. „Voi găsi o modalitate de a le face faţă. Cumva, voi găsi o cale”.

Semnarea a progresat. Unii au făcut-o cu mare înflorire, alţii într-un mod mai casual. Rand i-a pus şi pe TI * 7 1 – 1 „– J1 T> w îi w 7 w

Perrin, Gawyn, Faile şi Gareth Bryne să semneze. Părea că

— S 1 – 7 – J – 1 – 1

vrea ca oricine de aici care ar putea alunge la o poziţie de conducere să-şi aibă numele pe document.

În cele din urmă, a rămas doar Elayne. Rand îi întinse pană.

— Acesta este un lucru dificil pe care-l ceri de la mine, Rand, spuse Elayne, cu braţele încrucişate, părul auriu strălucind în lumina globurilor lui. De ce *se* întunecase cerul afară? Rand nu părea îngrijorat, dar Perrin se temea că norii consumaseră cerul. Un semn periculos, dacă acum stăpâneau acolo unde Rand îi ţinuse înapoi.

„Ştiu că este dificil”, a spus Rand. „Poate dacă ţi-aş da ceva în schimb…”

„Ce?”

— Războiul, spuse Rand. S-a întors către conducători. „Aţi vrut ca unul dintre voi să conducă Ultima Bătălie. Îl vei

accepta pe Andor şi pe regina lui în acest rol?

— Prea tânăr, spuse Darlin. „Prea nou. Fără supărare, Maiestate”.

Alsalam pufni.

— Eşti unul care vorbeşte, Darlin. Jumătate dintre monarhii prezenţi şi-au imut tronul timp de

— I – I *JJ „1*

un an sau mai puţin!”

„Ce zici de Borderlanders?” întrebă Alliandre. „Au luptat împotriva Blight toată viaţa”.

„Suntem depăşiţi”, a spus Paitar. A scuturat din cap. „Unul dintre noi nu poate coordona acest lucru. Andor este o alegere la fel de bună ca oricare”.

„Andor suferă o invazie proprie”, a remarcat Darlin.

— Sunteţi cu toţii, sau în curând veţi fi, spuse Rand. 1 – 11 T 1 7 1 J7 1” J 1 7 – „Elayne Trakand este un lider în centrul ei; ea m-a învăţat în uite din ceea ce ştiu despre leadership. Ea a învăţat tactici de la un mare căpitan şi sunt sigur că se va baza pe toţi marii căpitani pentru sfaturi. Cineva *trebuie să* conducă. O veţi accepta cu toţii în această poziţie?”

Ceilalţi au dat din cap fără tragere de inimă de acord. Rand se întoarse către Elayne.

— În regulă, Rand, spuse ea. „Voi face asta şi voi semna, dar ar fi *bine* să găseşti o modalitate de a te descurca cu Seanchan. Vreau să văd numele conducătorului lor pe acest document. Niciunul dintre noi îi în siguranţă până nu alunge acolo.

T\ *F* *17 – 1 J 1 r-i /K 1 Ti 1

— Dar femeile ţinute de Seanchan? întrebă Rhuarc. „Voi recunoaşte, Rand al’ Thor, intenţia noastră a fost să

declarăm o ceartă de sânge cu aceşti invadatori în momentul în care se vor câştiga bătălii mai stringente”.

„Dacă conducătorul lor îl semnează”, a spus Rand, „voi întreba despre comerţul cu bunuri pentru a recupera acele canale pe care i-au furat. Voi încerca să-i conving să elibereze pământurile pe care le deţin şi să se întoarcă în propria lor ţară”.

„Dacă refuză?” întrebă Egwene, clătinând din cap. „Îi vei lăsa să semneze fără să dea cu privire la acele puncte? Mii sunt înrobiţi, Rand.

— Nu-i putem învinge, spuse Aviendha, vorbind încet. Perrin o privi. Mirosea frustrată, dar hotărâtă. „Dacă mergem la război cu ei, vom cădea”.

— Aviendha are dreptate, spuse Amys. „Aielii *nu se vor* lupta cu Seanchan”. Rhuarc, surprins, se uită înainte şi înapoi între cei doi.

„Au făcut lucruri oribile”, a spus Rand, „dar până acum, pământurile pe care le-au luat au beneficiat de o conducere puternică. Dacă sunt obligat să o fac, mă mulţumesc să le permit pământurile pe care le au, atâta timp cât nu se răspândesc mai departe. Cât despre femei… ceea ce se face se face. Să ne facem mai întâi griji pentru lumea însăşi, apoi să facem tot ce putem pentru cei ţinuţi captivi”.

Elayne ţinu documentul pentru o clipă, poate din cauza dramatismului acestuia, apoi se aplecă şi îşi adaugă numele în partea de jos cu o înflorire.

S

— A terminat, spuse Moiraine în timp ce Rand ridica documentul. „Veţi *avea* pace de data aceasta, Lord Dragon”.

„Trebuie să supravieţuim mai întâi, a spus el, ţinând

documentul cu evlavie. „Te voi lăsa să faci pregătirile tale de luptă. Trebuie să îndeplinesc unele sarcini, inclusiv Seanchan, înainte de a călători la Shayol Ghul. Am o cerere pentru tine, totuşi. Există un prieten drag care are nevoie de noi.

Fulger furioşi au bătut cerul înnorat. În ciuda umbrei, sudoarea îi căptuşea gâtul, întinzându-i părul sub cască. Nu mai purtase unul de ani de zile; cea mai mare parte a timpului petrecut cu Moiraine ceruse ca acestea să fie nedescrise, iar căştile erau orice altceva decât.

„Cum… cât de rău este?” Andere se strâmbă, ţinându-se de o parte şi rezemat de o stâncă.

Lan se uită la bătălie. Shadowspawn se adunau din nou. Monştrii aproape că păreau să se amestece şi să se schimbe împreună, o enormă forţă întunecată a urletei, ură *miasmică* la fel de groasă ca aerul – care părea să ţină în căldură şi umiditate, ca un negustor care adăposteşte covoare fine.

— E rău, spuse Lan.

— Ştiam că va fi, spuse Andere, inspirând şi expirând repede, sângele curgându-i printre degete. „Nazar?”

— A plecat, spuse Lan. Bărbatul cu părul alb căzuse în acelaşi set – la care aproape îl luase pe Andere. Salvarea lui Lan nu fusese suficient de rapidă. „L-am văzut cum a înghiţit un trolloc în timp ce l-a ucis”.

„Fie ca ultima îmbrăţişare a mamei…” Andere se spasme de durere. „Fie ca”.

— Fie ca ultima îmbrăţişare a mamei să te întâmpine acasă, spuse Lan încet.

— Nu te uita aşa la mine, Lan, spuse Andere. „Ştiam cu

toţii ce va fi asta când vom… când ne-am alăturat ţie”.

„De aceea am încercat să te opresc”.

Andere se încruntă. „Eu…”

— Pace, Andere, spuse Lan ridicându-se. „Ceea ce mi-am dorit a fost egoist. Am venit să mor pentru Malkier. Nu am dreptul să refuz acel privilegiu altora”.

„Lord Mandragoran!” Prinţul Kaisel a urcat, cu armura sa odinioară fină pătată de sânge şi înţepată. Prinţul Kandori încă părea prea tânăr pentru această luptă, dar se dovedise la fel de rece ca orice veteran grizzly. „Se formează din nou”.

Lan traversă pământul stâncos până unde un mire îl ţinea pe Mandarb. Armăsarul negru avea tăieturi pe flancuri de la armele Trolloc. Mulţumesc Luminii, au fost superficiali. Lan îşi spriiirn o mână pe gâtul calului în timp ce Mandarb pufni. În apropiere, purtătorul său de stindard, un bărbat chel pe nume Jophil, a ridicat steagul lui Malkier, Macara de Aur. Acesta a fost al cincilea lui purtător de stindard de ieri.

Forţele lui Lan capturaseră Gap cu încărcătura lor iniţială, împingând Shadowspawn înapoi înainte ca ei să pGoată ieşi în vale. Asta era mai mult decât se aşteptase Lan. Ap era o bucată lungă şi îngustă de pământ stâncos, cuibărit între înălţimi şi vârfuri stâncoase.

Menţinerea acestei poziţii nu necesita nimic inteligent. Ai stat, ai murit şi ai ucis – atâta timp cât ai putut.

Lan comanda o cavalerie. Nu era ideal pentru acest tip de muncă – cavaleriile se descurcau cel mai bine acolo unde se puteau răspândi şi aveau loc pentru a încărca – dar trecerea prin Tarwin’s Gap era suficient de îngustă încât doar un număr mic de trolloci puteau trece deodată. Asta i-a oferit

Lanului o şansă. Cel puţin era mai greu pentru trolloci să profite de numărul lor superior. Ar trebui să plătească o factură de măcelar pentru fiecare curte câştigată.

Cadavrele trollocului formaseră o pătură aproape asemănătoare cu blana care ducea prin canion. De fiecare dată când creaturile încercau să împingă prin defileu, oamenii lui Lan le rezistaseră cu lănci şi arme, săbii şi săgeţi, măcelând în cele din urmă mii de oameni şi lăsându-i grămezi pentru ca semenii lor să se caţere. Dar fiecare ciocnire a redus în mod similar numărul lui Lan.

Fiecare atac îi forţa pe oamenii săi să se retragă puţin mai departe. Spre gura Gapului. Erau la mai puţin de o sută 1 x – 1 1 x x x 7 de metri de el acum.

Lan simţi oboseala apăsându-i adânc în oase.

„Forţele noastre?" îl întrebă Lan prinţul Kaisel.

— Poate şase mii încă mai pot să călărească, Dai Shan.

Mai puţin de jumătate din ceea ce începuseră cu o zi înainte. „Spune-le să urce.

Kaisel părea şocat. „Ne vom retrage?"

Lan se întoarse spre flăcău.

Kaisel păli. Lanului i se spusese că privirea lui ar putea deranja orice bărbat; Lui Momame îi plăcuse să glumească că putea privi stâncile şi avea răbdarea unui stejar. Ei bine, nu se simţea atât de sigur pe sine pe cât credeau oamenii, dar băiatul ăsta ar fi trebuit să ştie mai bine decât să întrebe dacă se retrag.

— Desigur, spuse Lan, şi apoi vom ataca.

„*Atac*?" spuse Kaisel. „Suntem în defensivă!"

— Ne vor mătura afară, spuse Lan, trăgându-se în şa lui Mandarb. „Suntem epuizaţi, uzaţi şi aproape rupţi. Dacă

stăm aici şi îi lăsăm să vină din nou spre noi, vom cădea fără un scâncet”.

Lan a cunoscut un sfârşit când a văzut unul.

1 – 1-1 I – I 1 – *jj* A» t – i 1 – T7 – * 1

„Treceţi aceste ordine”, îi spuse Lan prinţului Kaisel. „Ne vom retrage încet din trecător. Aveţi restul trupelor adunate pe câmpie, montate şi gata să atace Shadowspawn pe măsură ce ies din Gap. O încărcare va produce daune mari; nu vor şti ce i-a lovit”.

„Nu vom fi înconjuraţi şi depăşiţi dacă părăsim pasul?” întrebă Kaisel.

„Acesta este cel mai bun lucru pe care îl putem face cu resursele pe care le avem”.

„Şi apoi?”

„Şi apoi, în cele din urmă, ei sparg, ne taie forţa în 1 *w iA** – i w //

bucăţi şi ne depăşesc”.

Kaisel a stat o clipă, apoi a dat din cap. Din nou, Lan a fost impresionat. El a presupus că acest băiat venise cu el pentru a găsi gloria luptei, pentru a lupta alături de Dai Shan şi pentru a-şi mătura duşmanii. Dar nu. Kaisel a fost un Borderlander până la bază. Nu venise pentru glorie. A veniptentru că trebuia. *Băiat bun*.

„Daţi comanda acum. Bărbaţii vor fi bucuroşi să se întoarcă din nou pe cai”. Prea mulţi dintre ei fuseseră nevoiţi să lupte pe jos din cauza lipsei de manevrabilitate în limitele înguste.

Kaisel a dat ordinele, iar acele ordine au ars printre oamenii lui Lan ca un foc de toamnă. Lan l-a văzut pe Andere fiind ajutat să-şi urce în şa de Bulen.

„Andere?” spuse Lan, înclinându-l pe Mandarb spre el. „Nu eşti în stare să călăreşti. Du-te alături de răniţi din tabăra din spate”.

„Aşa că mă întind acolo şi îi las pe trollocii să mă măceleze după ce ţi-am terminat lotul?” Andere se aplecă în şa, clătinându-se uşor, iar Bulen ridică privirea îngrijorată. Andere îi făcu semn să se îndepărteze şi se forţa să se ridice.

— Am mutat deja muntele, Lan. Să clintim această pană şi să terminăm cu ea”.

Lan nu putea să ofere niciun argument. A chemat retragerea la bărbaţii dinaintea lui în pasă. Oamenii lui w – /K „I – 7. /K – 1 1 * /K I /x 1 /K I

rămaşi s-au înghesuit în jurul lui, întorcându-se încet spre câmpie.

Trollocii au urlat şi au ţipat de entuziasm. Ei ştiau că odată ce vor fi eliberaţi de zidurile care le restricţionau mişcarea, vor câştiga cu uşurinţă această luptă.

Lan şi forţa sa mică au părăsit limitele înguste ale Gap, cei care mergeau alergând spre caii lor legaţi lângă gura canionului.

Trollocii – pentru o dată – nu aveau nevoie de nicio împingere din partea Myrddraalului pentru a încărca. Paşii lor erau un bubuit scăzut pe pământul pietros.

La câteva sute de metri de Gap, Lan încetini pe Mandarb şi se întoarse. Andere şi-a adus cu greu calul lângă Lan, şi li s-au alăturat ceilalţi călăreţi, care formau şiruri lungi de cavalerie. Bulen a mers în galop până dincolo de Lan.

Furtuna Shadowspawn s-a apropiat de gura Gap, o forţă de încărcare formată din mii de trolloci care avea să iasă în aer

liber şi să încerce să-i consume.

Forţele lui Lan erau aliniate în tăcere în jurul lui. Mulţi erau bătrâni, ultimele rămăşiţe din împărăţia lor căzută. Această forţă care reuşise să astupe golul îngust părea acum mică pe câmpia mult mai mare.

— Bulen, spuse Lan.

— Da, Lord Mandragoran?

„Pretindeţi că m-aţi eşuat, cu ani în urmă”.

„Da Domnul meu. Aceasta”.

„Orice eşec din partea ta este uitat”, a spus Lan, cu ochii în faţă. „Sunt mândru că ţi-am dat *hadori-ul tău*”.

— 1 7 w Pw 1 7 1 – I T J

Kaisel urcă, făcând semn din cap către Lan. „Suntem pregătiţi, Dai Shan”.

— E bine, spuse Andere, făcând o strâmbă, încă ţinându-se de rană, abia reuşind să rămână în şa.

— Este ceea ce trebuie să fie, spuse Lan. Nu un argument. Nu chiar.

— Nu, spuse Andere.

— Este mai mult decât atât, Lan. Malkier este ca un copac care şi-a pierdut rădăcinile din cauza viermilor albi, ramurile ofilindu-se încet. Aş prefera să fiu ars într-o clipită”.

— Prefer să încarc, spuse Bulen, cu vocea devenind fermă. „Aş prefera să încarc acum decât să-i las să ne depăşească. Să murim în atac, cu săbiile îndreptate spre casă”.

Lan dădu din cap, întorcându-se şi ridicându-şi sabia sus, deasupra capului. Nu a ţinut niqiun discurs. Le dăduse de la Bărbaţii ştiau ce este asta. Încă o încărcare, deşi aveau încă ceva putere, ar însemna ceva. Mai puţini Shadowspawn pentru a inunda ţinuturile civilizate. Mai puţini trolloci care

să-i omoare pe cei care nu puteau riposta.

Inamicul părea nesfârşit. O hoardă de sclavie, răvăşită, fără linie de luptă sau disciplină. Mânia, distrugerea încarnată. Mii şi mii dintre ei. Au venit înainte ca nişte ape de inundaţii eliberate brusc, ieşind din canion.

Mica forţă a lui Lan nu era decât o pietricică în faţa lor.

Oamenii ridicară în tăcere săbiile spre el, un ultim salut.

„Acum!” strigă Lan. *Acum*, *când încep să se răspândească*. *Va face cel mai mult daune*. Lan îl dădu pe Mandarb înainte, deschizând drumul.

Andere galopă lângă Lan, agăţându-se de pom cu ambele mâini. Nu a încercat să ridice o armă; ar fi căzut din şa dacă ar fi făcut-o.

Nynaeve era prea departe pentru ca Lan să simtă mult din ea prin legătura, dar uneori emoţii foarte puternice puteau ieşi în evidenţă în ciuda distanţei. A încercat să proiecteze încredere în cazul în care aceasta alungea la ea. Mândrie în oamenii lui. Dragoste pentru ea. Îşi dorea profund ca acelea să fie ultimele lucruri pe care ea şi-a amintit despre el.

Braţul meu va fi sabia…

Copitele zăngăneau pe pământ. Trollocii din fată au urlăit încântaţi, dându-şi seama că prada lor transformase o retragere într-o încărcătură de oameni care se repezi chiar în strânsoarea lor.

Sânul meu însuşi un scut…

Lan putea auzi o voce, vocea tatălui său, rostind aceste cuvinte. A fost o prostie, desigur. Lan fusese un copil când Malkier căzuse.

Pentru a apăra cele şapte turnuri…

Nu văzuse niciodată Cele Şapte Turnuri stăpânindu-se

împotriva Blight. Auzise doar poveşti.

Pentru a reţine întunericul…

Copitele cailor deveneau un tunet. Atât de tare, mai tare decât ar fi crezut că este posibil. Se ţinea drept, cu sabia scoasă.

Voi sta când toţi ceilalţi vor cădea.

Trollocii care se apropiau au nivelat suliţele pe măsură ce distanţa dintre cele două forţe opuse se micşora.

Al *Chalidholara Malkier*. Pentru pământul meu dulce Malkier.

A fost jurământul pe care un soldat Malkieri l-a depus în timpul primei postări la Graniţă. Lan nu o vorbise niciodată.

A făcut asta acum în inima lui.

„*Al Chalidholara Malkier*!” ţipă Lan. „Lance, setează!” Uşoare, dar bătăile alea de copite erau puternice! Ar putea şase mii să facă atât de mult zgomot? Se întoarse să se uite la cei din spatele lui.

Cel puţin zece mii au călărit acolo.

Ce?

L-a împins pe Mandarb înainte, prin surprinderea lui.

„Înainte Macara de Aur!”

Voci, strigăte, ţipete de putere şi bucurie.

Aerul din faţă spre stânga s-a *despărţit* cu o tăietură verticală bruscă. O poartă lăţime de trei duzini de paşi – cât o văzuse vreodată Lan – se deschise ca în soarele însuşi. Din cealaltă parte, strălucirea s-a revărsat, a *explodat*. Bărbaţi încărcaţi în armură completă au izbucnit de la poartă, căzând la loc pe flancul lui Lan. Au arborat steagul Arafelului.

Mai multe gateway-uri. Trei, apoi patru, apoi o duzină.

Fiecare a spart câmpul în coordonare, încărcând călăreţi izbucnind cu lăncile îndreptate, arborând steagurile lui 1 1 *O* 1 – 1 T 1 i l – 1

Saldaea, Shienar, Kandor. În câteva secunde, taxa lui de şase mii devenise o sută de mii.

Trollocii din primele linii au ţipat, iar unii dintre ei au încetat să alerge. Unii s-au ţinut neclintiţi, cu suliţele înclinate pentru a trage în ţeapă caii care se apropiau. Strânse în spatele lor – neputând să vadă clar ce se întâmpla în faţă – alte hoarde înfuriate se împinseră cu nerăbdare înainte, fluturând săbii mari cu lame ca de coasă şi topoare de luptă cu două muşcături.

Trollocii aceia din faţă, ţinând în mână suliţe, au explodat.

— X 1 /K I 1 T All

De undeva în spatele Lan, Asha man a început să trimită ţesături pentru a rupe pământul, distrugând complet primele rânduri ale trollocilor. Pe măsură ce cadavrele s-au prăbuşit la pământ, rândurile mijlocii s-au trezit complet expuse, înfruntând o furtună de copite, săbii şi lănci.

Lan lovi, legănându-se, izbindu-l pe Mandarb printre trollocii mârâitori. Andere râdea.

Iz/ corirrai-T căfro ol în timn oo

„Napoi, prostule! a ştiiua-Lan către el n timp ce ataca trollocii din apropiere. „Îndreptaţi-l pe Asha man către răniţii noştri; Pune-i să protejeze tabăra!”

„Vreau să te văd zâmbind, Lan!” strigă Andere, agăţându-se de şa calului său. „Arătaţi mai multă emoţie decât o piatră, pentru o dată! Cu siguranţă asta merită!”

Lan s-a uitat la bătălia pe care nu crezuse niciodată că o va câştiga, văzând o ultimă rezistenţă devenind în schimb o

luptă promiţătoare şi nu s-a putut abţine. Nu doar zâmbea, ci râdea.

Andere i-a ascultat ordinul, plecând să caute Vindecare şi să organizeze liniile din spate.

— Jophil, strigă Lan. „Ridică-mi steagul sus! Malkier trăieşte în această zi!”

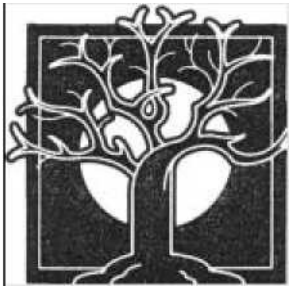

În Grosimea Lui

Elayne a ieşit din pavilion după întâlnire – şi a intrat într-un crâng de vreo duzină de copaci. Şi nu orice copaci: erau copaci falnici, sănătoşi, cu picioare uriaşe, frumoşi, înalţi de sute de metri, cu trunchiuri masive. Modul în care încremeni şi rămase cu gura căscată ar fi fost jenant dacă toţi ceilalţi nu ar fi făcut la fel. Se uită în lateral, unde stătea Egwene, cu gura căscată, în timp ce privea în sus în copacii uriaşi. Soarele încă strălucea deasupra, dar frunzele verzi au umbrit zona, explicând de ce lumina se diminuase în interiorul cortului.

— Pomii ăştia, spuse Perrin, făcând un pas înainte şi sprijinindu-şi mâna pe scoarţa groasă şi cu nervuri. „Am mai văzut Great Trees ca ăsta. În interiorul unui *stedding*!”

Elayne a îmbrăţişat Sursa. Strălucirea *sayarului* era acolo, o căldură alături de cea a soarelui. Ea a inspirat Puterea şi s-a amuzat să observă că majoritatea femeilor care puteau

canaliza făcuseră aşa cum făcuse ea în momentul în care i-a fost menţionat un *stedding*.

Ei bine, orice ar fi Rand acum", a spus Egwene, încrucişându-şi braţele, „nu poate să facă să apară *stedding* Părea să găsească acest gând mângâietor.

„Unde a plecat?" întrebă Elayne.

S

— A plimbat acolo, spuse Perrin, făcând semn spre copaci. „Şi a dispărut".

Oamenii se plimbau printre trunchiurile masive: soldaţi din diferite lagăre, cu privirea în sus. A auzit un Shienaran vorbind cu Lordul Agelmar în apropiere. „I-am privit crescând, Domnul meu. Au izbucnit din pământ; le-a luat mai puţin de cinci minute să devină atât de înalţi. Îţi jur, Domnul meu, sau să nu mai trag niciodată lama".

— În regulă, spuse Elayne, eliberând Sursa. „Să începem. Naţiunile ard. Hărţi! Avem nevoie de hărţi!"

Ceilalţi conducători s-au întors spre ea. În cadrul întâlnirii, în care Rand stătea acolo, puţini dintre ei s-au opus ca ea să fie aleasă să-i conducă. Aşa putea fi în preajma lui; o persoană a fost cuprinsă de valurile voinţei lui Rand. Lucrurile păreau atât de logice când vorbea despre ele.

Mulţi păreau acum nemulţumiţi că o puneau deasupra lor. Cel mai bine nu le daţi timp să se oprească. „Unde este maestrul Norry?" îi spuse ea lui Dyelin. „Ar fi putut..."

— Am hărţi, Maiestate, spuse Gareth Bryne în timp ce părăsea pavilionul, cu Siuan lângă el.

Părea mai gri decât îşi amintea ea de el; purta o haină albă şi pantaloni, iar sânul era marcat cu Flacăra lui Tar Valon. S-a înclinat cu respect, dar nu s-a apropiat prea mult.

Uniforma lui îi făcea clară loialitatea, la fel ca mâna protectoare a lui Siuan pe braţul lui.

Elayne şi-a amintit că stătea cu aceeaşi expresie liniştită în spatele mamei ei. Nu presupunem niciodată, protejând-o mereu pe Regina. Regina aceea îl scoase la păşune. Acel eveniment nu fusese vina lui Elayne, dar ea putea să citească pe chipul lui Bryne încrederea încălcată.

Elayne nu putea schimba ceea ce venise şi plecase. Nu putea privi decât spre viitor. „Dacă ai hărţi ale acestei zone şi ale potenţialelor câmpuri de luptă prezentate nouă, Lord Bryne, ne-ar plăcea să le vedem. Aş dori hărţi pentru zona dintre aici şi Caemlyn, o hartă detaliată a lui Kandor şi cele mai bune hărţi ale celorlalte zone Borderland". Către conducători, ea a continuat: „Adunaţi-vă comandanţii şi consilierii! Trebuie să ne întâlnim imediat cu ceilalţi mari căpitani pentru a discuta următorul nostru curs de acţiune".

Nu a durat mult, deşi confuzia era omniprezentă, deoarece două duzini de facţiuni diferite s-au pus pe treabă. Slujitorii au deschis părţile laterale ale pavilionului, iar Elayne ia ordonat lui Sumeko să adune rudele şi paznicii pentru a aduce mese şi câteva scaune printr-o poartă din tabăra ei. Elayne a trimis, de asemenea, rapoarte specifice despre ceea ce se întâmpla la Gap, unde Rand le ceruse cea mai mare parte a armatelor Borderlander să meargă să-l salveze pe Lan. Conducătorii şi marii căpitani rămăseseră în urmă pentru planificare.

La scurt timp, Elayne şi Egwene au rămas în picioare, cercetând hărţile detaliate ale lui Bryne, care fuseseră întinse pe patru mese. Conducătorii s-au dat înapoi şi le-au permis comandanţilor să delibereze.

— Este o treabă bună, Bryne, spuse lordul Agelmar. Shienaran a fost unul dintre cei patru mari căpitani rămaşi. B

ryne era alta. Ultimii doi mari căpitani – Davram Bashere şi Rodel Ituralde – stăteau unul lângă altul la capătul unei alte mese, făcând corecţii la o hartă a Ţărilor de Frontieră de vest. Ituralde avea pungi sub ochi, iar mâinile îi tremurau uneori. Din câte auzise Elayne, el a suferit un calvar destul de mare în Maradon, fiind salvat abia de curând. Era surprinsă că era aici, de fapt.

— În regulă, spuse Elayne adunării. „Trebuie să luptăm. Dar cum? Unde?”

„Forţe mari ale Shadowspawn au invadat trei locaţii”, a

7 Z-”1 1 T7 1 – T1 – *J 7*

spus Bryne. „Caemlyn, Kandor şi Tarwin’s Gap. Gap nu ar trebui abandonat, presupunând că armatele noastre sunt suficiente pentru a-l ajuta pe Lordul Mandragoran să se stabilizeze acolo. Rezultatul probabil al împingerii noastre de astăzi va fi ca Shadowspawn să se retragă în pasă. A ţine inamicul blocat acolo este o sarcină nepotrivită doar pentru cavaleria grea Malkieri. Poate că cel mai bine i-am trimite nişte companii de ştiucă? Dacă va continua să astupe acea breşă, ne putem dedica majoritatea forţelor noastre luptei în Andor şi Kandor”.

Agelmar dădu din cap. „Da. Ar trebui să fie viabil dacă îi oferim lui Dai Shan sprijinul adecvat. Dar nu putem risca să lăsăm Shienar să fie depăşit aşa cum a fost Kandor. Dacă ei împing din Gap.

„Suntem pregătiţi pentru o luptă prelungită”, a spus Lord Easar. „Rezistenta lui Kandor şi lupta lui Lan la Gap ne-au

oferit timpul de care avem nevoie. Oamenii noştri trag în fortăreţele noastre. Putem rezista, chiar dacă pierdem Gap-ul”.

— Cuvinte curajoase, Maiestate, spuse Gareth Bryne, dar cel mai bine ar fi dacă nu ar fi trebuit să-i testăm pe Shienarani în acest fel. Să planificăm să menţinem Gap-ul cu orice forţă este nevoie pentru a face acest lucru”.

— Şi Caemlyn? întrebă Elayne.

Ti 7 îi i w n i – z-x w – V pl w

Ituralde dădu din cap. „O forţă inamică care se află în spatele liniilor noastre, cu un Waygate de folosit pentru întăriri… asta e necaz.

— Rapoartele timpurii din această dimineaţă, a spus Elayne, indică că rămân pe loc pentru moment. Au ars zone mari ale oraşului, dar au lăsat alte secţiuni în pace – iar acum că au oraşul, trollocii s-au pus pe treabă pentru a înăbuşi flăcările.

„Vor trebui să plece în cele din urmă”, a spus Bryne. „Dar va fi mai bine dacă le putem elimina mai devreme decât mai târziu”.

„De ce să nu te gândeşti la un asediu?” întrebă Agelmar. „Cred că cea mai mare parte a armatelor noastre ar trebui să meargă la Kandor. Nu aş lăsa Tronul Norilor şi Cele Trei Săli de Comerţ să cadă, aşa cum au făcut cele Şapte Turnuri”.

— Kandor a căzut deja, spuse încet Prinţul Antol.

Marii căpitani s-au uitat la fiul cel mare al reginei Kandori. Un bărbat înalt, avea un mod tăcut despre el. Acum vorbea cu îndrăzneală. „Mama mea luptă pentru ţara noastră”, a spus el, „dar este o luptă de răzbunare şi mântuire. Kandor

arde şi îmi sfâşie inima să ştiu asta, dar nu putem opri asta. Acordaţi-i lui Andor cea mai mare atenţie; este prea important din punct de vedere tactic pentru a fi ignorat şi nu aş vedea căderea unui alt pământ ca al meu”.

Ceilalţi au dat din cap. – Sfat înţelept, Alteţă, spuse Bashere. „Mulţumesc”.

„De asemenea, nu-l uitaţi pe Shayol Ghul”, a spus Rhuarc de la periferie, unde stătea alături de Perrin, câţiva Aes Sedai şi alţi câţiva şefi Aiel. Marii căpitani se întoarseră spre Rhuarc, de parcă ar fi uitat că era acolo.

— *Car a carn-ul îl* va ataca în curând pe Shayol Ghul, spuse Rhuarc. „Va avea nevoie de suliţe la spate când o va X? 2/ f face”.

— Le va avea, spuse Elayne. „Deşi asta înseamnă patru fronturi de luptă. Shayol Ghul, Tarwin’s Gap, Kandor şi Caemlyn”.

„Să ne concentrăm mai întâi pe Caemlyn”, a spus Ituralde. „Nu-mi place ideea unui asediu acolo. Trebuie *să* scoatem trollocii. Dacă pur şi simplu îi asediăm, le oferă mai mult timp să-şi întărească numărul prin acel Waygate. Trebuie să le scoatem acum, în condiţiile noastre”.

Agelmar dădu din cap cu un mormăit, uitându-se la harta lui Caemlyn pe care un consilier o pusese pe masă. „Putem opri acel flux? Reluaţi Poarta de cale?”

— Am încercat, spuse Elayne. „În această dimineaţă, am trimis trei forţe separate printr-o poartă în subsol cu Waygate, dar Umbra este pregătită şi înrădăcinată. Nicmna dintre forţe nu s-a întors. Nu ştiu dacă putem *lua* Waygate înapoi sau chiar să o distrugem”.

X T\ 1” ljw i 1 A 1

„Dacă am încerca din cealaltă parte?” întrebă Agelmar.

„De cealaltă parte?” întrebă Elayne. „Vrei să spui din *interiorul* Căilor?” Agelmar dădu din cap.

KT* * k „/ * 1 J! Ti 11 – „Nimeni nu parcurge Căile”, a spus Ituralde, îngrozit.

— Trollocii o fac, spuse Agelmar.

— Am trecut prin ele, spuse Perrin, apropiindu-se de masă. „Şi îmi pare rău, lorzii, dar nu cred că luarea Waygate din partea cealaltă ar funcţiona. Din câte am înţeles, nu am putea să-l distrugem – chiar şi cu Puterea Unică. Şi nu l-am putut ţine înăuntru, nu cu Vântul Negru acolo. Cea mai bună alegere a noastră este să scoatem cumva acei trolloci din Caemlyn şi apoi să ţinem această parte a Waygate. Dacă este păzit corespunzător, Umbra nu ar putea niciodată să o folosească împotriva noastră”.

— Foarte bine, spuse Elayne. „Vom lua în considerare alte opţiuni. Totuşi, îmi trece prin minte că ar trebui să trimitem şi la Turnul Negru după Asha manul lor. Cât de multe sunt acolo?”

Perrin şi-a dres glasul. „Cred că s-ar putea să vrei să fii atent la locul acela, Maiestate. Ceva se întâmplă acolo”.

Elayne se încruntă”. Ceva’?”

— Nu ştiu, spuse Perrin. „Am vorbit cu Rand despre asta şi a fost îngrijorat şi a spus că va investiga. Oricum…

1 7/-1 – J» „J 7 x doar fii atent”.

— Sunt întotdeauna atent, spuse Elayne absent.

— Deci, cum îi scoatem pe acei trolloci din Caemlyn?

tx w. X 1 r? jw u i lj A

„Poate că putem ascunde o mare forţa de asalt în Braem Wood; este aici, la aproape cincizeci de leghe nord de

Caemlyn. Bryne arătă spre hartă. „Dacă o companie mai mică de soldaţi ar urma să urce la porţile oraşului şi să-i convingă pe trollocii să-i alunge înapoi în Pădure ca momeală în capcană... întotdeauna m-am îngrijorat că o armată invadatoare va folosi Wood ca acoperire ca bază pentru atacarea oraşului. Nu m-am gândit niciodată că voi lua în considerare aceeaşi opţiune şi eu.

— Interesant, spuse Agelmar, studiind o hartă a terenului din jurul lui Caemlyn. „Asta pare o perspectivă solidă”.

— Dar cum rămâne cu Kandor? întrebă Bashere. „Prinţul are dreptate că ţara nu poate fi salvată, dar nu putem pur şi simplu să-i lăsăm pe trollocii să se reverse în alte ţări”.

Ituralde se scărpină în bărbie. „Toată această chestiune dificilă. Trei armate trolloci, cu noi forţaţi să ne împărţim atenţia între ele. Da, din ce în ce mai mult, îmi dau seama că mişcarea corectă este să te concentrezi asupra unuia dintre ei şi să le pui forţe de întârziere împotriva celorlalte două”.

„Armata Umbrei de la Caemlyn este probabil cea mai mică”, a spus Agelmar, „deoarece dimensiunea Waygate le-a restricţionat intrarea în oraş”.

— Da, a fost de acord Bashere. „Şansa noastră pentru o victorie rapidă pe unul dintre fronturile de luptă este cea mai bună la Caemlyn. Ar trebui să lovim puternic acolo cu cea mai mare dintre forţele noastre de asalt. Dacă putem câştiga în Andor, va reduce numărul de fronturi pe care trebuie să luptăm – şi asta va fi extrem de avantajos”.

— Da, spuse Elayne. „Îl întărim pe Lan, dar îi spunem că treaba lui va fi să stea acolo cât va putea. Am plasat o a doua forţă la graniţa din Kandor, cu scopul de a întârzia şi

acolo – poate o retragere lentă, după cum o impun condiţiile. În timp ce aceste două fronturi sunt ţinute, ne putem concentra atenţia adevărată – şi cea mai mare armată a noastră – asupra distrugerii trollocilor din Caemlyn”.

— Bine, spuse Agelmar. „Îmi place. Dar ce forţă punem în Kandor? Ce armată poate încetini trollocii, dar nu va necesita un angajament mare de trupe?”

„Turnul Alb?” întrebă Elayne. „Dacă îi trimitem pe Aes Sedai la Kandor, ei pot încetini avansul trollocilor peste graniţă. Asta ne va permite pe restul dintre noi să ne concentrăm asupra lui Caemlyn.

— Da, spuse Bryne. „Îmi place”.

— Şi cum rămâne cu cel de-al patrulea front de luptă? întrebă Ituralde. „Shayol Ghul? Ştie cineva ce plănuieşte Lordul Dragon acolo?”

Nimeni nu a vorbit.

— Aielul se va ocupa de nevoile lui, spuse Amys de lângă şefii clanului. „Nu trebuie să-ţi faci grm pentru noi. Fă-ţi planurile de luptă, iar noi le vom face pe ale noastre”.

— Nu, spuse Elayne.

„Elayne?” spuse Aviendha. „Noi”.

— Tocmai asta a vrut să evite, spuse Elayne cu forţă. „Aielul va lucra cu noi ceilalţi. Bătălia de la Shayol Ghul ar putea fi cea mai importantă dintre toate. Nu voi avea un grup care să pretindă să se ţină singur şi să lupte singur. Veţi accepta ajutorul nostru”.

Şi, a adăugat ea, *direcţia noastră*. Aiel erau luptători excelenţi, dar erau unele lucruri pe care pur şi simplu nu le-ar fi recunoscut. Utilitatea cavaleriei, unul.

În mod evident, lui Aiel *nu-i* plăcea perspectiva de a comanda zonele umede. S-au încreţit, cu ochii îngustaţi.

— Aiel sunt nişte neregulaţi excelenţi, spuse Bryne, uitându-se la ei. „Te-am confruntat pe Blood Snow şi ştiu cât de mortal poţi fi. Cu toate acestea, dacă Lordul Dragon îl atacă pe Shayol Ghul, probabil că va trebui să cucerim valea şi apoi să o ţinem atâta timp cât îi va lua să lupte cu Cel întunecat. Nu ştiu cât va dura, dar ar putea dura ore. Zile. Spune-mi, ai fost vreodată nevoit să te întăreşti şi să

1 – i – 1 – 1 – C – 7 7

duci un război prelungit defensiv?

„Vom face ceea ce trebuie făcut”, a spus Rhuarc.

— Rhuarc, spuse Elayne. „Voi înşivă aţi insistat să semnaţi Pacea Dragonului. Voi înşivă aţi insistat să faceţi parte din coaliţia noastră. Mă aştept să vă respectaţi cuvântul. Vei *face* ce ţi se spune”.

Întrebările lui Bryne şi Ituralde îi declanşaseră, dar li se spunea direct ce să facă i-a făcut să se retragă. Rhuarc nanii nun nan loci/mr cmico ol ZXIII *mh* dddu-dincap.

— Desiuu. I, spu. Seel. „Am *ton*.

„Întâlneşte-l ascultând”, a spus Elayne, „şi oferindu-ţi părerea. Dacă vom lupta pe patru fronturi diferite simultan, vom avea nevoie de multă coordonare”. Se uită la generalii adunaţi. „Mie îmi trece prin cap. Avem patru fronturi de luptă şi patru mari căpitani…”

Bashere dădu din cap. „Nu întâmplător, asta”. Bine, ar putea fi unul”.

— Nu există coincidente, Altetă, spuse Bashere. „Dacă am învăţat un lucru călătorind cu Lordul Dragon, acesta este. Patru dintre noi, patru fronturi de luptă.

— 1 – 1 1 – 1 – 11 1 1

„Fiecare luăm câte unul, cu regina Elayne coordonând între noi şi supraveghend efortul de război în ansamblu”.

— Voi merge la Malkieri, spuse Agelmar. „Cei mai mulţi dintre Borderlanders luptă acolo acum”.

— Dar Kandor? spuse Elayne.

„Dacă Aes Sedai vor lupta acolo”, a spus Bryne, „la fel voi face eu. Locul meu este cu Turnul Alb”.

Nu vrea să lupte în Andor se gândi Elayne. *Nu vrea să lupte alături de mine*. *Îşi doreşte ca pauza să fie curată*. „Atunci cine vine cu mine în Andor?

— Mă duc, spuse Bashere.

— Şi eu pentru Shayol Ghul, atunci, spuse Ituralde, dând din cap. „Să lupţi alături de Aiel. O zi pe care nu credeam că o voi vedea, într-adevăr”.

— Bine, spuse Elayne, trăgându-se peste un scaun. „Atunci haideţi să pătrundem în adâncul ei şi să ajungem la detalii. Avem nevoie de o locaţie centrală din care să lucrez şi Caemlyn este pierdută. Deocamdată voi folosi Merrilor. Este central şi are suficient spaţiu pentru a muta trupele şi proviziile. Perrin, crezi că ai putea să te ocupi de logistica acestei tabere? Creaţi un teren de călătorie şi organizaţi canalizatorii pentru a ajuta la operaţiunile de comunicaţii şi aprovizionare?”

Perrin dădu din cap.

„Voi ceilalţi”, a spus ea, „să începem să împărţim forţele în detaliu şi să concretizăm planurile. Avem nevoie de o idee fermă a modului în care vom împinge acei trolloci din Caemlyn, astfel încât să putem lupta cu ei pe teren uniform”.

Câteva ore mai târziu, Elayne a păşit din pavilion, cu mintea învârtită cu detalii despre tactici, nevoile de aprovizionare şi plasarea trupelor. Când clipi, putea vedea hărţi în ochiul minţii ei, acoperite cu notaţiile înghesuite ale lui Gareth Bryne.

Ceilalţi de la întâlnire au început să se îndepărteze în taberele lor separate pentru a începe să-şi execute planurile de luptă. Cerul întunecat ceruse să fie instalate felinare în jurul pavilionului. Îşi amintea vag că atât prânzul, cât şi cina erau aduse la întâlnire. Ea a mâncat, nu-i aşa? Pur şi simplu fuseseră atât de multe de *făcut*.

Ea a dat din cap către acei conducători care au trecut pe lângă ea, luându-şi rămas bun. Majoritatea detaliilor de planificare iniţială fuseseră elaborate. A doua zi, Elayne avea să-şi ducă trupele la Andor şi să înceapă prima etapă a contraatacului împotriva Umbrei.

Pământul de aici era acum moale şi elastic, cu iarbă verde adânc. Influenţa lui Rand a persistat, deşi plecase. În timp ce Elayne inspecta acei copaci falnici, Gareth Bryne au A – I A V X X U

păşit lângă ea.

Ea se întoarse, surprinsă că nu părăsise deja pavilionul. Singurii care mai erau aici acum erau servitorii şi gardienii lui Elayne. „Lord Bryne?” ea a întrebat.

— Am vrut doar să spun că sunt mândru, îi spuse Bryne încet. „Te-ai descurcat bine acolo”.

„Abia am avut nimic de adăugat”.

„Ai adăugat leadership”, a spus Bryne.

— Nu eşti general, Elayne, şi nimeni nu se aşteaptă să fii aşa. Dar când Tenobia s-a plâns că Saldaea a fost lăsată

expusă, tu ai fost cel care a întors-o înapoi la ceea ce contează. Tensiunile sunt mari, dar ne-ai ţinut împreună, ne-ai atenuat sentimentele rele, ne-ai împiedicat să ne răsturnăm. Bună treabă, Majestatea Voastră. Foarte bună treabă”.

Ea zâmbi. Uşoară, dar a fost greu să nu radiezi pozitiv la cuvintele lui. El nu era tatăl ei, dar, în multe privinţe, era la fel de aproape de unul ca şi ea. „Mulţumesc. Şi Bryne, coroana îşi cere scuze pentru…

— Niciun cuvânt din asta, spuse el. „Roata ţese cum vrea. Nu-l acuz pe Andor pentru ceea ce mi s-a întâmplat”. El a ezitat.

— Încă voi lupta împreună cu Turnul Alb, Elayne.

„Am înţeles”.

Se înclină în faţa ei şi se îndreptă cu paşi mari spre secţiunea de tabără a lui Egwene.

Birgitte se apropie de Elayne.

— Atunci, înapoi în tabăra noastră? întrebă femeia.

„Eu…” Elayne ezită, auzind ceva. Un sunet slab, dar oarecum profund şi puternic. Se încruntă, îndreptându-se spre ea, ridicând o mână pentru a o linişti pe Birgitte în timp ce începea să o întrebe ce se întâmplă.

Cei doi au înconjurat foişorul, traversând iarba verde şi respiraţia dimineaţă înfloritǎ, mergând spre sunetul, care devenea din ce în ce mai puternic. Un cântec. Un cântec frumos, spre deosebire de oricare altul pe care îl auzise vreodată, care o făcea să tremure cu sonoritatea lui izbitoare.

A cuprins-o, a învăluit-o, a vibrat *prin* ea. Un cântec vesel, un cântec de uimire şi uimire, deşi ea nu putea înţelege

cuvintele. Se apropie de un grup de creaturi falnice, asemenea copacilor înşişi, care stăteau cu mâinile pe trunchiurile noduroase ale copacilor pe care Rand i-a crescut, cu ochii închişi.

Trei duzini de Ogier de diferite vârste, de la cei cu sprâncene albe ca zăpada nouă până la cei mici ca Loial. Stătea acolo cu ei, un zâmbet ridicându-i gura în timp ce cânta.

Perrin, cu braţele încrucişate, stătea lângă soţia lui. „Discuţia ta despre a merge la Asha man m-a pus pe gânduri – dacă avem nevoie de aliaţi, ce zici de Ogier? Voiam să văd dacă îl pot găsi pe Loial, dar înainte de a putea pleca, i-am găsit deja aici, printre copacii ăştia.

Elayne dădu din cap, ascultând cântecul lui Ogier ajungând la punctul culminant, apoi se estompează, Ogierul plecând capetele. Pentru o clipă, totul a fost liniştit.

În cele din urmă, un vechi Ogier deschise ochii şi se întoarse spre Elayne. Barba lui albă îi ajungea jos pe piept, sub mustăţile albe care îi cădeau de fiecare parte a gurii. A făcut un pas înainte, alţi bătrâni şi femei alăturându-i-se. Cu ei a venit şi Loial.

„Tu eşti regina”, a spus bătrânul Ogier, înclinându-se în faţa ei. „Cel care conduce această călătorie. Eu sunt Haman, fiul lui Dal, fiul lui Morel. Am venit să ne împrumutăm topoarele luptei voastre”.

x /-i i i i x – *tir* x i – i] r? – 1 – 1 – „Sunt mulţumit”, a spus Elayne, făcându-i un semn din cap. „Trei duzini de Ogier vor adăuga putere bătăliei noastre”.

— Trei duzini, tinere? Haman râse într-un hohot de râs. „Marele Butuc nu s-a întâlnit, nu a dezbătut atât de mult

timp, să vă trimită trei *duzini* din numerele noastre. Ogierul va lupta alături de oameni. Noi toţi. Fiecare dintre noi care poate ţine un topor sau un cuţit lung”.

„Minunat!” spuse Elayne. „Te voi folosi bine”.

O femeie Ogier mai în vârstă a clătinat din cap. „Atât de grăbit. Atât de repede. Ştii asta, tinere. Au fost unii care te

— Ar fi abandonat pe tine şi lumea în faţa Umbrei”.

Elayne clipi şocată. „Chiar ai fi făcut-o? Doar… ne-a lăsat în pace? A lupta?”

„Unii au susţinut asta”, a spus Haman.

„Eu însumi am luat această poziţie”, a spus femeia. „Am făcut argumentul, deşi nu credeam cu adevărat că este corect”.

„Ce?” întrebă Loial, împiedicându-se. Aceasta i s-a părut o veste. „Niy ai făcut-o?”

qo nâto lo ol nu xznr crocto Hooo f-o femeia se uită ia ei „Copacii nu voi creşte dacă cei întunecat revendică această lume”.

Loial părea surprins. „Dar de ce ai…”

„Un argument trebuie să aibă opoziţie dacă vrea să se dovedească, fiule”, a spus ea. „Cel care se ceartă învaţă cu adevărat profunzimea angajamentului său prin adversitate. Nu ai învăţat că copacii cresc rădăcinile cel mai puternic atunci când vântul bat prin ei? Ea clătină din cap, deşi părea îndrăgostită. „Asta nu înseamnă că ar fi trebuit să părăseşti *steading* când ai făcut-o. Nu singur. Din fericire, s-a avut grijă de asta”.

„A fost în grija?” întrebă Perrin.

Loial se înroşi.

— Ei bine, vezi tu, Perrin, acum sunt căsătorit.

„Nu ai menţionat asta mai devreme!”

„Totul a venit atât de repede. Sunt căsătorit cu Erith, vedeţi. Ea e chiar acolo. Ai auzit-o cântând? Nu e frumos cântecul ei? Să fii căsătorit nu este atât de rău, Perrin. De ce nu mi-ai spus că nu a fost aşa de rău? Cred că îmi place mai degrabă”.

— Sunt mulţumit pentru tine, Loial, interveni Elayne. Ogier putea vorbi destul de mult despre tangente dacă nu eram atent. „Şi vă mulţumesc tuturor pentru că v-aţi alăturat”.

„Poate merită preţul”, a spus Haman, „doar pentru a vedea aceşti copaci. În toată viaţa mea, bărbaţii au *tăiat doar* Copaci Mari. Să vezi pe cineva crescându-le în schimb… Am luat decizia corectă. Da, da, am făcut-o. Ceilalţi vor trebui să vadă asta…”

Loial îi făcu semn lui Perrin, aparent dorind să-l ajungă din urmă.

— Permite-mi să-l împrumut pentru o clipă, Loial, spuse Elayne, îndreptându-l pe Perrin spre centrul crângului.

Faile şi Birgitte i s-au alăturat, iar Loial a aşteptat în urmă. Părea distras de copacii puternici.

A 1 J X X w. /K 1”.

— Am o datorie pe care vreau să ţi-o încredinţez, îi spuse încet Elayne lui Perrin. „Pierderea lui Caemlyn ameninţă că ne trimite armatele într-o criză de aprovizionare. În ciuda plângerilor cu privire la preţurile alimentelor, îi ţinusem pe toţi hrăniţi, precum şi acumulăm rezerve pentru bătălia care urma. Aceste magazine au

1 – I *JJ*

dispărut acum”.

— Dar Cairhien? întrebă Perrin.

— Mai are ceva de mâncare, spuse Elayne. „La fel şi Turnul Alb şi Lacrima. Baerlon are provizii bune de metale şi pulbere – trebuie să găsesc ce putem extrage de la celelalte naţiuni şi să le descopăr situaţia alimentară. Va fi o sarcină masivă să coordonezi magazinele şi raţiile pentru toate armatele. Aş dori o persoană responsabilă de toate”.

„Te gândeai la mine?” spuse Perrin.

„Da.1

— Îmi pare rău, spuse Perrin. „Elayne, Rand are nevoie de mine”.

„Rand are nevoie de noi toţi”.

— Are mai multă nevoie de mine, spuse Perrin. „Mina văzut, a spus el. Fără mine la Ultima Bătălie, el va muri. În plus, mai am câteva lupte de terminat”.

— O voi face, spuse Faile.

Elayne se întoarse spre ea, încruntat.

„Este de datoria mea să gestionez afacerile armatei soţului meu”, a spus Faile. „Sunteţi domnişoara lui, Maiestatea Voastră, aşa că nevoile voastre sunt nevoile lui. Dacă Andor va comanda Ultima Bătălie, atunci Cele Două Râuri o vor vedea alimentată. Dă-mi acces la porţi suficient de mari pentru ca vagoanele să treacă prin ele, dă-mi trupe care să-mi protejeze mişcările şi dă-mi acces la evidenţele de cartier al oricui vreau. O să văd că se face”.

Era logic şi raţional, dar nu ceea ce avea nevoie Elayne. Cât de mult a avut încredere în această femeie? Faile se dovedise abil în politică. A fost util, dar chiar se considera parte din Andor? Elayne o studie pe femeie.

„Nu există nimeni mai bun în care să ai încredere în această sarcină, Elayne”, a spus Perrin. „Faile îl *va* vedea

gata”.

— Perrin, spuse Elayne. „Este o chestiune diferită implicată în asta. Putem vorbi în privat un moment?”

— Îi voi spune doar ce este când terminăm, Maiestate, spuse Perrin. „Nu păstrez secrete faţă de soţia mea”.

A! t – yy ZZ 1 – A *f f*

Faile a zâmbit.

Elayne îi privi pe cei doi, apoi oftă încet. „Egwene a venit la mine în timpul pregătirilor noastre de luptă. Există o anumită… element de importanţă pentru Ultima Bătălie pe care trebuie să-l înmâneze”.

— Cornul lui Valere, spuse Perrin. „Încă îl ai, sper”.

„Noi facem. În Turn, ascuns. L-am mutat din camera de forţă, nu prea repede. Aseară, acea cameră a fost spartă. Ştiu doar din cauza anumitor secţii pe care le-am stabilit. Umbra ştie că avem Cornul, Perrin şi slujitorii Celui întunecat îl caută. Ei nu îl pot folosi; este legat de Mat până moare. Dar dacă slujitorii Umbrei îl pot captura, el îl poate împiedica pe Mat să-l folosească. Sau, mai rău, ucide-l, apoi aruncă-l singuri în aer.

„Vrei să ascunzi deplasarea lui”, a spus Faile, „folosind circuitele de aprovizionare pentru a ascunde unde o duci.

— Prefer *să* i-o dăm lui Mat direct, spuse Elayne. „Dar el poate fi… dificil, uneori. Am sperat că va fi aici la această întâlnire”.

— E în Ebou Dar, spuse Perrin. „Făcând ceva cu Seanchan.

„El ţi-a spus?” întrebă Elayne.

K + i – TA C i 1 * 1 HAT – Nu tocmai, spuse Perrin, părând inconfortabil. „Noi… au un fel de conexiune. Uneori văd unde este şi ce face”.

„Omul acela”, a spus Elayne, „nu este *niciodată* acolo unde trebuie să fie”.

— Şi totuşi, spuse Perrin, el ajunge întotdeauna acolo până la urmă.

— Seanchan sunt inamicul, spuse Elayne. „Mat pare să nu înţeleagă asta, având în vedere ce a făcut. Uşoară, sper că omul ăsta nu îşi pune cumva probleme…”

— Voi face asta, spuse Faile. „Voi avea grijă de Cornul lui Valere. O să văd că ajunge la Mat, păziţi-l.

„Fără supărare pentru niciunul dintre voi”, a spus Elayne, „dar ezit să încred asta cuiva pe care nu-l cunosc bine. De aceea am venit la tine, Perrin.

— Asta va fi o problemă, Elayne, spuse Perrin. „Dacă ei chiar urmăresc Cornul, atunci se vor *aştepta ca* tu şi Egwene să-l dai cuiva pe care îl cunoşti bine. Alegeţi Eşuare. Nu există în nimeni în care să am mai multă A 7 I i-i 1 Z2 lw – 1

Încredere decât ea, dar nu va fi bănuită, deoarece nu are nicio relaţie directă cu Turnul Alb”.

cel layne dădu încet din cap. „Foarte bine. Vă voi trimite un mesaj despre cum va fi livrat. Deocamdată, începeţi aprovizionarea pentru a stabili precedentul. Prea mulţi oameni ştiu despre Corn. După ce ţi-l dăm, voi trimite cinci suspecţi de la Turnul Alb şi voi genera zvonurile potrivite. Sperăm că Umbra va presupune că Cornul este purtat de unul dintre acei trimişi. Vreau să fie acolo unde nimeni nu se aşteaptă, cel puţin pană când îl putem pune în mâinile lui Matrim”.

— Patru fronturi de luptă, Lord Mandragoran, repetă Bulen. „Asta spun mesagerii. Caemlyn, Shayol Ghul, Kandor şi aici.

Ei vor să încerce să îmbuteueze trollocii aici şi în Kandor, încercând din greu să-i învingă pe cei din Andor mai întâi.

Lan mormăi, îndrumându-l pe Mandarb în jurul mormanului puturos de trolloci morţi. Cadavrele au servit drept bastion acum că cei cinci Asha man ai săi le împinseseră în movile ca nişte dealuri întunecate şi însângerate dinainte de Blight, unde s-au adunat Shadowspawn.

Duhoarea era oribilă, desigur. Mulţi dintre paznicii pe lângă care trecuse în rundele lui aruncaseră frunze pe foc pentru a acoperi mirosul.

Se apropia seara, aducând cele mai periculoase ore. Din fericire, acei nori negri de deasupra au făcut nopţile atât de întunecate, încât trollocii aveau probleme să vadă ceva. Totuşi, amurgul a fost o perioadă de forţă pentru ei – o perioadă în care ochii oamenilor erau îngreunaţi, dar ochii lui Shadowspawn nu.

Puterea atacului Borderlander unit îi împinsese pe trolloci înapoi spre gura Gapului. Lan era întărit de oră în oră cu piciori şi alte picioare pentru a-l ajuta să-şi menţină poziţia. Una peste alta, arăta mult mai bine aici acum decât cu o zi înainte.

Încă sumbru, totuşi. Dacă ceea ce a spus Bulen ar fi corect, armata lui ar fi staţionată aici ca o forţă de stagnare. Asta însemna pentru el mai puţine trupe decât şi ar fi dorit. Nu a putut reproşa însă tactica prezentată.

Lan a trecut în zona în care lăncierii Shienaran îşi îngrijeau caii. Din ei a ieşit o siluetă şi a călărit lângă Lan. Regele Easar era un om compact, cu un nod alb, sosit recent de pe Câmpul Merrilor în urma unei zile lungi făcând planuri de

luptă. Lan a început o plecăciune călare, dar s-a oprit când regele Easar se înclină în faţa *lui*.

„Majestatea Voastră?” întrebă Lan.

— Agelmar şi-a adus planurile pentru acest front de 1 w T\ 1 7 X 1 T-1 Xv/K-/K v.

luptă, Dai Shan, spuse regele Easar, căzând lângă el. „Ar vrea să treacă peste ele cu noi. Este important să fii acolo; luptăm sub steagul lui Malkier. Cu toţii am fost de acord”.

— Tenobia? întrebă Lan, sincer surprins.

„În cazul ei, a fost nevoie de puţină încurajare. Ea a venit. De asemenea, am spus că regina Ethenielle va părăsi Kandor şi va veni aici. Borderlands luptă împreună în această bătălie şi o facem cu tine în fruntea noastră”.

Au mers mai departe în lumina care se stingea, rând după rând de lănci care îl salutau pe Easar. Smenarann erau cea mai bună cavalerie grea din lume şi luptaseră – şi murise – pe aceste stânci de nenumărate ori, apărând ţinuturile luxuriante din sud.

— Voi veni, a fost de acord Lan. „Greutatea a ceea ce mi-ai dat se simte ca pe trei munţi”.

— Ştiu, spuse Easar. „Dar te vom urmări, Dai Shan. Până când cerul se rupe în bucăţi, până când stâncile se despart sub picioare şi până când Roata insă-şi nu se mai întoarce. Sau, Lumina trimite binecuvântarea ei, până când fiecare sabie este favorizată de – pace”.

„Ce zici de Kandor? Dacă regina vine aici, cine va conduce acea bătălie?”

„Turnul Alb călăreşte acolo să lupte împotriva Umbrelor”, a spus Easar. „Ai ridicat Macara de Aur. Am iurat să vă venim în autor, aşa că am făcut-o”. El a ezitat, iar apoi vocea lui a

devenit sumbră. „Kandor nu se mai poate recupera acum, Dai Shan. Regina recunoaşte. Treaba Turnurilor Albe nu este să-l recupereze, ci să oprească Shadowspawn să preia mai mult teritoriu”.

S-au întors şi au călărit printre rândurile lăncirilor. Bărbaţii au fost obligaţi să petreacă amurgul la câţiva paşi de călările lor şi s-au ocupat, având grijă de armuri, arme şi cai. Fiecare bărbat purta o sabie lungă, uneori două, legată de spate şi toţi aveau buzdugane şi pumnale la centură. Shienaranii nu se bazau doar pe lăncile lor; un inamic care s-a gândit să-i blocheze fără spaţiu pentru a încărca a descoperit curând că ar putea fi foarte periculoşi în apropiere.

Cei mai mulţi dintre bărbaţi purtau pardesi galbene peste farfurii şi posta, purtând şoimul negru. Îşi salutau cu spatele înţepenit şi feţele serioase. Într-adevăr, Shienaranii erau un popor serios. A trăi în Ţările de Graniţă a făcut asta.

Lan ezită, apoi vorbi cu voce tare. „De ce ne plângem?” Soldaţii din apropiere se întoarseră spre el.

„Nu pentru asta ne-am antrenat?” strigă Lan. „Nu este acesta scopul nostru, chiar *vieţile noastre*? Acest război nu este un lucru de plâns. Poate că alţi bărbaţi au fost laşi, dar noi nu am fost. Suntem pregătiţi şi deci acesta este un timp de glorie.

„Să fie râsete! Să fie bucurie! Să înveselim pe cei căzuţi şi să bem strămoşilor noştri, care ne-au învăţat bine. Dacă mori mâine, aşteptând renaşterea ta, fii mândru. Ultima Bătălie este peste noi şi *suntem pregătiţi*!”

Lan nu era sigur, exact, ce îl făcuse să spună asta. Cuvintele lui au inspirat o rundă de „Dai Shan! Dai Shan!

Înainta Macara de Aur!” El a văzut că unii dintre bărbaţi notau discursul, ca să treacă printre ceilalţi bărbaţi.

„Ai sufletul unui lider, Dai Shan”, a spus Easar în timp ce mergeau mai departe.

— Nu este asta, spuse Lan, cu ochii în faţă. „Nu pot suporta autocompătimirea. Prea mulţi dintre bărbaţi păreau de parcă îşi pregătesc propriile giulgii”.

— O tonă fără cap, spuse Easar încet, dând din frâiele calului. „O pompă fără aderenţă. Un cântec fără voce. Totuşi este al meu. Totuşi este al meu”.

T7 A 7 111 T” 1 1 1 I

Lan se întoarse, încruntat, dar Regele nu a dat nicio explicaţie pentru poem. Dacă oamenii lui erau un popor serios, regele lor era mai mult. Easar avea răni adânci pe care a ales să nu le împărtăşească. Lan nu l-a reproşat în

T /K «j-iw I-a – a A *f* asta; Lan însuşi făcuse acelaşi lucru.

În seara asta, însă, l-a surprins pe Easar zâmbind în timp ce se gândea la orice i-a adus poemul la buze.

„Acela a fost Anasai din Ryddingwood?” întrebă Lan.

Easar părea surprins.

— Ai citit Tucrarea lui Anasai?

„Ea a fost favorita lui Moiraine Sedai. Părea de parcă ar putea fi al ei”.

„Fiecare dintre poemele ei a fost scrisă ca o elegie”, a spus Easar. „Asta a fost pentru tatăl ei. Ea a lăsat instrucţiuni; poate fi citit, dar nu trebuie rostit cu voce tare, cu excepţia cazului în care a fost corect. Ea nu a explicat când ar fi corect să facă asta”.

Au ajuns la corturile de război şi au descălecat. Imediat ce făcuseră acest lucru, totuşi, claxoanele de alarmă au

început să sune. Ambii bărbaţi au reacţionat, iar Lan a atins inconştient sabia de pe şold.

„Hai să mergem la Lordul Agelmar”, strigă Lan în timp ce bărbaţii începeau să ţipe şi echipamentul să zdrăngănească. „Dacă lupţi sub steagul meu, atunci voi accepta cu bucurie rolul de lider”.

— Nicio ezitare? spuse Easar.

11 11 I 1 w T 1 w/K-i A – J-L

„Ce sunt eu?” întrebă Lan, legănându-se în şa. „Un păstor dintr-un sat uitat? Îmi voi face datoria. Dacă bărbaţii sunt suficient de proşti încât să mă pună în fruntea lor, le voi trimite şi despre ale lor”.

Easar dădu din cap, apoi salută, cu colţurile gurii ridicându-se într-un alt zâmbet. Lan îi întoarse salutul, apoi 1” A *ji* 11 – i 1 i 1 – TA 1 i * * 1 1

Îl galopă pe Mandarb prin centrul taberei. Bărbaţii de la periferie aprindeau focuri de tabără; Ashaman a creat porţi către una dintre multele păduri pe moarte din sud pentru ca soldaţii să adune lemne. Dacă Lan s-ar descurca, acei cinci canalizatori nu şi-ar fi irosit niciodată puterea ucigând trollocii. Au fost mult prea utile altfel.

Narishma îl salută pe Lan când acesta trecea. Lan nu putea fi sigur că marii căpitani l-au ales intenţionat pe Borderlander Ashaman, dar părea să nu fie o coincidenţă. Avea cel puţin unul din fiecare naţiune Borderlander – chiar şi unul născut din părinţi Malkieri.

Luptam împreună.

Oraşul Mocnit

Deasupra lui Moonshadow, iapa ei maro-închis din grajdurile regale, Elayne Trakand a călărit printr-o poartă creată de ea.

Acele grajduri erau acum în mâinile trollocilor, iar tovarăşii lui Moonshadow îşi găsiseră, fără îndoială, drumul în vase. Elayne nu s-a gândit prea mult la ce altceva – *cine* altcineva – ar fi putut ajunge în aceleaşi oale. Şi-a pus faţa hotărâtă. Trupele ei nu şi-ar vedea regina arătând nesigură.

Ea alesese să ajungă pe un deal la vreo mie de paşi la nord-vest de Caemlyn, departe de raza propriei, dar suficient de aproape pentru a vedea oraşul. Mai multe trupe de mercenari îşi făcuseră tabăra pe aceste dealuri în săptămânile de după Războiul de Succesiune. Aceştia, fie sau alăturat armatelor Luminii, fie s-au desfiinţat, devenind hoţi şi briganţi.

Prima pază asigurase deja zona, iar căpitanul Guybon salută în timp ce membrii Gărzii Queens – atât bărbaţi cât şi femei – au înconjurat calul lui Elayne. Aerul încă mai mirosea a fum şi, văzându-l pe Caemlyn mocnind ca şi Dragonmount însuşi, a aruncat o mană de pulbere amară în tocănita de emoţii care se agita în interiorul ei.

Oraşul odată mandru era mort, un rug care arunca o sută de coloane diferite de fum spre norii de furtună de deasupra. Fumul i-a amintit de arderile de primăvară, când fermierii îşi trăgeau ocazional câmpurile pentru a le ajuta să le curăţească pentru plantare. Nu a condus Caemlyn de o sută de zile şi deja era pierdută.

Dacă dragonii pot face asta unui oraş, gândi ea, cercetand gaura pe care Talmanes o făcuse în cel mai apropiat zid, *lumea va trebui să se schimbe*. *Tot ce ştim despre război se va schimba*.

„Cati, ai spune?" l-a întrebat ea pe bărbatul care a urcat lângă ea. Talmanes era la doar o zi de odihnă departe de încercarea care ar fi trebuit să-l coste viaţa. Probabil că trebuit să rămână la Merrilor; cu siguranţă nu ar fi luptat în prima linie în viitorul apropiat.

— Este imposibil să le numărăm numărul, ascunşi aşa cum sunt în oraş, Maiestate, spuse el, înclinându-se i 1 – 7 – 1 7 – 1 11" 1 – „*Îl* respectuos. „Zeci de mii, dar probabil nu sute de mii".

Tipul era nervos în preajma ei şi a manifestat-o într-un mod foarte cairhienin – vorbind cu un respect înflorit. Se spunea că este unul dintre cei mai de încredere ofiţeri ai lui Mat; ea ar fi presupus că, până acum, Mat l-ar fi corupt mult mai mult pe tip. Nu a blestemat o dată. Milă.

Alte porţi s-au deschis în apropiere spre iarba galbenă, iar forţele ei au trecut prin ele, umplând câmpurile şi culcând dealurile. Ea preluase conducerea unei armate mari de războinici, care includea mulţi dintre *siswai aman*, pentru a-şi întări Garda Reginei şi obişnuiţii Andorani sub comanda lui Birgitte şi a căpitanului Guybon. Un al doilea contingent

de Aiel – Fecioare, înţelepţi şi războinicii rămaşi – fusese ales să călătorească spre nord, spre în 7 i rx i i-a w tx i x x Shayol Ghul, împreună cu Rand.

Doar o mană de înţelepţi veniseră cu Elayne, cei care l-au urmat pe Perrin. Elayne i-ar fi dorit mai mulţi channelers decât atât. Totuşi, ea avea trupa şi dragonii lor, ceea ce ar trebui să compenseze faptul că singurii ei canalizări erau femeile rude, multe dintre ele fiind pe partea mai slabă a puterii în Putere.

Perrin şi forţa lui veniseră cu ea. Aceasta includea Gărzile înaripate a lui Mayene, cavaleria Ghealdamn, Mantele Albe – încă nu era sigură ce crede despre *asta* – şi o companie de arcaşi Two Rivers cu Tam. Completând armata ei a fost grupul care se numea Garda Lupilor, în mare parte refugiaţi transformaţi în soldaţi, dintre care unii primiseră antrenament de luptă. Şi, bineînţeles, îl avea pe căpitanul Bashere şi Legiunea Dragonului.

Ea a aprobat planul lui Bashere pentru bătălia de la Caemlyn. *Va trebui să atragem luptele în pădure*, explicase el. *Arcaşii vor fi mortali*, *pierzându-i pe trolloci la apropierea lor*. *Dacă aceşti băieţi se pot mişca la fel de bine cum mi s-a spus că pot în pădure*, *vor fi la fel de periculoşi odată ce se vor retrage*.

Aielii ar fi, de asemenea, mortal într-o pădure, unde trollocii nu şi-ar putea folosi masele pentru a-şi depăşi adversarii. Bashere însuşi călărea în apropiere. Se pare că Rand îi spusese în mod special să o vegheze. De parcă nu o avea pe Birgitte să sară de fiecare dată când se mişca.

Rand ar fi bine să stea în siguranţa, *ca să-i pot spune ce cred despre el*, se gândi ea în timp ce Bashere se apropia

într-o conversaţie liniştită cu Birgitte. Bashere era un bărbat cu picioarele arcuite, cu o mustaţă groasă. Nu a vorbit cu Elayne aşa cum ar trebui un bărbat cu o regină… dar apoi, regina din Saldaea era nepoata lui, aşa că poate că era foarte confortabil în preajma regalităţii.

El este primul în rândul pentru tron, şi-a amintit Elayne. Lucrul cu el ar oferi oportunităţi de a-şi asigura şi mai mult legăturile cu Saldaea. Încă îi plăcea ideea de a-şi vedea unul dintre copiii ei pe acel tron. Şi-a coborât o mână pe burtă. Bebeluşii dădeau frecvent cu picioarele şi coatele acum. Nimeni nu-i spusese că s-ar simţi atât de mult ca… bine, indigestie. Din păcate, Melfane găsise, împotriva oricărei aşteptări, nişte lapte de capră.

I I 7 O I I 1 1 1 1 1 T→ – 1 1 – „Ce cuvânt?" întrebă Elayne când soseau Birgitte şi Bashere, Talmanes mutându-şi calul deoparte pentru a face loc.

„Rapoartele cercetaşilor despre oraş sunt în prezent", a zz A *f* A *f* A z spus Bashere.

— Bashere a avut dreptate, spuse Birgitte. „Trolocii au fost înfrânaţi, iar arderea s-a stins în mare parte. O jumătate bună din oraş rămâne în picioare. O mare parte din fumul pe care îl vedeţi este de la focurile de bucătărie, nu de la clădiri".

„Trollocs sunt proşti", a spus Bashere, „dar Halfmen *nu sunt*. Trollocii ar fi jefuit cu bucurie oraşul şi ar fi aprins foc peste tot, dar asta ar fi ameninţat că va lăsa focurile să scape de ei. Oricum ar fi, adevărul este că nu ştim ce plănuieşte Umbra aici, dar au cel puţin opţiunea de a încerca să ţină oraşul pentru o perioadă, dacă doresc.

— R r /K7 – J r-x *n* /V 1 1 – 11

„Vor încerca asta?” întrebă Elayne.

„Nu pot să spun, sincer”, a răspuns Bashere. „Nu le cunoaştem obiectivele. A fost acest atac asupra Caemlynului menit să semene haos şi să aducă frică armatelor noastre, sau este intenţionat să ia o fortăreaţă şi să o menţină pe termen lung ca bază de la care să ne împodobească forţele? În timpul războaielor Trolloc, Fades au deţinut oraşe în acest scop”.

Elayne dădu din cap.

„Iertare, Maiestate?” spuse o voce. Se întoarse să vadă unul dintre bărbaţii de la Two Rivers îndreptându-se. Unul dintre liderii lor, comandantul secund al lui Tam. *Danni*, se gândi ea, *acesta este numele lui*.

— Majestatea Voastră, repetă Dannil. A bâjbâit puţin, dar de fapt a vorbit cu nişte lustruit. „Lord Goldenyes şi-a instalat oamenii în pădure”.

„Lord Talmanes, ai dragonii tăi pe poziţie?”

— Aproape, spuse Talmanes.

— Scuzaţi-vă, Majestatea Voastră, dar nu sunt sigur că ar fi nevoie de arcurile odată ce armele trage. Eşti sigur că nu vrei să conduci cu dragonii?

L” / T 1 * – 1 v 11 – 1 1 *J*!

„Trebuie să-i îndemnăm pe trolloci la luptă”, a spus Elayne. „Locaţia pe care am descris-o va funcţiona cel mai bine. Bashere, care este planul meu pentru oraş în sine?

— Cred că totul este aproape gata, dar vreau să verific, spuse Bashere, dându-şi mustaţa în gând. „Acele femei ale t tale au făcut porţi destul de bine, iar Mayene ne-a dat uleiul. Eşti sigur că vrei să treci cu ceva atât de drastic?”

„Da”.

Bashere a aşteptat mai mult un răspuns, poate o explicaţie. Când ea nu a dat unul, el a plecat, dând ultimele ordine. Elayne l-a întors pe Moonshadow ca să coboare în rândurile soldaţilor de aici, la linia frontului, unde se instalaseră în apropierea pădurilor. Nu mai putea face mare lucru acum, în aceste ultime momente, când comandanţii ei dădeau ordine, dar *putea* fi văzută călărind cu încredere. Pe unde trecea ea, bărbaţii şi-au ridicat ştiuţele mai sus, stau ridicat bărbia.

Elayne şi-a ţinut ochii pe acel oraş mocnit. Ea nu şi-a dat privirea în altă parte şi nu a lăsat furia să o stăpânească. Ar folosi mania.

Bashere s-a întors la ea puţin mai târziu. „Este gata. Subsolurile multor clădiri care sunt încă în picioare au fost umplute cu ulei. Talmanes şi ceilalţi sunt pe loc. Odată ce Gardienul tău se întoarce şi spune că Rudele sunt pregătite să deschidă o nouă rundă de porţi, putem continua”.

Elayne dădu din cap, apoi îşi scoase mâna de pe burtă în timp ce Bashere aruncă o privire la ea. Nu-şi dăduse seama că o ţinea din nou. „Ce părere ai despre mine că mă duc la luptă în timp ce sunt însărcinată? Este o greşeală?”

A scuturat din cap. „Nu. Demonstrează cât de disperată este situaţia noastră. O să-i pună pe soldaţi pe gânduri. Fă-i mai serioşi. În afară de asta…

„Ce?”

Bashere a ridicat din umeri. „Poate că le va aminti că nu *totul* în această lume moare”.

Elayne se întoarse, privind oraşul îndepărtat. Fermierii şi-au ars câmpurile primăvara pentru a-i pregăti pentru o nouă viaţă. Poate că asta suferea acum Andor.

— Spune-mi, spuse Bashere. „O să le spui oamenilor că porţi copilul Domnului Dragon?”

Copii, se corectă Elayne în capul ei.

— Te închipui că ştii ceva care poate sau nu este adevărat, Lord Bashere.

„Am o soţie şi o fiică. Recunosc privirea din ochii tăi când îl vezi pe Lord Dragon. Nicio femeie însărcinată nu-şi atinge mâna de pântecele ei cu atâta evlavie când se uită la un bărbat care nu este tată”.

Elayne şi-a tras buzele într-o linie.

„De ce o ascunzi?” întrebă Bashere. „Am auzit ce cred unii dintre bărbaţi. Ei vorbesc despre alt bărbat, un Prieten întunecat pe nume Mellar, cândva Căpitanul Gardienilor voştri. Văd că zvonurile sunt false, dar altele nu sunt atât de înţelepte. Ai putea să distrugi acele zvonuri dacă ai vrea”.

„Copiii lui Rand vor fi ţinte”, a spus ea.

„Ah…” el a răspuns. Şi-a bătut mustaţa o clipă.

„Dacă nu eşti de acord cu raţionamentul, Bashere, spune-ţi părerea. Nu voi suferi o râie râioasă”.

— Nu sunt ciudă, femeie, spuse el cu un hohot. „Dar indiferent, nu mă îndoiesc că copilul tău ar putea fi o ţintă mai mare decât este de la Eşti înalt comandant al armatelor Luminii! Cred că oamenii tăi merită să ştie pentru ce luptă exact”.

„Nu este treaba ta să ştii”, a spus Elayne, „nici nu este a lor”.

Bashere ridică o sprânceană spre ea.

— Moştenitorul tărâmului, spuse el categoric, nu este treaba supuşilor săi?

— Cred că vă depăşiţi limitele, *generale*.

— Poate că sunt, spuse el. „Poate că petrec atât de mult timp cu Lordul Dragon a deformat modul în care fac lucrurile. Omul acela… nu puteai niciodată să spui la ce se gândea. Umătate din timp, el a vrut să-mi audă mintea, cât de crudă puteam să o expun. În cealaltă jumătate a timpului, părea că mă rupe în două doar pentru că a comentat că cerul părea puţin întunecat”. Bashere clătină din cap. „Gândeşte-te puţin, Maiestate. Îmi aminteşti de fiica mea. S-ar putea să fi făcut ceva asemănător şi acesta este sfatul pe care i-aş da. Oamenii tăi vor lupta cu mai multă curaj dacă ştiu că eşti pe moştenitorul Dragon Reboms”.

Bărbaţi, se gândi Elayne. *Cei tineri încearcă să mă impresioneze cu fiecare cascadorie care le vine în capul proştilor. Bătrânii presupun că fiecare tânără are nevoie de o prelegere*.

Îşi întoarse din nou ochii spre oraş, în timp ce Birgitte urcă şi îi dădu din cap. Subsolurile erau pline cu ulei şi smoală.

— Arde-o, spuse Elayne cu voce tare.

Birgitte a fluturat cu mâna. Femeile rude şi-au deschis runda de porţi, iar bărbaţii au aruncat torţe aprinse în subsolurile din Caemlyn. Nu a durat mult până când fumul care se ridica deasupra oraşului s-a întunecat, mai de rău augur.

— Nu o vor stinge curând, spuse Birgitte încet. „Nu cu vremea uscată pe care o avem. Întregul oraş va urca ca un car de fân”.

Armata s-a adunat să privească oraşul, în special membrii Gărzii Reginei şi armata Andorrană. Câţiva dintre ei au

salutat, aşa cum s-ar putea saluta rugul unui erou căzut.

Elayne strânse din dinţi, apoi spuse: „Birgitte, fă-o cunoscută printre Garzi. Copiii pe care îi port au fost născuţi de Dragonul Renăscut”.

Zâmbetul lui Bashere se adânci. *Om insuportabil*! Birgitte zâmbea când mergea să răspândească vestea. Era şi ea insuportabilă.

— V 1 X – 1 Al *v I* * *1 I* *

Bărbaţii din Andor păreau să stea mai înalţi, mai mândri, în timp ce îşi priveau capitala arzând. Trollocii au început să se reverse de la porţi, mânaţi de incendii. Elayne s-a asigurat că trollocii îşi văd armata, apoi a anunţat: „Spre nord!” Ea a întors Moonshadow. „Caemlyn a murit. Mergem în păduri; lasă-l pe Shadowspawn să urmeze!”

Androl s-a trezit cu murdărie în gură. A gemut, încercând să se răstoarne, dar s-a trezit legat într-un fel. A scuipat, şi-a lins buzele şi a clipit din ochi cu crusta.

w 7 – t 7 j1 x – t-l – 1 w *11

Stătea întins cu Jonneth şi Emarin lângă un zid de pământ, legaţi cu funii. Şi-a amintit… Uşoară! Acoperişul X w Z L – Z *f f 1*. *F* căzuse.

Pevara? el a trimis. Incredibil cât de naturală începea să pară acea metodă de comunicare.

A fost răsplătit cu o senzaţie de ameţire din partea ei. Legătura l-a făcut să ştie că ea era în apropiere, probabil legată şi ea. Puterea Unică a fost, de asemenea, pierdută pentru el; s-a gheare de el, dar s-a lovit de un scut. Legăturile lui erau legate de un fel de cârlig în pământ în spatele lui, împiedicându-i mişcarea.

Androl a împins panica cu ceva efort. Nu l-a putut vedea

pe Nalaam. A fost aici? Grupul dintre ei zăcea legaţi într-o cameră mare, iar aerul mirosea a pământ umed. Erau încă în subteran într-o parte a complexului secret al lui Taim.

Dacă a căzut acoperişul, se gândi Androl, *celulele au fost probabil distruse*. Asta explica de ce el şi ceilalţi erau legaţi, dar nu încuiaţi.

Cineva plângea.

Se încordă şi îl găsi pe Evin legat în apropiere. Bărbatul mai tânăr a plâns, tremurând.

E

În regulă, Evin, şopti Androl. „Vom găsi o cale de ieşire din asta”.

Evin îi aruncă o privire şocată. Tânărul era legat într-un mod diferit, în poziţie aşezată, cu mâinile la spate. „Androl? Androl, îmi pare *rău*”.

a 7 7 i-i r v i!

Androl a simţit o emoţie răsucitoare.

— Pentru ce, 1 – n

Evin?

„Au venit imediat după ce aţi plecat ceilalţi. L-au vrut pe Emarin, cred. Să-l transforme. Când nu era acolo, au început să pună întrebări, cereri. M-au rupt, Androl. M-am rupt atât de uşor. Îmi pare rău…”

Aşa că Taim nu descoperise paznicii căzuţi.

— Nu e vina ta, Evin.

Pe pământul din apropiere se auziră paşi. Androl şi-a prefăcut că este inconştient, dar cineva l-a lovit cu piciorul.

— Te-am văzut vorbind, paje, spuse Mishraile, aplecându-şi capul cu părul auriu. „O să-mi facă plăcere să te ucid pentru ceea ce i-ai făcut lui Coteren”.

Androl deschise ochii şi îl văzu pe Logain lăsând în strânsoarea lui Mezar şi Welyn. L-au târât aproape şi l-au aruncat brusc la pământ. Logain se mişcă şi gemu în timp ce îl legau. S-au ridicat şi unul l-a scuipat pe Androl înainte de a se muta la Emann.

— Nu, spuse Taim de undeva din apropiere. „Tineretul este următorul. Marele Domn cere rezultate. Login durează prea mult”.

Suspinele lui Evin au devenit mai puternice când Mezar şi Welyn s-au mutat să-l prindă sub braţe.

„Nu!” spuse Androl răsucindu-se. „Nu! Taim, arde-te! T 1* X I T „Îl

Lasă-l în pace! Ia-mă!”

Taim stătea în apropiere, cu mâinile strânse la spate, într-o uniformă neagră ascuţită, care semăna cu cele ale Asha manului, dar împodobită cu argint. Nu purta ace la gât. S-a întors spre Androl, apoi a râniit. „Te iau? Trebuie să prezint Marelui Domn un om care nu a putut canaliza suficient pentru a sparge o pietricică? Ar fi trebuit să te omor cu mult timp în urmă”.

Taim i-a urmat pe ceilalţi doi, care îl târau pe Evin frenetic. Androl a ţipat la ei, ţipând până a rămas răguşit. L-au dus pe Evin undeva în cealaltă parte a camerei – era foarte mare – şi Androl nu i-a putut vedea din cauza unghiului în care era legat. Androl îşi lăsă capul pe spate pe podea, închizând ochii. Asta nu l-a împiedicat să audă ţipetele de groază ale bietului Evin.

— Androl? şopti Pevara.

„Linişte”. Vocea lui Mishraile a fost urmată de o bătaie şi un mormăit din partea lui Pevara.

Chiar încep să-l urăsc pe acela, i-a trimis Pevara.

Androl nu a răspuns.

Au făcut eforturi să ne scoată din camera prăbuşită, a continuat Pevara. *Îmi amintesc o parte din asta*, *înainte să mă apere şi să mă lase inconştient*. *Se pare că a trecut mai puţin de o zi de atunci*. *Bănuiesc că Taim nu şi-a atins încă cota de Lordi Terorii întoarse spre Umbră*.

A trimis-o, aproape, cu lejeritate.

În spatele lor, ţipetele lui Evin încetară.

O, *Lumină*! Pevara a trimis. *Acela a fost Evin*? Toată ironia dispăru din tonul ei. *Ce se întâmplă*?

Ti A j*A11/k f

Îl întorc, a trimis Androl înapoi. *Forţa voinţei are ceva de-a face cu rezistenţa*. *De aceea*, *Login nu a fost încă transformat*.

Preocuparea lui Pevara era o căldură prin legătura. Toţi Aes Sedai erau ca ea? presupuse că nu aveau emoţii, dar Pevara simţea toată gama – deşi o însoţea cu un control aproape inuman asupra modului în care acele emoţii o afectau. Un alt rezultat al deceniilor de practică?

Cum scăpăm? ea a trimis.

Încerc să-mi dezleg legăturile. *Degetele mele sunt înţepenite*.

Văd nodul. *Este una grea*, *dar s-ar putea să te pot ghida*

El dădu din cap şi au început, Pevara descriind /K j”. 1 1 X /V 7 – X A 1 1 /V – Întorsăturile nodului în timp ce Androl încerca să-şi răsucească degetele în jurul lor. Nu a reuşit să obţină suficientă achiziţie pentru obligaţiuni; a încercat să-şi smulgă mâinile şi să le scoată afară, dar frânghiile erau prea strânse.

În momentul în care a acceptat înfrângerea, degetele îi erau amorţite din cauza lipsei de circulaţie. *Nu va merge*, a trimis el.

Am încercat să ies din acest scut, a răspuns Pevara. *Este posibil şi cred că scuturile noastre ar putea fi legate*. *Scuturile legate eşuează*.

Androl a trimis înapoi acordul, deşi nu a putut să nu se simtă frustrat. Cât a putut Evin să reziste?

Tăcerea îl batjocoră. De ce nu putea auzi niciun sunet? apoi a simţit ceva. Canalizare. Ar putea fi treisprezece bărbaţi? Uşoară. Dacă erau şi treisprezece Myrddraal, situaţia era îngrozitoare. Ce ar face *dacă* ar scăpa? Nu se puteau lupta cu atât de mulţi.

X X – 7 o 7 1

Ce stâncă ai ales? Pevara l-a trimis.

Ce?

Ai spus că atunci când erai printre oamenii mării, *au sărit de pe stânci pentru a-şi dovedi curajul*. *Cu cât stânca este mai înaltă*, *cu atât săritorul este mai curajos*. *Ce stâncă ai ales*?

Cel mai înalt, a recunoscut el.

De ce?

M-am gândit că odată ce te-ai hotărât să sari de pe o stâncă, *ai putea la fel de bine să o alegi pe cea mai înaltă*. *De ce să accept riscul*, *dacă nu pentru cel mai mare premiu*?

Pevara a trimis înapoi aprobarea. *Vom scăpa*, *Androl*. *Oarecum*.

Dădu din cap, mai ales pentru el, şi se dădu înapoi la nod.

Câteva clipe mai târziu, prietenii lui Taim s-au întors. Evin

se ghemui lângă Androl. În spatele ochilor lui pândea ceva diferit, ceva îngrozitor. El a zâmbit.

— Ei bine, cu siguranţă nu a fost atât de rău pe cât am presupus că va fi, Androl.

„O, Evin…”

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Evin, sprijinindu-şi o mână pe umărul lui Androl. „Mă simt minunat. Gata cu frica, fără griji. Nu ar fi trebuit să ne luptăm în tot acest timp. Suntem Turnul Negru. Trebuie să lucrăm împreună”.

Nu eşti prietenul meu, se gândi Androl. *Poate că ai fata lui*, *dar Evin… Oh*, *Lumină*. *Evin este mort*.

„Unde este Nalaam?” întrebă Androl.

„Mi-e teamă că a murit în prăbuşire”. Evin clătină din cap. Se aplecă înăuntru.

— Plănuiesc să te omoare, Androl, dar cred că pot să-i conving că meriţi să te întorci în schimb. Îmi vei mulţumi, până la urmă”.

Lucrul teribil din interiorul ochilor lui Evin zâmbi, îl bătu pe Androl pe umăr, apoi se ridică şi începu să i J-V – A>rX*TATI X 7 x vorbească cu Mezar şi Welyn.

În spatele lor, Androl abia vedea treisprezece umbre care se îndreptau spre a-l prinde pe Emarin şi-l târă departe pentru a fi întors. Se estompează, cu mantii care nu se mişcau.

A 1 7 1 1 – 1 C i K T 1 d

Androl s-a gândit cât de norocos a fost Nalaam să fie zdrobit în prăbuşire.

Să mori bine

Lan a împărţit capul Myrddraalului în jumătate, până la gât. Îl dansă pe Mandarb înapoi, lăsând Fade să se bată în timp ce acesta muri, convulsiile lui răsucind bucăţile craniului de la gât. Sânge negru putred s-a revărsat pe stâncă, care fusese deja însângerată de o duzină de ori.

„Lord Mandragoran!”

Lan se îndreptă spre apel. Unul dintre oamenii săi arătă înapoi spre tabăra lor, unde un iet de lumină roşie strălucitoare zvâcnea în aer.

Deja la amiază? gândi Lan, ridicând sabia şi făcându-i semn lui Malkieri să se retragă. Trupele Kandori şi Arafellin intrau înăuntru, cavalerie uşoară cu arcuri, I – 1 /v 1 nu I – /v I 7 11 – 1

trimiţând val după val de săgeţi în masa trollocilor.

Duhoarea era extraordinară. Lan şi oamenii lui s-au îndepărtat de linia frontului, trecând pe lângă doi Asha man şi un Aes Sedai – Coladara, care insistaseră să rămână consilierul regelui Paitar – canalizarea pentru a incendia cadavrele trollocilor. Asta ar face mai dificil pentru următorul val de Shadowspawn.

Armatele lui Lan şi-au continuat munca brutală, ţinând

trollocii la Gap ca smoala reţinând stropii de apă dintr-o barcă care curgea. Armata a luptat în rotaţii scurte, câte o oră. Focurile de tabără şi Asha man au luminat drumul noaptea, fără a oferi niciodată Progenului Umbră posibilitatea de a avansa.

După două zile de luptă obositoare, Lan ştia că această tactică îi va favoriza în cele din urmă pe trolloci. Oamenii îi ucideau cu vagonul încărcat, dar Umbra îşi construise forţele de ani de zile. În fiecare noapte, trollocii se hrăneau cu morţi; nu trebuiau să-şi facă griji cu privire la proviziile de mizerie.

Lan şi-a împiedicat umerii să nu se lade în timp ce se îndepărta de linia frontului, făcând loc următorului grup de trupe, dar voia să se prăbuşească şi să doarmă zile întregi. În ciuda numărului mai mare oferit de Dragon Reborn, fiecare bărbat trebuia să facă mai multe schimburi în prima linie în fiecare zi. Lan s-a alăturat mereu la câţiva în plus.

Găsirea somnului nu a fost uşor pentru trupele sale, în timp ce aveau grilă de echipamentul lor, strângeau lemne

X» *f* îl X z p – I – l T l *

pentru focuri şi aduceau provizii prin porţi. În timp ce îi cerceta pe cei care părăseau linia frontului cu el, Lan a căutat ce putea face pentru a-i întări. În apropiere.

1 – 1X TA 1 1WIXT 1 – X – X

credinciosul Bulen slăbea. Lan ar trebui să se asigure că bărbatul doarme mai mult sau…

Bulen alunecă din şa.

Lan înjură, oprindu-l pe Mandarb şi sări în jos. S-a repezit lângă Bulen şi l-a găsit pe bărbat privind în gol spre cer. Bulen avea o rană masivă în lateral, poşta de acolo ruptă ca

o pânză care văzuse prea mult vânt. Bulen acoperise rana punându-şi haina peste armură. Lan nu-l văzuse lovit şi nici nu-l văzuse pe bărbat acoperind rana.

Prost! gândi Lan, simţindu-se la gâtul lui Bulen.

Fără puls. El a plecat.

— *Li* 1 XT 1 – 11 1 A T – 7

Prost! se gândi Lan din nou, plecând capul. *Nu ai pleca de lanqa mine*, *nu-i aşa*? *De aceea ai ascuns-o*. *Ţi-a fost teamă că voi muri acolo în timp ce te întorci pentru vindecare*.

Ori asta, *ori nu ai vrut să ceri putere de la canalizatori*. *Ştiai că au fost împinşi la limite*.

Cu dinţii strânşi, Lan ridică cadavrul lui Bulen şi îl aruncă peste umăr. A ridicat cadavrul pe calul lui Bulen şi la legat de şa. Andere şi Prinţul Kaisel – tânărul Kandori şi echipa sa de o sută de oameni călăreau de obicei cu Lan – stăteau în apropiere, privind solemn. Conştient de privirea lor, Lan şi-a pus mâna pe umărul cadavrului.

— Ai făcut bine, prietene, spuse el. „Laudele tale vor fi cântate de generaţii întregi. Fie ca tu să te adăposteşti în palma mâinii Creatorului şi ultima îmbrăţişare a mamei să te primească acasă". Se întoarse către ceilalţi. „Nu voi jeli! Doliu este pentru cei care regretă, iar eu *nu* regret ceea ce facem aici! Bulen nu ar fi putut muri cu o moarte mai bună. Nu plâng pentru el, mă *bucur*!"

Se ridică în şa lui Mandarb, ţinând hăţurile calului lui Bulen, şi se aşează înalt. Nu le-a lăsat să-şi vadă oboseala.

Sau durerea lui. „L-a văzut cineva pe Bakh căzând?" i-a întrebat pe cei care călăreau lângă el. „Avea o arbaletă legată de spatele calului. Întotdeauna a purtat chestia aia cu el. I-am jurat că, dacă s-a întâmplat vreodată, l-aş pune

pe Asha man să-l atârne de degetele de la picioare de vârful unei stânci.

„A murit ieri când sabia i s-a prins într-o armură Trollocs. L-a lăsat şi a întins mâna după ce-i de rezervă, dar încă doi trolloci i-au scos calul de sub el. Am crezut că era mort atunci şi încerca să ajungă la el, doar ca să-l văd venind cu arbaleta lui arsă de Lumină şi trăgând un Trolloc chiar în ochi de la doi metri distanţă. Şurubul a trecut clar prin cap. Al doilea Trolloc l-a eviscerat, dar nu înainte de aşi băga cuţitul pentru cizme în gât. Lan dădu din cap. – Îmi amintesc de tine, Bakh. Ai murit bine". Au călărit câteva clipe, apoi prinţul Kaisel a adăugat: „Ragon. A murit bine şi el. Şi-a încărcat calul direct către un grup de treizeci de trolloci care veneau spre noi din lateral. Probabil că a salvat o duzină de oameni cu acea mişcare, câştigându-ne timp. A lovit unul în faţă în timp ce l-au tras în jos".

„Da, Ragon a fost un om nebun", a spus Andere. „Sunt unul dintre oamenii pe care i-a salvat". El a zâmbit. „A murit bine. Lumină, dar a făcut-o. Desigur, cel *mai nebunesc* lucru pe care l-am văzut în ultimele zile este ceea ce a făcut Kragil când s-a luptat cu Fade. A văzut vreunul dintre voi..."

Când au ajuns în tabără, bărbaţii râdeau şi prăjeau cu cuvinte pe cei căzuţi. Lan s-a despărţit de ei şi l-a dus pe Bulen la Asha man. Narishma ţinea deschisă o poartă pentru un cărucior cu provizii. El dădu din cap către Lan. „Lord Mandragoran?"

l-l-l 1 – 1 A I 1 T

— Trebuie să-l pun într-un loc rece, spuse Lan, descălecând. „Când acest lucru se va face şi Malkier va fi

revendicat, vom dori un loc de odihnă adecvat pentru nobilii căzuţi. Până atunci, nu-l voi lăsa ars sau lăsat să putrezească. A fost primul Malkieri care s-a întors la regele lui Malkier”.

Narishma dădu din cap, clopotele lui Arafellin clintind la capetele împletigurilor lui. A introdus un cărucior prin poartă, apoi a ridicat o mână pentru ca ceilalţi să se oprească. A închis acea poartă, apoi a deschis una spre vârful unui munte.

Aer îngheţat a suflat. Lan l-a luat pe Bulen de pe cal. Narishma se mişcă să-l ajute, dar Lan îi făcu semn să plece, mormăind în timp ce ridica cadavrul pe umăr. A păşit în zăpadă, cu vântul ascuţit în obraji, de parcă cineva le-ar fi A z t *t* îi z A

luat un cuţit.

— A întins pe Bulen, apoi a îngenuncheat şi a luat cu blândeţe *hadori-ul* din capul lui Bulen. Lan avea să-l ducă în luptă – pentru ca Bulen să poată continua să lupte – apoi îl va întoarce în corp când bătălia se terminase. O veche tradiţie Malkieri.

— Ai făcut bine, Bulen, spuse Lan încet. „Îţi mulţumesc că nu ai renunţat la mine”.

Se ridică, cu cizmele scârţâind zăpada, şi ieşi cu paşi mari prin poartă, cu *hadori* în mână. Narishma a lăsat poarta să se închidă, iar Lan a cerut locaţia muntelui – în cazul în care Narishma ar muri în luptă – pentru a-l putea localiza din nou pe Bulen.

Nu ar fi putut să păstreze toate cadavrele Malkieri în acest fel, dar unul era mai bun decât niciunul. Lan a înfăşurat *hadori din piele în jurul mânerului* sabiei, chiar sub garda

transversală, şi a legat-o strâns. Îi dădu pe Mandarb unui mire, ridicând un deget spre cal şi întâlnindu-i ochii întunecaţi şi lichidi. „Nu mai muscă miri”, mârâi el la armăsar.

După aceea, Lan a plecat să-l caute pe Lordul Agelmar. L

— A găsit pe comandant vorbind cu Tenobia în afara secţiunii Saldaean a taberei. Bărbaţii stăteau cu arcuri în apropiere, în rânduri de două sute, privind cerul. Au existat deja o serie de atacuri Draghkar. Pe măsură ce Lan a păsit în sus, pământul a început să tremure şi să bubuie.

Soldaţii nu au strigat. S-au obişnuit cu asta. Pământul gemea.

Pământul de stâncă goală de lângă Lan s-a despărţit. A sărit înapoi alarmat în timp ce tremuratul continua, urmărind chirii minuscule apărând în stâncă – crăpături. Era ceva profund în neregulă cu crăpăturile. Erau prea întunecate, prea adânci. Deşi zona încă tremura, el a făcut un pas, uitându-se la crăpăturile minuscule, încercând să le distingă în detaliu prin cutremurul zbuciumat.

Păreau a fi crăpături în neant. Au atras lumina, au aspirat-o. Parcă se uita la fracturi din natura realităţii /K X v 7

Însăşi.

Cutremurele s-au domolit. Întunericul din crăpăturile a zăbovit câteva respiraţii, apoi a dispărut, fracturile firului de păr devenind doar rupturi obişnuite în piatră. Cu grilă, Lan îngenunche, inspectându-i îndeaproape. Văzuse oare u n 1 în 1 1

CT07HQO/ I o 5 încorn n

Înfrigurat, se ridică în picioare şi îşi continuă drumul. *Nu numai bărbaţii obosesc*, se gândi el. *Mama slăbeşte*.

Se grăbi prin tabăra saldeană. Dintre cei care luptau la Gap, saldeenii aveau cea mai bine întreţinută tabără, condusă de mâinile aspre ale soţiilor ofiţerilor. Lan îi părăsise pe cei mai mulţi dintre necombatanţii Malkieri în Fal Dara, iar celelalte forţe veniseră cu alţii puţini, în afară de războinici.

Asta nu a fost calea saldaeană. Deşi în mod normal nu intrau în Blight, femeile au mărşăluit cu soţii lor. Fiecare putea lupta cu cuţite şi îşi ţine tabăra până la moarte dacă era nevoie. Ei fuseseră extrem de folositori aici în adunarea şi distribuirea proviziilor şi îngrijirea răniţilor.

Tenobia se certa din nou tactici cu Agelmar. Lan a ascultat în timp ce marele căpitan Shienaran dădea din cap la cererile ei. Nu înţelegea prost lucrurile, dar era prea îndrăzneaţă. Ea a vrut ca ei să împingă în Blight şi să ducă lupta la zona de reproducere a Trollocului.

În cele din urmă, l-a observat pe Lan.

— Lord Mandragoran, spuse ea, privindu-l cu privirea. Era o femeie destul de drăguţă, cu foc în ochi şi păr lung şi negru. „Cea mai recentă ieşire a ta a fost un succes?”

— Mai mulţi trolloci au murit, spuse Lan.

„Luptăm o luptă glorioasă”, a spus ea cu mândrie.

„Am pierdut un prieten bun”.

I-i – r – pw x w. W – i 1 – 1 – i 1

Tenobia făcu o pauză, apoi se uită la ochii lui, căutând poate emoţie în ei. Lan nu a dat nimic. Bulen murise bine. „Oamenii care luptă au glorie”, i-a spus Lan, „dar bătălia în sine nu este glorie. Pur şi simplu este. Lord Agelmar, un cuvânt”.

Tenobia se dădu deoparte, iar Lan îl trase pe Agelmar.

Bătrânul general îi aruncă lui Lan o privire recunoscătoare. Tenobia a privit o clipă, apoi a pornit cu doi paznici care o urmau în grabă pe călcâie.

Shell se va lupta ea însăşi la un moment dat dacă nu o privim, se gândi Lan. *Capul ei este plin de cântece şi J. – J.J. s poveşti*.

Nu-şi încurajase pur şi simplu oamenii să spună aceleaşi poveşti? Nu. Era o diferenţă, putea *simţi* o diferenţă. Învăţându-i pe oameni să accepte că ar putea muri şi să venereze onoarea celor căzuţi… asta era diferit de a cânta cântece despre cât de minunat era să lupţi în prima linie.

Din păcate, a fost nevoie de luptă reală pentru a învăţa diferenţa. Lumina trimisă pe Tenobia n-ar face nimic prea imprudent. Lan văzuse mulţi tineri cu privirea aceea în ochi. Soluţia a fost atunci să-i lucrezi până la epuizare câteva săptămâni, găurindu-i până la punctul în care se gândeau doar la patul lor, nu la „gloriile" pe care le vor găsi cândva. Se îndoia că ar fi potrivit pentru regina însăşi.

— Ea a devenit mai erupţie de când Kalyan s-a căsătorit cu Ethenielle, spuse lordul Agelmar încet, alăturându-se lui Lan în timp ce mergeau pe rândurile din spate, dând din cap soldaţilor care treceau. „Cred că a reuşit să o atenueze cu o greutate penă sau două, dar acum, fără ca el *sau* Bashere să o privească „El a oftat. „Ei bine, indiferent.

Ce ţi-ai dorit de la mine, Dai Shan?"

„Ne luptăm bine aici", a spus Lan. „Dar sunt îngrijorat de cât de obosiţi sunt bărbaţii. Vom reuşi să-i reţinem pe

— Y *f f f* X

11 – Z\ I – *JJ*

trollocii în continuare?"

„Ai dreptate; inamicul îşi va trece cu forţa până la v 11 X A 1 7 X

urmă”, a spus Agelmar.

„Atunci ce facem?” întrebă Lan.

„Ne vom lupta aici”, a spus Agelmar. „Şi apoi, odată ce nu putem ţine, ne vom retrage pentru a câştiga timp”.

X *f* z x, x

T Îl TX 11

Lan se înţepeni. „Retragere?” Al 7 1” 1 1 * k „/ – j

Agelmar dădu din cap. „Suntem aici pentru a încetini trollocii. Vom reuşi asta ţinând aici o vreme, apoi jw/ki 7 m – 7 *fi x* retrăgându-ne încet pe Shienar”.

„A T” – i 1 X – I i Al

— Nu am venit la Tarwin’s Gap să mă retrag, Agelmar. „Dai Shan, sunt făcut să cred că ai venit aici să mori”. Asta nu era altceva decât adevărul.

— Nu-l voi abandona a doua oară pe Malkier în Umbră, Agelmar. Am venit la Gap – Malkierii m-au urmat aici – pentru a-i arăta Celui întunecat că nu am fost bătuţi. Să plecăm după ce am reuşit să ne punem pe picioare…”

„Dai Shan”, a spus Lordul Agelmar cu o voce mai blândă în timp ce mergeau, „Respect decizia ta de a lupta. Toţi facem; Doar marşul tău aici a inspirat mii de oameni. Poate că acesta nu a fost scopul tău, dar acesta este scopul pe care Roata l-a ţesut pentru tine. Determinarea unui om pus pe dreptate este un lucru deloc ignorat. Cu toate acestea, există un timp să te laşi deoparte şi să vezi importanţa mai mare”.

Lan se opri, prrvându-l pe bătrânul general.

— Ai grilă, Lord Agelmar. Aproape că sună ca şi cum mă

numiţi egoist”.

— Eu sunt, Lan, spuse Agelmar. „Şi tu eşti”.

Lan nu tresări.

„Ai venit să-ţi arunci viaţa pentru Malkier. Asta, în sine, este nobil. Cu toate acestea, cu Ultima Bătălie asupra noastră, este şi o prostie. Avem nevoie de tine. Oamenii vor muri din cauza încăpăţânării tale.

„Nu le-am cerut să mă urmeze. Uşoară! Am făcut tot ce am putut pentru a-i opri”.

„Datoria este mai grea decât un munte, Dai Shan”.

De acea dată, Lan a tresărit. Cât timp trecuse de când cineva a putut să-i facă asta cu simple cuvinte? Şi-a amintit că a predat acelaşi concept unui tânăr din cele două râuri. Un păstor, nevinovat de lume, temându-se de soarta pe care i-a pus-o în faţa Modelul.

„Unii bărbaţi”, a spus Agelmar, „sunt destinaţi să moară şi se tem de asta. Alţii sunt destinaţi să trăiască şi să conducă şi le consideră o povară. Dacă ai fi vrut să continui să lupţi aici până când ultimul om a căzut, ai putea să o faci şi ei ar muri cântând gloria luptei. Sau poţi face ceea ce trebuie să facem amândoi. Retrageţi-vă când suntem forţaţi să facem asta, adaptaţi-vă, continuând să amânăm şi să oprim Umbra cât de mult putem. Până când celelalte armate ne vor putea trimite ajutor.

„Avem o forţă excepţional de mobilă. Fiecare armatăţia trimis cea mai bună cavalerie a sa. Am văzut nouă mii de cai uşori Saldaean efectuând manevre complexe cu precizie. Putem răni Umbra aici, dar numărul lor se dovedeşte prea mare. Mai mari decât am crezut că vor fi. Vom răni mai mulţi dintre ei pe măsură ce ne retragem.

Vom găsi modalităţi de a-i pedepsi cu fiecare pas pe care îl facem înapoi. Da, Lan. M-ai făcut comandant general de câmp. Acesta este sfatul meu pentru tine. Nu va fi astăzi, sau poate pentru încă o săptămână, dar *va* trebui să ne retragem”.

T k „/ * 1 T 1 1

Lan a mers mai departe în tăcere. Înainte de a putea formula un răspuns, a văzut o lumină albastră explodând în aer. Semnalul de urgenţă de la Gap. Unităţile care tocmai se rotiseră pe teren aveau nevoie de ajutor.

Voi lua în considerare asta, *se* gândi Lan. Lăsându-şi deoparte oboseala, se năpusti spre liniile de cai unde mirele l-ar fi adus pe Mandarb.

Nu avea nevoie să călărească în această ieşire. Tocmai scăpase de unul. S-a hotărât să plece oricum şi s-a surprins strigând pentru Bulen să pregătească un cal şi s-a simţit prost. Uşoară, dar Lan se obişnuise cu ajutorul bărbatului.

Agelmar are dreptate, *îşi* spuse Lan în timp ce mirii cădeau peste ei, înşeuându-l pe Mandarb. Armăsarul era supărător, simţindu-i starea de spirit. *Ma vor urma*. *Aşa cum a făcut BUlen*. *Conducându-i la moarte în numele unui regat căzut*... *conducându-mă la aceeaşi moarte*... *prin ce diferă asta de atitudinea lui Tenobia*?

În scurt timp, a revenit în galop spre liniile defensive, pentru a-i găsi pe trollocii aproape ca străpungeau. S-a alăturat mitingului, iar în această noapte au imut. În cele din urmă, nu ar reuşi să facă acest lucru. Ce atunci?

Apoi... apoi îl va abandona din nou pe Malkier şi va face ceea ce trebuia făcut.

Forţele lui Egwene se adunaseră în porţiunea de sud a

Câmpului Merrilor. Ei fuseseră programaţi să călătorească la Kandor odată ce forţele lui Elayne fuseseră trimise la Caemlyn. Armatele lui Rand nu intraseră încă în Thakan dar, ci se mutaseră în zonele de aşezare din partea de nord a Câmpului, unde proviziile puteau fi adunate mai El a susţinut că momentul nu era tocmai potrivit pentru atacul său; trimiterea Luminii făcea progrese cu Seanchan.

A muta atât de mulţi oameni a fost o durere de cap enormă. Aes Sedai a creat porţi într-o linie uriaşă, ca uşile de-a lungul unei părţi a unei săli de sărbătoare mare. Soldaţii s-au înghesuit, aşteptând rândul să treacă. Mulţi dintre cei mai puternici canalizatori nu au fost implicaţi în această sarcină; ei aveau să se canalizeze în luptă destul de curând, iar crearea de porţi ar consuma doar puterea necesară înainte de a începe munca importantă.

— 111** il 1A 1* 1 „*” * 1

Soldaţii au făcut loc lui Amyrlin, desigur. Cu avangarda la locul ei şi o tabără înfiinţată pe cealaltă parte, era timpul ca ea să treacă. Îşi petrecuse întâlnirea de dimineaţă cu Sala, în timp ce examinau rapoartele de aprovizionare şi evaluările terenului. Era bucuroasă că lăsase Sala să aibă un rol mai important în război; Era multă înţelepciune pentru Sitters, dintre care mulţi trăiseră cu mult peste un secol.

„Nu-mi place să fiu forţată să aştept atât de mult”, a spus Gawyn, călare lângă ea.

Ea l-a privit.

„Am încredere în evaluarea câmpului de luptă a generalului Bryne, la fel ca şi în Sala”, a spus Egwene în timp ce treceau pe lângă Companionii Illianer, pieptarul

strălucit al fiecărui bărbat lucra cu Cele Nouă Albine din Illian pe front. Au salutat-o, cu feţele ascunse în spatele căştilor lor conice, închise în faţă.

Nu era sigură că îi plăcea să-i aibă în armata ei – i-ar fi fost mai loiali lui Rand decât ei – dar Bryne insistase. El a spus că forţa ei, deşi enormă, nu avea un grup de elită X r / x precum Companions.

„Totuşi spun că ar fi trebuit să plecăm mai devreme”, a spus Gawyn în timp ce cei doi treceau prin poarta de intrare la graniţa Kandor.

„Au trecut doar câteva zile”.

„Câteva zile în timp ce Kandor arde”. Îi putea simţi frustrarea. Putea simţi, de asemenea, că o iubeşte, cu înverşunare. Era soţul ei, acum. Căsătoria fusese săvârşită de Silviana într-o simplă ceremonie cu o seară înainte. Încă era ciudat să ştii că Egwene îşi autorizase propria nuntă. Când erai cea mai înaltă autoritate, ce altceva ai putea face

În timp ce se mutau în tabăra de la graniţa Kandori, Bryne a trecut, dând ordine concise patrulelor de cercetători. Când ajunse la Egwene, cobori din şa şi făcu o plecăciune, sărutându-i inelul. Apoi s-a remontat şi a continuat. Era foarte respectuos, având în vedere că în esenţă fusese hărţuit să conducă această armată. Bineînţeles, el şi-a făcut cererile şi acestea fuseseră îndeplinite, aşa că poate le-a agresat şi el. Conducerea armatelor Turnului Alb fusese o oportunitate pentru el; nimănui nu-i plăcea să fie dat la păşune. Marele căpitan nu trebuit să se găsească acolo de la început.

Egwene a observat că Siuan călărea lângă Bryne şi a zâmbit satisfăcut. *El este strâns legat de noi acum*.

Egwene a cercetat dealurile de la graniţa de sud-est a Kandorului. Deşi le lipsea verdeaţa – ca în majoritatea locurilor din lume acum – liniştea lor paşnică nu dădea – i – wi i – i7 i – z5 – i niciun indiciu că ţara dincolo de ei ar fi ars. Capitala, Chachin, era acum puţin mai mult decât moloz. Înainte de a se retrage pentru a se alătura luptei cu ceilalţi Borderlanders, regina Ethenielle predase operaţiunile de salvare lui Egwene şi Hall. Făcuseră tot ce puteau, trimiţând cercetaşi prin porţi de-a lungul drumurilor majore în căutarea refugiaţilor, apoi aducându-i în siguranţă – dacă ar putea fi numit undeva sigur acum.

Armata principală a trollocilor părăsise oraşele în flăcări şi se îndrepta acum spre sud-est, spre dealurile şi /V 1 7 *C* – 1 – 1 A Z* 1 7

râul care formau graniţa lui Kandor cu Arafel.

Silviana urcă lângă Egwene, vizavi de Gawyn. Ea i-a scutit doar o privire – cei doi chiar ar fi trebuit să înceteze să se mai pocnească unul la altul; devenea obositor – înainte de a săruta inelul lui Egwene. „Mamă”.

„Silviana”.

„Am primit o actualizare de la Elayne Sedai”.

— I X – w/K-/wa/K. /K – 1

Egwene şi-a permis să zâmbească. Amândoi, în mod independent, începuseră să o numească pe Elayne cu titlul Turnului Alb, spre deosebire de titlul ei civil. „Şi?”

„Ea sugerează să amenajăm un loc unde răniţii pot fi I – I – 1 *Îl f* trimişi pentru vindecare”.

7 a x 1 – J 1 11 – ill 1

„Am vorbit despre ea Galbenii să se mute de la câmpul de luptă la câmpul de luptă”, a spus Egwene.

„Elayne Sedai este îngrijorată de faptul că îi va expune pe Galbeni la atac”, a spus Silviana. „Ea vrea un spital staţionar”.

— *Ar* fi mai eficient, mamă, spuse Gawyn, frecându-şi bărbia. „Găsirea răniţilor după o luptă este o afacere brutală. Nu ştiu ce m-aş gândi dacă trimit surori să pieptene printre morţi. Acest război s-ar putea prelungi săptămâni, chiar luni, dacă marii căpitani au dreptate. În cele din urmă, Shadow va începe să-l îndepărteze pe Aes Sedai pe teren”.

„Elayne Sedai a fost destul de… insistent”, a spus Silviana. Fata ei era o mască, tonul ei constant, dar reuşi şi să transmită o nemulţumire severă. Silviana era pricepută la asta.

Am ajutat-o să o pun pe Elayne la conducere, îşi aminti Egwene. *Refuzul ei ar crea un precedent prost*. La fel cum ar fi ascultarea ei. Poate că ar putea rămâne prieteni prin asta.

„Elayne Sedai dă dovadă de înţelepciune”, a spus Egwene. „Spune-i Romandei că trebuie făcut aşa. Pune-i pe întregul Ajah Galben să se adune pentru Vindecare, dar nu la Iurnul Alb”.

„Mamă?” întrebă Silviana.

— Seanchanul, spuse Egwene. A trebuit să înăbuşe şarpele adânc în interiorul ei, care se zvârcolea ori de câte ori se gândea la ei. „Nu voi risca ca Galbenii să fie atacaţi în timp ce sunt singuri şi epuizaţi de Vindecare. Iurnul Alb este expus şi este un punct central pentru inamic – dacă nu Seanchan, atunci Umbra”.

„Un punct valid”. Silviana părea reticentă. „Dar unde altundeva? Caemlyn a căzut, iar Ţările de graniţă sunt prea

expuse. Rupere?”

M 1”*11*

— Cu greu, spuse Egwene. Acesta era teritoriul lui Rand şi părea prea evident„Trimite înapoi lui Elayne cu o sugestie. Poate că Prima din Mayene va fi dispusă să ofere o clădire potrivită, una foarte mare”. Egwene bătu pe lateralul şeii. „Trimite Acceptaţii şi novicii cu Galbenii. Nu vreau acele femei pe câmpul de luptă, dar puterea lor poate folosită în vindecare”.

Legat de un galben, cei mai slabi începători ar putea da un firicel de putere şi ar putea salva vieţi. Mulţi ar fi dezamăgiţi; şi-au imaginat ucigând trolloci. Ei bine, aceasta ar fi o modalitate pentru ei de a lupta fără să ajungă sub picioare, neantrenaţi în luptă aşa cum erau.

Egwene aruncă o privire peste umăr. Mişcarea prin porţi nu avea să fie terminată în curând. „Silviana, transmite-mi cuvintele lui Elayne Sedai”, a spus Egwene. „Gawyn, am ceva ce vreau să fac”.

Ei l-au găsit pe Chubain supervizând amenajarea unei tabere de comandă într-o vale la vest de râu care forma graniţa dintre Kandor şi Arafel. Ei s-ar îndrepta spre această ţară deluroasă pentru a-i întâlni pe trollocii care se apropie, desfăşurând forţe hărţuitoare în văile învecinate, cu arcaşi în vârful dealurilor alături de unităţi defensive. Planul ar fi să lovească puternic pe Trollocs în timp ce încercau să ia dealurile, făcând cât mai multe daune posibile. Unităţile hărţuitoare puteau să atingă flancurile inamicelor, în timp ce apărătorii ţineau dealurile cât au putut.

Erau şanse bune ca ei să fie împinşi în cele din urmă din acele dealuri şi să treacă peste graniţă în Arafel, dar pe

câmpiile largi ale Arafelului, cavalerii lor puteau fi folosite mai bine. Forţa lui Egwene, ca şi cea a lui Lan, era menită să întârzie şi să încetinească trollocii până când Elayne îi va putea învinge pe cei din sud. În mod ideal ar rezista până când ar putea ajunge întăririle.

Chubain i-a salutat şi i-a condus la un cort care fusese deja ridicat în apropiere. Egwene a descălecat şi a început să intre, dar Gawyn şi-a pus o mână pe braţ. Ea a oftat, a dat din cap şi l-a lăsat să intre primul.

Înăuntru, pe podea, cu picioarele încrucişate, stătea femeia Seanchan pe care Nynaeve o numease Egeamn, deşi femeia insista să se numească Leilwin. Trei membri ai Gărzii Turnului au vegheat asupra ei şi a soţului ei Illianer.

Leilwin ridică privirea când Egwene intră, apoi se ridică imediat în genunchi şi făcu o plecăciune graţioasă, cu fruntea atingând podeaua cortului. Soţul ei a făcut ca ea, deşi mişcările lui păreau mai reticente. Poate că era doar un actor mai rău decât ea.

— Afară, le spuse Egwene celor trei gardieni.

Nu s-au certat, deşi retragerea lor a fost lentă. De parcă nu s-ar putea descurca cu Garderul ei împotriva a doi oameni care nu puteau canaliza. Bărbaţi.

1 X – i – Îl li 1 – Gawyn a luat poziţia în partea laterală a cortului, lăsând-o să se adreseze celor doi prizonieri.

ynaeve îmi spune că eşti puţin demn de încredere”, îi spuse Egwene lui Leilwin. „Oh, ridică-te. Nimeni nu se înclină atât de jos în Turnul Alb, nici măcar servitorii cei mai de jos”.

Leilwin se ridică, dar îşi ţinu ochii în jos. „Am eşuat foarte mult în datoria care mi-a fost încredinţată şi, făcând asta,

am pus în pericol însuşi Modelul”.

— Da, spuse Egwene. „Brăţările. Sunt conştient. Vrei să ai şansa de a rambursa acea datorie?”

Femeia s-a plecat, iar fruntea la pământ. Egwene oftă, dar înainte să poată ordona femeii să se ridice, Leilwin vorbi. „Prin Lumină şi speranţa mea de mântuire şi renaştere”, a spus Leilwin, „Promit să te slujesc şi să te protejez, Amyrlin, conducătorul Turnului Alb. Prin Tronul de Cristal şi sângele împărătesei, mă leagă de tine, să fac cum mi-a fost poruncit în toate lucrurile şi să-ţi pun viaţa înaintea mea. Sub Lumină, să fie aşa”. Ea a sărutat podeaua.

Egwene se uită la ea, uluită. Doar un Prieten întunecat ar trăda un jurământ ca acesta. Desigur, fiecare Seanchan a fost aproape de a fi un Darkfriend.

— Crezi că nu sunt bine protejat? întrebă Egwene.

— Crezi că am nevoie de un alt servitor?

„Mă gândesc doar să-mi rambursez datoria”, a spus Leilwin.

În tonul ei, Egwene simţi o rigiditate, o amărăciune. Asta suna de autenticitate. Această femeie nu-i plăcea să se smerească în acest fel.

Egwene şi-a încrucişat braţele, tulburată. „Ce poţi să * 1 l fi 11 1 *

mi spui despre armata Seanchan, despre armele şi puterea ei şi despre planurile împărătesei?”

7 J – X/KJ 1 – A 1* T * 1 * TX

— Ştiu câteva lucruri, Amyrlin, spuse Leilwin. „Dar am fost căpitanul unei nave. Ceea ce ştiu este despre marina Seanchan şi asta nu vă va fi de prea puţin folos.

Desigur, se gândi Egwene. Ea îi aruncă o privire lui Gawyn,

care ridică din umeri.

— Te rog, spuse Leilwin încet. „Dă-mi voie să-ţi demonstrez cumva. Mi-a mai rămas puţin. Numele meu în sine nu mai este al meu”.

Mai întâi, Egwene spuse: „Vei vorbi despre Seanchan. Nu-mi pasă dacă crezi că este irelevant. Orice îmi spui ar putea fi de ajutor”. Sau, s-ar putea să-l dezvăluie pe Leilwin ca un mincinos, ceea ce ar fi la fel de util. „Gawyn, adu-mi un scaun. Am să ascult ce spune ea. După aceea, vom vedea.

Rand răsfoi grămada de hărţi, note şi rapoarte. Stătea în Piratul înmiricat la cnato oii o cânmira larma aminca no cu braţul inciucişat la spate, cu o singură larrrpă aprinsă pe birou. Învelită în sticlă, flacăra dansa în timp ce brizele treceau prin cortul în care stătea singur.

— 1 271 A k „/ – i 1 1 – A – Era flacăra vie? A mâncat, s-a mişcat de la sine. Ai putea să-l sufoci, aşa că într-un fel a respirat. Ce a fost să fii în viaţă?

A fi – w – * 1

\t untoa trai n irloo

Aluuleallăi Oidee

O lume fără Cel întunecat. *O lume fără rău*.

Rand se întoarse la hărţi. Ceea ce a văzut l-a impresionat. Elayne se pregătea bine. Nu asistase la şedinţele de planificare a fiecărei bătălii. Atenţia lui era îndreptată spre nord. Spre Shayol Ghul. Destinul lui. Mormântul lui.

Ura felul în care aceste hărţi de luptă, cu note pentru formaţii şi grupuri, reduceau viaţa oamenilor la mâzgăli pe o pagină. Cifre şi statistici. Oh, a recunoscut că claritatea – distanţa – era esenţială pentru un comandant de câmp de luptă. El a urât totuşi.

Aici înaintea lui era o flacără care trăia, dar aici erau şi oameni care erau morţi. Acum că nu putea conduce el însuşi războiul, spera să stea departe de hărţi precum aceasta. Ştia că văzând aceste pregătiri îl va face să se întristeze pentru soldaţii pe care nu i-ar putea salva.

Un fior brusc l-a străbătut, părul de pe braţe i se ridică pe cap – un fior distinct la jumătatea distanţei dintre entuziasm şi groază. O femeie canaliza.

Rand ridică capul şi o găsi pe Elayne îngheţată în pragul cortului. „Uşoară!" ea a spus. „Rand! Ce faci aici? încerci să mă omori de frică?"

Se întoarse, aşezându-şi degetele pe hărţile de luptă, luând-o înăuntru. Acum *lata* viaţa. Obraji înroşiţi, păr auriu cu o notă de miere şi trandafir, ochi care ardeau ca un foc de tabără. Rochia ei purpurie arăta umflarea copiilor pe care i-a născut. Lumina, era frumoasă.

— Rand al' Thor? întrebă Elayne.

— Ai de gând să vorbeşti cu mine, sau vrei să mă uiţi mai departe?

„Dacă nu te pot ochi, pe cine pot să te od?" întrebă Rand.

— Nu-mi rânji aşa, fermier, spuse ea. „Să te furişezi în cortul meu? într-adevăr. Ce ar spune oamenii?"

„Ar spune că vreau să te văd. În plus, nu m-am strecurat înăuntru. Gardienii m-au lăsat să intru".

Ea şi-a încrucişat braţele. „Nu mi-au spus".

„Le-am rugat să nu facă".

„Atunci, din toate punctele de vedere, te-ai *strecurat*". Elayne l-a periat. Mirosea minunat. „Sincer, de parcă Aviendha nu ar fi de ajuns..."

„Nu am vrut ca soldaţii obişnuiţi să mă vadă", a spus

Rand. „Mi-am făcut griji că îţi va deranja tabăra. Le-am rugat gardienilor să nu spună că sunt aici”. Se apropie de ea, sprijinindu-şi mâna pe umărul ei. „Trebuia să te văd din nou, înainte de…”

„M-ai văzut la Merrilor”.

„Elayne.

T /K./Kl /K – 1

— Îmi pare rău, spuse ea, întorcându-se înapoi spre el. „Mă *bucur* să te văd şi mă *bucur* că ai venit. Încerc doar să-mi intru în minte cum te încadrezi în toate astea. Cum *ne* potrivim în toate acestea”.

— Nu ştiu, spuse Rand. „Nu mi-am dat seama niciodată. Îmi pare rău”.

Ea oftă, aşezându-se pe scaunul de lângă birou. „Bănuiesc că este bine să descoperi că există unele lucruri pe care nu le poţi rezolva cu o mişcare a mâinii.

— Sunt multe pe care nu le pot repara, Elayne. Se uită la birou şi la hărţi. „Atât de mult”.

Nu te gândi la asta.

El a îngenuncheat în faţa ei, aducând o sprânceană înclinată până când şi-a pus mâna pe burta ei – ezitand, la început. „Nu ştiam”, a spus el. „Nu până de curând, cu o seară înainte de întâlnire. Gemeni, se spune?”

„Da”.

— Deci Tam va fi bunic, spuse Rand. „Şi voi fi…”

Cum ar fi trebuit să reacţioneze un bărbat la această veste? Trebuia să-l scuture, să-l răstoarne? Lui Rand i se oferise partea lui de surprize în viaţă. Se părea că nu mai poate face doi paşi fără ca lumea să se schimbe asupra lui.

Dar asta… asta nu a fost o surpriză. A descoperit că în

adâncul sufletului sperase că într-o zi va deveni tată. Se întâmplase. Asta i-a dat căldură. Un lucru mergea bine în lume, chiar dacă atât de mulţi au mers prost.

— Y – A /K 17* 1 – «/K 11 /K 1

Copii. Copiii *lui*. A închis ochii, inspirând, bucurându-i e gând.

Nu i-ar fi cunoscut niciodată. Îi va lăsa orfani chiar înainte să se nască. Dar, atunci, Janduin îl lăsase pe Rand orfan de tată – şi ieşise în regulă. Doar câteva margini aspre, ici şi colo.

„Cum le vei numi?" întrebă Rand.

„Dacă există un băiat, m-am gândit să-i spun Rand".

Rand s-a lăsat nemişcat când îi simţi pântecele. Asta a fost mişcare? O lovitură?

— Nu, spuse Rand încet. „Te rog să nu numeşti niciunul dintre copii după mine, Elayne. Lasă-i să-şi trăiască propriile vieţi. Umbra mea va fi suficient de lungă aşa cum este".

„Foarte bine".

El a ridicat privirea pentru a-i întâlni ochii şi a găsit-o zâmbind cu drag. Ea a sprijinit o mână netedă pe obrazul lui. „Vei fi un tată bun".

„Elayne…"

— Niciun cuvânt, spuse ea, ridicând un deget. „Nu se vorbeşte despre moarte, despre datorie".

„Nu putem ignora ce se va întâmpla".

„Nici noi nu trebuie să ne oprim asupra ei", a spus ea. „Te-am învăţat atât de multe despre a fi monarh, Rand. Se pare că am uitat o lecţie. Este în regulă să planificaţi cele mai proaste posibilităţi, dar nu trebuie să vă bucuraţi de ele. Nu trebuie să vă fixaţi asupra lor. O regină trebuie să aibă

speranţă înainte de toate”.

— Sper, spuse Rand. „Sper pentru lume, pentru tine, pentru toţi cei care trebuie să lupte. Asta nu schimbă faptul că mi-am acceptat propria moarte”.

— Destul, spuse ea. „Nu mai vorbim despre asta. În seara asta, voi lua o cină liniştită cu bărbatul pe care îl iubesc”.

Rand oftă, dar se ridică, aşezându-se pe scaunul lângă al ei, în timp ce ea îi chema pe paznicii de la clapeta cortului pentru masă.

„Putem să discutăm măcar despre tactici?” întrebă Rand. „Sunt cu adevărat impresionat de ceea ce ai făcut aici. Nu cred că aş fi putut face o treabă mai bună”.

„Marii căpitani au făcut cea mai mare parte”.

— Am văzut adnotările tale, spuse Rand. „Bashere şi ceilalţi sunt generali minunaţi, chiar genii, dar se gândesc doar la bătăliile lor specifice. Cineva trebuie să-i coordoneze, iar tu faci asta de minune. Ai un cap pentru asta”.

— Nu, nu, spuse Elayne. „Ceea ce *am* este o viaţă petrecută ca fiică-moştenitoare a lui Andor, fiind antrenată pentru războaiele care ar putea veni. Mulţumesc generalului Bryne şi mamei pentru ceea ce vedeţi la mine. Ai găsit ceva în notele mele pe care să le schimbi?”

„Există mai mult de o sută cincizeci de mile între Caemlyn şi Braem Wood, unde intenţionaţi să ţinţi o ambuscadă Umbrei”, a remarcat Rand. „Este riscant. Ce se întâmplă dacă forţele tale sunt depăşite înainte de a ajunge în Pădure?

„Totul depinde de ei să-i învingă pe trollocii în pădure. Forţele noastre hărţuitoare vor folosi cele mai puternice şi

mai rapide monturi disponibile. Va fi o cursă epuizantă, fără îndoială, iar caii vor fi aproape de moarte când vor ajunge în Pădure. Dar sperăm că Trolloc-urile vor fi şi mai proaste la uzură până atunci, ceea ce ar trebui să ne uşureze munca”.

Au vorbit despre tactică, iar seara a devenit noapte. Slujitorii au sosit cu cina, bulion şi mistreţ. Rand dorise să-şi păstreze prezenţa în tabără, dar nu mai era nimic pentru asta acum că slujitorii ştiau.

S

— A hotărât să ia masa şi s-a lăsat să intre în conversaţia cu Elayne. Care câmp de luptă era în cel mai mare pericol? Pe care dintre marii căpitani ar trebui să-i susţină atunci când nu erau de acord, ceea ce făceau adesea? Cum ar funcţiona toate acestea cu armata lui Rand, care încă aştepta momentul potrivit pentru a-l ataca pe Shayol Ghul?

Conversaţia i-a amintit de timpul petrecut în Te-ar furând sărutări ascunse în Piatra între sesiunile de pregătire politică. Rand se îndrăgostise de ea în acele zile. Dragoste adevărată. Nu admiraţia unui băiat căzut de pe un perete, privind o prinţesă – pe atunci, el nu înţelesese dragostea mai mult decât un fermier care legăna o sabie nu înţelegea războiul.

Dragostea lor s-a născut din lucrurile pe care le-au împărtăşit. Cu Elayne, putea vorbi despre politică şi povara guvernării. Ea a înţeles. Ea a făcut-o cu adevărat, mai bine decât oricine a cunoscut-o. Ea ştia ce înseamnă să ia decizii care au schimbat vieţile a mii de oameni. Ea a înţeles ce înseamnă să fii deţinut de oamenii unei naţiuni. Lui Rand i s-a părut remarcabil că, deşi fuseseră adesea despărţiţi, legătura lor a păstrat. De fapt, se simţea şi mai puternic.

Acum că Elayne era regină, acum că împărtăşeau copiii care creşteau în ea.

— Treci, spuse Elayne.

Rand ridică privirea din bulion. Cina lui Elayne era pe jumătate terminată – o făcuse să vorbească mult. Părea oricum gata şi ţinea o ceaşcă caldă de ceai.

„Eu ce?” întrebă Rand.

„Tu tresăriţi. Când am menţionat contingentele care luptă pentru Andor, ai tresărit, doar puţin.

Nu era de mirare că observase – Elayne fusese cea care îl învăţase să urmărească semnele minore în expresiile celor cu care vorbea.

„Toţi aceşti oameni luptă sub numele meu”, a spus Rand. „Atâţia oameni pe care nici măcar nu cunosc vor muri pentru mine.

„Aceasta a fost vreodată povara unui conducător aflat /K w *1 – îi X*

În război.

— Ar trebui să-i pot proteja, spuse Rand.

„Dacă crezi că poţi să-i protejezi pe toată lumea, Rand al’ Thor, eşti mult mai puţin înţelept decât pretinzi”.

Se uită la ea, întâlnindu-i ochii. „Nu cred că pot, dar morţile lor mă apasă. Simt că ar trebui să pot face mai mult, acum că îmi amintesc. A încercat să mă rupă şi nu a reuşit”.

— Asta s-a întâmplat în ziua aceea pe vârful Dragonmount?

Nu vorbise despre asta cu nimeni. Şi-a tras scaunul mai aproape de al ei. „Acolo sus, mi-am dat seama că mă gândisem prea mult la putere. Am vrut să fiu *dur*, atât de

greu. Conduindu-mă aşa, riscam să-mi pierd capacitatea de a-ţi pasa. A fost greşit. Pentru ca eu să câştig, *trebuie să-mi* pese. Asta, din păcate, înseamnă că trebuie să-mi permit durerea la moartea lor”.

— Şi acum îţi aminteşti de Lews Therin? ea a şoptit. CT-1 i 7 I – IQ A 7 L 7 1 *7 r\j*!

„Tot ce ştia el? Acesta nu este doar un aer pe care îl pui?” *fi* – „XX

„Eu sunt el. Am fost mereu. Îmi amintesc acum”.

Elayne respiră, făcând ochii mari. „Ce *avantaj*”. Dintre toţi oamenii cărora le spusese asta, doar ea răspunsese în acest fel. Ce femeie minunată.

„Am toate aceste cunoştinţe, dar nu-mi spune ce să fac”. Se ridică, plimbându-se.

— Ar trebui să pot *remedia*, Elayne. Nu mai trebuie să moară pentru mine. Aceasta este lupta mea. De ce trebuie să treacă toţi ceilalţi printr-o – i v n// 7 7

asemenea suferinţă?”

KT * 1 7 J 1 1 1 /v 1

„Ne refuzi dreptul de a lupta?” spuse ea aşezându-se drept.

— Nu, desigur că nu, spuse Rand. „Nu aş putea să-ţi refuz nimic. Îmi doresc doar asta cumva… cumva aş putea face ca totul să se oprească. Nu ar trebui să fie suficient sacrificiul meu?”

Ea se ridică, luându-l de braţ. Se întoarse spre ea.

Apoi l-a sărutat.

„Te iubesc”, a spus ea. „Eşti *un* rege. Dar dacă ai încerca să le refuzi oamenilor buni din Andor dreptul de a se apăra, dreptul de a participa în Ultima Bătălie…” Ochii ei s-au

fulgerat, obrajii i se înroşiră. Uşoară! Comentariile lui o făcuseră cu adevărat furioasă.

Nu ştia niciodată ce avea de gând să spună sau să facă, iar asta l-a entuziasmat. Ca emoţia de a privi florile de noapte, ştiind că ceea ce avea să vină va fi frumos, dar niciodată nu ştiam forma exactă pe care o va lua frumuseţea.

«7 W. – *fi* 1 ill 1 I //

„Am spus că nu-ţi voi refuza dreptul de a lupta”, a spus Rand.

— Este mai mult decât despre mine, Rand. Este vorba 1 1 1 1 TX – 1 1 O 77

despre toată lumea. Poţi înţelege *asta*?”

„Presupun că pot”.

„Bun”. Elayne se aşează înapoi şi luă o înghiţitură din

— „/Ki» ’3 X J J

ceai, apoi se strâmbă.

A

mers prost?” întrebă Rand.

„Da, dar m-am obişnuit. Totuşi, este aproape mai rău decât să nu bei nimic, cu cât de stricat este totul”.

Rand se duse spre ea şi îi luă ceaşca de pe degete. A ţinut-o o clipă, dar nu a canalizat. „Ţi-am adus ceva. Am uitat să menţionez asta”.

„Ceai?”

„Nu, asta este doar o deoparte”. El îi întinse ceaşca înapoi şi ea luă o înghiţitură.

Ochii i se măriră. „Este *minunat*. Cum o faci?”

— Nu, spuse Rand, stând. „Modelul face”.

„Dar”.

„Sunt *tavernă*”, a spus Rand. „Lucruri se întâmplă în jurul meu, lucruri imprevizibile. Cel mai mult timp a existat un echilibru. Într-un oraş, cineva ar descoperi pe neaşteptate o mare comoară sub scări. În următoarea vizită pe care am vizitat-o, oamenii aveau să descopere că monedele lor erau false, transmise lor de un falsificator inteligent.

„Oamenii au murit în moduri groaznice; alţii au fost salvaţi printr-un miracol al întâmplării. Decese şi naşteri. Căsătorii şi diviziunile. Odată am văzut o pană plutind din cer şi căzând punctul întâi în noroi, aşa că a rămas acolo. Următorii zece care au căzut au făcut acelaşi lucru. Totul a fost întâmplător. Două feţe la o monedă care se aruncă”.

A – L – J 7 J 1WJ *//*

„Acest ceai nu este întâmplător”.

— Da, este, spuse Rand. „Dar, vezi tu, am doar o parte a monedei în zilele noastre. Altcineva face rău. Cel întunecat injectează orori în lume, provocând moartea, răul, nebunia. Dar Modelul… Modelul este echilibru. Deci funcţionează, prin mine, să ofere cealaltă parte. Cu cât Cel întunecat lucrează mai greu, cu atât efectul în jurul meu devine mai puternic”.

— Iarba care creşte, spuse Elayne. „Norii care se despart. Mâncarea neafterată…”

„Da”. Ei bine, alte trucuri au ajutat uneori, dar el nu le-a menţionat. A pescuit în buzunar după o pungă mică.

„Dacă ceea ce spui este adevărat”, a răspuns Elayne, „atunci nu poate fi niciodată bine în lume”.

„Desigur că se poate”.

„Nu va echilibra Modelul?”

El a ezitat. Acea linie de raţionament se apropia prea mult

de modul în care începuse să gândească înainte de Dragonmount – că nu avea opţiuni, că viaţa lui era plănuită pentru el. „Atâta timp cât ne pasă”, a spus Rand, „poate fi bine. Modelul nu este despre emoţii – nici măcar nu este despre bine sau rău. Cel întunecat este o forţă din afara ei, care o influenţează prin forţă”.

Şi Rand avea să pună capăt asta. Dacă ar putea.

— Aici, spuse Rand. „Cadoul pe care l-am menţionat”. Împinse punga spre ea.

Se uită la el, curioasă. Ea a dezlegat sforile şi a luat din el o statuie mică a unei femei. Stătea în picioare, cu un şal pe umeri, deşi nu arăta ca un Aes Sedai. Avea o faţă matură, îmbătrânită şi înţeleaptă, cu o privire înţeleaptă în jurul ei şi un zâmbet pe buze.

„Un *angral*?” întrebă Elayne.

„Nu, o Sămânţă”.

„A… sămânţă?”

„Ai talentul de a crea *ter angreal*” – a spus Rand. „Crearea *angreal* necesită un proces diferit. Începe cu unul dintre acestea, un obiect creat pentru a vă atrage Puterea şi pentru a o insufla în altceva. Este nevoie de timp şi te va slăbi timp de câteva luni, aşa că nu ar trebui să o încerci în timp ce suntem în război. Dar când l-am găsit, uitat, m-am gândit la tine. Mă întrebam ce aş putea să-ţi dau”.

„Oh, Rand, am ceva şi pentru tine”. Se grăbi spre un cufăr cu bijuterii din fildeş care se sprijinea pe o masă de tabără şi luă din el un obiect mic. Era un pumnal cu o lamă scurtă şi tocită şi un mâner din corn de cerb învelit în sârmă de aur.

Rand aruncă o privire întrebător la pumnal.

— Fără supărare, dar pare o armă proastă, Elayne.

„Este un *ter angreal*, ceva care poate fi de folos când mergi la Shayol Ghul. Cu ea, Umbra nu te poate vedea”. Ea întinse mâna să-i atingă faţa. Şi-a pus mâna pe a ei.

Au rămas împreună multă vreme până noaptea.

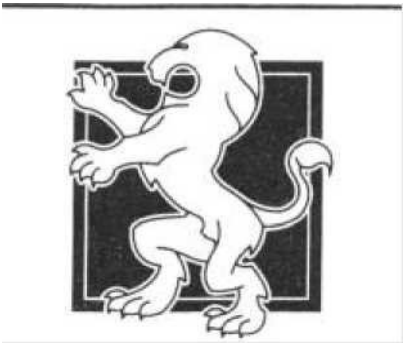

Utilizarea dragonilor

Perrin a călărit pe Stayer, cavaleria uşoară din forţele lui Elayne urmând în spatele lui: Whitecloaks, Mayeners, Ghealdanin, cărora li s-au alăturat câţiva din Banda Mâinii Roşii. Doar o fracţiune din armatele lor. Acesta era ideea.

Se îndreptară în diagonală către trollocii tabăraţi în afara lui Caemlyn. Oraşul mocnea încă; Planul lui Elayne cu uleiul alungase creaturile, în cea mai mare parte, dar unii încă ţineau zidurile de deasupra.

„Arcaşi”, a ţipat Arganda, „slăbiţi!” Vocea lui avea să fie pierdută pentru cei mai mulţi în vuietul încărcăturii, pufnitul cailor, galopul copitelor. Ar fi auzit suficient pentru a începe să tragă, iar restul ştiau oricum ce să facă.

Perrin se aplecă, sperând că nu va fi nevoie de ciocanul lui în această ieşire. Au trecut pe lângă trolloci, trecând în faţa lor, lansând săgeţi; apoi s-au întors din cetate.

Perrin aruncă o privire peste umăr în timp ce călărea şi a

fost răsplătit cu vederea lui Trollocs căzând. Trupa a urmat cavaleria lui Perrin, apropiindu-se suficient pentru a lansa săgeţi.

Au urmat săgeţile trolloc – groase şi negre, aproape ca nişte suliţe, desprinse din arcuri enorme. Unii dintre călăreţii lui Perrin au căzut, dar atacul lui fusese rapid.

Trollocii nu s-au rupt din poziţia lor în afara zidurilor oraşului. Călăreţii au încetinit, Arganda venind lângă Perrin, privind peste umărul lui.

T X w X/K *w J*! *X* 1

„Încă nu se încarcă”, a spus Arganda.

„Atunci îi vom lovi din nou şi din nou”, a spus Perrin. „Până se sparg”.

— Atacurile noastre continuă, Maiestate, spuse mesagerul, trecând pe o poartă făcută de o pereche de rude către locul în care Elayne îşi avea tabăra în Pădure. „Lord Goldenyes trimite cuvânt; vor continua toată ziua, dacă va fi nevoie”.

Ea dădu din cap, iar mesagerul se întoarse pe drumul în care venise. Braem Wood adormea, copacii goi, ca iarna. „Este nevoie de prea multă muncă pentru a-mi transmite informaţii înainte şi înapoi”, a spus Elayne cu nemulţumire. „Mi-aş fi dorit să fi putut face acele *ter angreal* să funcţioneze; Aviendha a spus că unul te lasă să vezi la distanţă, iar altul vorbeşte aşa. Dar doresc şi vreau să împiedice picioarele, aşa cum spune Lini. Totuşi, dacă aş putea vedea lupta cu propriii mei ochi... Birgitte nu spuse nimic. Cu ochii în faţă, Warderul cu părul auriu nu dădu niciun semn că auzise comentariul.

„La urma urmei”, a spus Elayne, „mă *pot* apăra, aşa cum am demonstrat în mai multe rânduri”.

Niciun răspuns. Cei doi cai mergeau încet unul lângă altul, cu copitele pe pământ moale. Tabăra din jurul lor fusese concepută pentru a fi dărâmată şi mutată pe fugă. „Corturile” soldaţilor erau prelate de pânză aşezate peste frânghii strânse între copaci. Singurul mobilier de călătorie era cel al propriului pavilion şi al celui de luptă. Femeile rude aveau un grup pregătit cu porţi pentru a o muta pe Elayne şi pe comandanţii ei mai departe în pădure.

Majoritatea forţelor ei aşteptau gata, ca un arc întins săgeata înclinată. Totuşi, ea *nu i-ar* implica pe trolloci în condiţiile lor. Potrivit raportului, unii dintre pumnii lor încă depăşeau zidurile oraşului, iar atacul direct ar fi un dezastru, ei plouând moartea asupra ei de sus.

Ea le-ar scoate afară. Dacă asta a necesitat răbdare, aşa să fie.

— M-am hotărât, continuă Elayne către Birgitte. „Voi trece printr-o poartă pentru a arunca o privire asupra armatei Trolloc. De la o distantă sigură. Aş putea”.

Birgitte îşi întinse mâna sub cămaşă şi scoase medalionul cu cap de vulpe pe care îl purta, una dintre cele trei copii imperfecte pe care le făcuse Elayne. Mat avea originalul şi o copie. Mellar scăpase cu celălalt exemplar.

„Încearcă aşa ceva”, a spus Birgitte, cu ochii încă în faţă, „şi te voi *arunca* peste umărul meu însângerat ca un om beat cu o servitoare într-o noapte zbuciumată şi te voi duce înapoi în tabără. Lumina ajută-mă, o vor *face*, Elayne”. Elayne se încruntă.

— Aminteşte-mi de ce, exact, ţi-am dat unul dintre acele medalioane?

— Nu sunt sigură, spuse Birgitte. „A arătat o previziune

remarcabilă şi un sentiment real de autoconservare. Total diferit de tine”.

— Nu cred că este corect, Birgitte.

„Ştiu! Este extrem de nedrept pentru mine să am de-a face cu tine. Nu eram sigur că ai observat. Toţi tinerii Aes Sedai sunt la fel de nesăbuiţi ca şi tine, sau pur şi simplu am ajuns să aleg acest aşternut?

— Nu te mai văita, mormăi Elayne, păstrând un zâmbet şi un semn din cap pentru bărbaţii care i-au salutat când a trecut. „Începe să-mi doresc să am un Gard antrenat de Turn. Atunci, cel puţin, nu aş auzi atât de mult sos”.

Birgitte râse.

— Nu cred că îi înţelegi pe Warders pe – w 1 1 – T-1! 7 k „/ X X

jumătate atât de bine pe cât crezi, Elayne.

Elayne a lăsat problema să moară în timp ce treceau pe lângă terenul de călătorie, unde Sumeko şi celelalte femei rude transportau mesageri înainte şi înapoi de pe câmpurile de luptă. Deocamdată, înţelegerea lui Elayne cu ei a fost valabilă.

În buzunarul rochiei, Elayne purta răspunsul oficial al lui Egwene – Amyrlin Seat – cu privire la rudă şi la ceea ce făcuse Elayne. Elayne aproape că simţea căldura radiind din scrisoare, dar aceasta era ascunsă în spatele limbajului oficial şi al unui acord care nu era momentul să-şi facă griji pentru astfel de lucruri.

Elayne ar trebui să lucreze mai mult acolo. Egwene avea să vadă în cele din urmă logica de a le lăsa pe rudele să lucreze în Andor, sub supravegherea lui Elayne. Imediat dincolo de terenul Călător, ea a observat un Shienaran cu

aspect obosit care acceptă o piele de apă de la unul dintre bărbaţii de la Two Rivers. Bărbatul cu noduri de vârf avea un petic pe ochi şi trăsături familiare.

„O.N.U?” întrebă Elayne şocată, trăgând pe Moonshadow să se oprească.

A tresărit, aproape vărsând apă peste el în timp ce bea. „Elayne?” a întrebat el ştergându-şi sprânceana cu mâneca. „Am auzit că tu eşti Regina în flăcări acum. Bănuiesc că asta ar fi trebuit să se întâmple, tu eşti fiica-mostenitoare. Îmi pare rău. Fuca-Moştenitoare. Deloc al naibii”. Bărbatul Shienaran se strâmbă.

— Poţi să juri tot ce vrei, Uno, spuse sec Elayne. „Nynaeve nu este prin preajmă. Ce faci aici?”

— Amyrlinul, spuse el. „Ea în flăcări a vrut un mesager, iar eu am fost ales al naibii. Le-am dat deja raportul sângeros al lui Egwene comandanţilor tăi, pentru tot binele pe care îl va face. Ne-am stabilit poziţiile de luptă în flăcări şi am început să cercetăm Kandor, iar locul este o mizerie sângeroasă. Vrei detalii?”

Elayne a zâmbit.

— Voi auzi raportul de la comandanţii mei, Uno, spuse ea. „Odihneşte-te şi du-te la o baie în flăcări, fiu de furuncul ciobanului”.

Uno a suflat o gură de apă la comentariu. Elayne a zâmbit. Auzise ultimul blestem de la un soldat cu o zi înainte şi încă nu ştia de ce era considerat atât de josnic. A avut efectul potrivit.

„Eu… Nicio baie în flăcări pentru mine, a spus Uno. „Ea, Majestatea Voastră. Am avut cele cinci minute de odihnă.

Trollocii ar putea ataca în curând în nenorocitul de Kandor şi nu îi voi lăsa pe ceilalţi să lupte fără mine. El o salută, cu mâna peste piept şi se înclină înainte de a se grăbi înapoi spre pământul Călător.

„Păcat”, a spus Birgitte, „a fost un bun tovarăş de băutură. Mi-ar fi plăcut să stea puţin”. Prin legătura, Elayne a simţit o reacţie diferită de ea, în timp ce privea

T t t *f f* A A

spatele lui Uno.

Elayne se înroşi. „Nu este timp pentru asta chiar acum. *Oricare* dintre aceste lucruri”.

— Mă uit doar, spuse Birgitte nevinovat.

— Presupun că ar trebui să mergem să ascultăm rapoartele de pe celelalte câmpuri de luptă.

— Ar trebui, spuse Elayne ferm.

Birgitte nu şi-a exprimat supărarea, dar Elayne o simţea. Birgitte ura planificarea bătăliilor, ceva ce Elayne găsea ciudat într-o femeie care luptase în mii de bătălii, un erou care salvase nenumărate vieţi în unele dintre marile momente din istorie.

Au venit la pavilionul de luptă, unul dintre puţinele corturi de dimensiuni mari pe care le-a purtat armata. Înăuntru, l-a găsit pe Bashere discutând cu câţiva dintre comandanţi: Abell Cauthon, Gallenne şi Trom, al doilea comandant al Whitecloaks. Galad însuşi, la fel ca şi Perrin, Z J Zi 1 11 1 1 – 11 7 1 w – 7 i-j-i a fost cu forţele de la Caemlyn. Elayne îl găsi pe Trom surprinzător de agreabil – mult mai mult decât pe Galad însuşi.

„Bine?” ea a întrebat.

— Majestatea Voastră, spuse Trom, înclinându-se. Nu-i

plăcea faptul că era Aes Sedai, dar l-a ascuns bine. Ceilalţi din cameră salutară, deşi Bashere făcu doar un semn prietenesc, apoi arătă spre hărţile lor de luptă.

f – i i 7 1 îi *C* i – 1 *JJ*

„Sunt în prezent rapoarte de pe toate fronturile”, a spus Bashere. „Refugiaţii din Kandor se îngrămădesc către Amyrlin şi soldata ei, iar asta include un număr destul de mare de luptători. Casă soldaţi sau paznici negustori, în cea mai mare barte. Forţele Lordului Ituralde încă îl aşteaptă pe Lord Dragon înainte de a trece pe Shayol Ghul”. Bashere îşi dădu mustaţa. „Odată ce se vor muta în acea vale, nu va mai fi nicio retragere disponibilă”.

— Şi armata Borderlander? întrebă Elayne.

— Reţin, spuse Bashere, arătând către o altă hartă, arătându-i-l pe Shienar. Elayne se întrebă, neîncetat, dacă Uno şi-ar fi dorit să se lupte cu restul oamenilor lui la Gap. „Ultimul mesager a spus că se temeau să fie copleşiţi şi că iau în considerare o retragere controlată”.

Elayne se încruntă. „Sunt lucrurile atât de rău acolo? Trebuiau să ţină până când voi putea termina Trollocii în Andor şi să li se alăture. Acesta era planul”.

— A fost, a fost de acord Bashere.

— O să-mi spui că un plan, în război, durează doar până când se scoate prima sabie, spuse Elayne.

— Sau poate până când va cădea prima săgeată?

— Prima lance este ridicată, spuse Bashere pe sub răsuflarea lui.

— Îmi dau seama de asta, spuse Elayne, imunghiind cu degetul pe hartă. „Dar mai ştiu că Lordul Agelmar este un general suficient de bun pentru a ţine o haită de trolloci,

mai ales cu armatele Borderlander acolo pentru a-l sprijini”.

„Deocamdată ţin”, a spus Bashere. „Dar ei sunt încă puternic presaţi”. El ridică o mână la obiecţia ei. „Ştiu că octi infimdo o rorrorroro Hot.ro Qtorniocc qo tvii înroroi eşti ngrijorat de o retragere, dar te sfătuiesc să nu-ncerci să-l învingi pe Agelmar. Îşi merită reputaţia de mare căpitan şi este acolo, cât timp suntem departe. El va şti ce să facă”.

Ea respiră adânc. „Da. Ai dreptate. Vezi dacă Egwene îi poate trimite trupe. Între timp, trebuie să *ne* câştigăm rapid lupta aici. Lupta pe patru fronturi avea să epuizeze rapid resursele.

Elayne avea nu numai un teren familiar pe care să lupte, ci şi cele mai bune cote. Dacă celelalte armate s-ar putea menţine constant în timp ce ea îi distrugea pe trollocii din Andor, ea s-ar putea alătura lui Lan şi Agelmar Şi s-ar putea transforma Gap-ul dintr-un impas într-o Victorie. De acolo, ea ar putea să o întărească pe Egwene şi să o recupereze pe Kandor.

Armata lui Elayne a fost pivotul întregii operaţiuni. Dacă nu ar câştiga în Andor, celelalte armate nu ar avea nicio eventuală întărire. Lan şi Ituralde aveau să dispară, pierzând războaie de uzură. Egwene ar putea avea o şansă, în funcţie de ceea ce i-a aruncat Umbra direcţia. Elayne nu voia să afle.

— Avem nevoie de trollocii să ne încarce, spuse ea. „Acum”.

Bashere dădu din cap.

„Măriţi hărţuirea”, a spus Elayne. „Loviţi-i cu valuri constante de săgeţi. Lăsaţi clar că, dacă nu se încarcă, îi vom uza la nimic.

— Şi dacă pur şi simplu se retrag înapoi în oraş? întrebă Trom. „Incendiile se sting”.

„Atunci, ne place sau nu, îi vom aduce pe acei dragoni pentru a începe să nivelăm Caemlyn. Nu mai putem aştepta”.

Androl s-a străduit să rămână treaz. Băutura pe care iau dat-o… i-a făcut somnolenţă. Care a fost scopul ăsta?

Ceva de-a face cu canalizarea, se gândi Androl uluit. Puterea Unică a fost pierdută pentru el, deşi nu exista niciun scut. Ce fel de băutură ar putea face asta unui bărbat?

Bietul Emarin zăcea plângând în legăturile lui. Încă nu reuşiseră să-l întoarcă, dar pe măsură ce orele treceau, el părea din ce în ce mai aproape de a se rupe. Androl se întinse, răsucind capul. Abia putea să distingă cei treisprezece oameni pe care Taim îi folosise pentru proces. S-au prăbuşit în timp ce s-au aşezat în jurul unei mese în camera întunecată. Erau epuizaţi.

şi-a amintit Androl… Taim strigă cu o zi înainte. S-a 1 – 7 – I – l „l – 1 jZ – A – W 1

batiocorit împotriva bărbaţilor, pretinzând că munca lor mergea prea încet. Cheltuiseră multă forţă pentru primii bărbaţi şi femei pe care i-au transformat, iar acum se pare că aveau o perioadă mai dificilă.

Pevara a dormit. Ceaiul o doborase. I-o dăduseră lui Androl după ea, dar aproape ca o idee ulterioară. Păreau să uite de el de cele mai multe ori. Taim fusese de fapt supărat când descoperise că slujitorii lui îi dăduseră ceaiul lui Pevara. El ar fi vrut să o întoarcă în continuare, aparent, iar procesul presupunea ca victima să poată canaliza.

„Eliberează-mă!”

se răsuci Androl la noua voce. Abors şi Mishraile au tras pe cineva pe uşă, o femeie scundă, cu pielea aramie. Toveine, unul dintre Aes Sedai pe care Logam i-a legat.

În apropiere, Logam – cu ochii închişi, arătând de parcă ar fi fost bătut de o mulţime de oameni furioşi – s-a agitat.

„Ce faci!” întrebă Toveine. „Uşoară! Eu... Se întrerupse în timp ce Abors o călăuşea. Bărbatul cu sprânceană groasă era unul dintre cei care plecaseră de bunăvoie la Taim, în zilele dinainte de începerea întoarcerii.

A 1 1 /V 1” A v I 11

Androl încercă, cu gândurile încă tulburi, să-şi elibereze mâinile de legături. Corzile erau legate mai strâns. Aşa a fost corect. Evin observase legăturile şi le legase din nou.

Se simţea atât de neajutorat. Inutil. Ura acel sentiment. Dacă era un lucru căruia Androl şi-a dedicat viaţa, acela a fost să nu fie niciodată inutil. Ştiind mereu ceva despre situaţie.

— Întoarce-o pe următoarea, spuse vocea lui Taim.

se „răsuci Androl, întinzându-şi gâtul. Taim stătea la masă. Îi plăcea să fie acolo pentru Turnings, dar nu se uita la Toveine. Îşi mângâia ceva în mâini. Un fel de disc...

Se ridică brusc, vârând obiectul într-o pungă de la talie. „Ceilalţi se plâng de epuizarea de la atâta Turning. Ei bine, dacă îl întorc pe acesta, ea se poate alătura rândurilor lor şi îşi poate da putere. Mishraile, vii cu mine. Este timpul”.

Mishraile şi alţi câţiva s-au alăturat lui Taim; stăteau acolo unde Androl nu-i putea vedea.

Taim se îndreptă spre uşă. „Vreau ca femeia aceea să se întoarcă până mă întorc”, a spus el.

Lan a străbătut în galop pământul stâncos, călare spre Gap pentru ceea ce părea a suta oară, deşi luptase aici de mai puţin de o săptămână.

ti – 7 1 „*rr* – 1 – 1 i-l w i w i

Prinţul Kaisel şi regele Easar au căzut lângă el, călărind din greu. „Ce este, Dai Shan?” strigă Kaisel. „Un alt atac? Nu am văzut semnalul de urgenţă!”

T 1 w 1 *i*: 7 – 1 1 w w j

Lan se aplecă sumbru în amurg, focuri de tabără făcute din carcase şi lemn arzând de fiecare parte a lui, în timp ce conducea încărcarea a câteva sute de Malkieri. Arderea cadavrelor era dificilă, dar nu numai că aveau nevoie de lumină; voiau să le refuze trollocilor unele mese.

Lan a auzit ceva în faţă, ceva care l-a îngrozit. Ceva de care se temea.

Explozii.

Erupţiile îndepărtate sunau ca nişte bolovani care se izbesc unul de celălalt. Fiecare a făcut să tremure aerul.

„Uşoară!” Regina Ethenielle din Kandor li s-a alăturat, galopând pe calul ei alb. Ea a strigat la el. „Asta cred că

Lan dădu din cap. Canalizatori inamici.

Ethenielle a chemat alaiul ei, strigând ceva ce nu a prins. Era o femeie plinuţă, oarecum matronă pentru un Borderlander. Suitul ei l-a inclus pe Lord Baldhere – Purtătorul ei de Spadă – şi pe grizonantul Kalyan Ramsin, noul ei soţ.

S-au apropiat de Gap, unde războinicii s-au luptat pentru a ţine fiarele sub control. Un grup de călăreţi Kandori lângă focurile din faţă au fost aruncaţi brusc în aer.

„Lord Mandragoran!” O siluetă într-o haină neagră le făcu

semn cu mâna. Narishma se grăbi, Aes Sedai-ul său însoţindu-l. Lan a avut întotdeauna un canalist în prima linie, dar le-a dat ordin să nu lupte. Avea nevoie de ele proaspete pentru urgenţe.

Ca acesta.

„Canalizare?” întrebă Lan, încetinind pe Mandarb.

— Stăpâni de groază, Dai Shan, spuse Narishma gâfâind.

— Poate chiar două duzini.

„Douăzeci sau mai mulţi canalizatori”, a spus Agelmar. „Ne vor tăia ca o sabie printr-un miel de primăvară”.

Lan privi peisaiul amar, cândva patria sa. O patrie pe care nu o cunoscuse niciodată.

Ar trebui să-l abandoneze pe Malkier. Recunoaşterea asta i se simţea ca un cuţit răsucindu-se în el, dar ar fi făcut-o.

— Ai retragerea ta, lord Agelmar, spuse Lan. „Narishma, poţi canalizatorii să faci ceva?”

„Putem încerca să le tăiem ţesăturile din aer dacă mergem suficient de aproape”, a spus Narishma. „Dar asta va fi greu, poate imposibil, cu ei folosind doar panglici de T-1 *w S* T 1 I 1 j* 1 1 i-i – Foc şi Pământ. În plus, cu atât de mulţi de partea lor… Ei bine, ne vor viza. Mă tem că vom fi tăiaţi…”

O

explozie din apropiere a zguduit pământul, iar Mandarb s-a ridicat, aproape că l-a aruncat pe Lan la pământ. Lan a luptat cu calul, aproape orb din cauza fulgerului de lumină. „Dai Shan!” vocea Narishmei.

Lan clipi din lacrimi din ochi.

T\ 1 – 1 – 11 *jf* 1 T Al

„Du-te la regina Elayne!” urla Lan. „Aduceţi înapoi canalele pentru a ne acoperi retragerea. Vom fi tăiaţi în

panglici fără ele. Du-te omule!”

x l „a i – i-i

Agelmar striga în retragere, aducând arcaşi în faţă pentru a-i ţinti pe cei care îi canalizează şi să-i împingă sub acoperire. Lan şi-a scos sabia din teacă, galopând să-i aducă înapoi pe călăreţi.

Lumina ne protejează, se gândi Lan, strigând zdrenţuit şi salvând tot ce putea din cavaleria lui. Gap-ul a fost pierdut.

Elayne aşteptă nervoasă chiar în Braem Wood.

Era o pădure veche, genul care părea să aibă un suflet al său. Copacii străvechi erau degetele noduroase, care se întindeau din pământ pentru a simţi vântul.

Era greu să nu te simţi mic într-un pădure ca Braem. Deşi mulţi dintre copaci erau goi, Elayne simţea o mie de ochi care o priveau din adâncul pădurii. S-a trezit gândindu-se la poveştile care i se spuneau când era copil, la poveştile din Pădurea pline de briganţi – unii buni, alţii cu inimile la fel de răsucite ca cele ale Prietenilor întuneric.

De fapt... gândi Elayne, amintindu-şi una dintre poveşti. Se întoarse spre Birgitte. „Nu ai condus odată o bandă de hoţi din această pădure?” Birgitte se strâmbă.

V» 7 4 4 J-L – 7

„Speram că nu ai auzit-o pe asta.

M 4 4 *gl* 4.4 14 All 1 l *11* l 1

„Ai jefuit-o pe regina din Aldeshar!” spuse Elayne.

„Am fost foarte politicos în privinţa asta”, a spus Birgitte. „Nu *a fost* o regină bună. Mulţi au susţinut că ea nu a fost cea de drept”.

„Este principiul!”

„Tocmai de aceea am făcut-o”. Birgitte se încruntă.

„Măcar… Cred că a fost…”

Elayne nu a împins subiectul mai departe. Birgitte devenea mereu neliniştită când i se aducea aminte că amintirile ei din vieţile trecute se estompează. Uneori, nu-şi amintea deloc din vieţile ei trecute; alteori, anumite incidente veneau inundându-i înapoi, pentru a dispărea în clipa următoare.

Elayne a condus ariergarda, care ar fi – în teorie – să r* u – I L” /1 1 – 1 – facă cea mai mare parte a daunelor inamicului.

— I – i 1 i-A A 1 vv 4.

Frunzele uscate scrâşneau când un mesager răvăşit sosi de pe pământul Călător.

— Am venit de la Caemlyn, Maiestate, spuse femeia cu o plecăciune de pe montură. „Lord Aybara a angajat cu succes trollocii. Sunt pe drum”.

— Light, au luat momeala, spuse Elayne. „Acum ne facem pregătirile. Du-te să te odihneşti; vei avea nevoie de toată puterea ta în curând”. Mesagerul dădu din cap, plecând în galop. Elayne a transmis ultimele ştiri lui Talmanes, Aiel şi Tam al’ Thor.

Când Elayne a auzit ceva în pădure, a ridicat o mână, oprind raportul unei femei din gardă. Umbra lunii a dansat înainte, îngrijorat, pe lângă bărbaţii care stăteau ghemuiţi în tufişul din jurul lui Elayne. Nimeni nu a vorbit. Soldaţii abia păreau să tragă respiraţia.

I Tl 1 – i 7 – 1 – 1 i

Elayne a îmbrăţişat Sursa. Puterea a inundat-o şi odată cu ea s-a extins dulceaţa unei lumi. Lemnul muribund părea mai colorat în îmbrăţişarea lui *sayar* Yes. Era ceva care urca

peste dealuri în apropiere. Soldaţii ei, mii dintre ei, biciuind caii dincolo de punctul de epuizare, se apropiau cu repeziciune de Pădure. Elayne şi-a ridicat luneta pentru a distinge masa răsucitoare a trollocilor care urmăreau în spate ca valurile negre care inundă pe un tărâm de la umbrit.

„În cele din urmă!” exclamă Elayne. „Arcaşi, în faţă!”

Bărbaţii Two Rivers au ieşit din pădure înaintea ei, formându-se chiar în interiorul liniei copacilor. Erau una dintre cele mai mici forţe din armata ei, dar dacă rapoartele despre priceperea lor nu ar fi exagerate, ar fi la fel de utile ca o forţă obişnuită de arcaşi de trei ori mai mare.

Câţiva dintre bărbaţi mai tineri au început să încoace săgeţile în arc.

„Ţine!” strigă Elayne. „Aceştia sunt oamenii *noştri* care vin spre tine”.

Tam şi liderii lui au repetat ordinul. Bărbaţii şi-au coborât nervoşi arcurile.

Mt aiestate, spuse Tam, apropiindu-se de cal. „Băieţii îi pot lovi la această rază”.

— Soldaţii noştri sunt încă prea aproape, spuse Elayne. „Trebuie să aşteptăm ca ei să se spargă în lateral”.

T – 7 1 r” i T\ – 1

— Iertaţi, doamna mea, spuse Tam. „Dar niciun om de la Two Rivers nu ar rata o lovitură ca asta. Acei călăreţi sunt în siguranţă, iar trollocii au arcurile lor”. Avea dreptate la ultimul punct. Unii dintre trolloci făceau o pauză în urmărirea lor suficient de mult pentru a-şi trage arcurile masive de lemn negru. Oamenii lui Perrin călăreau cu spatele la vedere şi mai mult de câţiva aveau săgeţi

întunecate ieşind din membre sau din cai.

— Liber, spuse Elayne. „Arcaşi, liberi!” Birgitte a transmis ordinele în timp ce mergea pe linie. Tam latra ordine celor din apropiere.

Elayne cobori luneta în timp ce o briza sufla prin pădure, trosnind frunze uscate, zdrânnind ramuri ale scheletului. Oamenii Two Rivers au desenat. Uşoara! Ar putea chiar să tragă atât de departe şi să fie totuşi precişi? Trollocii erau la sute de paşi distanţa.

Săgeţile zburau sus, ca şoimii care se rup din adăposturi. Îl auzise pe Rand lăudându-se cu arcul lui şi văzuse un arc lung Two Rivers folosit uneori. Dar asta… atâtea săgeţi urcând în aer cu o precizie incredibila…

Săgeţile s-au arcuit şi au coborât, niciuna sa cada prea scurta. Au plouat pe rândurile trollocilor, mai ales pe arcaşii trolloci. Câteva săgeţi trolloc neîncărcate s-au întors, dar oamenii celor de la Two Rivers rupseseră cu uşurinţa liniile.

— E un tir cu arcul bun, spuse Birgitte, întorcându-se înapoi. „Bine într-adevăr… Oamenii celor de la Two Rivers au slăbit mai multe salve în succesiune rapida când călăreţii lui Perrin au intrat în pădure.

A7 1 1 – I *JJ* 1 1 – 11 i 1 1* * * 1 * A 7

„Archeleti!” ordona Elayne, scoţând sabia şi ridicând-o ZZ *J*./! *J*

T T T\ 1 – I *11*

sus. „Înainte Legiunea Dragonului!”

Oamenii Two Rivers au căzut înapoi în copaci şi arbaletarii au ieşit. Avea două bannere pline din Legiunea Dragonului, iar Bashere le găurise bine. Ei formau trei rânduri, unul stând pe rând pentru a se pierde, în timp ce ceilalţi s-au

reîncărcat în genunchi. Moartea pe care au trimis-o la trolloci a lovit ca un val care se prăbuşeşte, provocând un tremur prin armata care înainta, mii de morţi X v A 1 X
cazând.

Elayne îşi îndrepta sabia spre trolloci. Oamenii de la Two Rivers se cataraseră pe ramurile primului rând de copaci şi slăbeau săgeţi din ele. Bărbaţii nu erau nici pe departe la fel de precişi din bibanii precare, dar nu trebuiau să fie. Trollocii s-au confruntat cu moartea din fata şi de sus, iar creaturile au început să se împiedice de morţii lor.

Haide... se gândi Elayne.

Îţi fi – /vl" /jjr" /j/vi i i – t t

Trollocii au înaintat, forţându-şi drumul spre arcaşi. Un mare contingent de trolloci s-a desprins din înaintare şi s-a îndreptat spre est. Drumul care margmeşte Braem Wood era aşa şi ar fi logic ca trollocii să o apuce, apoi să o împingă pentru a înconjura forţele lui Elayne. Sau aşa ar crede Fades.

„Cade înapoi în pădure!" spuse Elayne, fluturând sabia. „Grabă!"

Arbaletarii au mai slăbit câte un şurub, apoi s-au topit în pădure, împingând prin tufiş. Oamenii Two Rivers s-au lăsat la pământ, apoi s-au mişcat cu grijă printre copaci. Elayne se întoarse şi intră într-un trap precaut. La mică distanţă în pădure, ajunse la un steag cu Ghealdanin-ul lui Alliandre, stând în rânduri cu ştiuci şi halebarde.

„Asigură-te că te retragi imediat ce lovesc", le strigă Elayne. „Vrem să-i atragem mai adânc!" Mai adânc în pădure, unde *siswai amanulle* aştepta sosirea.

Soldaţii au dat din cap. Elayne a trecut pe lângă Alliandre

însăşi, aşezându-şi calul cu un mic paznic în jurul ei. Regina cu părul negru îi făcu lui Elayne o reverenţă de cal. Oamenii ei doriseră ca regina lor să se alăture lui Berelain la spitalul lui Mayene, dar Alliandre refuzase. Poate că a văzut-o pe Elayne conducându-şi trupele direct o stimulase decizia femeii.

Elayne i-a lăsat în urmă când primii trolloci au lovit Wood, mormăind şi ţipând. Le-ar fi greu să se lupte în pădure. Oamenii ar putea folosi acoperirea pădurii mult mai eficient, punându-i în ambuscadă uriaşii Trolloci care trăgeau prin pădure, îngrădindu-i şi împuşcându-i din spate. Forţele mobile de arcieri şi arbaletari ar putea trage din acoperire – dacă ar fi făcut-o corect, trollocii nici nu ar şti din ce direcţie veneau săgeţile.

7 T – 7 1 – 1 /K – 7 1 1 – I – i

În timp ce Elayne îşi conducea Garda Reginei spre şosea, a auzit explozii îndepărtate şi ţipete de la trolloci. Prăştii aruncau prin copaci explozivele explozive ale lui Aludra către trolloci. Sclipiri de lumină s-au reflectat în trunchiurile slabe ale copacilor.

Elayne ajunse pe şosea tocmai la timp pentru a-i vedea pe trollocii, conduşi de mai mulţi Myrddraal îmbrăcaţi în mantii negre adânci, venind pe ea. Puteau să flancheze rapid forţa lui Elayne – dar Banda Mâinii Roşii îi pusese deja pe dragoni pe drum. Talmanes stătea cu mâinile împreunate la spate deasupra unui morman de cutii, trecând cu vederea forţa lui. Steagul Mâinii Roşii flutura în spatele lui, o palmă însângerată ştampilată pe un câmp alb cu franjuri roşii, cu Aludra strigând măsurători, ţinând instrucţiuni şi blestem ocazional asupra dragonarilor care greşeau sau se mişcau

prea încet.

Aşezaţi în faţa lui Talmanes erau dragonii, aproape o sută dintre ei, înşiraţi pe şoseaua largă în patru rânduri, revărsându-se în câmpurile din jurul drumului de aici. Elayne era prea departe ca să-l audă dând ordin să tragă. Acesta a fost poate un lucru bun, pentru că tunetul care a urmat a zguduit-o de parcă Dragonmount însuşi ar fi decis să erupă. Umbra lunii s-a zguduit, nechezând, iar Elayne a trebuiusă lupte pentru a împiedica animalul să o arunce pe spate. În cele din urmă, ea a astupat urechile calului cu o ţesătură de Aer în timp ce dragonerii îşi aruncau armele în lateral şi l-au lăsat pe cel de-al doilea rang să deschidă focul.

Elayne şi-a astupat urechile în timp ce o calma pe Moonshadow. Birgitte a continuat să se lupte cu propriul ei călător îngrozit, în cele din urmă a sărit liber, dar Elayne a acordat puţină atenţie. S-a uitat prin fumul care a sufocat carosabilul. A treia linie de dragoni se rostogolea spre foc.

În ciuda faptului că avea urechile astupate, *simţea* 1* 1” – A jexplozia zguduind pământul, zguduind copacii. A urmat a patra rundă, zgâiind-o până la oase. Elayne inspiră şi expiră, liniştindu-şi inima, aşteptând ca fumul să se limpezească.

În primul rând, ea l-a văzut pe Talmanes, stând în picioare. Prima linie de dragoni se rostogolise la loc, reîncărcate. Celelalte trei rânduri îşi făceau în grabă propriile reîncărcări, alunecând pulberea şi sferele mari de metal la locul lor.

O adiere puternică dinspre vest a curăţat fumul suficient pentru ca ea să vadă… Elayne gâfâi încet.

Mii de trolloci zăceau în bucăţi mocnite, mulţi aruncaţi 1 J

1 1 T” > J 1» 7 – i. ’11 – ’7

complet de pe drum. Braţele, picioarele, şuviţele de păr aspru, *bucăţile* zăceau împrăştiate în mijlocul găurilor din pământ late de doi paşi. Acolo unde fuseseră odată multe mii de trolloci, au rămas doar sânge, oase rupte şi fum. Mulţi dintre copaci fuseseră sfărâmaţi în trunchiuri aşchiate. Din Myrddraal care fusese în faţă, nu era deloc semn.

Dragonerii şi-au coborât bastoanele de flacără, fără a trage carierele reîncărcate. Câţiva trolloci supravieţuitori din spate s-au grăbit în pădure.

Elayne se uită la Birgitte şi zâmbi. Paznicul se uită, solemn, în timp ce câteva Gardiene alergau să-i alunge calul.

„Bine?” întrebă Elayne, desfăcându-şi urechile.

„Cred… Spuse Birgitte. „Lucrurile alea sunt dezordonate. Şi imprecis. Şi al naibii de *eficient*”.

— Da, spuse Elayne mândră.

Birgitte clătină din cap. Calul i s-a întors la ea, iar ea scălecat. „Obişnuiam să cred că un bărbat şi arcul lui sunt cea mai periculoasă combinaţie pe care ar putea-o cunoaşte vreodată acest pământ, Elayne. Acum, de parcă n-ar fi destul de rău ca bărbaţii să canalizeze deschis, iar Seanchani să folosească canalele în luptă, avem acele lucruri. Nu-mi place cum merge treaba asta. Dacă orice băiat cu un tub de metal poate distruge o întreagă armată.

„Nu vezi?” spuse Elayne. „Nu va mai fi război. Câştigăm asta şi *va* fi pace, aşa cum intenţionează Rand. Nimeni în afară de trolloci nu ar intra în luptă, ştiind că se confruntă cu arme ca acestea!”

— Poate, spuse Birgitte. Ea clătină din cap. „Poate că am

mai puţină încredere în înţelepciunea oamenilor decât tine”.

Elayne a adulmecat, ridicându-şi sabia spre Talmanes, care o scoase pe a lui şi o ridică înapoi. Primul pas în i – i 7 i 11 – *c’* i distrugerea acestei armate trolloci fusese făcut.

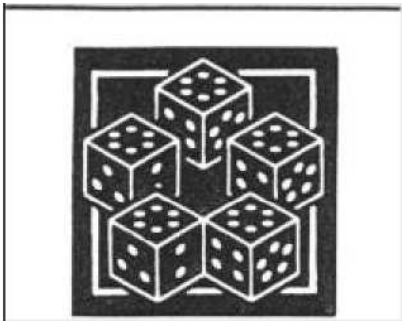

Doar o altă sabie de vânzare

„Îmi dau seama că au existat… dezacorduri între noi în trecut, spuse Acelorna Baştine, călare lângă Egwene în timp ce treceau prin tabără. Acelorna era o femeie zveltă, regală; ochii ei înclinaţi şi părul întunecat îşi exprimau moştenirea saldaeană. „Nu aş vrea să ne consideraţi

1 7 – // 7 7 duşmani”.

„Nu am, spuse Egwene cu grilă, „şi nu fac. Ea nu a întrebat ce a vrut să spună Acelorna folosind cuvântul „noi”. Era Verde, iar Egwene bănuise o vreme că ea era

Căpitanul General, numele pe care Verzii l-au dat şefului lor A – X1 X Z

Ajah.

— E bine, spuse Acelorna. „Unii din Ajah au acţionat cu o prostie. Ei au fost… informat despre greşelile lor. Nu vei mai găsi rezistenţă din partea celor care ar fi trebuit să te iubească cel mai bine, mamă. Orice a trecut, să fie îngropat”.

— Lasă-l să fie îngropat, aprobă Egwene, amuzată. *Acum*,

se gândi ea. *După toate acestea*, *Verzii încearcă să mă revendice*?

Ei bine, le-ar folosi. Fusese îngrijorată că relaţia ei cu ei era imposibil de reparat. Alegerea pe Silviana ca Păzitor i-a determinat pe mulţi să o trateze ca pe un duşman. Egwene auzise şoapte că mulţi credeau că l-ar fi ales pe Roşu ca Ajah al ei, în ciuda faptului că nu numai că avea un Gard, dar se căsătorise cu el.

— Dacă pot să întreb, spuse Egwene. „Există un incident anume care a provocat acest lucru?... Să trecem peste dificultăţile noastre?”

x TT* * *7 i C-w i /K r 1*

— Unii ignoră voit ce ai făcut în timpul invaziei Seanchan, mamă, spuse Acelorna. „Ai dovedit că ai spiritul unui războinic. A unui general. Acesta este ceva ce Green Ajah nu trebuie să ignore. Într-adevăr, trebuie să o luăm ca exemplu. Aşa s-a hotărât şi aşa au vorbit cei care conduc Ajah”. Acelorna întâlni ochii lui Egwene, apoi îşi plecă capul.

Implicaţia era evidentă. Acelorna *era* şeful Green Ajah. Nu ar fi potrivit să o vorbeşti, dar să-i dai lui Egwene această cunoaştere însemna să-i dai o măsură de încredere şi respect.

TK * /”» /? *i-i* i77 – *Dacă ai fi fost cu adevărat crescut de la noi*, spunea acţiunea, *ai fi ştiut cine ne conduce*. *Ai fi cunoscut secretele noastre vi le dau*. A existat şi recunoştinţă faţă de moţiune. Egwene îi salvase viaţa Acelornei în timpul asaltului Seanchan asupra Turnului Alb.

Amyrlinul nu era de Ajah – iar Egwene a exprimat de fapt această virtute mai mult decât oricare dinaintea ei, pentru că ea nu aparţinuse niciodată *unui* Ajah. Totuşi, acest gest

era mişcător. Îşi puse mâna pe braţul Acelornei în semn de mulţumire, apoi îi dădu permisiunea să plece.

Gawyn, Silviana şi Leuwin au plecat pe o parte, unde Egwene le trimisese după ce Acelorna le-a cerut o vorbă privată. Seanchan ăla... Egwene a oscilat între a o ţine aproape ca să o privească şi a o trimite departe, departe.

Informaţiile lui Leilwin despre Seanchan *fuseseră* utile. Din câte a putut determina, Leuwin n spusese exact adevărul. Deocamdată, Egwene a ţinut-o aproape – fie doar pentru că se gândea frecvent la mai multe întrebări despre Seanchan. Leilwin s-a comportat mai mult ca un bodyguard decât ca un prizonier. De parcă Egwene ar încrede siguranţa ei unuia dintre Seanchan. Ea clătină din cap, călare printre corturile adunate şi focurile de tabără ale armatei. Majoritatea erau goale, deoarece Bryne avea pe oameni să formeze linii de luptă. Se aştepta la apropierea Trollocului într-o oră.

Egwene l-a găsit pe Bryne organizându-şi calm hărţile şi hârtiile într-un cort din apropierea centrului taberei. Yukiri era acolo, cu braţele încrucişate. Egwene descălecă şi intră.

Bryne ridică privirea tăioasă. „Mamă!” exclamă el, făcând-o să îngheţe.

Ea a privit în jos. Era o gaură în podeaua cortului şi aproape că păşise în ea.

Era o *poartă de acces*. Cealaltă parte părea să se deschidă în aer, privind în jos la armata Trolloc, care traversa dealurile. Săptămâna recentă a implicat multe lupte, arcaşii şi călăreţii lui Egwene măcelărind trolloci care au mărşăluit, în forţă, spre dealuri şi graniţă în Arafel.

Egwene se uită prin această poartă în podea. Era sus, cu mult în afara razei arcului, dar privirea prin ea la trolloci o

ameţea.

„Nu sunt sigură dacă este genial”, i-a spus ea lui Bryne, „sau incredibil de nesimţit”.

Bryne zâmbi, întorcându-se înapoi la hărţile lui. „A câştiga războaie înseamnă informaţii, mamă. Dacă văd exact ce fac ei – unde încearcă să ne învăluie şi cum aduc rezerve – mă pot pregăti. Acesta este mai bun decât un turn de luptă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta cu secole în urmă”.

— Umbra are stăpâni de groază care pot canaliza, generale, spuse Egwene. „Să arunci o privire prin această poartă te-ar putea arde până la un chip crocant. Asta ca să nu mai vorbim de Draghkar. Dacă o turmă de ei ar încerca să zboare prin asta…”

„Draghkar sunt Shadowspawn”, a spus Bryne. „Mi s-a spus că vor muri trecând prin poartă”.

„Bănuiesc că este adevărat”, a spus Egwene, „dar ai avea un stol de Draghkar morţi aici. Indiferent, canalizatorii pot ataca în continuare prin ea”.

„Voi profita de această şansă. Avantajul oferit este incredibil”.

— Aş prefera totuşi să foloseşti cercetaşi ca să priveşti prin poartă, spuse Egwene, nu cu ochii tăi. Sunteţi o resursă. Una dintre cele mai valoroase ale noastre. Riscurile sunt inevitabile, dar vă rugăm să aveţi grijă să le minimizaţi”.

— Da, mamă, spuse el.

Ea a inspectat ţesăturile, apoi o privi pe Yukiri.

— Am oferit voluntar, mamă”, a spus Yukiri înainte ca Egwene să poată întreba cum a ajuns un Sitter să facă o simplă datorie de poartă. „Ne-a trimis, întrebându-ne dacă este posibil să se formeze o poartă ca aceasta – orizontală,

în loc de verticală. Mi s-a părut un puzzle interesant”.

Nu era surprinsă că el trimisese la Grays. Exista un sentiment din ce în ce mai mare printre ei că, la fel cum Galbenii s-au specializat în ţesături vindecătoare şi Verzii sau specializat în ţesături de luptă, Cenuşii ar trebui să fie interesaţi în mod deosebit de ţesăturile pentru Călătorie. Păreau să considere călătoriile parte din chemarea lor ca mediatori şi ambasadori.

„Poţi să-mi arăţi propriile noastre replici?” întrebă! *zz f* / *L L* X Egwene.

— Cu siguranţă, mamă, spuse Yukiri, închizând poarta. Deschise un altul, lăsând-o pe Egwene să privească de sus la liniile de luptă ale armatei sale, în timp ce acestea se r* – 1 Z? – 11*

formau în poziţii defensive pe dealuri.

A T 7 *J*? *J* XZ2 * J1 1 – 1 K T * * 1

Acest lucru *a fost* mai eficient decât hărţile. Nicio hartă nu ar putea transmite complet întinderea unui teren, felul în care se mişcau trupele. Egwene avea impresia că se uita la o replică exactă a peisajului în miniatură.

Vertijul a lovit-o brusc. Ea stătea la marginea unei picături de sute de picioare. Mintea i s-a zguduit, iar ea a făcut un pas înapoi, respirând adânc.

„Trebuie să pui o frânghie în jurul acestui lucru, a spus Egwene. „Cineva ar putea coborî imediat”. *Sau aruncaţi capul înainte în timp ce vă uitaţi în jos*...

Bryne mormăi. „L-am trimis pe Siuan pentru aşa ceva”. El a ezitat. „Totuşi, nu-i plăcea prea mult să fie trimisă, aşa că s-ar putea întoarce cu ceva complet inutil”.

— Mă tot întreb, a spus Yukiri. „Nu ar trebui să existe o

modalitate de a crea o poartă ca aceasta, dar de a o face astfel încât să poată lăsa doar lumina să treacă? Ca o fereastră. Ai putea sta pe el şi să priveşti în jos, fără să te temi că te-ai putea strecura. Cu ţesăturile potrivite, aţi putea să-l faceţi invizibil din cealaltă parte…”

Stai pe *el*?? *Uşoară*. *Ar trebui să fii supărat*.

— Lord Bryne, spuse Egwene, liniile tale de luptă par foarte solide.

„Mulţumesc mama”.

„Lipsesc şi ei”.

Bryne ridică capul. Alţi bărbaţi ar fi putut face faţă provocării, dar el nu a făcut-o. Poate că a fost toată această practică în a face cu Morgase. „Cum aşa?”

— Formaţi trupele ca de obicei, spuse Egwene. „Arcaşii în faţă şi pe dealuri pentru a încetini înaintarea inamicului, cavaleria grea pentru a încărca şi a lovi, apoi se retrage. Ştiuci pentru a ţine linia, cavalerie uşoara pentru a ne proteja flancurile şi a ne împiedica să fim înconjuraţi”.

„Cele mai solide strategii de luptă sunt adesea cele care sunt testate în timp”, a spus Bryne. „S-ar putea să avem o forţă mare, cu toţi aceşti Jurători de Dragon, dar suntem încă depăşiţi numeric. Nu putem fi mai agresivi 1 A l l, 7

decât am fost eu aici”.

— Da, poţi fi, spuse Egwene calmă. Ea îi întâlni privirea. „Aceasta este diferită de orice bătălie pe care ai dus-o vreodată, iar armata ta nu seamănă cu nici cea pe care ai condus-o vreodată, generale. Ai un avantaj major pe care nu îl iei în calcul”.

— Te referi la Aes Sedai?

La dracu’ de drept, se gândi ea. Light, petrecuse prea

1... – * 1 I – T-il U U 1 1
mult timp în preajma lui Elayne.
A A *VJ yij* y1 W – Ţi-am dat socoteală, mamă, spuse Bryne. „Plănuisem ca Aes Sedai să fie o forţă de rezervă care să ajute companiile să se retragă, astfel încât să ne putem schimba trupe noi”.
— Iertaţi, Lord Bryne, spuse Egwene. „Planurile tale sunt înţelepte şi, cu siguranţă, unele dintre Aes Sedai ar trebui folosite în acest fel. Cu toate acestea, Turnul Alb nu s-a pregătit şi nu s-a antrenat timp de mii de ani pentru a rezista la Ultima Bătălie ca forţă de *rezervă*
Bryne dădu din cap, scoţând un nou set de documente de sub teancul lui. „M-am gândit la altele... posibilităţi dinamice, dar nu am vrut să-mi depăşesc autoritatea”. I-a întins documentele.
Egwene le cercetă, ridicând o sprânceană. Apoi ea a zâmbit.
Mat nu-şi amintise atât de mulţi Tinkers în jurul lui Ebou Dar. Cărucioarele colorate strălucitor creşteau ca nişte ciuperci vibrante pe un câmp, de altfel, plin. Erau destui ca să facă un oraş nenorocit. Un oraş al Tinkers? Asta ar fi ca... ca un oraş al lui Aiel. A fost pur şi simplu greşit.
Mat îl trase pe Pips de-a lungul drumului. Desigur, a existat *un* oraş Aiel. Poate că ar exista şi un oraş Tinker într-o zi. Ar cumpăra toată vopseaua colorată şi toţi ceilalţi din lume ar trebui să poarte maro. Nu ar fi lupte în oraş, aşa că ar fi de-a dreptul plictisitor, dar nu ar mai fi nici măcar o oală nenorocită cu o gaură în fund timp de treizeci de leghe!
Mat zâmbi, mângâindu-l pe Pips. Îşi acoperise *ashandarei*

cât putea de bine pentru a-l face să pară un stâlp de mers legat de cal. Pălăria îi zăcea în rucsacul pe care-l atârnase din saci, împreună cu toate paltoanele sale frumoase. Smulsese dantela de pe cea pe care o purta. A fost păcat, dar nu a vrut să fie recunoscut.

Purta un bandaj grosier înfăşurat în jurul capului, acoperindu-i ochiul lipsă. În timp ce se apropia de poarta Dal Era, a căzut la rând în spatele celorlalţi, aşteptând permisiunea de a intra. Ar trebui să arate exact ca un alt rănit-sabie de vânzare călare în oraş, căutând refugiu sau poate de lucru.

S-a asigurat să se prăbuşească în şa. Ţine-ţi capul în jos: sfaturi bune pe câmpul de luptă *şi* când intri într-un oraş în care oamenii te cunoşteau. Aici nu putea fi Matrim Cauthon. Matrim Cauthon o lăsase legată pe regina acestui oraş pentru a fi ucisă. Mulţi l-ar suspecta de crimă. Light, s-ar fi bănuit. Beslan l-ar fi urât acum şi nu se ştia ce ar simţi Tuon pentru el, acum că se despărţiseră ceva timp.

Da, cel mai bine să ţină capul în jos şi să taci. Ar simţi locul afară. Dacă aşa a fost, a ajuns vreodată în faţa acestei linii sângeroase. Cine a auzit vreodată de o linie pentru a intra într-un oraş?

În cele din urmă, a ajuns la poartă. Soldatul plictisit de acolo avea o fată ca o lopată veche – era pe jumătate acoperită de pământ şi ar fi mai bine să fie închis într-o şopronă undeva. Îl privi pe Mat în sus şi în jos.

— Ai depus jurămintele, călător? întrebă gardianul cu o tărâţă leneşă de Seanchan. De cealaltă parte a porţii, un alt soldat făcu cu mâna următoarei persoane din rând.

— Da, chiar am, spuse Mat. „Jurămintele făcute marelui

Imperiu Seanchan şi Împărăteasa însăşi, să trăiască pentru totdeauna. Sunt doar un sărac, călător, care stăpâneşte cândva casa Haak, o familie nobilă din Murândy. Mi-am pierdut ochiul din cauza unor bandiţi în Pădurea Tween acum doi ani, în timp ce protejeam un copil mic pe care l-am descoperit în pădure. Am crescut-o ca pe a mea, dar…

Soldatul îi făcu semn să continue. Tipul nu părea ca şi ascultat. Mat s-a gândit să rămână în afara principiului. De ce i-ar forţa soldaţii pe oameni să aştepte într-o coadă atât de lungă şi să le dea timp să se gândească la o poveste de acoperire, doar ca să nu o audă? Asta ar putea jigni un bărbat. Nu Matrim Cauthon, care a fost mereu uşoară şi niciodată ofensată. Dar altcineva, cu siguranţă.

A mers mai departe, stăpânindu-şi supărarea. Acum, trebuia doar să se îndrepte spre taverna potrivită. Păcat că locul lui Setalle nu mai era o opţiune. Care a avut

Mat se înţepeni în şa, deşi Pips îşi continuă pasul încet înainte. Mat tocmai îşi luase un moment să se uite la celălalt paznic de la poartă. A fost *Petra*, omul puternic din menajeria lui Valan Luca!

Mat se uită în altă parte şi se prăbuşi din nou în şa, apoi aruncă o nouă privire peste umăr. Asta a fost Petra, bine. Nu se putea confunda braţele alea de buşteni şi gâtul acela de ciot de copac. Petra nu era un bărbat înalt, dar era atât de lat, încât o întreagă armată ar fi putut lua umbră în umbra lui. Ce făcea el în Ebou Dar? De ce purta o uniformă Seanchan? Mat aproape că s-a dus să vorbească cu el, pentru că au fost întotdeauna amabili, dar uniforma aceea Seanchan l-a făcut să se gândească.

Ei bine, cel puţin norocul lui a fost cu el. Dacă ar fi fost

trimis la Petra în locul gardianului cu care ajunsese să vorbească, ar fi fost recunoscut cu siguranţă. Mat respiră, apoi cobori să-l conducă pe Pips. Oraşul era aglomerat şi nu voia ca calul să împingă pe cineva. În plus, Pips era suficient de încărcat pentru a arăta ca un cal de vârstă – dacă privitorul nu ştia nimic despre cai – şi mersul pe jos l-ar putea face pe Mat mai puţin memorabil.

Poate că ar fi trebuit să înceapă căutarea unei taverne A – j-k I – I 1 – 7 – 1 r J A fi 1 1 W… /K

În Rahad. Zvonurile au fost întotdeauna uşor de găsit în Rahad, la fel ca şi un joc de zaruri. Era, de asemenea, cel mai uşor loc să găseşti un cuţit în intestine şi asta spunea ceva în Ebou Dar, în Rahad, oamenii erau la fel de predispuşi să-şi scoată cuţitele şi să înceapă să ucidă, precum erau să-şi spună bună dimineaţa.

El nu a intrat în Rahad. Locul arăta altfel, acum. În afara ei erau soldaţi. Generaţii de conducători succesivi din Ebou Dar le-au permis lui Rahad să se deterioreze necontrolat, dar Seanchanii nu erau atât de înclinaţi.

Mat le-a urat noroc. Rahadul luptase împotriva oricărei invazii de până acum. Uşoară. Rand ar fi trebuit să se ascundă acolo, în loc să urce să lupte în Ultima Bătălie. Trollocii şi Darkfriends ar fi venit după el, iar Rahadul i-ar fi lăsat pe toţi inconştienţi pe o alee, cu buzunarele întoarse pe dos şi pantofii vânduţi pentru bani de supă. Mat îl zări pe Rand pe bărbierit, dar a strivit imaginea.

Mat se îndreptă cu umăr peste un pod de canal aglomerat, urmărind cu atenţie sacoşele lui, dar până acum nu încercase nici măcar o poşetă tăiată pentru ele. Cu *se* patrulă Seanchan în fiecare colţ, putea înţelege de ce. În

timp ce trecea pe lângă un bărbat care striga ştirile zilei, cu indicii că ar fi bârfeşte bine pentru o monedă mică, Mat se trezi zâmbind. A fost surprins de cât de familiar, chiar confortabil, se simţea acest oraş. Îi plăcuse aici. Deşi îşi amintea vag că a mormăit despre dorinţa de a pleca – probabil imediat după ce zidul căzuse peste el, deoarece Matrim Cauthon nu era deseori una care să mormăie – el îşi dădea acum seama că timpul petrecut în Ebou Dar fusese unul dintre cele mai bune din viaţa lui. O mulţime de cărţi şi zaruri în oraş.

Tylin. Cenuşă sângeroasă, dar acesta fusese un joc distractiv. Ea avusese mai bine de el de multe ori. Lumina îi trimitea o mulţime de femei care puteau face asta, deşi nu în succesiune rapidă, şi întotdeauna când ştia să găsească uşa din spate. Tuon era unul. Dacă mă gândesc bine, probabil că nu ar avea nevoie niciodată de altul. Era destul de o mână pentru orice bărbat. Mat zâmbi, bătându-l pe Pips” pe gât. În schimb, calul i-a suflat gâtul lui Mat.

În mod ciudat, acest loc se simţea mai mult ca acasă pentru el decât cei doi râuri. Da, Ebou Dari erau înţepători, dar toate popoarele aveau ciudaţiile lor. De fapt, aşa cum se gândea Mat, nu întâlnise niciodată oameni care să nu fie înţepător în privinţa unui lucru sau altul. Borderlanderii erau derutaţi, la fel şi Aieli – asta era de la sine înţeles. Cairhienin şi jocurile lor ciudate, Tairen şi ierarhiile lor ridicole, Seanchan şi… Seanchan-ness.

Acesta a fost adevărul. Toţi cei din afara celor două râuri şi, într-o măsură mai mică, Andor, erau al *naibii de* nebuni. Un bărbat trebuia să fie pregătit pentru asta.

Se plimbă, având grijă să fie politicos, ca să nu-şi

găsească un cuţit în intestine. Aerul mirosea a o sută de dulciuri, mulţimea care trăncănea un vuiet scăzut în urechi. 1 – 1 T\ – /K 7 – ill 1 I 1

Ebou Dari încă purtau ţinutele lor colorate – poate de aceea veniseră Tinkers aici, atraşi de culorile strălucitoare ca soldaţii atraşi la cină – oricum, femeile Ebou Dari purtau rochii cu topuri strânse cu dantelă care lăsau să se arate mult sân, nu asta. Mat se uită. Fustele lor aveau lupoane colorate dedesubt şi se fixau pe lateral sau pe faţă pentru a le scoate în evidenţă. Asta nu avusese niciodată sens pentru el. De ce să puneţi părţile colorate dedesubt? Şi dacă ai făcut-o, de ce să te chinui atât de mult să le acopere, apoi să mergi cu exteriorul prins?

Bărbaţii purtau veste lungi care erau la fel de colorate, poate pentru a ascunde petele de sânge când au fost înjunghiaţi. Nu are rost să arunci o vestă bună doar pentru că tipul care o purta a fost ucis pentru că se întreba despre vreme. Deşi… în timp ce Mat mergea, a găsit mai puţine dueluri decât se aşteptase. Niciodată nu fuseseră atât de comune în această parte a oraşului ca în Rahad, dar în unele zile, cu greu reuşise să facă doi paşi fără să treacă pe lângă o pereche de bărbaţi cu cuţite. În această zi, nu a văzut niciunul.

Unii dintre Ebou Dari – le-ai putea spune adesea după pielea lor măslinie – defilau în rochie Seanchan. Toată lumea a fost foarte politicoasă. La fel de politicos ca un băieţel de şase ani care tocmai auzise că ai o plăcintă proaspătă cu mere înapoi în bucătărie.

Oraşul era acelaşi, dar diferit. Senzaţia era pe o nuanţă sau două. Şi nu doar că nu mai existau nave Sea Folk în

port. Era Seanchan, evident. Făcuseră reguli de când 1 r* 1 r-v L” 7

plecase. Ce fel?

Mat l-a dus pe Pips într-un grajd care părea destul de reputat. O privire rapidă la stocul lor i-a spus că; aveau grijă de animale, iar multe erau foarte bune. Cel mai bine era să ai încredere într-un grajd cu cai buni, deşi te costa puţin mai mult.

L-a părăsit pe Pips, i-a luat pachetul şi a folosit *ashandarei încă înfăşuraţi* ca toiag. Alegerea tavernei potrivite a fost la fel de grea ca alegerea unui vin bun. Ai vrut unul care să fie vechi, dar nu stricat. Curat, dar nu prea curat – o tavernă fără pată era una care nu a văzut niciodată vreo utilitate reală. Mat nu putea suporta tipurile de locuri în care oamenii stăteau liniştiţi şi beau ceai, „1 * 11 d – r 7 j – 7

venind acolo în primul rând pentru a fi văzuţi.

Nu, se purta şi se folosea o cârciumă bună, ca nişte cizme bune. De asemenea, era robust, din nou ca nişte cizme bune. Atâta timp cât berea nu avea *gust* de cizme bune, ai avea un câştigător. Cele mai bune locuri pentru informaţii erau în Rahad, dar îmbrăcămintea lui era prea drăguţă pentru a fi vizitată şi nu voia să se lovească de orice făceau Seanchan acolo.

Şi-a băgat capul într-un han numit The Winter Blossom şi s-a întors imediat şi s-a îndepărtat. Gărzile Deathwatch în uniformă. Nu voia să-şi asume nicio şansă să se întâlnească cu Furyk Karede. Următorul han era prea bine luminat, iar următorul prea întunecat. După aproximativ o oră de vânătoare – şi niciun duel de văzut – a început să dispere că va găsi vreodată locul potrivit. Apoi a auzit zarurile

răsturnând într-o ceaşcă.

La început, a sărit, crezând că erau acele zaruri din capul lui. Din fericire, erau doar zaruri obişnuite. Binecuvântat, zaruri minunate. Sunetul a dispărut într-o clipă, purtat de vânt prin mulţimea de oameni de pe străzi. Cu mâna pe poşeta cu monede, împachetat peste umăr, se împinse prin mulţime, mormăind câteva scuze. Pe o alee din apropiere, a văzut un semn atârnat de un perete.

S-a apropiat de ea, citind pe faţă cuvintele „The Yearly Brawl” în cupru. Avea o imagine cu oameni care aplaudă şi sunetele zarurilor amestecate cu mirosurile de vin şi bere. Mat păşi înăuntru. Un Seanchan cu faţa rotundă stătea chiar în faţa uşii, sprijinindu-se dezinvolt de perete, cu o sabie la brâu. Îi aruncă lui Mat o privire neîncrezătoare. Ei bine, Mat nu întâlnise niciodată un zgomot de umăr care să nu dea acea privire fiecărui bărbat care a intrat. Mat întinse mâna ca să-şi încline pălăria către bărbat, dar bineînţeles că nu o purta. Cenuşă sângeroasă. Se simţea

1 7W. X 7 7

gol fără ea, uneori.

„Jame!” strigă o femeie de lângă bar. „Nu te uiţi din la clienţi, nu-i aşa?”

Ne

Numai cei care merită, Kathana, strigă bărbatul cu o insultă Seanchan. „Sunt sigur că acesta o face”.

„Sunt doar un călător umil”, a spus Mat, „care caută nişte cubuleţe şi nişte vin. Nimic mai mult. Cu siguranţă nu

7 1 1 // 7 7 7 7 probleme”.

x – 1 – îi iw-/kjiv, t no norri o rlo e mrrono îŞi aceea pl-jLLl CXXXxl-i exp xja. X-jă. «xxxix-j-x Ja. Xxx-s.

„Înfăşurat aşa?”

Z-X1 7 J w 2/ C – îi 1 – 1

„Oh, încetează”, a spus femeia, Kathana. Ea traversase sala comună şi îl luase pe Mat de mâneca hainei, târându-l spre bar. Era o persoană scundă, cu părul negru şi cu pielea deschisă. Nu era cu mult mai în vârstă decât el, dar avea un aer matern inconfundabil. „Nu te deranjează. Doar nu face probleme, iar el nu va fi forţat să te înjunghie, să te omoare sau orice altceva”.

L-a aruncat pe Mat pe un scaun de bar şi a început să se ocupe în spatele barului. Sala comună era întunecată, dar într-un mod prietenos. Oamenii tăiau zarurile dintr-o parte, genul bun de zaruri. Genul care i-a făcut pe oameni să râdă sau să-şi aplaudă prietenii pe spate la o pierdere bună. Nu există ochi bântuiţi ai bărbaţilor care îşi joacă ultima monedă, aici.

„Ai nevoie de mâncare”, a declarat Kathana. „Ai aspectul unui bărbat care nu a mâncat nimic copios într-o săptămână. Cum ai pierdut acel ochi?”

— Am fost garda unui lord în Murândy, spuse Mat. „L-am pierdut într-o ambuscadă”.

— E o minciună grozavă, spuse Kathana, trântind o farfurie în faţa lui, plină cu felii de carne de porc şi sos. „Mai bine decât majoritatea. Şi tu ai spus-o foarte clar. Aproape că te cred. James, vrei mâncare?”

„Trebuie să păzesc uşa!” a sunat el înapoi.

„Lumină, omule. Te aştepţi să plece cineva cu el? Treci aici”. Jame mormăi, dar se îndreptă spre bar de lângă Mat, aşezându-se pe un taburet. Kathana puse o cană de bere jos, iar el o duse la buze, privind drept înainte.

— Te urmăresc, mormăi el lui Mat.

Mat nu era sigur că acesta era hanul potrivit pentru el, dar nici nu era sigur că va putea scăpa cu capul dacă nu mânca mâncarea femeii conform instrucţiunilor. A gustat; a fost destul de bine. Ea se mutase şi dădea cu degetul în timp ce preda unui bărbat la una dintre mese. Părea genul care dă curs unui copac pentru că creşte în locul greşit.

Aceasta femeie, se gândi Mat, *nu trebuie niciodată lăsata sa intre în aceeaşi camera cu Nynaeve*. *Cel puţin nu când sunt la distanţă de strigăt*.

Kathana se întoarse plină de forţă. Purta un cuţit de căsătorie la gât, deşi Mat nu s-a uitat mai mult de câteva secunde, deoarece era bărbat căsătorit. Îşi avea fusta prinsă pe lateral, după moda oamenilor de rând Ebou Dari. Când se întorcea la bar şi pregătea o farfurie cu mâncare pentru Jame, Mat l-a observat că o privea cu drag şi a făcut o ghicire. „Voi doi sunteţi căsătoriţi de mult?” întrebă Mat.

T 1 – KT7 1 7/v 11* WKT

James îl privi.

— Nu, spuse el în cele din urmă. „Nu am fost pe această parte a oceanului de mult”.

— Presupun că ar avea sens, spuse Mat, luând un pahar din bere pe care i-a pus-o înainte. Nu a fost rău, având în vedere cât de îngrozitor au gust majoritatea lucrurilor în aceste zile. Asta a fost doar puţin îngrozitor.

V7 – îi /V 1 jj X 1 1 L” / I * * I – I 1 I

Kathana s-a îndreptat spre bărbaţii care tăiau cubulete şi le-a cerut să mănânce mai multă mâncare, deoarece păreau palizi. Era de mirare că tipul ăsta Jame nu cântărea cât doi cai. Totuşi, ea a vorbit puţin, aşa că poate că ar

putea să scoată de la ea informaţiile de care avea nevoie.

— Se pare că nu mai există atâtea dueluri ca înainte, îi spuse Mat în timp ce trecea.

— Asta din cauza unei reguli Seanchan, spuse Kathana, de la noua împărătească, să trăiască pentru totdeauna. Ea nu a interzis în totalitate duelurile şi un lucru al naibii de bine că nu a făcut-o. Ebou Dari nu se va revolta pentru ceva la fel de neimportant ca a fi cucerit, ci ne va elimina duelurile... *atunci* vei vedea ceva. Oricum, duelurile trebuie să fie asistate acum de un oficial al guvernului. Nu te poţi duela fără să răspunzi la o sută de întrebări diferite şi să plăteşti o taxă. A scurs toată viaţa din toate".

„A salvat vieţi", a spus Jame. „Bărbaţii pot muri unul de ZZ! * I -! X

cuţitele celuilalt dacă sunt hotărâţi. Pur şi simplu trebuie să-şi acorde timp să se răcească şi să se gândească".

„Delurile nu sunt despre gândire", a spus Kathana.

— Dar presupun că *înseamnă* că nu trebuie să-mi fac griji că faţa ta drăguţă va fi tăiată pe stradă.

Jame pufni, sprijinindu-şi mâna pe sabie. Mânerul, observă Mat pentru prima dată, era marcat cu stârci – deşi nu putea vedea dacă lama era sau nu. Înainte ca Mat să poată pune o altă întrebare, Kathana a plecat şi a început să zgâcnească la nişte bărbaţi care vărsaseră bere pe masă. Nu părea genul care să stea mult timp într-un singur loc.

„Cum e vremea, la nord?" întrebă James, cu ochii încă drepţi în faţă.

T 7 * V „A *JF* I *i f*

— Îngrozitor, răspunse Mat sincer. „Ca peste tot". „Bărbaţii spun că este Ultima Bătălie", a spus Jame. „Este".

James mormăi. „Dacă este, ar fi un moment prost pentru a interveni în politică, nu crezi?”

— Ar fi bine, spuse Mat. „Oamenii trebuie să nu mai joace jocuri şi să privească cerul”.

U T U – 1 – ÎI A L L 1 1 A 1 1 – James îl privi. „Acesta este adevărul. Ar trebui să asculţi ce spui”.

Lumină, se gândi Mat. *Trebuie să creadă că sunt un fel de spion*.

— Nu este alegerea mea, spuse Mat. „Uneori, oamenii vor asculta doar ceea ce vor să audă”. Mai luă o muşcătură din carnea lui, care avea un gust cât se putea de aşteptat. Să mănânci zilele astea era ca şi cum ai merge la un dans unde erau doar fete urâte. Aceasta, însă, era printre cele mai bune dintre cele rele pe care a avut ghinionul de a mânca, în ultima vreme.

„Un om înţelept ar putea să înveţe adevărul”, a spus Jame.

— Mai întâi trebuie să găseşti adevărul, spuse Mat. „Este mai greu decât cred majoritatea bărbaţilor”.

Din spate, Kathana pufni, trecând agitată pe lângă. „Adevărul” este ceva ce bărbaţii dezbat în baruri când sunt prea beţi pentru a-şi aminti numele. Asta înseamnă că nu este într-o companie bună. Nu aş pune prea mult stoc în el, călător”.

— Numele este Mandevwin, spuse Mat.

— Sunt sigură că este, spuse Kathana. Ea l-a privit atunci. „Ţi-a spus cineva vreodată că ar trebui să porţi o pălărie? S-ar potrivi destul de bine cu ochiul lipsă”.

— Aşa, spuse Mat sec. – Dai sfaturi în materie de modă, precum şi hrăniţi forţaţi bărbaţii?

L

x1 „jj 7 r „— 7 7 a7 i7 j 11 /r j*

— A bătut pe ceafă cu cârpa ei de curăţat. „Mănâncă-ţi mâncarea”.

— Uite, prietene, spuse Jame, întorcându-se spre el. „Ştiu ce eşti şi de ce eşti aici. Bandajul fals pentru ochi nu în lă păcăleşte. Ai cuţite de aruncat înfipte în mâneci şi încă şase la centură pe care le pot număra. N-am întâlnit niciodată un bărbat cu un ochi care ar putea arunca în valoare de o fasole uscată. Nu este o ţintă atât de uşoară pe cât credeţi voi străinii. Nu vei ajunge niciodată la palat, darămite prin gărzile ei de corp. În schimb, du-te şi găseşte o muncă cinstită”.

Mat rămase cu gura căscată la bărbat. A crezut că Mat era un *asasin*? Mat întinse mâna şi scoase bandajul, expunând orificiul în care îi fusese ochiul. James a început de la asta.

— Sunt asasini, spuse Mat calm, după Tuon?

— Nu-i folosi numele aşa, spuse Kathana, începând să-şi plesnească din nou cârpa de curăţat spre el.

Mat întinse mâna lângă cap fără să se uite, prinzând vârful cârpei. Îi ţinea ochii lui Jame cu singurul lui, fără să tresară.

— Sunt asasini, repetă Mat calm, după Tuon?

James dădu din cap. „În mare parte, străini care nu cunosc modul corect de lucru. Câţiva s-au mutat prin han. Doar unul a recunoscut motivul pentru care a fost aici. Am văzut ca sângele lui a hrănit pământul prăfuit al terenurilor de duel”.

— Atunci te consider un prieten, spuse Mat ridicându-se. A băgat mâna în pachetul său, şi-a scos pălăria şi şi-a pus-o pe cap. „Cine este în spatele ei? Cine i-a adus înăuntru, a pus recompense pe capul ei?

În apropiere, Kathana îşi inspectă pălăria şi dădu din cap satisfăcută. Apoi a ezitat şi i-a privit fata.

— Nu este ceea ce crezi, spuse Jame. „Nu angajează cei mai buni asasini. Sunt străini, aşa că nu sunt meniţi să reuşească”.

— Nu-mi pasă cât de proaste sunt şansele lor, spuse Mat. „Cine îi angajează?”

— I – L” 7 – w

„Este prea important pentru tine să…”

„*Cine*?” spuse Mat încet.

— Generalul Lunal Galgan, spuse Jame. „Şeful armatelor Seanchan. Nu te pot descurca, prietene. Eşti un asasin sau eşti aici vânând asasini?”

— W – 17 – w *r* I „I „I – „1 1 W „I W

— Nu sunt un asasin, spuse Mat, dându-şi borul pălăriei în jos şi ridicându-şi pachetul. „Nu omor niciodată un om decât dacă el cere asta – o cere cu ţipete şi tunet atât de tare, încât cred că ar fi nepoliticos să nu accepţi cererea. Dacă te înjunghi, prietene, vei şti că vine şi vei şti de ce. Îţi promit că”.

— James, şuieră Kathana. „Este *el*”.

„Ce acum?” întrebă Jame în timp ce Mat trecu pe lângă el, ridicându-şi *ashandarei acoperita* la umăr.

„Cel pe care paznicii l-au căutat!” spuse Kathana. Se uită la Mat. „Uşoară! Fiecărui soldat din Ebou Dar i s-a w – i w 7. – w i r? z – i i – îi spus să aibă grijă de fata ta. Cum ai trecut prin porţile oraşului?”

— Din noroc, spuse Mat, apoi ieşi pe alee.

„Ce mai aştepţi?” întrebă Moiraine.

Rand se întoarse spre ea. Stăteau în cortul de comandă al

lui Lan din Shienar. Simţea fumul câmpurilor în flăcări, incendiate de trupele lui Lan şi ale lordului Agelmar în timp ce se retrăgeau din Gap.

Ardeau pământurile pe care preferau să le apere. O tactică disperată, dar bună. Era genul de tactică all-in pe care Lews Therm şi oamenii lui din Age of Legends ezitaseră să o încerce, cel puţin la început. Atunci îi costase scump.

Borderlanderii nu au arătat o asemenea timiditate.

„De ce suntem aici?” Moiraine apăsă, apropiindu-se de el. Fecioarele lui păzeau cortul dinăuntru; mai bine să nu-i anunţi pe inamicul că Rand a fost aici. „Ar trebui să fii la Shayol Ghul chiar acum. Acesta este destinul tău, Rand al’ Thor. Nu aceste lupte mai mici”.

„Prietenii mei mor aici.

„Am crezut că eşti dincolo de asemenea slăbiciuni”. „Compasiunea nu este o slăbiciune”.

„Nu este?” ea a spus. „Şi dacă, cruţându-ţi inamicul din cauza compasiunii, îi permiţi să te omoare? Atunci ce, Rand 1 I ri” Îl O 7

al’ Thor?

Nu a avut niciun răspuns.

„Nu poţi să rişti singur”, a spus Moiraine. „Şi indiferent dacă eşti sau nu de acord că compasiunea în sine poate fi o slăbiciune, acţionând prostesc din cauza asta cu siguranţă este”.

Se gândise adesea la momentul în care o pierduse pe Moiraine. Îşi chinuise moartea şi încă se bucura de întoarcerea ei. Uneori, însă, uitase cum… insistentă ar putea fi.

— Mă voi mişca împotriva Celui întunecat când va fi

momentul potrivit, spuse Rand, dar nu înainte. El trebuie să creadă că sunt cu armatele, că aştept să acapar mai mult teren înainte de a lovi în el. Trebuie să-i convingem pe comandanţii săi să-şi angajeze forţele spre sud, ca să nu fim copleşiţi la Shayol Ghul odată ce intru”.

— Nu va conta, spuse Moiraine. „Îl vei înfrunta şi acesta va fi timpul hotărârii. Toate se învârt în acel moment, Dragon Reborn. Toate firele din Model sunt ţesute în jurul întâlnirii tale, iar rotirea Roţii te trage spre ea. Nu nega că simţi asta”.

„Îl simt”.

„Atunci du-te”.

„Nu încă”.

Ea respiră adânc. „Încăpăţânat ca întotdeauna”.

— Şi un lucru bun, spuse Rand. „Încăpăţânarea m-a adus până aici. Rand a ezitat, apoi a pescuit în buzunar. A ieşit cu ceva strălucitor şi argintiu – un semn Tar Valon.

— Aici, spuse el, întinzând-o. „Am salvat asta”.

Ea strânse buzele. „Nu poate fi…”

„Acelaşi? Nu. Asta e pierdut de mult, mă tem. L-am purtat pe acesta ca un semn, aproape fără să-mi dau seama ce făceam”.

Ea a luat moneda, răsturnând-o între degete. Încă îl inspecta când Fecioarele priviră cu atenţie spre clapeta cortului. O secundă mai târziu, Lan a ridicat clapeta şi a intrat cu paşi mari, flancat de doi bărbaţi Malkieri. Cei trei putut fi fraţi, cu acele expresii sumbre şi feţe dure.

Rand făcu un pas, sprimându-şi mâna pe umărul lui Lan. Bărbatul nu părea obosit – o piatră nu putea părea obosită – dar părea *uzat*. Rand a înţeles acel sentiment.

Lan dădu din cap spre el, apoi se uită la Moiraine. „V-aţi certat doi?”

Moiraine ascunse semnul deoparte, faţa devenind impasibilă. Rand nu ştia ce să facă din interacţiunea dintre ei doi de la întoarcerea lui Moiraine. Erau civilizaţi, dar între ei era o distanţă la care nu se aşteptase.

— Ar trebui să o asculţi pe Moiraine, spuse Lan, întorcându-se înapoi către Rand. „Ea s-a pregătit pentru aceste zile mai mult decât ai fost tu în viaţă. Lasă-o să te ghideze”.

„Ea vrea să părăsesc acest câmp de luptă”, a spus Rand, „şi să lovesc imediat pentru Shayol Ghul în loc să încerc să lupt cu aceşti canalizatori pentru tine, ca să poţi relua Gap-ul”.

Lan ezită.

— Atunci poate că ar trebui să faci ca ea…

— Nu, spuse Rand. „Poziţia ta aici este îngrozitoare, vechi prietene. Pot să fac ceva şi aşa voi face. Dacă nu putem să-i oprim pe acei Dreadlords, te vor face să te retragi până în Tar Valon.

— Am auzit ce ai făcut la Maradon, spuse Lan. „Nu voi înlătura un miracol aici dacă cineva este hotărât să ne găsească”.

— Maradon a fost o greşeală, spuse Moiraine concis.

— Nu-ţi poţi permite să te expui, Rand.

„Nu îmi permit nici să nu o fac. Nu voi sta pe spate şi voi lăsa oamenii să moară! Nu atunci când îi pot proteja”.

„Greenieni nu au nevoie să fie adăpostiţi”, a spus Lan.

„Nu”, a răspuns Rand, „dar n-am cunoscut niciodată pe cineva care să refuze o sabie când i s-a oferit una într-un

moment de nevoie”.

Lan îi întâlni privirea, apoi dădu din cap. „Fă ce poţi”.

Rand dădu din cap către cele două Fecioare, care dădu înapoi.

— Păstor, spuse Lan.

Rand ridică o sprânceană.

T 1 1 X 1 1 i – i 1 /V 1 1

Lan îl salută, cu braţul peste piept, plecând capul.

Rand dădu înapoi. „Este ceva pentru tine pe jos acolo, Dai Shan”.

Lan se încruntă, apoi se îndreptă spre o grămadă de – N T „A. – L T X k „/ 1

păturI. Nu erau mese în acest cort. Lan îngenunche, apoi ridică o coroană strălucitoare, argintie – subţire, dar puternică. „Coroana lui Malkier”, şopti el. „Asta s-a pierdut!”

— Fierarii mei au făcut ce au putut cu desene vechi, a spus Rand.

— Celălalt este pentru Nynaeve; Cred că i se va potrivi. Ai fost vreodată rege, prietene. Elayne m-a învăţat să conduc, dar tu m-ai învăţat să stau în picioare.

Mulţumesc”. Se întoarse către Momame. „Păstrează un spaţiu liber pentru întoarcerea mea”.

Rand a piş mâna pe Puterea Unică şi a deschis o poartă. L-a lăsat pe Lan în genunchi, ţinând coroana şi şi-a urmat Fecioarele pe un câmp negru. Tulpinile arse scrâşneau sub cizme şi fumul înconjura aerul.

Fecioarele au căutat imediat adăpost într-o mică depresiune a câmpului, ghemuite pe pământul înnegrit, pregătite să înfrunte furtuna.

Pentru *că cu siguranţă se făcea una*. Trollocii măcinau într-o masă mare înaintea lui Rand, împingând pământul şi rămăşiţele fermelor. Râul Mora se repezi în apropiere; acesta a fost primul teren cultivat la sud de Tarwm’s Gap. Forţele lui Lan au ars-o înainte de a se pregăti să se retragă în aval, înaintea înaintării Trollocului.

Aici erau zeci de mii de fiare. Poate mai mult. Rand şi-a ridicat braţele, formând un pumn, respirând adânc. În geanta de la centură, purta un obiect familiar. Micul gras cu sabia, *angrealul* pe care îl găsise recent la Dumai’s Wells. Se întorsese acolo pentru o ultimă privire şi o găsise îngropată în noroi. Fusese util la Mara-don. Nimeni nu ştia w4 – 7 x a i p i – i i 7

că o are. Asta a fost important.

Dar era mai mult în ceea ce avea să facă aici decât trucuri. Strigă trollocii în timp ce vânturile se năvăliră în jurul lui Rand. Acesta nu a fost rezultatul canalizării, nu încă.

Era Rand. Fiind aici. Înfruntându-*l*.

Mările au devenit agitate când diferite fluxuri de apă sau prăbuşit unul în celălalt. Vânturile au devenit puternice când aerul cald şi rece se amestecau. Şi acolo unde Lumina s-a confruntat cu Shadow… furtunile au crescut. Strigă Rand, lăsându-şi firea să agite furtuna. Cel întunecat a apăsat asupra pământului, căutând să-l sufoce. Modelul avea nevoie de egalizare. Avea nevoie de echilibru.

Avea nevoie de Dragon.

Vânturile au devenit mai puternice, fulgerele rupând aerul, praful negru şi tulpinile arse răsturnându-se în sus, răsucindu-se în vârtej. Rand a canalizat în cele din urmă

când Myrddraal i-a forţat pe trollocii să-l atace; fiarele au încărcat împotriva vântului, iar Rand a îndreptat fulgerul.

Era mult mai uşor de *direcţionat* decât de *controlat*. Cu o furtună de ia în loc, nu trebuia să forţeze fulgerul – trebuia doar să-l convingă.

t – i 1 – i L” / – 1 r* i 1 1 ill – Loviturile au distrus grupurile frontale de trolloci, o sută de fulgere succesive. Mirosul înţepător al carnii arse se învârte curând în furtuna, alăturându-se tulpinilor carbonizate de cereale. Rand urla în timp ce trollocii continuau să vină. În jurul lui s-au râsarit porţile morţii, porţi care au trecut prin fermoar pe pământ ca nişte paşi de apa, maturând trollocii în moarte. Shadowspawn nu a putut supravieţui Călătoriei.

Vânturile furtunii s-au ridicat în jurul lui Rand în timp ce acesta a doborât acei trolloci care încercau să alunga la el. Cel întunecat s-a gândit să conducă aici? Ar vedea ca acest pământ are deja un rege! Ar vedea ca lupta nu va…

Un scut a încercat să-l desparta pe Rand de la Sursa. A râs, învârtindu-se, încercând să identifice originea scutului. „Tami!” striga el, deşi furtuna i-a captat vocea şi a copleşit –, z L” z» /Z.7. L, x 7 x o. „Am sperat că vei veni!”

Aceasta era lupta pe care Lews Therm o ceruse în mod constant de la el, o luptă pe care Rand nu îndrăznise să o înceapă. Nu până acum, până când nu a avut controlul. Şi-a chemat puterea, dar apoi un alt scut l-a lovit şi altul.

Rand a atras mai mult din Puterea Unica, atingând aproape tot ce a putut prin *angrealul de om gras*. Shields continuau să-l lovească ca muştele care musca. Nicmnul nu era suficient de puternic pentru a-l desparţi de Sursa, dar erau *zeci* de ei.

Rand se linişti. El a căutat pacea, pacea distrugerii. Era viaţa, dar era şi moarte. El a fost manifestarea pământului A 7 7 1

Însuşi.

A lovit, distrugând un Dreadlord nevăzut ascuns în dărâmăturile unei clădiri incendiate din apropiere. A chemat focul şi l-a îndreptat într-o secunda, arzându-l în nimic.

Nu putea vedea ţesaturile femeilor de acolo – le simţea 1 x – 1 7 7 doar scuturile.

Prea slab. Fiecare scut era prea slab şi totuşi atacurile lor îl îngrijorară. Veniseră repede, cel puţin trei duzini de Stăpâni ai groazei, fiecare încercând să-l desparta de Sursă. Era periculos – că îl anticipaseră. De aceea îl loviseră atât de tare pe Lan cu canalele. Pentru a-l scoate pe Rand.

Rand a luptat împotriva atacurilor, dar niciunul dintre ei nu era în pericol să-l protejeze cu adevărat. O singură persoană nu ar putea tăia pe cineva care ţine la fel de mult *spus* ca el. Ar trebui să aibă…

A văzut-o chiar înainte să se întâmple. Celelalte atacuri au fost acoperire, femte. Unul care urma să fie creat de un cerc de bărbaţi şi femei. Un bărbat ar conduce.

Acolo! Un scut se trânti de el, dar Rand avusese suficient timp să se pregătească. El a canalizat Spiritul în furtună, tesand prin instinct din amintirile lui Lews Therm şi a respins scutul. L-a împins departe, dar nu a putut să-l distrugă.

Uşoară! Trebuia să fie un cerc complet. Rand mormăi când scutul alunecă mai aproape de el; a făcut un model vibrant pe cer, nemişcat în ciuda furtunii. Rand i-a rezistat cu propriul val de Spirit şi Aer, reţinându-l ca şi cum ar fi fost

un cuţit atârnat deasupra gâtului lui.

A pierdut controlul furtunii.

Fulgerul se prăbuşi în jurul lui. Ceilalţi canalizări au ţesut pentru a spori furtuna – nu au încercat să o controleze, pentru că nu aveau nevoie. Fiind scăpat de sub control le-a servit, pentru că în orice moment l-ar putea lovi pe Rand.

A răcnit din nou, mai tare de data asta, mai hotărât. *Te voi bate*, *Taim*! *În sfârşit voi face ceea ce ar trebui să fac acum câteva luni*!

Dar nu a lăsat mânia, sălbăticia să-l forţeze în conflict. Nu-şi putea permite. Învăţase mai bine decât atât.

Acesta nu era locul. Nu putea lupta aici. Dacă ar fi făcut-o, ar pierde.

Rand a împins cu un val de forţă, aruncând înapoi scutul lui Taim, apoi a folosit momentul de răgaz pentru a ţese o poartă. Fecioarele lui au trecut imediat, iar Rand, aplecându-şi capul împotriva vântului, l-a urmat fără tragere de inimă.

A sărit în cortul lui Lan, unde Moiraine făcuse ceea ce ceruse el şi a lăsat spaţiu liber pentru el. Şi-a închis poarta şi vânturile s-au liniştit, zgomotul s-a atenuat.

1 Z? – L” / *r>fi*. – 1 i * 1 *

Rand a făcut un pumn, gâfâind, transpiraţia curgându-i pe părţile laterale ale feţei. Aici, înapoi cu armata lui Lan, furtuna era îndepărtată, deşi Rand o auzea bubuind, iar vânturile slabe agitau cortul.

Rand a trebuit să lupte pentru a nu se scufunda în genunchi. A tras aer în piept. Cu greu, şi-a încetinit viteza inimii şi a adus calmul pe fată. El a vrut să *lupte*, nu să fugă! Ar fi putut să-l învingă pe Taim!

Şi făcând aşa, s-ar fi slăbit atât de departe încât Cel întunecat l-ar fi luat cu uşurinţă. Şi-a forţat pumnul să deschidă şi a luptat pentru contr Olul emoţiilor sale.

Ridică privirea la chipul calm şi cunoscător al lui Moiraine.

„A fost o capcană?” ea a întrebat.

— Nu atât o capcană, spuse Rand, cât un câmp de luptă bine pregătit cu santinelele. Ei ştiu ce am făcut la Maradon. Trebuie să aibă echipe de Dreadlords care aşteaptă să călătorească oriunde sunt zărit şi să mă atace”.

„Aţi văzut eroarea din această linie de atac?” ea a – I 1 7 I Întrebat.

„Eroare... Nu. Inevitabilitate, da”.

El nu a putut lupta personal cu acest război. Nu de data asta.

Ar trebui să găsească o altă modalitate de a-şi proteja poporul.

Un ciob de moment

Birgitte s-a repezit prin pădure, însoţită de un grup de treizeci de Aiel, toţi cu arcurile scoase. Au scos sunet – nu s-au putut abţine să nu scoată sunet – dar Aielul a făcut mai puţin decât ar trebui. Săreau pe buşteni căzuţi şi alergau cu dibăcie de-a lungul lor sau găseau pietre pe care să calce. S-au zvârcolit din calea atârnăm ramurilor, s-ar abate, s-ar răsuci, se mişcau.

— Iată, spuse ea pe un ton tăcut, ocolind partea unui deal spart. Din fericire, peştera era încă acolo, plină de viţă de vie, pe lângă ea trecea un mic pârâu. Aielii se afundă, apa îndepărtând orice miros din trecerea lor.

Doi dintre bărbaţi au continuat pe poteca jocului, mişcându-se acum mult mai tare, zgâriind fiecare crengă pe lângă care treceau. Birgitte s-a alăturat celor ascunşi în cavernă. Înăuntru era întuneric şi mirosea a mucegai şi pământ.

Se ascunsese ea în această peşteră, cu secole în urmă, când trăise în aceste păduri ca bandit? Ea nu ştia. Ea şi-a amintit rar de vieţile ei anterioare, uneori doar amintiri trecătoare din anii intermediari din timpul vieţii ei în Lumea Viselor înainte de a fi adusă în această lume în mod nefiresc de Moghedien.

Ea a considerat asta cu o boală. Era în regulă să renaşti, proaspăt şi nou. Dar să-i fie smulse amintirile – însuşi sentimentul ei de sine? Dacă şi-ar fi pierdut amintirile din timpul petrecut în Lumea Viselor, ar uita-o pe Gaidai complet? S-ar uita ea de sine?

Ea strânse din dinţi. *E Ultima Bătălie*, *proasta*, se gândi ea. *Cui îi pasă de asta*?

Dar ea a făcut-o. O întrebare începuse să o bântuie. Ce îi întâmplat dacă, când a fost alungată din Lumea Viselor, Birgitte ar fi fost ruptă din Corn? Ea nu ştia dacă era posibil. Ea nu-şi mai amintea suficient să spună.

T\ 1 r „— J 1 * 1 Zi * 1 *

Dar dacă ar fi făcut-o, l-ar pierde pe Gaidai pentru totdeauna.

Afară, frunzele zdrobite, crengutele trosnind. Zgomotul era

atât de puternic, meat ar fi jurat că o mie de soldaţi mărşăluiau – deşi ştia că pumnul lui Trollocs avea doar cincizeci de oameni puternici. Cu toate acestea, cincizeci avea trupa ei depăşită numeric. Nu şi-a făcut griji. Deşi i s-a plâns lui Elayne că nu ştie prea multe despre război, X I U 1 /V 7- 1 X 1*W1/K J J *

aceasta se ascunde într-o pădure cu o echipă de însoţitori bine pregătiţi… asta făcuse ea înainte. De zeci de ori. Poate sute, deşi amintirile ei erau atât de neclare, nu putea spune cu siguranţă.

x Z”1 /Klik”, Îl*/J w 1 * A * 1 *

Când trollocii trecuseră aproape complet, ea şi Aiel ei au izbucnit din adăpost. Brutele începuseră să coboare pe traseul fals făcut de cei doi Aielmen mai devreme, iar Birgitte i-a atacat din spate, doborând un număr de trolloci cu săgeţi înainte ca ceilalţi să fi putut reacţiona.

Trollocii nu au murit uşor. Ei puteau lua adesea două sau trei săgeţi înainte de a încetini. Ei bine, asta s-a întâmplat doar când ţi-au lipsit ochii sau gâtul. Nu a făcut-o niciodată. Monstru după monstru a căzut la arcul ei. Trollocii începuseră în josul peşterii, ceea ce însemna că toţi cei ucişi de ea sau de Aiel erau un alt cadavru pe care ceilalţi trebuiau să încerce să treacă pentru a ajunge la ea.

z-” 4 * * 1 * – /K 1 /K J 1 T

Cincizeci au devenit treizeci în doar câteva secunde. În timp ce cei treizeci s-au repezit în sus, jumătate dintre Aiel au scos suliţe şi le-au angrenat, în timp ce Birgitte şi ceilalţi au făcut câţiva paşi în jos şi i-au flancat pe trolloci.

Douăzeci au devenit zece, care au încercat să fugă. În ciuda peisajului împădurit, erau uşor de scos – deşi însemna

să-i loveşti în picioare sau în ceafă, luându-i jos, astfel încât suliţele să le poată termina.

— 7 1 7 a * 1 * * * 1 îi «/k d i

Zece dintre Aiel s-au îngrijit de trolloci, înfigând cate o suliţă în fiecare pentru a se asigura că era mort. Alţii au adunat săgeţi. Birgitte arătă spre Nichil şi Ludin, doi dintre Aiel, şi ei i s-au alăturat pentru a cerceta zona.

Paşii ei îi păreau familiari, aceste păduri păreau familiare. Nu doar din cauza vieţilor anterioare pe care ea nu şi-a mai putut aminti. În timpul secolelor petrecute trăind în Lumea Viselor, ea şi Gaidai petrecuseră mulţi ani în aceste păduri. Îşi aminti de mângâierea lui pe obraz. Gâtul ei.

Nu pot să pierd asta, îşi spuse ea, luptând cu panica. *Lumină*, *nu pot*. *Te rog*... Ea nu ştia ce se întâmplă cu ea. Îşi putea aminti ceva, o discuţie slabă despre despre ce? O pierduse. Oamenii nu puteau fi dezlegaţi de Corn, nu-i aşa? Hawkwing ar putea şti. Ar trebui să-l întrebe. Dacă nu a făcut-o deja?

Arde-mă!

Mişcarea în pădure i-a oprit frigul. S-a ghemuit lângă o stâncă, înclinându-se în faţa ei. Tufişul trosni la îndemână. Nichil şi Ludin dispăruseră la primul sunet. Uşoare, dar erau bune. I-a luat o clipă să-i dea ascuns în apropiere.

Ea ridică un deget, arătă spre ea însăşi, apoi arătă înaintea ei. Ea ar cerceta; ar acoperi-o.

Birgitte se mişcă în tăcere. Le-ar arăta acestor „Aiel că nu erau singurii care ştiau cum să evite detectarea. În plus, acestea erau pădurile *ei*. Ea grămadă de oameni din deşert.

Se mişca pe furiş, evitând desişurile de tufe de spini ofilite. Au fost mai mulţi dintre cei din jur în ultimul timp? Păreau

să fie una dintre singurele plante care nu muriseră complet. Pământul mirosea învechit într-un mod în care nicio pădure nu ar trebui, deşi era copleşit de duhoarea morţii şi a putregaiului. A trecut pe lângă un alt grup de trolloci căzuţi. Sângele de pe ei era uscat. Erau morţi de câteva zile.

Elayne a ordonat forţelor ei să-şi aducă morţii înapoi. Mii şi mii de trolloci se mişcau prin aceste păduri ca nişte gândaci târâtori. Elayne dorea ca ei să-şi găsească numai morţii, sperând că le va da motive de teamă.

Birgitte se îndreptă spre sunete. Ea a văzut umbre mari apropiindu-se în lumina slabă. Trolloci, adulmecând aerul.

Creaturile au continuat să apese prin pădure. Au fost forţaţi să evite drumurile unde o ambuscadă de dragoni s-ar putea dovedi mortală. Planul lui Elayne prevedea ca echipe precum cea pe care o conducea Birgitte să-i spargă pe Trollocs, conducând grupuri dintre ei în pădure, reducându-şi numărul.

Acest grup a fost mult prea mare pentru ca echipa ei să-l poată lua, din păcate. Birgitte se retrase, făcându-i semn lui Aiel să-l urmeze şi se alunecă liniştit înapoi spre. 1 v v 7 7 X X

tabără.

În acea noapte, în urma eşecului său cu armata lui Lan, Rand a fugit în visele sale.

Şi-a căutat valea păcii, apărând în mijlocul unui crâng de cireşi sălbatici în plină floare, cu parfumul lor împletind aerul. Cu acele frumoase flori albe cu gât roz, copacii aproape că păreau aprinşi.

Rand purta haine simple Two Rivers. După luni de zile în haine de rege de culori strălucitoare şi texturi moi,

pantalonii lănci din lână şi lenjeria s-au simţit foarte confortabili. Şi-a pus cizme rezistente în picioare, ca cele pe care le purtase în copilărie. Îi potrivesc într-un mod în care nicio cizmă nouă, oricât de bine făcută, nu ar putea.

Nu mai avea voie cu cizme vechi. Dacă cizmele lui prezentau o urmă de uzură, un servitor sau altul le făcea să dispară.

Rand s-a ridicat pe dealurile din vis şi s-a făcut un toiag de mers. Apoi a început să meargă în sus prin munţi. Acesta nu era un loc adevărat, nu mai era. O crease din memorie şi dorinţă, amestecând cumva atât familiaritatea, cât şi simţul explorării. Mirosea proaspăt, a frunze răsturnate şi a seva. Animalele se mişcau în tufăr. Un şoim a strigat undeva departe.

Lews Therin ştia cum să creeze cioburi de vise ca acesta. Deşi nu fusese un Visător, cei mai mulţi Aes Sedai din acea epocă au folosit *Tel aran rhiod* într-un fel sau altul. Un lucru pe care l-au învăţat a fost cum să-şi taie un vis pentru ei înşiși, un refugiu în propria lor minte, mai controlat decât visele obişnuite. Ei au învăţat cum să intre într-un astfel de fragment în timp ce meditează, dând cumva corpului odihnă la fel de reală ca somnul.

Lews Therin cunoştea aceste lucruri şi multe altele. Cum să ajungi în mintea cuiva dacă a intrat în cibul lui de vis. Cum să-ţi dai seama dacă altcineva i-a invadat visele. Cum să-şi expună visele altora. Lui Lews Therin îi plăcuse să *ştie* lucruri, ca un călător care dorea să aibă în rucsac ceva din tot ce este util.

Lews Therin folosise rar aceste instrumente. Le lăsase depozitate pe un raft din spate în mintea lui, adunând praf.

Lucrurile ar fi mers altfel dacă şi-ar fi luat timp, în fiecare noapte, să hoinărească într-o vale liniştită ca aceasta? Rand nu ştia. Şi, să fie sincer, această vale nu mai era sigură. Trecu pe lângă o cavernă adâncă în stânga lui. Nu o pusese acolo. O altă încercare a lui Moridin de a-l atrage? Rand a trecut pe lângă ea fără să se uite.

Pădurea nu părea la fel de vie ca eu câteva clipe în urmă. Rand a continuat să meargă, încercând să-şi impună voinţa asupra pământului. Nu exersase îndeajuns asta, totuşi – aşa că, în timp ce mergea, pădurea s-a încărunţit, părând spălată.

Caverna a venit din nou. Rand se opri la gura ei. Aer rece şi umed suflă peste el, îngheţându-i pielea, mirosind a ciupercă. Rand îşi dădu deoparte toiagul, apoi intră cu paşi mari în cavernă. Când a trecut în întuneric, a ţesut un glob de lumină alb-albastru şi l-a atârnat lângă cap. Strălucirea se reflecta din piatra umedă, strălucind pe butoanele netede şi crăpăturile.

Z A pă. 1 1 W W 1 – /K 1 – A2? J 1

Gâfâitul răsună din adâncul cavernei. A fost urmată de gâfâieli. Şi… stropi. Rand a mers înainte, deşi până acum ghicise ce era asta. Începuse să se întrebe dacă va /K U 1 – 1

Încerca din nou.

Ajunse într-o încăpere mică, lată de vreo zece paşi, la capătul tunelului, unde piatra se scufunda într-un bazin limpede de apă, perfect circular. Adâncurile albastre păreau să se extindă în jos pentru totdeauna.

O femeie într-o rochie albă s-a luptat să rămână pe linia de plutire în centrul acesteia.

Ţesătura rochiei ei se „ondula în apă, formând un cerc. Faţa şi părul îi erau ude. În timp ce Rand privea, ea icni şi se scufundă, zvârmndu-se în apa cristalină.

Ea a venit o clipă mai târziu, gâfâind.

— Bună, Mierin, spuse Rand încet. Mâna lui s-a format într-un pumn. *Nu* ar sări în acea apă ca să o salveze. Acesta a fost un ciob de vise. Acea piscină ar putea fi de fapt apă, dar mai probabil că a reprezentat altceva.

Sosirea lui părea să o încurajeze, iar bătăile ei viguroase au devenit mai eficiente.

— Lews Therm, spuse ea, ştergându-şi faţa cu o mână, gâfâind.

Uşoară! Unde era pacea lui? Se simţea din nou ca un copil, un băiat care credea că Baerlon era cel mai măreţ oraş construit vreodată. Da, chipul ei era diferit, dar feţele nu mai contau prea mult pentru el. Era încă aceeaşi persoană.

T\ * – jp /K – 1 1

Dintre toţi Părăsiţii, numai Lanfear îşi alesese noul T 1 7 – 7-l’j 7

nume. Întotdeauna îşi dorise una dintre acestea.

Şi-a amintit. Şi-a *amintit*. Intrând în petreceri măreţe cu ea pe braţ. Râsul ei peste muzică. Nopţile lor singure. Nu-şi dorise să-şi amintească că făcuse dragoste cu o altă femeie, în special nu cu una dintre Părăsiţi, dar nu putea să aleagă ce avea în minte.

Acele amintiri se amestecau cu ale lui, când o dorise ca Lady Selene. O poftă prostească, tinerească. Nu mai simţea aceste lucruri, dar amintirile lor au rămas.

— Poţi să mă eliberezi, Lews Therin, spuse Lanfear. „Ma revendicat. Trebuie să cersesc? M-a revendicat!”

I-T-1 – * i f? 7 T T 1 * 4” * – T\ 1

— Te-ai angajat în faţa Umbrei, Mierm, spuse Rand. „Aceasta este recompensa ta. Te aştepţi milă de la mine?”

Un ceva întunecat s-a întins şi s-a înfăşurat în jurul picioarelor ei, trăgând-o din nou în abis. În ciuda cuvintelor sale, Rand se trezi făcând un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să sară în piscină.

— A reţinut. În sfârşit, s-a simţit din nou ca o persoană întreagă, după o lungă luptă. Asta i-a dat putere, dar în liniştea lui era o slăbiciune – slăbiciunea de care se temuse întotdeauna. Slăbiciunea pe care Momame o observase pe bună dreptate în el. Slăbiciunea compasiunii.

Avea nevoie. Ca o cască avea nevoie de o gaură prin care să se vadă. Ambele ar putea fi exploatate. A recunoscut în sinea lui că era adevărat.

Lanfear ieşi la suprafaţă, pufnind, părând neajutorat. „Trebuie să cerşesc?” spuse ea din nou.

„Nu cred că eşti capabil de asta”.

Ea a coborât ochii. „... Vă rog?” ea a şoptit.

Interiorul lui Rand s-a sucit. El însuşi luptase prin întuneric căutând Lumina. Îşi dăduse o a doua şansă; nu ar trebui să se dea unul altuia?

Uşoară! El a şovăit, amintindu-şi cum se simţise în acel moment, prinzând Adevărata Putere. Acea agonie şi acel fior, acea putere şi acea groază. Lanfear se dăruise celui întunecat. Dar, într-un fel, şi Rand a făcut-o.

Se uită în ochii ei, căutându-i, cunoscându-i. În cele din urmă, Rand clătină din cap. – Ai crescut mai bine la acest gen de înşelăciune, Mierin. Dar nu suficient de bun”.

Expresia ei s-a întunecat. Într-o clipă, piscina a dispărut,

înlocuită cu o podea de piatră. Lanfear stătea acolo, cu picioarele încrucişate, în rochia ei alb-argintie. Purtând noua ei faţă, dar tot la fel.

— Deci te-ai *întors*, spuse ea, părând deloc încântată. Ei bine, nu mai sunt obligat să am de-a face cu un simplu fermier. Aceasta este o mică binecuvântare”.

Rand pufni, intrând în cameră. Era încă *închisă* – el simţea o întunecare în jurul ei, ca o cupolă de umbră, şi el rămase în afara ei. Bazinul, însă – actul de a se îneca – fusese doar teatru. Era mândră, dar nu era mai presus de menţinerea unui front slab atunci când situaţia o impunea. Dacă ar fi fost capabil să îmbrăţişeze amintirile lui Lews Therin mai devreme, Rand nu ar fi fost niciodată păcălit atât de uşor de ea în Deşeuri.

„Atunci mă voi adresa ţie nu ca unei domnişoare care are nevoie de un erou, a spus Lanfear, prrvându-l în timp ce se plimba prin închisoarea ei, „ci ca unei egale, care caută azil”.

„Egal?” spuse Rand râzând.

— De când ai considerat vreodată *pe cineva* egalul tău, Mierm?

— Nu-ţi pasă de captivitatea mea?

„Ma doare”, a spus Rand, „dar nu mai mult decât m-a îndurerat când te-ai jurat Umbrei. Ştiai că am fost acolo, când ai dezvăluit-o? Nu m-ai văzut, aşa cum nu am vrut să fiu văzut, dar mă uitam. Light, Mierin, ai jurat că mă *omori*

„Am vrut să spun?” întrebă ea, întorcându-se să-l privească în ochi.

a < i „A T” I v v „A Fi *

A avut ea?… Nu, nu a vrut să spună. Nu atunci. Lanfear nu

a ucis oameni despre care credea că i-ar fi de folos şi îl considerase întotdeauna util.

„Am împărtăşit ceva special, odată”, a spus ea. „Tu ai fost al meu…”

„Am fost o podoabă pentru tine!” se răsti Rand. A respirat adânc, încercând să se calmeze. Uşoară, dar era greu în preajma ei. „Trecutul s-a terminat. Nu îmi pasă de asta şi ţi-aş oferi bucuros o a doua şansă la Lumină.

„Din păcate, te *cunosc*. Doar o faci din nou. Jucându-ne pe toţi, inclusiv pe întuneric însuşi. Nu-ţi pasă de Lumină. Îţi pasă doar de putere, Mierin. Vrei sincer să cred că te-ai schimbat?

— Nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi că mă cunoşti, spuse ea, prrvându-l în timp ce ocoltea perimetrul închisorii ei. „N-ai făcut-o niciodată”.

— Atunci dovedeşte-mi-o, spuse Rand, oprindu-se.

— Arată-mi gândurile tale, Mierin. Deschide-mi-l complet. Dă-mi controlul asupra ta aici, în acest loc de vise stăpânite. Dacă intenţiile tale sunt pure, te voi elibera”. Eea ce ceri este interzis”.

Rand a râs. „Când te-a oprit *asta* vreodată?”

Ea părea să se gândească la asta; trebuie să fi fost de fapt îngrijorată de închisoarea ei. Odată, ea ar fi râs la o sugestie ca aceasta. Întrucât acesta era, aparent, un loc în care el deţinea controlul complet, dacă ea îi dădea concediu, el putea să o dezbrace, să pătrundă în mintea ei.

„Eu… spuse Lanfear.

A

făcut un pas înainte, chiar până la buza închisorii.

A I I – I 1 TC – Acest tremur în vocea ei… care se simţea

real. Prima emoţie autentică de la ea.

Lumină, se gândi el, cercetându-i ochii. *Chiar o va face*?

— Nu pot, spuse ea. „Nu pot”. A spus-o a doua oară mai încet. Rand expiră. Şi-a găsit mâna tremurând. Atât de aproape. Atât de aproape de Lumină, ca o pisică sălbatică în noapte, pândind înainte şi înapoi înaintea hambarului

— 1 r* a-i *e* – * wji /K./K.

aprins de foc! S-a trezit furios, mai supărat decât înainte. Întotdeauna, ea a făcut asta! Flirtând cu ceea ce era corect, dar mereu alegându-şi propria cale.

— Am terminat cu tine, Mierm, spuse Rand, întorcându

— 1 1 1 – „Îl i 1 îi se şi plecând din cameră. „Pentru totdeauna”.

7 – \ < 1 – I *JJ* – A J – A 1 I r-l – 1 – „Mă înşeli!” strigă ea. „M-ai înşelat *mereu*! *Te-ai* arăta cuiva în felul ăsta? Nu pot să o fac. Am fost pălmuit de prea multe ori de cei în care ar fi trebuit să am încredere. Trădat de cei care ar fi trebuit să mă iubească”.

— Dai vina pe mine pentru asta? întrebă Rand, învârtindu-se pe călcâie.

Ea nu şi-a îndepărtat privirea. Stătea, imperioasă, de parcă închisoarea ei ar fi un tron.

— Chiar îţi aminteşti aşa, nu-i aşa? spuse Rand.

— Crezi că te-am trădat pentru ea?

„Ai spus că mă iubeşti”.

„Nu am spus niciodată asta. *Nu*. Nu puteam. Nu ştiam ce este dragostea. Secole de viaţă şi nu am descoperit-o niciodată până nu am cunoscut-o”. El a ezitat, apoi a continuat, vorbind atât de încet, vocea lui nu a răsunat în mica cavernă. „Nu ai simţit niciodată asta cu adevărat, nu-i

aşa? Dar desigur. Pe cine ai putea iubi? Inima ta este deja revendicată de puterea pe care o doreşti atât de tare. Nu mai este loc”.

Rand a dat drumul.

A dat drumul, aşa cum Lews Therin nu reuşise niciodată. Chiar şi după ce a descoperit-o pe Ilyena, chiar şi după ce şi-a dat seama cum îl folosise Lanfear, se ţinuse de ură şi dispreţ. *Te aştepţi să te compătimesc*? o întrebase Rand.

Acum simţea tocmai asta. Păcat pentru o femeie care nu cunoscuse niciodată dragostea, o femeie care nu s-a lăsat să o cunoască. Păcat pentru o femeie care nu putea alege o altă parte decât a ei.

„Eu… spuse ea încet.

Rand ridică mâna, apoi se deschise către ea. Intenţiile lui, mintea, sinele lui au apărut ca un vârtej de culoare, emoţii şi putere în jurul lui.

Ochii ei s-au deschis larg în timp ce vârtejul se juca în faţa ei, ca nişte poze pe un perete. Nu putea să reţină nimic. Ea i-a văzut motivele, dorinţele, dorinţele lui pentru omenire. Ea i-a văzut intenţiile. Să merg la Shayol Ghul, să-l omoare pe Cel întunecat. Să părăsească o lume mai bună decât a avut-o ultima dată.

Nu s-a temut să dezvăluie aceste lucruri. Atinsese Adevărata Putere, şi astfel Cel întunecat îi cunoştea inima. Nu au fost surprize aici, cel puţin nimic care *ar* fi trebuit să fie o surpriză.

Lanfear a fost oricum surprins. Falca i-a căzut când a văzut adevărul – adevărul că, adânc, nu Lews Therm a fost cel care alcătuia nucleul lui Rand. Era ciobanul, crescut de Tam. Vieţile lui s-au jucat în clipe, amintirile şi sentimentele sale

„expuse.

În cele din urmă, el i-a arătat dragostea lui pentru yena – ca un cristal strălucitor, aşezat pe un raft şi admirat. Apoi dragostea lui pentru Min, Aviendha, Elayne. Ca un foc aprins, încălzitor, reconfortant, pasional.

Nu exista dragoste pentru Lanfear în ceea ce a expus. Nicio aşchie. El înăbuşise şi dispreţul lui Lews Therm faţă de ea. Şi aşa, pentru el, ea nu era cu adevărat nimic.

Ea icni.

Strălucirea din jurul lui Rand s-a stins. „Îmi pare rău”, a spus el. „Chiar am vorbit serios. Am terminat cu tine, Mierin. Ţine-ţi capul în jos în timpul furtunii care va veni. Dacă voi câştiga această luptă, nu vei mai avea de ce să te temi pentru sufletul tău. Nu va mai rămâne nimeni care să te chinuie”.

S-a întors din nou de la ea şi a plecat din peşteră, lăsând-o tăcută.

Seara în Pădurea Braem a fost însoţită de parfumul focurilor care mocneau în gropile lor şi de sunetele bărbaţilor care gemeau încet în timp ce se instalau într-un somn neliniştit, cu săbiile gata la îndemână. Un răcoare nefirească pentru aerul de vară.

Perrin a mers prin tabără, printre bărbaţii sub comanda lui.

Luptele fuseseră grele în aceste păduri. Oamenii lui îi făceau rău trollocilor, dar Light, întotdeauna părea să fie mai mulţi Shadowspawn care să-i înlocuiască pe cei care au căzut.

După ce a văzut că oamenii lui erau hrăniţi corespunzător, că ceasul fusese pus şi oamenii ştiau ce să facă dacă erau treziţi în noapte de un atac al Shadowspawn, a plecat să-l

caute pe Aiel. Înţelepţii în special. Aproape toţi se adunaseră pentru a merge cu Rand când a mărşăluit spre Shayol Ghul – deocamdată, îi aşteptau ordinul – dar câţiva rămăseseră cu Perrin, inclusiv Edarra.

Ea şi ceilalţi înţelepţi nu au mărşăluit la comanda lui. Şi totuşi, ca şi Galia, ei au rămas cu el când semenii lor au plecat în altă parte. Perrin nu-i întrebase de ce. Chiar nu-i păsa de ce. A le avea cu el a fost util şi i-a fost X w 7

recunoscător.

Aieli l-au lăsat să treacă perimetrul lor. L-a găsit pe Edarra stând lângă un foc, bine îmbrăcat cu pietre pentru a preveni şansa ca o scânteie rătăcită să scape. Aceste păduri, pe cât de uscate erau, puteau urca mai uşor decât un hambar plin cu fânul din ultimele recolte.

Ea îi aruncă o privire lui Perrin în timp ce acesta se aşează lângă ea. Aielul părea tânăr, dar mirosea a răbdare.

— I I – i 1 T 1 1 – KT 1 1

curiozitate şi control. Înţelepciune. Nu a întrebat de ce venise Perrin la ea. Ea a aşteptat să vorbească.

„Eşti un călător de vise?” întrebă Perrin.

L-a studiat noaptea; avea impresia clară că aceasta nu era o întrebare pe care ar trebui să o pună un bărbat – sau un străin.

Atunci a fost surprins când ea a răspuns.

„Nu”.

„Ştii multe despre asta?” întrebă Perrin.

„Nişte”.

„Trebuie să ştiu o modalitate de a intra fizic în Lumea Viselor. Nu doar în visele mele, ci şi în corpul meu real. Aţi auzit de aşa ceva?”

Ea a inspirat brusc. „Nu te gândi la asta, Perrin Aybara. Este rău”.

Perrin se încruntă. Forţa în visul lupului – în *Tel aran rhiod* – era un lucru delicat. Cu cât Perrin s-a implicat mai puternic în vis – cu cât era mai solid *acolo* – cu atât îi era mai uşor să schimbe lucrurile acolo, să manipuleze acea lume.

Asta a venit însă cu un risc. Intrând în vis prea puternic, a riscat să se desprindă de corpul său adormit în lumea reală.

Se pare că asta nu l-a deranjat pe Slayer. Slayer era puternic acolo, deci *foarte* puternic; bărbatul era în vis fizic. Perrin era din ce în ce mai sigur de asta.

Concursul nostru nu se va încheia, gândi Perrin, *până când nu vei fi prada*, *Slayer*. *Vânător de lupi*, *te* voi *termina*.

„În multe feluri”, mormăi Edarra, privindu-l, „eşti încă un copil, pentru toată onoarea pe care ai găsit-o”. Perrin se obişnuise – deşi nu le plăcea – femeile care nu păreau mai bătrâne cu un an sau doi decât el i se adresau aşa. „Niciunul dintre călătorii de vise nu te va învăţa acest lucru. Este rău”.

„De ce este rău?” spuse Perrin.

Intra în lumea viselor în carne şi oase te costă o parte din ceea ce te face uman. Mai mult, dacă mori în acel loc – şi eşti în carne şi oase – te poate face să mori pentru totdeauna. Gata cu renaşterea, Perrin Aybara. Firul tău din Model s-ar putea termina pentru totdeauna, tu însuţi ai fost distrus. Acesta nu este un lucru la care ar trebui să te gândeşti”.

— Slujitorii Umbrei fac asta, Edarra, spuse Perrin. „Ei îşi asumă aceste riscuri pentru a domina. Trebuie să ne

asumăm aceleaşi riscuri pentru a-i opri”.

— /V – *i* – I – I 1 x 1 j* /v 11* K T J – J – şuieră încet Edarra, clătinând din cap. „Nu-ţi tăia piciorul de teamă că un şarpe îl va muşca, Perrin Aybara. Nu face o greşeală groaznică pentru că te temi de ceva ce pare mai rău. Asta este tot ce voi spune despre subiect”.

S-a ridicat şi l-a lăsat aşezat lângă foc.

Ce trebuie făcut

Armata s-a despărţit înaintea lui Egwene, în timp ce ea se îndrepta spre dealurile din sud-estuf Kandor, unde aveau să lupte în scurt timp cu inamicul care avansa. Ea a condus peste o sută de Aes Sedai, mulţi dintre ei din Ajah Verde. Revizuirile tactice ale lui Bryne fuseseră rapide şi eficiente. Avea ceva mai bun decât arcaşii pentru a sparge o încărcătură, ceva mai distructiv decât cavaleria grea pentru a provoca pagube mari.

Era timpul să-l foloseşti.

Alte două forţe mai mici ale lui Aes Sedai şi-au făcut drum spre flancurile armatei. Aceste dealuri ar fi putut odată să fi fost luxuriante şi verzi. Acum erau galbeni şi maro, parcă arşi de lumina soarelui. Ea a încercat să vadă avantajele. Cel puţin ar avea o poziţie sigură şi, deşi cerul se spărgea

cu fulgere periodice, ploaia părea puţin probabilă.

Trollocii care se apropiau păreau să se extindă pentru totdeauna în ambele direcţii. Deşi armata lui Egwene era enormă, s-a simţit brusc mică. Din fericire, Egwene avea un singur avantaj: armata Trolloc era condusă de nevoia de a continua să avanseze. Armatele trolloci s-au prăbuşit dacă nu înaintau constant. Ar începe să se certe. Ar rămâne fără mâncare.

Armata lui Egwene era o barieră în calea lor. Şi momeală. Shadowspawn nu-şi putea permite să lase o astfel de forţă ca a lor în libertate, aşa că Egwene îi va atrage pe un curs pe care ea a determinat-o.

Aes Sedai ei a ajuns pe frontul de luptă. Bryne îşi împărţise armata în unităţi de lovitură mari, extrem de mobile, pentru a-i lovi pe Trolloc oriunde şi oricând aceştia au arătat vulnerabilitate.

Structura ofensivă a forţelor lui Bryne părea să-i încurce pe trolloci. Cel puţin, aşa citea Egwene zgomotul din rândurile lor, mişcarea de zgomot, creşterea zgomotului. Trollocii rareori trebuiau să-şi facă griji că sunt în defensivă. Trollocii au atacat, oamenii au apărat. Oamenii îngrijoraţi. Oamenii erau hrană.

Egwene ajunse în vârful unui deal jos, privind câmpia din Kandor, unde s-au adunat trollocii, Aes Sedai-ul e întinzându-se într-un şir lung de ambele părţi ale ei. În spatele lor, oamenii armatei păreau nesiguri. Ştiau că Egwene şi ceilalţi erau Aes Sedai şi niciun bărbat nu se simţea confortabil în preajma lui Aes Sedai.

Egwene se întinse lângă ea şi strecură ceva lung, alb şi subţire din husa de piele legată de centură. O tijă canelată,

să angreal al lui Voia. Se simţea confortabil în mâna ei, familiar. Deşi a folosit doar o singură dată acest *să angreal*, a simţit ca şi cum ar fi revendicat-o şi ea. În timpul luptei împotriva Seanchanului, aceasta fusese arma ei. Pentru prima dată, ea a înţeles de ce un soldat ar putea simţi o legătură cu sabia lui.

Strălucirea Puterii se aprinse cu ochiul în jurul femeilor din rând, ca un rând de felinare aprinse. Egwene a îmbrăţişat Sursa şi a simţit Puterea Unică curgând în ea ca o cascadă, umplând-o şi deschizând-o ochii. Lumea a devenit mai dulce, mirosurile de ulei din armură şi de iarbă bătută din ce în ce mai puternice.

În îmbrăţişarea lui *sayar*, ea putea vedea semnele de culoare pe care Umbra voia să le ignore. Iarba nu era toată moartă; erau mici nuanţe de verde, aşchii de unde iarba se agăţa de viaţă. Dedesubt erau volei; acum putea distinge cu uşurinţă ondulaţiile din pământ. Au mâncat la rădăcinile pe moarte şi s-au agăţat de viaţă.

Zâmbind larg, ea a tras Puterea Unică prin tiia canelată. În acel torent, ea se afla în vârful unei mări de forţă şi energie, călare pe un vas singuratic şi îmbrăţişând vântul. Trollocii s-au pus în sfârşit în mişcare. Au răcnit, un val uriaş de arme, dinţi, mirosuri şi ochi prea umani. Poate că Myrddraal îl văzuse pe Aes Sedai în faţă şi s-a gândit să atace şi să distrugă canalizatorii umani.

Celelalte femei aşteptau semnul lui Egwene. Nu erau într-un cerc – un cerc era cel mai bun pentru un flux concentrat, precis al Puterii Unice. Nu acesta a fost scopul azi. Scopul azi a fost pur şi simplu distrugerea.

Odată ce trollocii au ajuns la jumătatea drumului spre

dealuri, Egwene şi-a început ofensiva. Ea fusese întotdeauna neobişnuit de puternică pe Pământ, aşa că a condus cu cea mai simplă şi mai distructivă dintre ţesături. Ea a trimis fire de Pământ în pământ, sub trolloci, într-un şir lung, apoi l-a ridicat. Cu autorul *să angreal*-ului lui Vora, s-a simţit la fel de uşor ca să arunci o mână de pietricele în aer.

La acest semn, întreaga linie de femei a format ţesături. Aerul se ondula cu fire strălucitoare. Fluxuri pure de foc, de pământ să se ridice, de rafale de vânt care să-i sufle pe trollocii unul în altul şi să-i facă să se împiedice şi să se prăbuşească.

I-I-I 11 – *i* 1 – 1 A – A

Trollocii pe care Egwene îi aruncase în aer s-au prăbuşit înapoi la pământ, mulţi dintre ei lipsind picioarele sau picioarele. Oasele s-au rupt şi trollocii au ţipat de agonie când semenii lor căzeau asupra lor. Egwene lăsă pe cel de-al doilea rang să se împiedice de cei căzuţi, apoi lovi din nou. De data aceasta, ea nu s-a concentrat pe pământ, ci pe *metal*.

Metal în armură, în arme şi pe încheieturi. Ea a spulberat topoarele şi săbiile, posta şi pieptarul ocazional. Aceasta a eliberat fragmente de metal cu o viteză mortală. Aerul s-a înroşit cu stropi de sânge. Următoarele rânduri au încercat să se oprească pentru a evita şrapnelul, dar trollocii din spatele lor au avut prea mult impuls. Şi-au împins semenii înainte în zona mortu' şi i-au călcat în picioare.

Egwene a ucis şi următorul val cu metal explodat. A X? J * 1 /K. v V.A.

— I – I… X – I v – I

fost mai greu decât să arunce pământul, dar nici nu dădea

la fel de mult semn pentru rândurile din spate, aşa ca a putut să continue să ucidă fără ca ei să-şi dea seama ce făceau împingându-şi semenii înainte.

Apoi Egwene a revenit la ruperea pământului. Era ceva energizant în folosirea puterii brute, trimiterea ţesăturilor în formele lor cele mai de bază. În acel moment – mutilând, distrugând, aducând moartea asupra duşmanului – se simţea ca şi cum ar fi una cu pământul însuşi că făcea munca pe care şi-a dorit să o facă cineva de atâta timp. Blight şi Shadowspawn pe care a crescut, au fost o boală. O infecţie. Egwene – în foc cu Puterea Unică, un far aprins al morţii şi al judecăţii – era flacăra cauterizantă care avea să aducă vindecarea pământului.

Trollocii s-au străduit din greu să impmgă – prin ţesăturile Aes Sedai, dar asta nu a făcut decât să-i pună tot mai mulţi la îndemâna Turnului Alb. Verzii au fost la înălţimea reputaţiei lor Ajah – eliberând val după val de distrugeri la Trollocs – dar şi ceilalţi Ajah s-au descurcat bine.

Pământul tremura, iar aerul s-a înfundat de urletele muribunzilor. Corpuri rupte. Carnea arsă. Nu puţini dintre soldaţii din primele linii şi-au golit stomacul la vedere. Şi totuşi, Aes Sedai bătea liniile Trolloc. Surori specifice l-au căutat pe Myrddraal, aşa cum li se comandase. Egwene a lovit singură una, smulgându-şi capul fără ochi de pe gât cu o ţesătură de Foc şi Aer. Fiecare Fade pe care l-au ucis a 7 i – lj14 „– 1 – căzut pumni de trolloci legaţi de ei.

Egwene şi-a dublat atacul. Ea a lovit un rang cu un val de pământ care exploda, apoi a trântit un val de aer în corpurile care cădeau, împingându-le înapoi, astfel încât să cadă pe rândurile din spate. Ea a făcut găuri în pământ şi a

făcut ca pietrele din pământ să explodeze. Ea i-a măcelărit pe Trolloc pentru ceea ce păreau ore întregi. În cele din urmă, Shadowspawn s-a rupt, trollocii retrăgându-se în ciuda bicelor Myrddraalului. Egwene trase adânc aer în piept – începea să se simtă moale – şi lovi mai multe Fades. În cele din urmă, şi ei s-au rupt şi au fugit înapoi departe

1 1 1 1 u 1 1 de dealuri.

În şa, coborându-şi *să angrealul*. Nu era sigură exact cât timp trecuse. Soldaţii din apropiere se uitau cu ochii mari. Sângele lor nu fusese necesar în această zi.

fost *impresionant*", a spus Gawyn, trăgându-şi calul lângă al ei. „Parcă ar fi atacat zidurile oraşului, încercând să treacă pe scări către un asediu... numai fără pereţi sau scări".

— Se vor întoarce, spuse Egwene obosită. „Am ucis doar un mic procent dintre ei".

Mâine, sau cel mai târziu poimâine, încercau din nou. Noi tactici, poate – ar putea răspândi valuri de atacatori pentru a face mai dificil pentru Aes Sedai să omoare loturi mari de ei deodată.

„I-am surprins", a spus Egwene. „Vor veni mai puternici data viitoare. Deocamdată, pentru această noapte, am reţinut".

— Nu te-ai ţinut pur şi simplu, Egwene, a spus Gawyn zâmbind. „I-ai trimis să alerge. Nu ştiu că am văzut vreodată o armată atât de complet doborâtă".

Restul armatei păru să fie de acord cu evaluarea lui Gawyn, pentru că au început să aplice, ridicând armele. Egwene şi-a retras oboseala şi a ascuns tiia canelată. În apropiere, alţi Aes Sedai au coborât mici statui, brăţări,

broşe, inele şi tiie. Ei au golit depozitul Turnului Alb de fiecare *angreal* şi *să angreal* – puţini dintre cei pe care îi aveau – şi le-au împărţit între surorile de pe frontul de luptă. La sfârşitul fiecărei zile, acestea erau adunate şi livrate femeilor care furnizează Vindecare.

Aes Sedai s-a întors şi a călărit înapoi prin armata urlătoare. Va veni, din păcate, vremea durerilor. Aes Sedai nu a putut duce fiecare bătălie. Deocamdată, însă, Egwene s-a mulţumit să-i lase pe soldaţi să se bucure de victoria lor, pentru că era cel mai bun tip. Genul care nu a lăsat găuri în rândurile lor.

„Stăpânul Dragon şi cercetaşii săi au început să-l recunoască pe Shayol Ghul”. Bashere arătă spre una dintre hărţile umbrite. „Rezistenta noastră din Kandor şi Shienar r j7 wtti w – 7 j – 1 j 7 l

forţează Umbra să angaieze tot mai multe trupe în aceste 1 J T T» 1 1 T 1 T 1

lupte. În curând, Blasted Lands vor fi în mare parte goale, cu excepţia unei forţe scheletice de apărători. Atunci va putea lovi mai uşor”.

x i – 1 w 1 7 1 – ti – în 1 1

Elayne dădu din cap. Îl simţea pe Rand undeva în fundul minţii ei. Era ingniorat de ceva, deşi era prea îndepărtat pentru ca ea să simtă mai mult decât atât. O vizita ocazional, în tabăra ei din Pădurea Braem, dar deocamdată se afla pe unul dintre celelalte fronturi de luptă.

a continuat Bashere. „Amyrlin ar trebui să poată tine în Kandor, având în vedere numărul de canale pe care îi are. Nu sunt îngrijorat pentru ea”.

— Dar eşti despre Borderlanders, spuse Elayne.

„Da. Au fost împinşi din Tarwin’s Gap”.

„Mi-aş fi dorit să fi putut să ţină acolo unde erau, dar au fost copleşiţi. Nu este nimic de făcut pentru asta, cu excepţia ajutorului pe care îl putem oferi”.

Bashere dădu din cap. „Poate că Lordul Mandragoran şi-ar putea întoarce retragerea dacă ar avea mai multe Aes Sedai sau Asha man”.

Din care nu era nimeni de presărat. Ea îi trimisese nişte Aes Sedai din armata lui Egwene să-l ajute cu retragerea iniţială, iar asta îi ajutase. Dar dacă Rand însuşi nu ar putea lupta împotriva Dreadlords de acolo…

— Lordul Agelmar va şti ce să facă, spuse Elayne. „Vorând Lumina, el va putea să-i alunge pe trollocii din zonele mai populate”.

Bashere mormăi. „O astfel de retragere – aproape o rătăcire – de obicei nu oferă nicio şansă de a dirija cursul bătăliei”. Bashere arătă spre harta din Shienar.

Elayne a studiat-o. Calea trollocilor nu avea *să* evite Bămantul locuit. Fal Dara, Moş Shirare, Fal Moran… Şi cu readlords, zidurile oraşului ar fi inutile.

— Trimiteţi-i vorba lui Lan şi lorzilor din Shienar, spuse ea încet. „Ordinul Fal Dara şi Ankor Dail au ars, împreună cu Fal Moran şi sate precum Medo. Deja ard ce terenuri agricole pot – golind şi oraşele. Evacuează civilii în Tar Valon”.

— Îmi pare rău, spuse Bashere încet.

„Este ceea ce trebuie făcut, nu-i aşa?”

— Da, spuse Bashere.

Lumină, ce mizerie. *Pai la ce te aşteptai*? *Curăţenie şi simplitate*?

Paşi pe frunze l-au anunţat pe Talmanes apropiindu-se unul

dintre comandanţii săi. Cairhieninul părea obosit. Toată lumea a făcut-o. O săptămână de luptă era doar începutul, dar fiorul luptei se stingea. Acum a venit adevărata lucrare a războiului. Zile de luptă sau de aşteptare să lupte, nopţi petrecute dormind cu sabia în mană.

Locaţia actuală a lui Elayne în Wood – începuse dimineaţa la o mie de paşi mai spre sud, dar retragerea lor constantă prin pădure o ţinea în mişcare – era ideală. Trei paraie mici, cu acces uşor, loc pentru o mulţime de trupe la tabără, copaci în vârful dealului care funcţionau la fel de bine şi turnuri de veghe. Păcat că ar trebui să lase acest site în urmă dimineaţa.

ÎŢI 11 – L 1 W/KJ – 1 1

— Trollocii controlează întreaga secţiune de sud a pădurii, spuse Bashere, dându-şi mustaţa. „Evită poieniţele. Asta înseamnă că cavaleria noastră nu va putea opera eficient”.

— Dragonii sunt practic inutili aici, Maiestate, spuse Talmanes, intrând în cort. „Acum, că trollocii se ţin departe de drumuri, avem probleme în a face orice daune. Este aproape imposibil să manevrezi cărucioarele cu dragoni în pădure, iar când primim o împuşcătură, ucidem mai mulţi – 1 r* i i *7 jj 1*

copaci decât facem Shadowspawn”.

„Ce-i cu asta… despre ce vorbea Aludra?”

„Dinţii ei de dragon?” spuse Talmanes. „Este mai bine – dragonul împuşcă o grămadă de bucăţi de metal, mai degrabă decât o minge. Are o răspândire mare şi funcţionează destul de bine în interiorul pădurii, dar susţin că dragonii fac mai puţine daune decât merită să rişti pentru a le realiza.

„Cred că pădurea ne-a făcut bine”, a spus Bashere, mutând nişte jetoane Trolloc pe hărţile lor. „Le-am redus numărul, dar ei devin deştepţi, ţinându-se de pădurea deasă şi încercând să ne înconjoare”.

„Sugestii?”

— Trage înapoi, spuse Bashere. „Du-te spre est de aici”. „Să faci pentru Ennm? Nu există niciun pod atât de departe la nord”, a spus Talmanes. Bashere dădu din cap. „Deci ştii ce am de gând să întreb. Ai o companie de bărbaţi care pot construi punţi. Trimite-i cu unii dintre dragonii tăi pentru protecţie şi pune-i să construiască poduri de plută direct la est de noi. Noi ceilalţi nu vom rămâne cu mult în urmă. Terenul deschis de acolo va oferi cavaleriei noastre şi dragonilor şansa de a face mai multe daune. Ne putem baza pe Erinin pentru a încetini trollocii, mai ales odată ce incendiem podurile. Câţiva dragoni plasaţi acolo ar trebui să-şi încetinească progresul. Vom continua spre est până la Alguenya şi vom repeta procesul. Apoi vom fi pe drumul spre Cairhien. Ne vom îndrepta spre nord şi când vom găsi un loc potrivit pentru a ne aşeza – cred că ştiu exact locul – ne vom întoarce şi ne vom înfrunta Umbra cu Cairhien în spate.

— Cu siguranţă nu crezi că va trebui să mergem până acolo, spuse Elayne.

— Tu – i i i j – i /v i /v i i – i

Bashere se uită la hartă, strâmbând ochii, de parcă ar fi văzut prin pergament însuşi ţara pe care o înfăţişa. „Animăm această bătălie”, a spus el încet, „dar nu o controlăm. Călărim pe ea, aşa cum ar putea un bărbat să călărească pe un cal care pleacă. Nu pot spune unde se va

opri galopul. O voi deturna, o voi trimite prin petice de spini. Dar nu – pot să o opresc, atâta timp cât trollocii continuă să vină.

Elayne se încruntă. Nu-şi putea permite o retragere nesfârşită; trebuia să-i învingă pe aceşti Shadowspawn cât mai curând şi cât mai bine posibil, pentru a putea să-şi alăture restul forţelor armatelor lui Lan şi Egwene pentru a învinge invaziile din nord.

Doar aşa aveau să câştige. Altfel, n-ar conta ce a putut face Rand împotriva Celui întunecat.

Lumină, ce *mizerie*.

„Fă-o”.

Perrin şi-a sprijinit ciocanul pe umăr, ascultând cum tânărul mesager transpirat transmitea ordinele lui Elayne. O adiere blândă sufla prin ramurile pădurii din spate. Ogierul a luptat acolo. Îşi făcuse griji că vor refuza să pună în pericol copacii, dar lupta lor… Uşoară, Perrin nu văzuse niciodată sălbăticia care să rivalizeze cu ea.

„Aceste tactici nu sunt rele”, a spus Tam citind ordinele. „Regina are un cap bun pentru război”.

Perrin îi făcu semn cu mâna pe băiatul mesager. El a trecut pe lângă Galad şi câţiva dintre comandanţii săi Whitecloak, conferind în apropiere. „Ea îi ascultă bine pe cei care îşi cunosc tactica”, a spus Perrin, „şi nu se amestecă”.

— La asta am vrut să spun, băiete, spuse Tam zâmbind. A fi responsabil nu înseamnă întotdeauna să le spui oamenilor ce să facă. Uneori, este vorba despre a şti când să ieşi din calea oamenilor care ştiu ce fac”.

7 – I /v 1 I I-J-I 7 1

— Cuvinte înţelepte, Tam, spuse Perrin, întorcându-se spre

nord. „Îţi sugerez să le adopţi, aşa cum ai comanda acum”.

Perrin îl putea vedea pe Rand. Culorile au înotat. Rand, vorbind cu Moiraine pe o creastă stâncoasă sumbră pe care nu o recunoştea. Erau aproape pregătiţi pentru invazia lui Shayol Ghul. Perrm a simţit o tragere de la Rand, din ce în ce mai puternică. În curând, Rand avea nevoie de el.

— Perrin? întrebă Tam. „Ce e prostiile astea despre comandă?”

— Ai forţele noastre, Tam, spuse Perrin. „Bărbaţii lucrează împreună acum; lasă-te pe Arganda, Gallenne şi Galad să te ajute”. În apropiere, Grady ţinea deschisă *o* poartă prin care răniţii din cea mai recentă încăierare erau trimişi pentru vindecare. Berelam conducea spitalul de pe cealaltă parte, pe care Ajahul Galben îl plasase în Mayene. Aerul care venea de cealaltă parte era cald.

— Nu ştiu dacă mă vor asculta, Perrin, spuse Tam.

I 7 r? – i – *îi*

„Sunt doar un fermier obişnuit”.

În 1 1 i 1 7 1 1 * – *11*

„Te-au ascultat destul de bine înainte”.

„Acela a fost când călătorim prin pustie”, a spus Tam. „Ai fost mereu în apropiere. Mi-au răspuns pe autoritatea ta”. Şi-a frecat bărbia. „Am sentimentul, din felul în care continui să priveşti spre nord, că nu ai de gând să mai fi aici pentru mult timp”.

X Ti 1 X * 1 * Ti – /K, Al

— Rand are nevoie de mine, spuse Perrin încet.

— Ardemă, Tam, urăsc, dar nu pot lupta cu tine aici în Andor. Cineva trebuie să urmărească spatele lui Rand şi asta ei bine, voi fi eu. Ştiu asta, cumva”.

Tam dădu din cap. „Vom merge doar la Arganda sau Gallenne şi le vom spune că sunt responsabil de oamenii noştri. Regina Elayne dă oricum majoritatea ordinelor şi…

„Bărbaţi!” strigă Perrin, privind spre soldaţii adunaţi. Arganda se consulta cu Gallenne. S-au întors către Perrin, la fel ca şi membrii din apropiere ai Gărzii Lupilor, împreună cu Galad şi Mantelele sale Albe. Tânărul Bomhald îl privi pe Perrin cu ochi întunecaţi. Acela a devenit din ce în ce mai imprevizibil în ultima vreme. Trimiterea Lumină Galad reuşise să-l ţină de ţuică.

— Acceptaţi cu toţii autoritatea mea, aşa cum este acordată de coroana Andorului? întrebă Perrin.

— Desigur, Lord Ochi de Aur, strigă Arganda. „Am crezut că asta a fost stabilit”.

— Prin prezenta îl fac pe Tam al’ Thor un lord, strigă Perrin. „Îl fac administrator peste cele două râuri în numele fiului său, Dragonul Renăscut. El poartă toată autoritatea mea, care este propria autoritate a Dragonului. Dacă nu supravieţuiesc acestei bătălii, Tam îmi va succeda”.

Tabăra s-a liniştit, apoi bărbaţii au dat din cap, mai mulţi salutându-l pe Tam. Tam gemu atât de încet, încât Perrin se îndoia că altcineva ar putea auzi.

„Este prea târziu să te predau Cercul Femeilor pentru o discuţie bună?” întrebă Tam.

— Poate o lovitură în spate şi o săptămână petrecută ducând apă pentru Widow al’ Thone?

— Îmi pare rău, Tam, spuse Perrin. „Neald, încearcă să faci o poartă către Turnul Negru”.

Tânărul Asha man a adoptat o privire de concentrare.

— Încă nu funcţionează, Lord Ochi de Aur.

Perrin clătină din cap. Auzise rapoartele de pe frontul de luptă al lui Lan, că membrii Turnului Negru luptau pentru Umbră. Acolo se întâmplase ceva, ceva groaznic.

— În regulă, atunci înapoi la Merrilor, spuse Perrin.

Neald dădu din cap, concentrându-se.

În timp ce lucra, Perrin se întoarse către bărbaţi. „Urăsc să te părăsesc, dar am aceste cârlige în mine, care mă trag spre nord. Trebuie *să* merg la Rand şi pur şi simplu nu există nicio ceartă cu asta. Voi încerca să mă întorc. Dacă nu pot… Ei bine, vreau să ştiţi cu toţii că sunt mândru de voi. Voi toţi. Eşti binevenit în casa mea când se termină asta. Vom deschide un butoi sau două din cel mai bun brandy al maestrului al' Vere. Ne vom aminti de cei care au căzut şi le vom spune copiilor noştri cum am stat când norii s-au înnegrit şi lumea a început să moară. Le vom spune că am stat umăr la umăr şi pur şi simplu nu a fost spaţiu pentru ca Umbra să se strecoare.

E

I-a ridicat pe *Mă alleinir* spre ei şi le-a purtat ovaţiile. Nu pentru că ar fi meritat, ci pentru că cu siguranţă au meritat-o.

Neald a deschis poarta. Perrin se îndreptă spre ea, apoi ezită când îi spunea numele. Se încruntă, uitându-se la Dain Bomhald în timp ce bărbatul se grăbea spre el.

Perrin şi-a sprijinit mâna pe ciocan, precaut. Omul acesta îi salvase viaţa împotriva trollocilor şi împotriva unui coleg Manta Albă, dar Perrin a văzut antipatia pe care o avea pentru el. S-ar pitea să nu-l învinovăţească pe Perrin pentru moartea tatălui său, dar asta nu însemna că îl plăcea – sau chiar îl accepta – pe Perrin.

T T A 1 111 * * 1 w

— Un cuvânt, Aybara, spuse Bomhald, privind către Gaul care stătea în apropiere. „În privat”.

Perrin l-a făcut cu mâna lui Gaul, iar Aielul s-a retras fără tragere de inimă. Se îndepărtă cu Bomhald de poarta deschisă. „Despre ce este vorba? Dacă e din cauza tatălui tău…

— Uşoară, stai liniştit, spuse Bomhald, îndepărtând privirea. „Nu vreau să spun asta. Urăsc să spun asta. Dar trebuie să ştii. Lumina mă arde, trebuie să ştii”.

„Ştii ce?”

— Aybara, spuse Bomhald, inspirând adânc.

— Nu trollocii ţi-au ucis familia.

Un „soc a trecut prin corpul lui Perrin.

— Îmi pare rău, spuse Bomhald, privind în altă parte. A

fost Ordeith. Tatăl tău l-a insultat. El a sfâşiat familia şi i-am dat vina pe trolloci. Nu i-am omorât, dar nu am spus nimic. Atât de mult sânge.

„Ce?” Perrin apuca Manta Alba de umăr. „Dar ei au spus… Vreau să spun… Light, deja se *ocupase* de asta!

Privirea din ochii lui Bomhald când s-a întâlnit cu Perrin a făcut totul din nou. Durerea, groaza, pierderea, furia. Bomhald întinse mâna şi lua încheietura lui Perrin, apoi o smulse de umăr.

„Este un moment groaznic să-ţi spun asta, ştiu”, a spus Bomhald. „Dar nu am putut să-l păstrez… S-ar putea să cădem. Lumina, s-ar putea să cadă totul. Trebuia să vorbesc, să spun”.

Se îndepărta, îndreptându-se înapoi spre celelalte Mante Albe, cu ochii în jos. Perrin stătea singur, cu toată lumea

tremurând.

Apoi l-a tras la loc. Se *ocupase* de asta; îşi plânsese familia. S-a terminat, până la capăt.

TA – X L – XTT 1” – Putea şi avea să continue. Uşoare, vechile rani s-au întors, dar le-a împins în jos şi şi-a întors ochii spre poarta. Faţa de Rand şi datoria lui.

Avea de lucru. Dar Ordeith... Padan Fain... Acest lucru s-a adăugat doar la crimele teribile ale acelui om. Perrin avea să vadă ca a plătit, într-un fel sau altul.

S

— A apropiat de poarta Călătorii pentru a-l găsi pe T – i – i. 1. I – Rand, unde i s-a alăturat Galia.

— Mă duc într-un loc în care nu poţi, prietene, spuse TA – /K 1 – i 1 * IIT*7 II

Perrin încet, durerea i se potolirea. „Îmi pare rău”.

T T – 1 – /K X. – X I – W W

— Vei merge la vis într-un vis, spuse Gaul, apoi casca. Z-A 1 – i *fi*

„Se pare că sunt obosit”.

„Dar”.

— Vin, Perrin Aybara. Omoară-mă dacă vrei să rămân în urma”. Perrin nu îndrăznea să-l împingă. El a dat din cap.

Perrin arunca o privire în spatele lui, ridicând din nou ciocanul. În timp ce făcea asta, zări o privire prin cealaltă poarta, cea către Mayene pe care Grady încă o ţinea deschisă. Înăuntru, două forme în haine albe priveau Galia. Le-a ridicat o suliţa. Cum trebuie să se simtă, ca o pereche de războinici să aştepte asta, Ultima Bătălie? Poate ca Rand ni 1 – /V” 1” **11** 1*

trebuit să încerce să-i elibereze pe *gai shain* din

jurămintele lor pentru câteva săptămâni.

Ei bine, asta ar fi întors probabil fiecare Aiel împotriva lui. Lumina îl protejează pe mlaştinicul care a îndrăznit să modifice *îi e toh*.

Perrin se abătu pe poartă, păşind pe pământul Merrilor. De acolo, el şi Gaul şi-au făcut bagajele parcă pentru o călătorie lungă – alimente şi apă din abundentă, atât cât au îndrăznit să transporte.

Perrin i-a luat aproape o jumătate de oră să-l convingă pe Asha man al lui Rand să-i spună unde a plecat liderul lor. În cele din urmă, un Naeff reticent a deschis o poartă pentru Perrin. A părăsit Merrilor şi a păşit în ceea ce părea a fi Blight. Numai stâncile erau reci.

Aerul mirosea a moarte, a dezolare. Fetorul l-a surprins pe Perrin şi au trecut câteva minute înainte ca el să poată distinge mirosurile normale din duhoare. Rand stătea chiar în faţă, la marginea unei creste, cu braţele încrucişate la spate. Un grup de consilieri, comandanţi şi gardieni ai săi stăteau în spate, inclusiv Moiraine, Aviendha şi Cadsuane. În acest moment însă, Rand stătea singur la capătul crestei.

În depărtare, în faţa lor, se înălţa vârful Shayol Ghul. Perrin simţi un fior. Era îndepărtat, dar Perrin nu putea greşi determinarea intensă din expresia lui Rand în timp ce privea vârful.

— Lumină, spuse Perrin. „Este timpul?”

— Nu, spuse Rand încet. „Acesta este un test, să văd dacă mă simte”.

— Perrin? întrebă Nynaeve de pe versantul dealului din spate. Vorbea cu Moiraine şi, pentru o dată, nu a simţit un miros urât. Ceva se întâmplase între acele două femei.

— Am nevoie de el doar pentru o clipă, spuse Perrin, apropiindu-se de Rand la capătul aflorimentului de stâncă. Erau nişte Aiel acolo în spate, iar Perrin nu voia ca ei – în special niciun înţelept – să audă ce avea de gând să-l întrebe pe Rand.

— Ai acest moment şi multe, Perrin, spuse Rand. „Îţi sunt dator. Ce vrei?”

„Bine…” Perrin se uită peste umăr. Ar şti Moiraine sau Nynaeve suficient pentru a încerca să-l oprească? Probabil. Femeile încercau mereu să împiedice un bărbat să facă ceea ce trebuie, de parcă ar fi îngrijorat că şi-ar rupe gâtul. Nu contează că a fost Ultima Bătălie.

TA A J 1 TA 1

— Perrin? întrebă Rand.

„Rand, trebuie să intru în visul lupului”.

„*Tel aran rhiod*?” spuse Rand. „Perrin, nu ştiu ce faci acolo; mi-ai spus puţin. M-am gândit că vei şti să…”

— Ştiu cum să intru într-un fel, spuse Perrin, şoptind astfel încât înţelepţii şi ceilalţi din spate să nu poată auzi. „Calea uşoară. Am nevoie de altceva. Ştii lucruri, îţi aminteşti lucruri. Exista ceva în acel creier străvechi al tău care să-şi amintească cum să intri în Lumea Viselor carne şi oase?

Rand a devenit solemn. „Este un lucru periculos care îl întrebi”.

„La fel de periculos ca să faci ceea ce eşti pe cale să faci?”

„Poate”. Rand se încrunta. „Dacă aş fi ştiut când am… Ei bine, să spunem ca unii ar numi cererea ta foarte, foarte rea”.

— Nu e rău, Rand, spuse Perrin. „Ştiu ceva râu când îl miros. Acesta nu este rău, este doar incredibil de stupid”.

Rand a zâmbit. „Şi tot întrebi?”

— Opţiunile bune au dispărut, Rand. Mai bine să faci ceva disperat decât să nu faci nimic”.

Rand nu răspunse.

— Uite, spuse Perrin. „Am vorbit despre Turnul Negru. Ştiu că eşti îngrijorat din cauza asta”.

— Va trebui să merg acolo, spuse Rand, cu expresia întunecata. „Şi totuşi, este evident o capcană”.

„Cred că ştiu o parte din ceea ce este de vină”, a spus Perrin. „Exista cineva cu care trebuie să mă confrunt şi nu pot să-l înving fără să-l pot înfrunta în condiţii egale. Acolo, în vis”.

Rand dădu încet din cap. „Roata ţese aşa cum vrea Roata. Va trebui să părăsim Blasted Lands; nu poţi intra în vis din…”

A încetat, apoi a făcut ceva, creând o ţesatura. O poartă se deschise lângă el. Ceva era diferit de cele obişnuite.

— Înţeleg, spuse Rand. „Lumile se aduna, se comprima. Ceea ce odată a fost separat nu mai este aşa. Aceasta poarta te va duce în vis. Ai grija, Perrin. Dacă mori în acel loc în timp ce eşti în carne şi oase, poate avea… ramificaţii. Ceea ce te confrunţi ar putea fi mai rău decât moartea însăşi, mai ales acum. În acest moment”.

— Ştiu, spuse Perrin. „Voi avea nevoie de o cale de ieşire. Îţi poţi cere unuia dintre Asha manul tău să facă una dintre aceste porţi o dată pe zi, în zori? Spune, la Călătoria Merrilor?”

„Periculos”, şopti Rand. „Dar o voi face”.

Perrin dădu din cap în semn de mulţumire.

„Dacă Lumina doreşte, ne vom revedea”, a spus Rand. Îi

întinse mana lui Perrin. „Ai grilă la Mat. Sincer, nu sunt sigur ce va face, dar am senzaţia că va fi foarte periculos pentru toţi cei implicaţi”.

— Nu ca noi, spuse Perrin, strângând antebraţul lui Rand. „Tu şi cu mine, suntem *mult* mai cum să ne păstrăm căile sigure”.

R

and a zâmbit. „Fie ca Lumina să te adăpostească, Perrin Aybara”.

— Şi tu, Rand al’ Thor. Perrin a ezitat şi şi-a dat seama ce se întâmpla. Îşi spuneau la revedere. Îl luă pe Rand într-o îmbrăţişare.

— Aveţi grilă de el, voi doi, spuse Perrin, privind spre Nynaeve şi Moiraine, în timp ce se retrăgea din îmbrăţişare. „Mă auzi?”

„Oh, *acum* vrei să mă uit după Rand?” zise Nynaeve, cu mâinile pe şolduri. „Nu cred că m-am oprit vreodată, Perrin Aybara. Să nu crezi că nu v-am auzit şoptind acolo. Faci o i →A z prostie, nu?

— Întotdeauna, spuse Perrin, ridicând o mână în semn de rămas bun de la Thom. „Gaul, eşti sigur că vrei să faci asta?”

— Sunt, spuse Aielman, slăbind suliţele şi privind prin 1 – w A 1 z z A A

poarta lui Rand.

Fără un alt cuvânt, cei doi şi-au ridicat bucurie grele şi au păşit în Lumea Viselor.

Doze de Forkroot

„Uşoară…” îi şopti Perrin lui Gaul, privind peisajul.

z A z A A *îi*

„Este pe moarte”.

Cerul negru fierbinte, zvârcolit şi agitat al visului lupului nu era nimic nou, dar furtuna pe care cerul o prevestise de luni de zile sosise în sfârşit. Vântul a suflat în rafale enorme, mişcându-se într-un loc, apoi în altul, în modele nenaturale. Perrin îşi închise mantia, apoi o întări cu un gând, imaginându-şi legăturile care o ţineau să fie

Z ZIZ, l Z, fixate puternic pe loc.

Din el s-a extins un mic balon de calm, abătând cel mai rău dintre vânturi. A fost mai uşor decât anticipase, de parcă ar fi întins mâna după o bucată grea de steiar şi ar fi găsit-o uşor ca pinul.

Peisaiul părea mai puţin real decât era de obicei. Vânturile puternice au *netezit* dealurile, ca eroziunea cu viteza mare. În alte locuri, pământul s-a umflat, formând ondulaţii de stânca şi noi dealuri. Bucăţi de pământ stropite în aer, sfărâmându-se. Pământul însuşi se destrama.

L

* 1 – lr l*7* *jj*”*

— A prins de umărul lui Gaul şi i-a *mutat* pe cei doi

departe de loc. Era prea aproape de Rand, bănuia Perrin. Într-adevăr, când apăreau pe câmpia familiara din sud – locul în care vânase cu Hopper – au găsit furtuna mai puţin puternică.

Şi-au aşezat rucsaculele grele, încărcate cu mâncare şi apa, într-un desis de tufişuri. Perrin nu ştia dacă ar putea supravieţui cu alimente sau apa găsite în vis, dar nu voia să fie nevoit să afle. Ar trebui să aibă destui aici pentru o săptămână şi ceva şi atâta timp cât aveau o poartă care îi aştepta, se simţea confortabil – sau, cel puţin, mulţumit – de riscurile pe care şi le asuma aici.

Peisaiul de aici nu se destrama în acelaşi mod în care fusese lângă Shayol Ghul. Cu toate acestea, dacă a urmărit o secţiune suficient de mult, ar putea prinde bucăţi de... ei bine, totul fiind tras în sus în vânt. Tulpini de cereale moarte, fragmente de trunchiuri de copaci, bucăţi de noroi şi aşchii de stânca – toate erau atrase încet spre acei nori negri lacomi. După felul visului lupului, când se uita înapoi, lucrurile care fuseseră rupte erau adesea din nou întregi. El a înţeles. Acest loc era consumat, încet, la fel ca lumea treaza. Aici, a fost pur şi simplu mai uşor de văzut.

Vânturile bătea în ei, dar nu erau atât de puternice încât trebuia să-i ţină la distanţă. Se simţeau ca vânturile la începutul unei furtuni, chiar înainte de ploaie şi fulgere. Vestitorii distrugerii ce se apropie.

1 7 /? J_2 I – jw

I 011 I 101 iTO O ZI O AI ZO 7 7.ro T-1ZA C? IZA TO T O OI O ZI 111TO Oil 0YM Z 1 O 1 VI

Gaul îşi trase *sh*. *Ou*. *Fa*. Peste iată şi se u.ita su. S-jicios mi. Iur. Îmbrăcămintea lui se schimbase în umbra pentru a

se potrivi cu ierburile.

— Trebuie să fii foarte atent aici, Gaul, spuse Perrin. „Gândurile tale inactiv pot deveni realitate”.

Gaul încuviinţă din cap, apoi îşi dezveli şovăielnic faţa. „Voi asculta şi voi face conform instrucţiunilor”.

A

P 7 – p 1 „l*7! 1* 1

fost încurajator faptul că hainele lui Gal nu s-au schimbat prea mult în timp ce mergeau prin câmp.

— Încearcă doar să-ţi păstrezi mintea limpede, spuse Perrin. „Liber de gândire. Acţionează prin instinct şi urmează-mi exemplul”.

— O să vânez ca *gara*, *spuse* Gaul, dând din cap. – Lancea mea este a ta, Perrin Aybara.

Perrin a mers prin câmp, îngrijorat că Galia se va trimite accidental undeva gândindu-se la „asta. Bărbatul abia a suferit însă efectele visului lupului. Îmbrăcămintea i s-ar schimba puţin dacă ar fi tresărit, voalul i s-ar fi strâns la loc fără ca el să ajungă la el, dar asta părea să fie întinderea.

— În regulă, spuse Perrin. „O să ne duc la Turnul Negru. Vânăm o pradă periculoasă, un om pe nume Slayer. T J – k „/ * L îl TX 11 TX O X U

Îţi aminteşti de Lordul Luc?

„*Lopinginny*?” spuse Galia.

Perrin se încruntă.

„Este un tip de pasăre”, a spus Gaul. „Din Ţara Triple. Nu l-am văzut des pe acest om, dar părea a fi genul care vorbea mare, dar în interior era un laş”.

— Ei bine, asta a fost un front, spuse Perrin. „Şi în orice caz, el este o persoană foarte diferită în vis – aici, el este un

prădător numit Slayer care vânează lupi şi bărbaţi. El este puternic. Dacă se hotărăşte să te omoare, poate apărea în spatele tău într-o clipită şi îşi poate imagina că eşti capturat de viţă de vie şi incapabil să te mişti. Vei fi prins în capcană când el îţi taie gâtul”.

Gaul a râs.

„Asta e amuzant?” întrebă Perrin.

„Te comporţi ca şi cum ar fi ceva nou”, a explicat Gaul. „Totuşi, în primul vis, oriunde mă duc, sunt înconjurat de femei şi bărbaţi care ar putea să mă lege în aer cu un gând şi să mă omoare în orice moment. Sunt obişnuit să fiu neputincios în preajma unora, Perrin Aybara. Este calea lumii în toate lucrurile”.

— Totuşi, spuse Perrin cu severitate, dacă îl găsim pe Slayer – este un tip pătrat, cu ochi care nu par deloc vii şi se îmbracă în piele închisă la culoare – vreau să stai departe de el. Lasă-mă să mă lupt cu el”.

„Dar”.

— Ai spus că te vei supune, Gaul, spuse Perrin. „Acest lucru este *important*. L-a luat pe Hopper; Nu îl voi lăsa să te ia şi pe tine. Nu te lupţi cu Slayer”.

— Foarte bine, spuse Gaul. „Îmi depun jurământul pentru asta. Nu voi dansa suliţele cu acest om decât dacă o 1 *//*

comandă”.

Perrin oftă, imaginându-şi pe Gaul stând cu suliţele puse deoparte, lăsându-l pe Slayer să-l omoare din cauza acestui jurământ. Uşoară, dar Aiel ar putea fi înţepătoare. „Poţi să te lupţi cu el dacă te atacă”, a spus Perrin, „dar „d dar ca mijloc de scăpare. Nu-l vâna, iar dacă mă lupt cu el, stai departe. A înţelege?” Gaul dădu din cap. Perrin a pus o

mână pe umărul lui Aiel, apoi i-a *mutat* în direcţia Turnului Negru. Perrin nu mai fusese niciodată acolo, aşa că trebuia să ghicească şi să încerce să o găsească. Prima *tură* era oprită, ducându-i într-o porţiune din Andor, unde dealurile acoperite cu iarbă păreau să danseze în vânturile agitate. Perrin ar fi preferat să sară din vârf în vârf, dar nu credea că Galia era pregătită pentru asta. A folosit *schimbarea* în schimb.

După patru sau cinci încercări, Perrin i-a dus într-un loc unde a zărit în depărtare o cupolă translucidă, uşor violetă.

„Ce este?” întrebă Gaul.

„Scopul nostru”, a spus Perrin. „Acesta este lucrul care îi împiedică pe Grady şi Neald să creeze porţi către Turnul Negru”.

„Aşa cum am fost chinuiţi în Ghealdan”.

„Da”. Văzând acea cupolă a adus în minte amintiri, vii, ale lupilor care mureau. Perrin i-a suprimat. Amintiri ca acestea ar putea duce la gânduri inactiv, aici. Şi-a permis o furie arzătoare în adâncul sufletului, ca căldura ciocanului său, dar asta era tot.

— Să mergem, spuse Perrin, mutându-i în jos în faţa domului. Arăta ca de sticlă.

— Eliberează-mă dacă mă prăbuşesc, îi spuse lui Galiei, apoi păşi în barieră.

Se simţea ca şi cum ar fi lovit ceva incredibil de rece. 11 7 7

a luat puterea.

S

— A împiedicat, dar şi-a păstrat mintea pe obiectivul său. Slayer. Ucigaşul de lup. Ucigaşul lui Hopper.

Perrin se îndreptă în timp ce puterile îi reveniră. Acest lucru a fost mai uşor decât fusese data trecută; fiind în visul lupului în carne şi oase l-a *făcut* mai puternic. Nu trebuia să-şi facă griji că se va implica prea mult în vis şi că îşi va lăsa corpul să moară în lumea reală.

Trecu încet prin barieră, ca prin apă, şi ieşi pe cealaltă parte. În spate, Gaul întinse mana cu o expresie curioasă pe chip, apoi bătu cu degetul arătător peretele domului.

Gaul a căzut imediat la pământ, devenind moale ca o păpuşă. Suliţele şi săgeţile i s-au prăbuşit de pe corp şi a rămas perfect nemişcat, pieptul nu-şi ridică. Perrin întinse mana – braţul lui încet – şi îl apucă pe Gaul de picior pentru a-l trage.

Odată ajuns pe partea cealaltă, Gaul icni, apoi se rostogoli, ghemuind. Se ridică, ţinându-şi capul. Perrin luă în linişte săgeţile şi suliţele omului pentru el.

„Aceasta va fi o experienţă bună pentru construirea *fiului nostru*", a spus Gaul. S-a ridicat şi şi-a frecat braţul acolo unde a lovit pământul. „Înţelepţii cheamă să venim în acest loc când facem răul? Mi se pare că le-ar face plăcere să aducă oameni aici să-i înveţe".

Perrin îl privi pe Gaul. Nu-şi dăduse seama că omul îl auzise vorbind cu Edarra despre visul lupului. „Ce am făcut ca să-ţi merit loialitatea, Gaul?" spuse Perrin, mai ales pentru sine.

Gaul a râs. „Nu este nimic din ce ai făcut".

„Ce vrei să spui? Te-am tăiat din acea cuşcă. De aceea mă urmăreşti".

„De aceea am început să te urmăresc", a spus Gaul. „Nu de asta am rămas. Haide, nu există pericol să „vânăm?

Perrin dădu din cap, iar Gaul îşi acoperi faţa. Împreună, au mers pe sub dom, apropiindu-se de structura din interior. Era o distanţă bună de la marginea unuia dintre aceste domuri până în centru, dar Perrin nu voia să sară şi să fie surprins, aşa că au continuat pe jos, străbătând un peisaj de pajişti deschise, peticite cu crânci de copaci.

Au mers aproximativ o oră înainte de a observa pereţii. Înalţi şi impunători, arătau ca cei din jurul unui oraş mare. Perrin şi Gaul s-au apropiat de ei, Gaul cercetând cu mare grijă, de parcă s-ar fi aşteptat să fie tras asupra lor în orice

Îl I *11 1* I * *

moment. Cu toate acestea, în visul lupului, aceşti pereţi nu fi păziţi. Dacă Slayer ar fi fost aici, ar pândi în inima cupolei, în centru. Şi probabil că ar fi întins o capcană.

Perrin îşi sprijini mâna pe umărul lui Gaul şi îi duse într-o clipă în vârful zidului. Gaul s-a aruncat într-o parte, ghemuindu-se jos şi aruncând o privire într-unul dintre posturile de pază acoperite.

Perrin se duse la marginea interioară a zidului, uitându-se înăuntru. Turnul Negru nu era atât de impunător pe cât sugera exteriorul: un sat îndepărtat de colibe şi case mici, iar dincolo de asta un mare proiect de construcţie.

„Sunt aroganţi, nu ai spune?” întrebă o voce feminină.

Perrin sări, învârtindu-se, chemându-şi ciocanul în mâini şi pregătind un zid de cărămidă în jurul său pentru protecţie. O tânără scundă, cu părul argintiu, stătea lângă el, stand drept, parcă ar încerca să pară mai înaltă decât ea. Purta haine albe, legate în talie cu o curea argintie. Nu recunoştea faţa, dar îi cunoştea parfumul.

7 TV /T 17 7 TI * – Moonhunter, spuse Perrin, aproape un

mârâit. „Lanfear”.

„Nu mai am voie să folosesc acest nume”, a spus ea.

1 1 1 i T – i i i L 1 – bătând cu un deget pe perete. „Este atât de strict cu numele”.

Perrin se dădu înapoi, aruncând o privire dintr-o parte /V 1 T r5 „l O 1 w 1 – ill în alta. Lucra ea cu Slayer? Gaul a apărut din postul de gardă şi a încremenit, văzând-o. Perrin întinse o mână ca să-l oprească. Ar putea să sară în Galia şi să plece înainte

X w X x ca ea să atace?

„Vânătorul de lună?” întrebă Lanfear. „Aşa îmi spun lupii? Nu este corect, deloc. Nu *vânez* luna. Luna este deja a mea”. Se aplecă, spuimându-şi braţele pe crenelul înalt până la piept.

11 11 1 TV – „Ce vrei?” întrebă Perrin.

„Răzbunare”, şopti ea. Apoi se uită la el.

— La fel ca tine, Perrin.

— Trebuie să cred că şi *tu îl* vrei pe Slayer mort?

„Ucigaş? Băiatul acela orfan de comision al lui Moridin? Nu mă interesează. Răzbunarea mea va fi împotriva altuia”.

„OMS?”

— Cel care mi-a cauzat închisoarea, spuse ea încet, pasional. Deodată, se uită spre cer. Ochii i s-au mărit alarmată şi a dispărut.

Perrin îşi trecu ciocanul dintr-o mână în cealaltă, în timp ce Gaul se strecura înainte, încercând să urmărească toate direcţiile deodată. „Ce a fost asta?” şopti el. „Aes Sedai?”

— Mai rău, spuse Perrin cu o grimasă. „Aielii au un nume pentru Lanfear?”

Galia trase aer în piept.

— Nu ştiu ce vrea, spuse Perrin. „Nu a avut niciodată niciun sens pentru mine. Cu ceva noroc, doar ne-am intersectat, iar ea va continua cu ceea ce a fost vorba”.

Nu credea asta, nu după ce i-au spus lupii mai devreme. Moonhunter îl dorea. *Uşoară*, *de parcă n-aş avea destule probleme*.

a *mutat* în jos în josul peretelui şi au continuat.

Toveine îngenunche lângă Logain. Androl a fost nevoit să privească în timp ce ea îi mângâia bărbia, ochii lui obosiţi deschişi şi privind-o cu groază.

— 1 7 7 k „/ 1 1 T’i J * *

— E în regulă, spuse ea dulce. „Poţi înceta să mai reziste. Relaxează-te, Login. Cedaţi”.

Fusese transformată cu uşurinţă. Aparent, în legătură cu treisprezece Halfmen, a fost mai uşor pentru canalizatorii bărbaţi să transforme canalele feminine şi invers. De aceea aveau atât de multe probleme cu Logain.

— Ia-l, spuse Toveine, arătând spre Logain. „Să vedem asta gata, o dată pentru totdeauna. El merită pacea bunătăţii Marelui Domn”.

1 7* – L * * 1 – I – I – 1 T – 1 All

Slujitorii lui Taim l-au târât pe Logain departe. Androl privea cu disperare. Taim, evident, îl considera pe Logain un premiu. Întoarce-l şi restul Turnului Negru ar merge uşor. Mulţi dintre băieţii de sus ar veni de bunăvoie la soarta lor dacă Logain le-ar fi ordonat.

1 – k „/ i – 7 O 1 * A 1 1

Cum poate continua să lupte? se gândi Androl. Maiestuosul Emarin fusese redus la o epavă scâncitoare după doar două şedinţe, deşi încă nu fusese întors. Logain

suferise aproape o duzină şi totuşi a rezistat.

Ai 1” i I – T™I * * T

Asta s-ar schimba, pentru că Taim avea acum femei. La scurt timp după Turnarea lui Toveine, sosiseră alţii, surorile lui Black Ajah conduse de o femeie îngrozitor de urâtă care vorbea cu autoritate. Li se alăturaseră ceilalţi roşii care veniseră cu Pevara.

Îngrijorarea somnoroasă curgea prin legătura lui Pevara cu Androl. Era trează, dar plină de acea băutură care o împiedica să se canalizeze. Mintea lui Androl se simţea relativ clară. Cât timp trecuse de când îl forţaseră să bea drojdia din ceaşca pe care o dăduseră pentru prima dată lui Emarin?

Conectare... *nu va dura mult mai mult*. Trimiterea lui Pevara a fost însoţită de oboseală şi resemnare crescândă. *Ce sunt*... Se întrerupse, gândurile devenind încurcate. *Arde-mă*! *Ce vom face*?

Login ţipă de durere. Nu făcuse asta înainte. Mi s-a părut un semn foarte rău. Lângă uşă, Evin stătea şi privea. Se uită brusc peste umăr, sărind la ceva.

Uşoară, se gândi Androl. *Ar putea să fie*... *nebunia lui*, *cauzată de pată*? *Mai este acolo*?

Androl a observat pentru prima dată că a fost protejat, ceea ce nu au făcut niciodată captivilor decât dacă le-au lăsat doza de furcă să scadă, astfel încât să poată fi întoarse.

Asta a trimis un vârf de panică prin el. Veneau după el după el?

Androl? Pevara a trimis. *Am o idee*. *Ce*?

Androl a început să tuşească prin căluşul lui. Evin sări,

apoi se apropie, scoţând balonul cu apă şi turnând apă pe căluş. Abors – unul dintre laşii lui Taim – stătea lângă perete. El ţinea scutul. Îi aruncă o privire lui Androl, dar ceva din partea cealaltă a camerei îi atrase atenţia.

Androl tuşi mai rău, aşa că Evin desfăcu căluşul şi îl rostogoli în lateral, lăsându-l să scuipe apa.

— Linişte acum, spuse Evin, aruncând o privire înapoi către Abors, care era prea departe ca să audă.

— Nu-i ciinoro tio tino Androl suuăiaueline, Andiol.

Întoarcerea unui om către Umbră nu a fost perfectă. Deşi le-a schimbat loialitatea, nu a schimbat totul despre ei. Lucrul din capul lui Evin avea amintirile lui, personalitatea lui şi – Lumina trimite – eşecurile lui.

T – f a 1 1 *11*

— I-ai convins? şopti Androl. „Să nu mă omoare?” „Eu am!” spuse Evin, aplecându-se jos, cu ochii înnebuniţi. „Ei continuă să spună că eşti inutil, din moment ce nu poţi canaliza foarte bine, dar niciunuia nu le place să facă porţi pentru a amesteca oamenii. Le-am spus că o vei face pentru ei. O vei face, nu?”

— Desigur, spuse Androl. „Este mai bine decât să mor”. Evin dădu din cap. „Ţi-au oprit doza de forkroot. Te vor lua în continuare, după Logain. M’Hael a fost trimisă în cele din urmă femei noi de la Marele Domn, femei care nu s-au săturat să canalizeze tot timpul. Ei şi Toveine şi Roşii înseamnă că ar trebui să meargă repede acum. M’Hael ar trebui să-l aibă pe Logain până la sfârşitul zilei”.

— Îi voi servi, spuse Androl. „Voi jura pe Marele Domn”. E bine, Androl”, spuse Evin. „Dar nu te putem lăsa să pleci până nu ai fost întors. M’Hael nu va accepta doar un

jurământ. O să fiu bine. Le-am spus că te vei întoarce uşor. O vei face, nu-i aşa? Nu rezista?”

„Nu voi rezista”.

— Mulţumesc Marelui Domn, spuse Evin relaxându-se. *Oh, Evin. Nu ai fost niciodată îngrozitor de strălucitor.*

— Evin, spuse Androl încet, trebuie să fii atent la Abors. Ştii asta, nu?”

— Acum sunt unul dintre ei, Androl, spuse Evin. „Nu trebuie să-mi fac griji pentru ei”.

— E bine, şopti Androl. „Ceea ce l-am auzit spunând despre tine trebuie să fi fost nimic”.

Evin se agita. Privirea aceea din ochii lui… a fost frică. Pata fusese curăţată. Jonneth, Emarm şi celălalt Asha man nu ar trebui să sufere niciodată nebunia.

S-a manifestat diferit în diferite Asha man şi în rate diferite. Cu toate acestea, frica era cea mai comună. A venit în valuri; îl consumase pe Evin când a avut loc curăţarea. Androl văzuse că Asha man trebuie să fie doborât în timp ce pata îi copleşi. Ştia bine acea privire din ochii lui Evin. Deşi băiatul fusese întors, încă purta nebunia cu el. Ar face asta pentru totdeauna.

„Ce a spus el?” spuse Evin.

KT* l – j-*pl/KJ *//* All 1 – 11

„Nu i-a plăcut că ai fost întors”, a spus Androl. „El crede că îi vei lua locul”.

„Oh”.

„Evin… ar putea plănui să te omoare. Ai grijă”.

Evin se ridică. „Mulţumesc, Androl”.

S

— A îndepărtat, lăsându-l pe Androl fără brăgălaş.

Acea… nu poate lucra, a trimis Pevara somnoros.

Nu trăise destul de mult printre ei. Ea nu văzuse ce putea face nebunia şi nu ştia să recunoască asta în ochii Asha manului. În mod normal, când unul dintre ei devenea aşa, îl luau şi îl închideau până când îl ieşea. Dacă asta nu a funcţionat, Taim a adăugat ceva la vinul lor şi nu s-au trezit.

Dacă nu ar fi opriţi, ar coborî spre distrugere. I-ar ucide pe cei mai apropiaţi lor, atacând mai întâi oamenii pe care ar fi trebuit să-i iubească.

Androl cunoştea acea nebunie. Ştia că era şi în interiorul lui. *E o greşeală*, *Taim*, îşi spuse el. *Îţi foloseşti propriii prieteni împotriva noastră*, *dar îi cunoaştem mai bine decât tine*.

Evin a lovit la Abors. A venit într-o explozie a Puterii Unice. O secundă mai târziu, scutul lui Androl a căzut.

Androl a îmbrăţişat Sursa. Nu era foarte puternic, dar 1 i 1 i 7 7 i 1 A 1 p A 1 – *f-y* avea destulă putere pentru a arde câteva frânghii. Se rostogoli de legături, mâinile însângerate şi făcu un bilanţ al camerei. Nu reuşise să-l vadă înainte, nu în totalitate.

Camera era mai mare decât bănuise el, de mărimea unei mici săli a tronului. O estradă circulară largă domina capătul îndepărtat, în vârf de un inel dublu de Myrddraal şi femei. Tremura când a văzut Fades. Lumină, dar privirea aceea fără ochi era îngrozitoare.

Oamenii epuizaţi ai lui Taim stăteau lângă zidul îndepărtat, Asha man care nu reuşise să-l întoarcă pe Logain. S-a aşezat pe estradă, aplecat şi legat de un scaun în centrul inelului dublu. Ca un tron. Capul lui Logain se rostogoli într-o parte, cu ochii închişi. Părea că şoptește ceva.

Taim se învârtise, furios, spre Evin, care se luptase cu Mishraile lângă cadavrul fumegând al lui Abors. Evin şi Mishraile ţineau fiecare Puterea Unică, luptându-se pe podea, cu un cuţit în mâinile lui Evin.

Androl s-a grăbit spre Emarin, apoi aproape că a căzut cu faţa în timp ce picioarele i s-au lăsat. Uşoară! Era slab, dar a reuşit să ardă legăturile lui Emarin, apoi ale lui Pevara. Ea clătină din cap, încercând să-l limpezească. Emarin dădu din cap în semn de recunoştinţă.

„Poţi ţese?” şopti Androl. Atenţia lui Taim s-a concentrat asupra luptei lui Evin.

Emarin clătină din cap. „Băutura pe care ne-au dat-o.

Androl s-a agăţat de Puterea Unică. Umbrele au început să se prelungească în jurul lui.

Nu! el a crezut. *Nu*, *nu acum*!

O poartă de acces. Avea nevoie de o poartă! Androl a absorbit Puterea Unică, formând ţesătura pentru Călătorie. Şi totuşi, ca şi înainte, a lovit un fel de barieră, ca un zid, împiedicându-l să deschidă poarta. Frustrat, a încercat să facă unul către o destinaţie mai apropiată. Poate că distanţa a contat. Ar putea să facă o poartă spre magazinul.
R s i J – J-J-L-*

1 * 11 1 lui Canler deasupra lor?

S

— A luptat împotriva acelui zid, luptându-se cu tot ce avea. Se încordă, apropiindu-se cu paşi centimetri; aproape că putea s-o facă… Avea impresia că se întâmplă ceva.

„Te rog”, şopti el. „Te rog deschide. Trebuie să plecăm de aici…

Evin căzu la ţesătura lui Taim.

„Ce a fost asta?” urlă Taim.

— Nu ştiu, spuse Mishraile. „Evin ne-a atacat! Vorbea cu paje şi…

X A U /y7 1 * i A 1 1 A 1 1 i i

Amândoi se întoarseră spre Androl. Androl a încetat să încerce să facă poarta, în schimb aruncând o ţesătură de foc în disperare spre Taim.

Taim a zâmbit. Când limba de foc a lui Androl a ajuns la el, ea a dispărut într-o ţesătură de Aer şi Apă care a risipit

— Eşti *o* persoană persistentă, spuse Taim, lovindu-l pe Androl de perete cu o ţesătură de aer.

Androl gafai de durere. Emarin se ridică ameţit în picioare, dar o a doua ţesătură de Aer îl dobori. Ameţit, Androl se simţi ridicat şi tras prin cameră.

— I – 7 A. /K i A – va *A** I 1 * 11*

Femeia urată îmbrăcată în negru a ieşit din cercul lui Aes Sedai şi a mers lângă Taim.

— Deci, M’Hael, spuse ea. „Nu deţineţi controlul asupra acestui loc pe cât aţi indicat”.

„Am unelte inferioare”, a spus Taim. „Ar fi trebuit să mi se dea mai multe femei mai devreme!”

„Ţi-ai alergat pe Asha man pană la epuizare”, a răspuns femeia. „Le-ai irosit puterea. Eu mă voi ocupa aici”.

Taim stătea pe estradă, lângă forma prăbuşită a lui Logain, femeile şi Fades. Părea să o considere pe această femeie, poate una dintre Părăsiţi, o ameninţare mai mare decât oricine altcineva din cameră.

„Crezi că asta va funcţiona, nu?” întrebă Taim.

„Când Nae blis aude de cum te încurci…”

„Nae blis? Nu-mi pasă de Moridin. Am oferit deja un cadou

Marelui Domn însuşi. Atenţie, sunt în favoarea lui. Tin cheile în mâini, Hessalam”.

„Vrei să spui… chiar ai făcut-o? Le-ai furat?”

Taim a zâmbit. Se întoarse spre Androl, care atârna în aer, luptându-se fără succes. Nu era protejat. A aruncat o altă ţesătură către Taim, dar bărbatul a blocat-o indiferent.

Androl nici măcar nu merita protejat. Taim l-a aruncat din ţesăturile Aerului. Androl a lovit puternic pământul. El 7 w – J-J

a mormăit.

— De cât timp te antrenezi aici, Androl? întrebă Taim. „Îmi faci ruşine. Acesta este cel *mai bun lucru pe* care îl poţi face când încerci să ucizi?”

Androl s-a chinuit să îngenuncheze. A simţit durere şi îngrijorare din partea lui Pevara în spate, mintea ei înceţoşată de furculiţă. În faţa lui, Logain s-a aşezat pe tronul său, blocat pe loc, înconjurat de inamic. Ochii bărbatului erau închişi; abia era conştient.

„Am terminat aici”, a spus Taim. „Mishraile, omoară-i pe aceşti captivi. Le vom lua pe cele de mai sus şi le vom duce la Shayol Ghul. Marele Domn mi-a promis mai multe resurse pentru munca mea acolo”.

Lacheii lui Taim se apropiară. Androl ridică privirea de

V. X X – X

1 – t – T 1 – r* 1

pe genunchi. Întunericul creştea de jur-împrejur, formele mişcându-se în umbră. Întunericul… l-a îngrozit. Trebuia să renunţe la *saidin*, *trebuia* să o facă. Şi totuşi, nu putea.

Trebuia să înceapă să ţese.

Taim i-a aruncat o privire, apoi a zâmbit şi a ţesut focul.

Umbre, *peste tot*!

Androl s-a agăţat de Putere.

Morţii, *vin după mine*!

A ţesut din instinct, cea mai bună ţesătură pe care o cunoştea. O poartă de acces. A lovit acel zid, acel zid explodat.

Atât de obosit. *Umbre*... *Umbrele mă vor lua*.

O bară de lumină încinsă alb a răsărit din degetele lui Taim, îndreptată direct către Androl. Strigă Androl, încordându-se, întinzându-şi mâinile înainte şi împletindu-şi ţesătura la loc. A lovit peretele acela şi a *zburat*.

În faţa lui s-a deschis o poartă de lăţimea unei monede. A prins în el şuvoiul de foc.

Taim se încruntă, iar camera deveni nemişcată, uimit pe Asha man, oprindu-şi ţesăturile. În acel moment, uşa camerei a explodat înăuntru.

Canler, ţinând în mână Puterea Unică, a urlat înăuntru. A fost urmat de cei douăzeci şi ceva de băieţi de la Two Rivers care veniseră să se antreneze în Turnul Negru.

strigă Taim, îmbrăţişând Sursa. „Suntem atacaţi!”

Domul părea să fie centrat pe proiectul de clădire pe care îl remarcase. A fost rău; cu acele fundaţii şi gropi, Slaver ar avea o mulţime de locuri unde să *se* ascundă şi să-l ţină ambuscadă.

Odată ajunşi în sat, Perrin arătă spre o clădire deosebit de mare. Două etaje, construite ca un han, cu un acoperiş din lemn masiv.

— O să te duc acolo sus, şopti Perrin. „Pregăteşte-ţi arcul. Ti dacă vezi pe cineva care încearcă să în lă strecoare pe furiş, bine?

Gaul dădu din cap. Perrin i-a *mutat* pe partea superioară a clădirii, iar Gaul a luat poziţia lângă horn. Îmbrăcămintea lui s-a amestecat pentru a se potrivi cu culoarea cărămizilor de lut şi a rămas coborât şi a plecat. Nu ar avea raza de acţiune a unui arc lung, dar de aici, ar fi mortal.

Perrin căzu la pământ, plutind încet până la ultimul centimetru, pentru a nu face zgomot. S-a ghemuit şi s-a *mutat* pe partea unei clădiri chiar în faţă. S – a *mutat* din nou, spre marginea ultimei clădiri din rândul dinaintea săpăturii, apoi s-a uitat peste umăr. Gaul, ascuns destul de bine sus, ridică degetele. Îl urmărise pe Perrin.

De aici, Perrin s-a strecurat înainte pe burtă, nevrând să *se mute* într-un loc pe care nu-l putea vedea direct. Ajunse la buza primei găuri cavernoase de fundaţie şi privi în jos pe o podea de pământ. Vântul încă sufla, iar praful se învârtea jos, ascunzând orice urme care ar fi putut fi lăsate.

Perrin se ridică ghemuit şi începu să-şi croiască drum în jurul perimetrului fundaţiei mari. Unde ar fi centrul exact al domului? Nu putea să spună; era prea mare. Îşi ţinea ochii deschişi.

Atenţia lui era atât de concentrată asupra găurilor de fundaţie, încât aproape a intrat chiar în gardieni. Un chicotit liniştit de la unul dintre ei l-a alertat, iar el *să mişcat* imediat, sărind de cealaltă parte a fundaţiei şi căzând în genunchi, arcul lung Two Rivers apărând în mâinile lui. A scanat zona pe care o părăsise, acum îndepărtată.

Prost, se gândi el, zărindu-i în cele din urmă. Cei doi bărbaţi stăteau într-o baracă construită lângă fundaţii. Cabana era tipul de structură în care te-ai aştepta ca lucrătorii să ia mesele. Perrin se uită îngrijorat în jur, dar

Slayer nu se ridică din ascunzătoare pentru a-l ataca, iar cei doi paznici nu l-au găsit.

Nu reuşi să desluşească multe detalii, aşa că se întoarse cu precauţie *înapoi* aproape de locul în care fusese. S-a lăsat jos în fundaţie şi a creat o margine de pământ pe o parte pe care să stea în timp ce se uita peste Ţ w – /X „I w buza găurii în baracă.

1 – 1-1 1 – A 1 All A

Da, au fost doi. Bărbaţi în paltoane negre. Asha man. A crezut că îi recunoaşte din urma fântânilor lui Dumai, unde îl salvaseră pe Rand. I-au fost loiali, nu-i aşa? Oare Rand trimisese autor pentru Perrin?

Lumina arde pe acel om, gândi Perrin. *Nu putea să fie direct cu toată lumea pentru o dată*?

Desigur, chiar şi Asha man ar putea fi Darkfriends. Perrin a dezbătut să iasă din groapă şi să se confrunte cu ei.

— Unelte rupte, spuse Lanfear, îndoielnic.

Perrin sări, blestemând-o să o găsească stând pe pervaz lângă el, aruncându-se cu ochiul la cei doi bărbaţi.

„Au fost întoarse”, a spus ea. „Întotdeauna am considerat că este o afacere irosită. Pierzi ceva în transformare – nu vor servi niciodată la fel de bine ca şi cum ar veni de bunăvoie. Oh, vor fi loiali, dar lumina a dispărut. Automotivaţia, scânteia ingeniozităţii care transformă oamenii în oameni”.

— Taci, spuse Perrin. „Întors? Ce vrei să spui? Este asta

„Treisprezece Myrddraal şi treisprezece Dreadlords”. Lanfear rănii. „Atât de grosolănie. Aşa o risipă”.

„Nu înţeleg”.

g.

t r* 7 *r* r1*11 w – 1 – * 1

Lanfear oftă, vorbind de parcă i-ar fi explicat unui copil. „Cei care pot canaliza pot fi îndreptaţi către Umbră prin forţă în circumstanţele potrivite. M'Hael a avut probleme aici pentru ca procesul să funcţioneze la fel de uşor cum ar trebui. Are nevoie de femei dacă vrea să transforme bărbaţii cu uşurinţă.

Lumina, gândi Perrin. Rand ştia că asta li se poate întâmpla oamenilor? Plănuiau să-i facă acelaşi lucru?

„Aş fi atent în preajma celor doi", a spus Lanfear. „Sunt puternici".

A I – I 1 * 1 – A – T-V – Atunci ar trebui să vorbeşti mai încet, şopti Perrin.

„Bah. Este uşor să îndoiţi sunetul în acest loc. As putea striga pentru tot ce valoresc şi ei n-au auzit. Ei beau, vezi? Au adus vinul cu ei. Sunt aici în carne şi oase, desigur. Mă îndoiesc că liderul lor i-a avertizat cu privire la pericolele acestui fapt".

Perrin ridică privirea spre gardieni. Cei doi bărbaţi sorbiră din vinul lor, chicotind unul la altul. În timp ce Perrin privea, primul s-a prăbuşit în lateral, apoi a făcut şi celălalt. Au alunecat din scaune şi au lovit pământul.

„Ce-ai făcut?"

— Rădăcină în vin, spuse Lanfear.

„De ce mă ajuţi?" întrebă Perrin.

— Îmi place de tine, Perrin.

„Eşti unul dintre Părăsiţi!"

— Am fost, spuse Lanfear. „Acea… privilegiul mi-a fost eliminat. The Dark One a descoperit că plănuiam să-l ajut pe Lews Therm să câştige. Acum, eu… Ea încremeni, privind

din nou spre cer. Ce a văzut ea în norii aceia? Ceva care a făcut-o să palideze. Ea a dispărut o clipă mai târziu.

Perrin a încercat să decidă ce să facă. Nu putea avea încredere în ea, desigur. Cu toate acestea, era bună cu visul lupului. A reuşit să apară lângă el fără să scoată niciun sunet. A fost mai greu decât părea; a trebuit să calmeze aerul, deoarece a fost mutat din drum când a sosit. A trebuit să aterizeze exact ca să nu facă zgomot şi a trebuit să-şi stingă fosnetul hainelor.

Cu o tresărire, Perrin şi-a dat seama că de data aceasta îşi mascase şi ea parfumul. Fusese în stare să o mirosească

— Parfumul ei era cel al crinului moale de noapte – după ce X /K w – i w X X

ea începuse să-i vorbească.

Nesigur, s-a târât din groapă şi s-a apropiat de colibă. Ambii bărbaţi dormeau. Ce s-a întâmplat cu bărbaţii care au dormit în vis? În mod normal, acest lucru i-ar fi trimis înapoi în lumea trezită – dar ei erau aici în carne şi oase.

Tremura, gândindu-se la ce li se făcuse. „Întors”? Asta era cuvântul pe care îl folosise? Uşoară. Părea nedrept. *Nu că Modelul ar fi vreodată corect*, a recunoscut Perrin, căutând repede prin colibă.

A

găsit vârful de vis înfipt în pământ sub masă. Piesa de metal argintie arăta ca un vârf de cort lung, sculptat cu desene pe lungime. Era similar cu celălalt pe care îl văzuse, dar nu exact La fel. O smulse, apoi aşteptă, cu mâna pe ciocan, aşteptându-se ca Slayer să vină după el.

— Nu e aici, spuse Lanfear.

„Uşoară!” Perrin sări, cu ciocanul ridicat. S-a transformat.

„De ce continui să arăţi aşa, femeie?”

— Mă caută, spuse ea, privind înspre cer. „Nu ar trebui să pot face asta şi el a devenit suspicios. Dacă mă găseşte, va şti sigur şi voi fi distrus, capturat şi ars pentru o

7 * L – Z 7 z X 7 X

eternitate”.

— Te aştepţi să-mi pară rău pentru tine, unul dintre Părăsiţi? se răsti Perrin.

— Mi-am ales stăpânul, spuse ea, studiindu-l. „Acesta este preţul meu – cu excepţia cazului în care găsesc o cale de a scăpa de el”.

„Ce?”

„Cred că ai cea mai bună şansă”, a spus ea. „Am nevoie să câştigi, Perrin, şi trebuie să fiu alături de tine când o faci”.

El a pufnit. „Nu ai învăţat niciun truc nou, nu-i aşa? Duţi ofertele în altă parte. Nu sunt interesat”. Întoarse vârful de vis în degete. Nu reuşise niciodată să-şi dea seama cum funcţionează celălalt.

„Trebuie să-l răsuciţi în vârf”. Lanfear întinse o mână. Perrin o privi.

AT X. w. W – w-w

„Nu crezi că aş fi putut să o iau singură dacă aş fi vrut?” întrebă ea, amuzată. „Cine a fost cel care a dat jos animalele lui M’Hael pentru tine?”

El a ezitat, apoi i-a predat. Îşi trecu degetul mare de la vârf la lungimea mijlocie, iar ceva se auzi în interiorul lui. Ea întinse mâna şi răsuci capul. Afară, peretele slab de violet s-a micşorat şi a dispărut.

Ea i-a dat înapoi. „Răsuciţi-l din nou pentru a configura

câmpul – cu cât vă răsuciţi mai mult, cu atât va creşte mai mare – apoi glisati-vă degetul în sens invers fată de ceea ce am făcut pentru a-l bloca. Atenţie. Oriunde te-ai aşeza, va avea ramificaţii atât în lumea de veghe, cât şi în această lume şi îi va opri chiar şi pe aliaţii tăi să intre sau să iasă. Poţi să treci cu o cheie, dar nu o ştiu pentru acest vârf”.

— Mulţumesc, spuse Perrin cu sârguinţă. La picioarele lui, unul dintre bărbaţii adormiţi mormăi, apoi se rostogoli lângă el. „Este acolo... Nu există într-adevăr nicio modalitate de a rezista să fii întors? Nu pot face nimic?”

O

persoană poate rezista pentru o perioadă scurtă de timp”, a spus ea. „Doar pentru scurt timp. Cel mai puternic va eşua în cele din urmă. Dacă eşti un bărbat care se confruntă cu femei, acestea te vor bate repede”.

— Nu ar trebui să fie posibil, spuse Perrin, îngenunchind. „Nimeni nu ar trebui să poată *forţa* un om să se îndrepte către Umbră. Când toate celelalte ne sunt luate, această alegere ar trebui să rămână”.

— Oh, au de ales, spuse Lanfear, înghiontindu-l cu piciorul. „Ar fi putut alege să fie blânzi. Asta le-ar fi îndepărtat slăbiciunea şi nu ar fi putut niciodată să fie T X J» 7 X

Întoarse”.

„Nu este o alegere prea mare”.

„Aceasta este ţesătura Modelului, Perrin Aybara. Nu toate opţiunile vor fi bune. Uneori trebuie să profiţi din plin de o mulţime proastă şi să mergi pe furtună”.

E

d a privit-o ascuţit. „Şi spui că asta ai făcut? Te-ai alăturat Shadow pentru că era „cea mai bună” opţiune? Nu-l

cumpăr o clipă. Te-ai alăturat pentru putere. Toată lumea o ştie”.

„Gândeşte-te ce vrei, căţeluş de lup”, a spus ea, cu ochii devenind mai tari. „Am suferit pentru deciziile mele. Am suportat durere, agonie, întristare *chinuitoare* din cauza a ceea ce am făcut în viaţa mea. Suferinţa mea depăşeşte ceea ce ai putea concepe”.

„Şi dintre toţi Părăsiţii”, a spus Perrin, „ţi-ai ales locul şi l-ai acceptat cel mai uşor”.

Ea a adulmecat.

— Crezi că poţi să crezi povesti vechi de trei mii de ani?

„Mai bine să ai încredere în ei decât în cuvintele unuia ca tine”.

— Cum vrei, spuse ea, apoi se uită din nou la bărbaţii adormiţi. „Dacă te ajută să înţelegi, pui de lup, ar trebui să ştii că mulţi cred că oamenii ca aceştia sunt ucişi când are loc întoarcerea. Şi apoi altceva invadează corpul. Unii cred asta, cel puţin”. Ea a dispărut.

Perrin a oftat, apoi a ascuns vârful de vis şi s-a *mutat* înapoi pe acoperiş. De îndată ce a apărut, Gaul se învârte, trasând o săgeată.

— Tu eşti, Perrin Aybara?

„Sunt eu”.

— Mă întreb dacă ar trebui să cer dovezi, spuse Gaul, cu săgeata încă trasă. „Mi se pare că în acest loc, cineva s-ar putea schimba cu uşurinţă înfăţişarea”. Perrin zâmbi. „Aspectul nu este totul. Ştiu că ai doi *gai shain*, unul vrei, unul nu. Niciunul nu pare mulţumit să acţioneze ca *gai shain propriu-zis*. Dacă trăim prin asta, cineva s-ar putea căsători cu tine”.

— S-ar putea, aprobă Gaul, coborând arcul. „Se pare că va trebui să le iau pe amândouă sau pe niciuna. Poate că este o pedeapsă pentru că i-a făcut să-şi lase suliţele, deşi nu alegerea mea îi face să facă acest lucru, ci a lor”. A scuturat din cap. „Cupola a dispărut”.

Perrin ridică vârful de vis. „Este”.

„Care este următoarea noastră sarcină?”

— Să aştept, spuse Perrin, aşezându-se pe acoperiş, şi să vezi dacă scoaterea domului atrage atenţia lui Slayer.

„Dacă nu se întâmplă?”

— Atunci mergem la următorul loc probabil să-l găsim, spuse Perrin, frecându-şi bărbia. „Şi acolo este acolo unde sunt lupi de ucis”.

„Te-am auzit!” i-a strigat Canler lui Androl în mijlocul focului. „Arde-mă dacă nu este adevărat! Eram în magazinul meu de mai sus şi te-am auzit vorbind, cerşind! Am decis că trebuie să atacăm. Acum ori niciodată”.

Ţesăturile au explodat prin cameră. Pământul a erupt, iar Focul a tras din oamenii lui Taim la estradă spre oamenii de la Two Rivers. Fades s-a furişat prin cameră cu mantii care nu se mişcau, dezvelind săbiile.

Androl se îndepărtă grăbit de Canler, cu capul în jos, îndreptându-se spre Pevara, Jonneth şi Emarm pe marginea camerei. Canler îl auzise? Poarta pe care o făcuse, chiar înainte ca Taim să-l ridice în aer. Probabil că s-a deschis, atât de mic încât nu a putut să-l vadă.

Ar putea să facă din nou porţi. Dar numai foarte mici. Ce bun a fost asta? *Suficient pentru a opri focul lui Taim*, se gândi el, ajungând la Pevara şi la ceilalţi. Niciunul dintre cei trei nu era în stare să lupte. A ţesut o poartă, lovind

peretele, împingând să…

Ceva s-a schimbat.

Zidul a dispărut.

Androl se aşează, uluit pentru o clipă. Exploziile şi exploziile din cameră i-au asaltat urechile. Canler şi ceilalţi s-au luptat bine, dar băieţii Two Rivers s-au confruntat cu Aes Sedai complet antrenat şi poate cu unul dintre Forsaken. Scădeau unul cate unul.

Zidul dispăruse.

A 1 1 X – 1 – /V – /V 1

Androl se ridică încet, apoi se întoarse spre centrul încăperii. Taim şi oamenii lui au luptat pe estradă; ţesăturile care veneau de la Canler şi băieţii săi tremurau.

Androl se uită la Taim şi simţi un val puternic, copleşitor de furie. Turnul Negru a aparţinut lui Asha man, nu acestui om.

Era timpul ca Asha man să-l revendice.

a răcnit Androl, ridicând mâinile lângă el şi a ţesut o poartă. Puterea năvăli prin el. Ca întotdeauna, porţile lui sau aşezat mai repede decât oricare alţii, devenind mai mari decât ar fi putut să facă un om cu puterea lui.

— A construit pe acesta de mărimea unui vagon mare. La deschis cu faţa către canalele lui Taim, fixându-l la loc chiar în momentul în care îşi eliberau următoarea rundă de ţesături mortale.

Poarta a acoperit doar câţiva paşi şi s-a deschis în spatele lor.

Ţesăturile realizate de femeile şi bărbaţii lui Taim au lovit poarta deschisă – care atârna înaintea lui Androl ca o ceaţă în aer – apoi au explodat în spatele lor.

Weaves şi-a ucis propriii stăpâni, arzând pe Aes Sedai,

ucigând pe Asha man şi pe cei puţini Myrddraal rămaşi. Încordându-se la efort, Androl urlă mai tare şi deschise porţi mici pe legăturile lui Logain, rupându-le. Deschise un altul direct pe podea, sub scaunul lui Logain, lăsându-l din cameră într-un loc departe de Turnul Negru – unul care era, trimisul Luminii, în siguranţă.

Femeia numită Hessalam a fugit. În timp ce trecea printr-o poartă proprie, Taim a urmat-o cu alţi doi. Restul nu au fost atât de înţelepţi – pentru o clipă mai târziu, Androl a deschis o poartă lată cât podeaua, lăsând-o pe celelalte femei şi pe Asha man prin ea, ca să se prăbuşească la sute de metri.

15

Gâtul tău într-un cordon

Palatul Tarasin din Ebou Dar era *departe* de cel mai dificil loc în care pătrunsese Mat. Şi-a spus asta iar şi iar în timp ce atârna în afara unui balcon la trei etaie deasupra

V – -1. «J X

grădinii.

S-a agăţat cu o mană de o margine de marmură, în timp ce cu cealaltă îşi ţinea pălăria pe cap, cu *ashandarei prinşi* la spate. Îşi aşezase pachetul în grădinile de dedesubt.

Aerul nopţii era rece împotriva transpiraţiei care curgea pe părţile laterale ale feţei lui.

Deasupra/ o pereche de gardieni Deathwatch au zgomot în timp ce se mişcau pe balcon. Sânge şi cenuşă sângeroasă. Oamenii ăia nu şi-au scos niciodată armura? Arătau ca nişte gândaci. Abia le putea desluşi. Balconul era inconiurat de un paravan de fier pentru a împiedica oamenii să se uite la ocupanţi de dedesubt, dar Mat era suficient de aproape pentru a vedea paznicii mişcându-se înăuntru prin el.

Lumină, petreceau mult timp acolo. Braţul lui Mat a început să doară. Cei doi bărbaţi murmură unul către altul. Poate că urmau să se aşeze şi să bea un ceai. Scoate o carte, începe să citeşti pană noaptea. Tuon chiar trebuia să-i dea afară pe aceşti doi. De ce purtau o conversaţie pe îndelete pe un balcon? Ar putea fi asasini aici!

În cele din urmă, mulţumesc Luminii, cei doi au trecut mai departe. Mat a încercat să numere pană la zece înainte de a se ridica, dar a durat doar pană la şapte. A împins unul dintre paravanele neblocate şi a trecut peste balustrada balconului.

Mat expiră încet, cu braţele dureroase. Acest palat – în ciuda celor doi paznici – nu era nici pe departe la fel de inexpugnabil precum fusese Piatra, iar Mat intrase acolo. Avea un alt avantaj aici, desigur: locuise în acest palat, liber să vină şi să plece. În majoritatea cazurilor. S-a zgâriat la gât şi la eşarfa pe care o purta acolo. Pentru o clipă s-a simţit ca o panglică care s-a simţit ca un lanţ.

Tatăl lui Mat avea o zicala: ştii întotdeauna pe ce drum vei merge. Niciodată nu a existat un om atât de cinstit ca Abell Cauthon, şi toată lumea ştia asta, dar în unii oameni –

precum cei din Taren Ferry – nu se putea avea încredere mai departe decât puteau scuipa. În comerţul cu cai, spusese întotdeauna Abell, trebuia să fii pregătit să călăreşti şi întotdeauna trebuia să ştii pe ce drum vei merge.

În cele două luni pe care le-a trăit în acest palat, Mat învăţase toate ieşirile – fiecare crăpătura şi trecere, fiecare fereastra libera. Ce paravane de balcon erau uşor de deschis, care de obicei erau închise etanş. Dacă te-ai putea strecura afară, te-ai putea strecura înăuntru. S-a odihnit o clipă pe balcon, dar nu a intrat în camera de care era ataşata. Era la etajul trei, unde erau cazaţi oaspeţii. Poate că ar fi putut să se strecoare în acest fel, dar măruntaiele unei clădiri erau întotdeauna mai bine păzite decât pielea. Cel mai bine mergi pe afară.

A face asta presupunea mult *să nu* priveşti în jos. Din fericire, partea laterală a clădirii nu a fost greu de scalat. Piatra şi lemn cu multe maniere. Şi-a amintit că l-a pedepsit pe Tylin pentru asta odată.

Transpiraţia se strecura pe fruntea lui Mat ca nişte furnici pe un deal în timp ce se tara pe ecran, se trase în sus şi porni spre al patrulea nivel. Ashandarei îşi *bate* ocazional picioarele din spate. Simţea mirosul marii în briza. Lucrurile miroseau întotdeauna mai bine când cineva era sus. Poate ca asta se datora faptului că capetele miroseau mai bine decât picioarele.

Gând prost, *asta*, îşi spuse Mat. Orice să nu te gândeşti la înălţime. Se ridica pe o piatră de piatra, alunecând cu un picior mai jos şi trântind. A inspirat şi a expirat, gâfâind, apoi a continuat.

Acolo. Deasupra, putea vedea balconul lui Tylin. Camerele ei aveau mai multe, desigur; s-a dus după cel din dormitorul ei, nu pe cel alăturat sufrageriei ei. Acela era pe Piaţa Mol Hara, şi urcând acolo, avea să fie la fel de evident 7 W/KJ 7 1 1 – v liw ca o muscă într-o budinca alba.

Ridica din nou privirea spre balconul de fier acoperit cu arabescuri. Întotdeauna se întrebase dacă ar putea urca până la el. Cu siguranţă se gândise *să iasă* din ea.

Ei bine, n-ar fi un prost şi ar încerca din nou aşa ceva, asta era sigur. Doar de asta o dată, şi cu frânare. Matrim Cauthon ştia să aibă grijă de propriul gât. Nu supravieţuise atât de mult timp luându-şi şansele prost, cu noroc sau fără noroc. Dacă Tuon dorea să locuiască într-un oraş în care şeful armatelor ei încerca să o asasineze, asta era alegerea ei.

Dădu din cap pentru sine. Se urca, îi explica pe un ton foarte raţional că trebuie să părăsească oraşul şi că acest general Galgan o trăda. Apoi putea să se plimbe pe drum şi să-şi găsească nişte jocuri de zaruri. De aceea venise până la urmă în oraş. Dacă Rand era în nord, unde erau toţi trollocii, atunci Mat voia să fie cât mai departe de bărbat. Se simţea rău pentru Rand, dar orice persoană sănătoasă ar vedea că alegerea lui Mats era singura. Vârteiul de culori a început să se formeze, dar Mat l-a înăbuşit.

Raţional. Ar fi foarte raţional.

Transpirat, înjurând, cu mâinile dureroase, Mat se trase pe balconul de la etajul al patrulea. Unul dintre zăvoarele ecranului era slăbit aici, aşa cum fusese când locuia el la palat. Trebuia să intre în muncă rapidă cu un cârlig mic de sârmă. A intrat în balconul închis, a scos *ashandarei*, apoi s-

a întins pe spate, gâfâind de parcă tocmai ar fi fugit de la Andor la Te-ar.

După câteva minute, se ridică în picioare, apoi se uită pe ecranul neblocat de patru etaje. Mat s-a simţit destul de bine în legătură cu acea urcare.

A luat *ashandarei* şi s-a dus la uşile balconului. Tuon s-ar fi mutat fără îndoială aici, în camerele lui Tylin. Erau cei mai buni din palat. Mat deschise uşile. El doar se uita şi…

Ceva a ţâşnit din umbra dinaintea lui şi s-a trântit în uşă chiar deasupra capului lui.

7 TV/Tiv JXIX1” 1 /kw – j

Mat căzut, rostogolindu-se, scoţând cu o mână un cuţit şi ţinând *ashandarei* cu cealaltă. Uşa se deschise scârţâind din cauza şurubului arbaletei înfiptat în lemnul ei.

Selucia se uită afară o clipă mai târziu. Avea partea dreaptă a capului rasă curată, cealaltă parte acoperită cu pânză. Pielea ei era de culoarea cremei, dar orice bărbat care o credea moale avea să înveţe în curând altfel. Selucia v/K. – 1 1 A. 7 1 1 w ar putea să înveţe şmirghel câte ceva despre a fi dură.

Ea îndreptă spre el o mică arbalete, iar Mat se trezi zâmbind. „Ştiam eu!” el a exclamat. „Eşti bodyguard. Ai rejj / *J*

fost mereu”.

Selucia se încruntă. „Ce cauţi aici, prostule?”

— Oh, merg doar la o plimbare, spuse Mat, ridicându-se şi învelindu-şi cuţitul. „Se spune ca aerul nopţii este bun pentru un tip. Briza marii. Genul ăla de lucru”.

— Te-ai *urcat* aici? întreba Selucia, aruncând o privire peste marginea balconului, de parcă ar fi căutat o frânghie

sau o scară.

„Ce? Nu urci normal? Este foarte bun pentru braţe. Îmbunătăţeşte aderenta”.

Ea îi arunca o privire suferinda, iar Mat se trezi rânjind. Dacă Selucia era în căutarea unor asasini, atunci probabil ca Tuon era în regulă. Făcu un semn din cap spre arbaleta, care era încă îndreptata spre el. „Ai de gând sa.

Ea făcu o pauză, apoi ofta şi o coborî.

— Mulţumesc mult, spuse Mat. „Ai putea să scoţi ochiul unui om cu chestia aia şi, în mod normal, nu m-ar deranja, dar nu mai am ochi în zilele noastre”.

„Ce-ai făcut?” întreba Selucia sec. – Te duci cu un urs?

„Selucia!” spuse Mat, trecând pe lângă ea pentru a intra în camere. „A fost aproape o glumă. Ar trebui să cred că, cu puţin efort, s-ar putea să vă creştem simţul umorului. Ar fi atât de neaşteptat, încât am putea să te punem într-o menajerie şi să percepem bani ca să te vedem. „Vino să vezi minunatul *se jhin care rade*. Doar două cupru, în seara asta”.

— Ai pariat cu ochii pe ceva, nu-i aşa?

Mat se împiedica, impmgând uşa. El a chicotit. Uşoara! T-1 – 1 1 X 1 X 10* IIT J 1 7

Era ciudat de aproape de adevăr. „Foarte drăguţ”.

E un pariu pe care l-am câştigat, se gândi el, *indiferent*

Tk *JT* 1 – îi *r* 1 1

cum ar părea. Matrim Cauthon a fost singurul om care a făcut zaruri cu soarta lumii înseşi în punga cu premii. Desigur, data viitoare, ar putea găsi un erou prost care să-i ia locul. Ca Rand sau Perrin. Cei doi erau atât de plini de eroism, încât practic le picura din gura şi pe bărbie. El a

suprimat imaginile care încercau să se formeze. Uşoara! Trebuia să nu se mai gândească la cei doi.

„Unde este ea?” întreba Mat, uitându-se în jurul dormitorului. Cearşafurile patului erau deranjate – cu seriozitate nu şi-a imaginat panglici roz legate de acea tablie – dar Tuon nu era de văzut nicăieri.

— Afară, spuse Selucia.

„*Afară*? E miezul nopţii!”

„Da. O perioadă în care doar asasinii ar vizita. Eşti norocos ca ţinta mea a fost dezactivata, Matrim Cauthon.

— Nu te deranjează niciodată, spuse Mat. „Tu eşti garda ei de corp”.

L” / KT – x – I – p – 1

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse Selucia, făcând arbaleta să dispară în halate. „Sunt atât de *jhin* pentru împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna. Eu sunt Vocea ei şi vorbitorul ei de adevăr”.

— Minunat, spuse Mat, aruncând o privire spre pat. „Momeli pentru ea, nu-i aşa? întinsă în patul ei? Cu arbaleta pregătită, asasinii ar trebui să încerce să se strecoare?

Selucia nu a spus nimic.

Ei bine, unde este ea?” întrebă Mat. – Cenuşă sângeroasă, femeie! Asta este serios. Generalul Galgan însuşi a angajat oameni care să o omoare!

„Acea?” întrebă Selucia. „Eşti îngrijorat pentru *asta*!”

„La dracu’, sunt”.

„Galgan nu are de ce să-ţi faci griji”, a spus Selucia. „Este un soldat prea bun pentru a pune în pericol eforturile noastre actuale de stabilizare. Krisa este cea pentru care ar trebui să-ţi faci griji. Ea a adus trei asasini de la Seanchan.

Selucia aruncă o privire spre uşa balconului. Mat a observat pentru prima dată o pată pe podea care ar fi putut sânge. „Am prins două până acum. Milă. Am presupus că eşti al treilea”. Ea îl privi, de parcă s-ar fi gândit că el ar putea – împotriva oricărei logici – să fie cumva acel asasin.

— Eşti nebun, spuse Mat, trăgându-şi de pălărie şi aducându-şi *ashandarei*. „Mă duc la Tuon”.

„Asta nu mai este numele ei, să trăiască pentru totdeauna. Ea este cunoscută ca Fortuona; nu ar trebui să-i adresezi niciun nume, ci mai degrabă „Cea mai înaltă” sau „Cea mai bună”.

„O să o numesc cum aş naiba bine, te rog”, a spus Mat. „Unde este ea?” Selucia l-a studiat.

„Nu sunt *un* asasin”, a spus el.

„Nu cred că eşti. Încerc să mă hotărăsc dacă ar vrea să-ţi spun locaţia”.

„Sunt soţul ei, nu-i aşa?”

— Taci, spuse Selucia. „Tocmai ai încercat să mă convingi că nu eşti un asasin, acum ai vorbit despre asta? Omule prost. Ea este în grădinile palatului”.

„Este…”

— … în mijlocul nopţii, spuse Selucia. „Da, ştiu. Ea nu întotdeauna… ascultă logica”. El prinse un indiciu de exasperare în tonul ei. „Are cu ea o întreagă echipă a Gărzii Deathwatch”.

— Nu-mi pasă dacă îl are pe Creatorul însuşi cu ea, se răsti Mat, întorcându-se înapoi spre balcon. „Mă duc să o aşez şi să-i explic câteva lucruri”.

Selucia îl urmă şi se sprijini de prag, ridicând spre el o privire sceptică.

— Ei bine, poate nu o voi aşeza, într-adevăr, spuse Mat, uitându-se prin ecranul deschis la grădinile de dedesubt. T\ *A** * 1 – *A* 11* 1 I

„Dar îi voi explica – în mod logic – de ce nu poate să rătăcească în noaptea asta. Cel puţin, o să-i spun. Sânge şi cenuşă sângeroasă. Chiar suntem sus, nu-i aşa?”

„Oamenii normali folosesc scările”.

— Fiecare soldat din oraş mă caută, spuse Mat. „Cred că Galgan încearcă să mă facă să dispar”.

Selucia îşi strânse buzele.

„Nu ştiai despre asta?” întrebă Mat.

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap. „Nu este imposibil ca Galgan să fie atent pentru tine. Prinţul Corbilor ar fi competiţie, în circumstanţe normale. El este general al armatelor noastre, dar aceasta este o sarcină adesea atribuită Prinţului Corbilor”.

Prinţul Corbilor.

— Nu-mi aduce aminte, spuse Mat. „Am crezut că acesta era titlul meu când am fost căsătorit cu Fiica celor Nouă Luni. Nu s-a schimbat la înălţimea ei?

— Nu, spuse Selucia. „Nu încă”.

Mat dădu din cap, apoi oftă în timp ce se uită la urcuşul din faţa lui. A ridicat un picior pe balustradă.

„Există o altă cale”, a spus Selucia. „Vino înainte să-ţi rupi gâtul prost. Nu ştiu încă ce vrea ea de la tine, dar mă îndoiesc că înseamnă că vei cădea la moarte”.

Mat sări recunoscător de pe balustrada balconului, urmând-o pe Selucia în cameră. Deschise un dulap şi apoi deschise spatele într-un pasaj întunecat, închis în lemnul şi

— 1X1» X îl *t* piatra palatului.

x – V. /K → 4 – 1 w 1 4

— Sânge şi cenuşă de sânge, spuse Mat, băgându-şi capul înăuntru.

— Asta a fost aici tot timpul?

„Da”.

— S-ar putea să fie aşa cum a intrat, murmură Mat. „Trebuie să faci chestia asta, Selucia”.

„M-am descurcat mai bine. Când doarme Împărăteasa – să trăiască pentru totdeauna – doarme în pod. Ea nu doarme niciodată în această cameră. Nu am uitat cât de uşor a fost luat Tylin”.

7 i i 1 4 tk ar fi 11 i w a w 4 1 1

— E bine, spuse Mat. El se cutremură. „Am găsit lucrul care a făcut asta. Nu va mai smulge gâtul. Tylin şi Nalesean

K

ot dansa împreună despre asta. La revedere, Selucia. Lultumesc”.

— Pentru pasaj? ea a întrebat.

— Sau pentru că nu te-a ucis cu arbaleta?

— Pentru că nu m-ai numit Alteţă ca Musenge şi ceilalţi, mormăi Mat, intrând în pasai. A găsit un felinar atârnat pe perete şi a aprins-o cu crementul şi tinderul său.

În spatele lui, Selucia a râs. „Dacă asta te deranjează, Cauthon, ai o viaţă foarte iritantă înaintea ta. Există o singură modalitate de a nu mai fi Prinţul Corbilor, şi anume să-ţi găseşti gâtul într-un cordon”. Ea închise uşa dulapului.

Ce femeie plăcută este, *se* gândi Mat. Aproape că prefera zilele în care ea nu voia să vorbească cu el. Scuturând din cap, el porni pe coridor, realizând că ea nu-i spusese niciodată exact unde duce.

Rand a păsit prin tabăra lui Elayne de la marginea de est a pădurii Braem, însoţit de o pereche de Fecioare. Tabăra era întuneric, seara peste ei, dar puţini dormeau. Ei făceau pregătiri pentru a sparge tabăra şi a muta armata spre est, spre Cairhien, în dimineaţa următoare.

Doar doi paznici pentru Rand în seara asta. Se simţea aproape *expus* cu doi paznici, „deşi odată crezuse că orice număr de paznici era excesiv. Întoarcerea inevitabil a Roţii îi schimbase percepţia la fel de sigur ca şi anotimpurile.

A mers pe o potecă luminată de felinare care fusese, evident, cândva o potecă de joc. Această tabără nu fusese aici suficient de mult pentru a avea alte căi. Zgomote blânde au rupt calmul nopţilor: proviziile erau încărcate în căruţe, lamele de sabie erau măcinate pe pietre de aci, mâncarea fiind distribuită soldaţilor înfometaţi.

I W 1. – 1.7 1 1 1 1 Tk T 7 – W

Bărbaţii nu s-au chemat unul la altul. Nu numai că era

I 17CIITT1* wi – noapte, dar forţele Umbrei erau aproape în pădure, iar Trollocii aveau urechi bune. Cel mai bine este să ai obiceiul de a vorbi încet, nu de a striga dintr-o parte în alta a taberei. Lampioanele aveau scuturi care să dea doar o lumină blândă, iar focurile de gătit erau reduse la minimum.

Rand părăsi poteca, ducându-şi pachetul lung, trecând prin iarbă înaltă foşnind din poiană în drum spre cortul lui Tam. Aceasta ar fi o călătorie rapidă. Dădu din cap către acei soldaţi care salutau când trecea pe potecă. Au fost şocaţi să-l vadă, dar nu au fost surprinşi că a mers în tabără. Elayne îşi făcuse armatele conştiente de vizita lui anterioară.

Eu conduc aceste armate, spusese ea când s-au despărţit data trecută, *dar tu eşti inima lor*. *Tu i-ai adunat*, *Rand*. *Ei luptă pentru tine*. *Te rOg*, *lasă-i să te vadă când vei veni*.

Şi aşa a făcut. Şi-ar fi dorit să-i poată proteja mai bine, dar va trebui pur şi simplu să poarte aceasta povara. Secretul, s-a dovedit, nu fusese să se întărească până la ruptura. Nu fusese să devin amorţit. Fusese să merg cu durere, ca durerea ranilor de lângă el, şi să accept acea durere ca parte a lui.

Doi bărbaţi din Câmpul lui Emond au păzit cortul lui îţi 1 – 1 un – X I – A. – X A 1 J

Tams. Rand dădu din cap către ei în timp ce se îndreptau, salutând. Ban al’ Seen şi Dav al’ Thone – cândva, nu s-ar fi gândit niciodată să-i vadă salutând. Au făcut-o bine, de asemenea.

— Aveţi o sarcină solemna, bărbaţi, le spuse Rand. „La fel de important ca oricare pe acest câmp de lupta”.

— Îl apar pe Andor, Domnul meu? întreba Dav, confuz.

— Nu, spuse Rand. „Plezind tatăl meu. Ai grija sa o faci bine”. S-a împins în cort, lăsându-i pe Fecioare afară.

Tam stătea deasupra unei mese de călătorie, inspectând hartile. Rand a zâmbit. Era acelaşi aspect pe care îl purta Tam când inspecta o oaie care fusese prinsă în desiş.

— Se pare ca crezi că va trebui să mă urmăresc, spuse Tam.

Răspunzând la acest comentariu, Rand a decis că ar fi ca şi cum ai merge la cuibul unui arcaş și ar îndrăzni pe oricine dinăuntru să-l lovească. În schimb, şi-a pus pachetul pe masă. Tam se uita la pachetul lung, învelit în pânza, apoi îl trase de înveliş. Pânza s-a desprins, dezvăluind o sabie

maiestuoasa cu o teaca lăcuita în negru, pictata cu dragoni împletite de roşu şi aur. Tam ridica privirea cu o întrebare în ochi.

— Mi-ai dat sabia ta, spuse Rand. „Şi nu am putut să-l returnez. Acesta este un înlocuitor”.

Tam a scos sabia din teaca şi ochii i s-au mărit. „Este un cadou prea frumos, fiule”.

— Nimic nu este prea bine pentru tine, şopti Rand. „Nimic”.

Tam clatina din cap, strecurând lama înapoi în teaca. „Va ajunge doar într-un portbagaj, uitat ca ultimul. Nu ar fi trebuit să aduc niciodată acel lucru acasă. Ai pus prea multă grija în acea lama”. Se mişca să dea sabia înapoi.

Rand puse mâna peste cea a lui Tam. „Vă rog. Un maestru de lame merită o armă potrivită. Luaţi-o, asta îmi va uşura conştiinţa. Lumina ştie, orice povară pe care o pot uşura acum va ajuta în zilele ce vor urma.

Tam se strâmbă.

— E un truc murdar, Rand.

„Ştiu. Mi-am petrecut timpul cu tot felul de tipuri neplăcute în ultima vreme. Regi, funcţionari, domni şi 1 *fi* doamne”.

Tam luă cu reticenţă sabia înapoi.

„Gândeşte-te la asta ca pe o mulţumire”, a spus Rand, „din toată lumea către tine. Dacă nu m-ai fi învăţat despre flacără şi vid cu toţi aceşti ani în urmă... Lumină, Tam. Nu aş fi aici acum. Aş fi mort, sunt sigur de asta”. Rand se uită în jos la sabie. „A gândi. Dacă nu ai fi vrut să fiu un arcaş bun, nu aş fi învăţat niciodată lucrul care m-a ţinut sănătos 7* 1 1 *f JJ f* în vremurile grele”.

Tam adulmecă. „Flacăra şi vidul nu sunt despre tir cu arcul”.

„Da, ştiu. Sunt tehnica unui spadasin”.

— Nici ele nu sunt despre săbii, spuse Tam, punându-şi sabia de centură.

„Dar”.

„Flacăra şi vidul sunt aproape în centru”, a spus Tam. „Şi despre pace. L-aş învăţa fiecărei persoane din acest pământ, soldat sau nu, dacă aş putea”. Expresia i s-a înmuiat. „Dar, Light, ce fac? Vă dau lecţii? Spune-mi, de unde ai această armă?”

„L-am găsit”.

„Este o lamă la fel de fină pe cât am văzut-o vreodată”. Tam o scoase din nou, uitându-se la faldurile metalului. „Este antic. Şi folosit. Bine folosit. Îngrijit, cu siguranţă, dar acest lucru nu a stat doar în cutia de trofee a vreunui lord războinic. Bărbaţii au balansat această lamă. Ucis cu ea”.

„Aparţinea… unui suflet înrudit”.

Tam se uită la el, cercetându-i ochii. „Ei bine, atunci presupun că ar trebui să-l încerc. Haide”.

„Noaptea?”

— Încă e seara devreme, spuse Tam. „Acesta este un moment bun. Terenurile de antrenament nu vor fi înfundate”.

Rand ridică o sprânceană, dar se dădu deoparte când Tam înconjură masa şi părăsi cortul. Rand l-a urmat, Fecioarele căzând în spatele lor şi şi-a urmat tatăl până la terenurile de antrenament din apropiere, unde câţiva Gardieni s-au luptat, luminaţi de felinare aprinse pe stâlpi.

Lângă raftul cu arme de antrenament din lemn, Tam a scos

noua sabie şi s-a mutat în câteva forme. Deşi părul n era cărunt, faţa încreţită în jurul ochilor, Tam al’ Thor se mişca ca o panglică de mătase în vânt. Rand nu-şi văzuse niciodată tatăl luptând, nici măcar spar. Într-adevăr, o bucată din el avusese probleme să-şi imagineze blândul Tam al’ Thor ucigând altceva decât un cocoş pentru focar.

Acum a văzut. Iluminat de lumina pâlpâitoare a felinarului, Tam al’ Thor se strecură în formele de sabie ca o pereche confortabilă de cizme. În mod ciudat, Rand s-a trezit gelos. Nu a tatălui său în mod specific, ci a oricărui care ar putea cunoaşte pacea practicii sabiei. Rand ridică mâna, apoi ciotul celuilalt. Multe dintre formulare necesitau două mâini. A lupta aşa cum a făcut Tam nu era acelaşi lucru cu a lupta cu sabia scurtă şi scutul, aşa cum au făcut mulţi oameni din infanterie. Acesta a fost altceva. Rand s-ar putea să mai poată lupta, dar nu ar putea face *asta niciodată*. Nu mai mult decât ar putea dansa unui bărbat căruia îi lipseşte un picior.

Tam a terminat Hare Finds Its Hole, alunecând arma în teacă într-o singură mişcare lină. Lumina portocalie a lanternei s-a reflectat pe lamă când a alunecat în capacul său.

— Frumos, spuse Tam. „Lumina, greutatea, construcţia… Este forjat de putere?”

— Nu ştiu, spuse Rand.

Nu avusese niciodată şansa de a lupta cu ea.

Tam a luat o cană cu apă de la un băiat care serveşte. Câţiva recruţi mai noi au alergat prin formaţiuni de ştiucă din depărtare, lucrând până târziu în noapte. Fiecare moment de antrenament a fost preţios, mai ales pentru cei

care nu au fost des în prima linie.

Noi recruţi, se gândi Rand, privându-i. *Şi acestea sunt povara mea*. *Fiecare om care luptă*.

Ar găsi o modalitate de a-l învinge pe Cel întunecat. Dacă nu a făcut-o, aceşti oameni s-au luptat în zadar.

— Eşti îngrijorat, fiule, spuse Tam, întinzându-i ceaşca înapoi băiatului care serveşte.

Rand se linişti, găsindu-şi pacea, întorcându-se către Tam. Şi-a amintit, din vechile sale amintiri, ceva dintr-o carte. *Cheia conducerii se află în valurile ondulate*. Nu ai putea găsi linişte pe un corp de apă dacă era tulburare dedesubt. De asemenea, nu ai putea găsi pacea şi concentrarea într-un grup decât dacă liderul însuşi avea pace în interior.

Tam îl privi, dar nu îl provoa pe Rand pe masca bruscă de control pe care o adoptase. În schimb, Tam se întinse în lateral şi luă una dintre săbiile echilibrate din lemn de antrenament din suport. I-a aruncat-o lui Rand, care l-a prins, stând cu celălalt braţ încrucişat la spate.

— Tată, spuse Rand, avertisment, în timp ce tatăl său luă o altă sabie de lupta. „Nu este o idee bună”.

— Am auzit că ai devenit un adevărat spadasin, spuse Tam, făcând câteva mişcări cu sabia de antrenament pentru a-i testa echilibrul. „Aş vrea să văd ce poţi face. Numiţi asta mândria unui tată”.

Rand oftă, ridicându-şi celălalt braţ, arătând ciotul. Ochii oamenilor aveau tendinţa să alunece de pe ea, de Barcă ar fi văzut un Om Gri. Nu le-a plăcut ideea că ragonul lor Renăscut era defect.

Nu le-a spus niciodată cât de obosit se simţea, înăuntru. Trupul lui era uzat, ca o piatră de moară care a funcţionat

de generaţii. Era încă destul de dur pentru a-şi face treaba şi *ar fi făcut-o*, dar Light, se simţea obosit uneori. A purta speranţele a milioane de oameni era mai greu decât a ridica orice munte.

Tam nu a dat nicio atenţie ciotului. A scos o batistă şi a înfăşurat-o în jurul uneia dintre mâini, apoi a legat-o strâns folosind dinţii.

— Nu voi putea să strâng nimic cu mâna liberă, spuse el, balansând din nou sabia. „Va fi o luptă corectă. Haide, fiule”.

Vocea lui Tam purta autoritate – autoritatea unui tată. Era acelaşi ton pe care îl folosise cândva ca să-l scoată pe Rand din pat să se ducă la gunoi în magazia de muls.

Rand nu putea să nu asculte de acea voce, nu de cea a lui Tam. Tocmai a fost încorporat în el. Oftă, făcând un pas înainte. „Nu am nevoie de sabia ca să mai lupt. Eu am Puterea Unică”.

„Ar fi important”, a spus Tam, „dacă sparringul chiar acum ar avea vreo legătură cu lupta”.

Rand se încruntă. „Ce”.

Tam a venit la el.

Rand a parat cu un leagăn fără inimă. Tam a intrat în Feathers in the Wind, învârtindu-şi sabia şi dând o a doua lovitură. Rand se dădu înapoi, părând din nou. Ceva se agita în interiorul lui, o nerăbdare. Când Tam a atacat a doua oară, Rand a ridicat sabia şi, prin instinct, şi-a adunat mâinile.

Numai că nu avea cealaltă mână să apuce fundul sabiei. Asta i-a lăsat strânsoarea slabă, iar când Tam a lovit din nou, aproape că a răsucit sabia din strânsoarea lui Rand.

Land a întins dinţii, făcându-se înapoi. Ce ar spune Lan, dacă ar fi văzut această performanţă proastă a unuia dintre elevii săi? *Ce ar spune*? *El ar spune*: „*Rand*, *nu te băga în lupte cu sabia*. *Nu le poţi câştiga*. *Nu mai*”.

Următorul atac al lui Tam a făcut drept, apoi a venit şi l-a lovit pe Rand pe coapsă cu o lovitură puternică. Rand a dansat pe spate, îngrozit. Tam chiar îl *lovise*, şi puternic. Bărbatul cu siguranţă nu s-a reţinut.

X” – JL 7 1 1 7 1 1 J – Cât timp trecuse de când Rand se luptase cu cineva care chiar era dispus să-l rănească? Prea mulţi l-au tratat ca pe sticlă. Lan nu făcuse niciodată asta.

Rand s-a aruncat în luptă, încercând Boar Rushs Down the Mountain. L-a bătut pe Tam pentru câteva clipe, dar apoi o palmă din arma lui Tam aproape că a răsucit din nou sabia din mâna lui Rand. Săbiile lungi, concepute pentru maeştrii de sabie, erau greu de stabilizat corect fără o mână a doua.

Rand mârâi, încercând din nou să cadă într-o poziţie cu două mâini, eşuând din nou. Învăţase, până acum, să facă faţă a ceea ce pierduse – cel puţin în viaţa normală. De la pierderea fizică, nu petrecuse timp întrebat, deşi intenţionase să o facă.

Se simţea ca un scaun căruia îi lipsea unul dintre picioare. Se putea echilibra, cu efort, dar nu foarte bine. A luptat, a încercat formă după formă, dar abia s-a ţinut împotriva atacurilor lui Tam.

Nu a putut să o facă. Nu bine, deci de ce se deranja? În această activitate, era defect. Spamngul nu avea sens. Se întoarse, cu sudoare curgându-i din frunte, şi-şi aruncă haina deoparte. Încercă din nou, călcând cu grijă pe iarba călcată în picioare, dar din nou Tam îl stăpâni, aproape că-şi

trânteşte picioarele de sub el.

Asta nu are rost! *De ce lupta cu o singură mână*? *De ce să nu găseşti o altă cale*? *De ce*...

Tam făcea asta.

Rand a continuat să lupte, defensiv, dar şi-a îndreptat atenţia către Tam. Tatăl lui trebuie să fi exersat lupta cu o mână; Rand o putea citi în mişcările lui, aşa cum nu încerca – prin instinct – să continue să apuce mânerul cu mâna legată. Luând în considerare, Rand ar fi trebuit probabil să exerseze sparringul cu o singură mână. Multe răni ar putea răni mâna, iar unele forme s-au concentrat asupra atacurilor la braţe. Lan îi spusese să exerseze să-şi inverseze prinderile. Poate că lupta cu o mană ar fi urmat în continuare.

— Dă-i drumul, fiule, spuse Tam.

„Să las de la ce?”

„Tot”. Tam a intrat în grabă, aruncând umbre în lumina felinarului, iar Rand a căutat golul. Toată emoţia a intrat în /-I v v v *A* I I 1 – /K L „1 1 I 7

flacără, lăsându-l gol şi întreg deodată.

T T 1 – *y* k „/ /V – 1 – k – 1

Următorul atac aproape că îi sparge capul. Rand blestemă, intrând în Heron în Reeds, aşa cum îl învăţase Lan, cu sabia ridicată pentru a bloca următoarea lovitură. Din nou, acea mână lipsă a lui a încercat să prindă mânerul. Nu se putea dezinvăţa ani de antrenament într-o seară!

Să mergem.

Vântul a suflat peste camp, purtând cu el parfumul unui /V J J *x*-\ *JT* 1 * x x J A

pământ pe moarte. Muşchi, mucegai, putregai.

Moss a trăit. Mucegaiul era un lucru viu. Pentru ca un copac să putrezească, viaţa trebuia să progreseze.

Un bărbat cu o mână era încă un om, iar dacă mâna aceea ţinea o sabie, era totuşi periculos.

Tam a căzut în Hawk Spots the Hare, o formă foarte agresivă. L-a încărcat pe Rand, legănându-se. Rand a văzut următoarele câteva momente înainte ca acestea să se întâmple. Se văzu ridicând sabia în forma potrivită pentru a bloca – o formă care îi cerea să-şi expună sabia la un echilibru prost, acum că nu mai avea mâna a doua. O văzu pe Tam tăind sabia pentru a o răsuci în strânsoarea lui Rand. A văzut următorul atac revenind şi luându-l pe Rand la gât.

Tam ar îngheţa înainte de a lovi. Rand ar pierde spatele.

Să mergem.

Rand îşi schimbă strânsoarea sabiei. Nu s-a gândit de X? w – Îl* 1 r-l – 1 – I

ce; a făcut ceea ce i s-a părut bine. Când Tam s-a apropiat, Rand şi-a aruncat braţul stâng în sus pentru a-şi stabiliza mâna în timp ce îşi pivota sabia în lateral. Tam s-a conectat, arma alunecând de pe sabia lui Rand, dar fără să o desprindă.

Schimbarea înapoi a lui Tam a venit aşa cum era de aşteptat, dar a lovit cotul lui Rand, cotul braţului inutil. Nu atât de inutil până la urmă. A blocat eficient sabia, deşi *trosnirea* ei a trimis un fior de durere pe braţul lui Rand.

I *A* – i 1** * – Tam încremeni, făcând ochii mari – mai întâi surprins că fusese blocat, apoi ingryorat aparent de legătura cu o lovitură puternică asupra braţului lui Rand. Probabil că fracturase osul.

„Rand”, a spus Tam, „eu…”

Rand făcu un pas înapoi, îşi încruci-Să braţul rănit la spate şi ridică sabia. A respirat parfumurile adânci ale unei lumi rănite, dar nu moarte.

A atacat. Kingfisher loves in the Nettles. Rand nu a ales-o; s-a întâmplat. Poate că era postura lui, sabia scoasă, celălalt braţ încrucişat la spate. Asta l-a condus cu uşurinţă în forma ofensivă.

Tam s-a blocat, precaut, făcând un pas în lateral în iarba maro. Rand se legănă în lateral, curgând în următoarea sa formă. A încetat să mai încerce să-şi oprească instinctele, iar corpul său s-a adaptat provocării. În siguranţă în vid, nu trebuia să se întrebe cum.

Concursul a continuat cu seriozitate, acum. Săbiile pocnind cu lovituri ascuţite, Rand ţinându-şi mâna la spate Şi *simţind* care ar trebui să fie următoarea lui lovitură. Nu a luptat la fel de bine ca odinioară. Nu putea; unele forme îi erau imposibile şi nu putea lovi cu atâta forţă ca odinioară.

S

— A potrivit cu Tam. Pană la un punct. Orice spadasin putea spune cine era cel mai bun în timp ce luptau. Sau, cel puţin, puteau să spună cine avea avantajul. Tam a avut-o aici. Rand era mai tânăr şi mai puternic, dar Tam era atât *de solida*. Exersase lupta *cu* o mană. Rand era sigur de asta.

Nu i-a păsat. Acest focus… îi ratase această focalizare. Având atâtea motive de îngrijorare, atât de multe de purtat, nu reuşise să se dedice ceva atât de simplu ca un duel. A găsit-o acum şi s-a turnat în ea.

Pentru o vreme, el nu a fost Dragonul Renăscut. Nici

măcar nu era fiu cu tatăl său. A fost student cu maestrul său.

În asta şi-a amintit că, oricât de bun ar fi devenit, oricât şi-ar fi amintit acum, mai erau multe de învăţat.

Au continuat să se lupte. Rand nu a numărat cine câştigase ce schimb; doar a luptat şi s-a bucurat de liniştea ei. În cele din urmă, se trezi epuizat în sensul bun – nu în modul uzat pe care începuse să-l simtă în ultima vreme. A fost epuizarea muncii bune făcute.

Transpirat, Rand şi-a ridicat sabia de antrenament către Tam, indicând că a terminat. Tam se dădu înapoi, ridicând propria sabie. Bătrânul zâmbea.

În apropiere, stând lângă felinare, o mână de Gardieni au început să aplaude. Nu era un public mare – doar şase bărbaţi – dar Rand nu-i observase. Fecioarele şi-au ridicat suliţele în semn de salut.

„A fost o greutate destul de mare, nu-i aşa?” întrebă Tam.

„Ce greutate?” a răspuns Rand.

„Mana aceea pierdută pe care ai purtat-o”.

Rand se uită în jos la ciotul lui. „Da. Cred că aşa a fost”.

Pasajul secret al lui Tylin ducea către grădini, deschizându-se într-o gaură foarte îngustă, nu departe de locul unde Mat începuse urcarea. S-a tarat afară, îndepărtându-şi praful de pe umeri şi genunchi, apoi şi-a întins gâtul pe spate şi şi-a ridicat privirea spre balconul de deasupra. Se urcase pe înălţimile clădirii, apoi se tarase prin măruntaiele ei. Poate a fost o lecţie în asta undeva. Poate că Matrim Cauthon ar trebui să caute pasaje secrete înainte de a decide să escaladeze o clădire sângeroasă cu patru etaje.

A păsit încet în grădini. Plantele nu mergeau bine. Aceste

ferigi ar trebui să aibă mult mai multe frunze, iar copacii erau goi ca o Fecioară în cortul de sudoare. Nesurprinzător. Întregul pământ s-a ofilit mai repede decât un băiat de la Bel Ţine fără parteneri de dans. Mat era aproape sigur că Rand era de vină. Rand sau Cel întunecat. Mat putea să urmărească fiecare problemă sângeroasă din viaţa lui la una sau la alta. Acele culori aprinse…

Moss încă mai trăia. Mat nu auzise niciodată despre folosirea muşchilor într-o grădină, dar ar fi putut jura că aici fusese făcut să crească pe stanci în modele. Poate că, când totul a dispărut, grădinarii au folosit ceea ce au putut găsi.

I-a trebuit câteva căutări, scoţând printre arbuşti uscaţi şi pe lângă paturi de flori moarte, pentru a-l găsi pe Tuon. Se aşteptase să o găsească stand liniştită în gânduri, dar ar fi trebuit să ştie mai bine.

Mat s-a ghemuit lângă o ferigă, nevăzută de cei aproximativ zeci de gardieni de la Deathwatch care stăteau într-un inel în jurul lui Tuon, în timp ce aceasta trecea printr-o serie de poziţii de luptă. Era luminată de o pereche de felinare care emanau o strălucire albastră ciudată, constantă. Ceva ardea în ei, dar nu era o flacără obişnuită.

Lumina strălucea pe pielea ei moale şi netedă, care era umbra pământului bun. Purta o *a solma palida*, o rochie despicată pe laterale, arătând dedesubt jambiere albastre. Tuon avea un cadru uşor; făcuse odată greşeala de a presupune că asta însemna că ea era fragilă. Nu aşa.

Şi-a bărbierit din nou capul cum trebuie, acum că nu se mai ascundea. Calviţia îi arăta bine, oricât de ciudat era. Se mişcă în strălucirea albastră, trecând printr-o succesiune de forme de luptă cu mâinile, cu ochii închişi. Părea că se lupta

cu propria ei umbră.

Mat prefera un cuţit bun – sau, mai bine, *ashandarei lui* – *decât* lupta cu mâinile. Cu cât avea mai mult spaţiu între el şi un tip care încerca să-l omoare, cu atât mai bine. Nici Tuon nu părea să aibă nevoie. Privind-o, îşi dădu seama cât de norocos fusese în noaptea în care o luase. Neînarmată, era mortală.

Ea a încetinit, fluturându-şi mâinile în faţa ei într-un model blând, apoi le-a împins rapid în lateral. A inspirat şi şi-a dus braţele pe cealaltă parte, tot corpul ei răsucindu-se.

O iubea?

Întrebarea îl făcu pe Mat inconfortabil. Îi zgâriase marginile minţii de săptămâni încoace, ca un şobolan care încearcă să-l ia pe grăunte. Nu era genul de întrebare pe care trebuia să o pună Matrim Cauthon. Matrim Cauthon îşi făcea griji doar pentru fata în genunchi şi pentru următoarea aruncare a zarurilor. Întrebările despre chestiuni precum dragostea erau cel mai bine lăsate lui Ogier, care avea timp să stea şi să privească copacii – ai 1 71 1

crescând.

Se căsătorise cu ea. A fost un accident, nu-i aşa? Vulpile însângerate îi spuseseră că o va face. Se căsătorise cu el înapoi. Încă nu ştia de ce. Ceva de-a face cu acele prevestiri despre care vorbea? Curtea lor fusese mai mult un loc decât o dragoste. Lui Mat i-au plăcut jocurile şi a jucat întotdeauna pentru a câştiga. Mâna lui Tuon fusese premiul. Acum că l-a avut, ce a făcut cu el?

Ea şi-a continuat formele, mişcându-se ca o trestie în vânt. O înclinare în acest sens, apoi un val de mişcare în acest sens. Aiel a numit lupta un dans. Ce ar crede ei despre

asta? Tuon se mişcă la fel de graţios ca orice Aiel. Dacă bătălia era un dans, cea mai mare parte a fost făcută pe muzica unui bar zbuciumat. Acest lucru a fost făcut pe melodia legănată a unui maestru cântăreţ.

Ceva se mişcă peste umărul lui Tuon. Mat se încordă, uitându-se în acel întuneric. Ah, era doar un grădinar. Un ti p cu aspect obişnuit, cu o şapcă pe cap şi obraji pistrmaţi. Abia merită remarcat. Mat îl scoase din minţi şi se aplecă în faţă pentru a-l privi mai bine pe Tuon. El a zâmbit la frumuseţea ei.

De ce ar fi plecat un grădinar la ora asta? el a crezut. *Trebuie să fie un tip ciudat de tip*.

Mat se uită din nou la bărbat, dar a avut dificultăţi în al alege. Grădinarul a păşit între doi membri ai Garzii Deathwatch. Nu păreau să le pese. Nici Mat nu ar trebui. Trebuie să aibă încredere în bărbat…

Mat băgă mâna în mânecă şi eliberă un cuţit. A ridicat-o fără a se lăsa să se gândească de ce. Făcând asta, mâna lui a periat una dintre ramuri atât de uşor.

Ochii lui Tuon s-au deschis brusc şi, în ciuda luminii slabe, ea s-a concentrat direct asupra lui Mat. Ea a văzut cuţitul din mâna lui, gata să arunce.

Apoi se uită peste umăr.

aruncă Mat, cuţitul reflectând lumina albastră în timp ce se învârtea. Trecu la mai puţin de un deget de la bărbia lui Tuon, lovindu-l pe grădinar în umăr în timp ce ridica un cuţit al lui. Bărbatul icni, împleticindu-se înapoi. Mat ar fi preferat să-l ia în gât, dar nu ar fi vrut să rişte să-l lovească pe Tuon.

În loc să facă lucrul sensibil şi să se îndepărteze, Tuon sări spre bărbat, cu mâinile îndreptându-se spre gâtul lui. Asta l-

a făcut pe Mat să zâmbească. Din nefericire, bărbatul a avut suficient timp – iar ea a fost suficient de dezechilibrat – încât el a reuşit să împingă înapoi şi să se încurce între zăpăciţi Deathwatch Guards. Al doilea pumnal al lui Mat a lovit pământul în spatele călcâiului asasinului, când acesta a dispărut în noapte.

O

secundă mai târziu, trei bărbaţi – fiecare cântărind aproximativ la fel ca o clădire mică – s-au prăbuşit deasupra lui Mat, trântindu-şi fata de pământul uscat. Unul i-a călcat încheietura mâinii, iar altul i-a smuls *ashandarei* de la el.

„Stop!” lătră Tuon. „Eliberează-l! Mergeţi după celălalt, proştilor!”

— Altul, Majestate? întrebă unul dintre gardieni. „Nu a fost altul”.

„Atunci cui îi aparţine acel sânge?” întrebă Tuon, arătând spre pata întunecată de pe pământ pe care asasinul o lăsase în urmă. „Prinţul Corbilor a văzut ceea ce tu nu ai văzut. Caută în zonă!”

Gardienii Deathwatch au coborât încet de pe Mat. El scoase un geamăt. Cu ce i-au hrănit aceşti bărbaţi? Cărămizi? Nu-i plăcea să fie numit „Alteţă”, dar puţin respect ar fi fost frumos aici. Dacă l-ar fi împiedicat să stea pe el, asta era.

Se ridică în picioare, apoi întinse mâna unui gardian de pază a morţii. Faţa tipului avea mai multe cicatrici decât piele. I-a întins lui Mat *ashandarei*, apoi a plecat să ajute să cerceteze grădina.

Tuon şi-a încrucişat braţele, evident neclintită.

— Ai ales să amâni întoarcerea ta la mine, Matrim.

„Întârzie-mi… Am venit să te avertizez, nu să mă întorc la tine. Sunt propriul meu om”.

— Poţi să te prefaci orice doreşti, spuse Tuon, privind peste umăr, în timp ce Gardienii Deathwatch loveau tufişul. „Dar nu trebuie să stai departe. Eşti important pentru Imperiu şi am de folos pentru tine.

— Sună încântător, mormăi Mat.

„Ce-a fost asta?” întrebă Tuon încet. „Nu l-am văzut pe bărbat până când nu ai atras atenţia. Aceşti paznici sunt cei mai buni din Imperiu. L-am văzut acolo pe Daruo prinzând o săgeată în zbor cu mâna goală, iar Barrin l-a oprit odată pe un om să sufle pe mine pentru că bănuia un asasin a cărui gură era plină de otrăvuri. El a avut dreptate”.

— Se numeşte Omul Gri, spuse Mat, tremurând. „Există ceva ciudat de obişnuit la ei – sunt greu de observat, greu de fixat”.

— Omul cenuşiu, spuse Tuon cu linişte. „Mai multe mituri prind viaţă. Ca trollocii tăi”.

„Trolloc-urile sunt reale, Tuon. Sângeros…”

„Desigur, trollocii sunt reali”, a spus ea. „De ce nu aş crede că sunt?” Ea îl privi sfidătoare, de parcă l-ar fi îndrăznit să menţioneze vremurile în care le-a numit mituri. „Acest Om Gri pare să fie şi real. Nu există altă explicaţie pentru ce gărzile mele l-au lăsat să treacă”.

— Am destulă încredere în Deathwatch Guards, spuse Mat, frecându-şi umărul acolo unde unul dintre ei îşi pusese genunchiul.

— Dar nu ştiu, Tuon. Generalul Galgan încearcă să te omoare; ar putea lucra cu inamicul”.

— Nu vrea să mă omoare serios, spuse Tuon indiferent.

„Eşti nebun?” întrebă Mat.

„Eşti al naibii de prost?” ea a întrebat. „El a angajat asasini numai de pe acest pământ, nu ucigaşi adevăraţi”.

„Acel Omul Gri este de pe acest pământ”, a subliniat Mat.

Asta a liniştit-o. „Cu cine ai jucat cu ochiul acela?”

Uşoară! Oare toată lumea avea să-l întrebe în acest fel? „Am trecut printr-o perioadă dificilă”, a spus el. „Am reuşit cu viaţă, ceea ce este tot ce contează”.

„Hmm. Şi ai salvat-o? Cel pe care ai mers să-l salvezi?”

„De unde ai ştiut despre asta?”

Ea nu a răspuns. „Am decis să nu fiu geloasă. Eşti norocos. Ochiul lipsă ţi se potriveşte. Înainte, erai prea drăguţă”.

Prea drăguţ? Uşoară. Ce însemna asta?

— Apropo, mă bucur să te văd, spuse Mat. A aşteptat câteva clipe. „De obicei, când un tip spune aşa ceva, se obişnuieşte să le spui că şi tu eşti fericit să-i vezi”.

„Eu sunt Împărăteasa acum”, a spus Tuon. „Nu îi aştept pe alţii şi nu mi se pare bine că cineva s-a întors. Se aşteaptă întoarcerea lor, deoarece mă servesc”.

„Ştii cum să faci un om să se simtă iubit. Ei bine, ştiu ce simţi pentru mine”.

„Şi cum este?”

„Te-ai uitat peste umăr”.

Ea clătină din cap. „Uitasem că eşti extrem de bun să spui ceea ce nu are sens, Matrim”.

„Când m-ai văzut”, a explicat Mat, „cu un pumnal în mană – ca şi cum ar fi să te arunci în tine – nu ţi-ai chemat gardienii. Nu ţi-a fost teamă că sunt aici să te ucid. Te-ai uitat peste umăr să vezi la ce ţintesc. Acesta este cel mai iubitor gest pe care cred că l-ar putea primi un bărbat de la

o femeie. Dacă nu ai vrea să stai puţin pe genunchiul meu.

Ea nu a răspuns. Uşoară, dar părea rece. Oare totul avea să fie diferit, acum că era împărăteasa? Nu ar fi putut-o pierde deja, nu-i aşa?

— 1 1 T7 1 7 – 1 – T\ J1 1 – i

Furyk Karede, căpitanul Garzii Deathwatch, a sosit curând cu Musenge mergând în spatele lui. Karede părea că tocmai şi-ar fi găsit casa în flăcări. Ceilalţi gardieni de la Deathwatch l-au salutat şi păreau să se ofilească în faţa lui.

— Împărătească, ochii mei sunt în jos, spuse Karede, coborându-se pe burtă înaintea ei. „Mă voi alătura celor care v-au eşuat în a vă răspândi vieţile în faţa voastră, de îndată ce o nouă echipă va sosi pentru a vă proteja”.

„Vieţile voastre sunt ale mele”, a spus Tuon, „şi nu le puneţi capăt decât dacă vă dau permisiunea. Acest asasin nu era de naştere naturală, ci o creaţie a Umbrei. Ochii tăi nu sunt în jos. Prinţul Corbilor te va învăţa cum să vezi acest tip de creatură, aşa că nu vei mai fi atât de surprins”. Mat era destul de sigur că Grey Men *erau* de naştere naturală, dar la fel şi Trollocii şi Fades. Nu mi s-a părut potrivit să-i subliniez acest lucru lui Tuon. În plus, altceva din ordinele ei îi atrase atenţia.

— Ce am de gând să fac, acum? întrebă Mat.

T k „z r-j-i /V i i – i i – * 1 1 Z-”1 1 * 1

— Învaţă-i, spuse Tuon încet. „Eşti Prinţul Corbilor. Aceasta va face parte din îndatoririle tale”.

— Trebuie să vorbim despre asta, spuse Mat. „Toţi cei care mă numesc „Alteţă” nu vor face, Tuon. Pur şi simplu nu va fi”.

Ea nu a răspuns. Ea a aşteptat în timp ce căutarea

continua şi nu a făcut nicio mişcare pentru a se retrage în palat.

În cele din urmă, Karede s-a apropiat din nou. „Cel mai înalt, nu există nicio urmă de lucru în grădini, dar unul dintre oamenii mei a găsit sânge pe perete. Bănuiesc că asasinul a fugit în oraş”.

„Este puţin probabil să încerce din nou în seara asta”, a spus Tuon, „în timp ce suntem alertaţi. Nu răspândiţi vestea despre asta soldaţilor de rând sau gardienilor. Informează-mi Vocea că şiretlicul nostru a încetat să mai fie eficient şi că va trebui să luăm în considerare unul nou”.

— Da, împărătească, spuse Karede, făcând din nou o plecăciune.

„Deocamdată”, a spus Tuon, „degajaţi şi asiguraţi perimetrul. Voi petrece timp cu consoarta mea, care mi-a cerut să „l fac să se simtă iubit”.

— Nu este tocmai… spuse Mat în timp ce membrii Gărzii Deathwatch păleau în întuneric.

Tuon îl studie pe Mat o clipă, apoi începu să se dezbrace.

„Uşoară!” spuse Mat. – Ai *vrut* să spună serios?

„Nu am de gând să stau pe genunchiul tău”, a spus Tuon, scoţându-şi un braţ din halat, dezvăluindu-şi sânii, „deşi ţi-aş permite să stai pe al meu. În seara asta, mi-ai să alvat viaţa. Asta îţi va câştiga un privilegiu special. 117 7 *s* X X

Aceasta”.

Se întrerupse când Mat o apucă şi o sărută. Era încordată de surprindere. *În grădina însângerata*, se gândi el. *Cu soldaţii în picioare*, *la îndemâna*. Ei bine, dacă se aştepta ca Matrim Cauthon să fie timidă, avea o surpriză.

El îi eliberă buzele de la sărut. Trupul ei era lipit de al lui,

iar el a fost încântat să o găsească fără suflare.

— W – J-*W* – I Te *JT* I – „W „Ţ”.

— Nu voi fi jucăria ta, spuse Mat cu severitate.

— Nu o voi avea, Tuon. Dacă intenţionaţi să fie aşa, voi pleca. Marcaţi-mă. Uneori, mă ioc prostul. Cu Tylin, am făcut-o cu siguranţă. Nu voi avea asta cu tine”.

Ea întinse mâna şi îi atinse fata, surprinzător de tandru. „Nu aş fi spus cuvintele pe care le-am spus dacă aş fi găsit în tine doar o jucărie. Oricum, unui bărbat căruia n lipseşte un ochi nu este o jucărie. Ai cunoscut lupta; toţi cei care te văd acum vor şti asta. Nu te vor confunda cu un prost, iar eu nu am nicio jucărie. În schimb voi avea un print”.

„Şi mă iubeşti?” întrebă el, forţând cuvintele să iasă. O

Împărătească nu iubeşte”, a spus ea. „Îmi pare rău. Sunt cu tine pentru că prevestirile o spun şi aşa cu tine îi voi aduce lui Seanchan un moştenitor”.

Mat a avut un sentiment de scufundare.

— Cu toate acestea, spuse Tuon. „Poate pot recunoaşte că este… mă bucur să te văd”.

Ei bine, se gândi Mat, *cred că pot suporta asta*. *Pentru acum*.

A sărutat-o din nou.

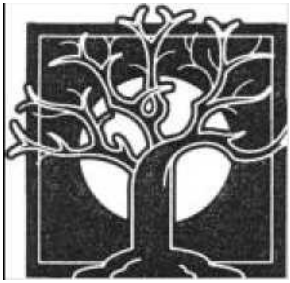

O tăcere ca un ţipăt

Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan, dorise întotdeauna să se

grăbească în secret.

Oamenii l-au fascinat, de *asta* nu a făcut niciun secret. Era sigur că majoritatea prietenilor lui ştiau, deşi nu putea fi sigur. L-a uimit ceea ce oamenii nu au auzit. Loial putea vorbi cu ei toată ziua, apoi descoperi că auziseră doar o parte. Au crezut că cineva va vorbi fără să intenţioneze ca alţii să asculte?

Loial a ascultat când au vorbit. Fiecare cuvânt din gura lor a dezvăluit mai multe despre ei. Oamenii erau ca fulgerul. Un fulger, o explozie, putere şi *energie*. Apoi plecat. Cum ar fi?

Grabă. Erau lucruri de învăţat din grabă. Începea să se întrebe dacă învăţase prea bine acea lecţie.

Loial păşi cu paşi mari printr-o pădure de copaci prea tăcuţi, cu Erith lângă el şi un alt Ogier înconjurându-i. Toţi ţineau secure pe umeri sau purtau cuţite lungi în timp ce mărşăluiau spre frontul de luptă. Urechile lui Erith tresăriră; ea nu era Treesinger, dar simţea că copacii nu se simţeau bine.

A fost oribil, într-adevăr oribil. Nu putea explica senzaţia unui arbore sănătos de copaci, la fel cum ar putea explica senzaţia de vânt pe pielea lui. Era o corectitudine, ca parfumul ploii de dimineaţă, cu copacii sănătoşi. Nu era un sunet, dar se simţea ca o melodie. Când le-a cântat, s-a trezit înotând în acea dreptate.

Aceşti copaci nu aveau o asemenea dreptate. Dacă se apropia de ei, simţea că aude ceva. O tăcere ca un ţipăt. Nu era un sunet, ci un sentiment.

Luptele au izbucnit înaintea lor în pădure. Forţele reginei Elayne s-au retras cu grilă spre est, din copaci. Erau

aproape de marginea pădurii Braem acum; odată ieşiţi, mărşăluiau spre poduri, le treceau şi le ardeau în spate. Apoi soldaţii lansau salve de distrugere asupra trollocilor care încercau să treacă râul după ei pe propriile lor poduri. Bashere spera să reducă numărul inamicului considerabil la Erinin înainte de a continua spre est.

Loial era sigur că toate acestea ar fi o informaţie fascinantă pentru cartea sa, odată ce a scris-o. Dacă a fost în stare să-l scrie. Şi-a întins jurechile în timp ce ogierii îşi începeau cântecul de război. Îşi împrumută vocea pe a lor, bucuros de cântecul teribil – chemarea la sânge, la moarte – în timp ce umplea liniştea lăsată de copaci.

A

Început să alerge cu ceilalţi, cu Erith lângă el. Loial a tras în faţă, cu toporul ridicat deasupra capului. Gândurile!

— Au părăsit în timp ce se trezi furios, *furios* pe trolloci. Ei nu au ucis doar copaci. Au luat liniştea din copaci.

Chemarea la sânge, la moarte.

Urlându-şi cântecul, Loial s-a întins în trolloci cu toporul, Erith şi celălalt Ogier i s-au alăturat şi au oprit greul acestei forte de flancare a trollocilor. Nu intenţionase să conducă încărcarea Ogier. A făcut-o oricum.

A

lovit umărul unui trolloc cu faţa de berbec, forfecându-i braţul liber. Lucrul a ţipat şi a căzut în genunchi, iar Erith i-a dat cu piciorul în faţă, aruncându-l înapoi în picioarele unui trolloc din spate.

Loial nu şi-a oprit cântecul, chemarea la sânge, la moarte. Lasă-i să audă! Lasă-i să *audă*! Leagăn după leagăn. Tărind lemn mort, asta a fost tot. Lemn mort, putrezitor, oribil. El şi

Erith au căzut la locul lor cu bătrânul Haman, care – cu urechile întinse – părea cu totul înverşunat. Bătrânul placid Haman. Simţea şi el furia.

O linie asediată de mantii albe – pe care Ogierul îi eliberase – să împiedicat înapoi, făcând loc lui Ogier.

A

cântat, a luptat, a răcnit şi a ucis, lovindu-l pe Trolloc cu un topor destinat să taie lemne şi niciodată carne. Lucrul cu lemnul era o afacere plină de respect. Aceasta… asta ucide buruienile. Buruieni otrăvitoare. Sugrumarea buruienilor.

A continuat să-i taie pe trolloci, pierzându-se în chemarea la sânge, la moarte. Trollocii au început să se teamă. A văzut teroarea în ochii lor plini de mărge şi i-a plăcut. Erau obişnuiţi să lupte cu bărbaţii, care erau mai mici decât ei înşişi.

Ei bine, lăsaţi-i pe trollocii să se lupte cu cineva de talia lor. Au mârâit când linia Ogier îi forţa să se întoarcă. Loial a aterizat lovitură după lovitură, forfecându-se prin braţe, tăind prin trunchi. Îşi împinge drum între doi ursoci trolloci, întinşi în jurul lui cu securea, ţipând de furie – acum furie pentru ceea ce i-au făcut trollocii lui Ogier. Ar trebui să se bucure de liniştea *steddingului*. Ar trebui să fie capabili să construiască, să cânte şi să crească.

Ei nu au putut. Din cauza acestora… *buruienile* astea, nu au putut! Ogiern au fost forţaţi să omoare. Trollocii iau transformat pe constructori în distrugători. L-au forţat pe Ogier şi pe oameni să fie ca ei înşişi. Chemarea la sânge, la moarte.

Ei bine, Umbra ar vedea cât de periculos ar putea fi Ogierul. *S-ar* lupta, şi *ar* ucide. Şi ar face-o mai bine decât

şi-ar putea imagina orice om, Trolloc sau Myrddraal.

Din cauza fricii pe care Loial o vedea în trolloci – după ochii lor îngroziti – începeau să înţeleagă.

„Uşoară!” exclamă Galad, căzând înapoi din plinul luptei. „*Uşoară*!”

Atacul lui Ogier a fost teribil şi glorios. Creaturile se luptau cu urechile trase pe spate, cu ochii mari, cu fetele largi, plate ca nicovalele. Păreau să se transforme, toată placiditatea dispăruse. Au tăiat rândurile de trolloci, aruncând fiarele la pământ. Al doilea rând de Ogier, format în mare parte din femele, a tăiat trollocii cu cuţite lungi, doborând pe toţi cei care au trecut prin prima linie.

Galad i-a crezut pe trolloci înfricoşători cu amestecul lor răsucit de trăsături umane şi animale, dar Ogierul îl deranja mai mult. Trollocii erau pur şi simplu oribili… dar Ogier era blând, blând, amabil. Văzându-i înfuriaţi, urlând cântecul lor teribil şi atacând cu securea aproape atât de lungi cât erau oamenii înalţi… Uşoară!

Galad le făcu cu mâna Copiilor înapoi, apoi se abătu în timp ce un trolloc se izbi de un copac din apropiere. Unii dintre Ogier apucau trollocii răniţi de braţe şi îi aruncau din drum. Mulţi dintre ceilalţi Ogier erau îmbibaţi de sânge până la brâu, ciocănind şi tăind ca măcelarii care pregătesc carnea. Din când în când, unul dintre ei cădea, dar, deşi nu erau blindati, pielea lor părea dură.

11 T T w7 I 11 i-T-1 A 1 i A 1 1 1 a – „Uşoară!” spuse Trom, îndreptându-se spre Galad. „Aţi văzut vreodată aşa ceva?”

Galad clătină din cap. Era cel mai sincer răspuns la care se putea gândi.

„Dacă am avea o armată din acelea…” a spus Trom.

„Sunt Darkfriends”, a spus Golever, alăturându-se lor. „Umbră, cu siguranţă”.

gier nu sunt mai mulţi Shadowspawn decât mine, spuse Galad sec. „Uite, ei *măcelăresc* trollocii”.

„În orice moment, se vor întoarce cu toţii împotriva noastră”, a spus Golever. „Uită-te… S-a oprit, ascultându-i pe Ogier cantand cântecul lor de război. Un grup mare de trolloci s-a spart, fugind înapoi blestemându-l pe Myrddraal. Ogierul nu le-a dat drumul. Furioşi, uriaşii Constructori i-au urmărit pe trolloci, topoarele cu mâner lung, tăindu-le picioarele, aruncându-le în stropi de sânge şi strigăte de agonie.

7 nu 1 r-i-i

„Bine?” întrebă Trom.

„Poate…” a spus Golever. „Poate că este un fel de schemă. Pentru a ne câştiga încrederea”.

— Nu fi prost, Golever, spuse Trom.

„Nu sunt”.

Galad ridică o mană. „Adună-ne răniţii. Să ne îndreptăm spre pod”.

Rand a lăsat culorile învolburate să se estompeze din viziunea lui. „Este aproape timpul să plec, a spus el.

„La luptă?” întrebă Momame.

„Nu, lui Mat. El este în Ebou Dar”.

Se întorsese din tabăra lui Elayne la Merrilor.

I – r-j-i /V w – w –, /k – w;

Conversaţia cu Tam încă i-a sărit în cap. *Să mergem*. Nu a fost nici pe departe atât de uşor. Şi totuşi, ceva i-a îndepărtat vorbind cu tatăl său. *Să mergem*. Cuvintele lui Tam păreau o profunzime, una dincolo de ceea ce era

evident.

Rand clătină din cap. Nu-şi putea permite să piardă timpul cu astfel de gânduri. Ultima Bătălie... trebuia să-i atragă atenţia.

„*Am putut să mă apropii fără să atrag atenţia*”, se gândi el, bătându-şi cu degetele pumnalul cu mâner de coarne de cerb la centură. *Se pare că este adevărat*. *Cel întunecat nu mă poate simţi când port asta*.

Înainte de a putea să se mişte împotriva celui întunecat, a trebuit să facă ceva cu Seanchan. Dacă ceea ce a spus Thom ar fi adevărat, Mat ar putea fi cheia. Seanchan *a trebuit* să se alăture Păcii Dragonului. Dacă nu au făcut-o

„Aceasta este o expresie pe care mi-o amintesc”, a spus

1 i /v i îi i z-i re – /v i i – i i o voce blandă. „Consternare. O faci atât de bine, Rand al’ Thor.

Se întoarse spre Moiraine. Dincolo de ea, pe masa din cortul lui, hărţile pe care Aviendha le trimisese prin mesager arătau poziţiile unde armata lui se putea aduna în

— *F* J

Blight.

Moiraine făcu un pas lângă Rand. „Ştiai că obişnuiam să petrec ore în şir gândindu-mă, încercând să descopăr ce evoca mintea ta? Este o minune că nu mi-am smuls fiecare păr din cap cu frustrare”.

„Am fost un prost pentru că nu am avut încredere în tine”, a spus Rand.

Ea a râs. Un râs blând, râsul unui Aes Sedai care avea controlul. „Ai avut destulă încredere în mine. Acesta a fost ceea ce a făcut să fie cu atât mai frustrant faptul că nu vei împărtăşi”.

71 * – W 1 * 1 – 1 – w *r* – 1 *11

Rand inspiră adânc. Aerul aici la Merrilor era mai dulce decât în alte locuri. El a convins pământul de aici înapoi la viaţă. A crescut iarba. Florile au înmugurit. „Coaci de copac şi oameni”, îi spuse lui Moiraine. „The Two Rivers le are pe amândouă, iar unul este la fel de probabil să se mişte ca celălalt”.

— Poate că e prea dur, spuse Moiraine. „Nu doar încăpăţânarea te-a determinat; a fost dorinţa de a-ţi demonstra ţie şi tuturor celorlalţi că poţi face asta pe cont propriu”. Ea îi atinse braţul. „Dar nu poţi face asta singur, nu-i aşa?”

R

and clătină din cap. A ajuns până la *Callandor*; legat pe spate, atingându-l. Ultimul secret al sabiei îi era acum descoperit. A fost o capcană şi una inteligentă, pentru că această armă era un *să angreal* nu doar pentru Puterea Unică, ci şi pentru Puterea Adevărată.

Aruncase cheia de acces, dar pe spate purta ceva atât de foarte tentant. Adevărata Putere, esenţa Celui întunecat, era cel mai dulce lucru pe care l-a atins vreodată. Cu *Callandor*; putea să-l scoată în forţă, aşa cum niciun om nu mai simţise vreodată. Deoarece *Callandor* nu avea măsurile de siguranţă ale majorităţii celorlalţi *angreal* şi *să angreal*, nu se ştia cât de mult putea atrage din Puteri.

— Iată din nou, murmură Moiraine. „Ce plănuieşti, Rand al’ Thor, Dragon Reborn? Poţi în sfârşit să dai drumul suficient ca să-mi spui?” El a privit-o. „Ai pregătit toată această conversaţie ca să-mi smulgi acel secret?”

„Păreţi foarte bine abilităţile mele de conversaţie”.

— Un răspuns care nu spune nimic, spuse Rand.

— Da, spuse Moiraine. „Dar aş putea să subliniez că ai făcut-o primul pentru a-mi devia întrebarea?”

Rand se gândi înapoi câţiva paşi în conversaţie şi îşi dădu seama că tocmai asta făcuse. – O să-l ucid pe Cei întunecat, spuse Rand. „Nu o să-l sigilez doar pe Cel întunecat, îl voi pune capăt”.

— Credeam că ai crescut cât am fost plecată, spuse Moiraine.

„Numai Perrin a crescut”, a spus Rand. „Mat şi cu mine pur şi simplu am învăţat să ne prefacem că suntem mari”. El a ezitat. „Mat nu a învăţat-o atât de bine”.

— Cel întunecat este dincolo de ucidere, spuse Moiraine.

„Cred că o pot face”, a spus Rand. „Îmi amintesc ce a făcut Lews Therin şi a fost un moment… un scurt moment… Se poate întâmpla, Moiraine. Sunt mai încrezător că pot face *asta* decât că l-aş putea pecetlui pe Cel întunecat”. Asta era adevărat, deşi nu avea nicio încredere reală că se poate descurca.

Întrebări. Atât de multe întrebări. Nu ar trebui să aibă nişte răspunsuri până acum?

— Cel întunecat face parte din Roată, spuse Moiraine.

„Nu. Cel întunecat este în afara Modelului, a contracara Rand. „Nu face parte deloc din Roată.

— Desigur, Cel întunecat face parte din Roată, Rand, spuse Moiraine. „*Suntem* firele care alcătuiesc substanţa Modelului, iar Cel întunecat ne afectează. Nu-l poţi ucide. Aceasta este sarcina unui prost”.

— Am mai fost un prost înainte, spuse Rand. „Şi voi fi din nou una. Uneori, Moiraine, toată viaţa mea – tot ce am

făcut – se simte ca o sarcină a unui prost. Care este încă o provocare imposibilă? I-am întâlnit pe toţi ceilalţi. Poate o x l-x x pot realiza şi pe aceasta”.

Ea şi-a strâns strânsoarea braţului lui. „Ai crescut atât de mult, dar încă eşti doar un tânăr, nu-i aşa?”

În 1 i / – 1 – i i 1 1 – i 1

Rand a preluat imediat controlul asupra emoţiilor sale şi nu s-a repezit la ea. Cel mai sigur mod de a fi gândit ca un tânăr a fost să te comporţi ca unul. Stătea cu spatele drept şi vorbea încet. „Am trăit patru secole”, a spus el. „Poate că sunt încă tânăr, în sensul că toţi suntem, în comparaţie cu epoca atemporală a Roţii în sine. Acestea fiind spuse, sunt unul dintre cei mai bătrâni oameni din existenţă”.

Moiraine zâmbi. „Foarte frumos. Funcţionează şi la celelalte?”

El a ezitat. Apoi, în mod ciudat, se trezi rânjind. „A funcţionat destul de bine pe Cadsuane”.

JT – 11 w a „I – „I – A „I

Moiraine adulmeca. „Acela… Ei bine, cunoscând-o, mă îndoiesc că ai păcălit-o atât de bine pe cât presupui. S-ar putea să ai amintirile unui bărbat de patru secole, Rand al’ Thor, dar asta nu te face bătrân. Altfel, Matrim Cauthon ar fi patriarhul tuturor”.

„Mat? De ce Mat?”

— Nu este nimic, spuse Moiraine. „Ceva ce nu ar trebui să ştiu. Eşti încă un păstor cu ochii mari la suflet. Nu as avea-o altfel. Lews Therm, cu toată înţelepciunea şi puterea lui, nu a putut face ceea ce trebuie. Acum, dacă vrei să fii amabil, adu-mi nişte ceai”.

— Da, Moiraine Sedai, spuse el, pornind imediat spre

ceainic de deasupra focului. Încremeni, apoi se uită înapoi la ea.

Ea îi aruncă o privire vicleană. „Doar să văd dacă mai funcţionează”.

7 „A Tr 1 – 7 i – 1 îi I \ I

— Nu ţi-am adus *niciodată* ceaiul, protestă Rand, întorcându-se la ea. „După câte îmi amintesc, mi-am petrecut ultimele săptămâni împreună, comandându-*ţi*.

— Aşa ai făcut-o, spuse Moiraine. „Gândeşte-te la ce am spus despre Cel întunecat. Dar acum vă pun o altă întrebare. Ce vei face *acum*? De ce să mergi la Ebou Dar?”

— Seanchanul, spuse Rand. „Trebuie să încerc să-i aduc de partea noastră, aşa cum am promis”.

„Dacă îmi amintesc”, a spus Moiraine, „nu ai promis că vei încerca, mi-ai promis că o vei realiza”.

„Promisiunile de a „încerca” nu realizează mare lucru în negocierile politice”, a spus Rand, „oricât de sincere”. Îşi ridică mâna în faţa lui, braţul întins, degetele în sus şi se uită din clapele deschise ale cortului. De parcă s-ar fi pregătit să apuce pământurile dinspre sud. Scoate-le, revendică-le ca fiind ale lui, protejează-le.

Dragonul de pe braţul lui strălucea, auriu şi purpuriu. „Odată Dragonul, pierdut pentru amintire”. Şi-a ridicat celălalt braţ, terminându-se la ciotul de lângă încheietura mâinii. „De două ori Dragonul... pentru preţul pe care trebuie să-l plătească”.

„Ce vei face dacă liderul Seanchan refuză din nou?” întrebă Moiraine.

Nu-i spusese că împărăteasa îl refuzase prima dată. Moiraine nu avea nevoie să i se spună lucruri. Pur şi simplu

le-a descoperit.

— Nu ştiu, spuse Rand încet.

— Dacă nu se luptă, Moiraine, vom pierde. Dacă nu se alătură Păcii Dragonului, atunci nu avem nimic.

— Ai petrecut prea mult timp cu acel pact, spuse Moiraine. „Te-a distras de la obiectivul tău. Dragonul nu aduce pace, ci distrugere. Nu poţi schimba asta cu o bucată de hârtie”.

— Vom vedea, spuse Rand. „Mulţumesc pentru sfat. Acum, şi întotdeauna. Nu cred că am spus suficient. Îţi datorez o datorie, Moiraine.

— Ei bine, spuse ea. „Încă *am* nevoie de o ceaşcă de ceai”.

Rand se uită la ea, neîncrezător. Apoi a râs şi a plecat să-i aducă câteva.

Moiraine îşi ţinea ceaşca caldă de ceai, pe care Rand o adusese pentru ea înainte de a pleca. Devenise conducătorul atât de mult de când se despărţiseră şi era la fel de umil acum ca atunci când ea îl găsise pentru prima dată în cele două râuri. Poate mai mult.

Umil față de mine, *probabil*, se gândi ea. *El crede că îl poate ucide pe Cel întunecat*. *Acesta nu este semnul unui om umil*. Rand al’ Thor, un amestec atât de ciudat de eliberare de sine şi mândrie. A avut în sfârşit echilibrul corect? În ciuda a ceea ce spusese ea, acţiunea lui faţă de ea azi a dovedit că nu era un tânăr, ci un bărbat.

Un bărbat încă mai poate face greşeli. Adesea, erau de un fel mai periculos.

„Roata ţese aşa cum vrea Roata”, murmură ea pentru sine, sorbind ceaiul. Preparat de mâna lui Rand, şi nu a altcuiva, era la fel de aromat şi vibrant precum fusese în zilele mai bune. Nu atins câtuşi de puţin de umbra

întunericului.

Da, Roata a ţesut aşa cum a vrut. Uneori, îşi dorea ca 1 w T „17/kj1 7

ţesutul să fie mai uşor de înţeles.

„Toată lumea ştie ce să facă?” întrebă Lan, întorcându-se în şa lui Mandarb.

Andere dădu din cap. El însuşi a dus cuvântul conducătorilor şi de la ei le-a revenit generalilor şi comandanţilor lor. Abia în ultimele clipe fusese transmisă lij- *! 7** X

soldaţilor înşiși.

ŢI 7 * 7 – 7 T Ti – * * T L – A C 1 – 1

Printre ei ar fi Prietenii întunecaţi. Au fost mereu. Era imposibil să extermini şobolani dintr-un oraş, indiferent câte pisici ai adus. Lumina doreşte, această ştire avea să vină prea târziu pentru ca acei şobolani să avertizeze Umbră.

— Călărim, spuse Lan, punându-i călcâiele în coastele lui Mandarb. Andere şi-a ridicat steagul sus, steagul lui Malkier, şi a galopat lângă el. Lui i s-au alăturat rândurile lui Malkieri. Mulţi dintre aceştia aveau doar puţin sânge Malkieri în ei şi erau cu adevărat grannicieni ai altor naţiuni. Ei încă au ales să călărească sub stindardul lui şi 71 7 7 – f au luat *hadori*.

Mii şi mii de călăreţi călăreau cu el, cu copitele scuturând pământul moale. Fusese o retragere lungă şi grea pentru armata lor. Trollocii aveau un număr superior şi reprezentau o ameninţare serioasă pentru oamenii lui Lan din jur. Armata călare a lui Lan era foarte mobilă, dar era doar atât de multă viteză pe care o puteai forţa soldaţilor, iar trollocii puteau mărşălui rapid. Mai repede decât ar putea oamenii,

în special cu acele Fades care îi biciuiau. Din fericire, incendiile din mediul rural încetineau armata Umbrei. Fără asta, oamenii lui Lan nu ar fi putut scăpa.

Lan s-a ghemuit în şa când au început exploziile de la Dreadlords. În stânga lui, Asha man Deepe călărea, legat de şa din cauza piciorului lipsă. În timp ce o minge de foc trosni prin aer şi se arcuia în jos spre Lan, Deepe adoptă o privire concentrată şi îşi întinse mâinile înainte. Focul a explodat în aer deasupra lor.

Jăraticul aprins a căzut ca o ploaie purpurie, lăsând fum. Unul l-a lovit pe gâtul lui Mandarb, iar Lan l-a dat deoparte cu o mână cu mănuşă. Calul nu părea să observe.

Pământul aici era din lut adânc. Terenul era format din dealuri ondulate, acoperite cu iarbă senină, aflorimente stâncoase şi plantaţii de copaci desfoliaţi. Retragerea a urmat malurile Mora; fluviul avea să împiedice trollocii să-i flancheze dinspre vest.

Fum sângera din două puncte distincte de la orizont. Fal Dara şi Fal Moran. Cele mai mari două oraşe din Shienar, incendiate de propriii lor oameni, împreună cu pământurile fermelor şi livezilor lor, tot ce ar putea oferi chiar şi o mână de susţinere trollocilor invadatori.

Deţinerea oraşelor nu fusese o opţiune. Asta însemna că trebuiau distruse.

Era timpul să începem să dau înapoi. Lan a condus o încărcare în centrul masei, iar trollocii au pus suliţe împotriva avântului care se apropia de cavalerie grea Malkieri şi Shienaran. Lan şi-a coborât lancea, punând-o în poziţie de-a lungul gâtului lui Mandarb. Se aplecă înainte în etrieri, ţinându-se strâns cu genunchii, şi speră că

canalizatorii – Lan avea acum paisprezece, după o mică întărire de la Egwene – îşi vor putea face partea.

Pământul s-a rupt înaintea trollocilor. Prima linie a trollocilor s-a rupt.

Lan şi-a ales ţinta, un trolloc de mistreţ masiv care ţipa la tovarăşii săi în timp ce aceştia se fereau de explozii. Lan l luat creatura în gât; lancea îl străpunse, iar Mandarb aruncă Trollocul într-o parte în timp ce călca în picioare una dintre fiarele înghesuite din apropiere. Bubuitul cavaleriei a devenit un izbucnire în timp ce călăreţii au lovit puternic, lăsând impulsul şi greutatea să-i poarte în grosul trollocilor.

Odată ce încetiniră, Lan îi aruncă lancea lui Andere, care o prinse cu dibăcie. Gardienii lui Lan s-au mutat înăuntru şi el şi-a strecurat sabia din teacă. Woodsman are vârful puietului. Floare de măr pe vânt. Trollocii făceau ţinte uşoare atunci când era în să – înălţimea trollocilor le prezenta gâtul, umerii şi feţele la nivelul potrivit.

A fost o muncă rapidă, brutală. Deepe a urmărit atacurile din partea inamicilor Dreadlords, contracarându-le. Andere s-a mutat lângă Lan.

Steagul lui Lan era o piatră de temelie pentru Shadowspawn. Au început să urle şi să se înfurie, iar el a auzit două cuvinte trolloci rostite iar şi iar în limba lor. *Murdru Kar*. *Murdru Kar Murdru Kar*. El s-a întins în jurul său cu sabia, vărsându-le sângele, la rece, în gol.

Îl luaseră pe Malkier de două ori acum. Ei nu vor putea niciodată să-i guste sentimentul de înfrângere, sentimentul de pierdere, la părăsirea din nou a patriei, de data aceasta prin alegere. Dar prin Lumină, el *i-ar putea* aduce aproape de ea. Sabia lui prin pieptul lor ar face cel mai bine.

— I – x i A A i rw 1 – Bătălia a coborât în haos, aşa cum au făcut mulţi. Trollocii au căzut în frenezie; armata lui petrecuse ultimele patru zile fără a se angaia deloc cu fiarele. Se retrăseseră doar, dobândind în sfârşit un anumit control asupra retragerii lor, suficient pentru a evita, cel puţin, ciocnirile pe care focurile lor le făcuseră posibile.

w w... I i „1 A i

Patru zile fără conflict, acum acest atac total. Asta a fost prima parte a planului.

„Dai Shan!” a sunat cineva. Prinţul Kaisel. Arătă unde

— 11 – w/k. W – a 1 7 * T T” > 11 *

reuşiseră trollocii să împartă garda lui Lan. Bannerul lui se răsturna.

Andere. Calul bărbatului căzu, tras în jos, când Lan îl îndemna pe Mandarb între doi trolloci. Prinţul Kaisel şi o mână de alţi soldaţi i s-au alăturat.

Lan nu putea Continua călare, ca nu cumva să-şi calce accidental prietenul. S-a aruncat din şa, a lovit pământul şi s-a ghemuit sub un leagăn Trolloc. Kaisel a scos piciorul I – i i Y – 1

acelei fiare de la genunchi.

T – k „/ 1 /V I – J – I 11 1 1 /-I – I

Lan se repezi pe lângă Trollocul care cădea. Şi-a văzut steagul şi un cadavru lângă el. Viu sau mort, Lan nu ştia, dar exista *un* Myrddraal ridicând o lamă întunecată.

Lan sosi într-o val de vânt şi de oţel învârtit. El a blocat lama Thakan dar cu un „leagăn al lui, călcându-şi propriul steag în timp ce lupta. În vid, nu era timp de gândire. Era doar instinct şi acţiune. A fost

TT 7 1 1 7 – 1 TV/T 11 1 – I – /V 1 1.1

Urmă un al doilea Myrddraal, ridicându-se din spatele calului căzut al lui Andere. Deci, o capcană. Daţi jos bannerul, atrageţi atenţia lui Lan.

Cele două Fade au atacat, câte unul de fiecare parte. Vidul nu s-a scuturat. O sabie nu putea simţi frica şi pentru acel moment, Lan *era* sabia. Stârcul îşi întinde aripile. L-l-l – 1 /K – 11*11 1 1 71 1 11*

Tărind peste tot în jurul lui, blocându-le lamele cu ale lui, înainte şi înapoi. Myrddraal era ca apa, curgea, dar Lan era vântul însuşi. S-a învârtit între lamele lor, dând înapoi J 1 71 – 1 1 – l /V

atacul spre dreapta, apoi pe cel din stânga.

Fades au început să blesteme de furie. Cel din stânga lui se repezi pe Lan, cu un rânjet pe buzele palide. Lan făcu un pas în lateral, apoi opri împingerea creaturii şi îi tăie braţul de la cot. A continuat într-o lovitură fluidă, leagănul său continuând acolo unde ştia că celălalt Fade va ataca şi i-a luat mâna de la încheietura mâinii.

Ambele lame Thakan dar au zgomotit la pământ. Fades încremeni, stupefii pentru o secundă. Lan i-a tăiat capul unuia de la gât, apoi s-a răsucit şi i-a trecut sabia prin gâtul celuilalt. Pietricele negre pe zăpadă. S-a dat înapoi şi şi-a trântit sabia într-o parte pentru a împroşca o parte din sângele mortal eliberat de lamă. Ambele Fades căzură, zvârnindu-se, zvârnâindu-se una de alta, fără minte, sânge întunecat păta pământul.

O

sută cincizeci de trolloci în apropiere au căzut zvârcolindu-se la pământ. Au fost legaţi de Fades. Lan se apropie să-l scoată pe Andere din noroi. Bărbatul părea ameţit, clipind,

iar braţul îi atârna într-un unghi ciudat. Lan l-a aruncat pe Andere peste umăr şi i-a dat bannerul cu piciorul în mâna lui liberă.

A alergat înapoi spre Mandarb – zona din jurul lui acum fără trolloci – şi a întins steagul unuia dintre oamenii prinţului Kaisel. „Vezi asta curăţata, apoi ridica-l”. L-a pus pe Andere pe partea din fata a sen, a urcat şi şi-a şters sabia pe pătura. Bărbatul nu părea rănit de moarte.

Îl auzi slab pe prinţul Kaisel în spate. „De către parmţn mei!” spuse bărbatul. „Am auzit că e bun, dar dar *Lumină*!”

— Asta va merge, spuse Lan, cercetând câmpul de luptă, eliberând golul. „Trimite semnalul, Deepe”.

Asha man s-a conformat, trimiţând o dâra roşie de lumina în aer. Lan îl întoarse pe Mandarb şi îşi îndrepta sabia înapoi spre tabara. Forţele lui s-au adunat în jurul lui. Atacul lor fusese întotdeauna menit să fie o lovitură şi o retragere. Nu menţinuseră o linie de lupta solida. Asta a fost dificil cu o încărcătură de cavalerie.

Trupele sale s-au retras, iar Saldaeanii şi Arafellin au sosit, călărind în valuri rapide pentru a rupe liniile Trolloc şi a proteja retragerea. Mandarb era ud de sudoare; transportul a doi bărbaţi blindaţi era un ordin dificil pentru cal, în urma unei încărcări. Lan a încetinit ritmul, acum ca nu erau în pericol direct.

„Deepe”, a întrebat Lan când ajungeau la liniile din spate. „Cum mai face Andere?”

„Are câteva coaste rupte, un braţ rupt şi o rănire la cap”, a spus Deepe. „Aş fi surprins dacă ar putea număra singur până la zece chiar acum, dar am văzut şi mai rău. Voi

vindeca rana de la cap; restul poate aştepta”.

Lan dădu din cap, frânându-se. Unul dintre gardienii săi – un bărbat morocănos pe nume Benish, care purta un val Tarabone, deşi purta un *nadori* deasupra – l-a ajutat să-l ia pe Andere de pe Mandarb; l-au ţinut lângă calul lui Deepe. Asha manul cu un singur picior se apleca din aranjamentul de curele care îl sprijineau în şa, punându-şi mâna pe capul lui Andere şi concentrându-se.

Privirea năucita a părăsit ochii lui Andere, iar conştientizarea a luat stăpânire. Apoi a început să înjure.

O să fie bine, îşi spuse Lan, privind pe câmpul de luptă. 1 1 3 4» i /v x* – i x x i x

Shadowspawn acum cădea înapoi. Era aproape de amurg.

Prinţul Kaisel galope lângă Lan. „Acel steag saldean poarta dunga roşie a Reginei”, a spus el.

— Merge din nou cu ei, Lan.

„Ea este regina lor. Ea poate face ce vrea”.

— Ar trebui să vorbeşti cu ea, spuse Kaisel, clătinând din cap. – Nu e corect, Lan. Alte femei din armata

11 w/K w w i w w – i îi saldaeana încep să călăreasca şi ele”.

— Am văzut femei saldeene întreţinându-se, spuse Lan, urmărind încă câmpul de luptă. „Dacă ar fi să pariez pe un concurs între unul dintre ei şi un bărbat din orice armată din Sud, aş paria pe Saldaean în orice zi”.

„Dar…”

„Acest război este totul sau nimic. Dacă aş putea să adun fiecare femeie din Ţările de Graniţa şi să-i pun o sabie în mâini, aş face-o. Deocamdată, mă voi mulţumi să nu fac o prostie, cum ar fi interzicerea unor soldaţi antrenaţi şi

pasionaţi să lupte. Dacă, totuşi, decideţi să nu exercitaţi aceasta prudenţa, sunteţi liber să le spuneţi ce credeţi. Îţi promit să-ţi ofer o înmormântare buna după ce mă vor lasa să-ţi iau capul de pe stâlp.

„Eu… Da, Lord Mandragoran, spuse Kaisel.

Lan şi-a scos luneta şi a cercetat câmpul.

„Lord Mandragoran?" spuse Kaisel. „Chiar crezi ca acest plan va funcţiona?"

— Sunt prea mulţi trolloci, spuse Lan. „Liderii armatelor Celui întunecat îi cresc de ani de zile, crescându-i ca buruienile. Trollocii mănâncă mult; fiecare are nevoie de mai multă hrana decât un om pentru a o menţine.

„Până acum, probabil că au mâncat Blight din orice i-ar putea întreţine. Umbra a cheltuit fiecare bucata de hrana pe care a putut pentru a crea aceasta armata, bazându-se pe trollocii să fie capabili să mănânce cadavrele celor căzuţi".

Destul de sigur, acum ca bătălia se întrerupsese, trollocii au invadat câmpul în groaznica lor debarada. Preferau carnea umană, dar îşi mănâncă propria lor căzuta. Lan petrecuse patru zile alergând în faţa armatei lor, fără să le ofere trupuri cu care să se ospate.

reuşiseră doar din cauza incendierii Fal Dara şi Fal Moran şi a altor oraşe din vestul Shienar. Scoaterea în acele oraşe pentru hrana a încetinit trollocii, permiţând armatei lui Lan să-şi pună picioarele sub ei şi să-şi organizeze retragerea.

Shienaranii nu lăsaseră nimic comestibil în niciunul dintre oraşele din apropiere. Patru zile fără mâncare. Trollocii nu foloseau linii de alimentare; au mâncat ce au dat peste. Ar muri de foame. Vorace. Lan i-a studiat cu luneta lui. Mulţi

nu au aşteptat oalele. Erau mult mai animale decât oameni.

Sunt cu mult mai mult Shadow decât sunt oricare, se gândi Lan, coborând luneta. Planul lui era morbid, dar Lumina l-a trimis ar fi eficient. Oamenii lui aveau să lupte şi ar exista victime. Acele victime ar deveni momeala pentru adevărata bătălie.

— Acum, şopti Lan.

Lordul Agelmar a văzut-o şi el. Coarnele au sunat şi o dară galbenă de lumină se ridică în aer. Lan se întoarse pe Mandarb, calul pufnind la comandă. Era obosit, dar şi Lan. Amândoi ar putea suporta o altă bătălie. Trebuiau.

— *Tp* * *11* A *JT* 7 7 – f *jr* t T 1 T 1 * 1* *

„*Taishar Malkier*!" Urlă Lan, coborându-şi sabia şi ducându-şi forţa înapoi pe câmp. Toate cele cinci armate Borderlander au convergit spre hoarda de Shadowspawn fracturată. Trollocii rupseseră complet liniile pentru a lupta pentru cadavre.

În timp ce Lan a tunat spre ei, el l-a auzit pe Myrddraal ţipând, încercând să-i forţeze pe trolloci să revină la ordine. Era mult prea târziu. Multe dintre fiarele înfometate nu şi-au ridicat privirea pană când armatele au ajuns aproape de ele.

Când forţele lui Lan au lovit de data aceasta, efectul a fost foarte diferit de înainte. Mai devreme, atacul lor fusese încetinit de rândurile apropiate ale trollocilor, iar ei reuşiseră să pătrundă doar o duzină de paşi înainte de a fi forţaţi să ia săbii şi topoare. De data aceasta, trollocn erau răspândiţi. Lan le făcu semn shienarenilor să lovească primii; linia lor era atât de strânsă, încât cineva ar fi fost greu să găsească o deschidere de mai mult de doi paşi între

cai.

Asta nu a lăsat loc trollocilor să fugă sau să se eschiveze. Călăreţii i-au călcat în picioare într-un tunet de copite şi barde zgomotătoare, împingând trollocn pe lăncile lor, trăgând cu arcuri de cal, întinzându-se cu săbiile cu două mâini. Părea să existe o răutate specială pentru Shienarani în timp ce atacau, purtând căştile cu faţă deschisă şi armura formată din plăci plate.

Lan şi-a adus cavaleria Malkieri în spate, călărind pe teren transversal în spatele smenarenilor pentru a ucide orice trolloc care a supravieţuit atacului iniţial. Odată ce trecuseră, shienaranii s-au rupt la dreapta pentru a se aduna pentru o altă pasă, dar Arafellin s-a trântit în spatele lor, ucigând mai mulţi Shadowspawn care încercau să se formeze. După ei a venit un val de saldeeni care traversau aşa cum făcuseră Malkieri, apoi Kandorii măturară din cealaltă direcţie.

Transpirat – obosit cu braţul sabiei – Lan se pregăti din nou. Abia atunci şi-a dat seama că prinţul Kaisel însuşi purta steagul lui Malkier. Băiatul era tânăr, dar inima lui era dreaptă. Deşi era oarecum prost în privinţa femeilor.

Uşoare, *dar suntem cu totn*, *într-un fel sau altul*, se gândi Lan. Emoţiile îndepărtate ale lui Nynaeve în legătură l-au mângâiat. Nu simţea prea multe în depărtare, dar ea părea hotărâtă.

Când Lan şi-a început a doua măturare, pământul a început să explodeze sub oamenii săi. Dreadlords îşi dăduseră în sfârşit seama ce se întâmpla şi se întorseseră spre linia frontului. Lan l-a îndreptat pe Mandarb în jurul unui crater care a erupt în pământ chiar înaintea lui,

pământul stropindu-i pe piept. Apariţia Dreadlords a fost semnalul lui de a opri măturarea; a vrut să intre, să lovească puternic şi să plece. Ca să lupte cu Dreadlords, ar trebui să-şi angaieze toţi cei care îi canalizează, ceea ce nu voia să facă.

„Sânge şi cenuşă de sânge!” Deepe a înjurat când Lan a ocolit o altă explozie. „Lord Mandragoran!”

Lan se uită înapoi. Deepe încetinea calul.

— Continuă să te mişti, omule, spuse Lan, reţinându-l pe Mandarb. El a făcut semn forţelor sale să continue să călărească, deşi prinţul Kaisel şi paznicul de luptă al lui Lan s-au oprit cu el.

„Oh, *Light*”, a spus Deepe, concentrându-se.

Lan a cercetat scena. În jurul lor, trollocii zăceau morţi sau pe moarte, urlând sau pur şi simplu scânceind. În stânga lui, masa de Shadowspawn se forma cu întârziere. Ar avea o linie unificată în curând şi, dacă Lan şi ceilalţi nu s-ar mişca, s-ar găsi singuri pe teren.

Deepe avea ochii pe o siluetă care stătea deasupra a ceea ce părea a fi un mare motor de asediu; avea un pat plat şi avea vreo douăzeci de picioare înălţime. Un grup de trolloci îl ridicau înainte şi se rostogoli pe roţi mari de lemn.

Da, era o cifră acolo sus. Au fost mai mulţi dintre ei. Bile de foc au început să cadă către Borderlanders în timp ce se îndepărtau, iar luminile au fulgerat din cer. Lan s-a simţit brusc ca o ţintă pe un teren de antrenament de tir cu arcul.

„*Deepe*!”

„Este M’Hael!” a explicat Deepe.

Taim nu fusese cu armata inamică în ultima săptămână sau cam aşa ceva – dar acum omul se întorsese, se părea.

Era imposibil de spus cu siguranţă din cauza distanţei, dar felul în care omul aruncă se ţese în succesiune rapidă, părea supărat pentru ceva.

„Hai să călărim!” strigă Lan.

„As putea să-l iau”, a spus Deepe. „As putea”.

Lan a văzut un fulger de lumină şi, deodată, Mandarb să ridicat. Iniură Lan, încercând să clipească imaginea ulterioară din ochi. Era ceva în neregulă şi cu urechile lui.

Mandarb se înclină şi se curbe, tremurând. A fost nevoie de mult pentru a scutura armăsarul, dar un fulger atât de aproape ar derania orice cal. Un al doilea fulger îl aruncă pe Lan la pământ. S-a prăbuşit, mormăind, dar ceva – în adâncul sufletului – ştia ce să facă. Când a venit în sine, era de ia în picioare, ameţit, cu sabia în mână. El gemu, clătinându-se.

Mâinile l-au apucat, ridicându-l într-o şa. Prinţul Kaisel, cu faţa însângerată de lupte, ţinea frâiele. Paznicul lui Lan s-a asigurat că el era statornic pe calul lui în timp ce plecau.

A văzut cadavrul lui Deepe, stricat şi zăcând în bucăţi, în timp ce fugeau.

Mai bătrân, mai învechit

— Nu a fost fructuoasă, Majestate, spuse vocea prin somnolenţa lui Mat. Ceva îl înţepa pe Mat. Această saltea era cea mai proastă pe care dormise vreodată. Avea de

gând să-l bată pe hangiu până îşi va primi banii înapoi.

„Asasinul este foarte greu de urmărit”, continuă acea voce enervantă. „Oamenii cu care trece nu-şi amintesc de el. Dacă Prinţul Corbilor are informaţii despre cum poate fi urmărită creatura, mi-ar plăcea foarte mult să le aud”.

De ce i-ar lăsa hangiul pe aceşti oameni să intre în camera lui Mat? S-a îndreptat spre conştiinţă, lăsând în urmă un vis minunat care îl implica pe Tuon şi nicio grijă în lume. A deschis un ochi plin de somn, privind în sus la cerul înnorat. Nu este deloc plafonul unui han.

Cenuşă însângerata, se gândi Mat, gemând. Au adormit în grădini. Se ridica, trecându-se complet gol, cu excepţia eşarfei de la gât. Hainele lui şi ale lui Tuon erau întinse sub ei. Faţa lui fusese într-un petic de buruieni.

Îţi 7 îi i/v ix – a i r i i.

Tuon stătea lângă el, ignorând faptul că era complet goală, vorbind cu un membru al Garzii Deathwatch. Musenge era într-un genunchi, cu capul plecat, cu faţa spre pământ. Dar încă!

„Uşoara!” spuse Mat, întinzându-şi mâna după haine. Tuon stătea pe cămaşă şi îi aruncă o privire supărată în timp ce încerca să o smulgă.

Z-X 177 /K* 1 * 1 1 * 4” L r* – „Onorat”, îi spuse gardianul lui Mat, cu faţa în jos.

1 Z W – 1 Z – J-L – 7 *J* \/

„Salutari la trezire”.

„Tuon, de ce stai doar acolo?” întrebă Mat, scoţându-şi în cele din urmă cămaşa de sub crupa aceea delicioasă.

— În calitate de consoartă a mea, spuse Tuon cu severitate, poţi să-mi spui Fortuona sau Majesty. Mi-ar

plăcea să fiu executat înainte să-mi dai un copil, pentru că mă iubesc de tine. În ceea ce priveşte acest gardian, el este de la Deathwatch. Ei trebuie să mă urmărească în orice moment. Le-am avut de multe ori cu mine când mă îmbăiam. Aceasta este datoria lor şi faţa lui este ocolită”.

Mat începu să se îmbrace în grabă.

A

Început să se îmbrace, deşi nu suficient de repede pentru gustul lui. Nu s-a gândit prea mult la un gardian care-şi uita soţia. Locul în care dormiseră era inconiurat de brazi mici albaştri – o ciudăţenie aici, în sud, poate cultivată pentru că erau exotici. Deşi acele se rumeneau, ofereau o oarecare măsură de intimitate. Dincolo de brazi era un inel de alţi copaci – piersici, se gândi Mat, dar era greu de spus fără frunze.

Abia auzea oraşul trezindu-se în afara grădinii, iar aerul mirosea slab a ace de brad. Aerul era suficient de cald încât să dormi afară să nu fi fost inconfortabil, deşi era bucuros să fie din nou îmbrăcat.

Un ofiţer al Garzii Deathwatch se apropie exact când Tuon termina de îmbrăcat. Strânse ace uscate de brad, înclinându-se adânc în faţa ei.

— Împărăteasa, poate că am prins un alt asasin. Nu este creatura de aseară, deoarece nu are răni, dar încerca să se strecoare în palat. Ne-am gândit că aţi dori să-l vedeţi înainte de a începe interogatoriul nostru.

— Adu-l înainte, spuse Tuon, îndreptându-şi rochia.

— Şi trimite-l pe generalul Karede.

Ofiţerul s-a retras, trecând pe lângă Selucia, care stătea lângă poteca care ducea la poiană. Ea a intrat să stea lângă

Tuon. Mat şi-a pus pălăria pe cap şi s-a dus pe partea cealaltă a ei, aşezând fundul *ashandarei* în iarba moartă.

Lui Mat îi era milă de bietul prost prins strecurându-se în palat. Poate că bărbatul a fost un asasin, dar ar putea fi doar un cerşetor sau un alt prost care caută emoţie. Sau ar putea fi…

…Dragonul Renăscut.

Mat gemu. Da, acesta a fost Rand pe care l-au condus de-a lungul cărării. Rand părea mai bătrân, mai îmbătrânit, decât ultima dată când Mat îl văzuse în persoană. Desigur, îl văzuse recent pe bărbat în acele viziuni nenorocite. Deşi Mat se antrenase să nu se mai gândească la Rand pentru a evita acele culori, totuşi a alunecat din când în când.

Oricum, să-l văd pe Rand în persoană a fost diferit. A fost… Lumină, cât timp *a* trecut? *Ultima dată când l-am văzut cu ochii mei a fost când m-a trimis la Salidar după Elayne*. S-a simţit ca acum o veşnicie. Trecuse înainte să vină la Ebou Dar, înainte să văzu *gholam* pentru prima dată. Înainte de Tylin, înainte de Tuon.

Mat se încruntă când Rand era condus la Tuon, cu braţele legate la spate. Ea a vorbit cu Selucia, mişcându-şi degetele în vorbirea lor. Rand nu părea deloc îngrijorat; chipul lui era calm. Purta o haină frumoasă de roşu şi negru, o cămaşă albă dedesubt, pantaloni negri. Fără aur sau biiuterii, fără armă.

— Tuon, începu Mat. „Asta este…”

Tuon se întoarse de la Selucia să-l vadă pe Rand. „*Damane*! spuse Tuon, întrerupându-l pe Mat. „Adu-mi *damane*! Fugi, Muzicale! *ALERGA*!”

Garda Deathwatch s-a împiedicat înapoi, apoi a alergat,

J*/Kllv 7 * 11 TV T7 „T

strigând după *damane* şi pentru generalul Banner Karede.

Rand l-a privit pe bărbat plecând, nonşalant, deşi era legat. *Ştii*, se gândi Mat, *oarecum arată ca un rege*. Desigur, Rand era supărat, cel mai probabil. Asta ar explica de ce se plimbase până la Tuon aşa.

Ori asta, ori Rand tocmai plănuia să o omoare. Obligaţiunile nu contau deloc pentru un om care putea canaliza. *Sânge şi cenuşă*, se gândi Mat. *Cum am ajuns în această situaţie*? făcuse tot ce putea pentru a-l evita pe Rand!

Rand întâlni privirea lui Tuon. Mat trase aer în piept, apoi sări în faţa ei. „Rand. Rand, aici acum. Să fim liniştiţi”.

1 I VI O lvi ol” O V\1 1 O TD O TI /v / „HI T Z-\ T” \l CX /1 1 1” CX T 1 Cf n 1” Z7X

— Bună, Mat, spuse Rand, cu o voce plăcută. Lignt, *era* 1 I Tr* 1 i x v – 1 1 x, /

nebun! „Îţi mulţumesc că m-ai condus la ea”.

„Conducându-te.

„C petă peta? 11 ni-pbă Tnon

Mat se învârti. „Eu… Într-adevăr, este doar.

Privirea ei ar fi putut să facă găuri în oţel.

— Ai făcut asta, i-a spus ea lui Mat. – Ai venit, m-ai ademenit să fiu afectuoasă, apoi l-ai adus înăuntru. Este adevărat?

— Nu-l învinovăţi, spuse Rand. „Trebuia să ne reîntâlnim cei doi. Ştii că este adevărat”.

Mat să împiedicat între ei, ridicând o mână în orice direcţie. „Aici acum! Amândoi, opriţi-vă. Mă auzi!”

Ceva îl prinse pe Mat, ridicându-l în aer.

— Încetează, Rand! el a spus.

— Nu sunt eu, spuse Rand, adoptând o privire concentrată. „Ah. Sunt protejat”.

În timp ce Mat atârna în aer, îl simţi la piept. Medalionul. *Unde era medalionul lui*?

Mat se uită la Tuon. A părut ruşinată pentru o scurtă clipă, băgând mâna în buzunarul rochiei. A scos ceva argintiu în mână, poate intenţionând să folosească medalionul ca protecţie împotriva lui Rand.

Genial, îşi spuse Mat, gemând. Îl luase de pe el în timp ce el dormea, iar el nu observase. *Al naibii de genial*.

Ţesăturile aerului l-au aşezat lângă Rand; Karede se întorsese cu un *sul dam* şi *damane*. Toţi trei erau înroşiţi, ca şi cum ar fi fugit repede. Damane *făcuse* canalizarea.

Tuon s-a uitat peste Rand şi Mat, apoi a început să-i facă gesturi vorbind de mână către Selucia, cu mişcări ascuţite.

— Mulţumesc mult pentru asta, mormăi Mat către Rand. „Eşti un prieten atât de bun”.

— Mă bucur să te văd şi pe tine, spuse Rand, cu un zâmbet pe buze.

— Poftim, spuse Mat oftând. „M-ai băgat din nou în *fk*. *F* X *fi* necazuri. Întotdeauna faci asta”.

„Fac?? 1

„Da. În Rhuidean şi deşeul, în Piatra lacrimii… înapoi în cele două râuri. Îţi dai seama că am plecat spre sud, în loc să vin la mica ta petrecere cu Egwene în Merrilor, ca să *evadez*?

— Crezi că ai putea sta departe de mine? întrebă Rand /x 1 – 1 z” il – x – I – X – I r!

zâmbind.

— Chiar crezi *că* ţi-ar permite?

„As putea să încerc. Fără supărare, Rand, dar vei înnebuni şi tot. M-am gândit că o să-ţi dau un prieten mai puţin din apropiere să-l ucizi. Ştii, te scutesc de nişte probleme. Apropo, ce ţi-ai făcut cu mâna?”

„Ce ţi-ai făcut ochiului?”

„Un mic accident cu un tirbuşon şi treisprezece cârciumi supăraţi. Mana?”

„L-am pierdut prinzând unul dintre Părăsiţi”.

JJ A /T J 1 – 1 l – 1 – 7K 7 – 1 *îi*

„Capturezi?” spuse Mat. „Eşti din ce în ce mai moale”. „R

Land pufni. „Spune-mi că te-ai descurcat mai bine”. „Am ucis un *gholam*”, a spus Mat.

„L-am eliberat pe Illian de Sammael”.

„M-am căsătorit cu împărăteasa din Seanchan”.

— Mat, spuse Rand, *chiar* încerci să intri într-un concurs de lăudăroşi cu Dragonul Renăscut? Se opri o clipă. „În plus, am curăţat *savin*. Eu câştig”.

— Ah, asta nu valorează prea mult, spuse Mat.

„Nu valorează mult? Este cel mai important eveniment care a avut loc de la Breaking”.

„Bah. Tu şi Asha manul tău sunteţi de la nebuni, a spus Mat, deci ce contează? El aruncă o privire în lateral. „Arăţi bine, apropo. Ai avut mai multă grijă de tine în ultima vreme”.

— Deci îţi *pasă*, spuse Rand.

— Sigur că da, mormăi Mat, uitându-se înapoi la Tuon. „Vreau să spun, trebuie să te menţii în viaţă, nu? Du-te la micul tău duel cu Cel întunecat şi ţine-ne pe toţi în siguranţă? E bine să ştii că te uiţi la asta”.

— E plăcut să aud, spuse Rand zâmbind. „Fără înţelepciuni despre haina mea drăguţă?”

„Ce? Înţelepciuni? Încă nu te doare pentru că te-am

I 1 – i i 7* 7\ i – ZA

tachinat puţin acum câţiva ani?

„Tachinat?” spuse Rand.

— Ai petrecut săptămâni întregi refuzând să vorbeşti cu mine.

— Aici, acum, spuse Mat. „Nu a fost chiar atât de rău. Îmi amintesc cu uşurinţă partea aceea”.

— A i i-i» V7-... 7 x v i-j 1

Rand clătină din cap, parcă uluit. Sângeros de nerecunoscător era ceea ce era. Mat plecase s-o aducă pe Elayne, aşa cum o ceruse Rand, şi aceasta a fost mulţumirea care i s-a oferit. Sigur, Mat fusese puţin deturnat după aceea. Încă o făcuse, nu-i aşa?

T X lw TV/TJ-Z? /y7JJ /vll

— În regulă, spuse Mat foarte încet, trăgând de legăturile Air care îl ţineau.

— O să ne scot din asta, Rand. Sunt căsătorit cu ea. Lasă-mă să vorbesc şi...

— Fiica lui Artur Hawkwing, îi spuse Rand lui Tuon. „Timpul se învârte spre sfârşitul tuturor lucrurilor. Ultima Bătălie a început, iar firele sunt ţesute. În curând, procesul meu final va începe”.

Tuon făcu un pas înainte, Selucia făcându-i câteva ultime cuvinte cu degetul.

— Vei fi dus la Seanchan, Dragon Reborn, spuse Tuon. Vocea ei era adunată, fermă.

Mat zâmbi. Uşoară, dar a făcut o împărătească bună. *Totuşi*,

nu era nevoie să-mi smulg medalionul, gândi el. Aveau să aibă cuvinte despre asta. Presupunând că a supravieţuit asta. Ea nu l-ar fi executat *cu adevărat*, *nu-i aşa*?

Din nou, a încercat legăturile invizibile care îl legau.

„Chiar aşa?” întrebă Rand.

„Tu te-ai predat mie”, a spus Tuon. „Este un prevestitor”. Părea aproape că regretă. „Nu te-ai gândit cu adevărat că îţi voi permite să pleci, nu-i aşa? Trebuie să te iau în lanţuri ca pe un conducător care mi s-a împotrivit – aşa cum am făcut şi cu ceilalţi pe care i-am găsit aici. Plăteşti preţul uitării strămoşilor tăi. Ar fi trebuit să-ţi aminteşti jurămintele tale”.

— Înţeleg, spuse Rand.

Z-T *J* – 7 k „K J – * *r* J *i* 7

Ştii, se gândi Mat, *face o treabă corectă şi sună ca un rege*. Light, cu ce fel de oameni se inconiurase Mat? Ce s-a întâmplat cu servitoarele târgului şi cu soldaţii care stăpâneau?

x – /kw v. V – j-k i *f-y* – Spune-mi ceva, împărătească, spuse Rand. „Ce aţi fi făcut cu toţii dacă v-aţi fi întors pe aceste ţărmuri şi aţi fi găsit că armatele lui Artur Hawkwing încă conduc? Dacă nu ne-am fi uitat jurămintele, dacă am fi rămas fideli? Ce atunci?”

„V-am fi primit ca fraţi”, a spus Tuon.

„Oh?” spuse Rand. „Şi tu te-ai fi închinat în faţa tronului aici? Tronul lui Hawkwing? Dacă imperiul său ar fi încă în picioare, ar fi fost condus de moştenitorul său. Ai fi încercat să-i domine? În schimb, ai fi acceptat domnia lor asupra ta?

— Nu este cazul, spuse Tuon, dar păru să găsească cuvintele lui intrigante.

— Nu, nu este, spuse Rand.

„După argumentul dumneavoastră, trebuie să ne supuneţi”. Ea a zâmbit.

„Nu am făcut acest argument”, a spus Rand, „dar hai să facem asta. Cum revendicaţi dreptul la aceste pământuri?”

„Fiind singurul moştenitor legitim al lui Artur Hawkwing”.

„Şi de ce ar conta asta?”

„Acesta este imperiul lui. El este singurul care a unificat-o, este singurul conducător care a condus-o în glorie şi măreţie”.

— Şi iată că te înşeli, spuse Rand, cu vocea devenind blândă. „Mă accepţi ca Dragonul Renăscut?”

— Trebuie să fii, spuse Tuon încet, ca şi cum ar fi atent la o capcană.

— Atunci mă accepţi aşa cum sunt, spuse Rand, cu vocea devenind tare, clară. Ca un corn de luptă. „*Eu* sunt Lews Therin Telamon, Dragonul. *Am* condus aceste pământuri, unificate, în timpul Epocii Legendelor. *Eram* conducătorul tuturor armatelor Luminii, *purtam* Inelul Tamyrlinului. *Am* fost primul dintre Slujitori, cel mai înalt dintre Aes Sedai, şi am putut chema Cele Nouă Toje ale Stăpânirii”.

Rand făcu un pas înainte. „*Am* avut loialitatea şi 1 1 – i i i i 1 i 1** 7* – fidelitatea tuturor celor şaptesprezece generali ai Porţii Zorilor. Fortuona Athaem Devi Paendrag, autoritatea mea o înlocuieşte pe a ta!”

„Artur Hawkwing…”

„Autoritatea mea o înlocuieşte pe cea a Hawkwing! Dacă pretinzi că domneşti pe numele celui care a cucerit, atunci trebuie să te înclini în faţa revendicării mele anterioare. Am cucerit înaintea Aripii de şoim, deşi nu aveam nevoie de

sabie ca să fac asta. Eşti aici pe pământul *meu*, împărătească, la suferinţa mea!”

Tunetul a izbucnit în depărtare. Mat tremură. Light, a fost doar Rand. Doar Rand… nu a fost?

Tuon se dădu înapoi, cu ochii mari, buzele întredeschise. Faţa ei era plină de groază, de parcă tocmai şi-ar fi văzut proprii părinţi executaţi.

7 T-X 1 X X/K l – 7 /K – 71 – 1 1 – 1

Iarba verde s-a întins în jurul picioarelor lui Rand. Gardienii din apropiere au sărit înapoi, cu mâinile la săbii, în timp ce o fâşie de viaţă se prelungea de la Rand. Lamele maro şi galbene s-au colorat, de parcă ar fi fost turnată vopsea pe ele, apoi s-au ridicat în picioare – întinzându-se ca după un somn lung.

— R rX 1. L-ii i – 1 – v-i. V – i /k v

Verdeaţa a umplut toată poieniţa din grădină. „E încă protejat!” *striga* sul dam. „Onorat, este *încă protejat*!”

Mat se cutremură, apoi observă ceva. Foarte moale, atât de uşor de ratat.

„Cânţi?” îi şopti Mat lui Rand.

Da… era inconfundabil. Rand *cânta*, pe sub răsuflarea lui, foarte încet. Mat bătu cu piciorul. „Jur că am auzit melodia aceea pe undeva, odată… Este „Două servitoare la malul apei”?”

— Nu ajuţi, şopti Rand. „Linişte”.

Rand şi-a continuat cântecul. Verdele s-a întins în copaci, brazii întărindu-şi membrele. Ceilalţi copaci au început să scoată frunze – erau într-adevăr piersici – crescând cu mare viteză, viaţa inundă în ei.

1 – * A*7AA”. A A 1 w

Gardienii se uitau în jur, învârtindu-se, încercând să urmărească toţi copacii deodată. Selucia se înfiorase. Tuon rămase în picioare, cu ochii aţintiţi asupra lui Rand. În apropiere, *sul dam* şi *damane speriaţi* trebuie să fi încetat să se concentreze, pentru că legăturile care îl ţineau pe Mat au dispărut.

„Îmi refuzi dreptul?" întrebă Rand. „Negi că revendicarea mea asupra acestui pământ o precede pe a ta cu mii de ani?"

„Eu…" Tuon trase adânc aer în piept şi se uită la el sfidător. „Ai spart pământul, l-ai abandonat. Îţi pot refuza dreptul".

În spatele ei, florile au *explodat* pe copaci ca nişte artificii, albe şi roz intens. Izbucnirile de culoare i-au înconjurat. Petalele stropite în afară cu creşterea lor, rupându-se din copaci, prinzându-se de vânt şi învârtindu

X e e w X X *t* se prin poiană.

— Ţi-am permis să trăieşti, îi spuse Rand lui Tuon, când aş fi putut să te distrug într-o clipă. Acest lucru se datorează faptului că ai făcut viaţa mai bună pentru cei aflaţi sub conducerea ta, deşi nu eşti lipsit de vinovăţie pentru felul în care i-ai tratat pe unii. Regula ta este la fel de subţire ca hârtia. Ţineţi acest pământ împreună doar prin puterea oţelului şi a *damanelor*, dar patria voastră arde.

„Nu am venit aici să te distrug. Vin acum la tine să-ţi ofer pace, împărătească. Am venit fără armate, am venit fără forţă. Am venit pentru că cred că ai nevoie de mine, aşa cum am nevoie de tine". Rand făcu un pas înainte şi, în mod remarcabil, căzu într-un genunchi, plecând capul, cu mâna A. – v T – A. – 1 A v. Jj. *A*. 1. TTII

Întinsă. „Îmi întind mâna către tine în alianţă. Ultima bătălie este peste noi. Alătură-te mie şi luptă”.

Poiana a căzut pe loc. Vântul a încetat să mai bată, tunetul a încetat să zbârnească. Florile de piersic se înălţau spre iarba acum verde. Rand a rămas acolo, cu mâna întinsă. Tuon se uită la acea mână ca la o viperă.

„Uită-te la mine, Tuon. Uită-te la mine”. Ea ridică privirea, întâlnindu-i privirea.

„Poţi avea încredere în Rand al’ Thor cu lumea în sine”, a spus Mat. „Şi dacă nu poţi avea încredere în el, ai încredere în mine. El este singura noastră alegere. Nu avem timp să-l ducem înapoi la Seanchan.

„Sunt în oraş suficient de mult pentru a arunca o privire asupra forţelor tale. Dacă vei lupta în Ultima Bătălie *şi* vei recuceri patria, vei avea nevoie de o bază stabilă aici, în Altara. Ia-i oferta. Tocmai a revendicat acest pământ. Ei bine, pune-l să-ţi securizeze graniţele aşa cum sunt şi anunţă-l celorlalţi. S-ar putea să asculte. Ia puţină presiune de pe tine. Dacă, adică, nu vrei să lupţi împotriva trollocilor, a naţiunilor din această ţară *şi* a rebelilor din Seanchan în acelaşi timp”.

— 1 1 – i 7 1 *jf*

Tuon clipi. „Forţele noastre”.

„Ce?”

„Le-ai numit forţele mele”, a spus ea. „Ei sunt forţele *noastre*. Acum eşti unul dintre noi, Matrim.

„Ei bine, cred că sunt la asta. Ascultă, Tuon. Trebuie să faci asta. Vă rog”. Se întoarse, privindu-l pe Rand, îngenuncheat în mijlocul unui model de flori de piersic care părea să se fi întors din el. Niciunul nu căzuse peste el.

„Care este oferta ta?” întrebă Tuon.

— Pace, spuse Rand, stând în picioare, cu mâna întinsă. „Pace pentru o sută de ani. Mai mult, dacă pot să fac aşa. I-am convins pe ceilalţi conducători să semneze un tratat şi să lucreze împreună pentru a lupta cu armatele Umbrei”.

„Mi-aş fi asigurat graniţele”, a spus Tuon.

„Altara şi Amadicia vor fi ale tale”.

— De asemenea, Tarabon şi Almoth Plain, spuse Tuon.

T – KT Z” 1 r? i i 7 1 1 – 1 1 1 1 Îl – „Le ţin acum. „Nu voi fi forţat de la ei prin tratatul tău. Îţi doreştipace? Îmi vei da asta”.

— Tarabon şi jumătate din Câmpia Almoth, spuse Rand. „Jumătatea pe care o controlezi deja”.

„Aş avea toate femeile din această parte a Oceanului A J1 7 J 1 * 7 *îi* l – I –!

Aryth care se pot canaliza ca *damane*”, a spus Tuon.

— Nu-ţi încorda norocul, împărăteasa, spuse Rand sec. „Eu... Îţi voi permite să faci ce vrei în Seanchan, dar îţi *voi* cere să renunţi la orice *damane* pe care ai luat-o în timp ce ai fost în această ţară”.

„Atunci nu avem niciun acord”, a spus Tuon.

Mat şi-a ţinut respiraţia.

Rand ezita, coborând mâna.

— De asta ar putea depinde soarta lumii însăşi, Fortuona. Vă rog”.

„Dacă este atât de important”, a spus ea ferm, „poU fi de acord cu cererea mea. Proprietatea noastră este a noastră. Vrei un tratat? Atunci o vei obţine cu aceasta clauza: Păstram *damanele* pe care le avem deja. În schimb, îţi voi permite să pleci în libertate”.

Rand se strâmba. „Eşti la fel de rău ca unul dintre oamenii de la mare”.

— Ar trebui să sper că sunt mai rău, spuse Tuon, fără emoţie în voce. „Lumea este responsabilitatea ta, Dragon, nu a mea. Îmi pasa de imperiul meu. Voi avea mare nevoie de acele *damane*. Alege acum. După cum cred că ai spus.

— 1 W X x z timpul tău este scurt”.

Expresia lui Rand se întuneca; apoi îşi întinse mâna în afară. „Să se facă. Lumina să fie milostiva, să se facă. O să port şi eu aceasta greutate. Poţi să păstrezi *damane pe* care îl ai deja, dar nu vei lua niciunul dintre aliaţii mei în timp ce luptam Ultima Bătălie. A lua apoi pe oricine care nu se afla în ţara ta va fi văzută ca o încălcare a tratatului şi ca atacarea celorlalte naţiuni”.

I-i-i 7/k – 1 1 – T” i 1

Tuon făcu un pas înainte, apoi lua mâna lui Rand în a ei. Mat îşi dădu rrăsufirea.

„Am documente pe care să le examinezi şi să le semnezi”, a spus Rand.

— Selucia îi va lua, spuse Tuon. „Matrim, cu mine. Trebuie să pregătim Imperiul pentru război”. Tuon se îndepărta pe poteca, cu pasul controlat, deşi Mat bănuia ca voia să fie departe de Rand cât mai repede posibil. A înţeles sentimentul.

Îl urma, dar se opri lângă Rand.

— Se pare că tu ai un pic din norocul întunecatului, mormăi el către Rand. „Nu pot să cred că a funcţionat”.

„Sincer?” spuse Rand încet. „Nici eu nu pot. Mulţumesc pentru cuvântul bun”.

— Sigur, spuse Mat. „Apropo, *am* salvat-o pe Moiraine.

Mestecaţi asta în timp ce încercaţi să decideţi care dintre noi doi câştigă”.

Mat l-a urmat pe Tuon, iar în spatele lui s-a ridicat râsul Dragonului Renăscut.

Să te simţi irosit

Gawyn stătea pe un câmp din apropierea zonei în care Aes Sedai luptaseră pentru prima dată cu trollocii. Ieşiseră de pe dealuri şi se mutaseră mai adânc în câmpia Kandor. Au continuat să oprească avansurile Trolloc şi chiar au reuşit să împingă forţele principale ale inamicului cu câteva sute de paşi. Una peste alta, această bătălie mergea mai bine decât s-ar fi putut aştepta.

Au luptat aici timp de o săptămână pe acest câmp deschis, fără nume de Kandori. Acest loc fusese răscolit şi sfâşiat ca şi cum ar fi fost pregătit pentru plantare. Erau atât de multe corpuri aici – aproape toate Shadowspawn – încât nici măcar pofta de trolloc nu le putea consuma pe toate.

Gawyn purta o sabie într-o mână, scutul în cealaltă, în faţa calului lui Egwene. Sarcina lui era să doboare trollocii care au venit prin atacurile Aes Sedai. A preferat să lupte cu două mâini, dar împotriva trollocilor avea nevoie de acel

scut. Unii dintre ceilalţi l-au considerat un prost pentru că a folosit sabia. Preferau stmene sau halebardele, orice pentru a ţine trollocii la distanţă.

Nu te-ai putea *duela* cu o ştiucă, totuşi; ca ştiucar, erai ca o cărămida într-un zid mai mare. Nu ai fost atât de mult un soldat, cât o barieră. O halebardă era mai bună – cel puţin avea o lamă care necesita o anumită îndemânare pentru a fi folosită – dar nimic nu dădea aceeaşi senzaţie ca o sabie. Când Gawyn a luptat cu sabia, el a controlat lupta.

Un trolloc veni după el, pufnind, cu chipul trăsăturile îmbinate ale unui berbec şi ale unui bărbat. Acesta era mai uman decât majoritatea, inclusiv o gură de umană răutăcios, cu dinţi însângeraţi. Lucrul ţinea un buzdugan care purta Flacăra lui Tar Valon pe mâna sa, furat de la un membru căzut al Gărzii Turnului. Deşi era o armă cu două mâini, creatura o mânuia cu uşurinţă într-una singură.

Gawyn s-a eschivat într-o parte, apoi şi-a adus scutul în sus şi în dreapta sub lovitura aşteptată. Scutul s-a cutremurat cu impacturi repetate. Unu doi trei. Standard Trolloc berserking – loviţi puternic, loviţi rapid şi

— W 1 1 7 X Z 7 X 7

presupuneţi că adversarul va sparge.

K /T 1 * 7 r „— i-i – /VX – *” 1 – 1 ill.

Mulţi au făcut-o. Ei s-ar împiedica, sau braţele li s-ar amorţi din cauza loviturilor. Asta era valoarea zidurilor de ştiuca sau a liniilor de halebarda. Bryne le-a folosit pe ambele şi o nouă linie improvizată cu jumătate de suliţă şi jumătate de halebardă. Gawyn citise despre ea ca în cărţile de istorie. Armata lui Bryne le-a folosit pentru a-i împinge pe trolloci. Liniile de ştiuca le ţineau în spate, iar apoi

halebardele ajungeau şi le taiau picioarele.

Gawyn se aplecă într-o parte, iar Trollocul nu era pregătit pentru explozia lui de viteză. Lucrul s-a întors, prea încet, când Gawyn şi-a despărţit mâna de încheietura

1. * <J X j

K – fi – 1 T – Ti „îl H T

mâinii, folosind Whirlwind on the Mountain. În timp ce ţipa, Gawyn se întoarse, lovindu-şi sabia în stomacul altui Trolloc care trecuse prin apărarea Aes Sedai.

T – X 1 x* 1* 1 – 1 – /v /v i 1

Îşi scoase sabia din acel corp şi o înveli în gâtul primului trolloc. Fiara moartă a alunecat de pe lama lui. Erau patru pe care Gawyn le omorâse astăzi. Şi-a şters cu grijă sabia pe pânza însângerată pe care o purta legată la talie.

O verifică pe Egwene. Călărită, ea a folosit Puterea Unică pentru a sfărâma trollocii în masă. Aes Sedai a folosit o rotaţie, cu doar o mică parte din ei pe teren la un moment dat. Folosirea atât de puţine Aes Sedai la un moment dat a impus soldaţilor să-şi asume grea luptei, dar Aes Sedai veneau întotdeauna odihniţi la luptă. Treaba lor era să distrugă grupurile de trolloci, să spargă liniile şi să-i lase pe soldaţi să lucreze la rămăşiţele împrăştiate.

Cu Aes Sedai ţinând trollocii de formaţiuni solide de lupta, lupta – deşi istovitoare – se desfăşura bine. Nu trebuiseră să se întoarcă de când lăsaseră dealurile în urmă şi opriseră efectiv avansul Trolloc timp de o săptămână aici.

Silviana stătea lângă Egwene pe un castron roan şi făcu tot posibilul ca trollocii să nu se apropie prea mult. Pământul era rupt şi brăzdat chiar în faţa lor, atacurile Silvianei făcând-o în bucăţi, lăsând depresiuni ca şanţuri pe

tot câmpul. În ciuda acestui fapt, ocazional Trolloc se târa prin mocirlă şi venea după Gawyn.

Gawyn văzu mişcare în cel mai apropiat şanţ şi înaintă cu paşi mari. Un Trolloc cu trăsături de lup stătea ghemuit înăuntru. A mârâit la el, năvălindu-se.

Apa curge la vale.

l-l-l 11 1 – /K. – * I 1

Trollocul căzu înapoi în şanţ, iar Gawyn şi-a şters lama de cârpa însângerată. Cinci. Nu-i rău pentru unul dintre turele lui de două ore. Adesea, Aes Sedai au reuşit să-i respingă pe trolloci, iar el tocmai a ajuns să stea lângă Egwene. Bineînţeles, astăzi a fost însoţită de Silviana – ei veneau întotdeauna pe frontul de luptă în perechi – şi Gawyn era pe jumătate convins că Păzitorul îi lăsa pe câţiva să treacă din când în când doar pentru a-l menţine să lucreze.

O serie bruscă de explozii în apropiere l-au împins înapoi şi el a aruncat o privire peste umăr. Uşurarea lor sosise. Gawyn şi-a ridicat sabia spre Sleete, în timp ce bărbatul a luat poziţia cu Gardienul lui Piava Sedai pentru a păzi zona.

Gawyn s-a alăturat lui Egwene şi Silviana când părăseau câmpul de luptă. Putea simţi epuizarea crescândă a lui Egwene. Ea se împingea prea tare, insistând să se alăture prea multor ture.

Şi-au croit drum peste iarba călcată în picioare, trecând la angă un grup de Companioni Illianer care se îndreptau spre luptă. Gawyn nu avea o viziune suficient de bună asupra bătăliei în ansamblu pentru a şti unde anume era nevoie de ei. I-a privit plecând cu un strop de invidie.

Ştia că Egwene avea nevoie de el. Acum mai mult ca niciodată. Fades s-a strecurat în tabără noaptea, aducând

lame forjate de Thakan dar pentru a-i lua vieţile lui Aes Sedai. Gawyn veghea personal când Egwene dormea, bazându-se pe ea pentru a-şi spăla oboseala atunci când îl copleşi. El a dormit când ea a fost într-o conferinţă cu Sala în x 71 – 7

Turnului.

El a insistat ca ea să doarmă într-un cort diferit în fiecare noapte. Din când în când, o convingea să călătorească la Mayene şi la paturile din palat. Nu făcuse asta de câteva zile. Argumentele lui conform cărora ea ar trebui să verifice pe Galbeni şi să inspecteze lucrările de Vindecare, erau din ce în ce mai slabe. Rosil Sedai avea lucruri în mână acolo.

Gawyn şi cele două femei au continuat în tabără. Unii soldaţi s-au înclinat, cei care nu erau în prezent de serviciu, în timp ce alţii s-au grăbit spre câmpul de luptă. Gawyn se uită la unele dintre acestea. Prea tânăr, prea nou.

Alţii erau Juraţi de Dragon şi cine ştia ce să facă din ei? Printre Dragonsworn erau Aiel, ceea ce avea sens pentru 1 1 – 7 i îi A – 1 1 – w el, din moment ce toate Aielul i se păreau practic T\ T\ – A 1 – I /K-l – 1

Dragonsworn. Dar au existat şi Aes Sedai printre rândurile Jurătorilor de Dragon. Nu s-a gândit prea mult la alegerea lor.

Gawyn a clătinat din cap şi a continuat. Tabăra lor era enormă, deşi practic nu conţinea adepţi. Mâncarea era adusă zilnic prin porţi în vagoane – unele trase de acele maşini metalice nesigure din Cairhien. Când acele vagoane au plecat, au dus haine pentru spălat, arme de reparat şi cizme de reparat.

A

făcut o tabără foarte eficientă; unul nu foarte populat, însă, deoarece aproape toată lumea petrecea ore lungi pe câmpul de luptă luptând. Toţi, în afară de Gawyn.

Ştia că e nevoie de el şi că ceea ce a făcut era important, dar nu se putea abţine să se simtă irosit. Era unul dintre cei mai buni spadasini din armată şi stătea pe câmpul de luptă câteva ore pe zi, ucigând doar ocazional Trolloc suficient de prost pentru a încărca doi Aes Sedai. Ceea ce a făcut Gawyn a fost mai mult ca să-i scoată din mizerie decât să se lupte cu ei.

— 1 i-i wx i iiri*.

Egwene dădu rămas bun de la Silviana, apoi îşi întoarse 1 1 1 ZXJ

calul spre cortul de comandă.

„Egwene... A spus Gawyn.

— Vreau doar să verific lucrurile, spuse ea calmă. „Elayne trebuia să fi trimis comenzi noi”.

„Ai nevoie de somn”.

„Se pare că tot ce fac în aceste zile este să dorm”.

„Când lupţi pe câmpul de luptă, eşti cu uşurinţă în valoare de o mie de soldaţi”, a spus Gawyn. „Dacă ar fi necesar să dormi douăzeci şi două de ore pe zi pentru a te menţine într-o formă suficient de bună pentru a-i proteja pe bărbaţi pentru doi, ţi-aş sugera să o faci. Din fericire, acest lucru nu este necesar – şi nici nu este necesar să alergi la fel de tare ca tine”.

Îi putea simţi supărarea prin legătura, dar ea a stins-o. „Ai dreptate, desigur”. Ea l-a privit. „Şi nu trebuie să te simţi surprins să mă auzi recunoscând”.

„Nu am fost surprins”, a spus Gawyn.

— Îţi pot simţi emoţiile, Gawyn.

„Asta a fost de la cu totul altceva”, a spus el. „Mi-am amintit ceva ce Sleete a spus cu câteva zile în urmă, o glumă pe care nu am înţeles-o până acum”. El o privi O X *f* X X

nevinovat.

Asta, în sfârşit, a câştigat un zâmbet. Un indiciu de unul, dar a fost suficient. Ea nu a zâmbit prea mult zilele astea. Puţini dintre ei au făcut-o.

— În plus, spuse el, luând-o frâiele şi ajutând-o să descălece când ajungeau la cortul de comandă, „Nu m-am gândit niciodată prea mult la faptul că un Gard poate, desigur, să ignore Cele Trei Jurăminte. Mă întreb cât de des au găsit surorile aşa de convenabil?”

k” / w 7 1 1 – 1 T T w

— Sper că nu prea des, spuse Egwene. Un răspuns foarte diplomatic. În cortul de comandă, l-au găsit pe Gareth Bryne privind în jos prin poarta lui obişnuită; era întreţinută de un Grey zgomotos pe care Gawyn nu-l cunoştea. Bryne se apropie de biroul lui plin de hărţi, unde Siuan încerca să pună ordine. Făcu câteva însemnări pe o hartă, dând din cap pentru sine, apoi se uită să vadă cine intrase.

— Mamă, spuse Bryne şi îi luă mâna să-i sărute inelul.

— Bătălia pare să meargă bine, spuse Egwene, făcând semn din cap către Siuan. „Ne-am ţinut bine aici. Ai planuri să mergi înainte, se pare?

— Nu putem zăbovi aici pentru totdeauna, mamă, spuse Bryne. „Regina Elayne mi-a cerut să iau în considerare un avans, mai departe în Kandor şi cred că este înţelept să o facă. Îmi fac griji că trollocii se vor retrage pe dealuri şi se

vor pregăti. Ai observat cum au scos mai multe cadavre de pe teren în fiecare noapte?

„Da”.

Gawyn îi simţea nemulţumirea; şi-a dorit ca Aes Sedai să aibă puterea de a arde carcasele Trollocului cu Puterea Unică în fiecare zi.

— Adună mâncare, spuse Bryne. „Ar putea decide să se deplaseze spre est şi să încerce să ocolească noi. Trebuie să-i menţinem angajaţi aici, ceea ce ar putea însemna să ne împingem în acele dealuri. Ar fi costisitor, în mod normal, dar acum... El a clătinat din cap, apropiindu-se şi privind în jos, prin poarta lui, spre liniile din tată. „Aes Sedai-ul tău domină acest câmp de luptă, mamă. Nu am mai văzut aşa ceva”.

„Există un motiv”, a răspuns ea, „că Umbra a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a doborî Turnul Alb. Ştia. Turnul Alb are capacitatea de a conduce acest război”.

— Va trebui să ne uităm la Dreadlords, spuse Siuan, răsfoind hârtiile. Rapoartele cercetătorii, bănuia Gawyn. Ştia puţin despre Siuan Sanche, în ciuda faptului că i-a cruţat viaţa, dar Egwene vorbea în mod obişnuit despre lăcomia de informaţii a femeii.

KX 1 – 1 7 11 1 – 1 – *11

— Da, spuse Egwene. „Ei vor veni”.

În 1 KT TX I I A *

— Turnul Negru, spuse Bryne, încruntat.

— Ai A – A Ľ” 1 1 1 X1 – /T T O

Încredere în cuvântul lordului Mandragoran?

— Cu viaţa mea, spuse Egwene.

„Asha man luptă pentru inamic. De ce nu ar fi făcut ceva

Dragon Reborn? Lumină, dacă tot restul Asha man este de partea Umbra…”

Egwene clătină din cap. „Bryne, vreau să-i înşeli pe călăreţi şi să-i trimiţi în zona din afara Turnului Negru, unde încă pot fi făcute porţi. Trimite-le, călărind din greu, la surorile încă tabărate în afara Turnului Negru.

„Vrei să atace?” întrebă Gawyn, revigorându-se.

„Nu. Ei trebuie să se retragă cât este nevoie pentru a face porţi, apoi ni se vor alătura aici. Nu ne putem permite alte întârzieri. Le vreau aici”.

Ea a bătut masa cu un deget. „*Vor veni* Taim şi stăpânii săi de groază. Ei au stat departe de acest câmp de luptă, concentrându-se în schimb pe Lordul Mandragoran. Asta le permite să-şi domine câmpul de luptă aşa cum îl avem pe acesta. Voi alege mai multe surori pe care să le trimit în armata Borderlander. Va trebui să le confruntăm în cele din urmă”.

Gawyn nu spuse nimic, dar îşi strânse buzele. Mai puţine surori aici însemna mai multă muncă pentru Egwene şi ceilalţi.

Şi acum, Egwene a spus: „Trebuie să… Ea a încetat, văzând expresia lui Gawyn. „Presupun că trebuie să dorm. Dacă am nevoie, trimiteţi la… Light, nu ştiu unde dorm azi. Gawyn?”

„Te am în cortul lui Maerin Sedai. Ea este de serviciu în rotaţia de după asta, aşa că asta ar trebui să-ţi ofere câteva ore de somn neîntrerupt”.

— Dacă nu e nevoie de mine, îi aminti Egwene. Se îndreptă spre clapele cortului.

— Desigur, spuse Gawyn, urmând-o afară, dar dând din

cap spre Bryne şi Siuan. Bryne n zâmbi înapoi, dând din cap. Pe un câmp de luptă, erau puţine lucruri care ar necesita absolut atenţia lui Amyrlin. Sala Turnului primise supravegherea directă a armatelor lor.

Afară, Egwene oftă, închizând ochii. El şi-a pus braţul în jurul ei şi a lăsat-o să se prăbuşească lângă el. Momentul a durat doar câteva secunde înainte ca ea să se retragă, ridicându-se drept şi îmbrăcând faţa lui Amyrlin. *Atât de tânăr* se gândi el, *încât să se ceară atât de mult de la ea*.

Desigur, ea nu era cu mult mai tânără decât însuşi al' Thor. Gawyn a fost mulţumit şi puţin surprins că gândirea la bărbat, nu a provocat nicio furie. Al Thor avea să lupte lupta lui. Într-adevăr, ceea ce a făcut bărbatul nu era treaba lui Gawyn.

Gawyn a condus-o pe Egwene la secţiunea Green Ajah a taberei, cei mai mulţi paznici din perimetru întâmpinându-i cu semne de respect din cap. Maerm Sedai avea un cort mare. Majoritatea Aes Sedai aveau voie să aducă locuinţele şi mobilierul dorit, atâta timp cât îşi puteau face propria poartă de acces şi îşi puteau folosi propriii Gardieni pentru a le transporta. Dacă armata ar trebui să se mişte repede, astfel de lucruri ar fi abandonate. Mulţi Aes Sedai au ales să aducă foarte puţin, dar alţii... ei bine, nu erau obişnuiţi cu austeritatea. Maerin a fost unul dintre aceştia. Puţini aduseseră la fel de mult ca ea.

Leilwin şi Bayle Domon aşteptau în afara cortului. Ei fuseseră cei care o informaseră pe Maerin Sedai că cortul ei era împrumutat şi că ea nu trebuia să spună nimănui că Egwene era cea care îl folosea. Secretul putea fi descoperit dacă cineva întreba în jur – nu se ascunseseră în timp ce

mergeau aici – dar, în acelaşi timp, cineva care întreba unde doarme Amyrlinul ar atrage atenţia. Era cea mai bună protecţie pe care Gawyn o putea aranja, deoarece Egwene nu era dispusă să călătorească în fiecare zi pentru a dormi.

Emoţiile lui Egwene s-au încreţit imediat când l-a văzut pe Leilwin.

— Ai spus că vrei să o ţii aproape, spuse Gawyn încet.

„Nu-mi place să ştie unde dorm. Dacă asasinii lor vin *să* mă caute în tabără, ea ar putea fi cea care îi va conduce la mine.

Gawyn a luptat cu instinctul de a se certa. Egwene era o femeie vicleană, perspicace – dar avea un punct orb în privinţa oricărui lucru din Seanchan. El, pe de altă parte, să trezit având încredere în Leilwin. Ea părea să fie genul care se comporta direct cu oamenii.

— Voi fi cu ochii pe ea, spuse el.

Egwene s-a liniştit cu o răsuflare, apoi a mers spre cort şi a trecut pe lângă Leilwin fără să scoată un cuvânt. Gawyn nu a urmărit-o înăuntru.

„Amyrlinul pare intenţionat să nu mă lase să ofer serviciu, îi spuse Leilwin lui Gawyn în acea semnătură targătoare a Seanchan.

— Nu are încredere în tine, spuse Gawyn sincer.

„Valoare jurământul cuiva atât de puţin pe această parte a oceanului?” spuse Leilwin. „I-am jurat că nimeni nu se va încălca, nici măcar un Muyami!”

T T TO – T – w A, *j*)

„Un Prieten întunecat va încălca „orice jurământ”.

Femeia n piivi cu ideea Ri. „Începe cred că Ea presupune că toate Seanchan sunt Prietenii întunecaţi”.

Gawyn a ridicat din umeri. „Ai bătut-o şi ai închis-o, transformând-o într-un animal care trebuie condus de un guler”.

„*Nu am* făcut”, a spus Leilwin. „Dacă un brutar îţi face gaine urată, ai presupune că toţi caută să te otrăvească? ah. Nu te certa. Nu există niciun punct. Dacă nu o pot sluji, atunci te voi servi pe tine. Ai mâncat azi, Warder?

Gawyn ezită. Când a *mâncat* ultima dată? În aceasta dimineaţa… nu, fusese prea dornic de luptă. Stomacul îi mormăi tare.

— Ştiu că nu o vei părăsi, spuse Leilwin, în special sub supravegherea unui *Seanchan*. Vino, Bayle. Să-i aducem acestui prost nişte mâncare, ca să nu leşine dacă vin asasinii”. Ea a plecat, urmată de marele ei soţ Illianer. Tipul a aruncat o privire peste umăr care ar fi putut vindeca pielea.

Gawyn oftă şi se aşează pe pământ. Din buzunar, a scos trei inele negre; a ales unul, apoi le-a băgat pe celelalte înapoi în buzunar.

Vorbirile despre asasini îl făceau mereu să se gândească la inelele, pe care le scosese pe Seanchan care *venise* să-l omoare pe Egwene. Inelele erau *ter angreal*. Erau mijloacele prin care acele Bloodknives se mişcaseră repede şi se amestecaseră în umbre.

A ridicat inelul spre lumină. Nu semăna cu niciun *ter angreal* pe care îl văzuse, dar un obiect al Puterii putea arăta ca orice. Inelele erau dintr-o piatră neagră grea pe care nu o recunoştea. Exteriorul era sculptat ca nişte spini, deşi suprafaţa interioară – partea care atingea pielea – era 1 w A *f* A A

netejdă.

Întoarse inelul în degete. Ştia că ar trebui să meargă la Egwene cu el. De asemenea, ştia cum îl trata Turnul Alb cu *ter angreal*. Au închis obiectele, de teamă să experimenteze cu ele. Dar aceasta a fost Ultima Bătălie. Dacă a existat vreodată un timp să-ţi asume riscuri…

Te-ai hotărât să stai în umbra lui Egwene, *Gawyn*, se gândi el. *Ai decis că o vei proteja*, *vei face ceea ce are nevoie de la tine*. Ea câştiga acest război, ea şi Aes Sedai. ŞI „1 7 re

— Ar lăsa să devină la fel de gelos pe ea precum fusese pe 1 I ri” Îl O

al’ Thor?

„Aşa cred că este?”

jawvn îşi ridică capul, pumnul memzându-se în jurul inelului. Leilwin şi Bayle Domon fuseseră la cort şi se întorseseră cu un castron pentru el. Din mirosul ei, masa era din nou tocană de orz. Bucătarii au folosit atât de mult piper încât aproape că era rău. Gawyn bănuia că au făcut-o pentru că fulgii negri ascundeau bucăţile de gărgăriţă.

Nu pot să mă comport de parcă aş face ceva suspect, se gândi el imediat. *Nu o pot lăsa să meargă la Egwene*.

„Acest?” întrebă el ridicând inelul. „Este unul dintre inelele pe care le-am recuperat de la asasinii Seanchan care au încercat să o omoare pe Egwene. Presupunem că este un fel de *ter angreal*, deşi nu este unul despre care Turnul Alb a auzit vreodată”.

şuieră încet Leilwin.

— Acestea trebuie să fie dăruite numai de împărăteasa, ea… Se întrerupse şi trase adânc aer în piept. „Doar unul numit cuţit de sânge, cel care şi-a dat viaţa împărătesei,

are voie să poarte un astfel de inel. Pentru tine să pui unul ar fi foarte, foarte greşit”.

„Din fericire”, a spus Gawyn, „nu o port”.

„Inelele sunt periculoase”, a spus Leilwin. „Nu ştiu multe despre ele, dar se spune că îi ucid pe cei care le folosesc. Nu lăsa sângele să atingă inelul, altfel îl vei activa şi asta ar putea fi mortal, Warder. Ea îi întinse castronul cu tocană, apoi se îndepărtă cu paşi mari.

T\ X X Tll – 7 1 – 111

Domon nu a urmat-o. Illianerul se scărpina la barba scurtă. „Nu este întotdeauna cea mai îngăduitoare dintre femei, soţia mea”, i-a spus el lui Gawyn. „Dar ea este puternică şi înţeleaptă. Ai face bine să o asculţi”.

z G * 11 7\ 1 i *

Gawyn puse inelul în buzunar. „Egwene nu mi-ar permite niciodată să-l port”. Asta era adevărat. Dacă ea ştia despre asta. „Spune-i soţiei tale că apreciez avertismentul. Ar trebui să vă avertizez că subiectul asasinilor este încă un subiect foarte dureros pentru Amyrlin. As sugera să eviţi subiectul cuţitelor de sânge sau *ter angreal – unor*.

Domon dădu din cap şi apoi se duse după Leilwin. Gawyn a simţit doar o mică ruşine la înşelăciune. Nu spusese nimic neadevărat. Pur şi simplu nu voia ca Egwene să pună întrebări incomode.

Acel inel şi fraţii săi reprezentau ceva. Nu erau calea Gardienului. Stând lângă Egwene, urmărind pericolul pentru ea… aşa era calea Gardienului. Ar face diferenţa pe câmpul de luptă slujind-o, nu călare ca un erou.

Şi-a spus asta din când în când, în timp ce îşi mânca tocana. Când a terminat, era aproape sigur că credea asta.

Tot nu i-a spus lui Egwene despre inele.

Rand şi-a amintit prima dată când văzuse un Trolloc. Nu când atacaseră ferma lui din Two Rivers. Era *adevărata* prima dată când îi văzuse. În timpul ultimei Epoci.

Va veni o vreme când acestea nu vor mai exista, se gândi el, împletind Foc şi Aer, creând un zid exploziv de flăcări care urlă la viaţă în mijlocul unei haite de trolloci. În apropiere, bărbaţii din Garda Lupii lui Perrin au ridicat armele în semn de mulţumire. Rand dădu înapoi. A purtat faţa lui Jur Grady în această luptă, deocamdată.

Odată, trollocii nu biciuiseră pământul. S-ar putea întoarce în acea stare. Dacă Rand l-ar ucide pe Cel întunecat, s-ar întâmpla imediat?

Flăcările zidului său de foc îi aduceau sudoare pe frunte. S – a tras cu atenţie pe omul *gras angreal* – nu îşi permitea să pară *prea* puternic – şi a doborât un alt grup de trolloci aici, pe câmpul de luptă, chiar la vest de râul Alguenya. Forţele lui Elayne traversaseră Erininul şi zona rurală spre est şi aşteptau ca podurile lor peste Alguenya să fie construite. Acestea erau aproape finalizate, dar între timp o avangarda de trolloci îi ajunsese din urmă, iar armata lui Elayne se formase în poziţii de apărare pentru a-i ţine la distanţă până când vor putea traversa râul.

Rand a fost bucuros să ajute. Adevăratul Jur Grady s-a odihnit înapoi în tabăra lui din Kandor, epuizat de Vindecare. O faţă convenabilă pe care Rand putea să o poarte şi să nu atragă atenţia celor Părăsiţi.

Tipetgle Trollocului erau satisfăcătoare în timp ce ardeau. Îi plăcuse acel sunet, aproape de sfârşitul Războiului Puterii. Întotdeauna îl făcuse să se simtă de parcă ar fi *făcut* ceva.

Nu ştia ce trolloci erau prima dată când îi văzuse. Oh, ştia despre experimentele lui Aginor. Lews Therin l-a numit nebun de mai multe ori. El nu înţelesese; atât de mulţi dintre ei nu au făcut-o. Aginor îşi iubise mult prea mult proiectele. Lews Therin făcuse greşeala de a presupune că Aginor, ca şi Semirhage, se bucura de tortură de dragul său.

Şi apoi venise Progenul Umbră.

Monştrii au continuat să ardă, membrele tremurând.

Totuşi, Rand îşi făcea griji că aceste *lucruri* ar putea fi renaşterea oamenilor. Aginor a folosit oameni pentru a crea ri

Trollocii şi Myrddraal. Aceasta a fost soarta unora? Să renaşti ca creaţii răsucite ca aceasta? Ideea l-a îmbolnăvit.

A verificat cerul. Norii începuseră să se retragă, aşa r „— i-a wlt il* w r? w i 7

cum făceau lângă el. I-ar putea obliga să nu facă asta, dar… Nu. Oamenii aveau nevoie de Lumină, iar el nu putea lupta aici prea mult timp, ca să nu devină evident că unul dintre Asha man era prea puternic pentru chipul pe care îl purta.

Rand a lăsat lumina să vină.

Peste tot câmpul de luptă de lângă râu, oamenii se uitau spre cer în timp ce lumina soarelui cădea asupra lor, norii întunecaţi trăgându-se înapoi.

Nu te mai ascunde, gândi Rand, scoţându-şi Masca cu oglinzi şi ridicând mâna cu un pumn deasupra capului. A ţesut Aer, Foc şi Apa, creând o coloană de lumină care se extinde de la el însuşi sus, spre cer. Soldaţii de peste câmpul de luptă au aplaudat.

Nu avea să doboare capcanele pe care Cel întunecat îl aştepta. S-a mutat printr-o poartă înapoi spre Merrilor. Nu a stat niciodată mult pe frontul de luptă, dar s-a dezvăluit întotdeauna înainte de a pleca. A lăsat norii să se spargă deasupra, dovedind că fusese acolo, apoi s-a retras.

Min l-a aşteptat la terenul Merrilor Travelling. Se uită în spate când poarta lui se închise, lăsând oamenii să lupte fără el. Min şi-a pus o mână pe braţ. Gărzile lui Fecioare au aşteptat aici; i-au lăsat fără tragere de inimă să lupte singur, deoarece ştiau că prezenţa lor îl va da departe.

— Arăţi trist, spuse Min încet.

O

adiere fierbinte sufla de undeva din nord. Soldaţu din apropiere l-au salutat. Cele mai multe din ceea ce avea aici erau Domani, Tairens şi Aiel. Forţa de asalt, condusă de Rodel Ituralde şi Regele Darlin, care ar încerca să ţină valea Thakan dar în timp ce Rand se lupta cu Cel întunecat.

Aproape sosise timpul pentru asta. Umbra îl văzuse luptând pe toate fronturile. Se alăturase luptei lui Lan, a lui T-1 * 1 * 1 – 11 1 1 1 T\ /V T T 1 *

Egwene şi a lui Elayne la rândul său. Până acum Umbra şi-a angajat majoritatea armatelor în luptele din sud. Era timpul ca Rand să-l lovească pe Shayol Ghul.

S

— A uitat la Min. „Moiraine mă numeşte prost pentru aceste atacuri. Ea spune că nici măcar un risc mic pentru mine nu merită ceea ce fac”.

— Probabil că Moiraine are dreptate, spuse Min. „Adesea este. Dar te prefer pe tine ca persoana care ar face asta. *Aceasta* este persoana care îl poate învinge pe Cel

întunecat: omul care nu poate sta şi nu poate face planuri în timp ce alţii mor”.

Rand şi-a pus braţul în jurul taliei ei. Light, ce s-ar fi făcut fără ea? *Aş fi căzut*, se gândi el. *În lunile întunecate... Aş fi căzut sigur*

Peste umărul lui Min, Rand văzu o femeie cu părul cărunt apropiindu-se. Şi în spatele ei, o siluetă mai mică, în albastru, s-a oprit şi s-a întors ascuţit în sens invers. Cadsuane şi Moiraine şi-au dat un loc larg în tabără. I s-a părut că a prins un indiciu de o privire strălucitoare în ochii lui Moiraine când a văzut că Cadsuane îl zărise pe Rand prima.

Cadsuane s-a apropiat de el, apoi a mers în jurul lui, privindu-l în sus şi în jos. Ea dădu din cap pentru sine de A t 1 t *f o 1 – 1*

mai multe ori.

„Încerc să decid dacă sunt la înălţime?” îi spuse Rand lui Cadsuane, păstrând emoţiile – în acest caz, enervarea – din voce.

„Nu m-am întrebat niciodată”, a spus Cadsuane. „Chiar înainte de a descoperi că ai renăscut, nu m-am întrebat niciodată dacă aş putea să te transform în bărbatul care trebuie să fii. A te întreba, cel puţin în acest fel, este pentru proşti. Eşti un prost, Rand al’ Thor?

„O întrebare imposibilă”, a răspuns Min. „Dacă spune că este, atunci devine un prost. Dacă spune că nu este, atunci el sugerează că nu caută mai multă înţelepciune”.

„Phaw. Ai citit prea mult, copile”. Cadsuane părea îndrăgostită în timp ce spunea ea. Se întoarse către Rand. „Sper să-i oferi ceva frumos”.

„Ce vrei să spui?” întrebă Rand.

— Le-ai dat lucruri oamenilor, spuse Cadsuane, în pregătirea morţii. Este obişnuit pentru persoanele în vârstă sau pentru bărbaţii care merg într-o luptă pe care nu cred că pot câştiga. O sabie pentru tatăl tău, un *ter angreal*

K

pentru Regina Andorului, o coroană pentru Lan landragoran, bijuterii pentru fata Aiel şi pentru aceasta. Ea dădu din cap către Min.

Rand se înţepeni. Ştia ce face, la un anumit nivel, dar a auzit explicaţia a fost deconcertant.

Expresia lui Min se întunecă. Strânsoarea ei asupra lui se strânse.

— Mergi cu mine, spuse Cadsuane. „Doar tu şi cu mine, Lord Dragon”. Ea îi aruncă o privire. „Dacă tu vei”.

Min se uită la Rand, dar el o bătu pe umăr şi dădu din cap. „Ne întâlnim la cort”.

Ea oftă, dar se retrase. Cadsuane începuse de ia pe potecă. Rand a trebuit să alerge câţiva paşi pentru a alunge din urmă. Probabil că i-a făcut plăcere să vadă asta.

— Moiraine Sedai devine neliniştită cu întârzierile tale, spuse Cadsuane.

„Şi ce părere aveţi?”

„Cred că are o porţiune de înţelepciune pentru ea. Cu toate acestea, nu consider că planul tău este o prostie completă. Totuşi, nu trebuie să amânaţi mult”.

El nu a spus intenţionat când va da ordinul de a ataca Shayol Ghul. Voia ca toată lumea să ghicească. Dacă nimeni din jurul lui nu ar şti când va lovi, atunci erau şanse mari să nu ştie nici Cel întunecat.

— Indiferent, spuse Cadsuane, nu sunt aici să vorbesc despre întârzierile tale. Simt că Moiraine Sedai are... educaţia în această chestiune bine în mână. Altceva mă îngrijorează mult mai mult”.

„Şi asta e?”

„Că te aştepţi să mori. Că dai atât de multe. Că nici măcar nu cauţi să trăieşti”.

Rand trase adânc aer în piept. În spate, un grup de Fecioare l-au urmat. Trecu pe lângă Windfinders în mica lor tabără, strâns şi vorbind peste Bowl of Winds. Se uitară spre el şi către Cadsuane cu feţe calme.

— Lasă-mă să merg la soarta mea, Cadsuane, spuse Rand. „Am îmbrăţişat moartea. O voi lua când va veni”.

„Sunt încântată de asta”, a spus ea, „şi să nu te gândeşti – pentru o clipă – că nu ţi-aş schimba viaţa pentru lume”.

— Ai făcut asta evident încă de la început, spuse Rand. „De ce să-ţi faci griji acum? Această luptă mă va revendica. Aşa trebuie să fie”.

— Nu trebuie să presupui că vei muri, spuse Cadsuane. „Chiar dacă este aproape inevitabil, nu trebuie să îl consideraţi *complet* inevitabil”.

— 11 7 1”/7

„Elayne a spus cam acelaşi lucru”.

„Atunci a spus înţelepciune cel puţin o dată în viaţă. O medie mai bună decât mi-am asumat-o pentru aceea”.

Rand a refuzat să se ridice la acest comentariu, iar Cadsuane a lăsat să scape un zâmbet. Era încântata de modul în care se controla acum. De aceea l-a testat. Nu s-ar termina niciodată testele?

Nu, se gândi el. *Nu până la cel final. Cea care contează cel*

mai mult.

Cadsuane se opri în poteca, făcându-l să se oprească şi el. „Ai un cadou şi pentru mine?”

„Le dau celor la care ţin”.

Asta a făcut-o de fapt să zâmbească mai profund.

— Interacţiunile noastre nu au fost întotdeauna fluide, Rand 1 I T-1! 7

al’ Thor.

„Acesta ar fi un mod de a spune”.

„Totuşi”, a continuat ea, privindu-l cu privirea, „te voi face să ştii că sunt mulţumit. Ai ieşit bine”.

„Deci am permisiunea ta să salvez lumea?”

„Da!” Ea privi în sus, unde fierbeau norii întunecaţi. Au început să se desparta în prezenţa lui, deoarece el nu a încercat să-l mascheze sau să-i reţina.

— Da, repeta Cadsuane, ai permisiunea mea. Atâta timp cât o faci curând. Întunericul acela creşte”.

Parca în acord cu cuvintele ei, pământul a bubuit. A făcut asta din ce în ce mai mult în ultima vreme. Tabara s-a cutremurat, iar oamenii s-au împiedicat, precauţi.

„Vor fi părăsiţi”, a spus Rand. „Odată ce intru. Cineva va trebui să le înfrunte. Intenţionez să o rog pe Aviendha sa conducă rezistenţa împotriva lor. Ar putea folosi autorul I.V… X X

tău”.

Cadsuane dădu din cap. „Îmi voi face partea”.

— Adu-l pe Alivia, spuse Rand. „Este puternica, dar îmi fac griji să o pun cu alţii. Ea nu înţelege limitele aşa cum ar trebui”. Cadsuane dădu din nou din cap şi, din privirea din ochii ei, se întreba dacă deja plănuise să facă tocmai asta.

„Şi Turnul Negru?”

Rand şi-a întins falca. Turnul Negru era o capcană. Ştia *că* este o capcană. Taim voia să-l ademenească pe Rand într-un loc în care nu putea scăpa printr-o poarta.

L

— Am trimis pe Perrin să ajute”.

— Şi hotărârea ta de a merge singur?

Trebuie să-i ajut. *Oarecum*. *L-am lăsat pe Taim să le adune*. *Nu pot să le las doar lui*…

— Încă nu eşti sigur, spuse Cadsuane, nemulţumit. „Te-ai risca pe tine însuţi, ne-ai risca pe toţi, intrând într-o capcană”.

„Eu”.

„Sunt liberi”. Cadsuane se întoarse să plece. „Taim şi oamenii lui au fost alungaţi din Turnul Negru”.

„Ce?” întrebă Rand, luând-o de braţ.

— Oamenii tăi de acolo s-au eliberat, spuse Cadsuane. „Deşi, din câte mi s-a spus, au fost bătuţi făcând asta. Uţini o ştiu. Regina Elayne ar putea să nu le poată folosi în luptă de ceva timp. Nu cunosc detaliile”.

„S-au eliberat?” spuse Rand.

„Da”.

Au reuşit. *Sau Perrin a făcut-o*.

Rand exultă, dar un val de vinovăţie se izbi de el. Câţi se pierduseră? Ar fi putut să-i salveze, dacă ar fi plecat? Ştia de zile întregi situaţia lor dificilă şi totuşi îi părăsise, ascultând sfatul insistent al lui Moirame că aceasta era o capcană pe care nu-şi putea permite să o răstoarne.

Şi acum scăpaseră de ea.

„Mi-aş fi dorit să fi putut trage un răspuns din tine”, a spus

Cadsuane, „despre ce intenţionai să faci acolo”. Ea oftă, apoi clătină din cap. – Ai crăpături în tine, Rand al’ Thor, dar va trebui să faci.

Ea l-a părăsit.

„Deepe a fost un om bun”, a spus Antail. „A supravieţuit căderii lui Maradon. Era pe perete când a suflat, dar a trăit şi a continuat să lupte. În cele din urmă, Dreadlords au venit după el, trimiţând o explozie pentru a termina treaba. Deepe a petrecut ultimele clipe aruncând ţesături în ei. A murit bine”.

7 i * * îi < 11** i-i a i * 1 li 1

Soldaţii Malkieri au ridicat cupe spre Antail, salutându-i pe cei căzuţi. Lan îşi ridică propria ceaşcă, deşi stătea chiar lângă inelul de oameni din jurul focului. Şi-ar fi dorit ca Deepe să fi urmat ordinele. El clătină din cap, băgându-şi vinul. Deşi era noapte, oamenii lui Lan erau în rotaţie pentru a fi trezi în caz de atac.

Lan îşi întoarse ceaşca între două degete, gândindu-se din nou la Deepe. A descoperit că nu putea să aducă furia împotriva bărbatului. Deepe dorise să-l omoare pe unul dintre cei mai periculoşi canalizatori ai Umbrei. Lan nu putea spune că ar refuza o oportunitate similară, dacă i s-ar oferi.

Bărbaţii şi-au continuat toasturile pentru cei căzuţi. Devenise o tradiţie în fiecare seară şi se răspândise în toate taberele Borderlander. Lan a găsit încurajator faptul că bărbaţii de aici începeau să-i trateze pe Antail şi Narishma ca pe ’nişte oameni. Asha man erau distante, dar moartea lui Deepe făcuse o legătură între Asha man şi soldaţii obişnuiţi. Acum plătiseră cu toţii nota măcelarului. Bărbaţii

îl văzuseră pe Antail îndurerat şi îl invitaseră să facă un toast.

Lan s-a îndepărtat de foc şi a mers prin tabără, oprindu-se lângă liniile cailor pentru a-l verifica pe Mandarb. Armăsarul ţinea bine, deşi avea o rană mare pe flancul stâng, unde haina nu i-ar mai creste niciodată; părea că se vindecă bine. Mirii încă vorbeau pe un ton liniştit despre felul în care apăruse calul rănit în noaptea de după lupta în care murise Deepe. Mulţi călăreţi fuseseră ucişi sau descalaţi în luptele din acea zi. Foarte puţini cai scăpaseră de trolloci şi se întoarseră în tabără.

Lan îl bătu pe gâtul lui Mandarb.

— Ne vom odihni în curând, prietene, spuse el încet. „Îţi promit”.

Mandarb pufni în întuneric, iar în apropiere, câţiva 1” – 1 1 i – A – i – 7

dintre ceilalţi cai zgâriaţi.

T 7 7 k „/ 7W – T T 1 A – w

— Vom face o casă, spuse Lan. „Umbra învinsă, Nynaeve şi cu mine îl vom revendica pe Malkier. Vom face din nou câmpurile să înflorească, vom curăţa lacurile. Păşuni verzi. Gata cu trollocii cu care să lupţi. Copii să călărească pe spate, vechi prietene. Îţi poţi petrece zilele în pace, mâncând mere şi alegând iepe”.

I-i-i r i 7 1 i – 1 X/v 1 t a i – i

Trecuse foarte mult timp de când Lan nu se gândise la viitor cu ceva asemănător cu speranţa. Ciudat să-l găsesc acum, în acest loc, în acest război. Era un om dur. Uneori, simţea că are mai multe în comun cu stâncile şi nisipul decât cu bărbaţii care râdeau împreună lângă foc.

Asta făcuse el din sine. Era persoana care trebuia să fie, o persoană care ar putea într-o zi să călătorească spre Malkier şi să susţină onoarea familiei sale. Rand al’ Thor începuse să spargă acea carapace, iar apoi dragostea lui Nynaeve o rupsese complet.

Ma întreb dacă Rand a ştiut vreodată, îşi spuse Lan, i ar fi /v i i7 i – i – k *în* iii – scoţând pieptene şi lucrând la haina lui Mandarb. Lan ştia cum e să fii ales, din copilărie, să mori. Ştia cum e să fii îndreptat spre Blight şi i-a spus că îşi va sacrifica viaţa acolo. Lumină, dar a făcut-o. Rand al’ Thor probabil nu ar şti niciodată cât de asemănători erau cei doi.

Lan l-a periat pe Mandarb o vreme, deşi era obosit. Poate ar” fi trebuit să doarmă. Nynaeve i-ar fi spus să doarmă. Îşi desfăşura conversaţia în cap, permiţându-şi un zâmbet. Ea ar fi câştigat, explicându-i ca un general avea nevoie de somn şi că erau o mulţime de tore care să aibă grijă de cai.

Dar Nynaeve nu era acolo. S-a tot periat.

Cineva s-a apropiat de liniile cailor. Lan a auzit paşii cu mult înainte de sosirea persoanei, desigur. Lordul Baldhere a luat o perie de la staţia de mire, făcând semn cu capul către unul dintre paznicii de acolo şi s-a îndreptat spre propriul sau cal. Abia atunci l-a observat pe Lan.

„Lord Mandragoran?” el a spus.

— Lord Baldhere, spuse Lan, făcând semn din cap către Kandori. Purtătorul de sabie al Reginei Ethenielle era zvelt, cu dungi albe în parul său, altfel negru. Deşi Baldhere nu era unul dintre marii căpitani, a fost un comandant excelent şi a servit bine Kandor de la moartea regelui său. Mulţi presupuseră ca regina se va căsători cu Baldhere. Asta, desigur, a fost o prostie; Ethenielle se uita la el ca pe un

frate. În plus, oricine ar fi atent ar şti ca Baldhere prefera în mod clar bărbaţii decât femeile.

— Îmi pare rău că te deranjez, Dai Shan, spuse Baldhere. „Nu mi-am dat seama că va mai fi cineva aici”. Să mutat să se retragă.

— Aproape am terminat, spuse Lan. „Nu mă lasa să te opresc”.

„Mirii se descurca destul de bine”, a spus Baldhere. „Nu am fost aici să le verific munca. Am descoperit, uneori, ca a face ceva simplu şi familiar mă ajuta să mă gândesc”.

— Nu eşti singurul care a observat asta, spuse Lan, continuând să-l perieze pe Mandarb.

Baldhere chicoti, apoi tăcu o clipă. În cele din urmă, a vorbit. „Dai Shan”, a spus el, „eşti îngrijorat pentru Lordul Agelmar?”

k” / T – *li*

„H r’ O NTIVI nâa

„Iiiceuiiviiitaf

„Îmi fac griji că se împinge prea tare”, a spus Baldhere. „Unele dintre alegerile pe care le face... mă încurca. Nu este ca deciziile lui de lupta sunt *rele*. Pur şi simplu mă par prea agresivi”.

„Este război. Nu ştiu ca cineva poate fi prea agresiv în a-şi învinge inamicul”.

Baldhere a tăcut o vreme. „Desigur. Dar ai observat pierderea celor două escadrile de cavalerie ale Lordului Yokata?

„*A* fost regretabil, dar se întâmplă greşeli”.

„Nu este una pe care ar fi trebuit să o facă lordul Agelmar. A mai fost în astfel de situaţii, Dai Shan. Ar fi trebuit să

vadă”.

Se întâmplase în timpul unui raid recent împotriva trollocilor. Asha man dăduse foc lui Fal Eisen şi a zonei rurale din jur. La ordinele lui Agelmar, Yokata îşi luase cavaleria într-un leagăn în jurul unui deal mare pentru a ataca flancul drept al armatei Trolloc care înainta pe Asha man. Folosind o mişcare clasică de cleşte, Agelmar trebuia să trimită mai multă cavalerie împotriva flancului stâng al inamicului, iar Asha man se va întoarce să îi întâlnească pe trolloci.

Dar liderii Umbrei trecuseră prin manevră. Înainte ca Agelmar şi Asha man să poată acţiona, un mare contingent de trolloci trecuse peste deal pentru a-l lovi pe flancul drept al lui Yokata, în timp ce restul l-a lovit frontal pe Yokata, învăluindu-i cavaleria.

Cavaleria fusese ucisă până la ultimul om. Imediat după, trollocii au mers după Asha man, care abia reuşiseră să se salveze.

— Este obosit, Dai Shan, spuse Baldhere. „Îl *cunosc pe* Agelmar. Nu ar fi făcut niciodată o astfel de greşeală dacă P” 1 P i i – 1 i *11 f* ar fi fost treaz şi alert”.

„Baldhere, oricine ar fi putut să facă o astfel de greşeală”.

„Lord Agelmar este unul dintre marii căpitani. Ar trebui să vadă bătălia altfel decât o fac oamenii obişnuiţi”.

— Eşti sigur că nu te aştepţi – prea mult de la el? întrebă Lan. „Agelmar este doar un bărbat. Cu toţii suntem, la sfârşitul zilei”.

„Eu… Poate că ai dreptate, spuse Baldhere, cu mâna pe sabie, parcă îngrijorat. El nu purta arma Reginei, desigur – a făcut asta doar când ea acţiona în postul ei.

— Cred că se rezumă la un instinct, Lan. O mâncărime. Agelmar pare foarte obosit şi îmi fac griji că îi afectează capacitatea de planificare. Te rog, urmăreşte-l”.

— Mă voi uita, spuse Lan.

— Mulţumesc, spuse Baldhere. Părea mai puţin I 11 I 7 1 A I I x – /V 1 – x 7

tulburat acum decât atunci când se apropiase.

Lan îl mângâie pe Mandarb, l-a lăsat pe Baldhere să-şi îngrijească calul şi a mers prin tabără până la cortul de comandă. A intrat; cortul era luminat şi bine păzit, deşi soldaţilor de gardă nu aveau voie să vizualizeze clar hărţile de luptă.

Lan se mişcă în jurul cârpelor agăţate care ascunseau intrarea şi făcu semn din cap către cei doi comandanţi Shienaran, subordonaţi lui Agelmar, care participau la acest sanctuar interior. Unul studia hărţile întinse pe podea. Agelmar însuşi nu era acolo. Un lider trebuia să doarmă cândva.

Lan se ghemui, uitându-se la hartă. După retragerea de mâine, se părea că vor alunge într-un loc numit Blood Springs, numit după felul în care stâncile de sub apă făceau râul să pară să curgă roşu. La Blood Springs, aveau un uşor avantai de înălţime din cauza dealurilor adiacente, iar Agelmar dorea să organizeze o ofensivă împotriva trollocilor cu arcieri şi linii de cavalerie lucrând împreună. Şi, desigur, ar fi mai multă ardere a pământului.

Lan îngenunche într-un genunchi, uitându-se peste notiţele lui Agelmar despre ce armată va lupta, unde şi cum va împărţi atacurile. Era ambiţios, dar nimic nu i se părea deosebit de supărător pentru Lan.

În timp ce studia, clapele cortului foşneau şi Agelmar însuşi intră, vorbind încet cu Lady Ells din Saldaea. S-a oprit când l-a văzut pe Lan, scuzându-se în linişte din conversaţia lui. S-a apropiat de Lan.

A 1 7 X – 1 X * 1 * 1 T

Agelmar nu se prăbuşi de epuizare, dar Lan învăţase să citească dincolo de postura unui bărbat pentru semne de oboseală. Roşeaţă la ochi. Respiraţie care mirosea slab a flatwort, o plantă mestecată pentru a menţine mintea alertă atunci când cineva a stat prea mult treaz. Agelmar era obosit, dar la fel erau toţi ceilalţi din tabără.

„Eşti de acord cu ceea ce vezi, Dai Shan?” întrebă Agelmar îngenunchind.

„Este foarte agresiv pentru o retragere”.

„Ne putem permite orice altă acţiune?” întrebă Agelmar. „Lăsăm în urma noastră o fâşie de pământ ars, distrugând-o pe Shienar aproape la fel de sigur ca şi cum Umbra ar fi luat-o. Voi aduce sânge de Trolloc pentru a stinge cenuşa aceea”.

Lan dădu din cap.

„Baldhere a venit la tine?” întrebă Agelmar.

Lan ridică privirea tăioasă.

Agelmar zâmbi slab. „Presupun că a fost vorba despre pierderea lui Yokata şi a oamenilor săi?”

D

Da

„A fost o greşeală, să fiu sigur”, a spus Agelmar. „M-am întrebat dacă cineva m-ar confrunta în privinţa asta;

Baldhere crede că nu ar fi trebuit niciodată să fac o asemenea eroare”.

„El crede că te împingi prea tare”.

— 1 – 1 – X i – X ⁄! Al 1 – „Este inteligent în tactică”, a spus Agelmar, „dar nu ştie

I /V 1 1 J /V 1 „ţ Ţ” /V – 1 – 1 J – 1

atât de multe pe cât crede. Capul îi este plin de poveştile marilor căpitani. Nu sunt lipsit de defecte, Dai Shan. Aceasta nu va fi singura mea eroare. Îi voi vedea, aşa cum!

— Am văzut pe acesta, şi îi voi învăţa de la ei”.

„Totuşi, poate ar trebui să vedem că dormi mai mult”.

— Sunt perfect sănătos, Lord Mandragoran. Îmi cunosc limitele; Mi-am petrecut toată viaţa învăţându-le. Această bătălie mă va împinge la tot posibilul şi trebuie să o las”. „Dar”.

„Uşurează-mă sau lasă-mă să fiu”, a spus Agelmar, întrerupând-o.

— Foarte bine, spuse Lan ridicându-se. „Am încredere în înţelepciunea ta”.

Agelmar dădu din cap, coborându-şi ochii spre hărţile lui. Încă lucra la planurile sale când Lan a plecat în sfârşit să se predea.

Alegerea unui plasture

Elayne îl găsi pe Bashere plimbându-se pe malul de est al râului.

Malurile râurilor erau printre puţinele locuri care încă se

simţeau vii pentru ea. Atât de multe au fost fără viaţă în zilele noastre, copaci care nu dădeau frunze, iarbă care nu creste, animale care se înghesuiau în bârlogurile lor şi refuzau să se mişte.

Râurile continuau să curgă. Era un sentiment de viaţă /V I 1 – 1 I 1 I – 7

În asta, deşi plantele erau triste.

Alguenya era unul dintre acele râuri înşelător de puternice care păreau calm de la distanţă, dar puteau trage o femeie sub suprafaţa lui până se îneca. Şi-a amintit că Bryne i-a dat o lecţie despre asta lui Gawyn odată, în timpul unei excursii de vânătoare pe care o luaseră de-a lungul ei. Vorbea şi cu ea. Poate în primul rând pentru ea, deşi el fusese întotdeauna atent să nu se depăşească cu Fuca-Moştenitoare.

Ai grijă la curent, spusese el. *Curenţii râurilor sunt unul dintre cele mai periculoase lucruri sub Lumină*, *dar numai pentru că oamenii le subestimează*. *Suprafaţa pare nemişcată pentru că nimic nu o luptă*. *Nimic nu vrea*. *Peştii merg cu ea şi bărbaţii rămân în afara ei*, *cu excepţia proştilor care se gândesc să se dovedească*.

Elayne coborî pe malul stâncos, spre Bashere. Gardienii ei au rămas în urmă – Birgitte nu era cu ei tocmai acum. Ea se îngrijea de companiile de arcaşi la kilometri în aval, unde erau ocupaţi să bată trollocii care construiau plute pentru a-i duce peste râu. Arcaşii lui Birgitte şi dragonii lui Talmanes făceau o treabă remarcabilă în reducerea numărului de trolloci de acolo, dar era încă doar o chestiune de timp până când vasta lor armată să se reverse peste Alguenya.

Elayne îşi retrăsese forţele din Andor cu o săptămână

înainte, iar ea şi Bashere fuseseră mulţumiţi de progresul lor. Până când au descoperit capcana.

„Uimitor, nu-i aşa?” întrebă ea, pasând lângă Bashere, care stătea pe malul râului.

Bashere îi aruncă o privire, apoi dădu din cap. „Nu avem aşa ceva, acasă”.

— Dar Arinelle?

— Nu creste atât de mare până nu ajunge în afara Saldaea, spuse el absent. „Acesta este aproape ca un ocean, stabilit chiar aici, despărtând malul de mai. Mă face să zâmbesc, gândindu-mă la cum trebuie să fi privit Aielul după ce au traversat prima coloană vertebrală”.

Cei doi au tăcut o vreme.

„Cât de rău este?” întrebă în cele din urmă Elayne.

— Rău, spuse Bashere. „Ar fi trebuit să-mi dau seama, arde-mă. Ar fi trebuit să văd”.

— Nu poţi planifica totul, Bashere.

„Iertaţi”, a spus el, „dar *exact* asta ar trebui să fac”. Marşul lor spre est, de la Braem Wood, a decurs conform planului. Arzând podurile peste Erinin şi Alguenya, scoseseră un număr mare de trolloci care încercau să treacă după ei. Elayne se afla acum pe drumul care mergea în sus, spre oraşul Cairhien. Bashere plănuise să organizeze confruntarea lor finală cu trollocii pe dealurile de-a lungul drumului care se întindea la douăzeci de leghe 1 11 – i – la sud de Cairhien.

Umbra îi depăşise. Cercetaşii au zărit o a doua armată de trolloci chiar la nord de poziţia lor actuală, mărşăluind spre est, îndreptându-se spre oraşul Cairhien. Elayne dezbrăcase acel oraş de apărători pentru a-şi completa armata. Acum

era plin doar de refugiaţi – şi era la fel de aglomerat ca şi Caemlyn.

„Cum au făcut-o?” ea a întrebat. „Acei trolloci nu ar fi putut să coboare din Tarwin’s Gap”.

„Nu a fost suficient timp pentru asta”, a fost de acord Bashere.

— Un alt Waygate? ea a întrebat.

— Poate, spuse Bashere. „Poate că nu”.

„Cum atunci?” ea a întrebat. „De unde a venit acea armată?” Acea armată de trolloci era aproape suficient de aproape încât să bată la porţile oraşului. Uşoară!

„Am făcut greşeala de a gândi ca un om”, a spus Bashere. „Am luat în calcul viteza de deplasare a i-j-i 11 1” – TV/T111 Z-X

Trollocului, dar nu cum i-ar putea împinge Myrddraal. O greşeală prostească. Armata din pădure trebuie să se fi împărţit în două, jumătate luând o rută de nord-est prin pădure spre Cairhien. Este singurul lucru la care mă pot *1 * îi* gândi”.

„Ne-am mişcat cât de repede am putut”, a spus Elayne. „Cum au putut să ne depăşească?” Armata ei avea porţi de acces. Nu putea să-i mişte pe toată lumea prin ele, deoarece nu avea destui canalizări pentru a ţine gatewayuri pentru perioade lungi de timp. Cu toate acestea, *putea să* mute cărucioarele de aprovizionare, răniţii şi adepţii taberei. Asta i-a permis să mărşăluiască cu viteza soldaţilor antrenaţi.

„Ne-am mişcat cât de repede am putut în *siguranţa*”, a spus Bashere. „Un comandant uman nu şi-ar fi împins niciodată forţele într-un marş atât de teribil. Terenul prin

care au trecut trebuia să fi fost îngrozitor – râurile pe care trebuiau să le traverseze, pădurile, zonele umede, Lumina! Probabil că au pierdut mii de trolloci din cauza oboselii în timpul unui asemenea marş. Fades au riscat, iar acum ne /r i z-i i 7 – 1 1 – i *jj* au în cleşte. Oraşul ar putea fi şi el distrus”.

Elayne a tăcut. „Nu *voi* lăsa să se întâmple asta”, a spus ea în cele din urmă. „Nu din nou. Nu dacă putem preveni asta”.

„Avem de unde alege?”

— Da, spuse Elayne. „Bashere, eşti una dintre cele mai mari minţi militare pe care le-a cunoscut pământul. Ai resurse pe care niciun om nu le-a mai avut până acum. Dragonii, rudele, Ogier dispus să lupte în luptă… Puteţi face acest lucru să funcţioneze. Ştiu ca poţi”.

„Arăţi o încredere surprinzătoare în mine pentru cineva i – i *r** i i i *îi* pe care îl cunoşti de foarte puţin timp”.

X T’1 1 7 /K 1 /K X J X – 11 Z-ll – /K

— Rand are încredere în tine, spuse Elayne. „Chiar şi în vremurile întunecate, Bashere – când se uita la fiecare a doua persoană din jurul său cu întuneric în ochi – a avut încredere în tine.

Bashere părea tulburat. „Există o cale”.

„Ce este?”

„Marşăm şi lovim trollocii lângă Cairhien cât de repede putem. Sunt obosiţi; trebuie să fie. Dacă am putea să-i batem repede, înainte ca hoarda de la sud să ajungă la noi, s-ar putea să avem o şansă. Va fi dificil. Forţa din nord probabil că vrea să pună mâna pe oraş, apoi să-l folosească împotriva noastră când sosesc trollocii din sud.

„Am putea deschide porţi în oraş și să-l ţinem?”

— Mă îndoiesc, spuse Bashere. „Nu cu canalizatorii atât de obosiţi ca aceştia. Dincolo de asta, trebuie să *distrugem* trollocii din nord, nu doar să le ţinem împotriva lor. Dacă le dăm timp să se odihnească, îşi vor reveni din li se vor alătura trollocii din sud, apoi se vor folosi de Dreadlords pentru a rupe Cairhien ca un măr prea copt. Nu, Elayne. Trebuie să atacăm şi *să zdrobim* acea armată de nord cât este slabă; abia atunci am putea să ne ţinem de cel sudic. Dacă eşuăm, cei doi ne vor zdrobi între ei”.

„Este riscul pe care trebuie să-l asumăm”, a spus Elayne.

— Fă-ţi planuri, Bashere. Le vom face să funcţioneze”.

păşi în *Tel aran rhiod*.

Lumea Viselor fusese întotdeauna periculoasă, imprevizibilă. În ultima vreme, a fost şi mai mult. Măreţul oraş al Lacrimii s-a reflectat ciudat în vis, clădirile scăpate 1 i1 – 1 r? – 1 – 7 – i – i i – ca de o sută de ani de furtuni. Zidurile oraşului aveau acum puţin mai mult de trei picioare înălţime, vârfurile lor rotunjite şi netede, suflate de vânt. Clădirile din interior se uzaseră, lăsând fundaţii şi bulgări de piatră deteriorată.

T Z_2 1 1 7 T-1 k „/ A f TI 1

Înfiorată de vedere, Egwene se întoarse spre Piatră. Cel puţin, a stat aşa cum fusese. Înalt, puternic, neschimbat de 7 A I 1 7 – A I 1 I

vremea vântului. Asta a consolat-o.

Ea s-a trimis în inima lui. Înţelepţii o aşteptau. Şi asta a fost reconfortant. Chiar şi în această perioadă de schimbare şi furtună, erau solide ca Piatra însăşi. Amys, Bair şi Melaine au aşteptat-o. A auzit o parte din conversaţia lor înainte ca

ei să o observe.

„Am văzut-o exact aşa cum a făcut ea”, spunea Bair. „Deşi descendenţii mei au fost cei care mi-au împrumutat ochii. Cred că o vom vedea cu toţii acum, dacă ne întoarcem a treia oară. Ar trebui să fie cerut”.

— Trei vizite? spuse Melaine. „Asta într-adevăr aduce schimbare. Încă nu ştim dacă a doua vizită va arăta acest lucru sau viziunea anterioară”.

Conştientă de urechea ei, Egwene şi-a dres glasul. S-au întors spre ea, tăcând imediat.

— Nu am vrut să intru, spuse Egwene, mergând printre coloane şi alăturându-se lor.

— Nu este nimic, spuse Bair. „Ar fi trebuit să ne păzim limba. Până la urmă, noi am fost cei care v-am invitat aici să ne întâlniţi”.

— Mă bucur să te văd, Egwene al’ Vere, spuse Melaine, zâmbind cu afecţiune. Femeia a privit atât de departe în sarcina ei, că trebuie să fie aproape de naştere. „Din rapoarte, armata ta câştigă mult *i*”.

— Ne descurcăm bine, spuse Egwene, aşezându-se pe podea cu ei.

— Vei avea propria ta şansă, Melaine.

— *Car a cam* întârzie, spuse Amys, încruntat. „Lăncile devin nerăbdătoare. Ar trebui să ne mişcăm împotriva Sightblinder”.

L” / t – 1 w w i *n*

„Îi place să se pregătească şi să planifice”, a spus Egwene. Ea a ezitat. „Nu pot rămâne mult cu tine. Am o întâlnire cu el mai târziu astăzi”.

„Despre ce?” întrebă Bair, aplecându-se înainte, curios.

— Nu ştiu, spuse Egwene. „Am găsit o scrisoare de la el pe podeaua cortului meu. A spus că vrea să mă vadă, dar nu ca Dragon şi Amyrlin. Ca prieteni vechi”.

vk7. Xv /K./K – Spune-i că nu trebuie să se întâmple, spuse Bair. „Dar aici, este ceva despre care trebuie să vorbim cu tine”.

„Ce este?” întrebă Egwene, curioasă.

„Aţi văzut aşa ceva?” spuse Melaine, concentrându-se. Pe podeaua dintre ei, stânca s-a despicat cu crăpături. Ea îşi impunea voinţa asupra Lumii Viselor, creând ceva specific pentru Egwene să vadă.

La început, era confuză. Crăpături în stâncă? Bineînţeles că mai văzuse crăpături în stâncă. Şi odată cu cutremurele care au lovit pământul atât de des recent, probabil că acestea deveneau şi mai comune.

Era *ceva* distinctiv la acestea. Egwene se aplecă în faţă şi constată că crăpăturile păreau să se scurgă în *nimic*. O întuneric adânc. În mod nefiresc.

„Ce este?” întrebă Egwene.

— Oamenii noştri raportează că le-au văzut, spuse Amys încet. „Cei care luptă în Andor şi cei din Blasted Lands cu Rand al’ Thor. Ele apar ca fracturi în modelul în sine. Ele rămân întunecate aşa pentru câteva clipe, apoi se estompează, lăsând în urmă crăpături obişnuite”.

„Este un semn foarte periculos”, a spus Bair. „L-am trimis pe unul de-al nostru să întrebe la Borderlands, unde luptă Lan Mandragoran. Se pare că crăpăturile sunt cele mai frecvente acolo”.

„Ei apar mai des când se luptă Dreadlords”, a spus Amys. „Când folosesc ţesătura cunoscută sub numele de balefire”.

Egwene se uită „la acel întuneric, tremurând. „Balefire slăbeşte Modelul. În timpul Războiului Puterii, chiar şi celor Părăsiţi au ajuns să se teamă să-l folosească, ca nu cumva să dezlege lumea însăşi”.

„Trebuie să răspândim vestea tuturor aliaţilor noştri”, a spus Amys. „Nu *trebuie* să folosim această ţesătură”.

— Este deja interzis pentru Aes Sedai, spuse Egwene. „Dar voi face cunoscut că nimeni nu trebuie să ia în considerare încălcarea acestei reguli”.

— Este înţelept, spuse Melaine. „Pentru un popor cu atât de multe reguli pentru ei înşiși, am descoperit că Aes Sedai sunt foarte pricepuţi să ignore liniile directoare dacă situaţia le permite”.

„Avem încredere în femeile noastre”, a spus Egwene. „Jurămintele le ţin; altfel, propria lor înţelepciune trebuie să-i călăuzească. Dacă Moirame nu ar fi fost dispusă să încalce această regulă, Perrin ar fi murit – la fel şi Mat, dacă Rand ar fi ignorat regula. Dar *voi* vorbi cu femeile”.

Balfire o deranja. Nu că ar fi existat sau că a făcut ceea ce a făcut. Era unic de periculos. Şi totuşi, ce i-a spus Perrin în vis? *Este doar o altă ţesătură*...

Părea nedrept ca Umbra să aibă acces la o astfel de armă ca aceasta, una care a dezlegat Modelul pe măsură ce a fost folosit. Cum s-ar lupta cu ea, cum ar putea-o contracara?

— Acesta nu este singurul motiv pentru care ţi l-am

* * I 1IT 7 „A *JT* 1 * Al*7 i trimis, Egwene al’ Vere, spuse Melaine. „Aţi văzut schimbările în Lumea Viselor?”

Egwene dădu din cap. „Furtuna se înrăutăţeşte aici”.

„Nu vom vizita des aici în viitor”, a spus Amys. „Noi am

luat decizia. Şi, în ciuda plângerilor noastre despre el, *Car alam-ul* îşi pregăteşte armatele să se mişte. Nu va trece mult până când vom mărşălui cu el în propria cală a T T 1 * 7/ f

Umbrei”.

Egwene dădu încet din cap. „Deci asta este”.

„Sunt mândră de tine, fată”, a spus Amys. Amys, dură ca stâncile, Amys părea cu ochii înlăcrimaţi. S-au ridicat, iar Egwene i-a îmbrăţişat pe rând.

— Amys, Melaine, Bair, vă adăpostesc uşor, spuse Egwene. „Dă-mi dragostea celorlalţi”.

— Se va face, Egwene al’ Vere, spuse Bam „Fie ca tu să găseşti apă şi umbră, acum şi întotdeauna”.

Unul câte unul, au dispărut din Te-ar. Egwene respiră adânc, privind în sus. Clădirea gemea, ca o corabie în furtună. Piatra însăşi părea să se mişte în jurul ei.

Îi plăcuse acest loc – nu Piatra, ci *Tel aran rhiod*. O învăţase atât de multe. Dar ea ştia, în timp ce se pregătea să plece, că era ca un râu într-o viitură periculoasă. S-ar putea să fie familiar şi iubit, dar nu se putea risca aici. Nu în timp ce Turnul Alb avea nevoie de ea.

— Şi la revedere de la tine, vechi prietene, spuse ea în aer. „Pană când visez din nou”.

Ea s-a lăsat să se trezească.

Gawyn a aşteptat lângă pat, ca de obicei. Erau înapoi în Turn, Egwene îmbrăcată complet, în camera de lângă *f t*. * A z 1. J

biroul ei. Încă nu era seară, dar cererea înţeleptei nu era ceva ce dorise să ignore.

E

aici, spuse Gawyn încet, aruncând o privire spre uşa biroului ei.

— Atunci hai să ne întâlnim cu el, spuse Egwene. Se pregăti, ridicându-se, netezindu-şi fusta. Ea a dat din cap către Gawyn, iar ei au ieşit şi au mers să-l întâlnească pe Dragonul Renăscut.

Rand a zâmbit când a văzut-o. A aşteptat înăuntru cu două Fecioare pe care nu le cunoştea.

„Despre ce este vorba?” întrebă Egwene obosită.

— Mă conving să sparg sigiliile?

— Ai devenit cinic, remarcă Rand.

„Ultimele două ori când ne-am întâlnit”, a spus Egwene, „ai încercat cu intenţie să mă înfurii. Să nu mă mai aştept la asta?”

— Nu încerc să te enervez, spuse Rand. „Uite aici”. A scos ceva din buzunar. O panglică de păr. I-a întins-o. „Întotdeauna ai aşteptat cu nerăbdare să-ţi poţi împleti părul”.

— Deci acum insinuezi că sunt un copil? întrebă Egwene, exasperată. Gawyn şi-a sprmmt o mană pe umăr, reconfortand.

„Ce? Nu!” Rand oftă.

— Lumină, Egwene. Vreau să repar. Eşti ca o soră pentru mine; Nu am avut niciodată fraţi. Sau, cel puţin, cel pe care îl am nu mă cunoaşte. Eu te am doar pe tine. Vă rog. Nu încerc să te enervez”.

Pentru o clipă, părea exact ca demult. Un băiat nevinovat, serios. Egwene şi-a lăsat frustrarea să se topească. „Rand, sunt ocupat. *Suntem* ocupaţi. Nu este timp pentru astfel de lucruri. Armatele tale sunt nerăbdătoare”.

— Va veni timpul lor în curând, spuse Rand, din ce în ce mai greu. „Înainte de a se termina, se vor întreba de ce au fost atât de dornici şi se vor uita cu dor la aceste zile odihnitoare de aşteptare”. Încă ţinea panglica în mână, formând un pumn. „Eu doar… Nu am vrut să merg la lupta mea, ultima noastră întâlnire fiind o ceartă, chiar dacă a fost una importantă”.

— Oh, Rand, spuse Egwene. Ea a făcut un pas înainte, luând panglica. Ea l-a îmbrăţişat. Uşoară, dar cu el fusese de tratat în ultima vreme – dar ea se gândise la acelaşi lucru despre părinţii ei uneori. „Te sprmn. Nu înseamnă că voi face cum spui tu cu focile, dar te *susţin*”. Egwene l-a eliberat pe Rand. Nu ar *avea* ochii înlăcrimaţi. Chiar dacă părea o ultimă despărţire pentru ei.

— Stai, spuse Gawyn. „Frate? Ai un frate?” / „A 11* 1 – 1-1 – „Îl la 1 – 1 – /V 1 1 – „Sunt fiul lui Tigraine”, a spus Rand, ridicând din umeri, „născut după ce ea a mers în Waste şi a devenit Maiden”.

Gawyn părea uluit, deşi Egwene îşi dăduse seama de ceva vreme în urmă. „Eşti *fratele* lui Galad?” întrebă Gawyn.

— Frate vitreg, spuse Rand. „Nu că ar însemna probabil prea mult pentru o Manta Albă. Aveam aceeaşi mamă. Tatăl lui, ca şi al tău, era Taringail, dar al meu era un Aiel”.

— Cred că Galad te-ar surprinde, spuse Gawyn încet. „Dar Elayne…”

N

u ca să-ţi spun propria ta istorie a familiei, dar Elayne nu este rudă cu mine”. Rand se întoarse către Egwene. „Pot să-i văd? Sigiliile. Înainte să merg la Shayol Ghul, m-aş uita la ei pentru ultima oară. Promit să nu fac nimic cu ei”.

Fără tragere de inimă, le-a pescuit din punga de la talie unde le ţinea adesea. Gawyn, încă părând uluit, se îndreptă spre fereastră şi o deschise, lăsând lumină să intre în cameră. Turnul Alb se simţea nemişcat… tăcut. Armatele sale dispăruseră, stăpânii ei erau în război.

Ea desfăcu primul sigiliu şi i-o dădu lui Rand. Ea nu i-ar fi dat pe toate deodată. Doar în cazul în care. Ea avea încredere în cuvântul lui; era Rand la urma urmei, dar… doar în cazul în care.

Rand ridică sigiliul, uitându-se la el, ca şi cum ar fi căutat înţelepciune în acea linie sinuoasă. „Am creat acestea”, şopti el. „Le-am făcut să nu se rupă niciodată. Dar am ştiut, când am făcut-o, că în cele din urmă vor eşua. Totul eşuează în cele din urmă când îl atinge”.

Egwene ridică o altă focă, ţinând-o cu prudenţă. Nu ar fi util să rupi chestia accidentală. Ea le ţinea împachetate şi punga umplută cu pânză; îşi făcea griji că le va sparge în timp ce le căra, dar Moirame indicase că Egwene le va rupe.

Ea a simţit că era o prostie, dar cuvintele pe care le citise, lucrurile pe care le spusese Moiraine… Ei bine, dacă ar fi venit momentul să le spargă, Egwene ar trebui să le aibă la îndemână. Şi aşa le-a purtat – a purtat cu ea potenţială moarte a lumii însăşi.

Rand a devenit deodată alb ca un cearşaf.

— Egwene, spuse el. „Asta nu mă păcăleşte”.

/\ JJ

„Ce nu?”

S-a uitat la ea. „Acesta este un fals. Te rog, este în regulă. Spune-mi adevărul. Ai făcut o copie şi mi-ai dat-o”.

„Nu am făcut nimic de genul”, a spus ea.

Z-X1 Z-X1 *T* – *u* – j-k L” 7 – 1 – V x 1 – 1 – 1 111-I

„Oh… Oh, *Lumina*, Rand ridică din nou sigiliul. „E un fals”.

„Ce!” Egwene îl smulse din mână, simţindu-l. Nu simţea nimic greşit. „Cum poţi fi sigur?”

T */ Îl* 1 T – Ai

„Le-am făcut”, a spus Rand. „Îmi cunosc opera. Acesta *nu este* unul dintre sigilii. Este… Lumină, cineva le-a luat”.

„Le-am avut cu mine în fiecare moment de când mi le-ai dat!” spuse Egwene.

A – /K./K 1 I /K – I I – J – 1 1 KT 1

— Apoi s-a întâmplat înainte, şopti Rand. „Nu le-am privit cu atenţie după ce le-am luat. Ştia, cumva, unde le-aş pune”. Luându-l pe celălalt de la ea, clătină din cap. „Nici nu este real”. L-a luat pe al treilea. „Nici acesta”.

S-a uitat la ea.

— Le are, Egwene. Le-a furat înapoi, cumva. Cel întunecat deţine cheile propriei închisori”.

O mare parte din viaţa lui Mat şi-a dorit ca oamenii să nu se uite atât de mult la el. Îi aruncau sprâncenele încruntate la necazul pe care aparent i-o provocase – necazuri care chiar nu erau vina lui – şi priviri de dezaprobare când mergea complet nevinovat, făcând tot posibilul să fie plăcut. Fiecare băiat strica câte o plăcintă din când în când. Niciun rău în ea. Era practic de aşteptat.

Viaţa normală fusese mai grea pentru Mat decât pentru alţi băieţi. Fără un motiv întemeiat, toată lumea l-a urmărit foarte atent. Perrin ar fi putut fura plăcinte toată ziua, iar oamenii i-ar fi zâmbit şi poate i-ar fi zâmbit părul. Mat la care au venit cu mătura.

Când a intrat într-un loc pentru zaruri, a atras priviri. Oamenii îl priveau aşa cum ar privi un trişor – deşi nu a fost niciodată – sau cu invidie în ochi. Da, îşi gândise întotdeauna că a *nu* fi urmărit ar fi o situaţie grozavă. Un motiv de sărbătoare adevărată.

Acum o avea şi i-a făcut rău.

— Poţi să te uiţi la mine, protestă Mat. „Într-adevăr. Arde-te, e în regulă!”

„Ochii mi-ar fi coborât”, a spus servitoarea în timp ce strângea stofă pe masa joasă, lângă perete.

„Ochii tăi sunt *deja în* jos! Ei se uită la podeaua însângerată, nu-i aşa? Vreau să-i creşti”.

Seanchan şi-a continuat munca. Era de piele deschisă, cu pistrui sub ochi, nu prea rău pentru a fi privit, deşi el era mai degrabă în favoarea nuanţelor mai închise în zilele noastre. Tot nu i-ar fi deranjat dacă fata asta i-ar fi arătat un zâmbet. Cum ar putea să vorbească cu o femeie dacă nu ar putea încerca să o facă să zâmbească?

Alţi câţiva servitori au intrat, cu ochii în jos, purtând alte falduri de ţesătură. Mat stătea în ceea ce aparent erau camerele „lui” din palat. Erau mai numeroşi decât avea nevoie vreodată. Poate că Talmanes şi unii din trupă ar putea să se mute cu el şi să nu se simtă atât de gol.

Mat se îndreptă spre fereastră. Mai jos, în Mol Hara, s-a organizat o armată. Avea să dureze mai mult decât îşi dorea. Galgan – Mat îl întâlnise pe bărbat doar pentru scurt timp şi nu avea încredere în individ, indiferent ce spunea Tuon că asasinii lui nu aveau de gând să reuşească – aduna forţele Seanchan de la graniţe, dar prea încet. Îşi făcea griji să-l piardă pe Almoth Plain odată cu retragerea.

Ei bine, ar fi bine să asculte raţiunea. Mat nu avea de ce să-i placă bărbatul deja, dar dacă a întârziat acest lucru.

„Onorat?” întrebă servitoarea.

Mat se întoarse, ridicând o sprânceană. Mai mulţi *da covale* intraseră cu ultima ţesătură, iar Mat se trezi roşind. Nu purtau aproape deloc haine, iar ceea ce purtau era transparent. Ar putea privi, totuşi, nu-i aşa? Nu ar purta astfel de haine dacă un bărbat nu ar trebui să arate. Ce ar crede Tuon?

Nu mă deţine, se gândi Mat, hotărât. Nu *voi fi soţ*.

Servitorul cu pistrui – era *sojhin*, cu jumătate din cap ras – făcu un gest către o persoană care intrase în spatele *da covale*, o femeie de vârstă mijlocie, cu părul negru în coc, fără cap ras. Era ghemuită, avea o formă de clopot, cu un aer de bunică.

Noul venit l-a inspectat. În sfârşit, cineva care s-ar uita la el! Dacă chipul ei nu ar avea expresia uneia care studiază caii la piaţă.

KT 7 1 – i – j» *C* – 1 1

„Negru pentru noua lui staţie”, a spus femeia, bătând din palme o dată. „Verde pentru moştenirea lui. O pădure adâncă, cu moderaţie. Cineva îmi aduce o varietate de petice pentru ochi, iar altcineva arde acea pălărie”.

„Ce?” a exclamat Mat. Slujitorii roiau în jurul lui, strângându-i hainele. „Aşteaptă, acum. Ce este asta?”

— Noile tale regalii, Onorate, spuse femeia. „Eu sunt Nata şi voi fi croitorul tău personal”.

— Nu-mi arzi pălăria, spuse Mat. – încearcă, şi vom vedea dacă poţi zbura de la patru etaje în sus. Mă înţelegi?”

Femeia a ezitat. „Da, Onorat. Nu-i arde hainele. Păstrează-l

în siguranţă, dacă este nevoie”. Părea să se îndoiască că va fi vreodată.

Mat deschise gura ca să se plângă mai departe, apoi unul dintre *da covale* deschise o cutie. Înăuntrul ei străluceau bijuterii. Rubine, smaralde, picături de foc. Lui Mat îi stătu respiraţia în gât. Era o *avere* acolo!

Era atât de uluit, încât aproape că nu a observat că slujitorii îl dezbracau. L-au tras de cămaşă, iar Mat le-a lăsat. Deşi s-a ţinut de eşarfă, nu a fost timid. Roşul acela de pe obraji nu avea nimic de-a face cu scoaterea pantalonilor. A fost doar surprins de bijuterii.

Apoi unul dintre tinerii *da covale* întinse mana după hainele lui Mat.

— Ai fi foarte amuzant fără degete, mârâi Mat.

Da covale îşi ridică privirea – ochii lui făcându-se mari, faţa palid. S-a uitat imediat în jos din nou, înclinându-se, dându-se înapoi. Mat nu era timid, dar hainele mici erau destul de departe.

Nata a pocnit pe limbă. Slujitorii ei au început să-l drapească pe Mat în pânză fină, neagră şi verde intens – atât de întunecat încât era aproape negru. „Vă vom croi ţinutele pentru expresia militară, prezenţa la tribunal, 1*” * i * „*” ** A i I 7

funcţiile private şi aparitiile civice. Aceasta”.

— Nu, spuse Mat. „Numai militar”.

„Dar”.

— Suntem la ultima bătălie sângeroasă, femeie, spuse Mat. „Dacă supravieţuim asta, poţi să-mi faci o şapcă de sărbătoare. Până atunci suntem în război şi nu am nevoie de nimic altceva”.

Ea a dat din cap.

Mat stătea fără tragere de inimă cu braţele întinse în lateral, lăsându-le să-l drapească în ţesătură, luând măsurători. Dacă ar fi trebuit să suporte această afacere de a fi numit „Onorat” şi „Alteţă”, atunci ar putea măcar să se asigure că era îmbrăcat într-un mod rezonabil.

De fapt, se *săturase* de aceleaşi haine vechi. Nu părea să fie prea multă dantelă folosită de croitorul Seanchan, ceea ce era păcat, dar Mat nu voia să o corecteze în a-şi face treaba. Nu se putea plânge de fiecare lucru mic. Nimănui nu-i plăcea un reclamant, mai ales Mat.

În timp ce se ocupau de măsurători, un servitor s-a apropiat cu o carcasă mică, căptuşită cu catifea, care afişează o varietate de petice pe ochi. El a ezitat, având în vedere; unele erau marcate cu pietre preţioase, altele pictate cu desene.

— Acela, spuse el, arătând spre peticul cel mai puţin ornamentat. Negru simplu, cu doar două rubine mici, tăiate subţire şi lung, aşezate la marginile din dreapta şi din i 1 ITL – 1 11 * 1 1 J T J 1

stânga ale plasturei unul opus al celuilalt. L-au montat pe el când ceilalţi servitori terminau de măsurat.

D

după aceea, croitorul i-a pus pe servitorii ei să-l îmbrace într-un costum pe care ea îl adusese. Aparent, nu avea să i se permită să se întoarcă la vechea haină în timp ce aştepta ca noile sale ţinute să fie croite.

Îmbrăcămintea a început destul de simplă. Un halat de mătase cu ţesătură fină. Mat ar fi preferat pantalonii, dar halatul era confortabil. Cu toate acestea, l-au acoperit cu un

halat mai mare şi mai rigid. Era şi de mătase, de verde închis, fiecare centimetru din ea brodat cu modele de volute. Mânecile erau suficient de mari pentru a trece un cal prin trap şi se simţeau grele şi voluminoase.

„Credeam că am spus să-mi dai haine de războinic!” el a spus.

— Aceasta este o uniformă ceremonială de războinic pentru un membru al familiei imperiale, Alteţă, spuse Nata. „Mulţi te vor vedea ca pe un străin şi, deşi nimeni nu ţi-ar pune la îndoială loialitatea, ar fi bine ca soldaţii noştri să te vadă în primul rând drept Prinţul Corbilor şi apoi ca un străin. Ai fi de acord?”

— Presupun, spuse Mat.

Slujitorii au continuat, inemgându-se pe un brâu ornat şi aşezându-i pe braţe benzi de antebraţ cu acelaşi design în interiorul mânecilor mari. A fost în regulă, presupuse Mat, în timp ce brâul a tras în talia hainelor şi a împiedicat-o să se simtă atât de voluminoasă.

Din păcate, următoarea piesă vestimentară a fost cea mai ridicolă dintre toate. Bucata rigidă şi palidă de pânză i se potrivea pe umerii lui. Îi întindea pe faţă şi pe spate ca un tabard, cu părţile laterale deschise, dar se întindeau în lateral cate un picior bun, făcându-l să pară inuman de lat. Erau ca nişte plăci de umăr din armură grea, numai din pânză.

— Aici, acum, spuse Mat. „Acesta nu este un fel de truc pe care îl joci unui tip, doar pentru că este nou, nu-i aşa?

„Şmecher, Onorat?” întrebă Nata.

„Nu poţi cu adevărat... Mat s-a oprit când cineva a trecut pe lângă uşa lui. Un alt comandant. Bărbatul purta un

costum nu foarte diferit de cel al lui Mat, deşi nu la fel de ornamentat şi cu umerii nu chiar la fel de largi. Nu armura familiei imperiale, ci armura ceremonială pentru unul dintre Blood. Totuşi, a fost aproape la fel de generos.

Bărbatul s-a oprit şi a făcut o plecăciune în faţa lui Mat, apoi şi-a continuat drumul.

— Arde-mă, spuse Mat.

Nata a bătut din palme şi servitorii au început să-l drapească pe Mat în pietre preţioase. Au ales mai ales rubine, ceea ce l-a făcut pe Mat să se simtă inconfortabil. Trebuia să fie o coincidenţă, nu-i aşa? Nu ştia ce crede că este acoperit de toate aceste pietre preţioase. Poate le-ar putea vinde. De fapt, dacă le-ar putea pune pe o masă de jocuri de noroc, probabil că ar putea ajunge să deţină tot Ebou Dar…

Tuon îl deţine deja, şi-a dat seama. *Şi m-am căsătorit cu* Ş

— A scufundat în faptul că era bogat. *Cu adevărat* bogat. Stătea acolo, lăsându-i să-şi lăcmască unghiile, în timp ce se gândea la ce înseamnă toate acestea. Oh, de ceva vreme nu trebuia să-şi facă griji în privinţa banilor, deoarece putea întotdeauna să parieze pentru mai mult. Acest lucru a fost diferit. Dacă avea deja totul, ce rost avea jocurile de noroc? Acest lucru nu părea prea distractiv. Oamenii nu trebuiau să-ţi ofere astfel de lucruri. Trebuia să găseşti o modalitate de a ajunge singur la ei, prin inteligenţă, noroc sau pricepere.

— Arde-mă, spuse Mat, coborându-şi braţele pe o parte când lăcuirea se termina. „Sunt un nobil *nenorocit* Oftă, smulgându-şi pălăria din mâinile unui servitor speriat – care trecea cu vechea lui haină – şi i-o puse pe cap.

Tk Ţ ri – ** I* * *11

— Onorat, spuse Nata. „Te rog să-mi ierţi sinceritatea, dar este locul meu să sfătuiesc despre modă, dacă vrei. Pălăria aceea arată… mai ales deplasat cu uniforma aceea”.

„Cui îi pasă?” spuse Mat, ieşind din cameră. Aproape că a trebuit să iasă pe uşă lateral! „Dacă o să arăt ridicol, aş putea la fel de bine să o fac cu stil. Cineva mă îndrumă spre locul unde se întâlnesc generalii noştri în flăcări. Trebuie să-mi dau seama câte trupe avem”.

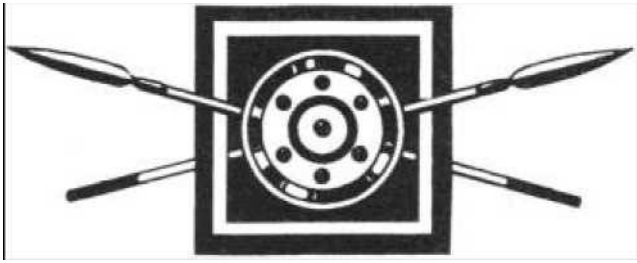

În Thakan dar

Mai târziu, în ziua după întâlnirea cu Rand, Egwene a *aruncat să angreal-ul lui vora* în faţa ei şi a ţesut Foc. Fire s-au adunat, minuscule panglici strălucitoare formând o ţesătură complexă în aer înaintea ei. Aproape că simţea căldura lor strălucind asupra ei, transformându-i pielea într-o portocalie violentă.

Ea termină ţesătura şi o minge de foc mare cât un bolovan se arcui în aer, trosnind şi răcnind. A căzut pe vârful dealului îndepărtat ca un meteor. Explozia a aruncat deoparte trollocii care mânuiau arcul, împrăştiindu-şi cadavrele.

Romanda a deschis o poartă lângă Egwene. Romanda se număra printre galbenii care insistaseră să rămână pe frontul de luptă pentru a oferi vindecare de urgenţă. Ea şi

echipajul ei mic fuseseră nepreţuiţi în a salva vieţi.

Astăzi, însă, nu ar exista nicio oportunitate pentru Vindecare. Trollocn se retrăseseră pe dealuri, aşa cum indicase Bryne că o vor face. După o zi şi jumătate de odihnă, mulţi dintre Aes Sedai au fost recuperaţi. Nu la putere maximă – nu după mai bine de o săptămână de luptă istovitoare – dar suficientă.

Gawyn a sărit prin poartă imediat după ce aceasta s-a deschis, cu sabia scoasă. A urmat Egwene, alături de Romanda, Lelame, Leane, Silviana, Raemassa şi o mână de Gardieni şi soldaţi. Au ieşit chiar pe vârful dealului pe care tocmai îl curăţase Egwene. Pământul carbonizat era încă cald sub picioarele ei, înnegrit; în aer atârna parfumul de carne arsă.

Acest deal era chiar în mijlocul armatei Trolloc. De jur-împrejur, Shadowspawn a căutat siguranţa într-un loc şi altul. Romanda a ţinut poarta şi Silviana a început să ţese Air pentru a crea o cupolă de vânt împotriva săgeţilor. Restul au început să trimită ţesături spre exterior.

Trollocii au reacţionat încet – aşteptaseră aici, pe aceste dealuri, gata să coboare în văi când armata lui Egwene a intrat. În mod normal, acesta ar fi fost un dezastru. Trollocii puteau arunca proiectile peste trupele lui Egwene, iar cavaleria ei ar fi fost dezavantajată încercând să urce pe acele dealuri. Vârfurile dealurilor le-ar fi oferit Trollocilor şi Fadelor o perspectivă mai bună pentru a identifica punctele slabe din forţele lui Egwene şi ar fi atacat în consecinţă.

— 1 – 7 1 – /Kl-jw e

Egwene şi comandanţii ei nu erau înclinaţi să ofere inamicului acel avantaj. Fiarele s-au împrăştiat în timp ce

bătălia s-a inversat asupra lor, Aes Sedai stăpânind vârfurile dealurilor. Unele dintre fiare au încercat să se încarce şi să le reia, dar altele s-au grăbit pentru a-şi salva viaţa. Cavaleria grea a lui Egwene a urmat, tunând prin văi. Ceea ce fusese cândva o poziţie foarte eficientă pentru trolloci a devenit un câmp de ucidere; cu arcaşii trolloci înlăturaţi de Aes Sedai, cavaleria grea putea ucide practic 1 7. W z X X
nederanjată.
A J 1 1* 1 – 1* WW-I... /K

Asta a deschis calea piciorului, care a mărşăluit în formaţie pentru a-i mătura înapoi pe trolloci, lovindu-i de dealuri, astfel încât Aes Sedai să-i poată ucide în grupuri. Din păcate, trollocii s-au obişnuit să se confrunte cu Puterea Unică. Ori asta, ori Myrddraal devenise mai minuţios în a-i încuraja.

În curând, grupuri mai coordonate de trolloci au atacat vârfurile dealurilor, în timp ce alţii au reuşit să formeze rezistenţă la asaltul piciorului. *Bryne are dreptate*, îşi spuse Egwene, ridicând un contingent de trolloci care aproape că îşi făcuseră drumul spre ea. *Fades-urile sunt din nou legate de Trollocs*. Shadowspawn ezitase să folosească acea tactică recent, deoarece uciderea Fade-ului ar scăpa de toţi trollocii legaţi. Cu toate acestea, ea bănuia că acesta era singurul mod în care îi puteau face pe trollocii să urce spre moarte aproape sigură pe aceste dealuri.

Dacă ar putea găsi Myrddraal legat de Trollocs din apropiere, i-ar putea opri pe toţi cu o ţesătură de Foc bine plasată. Din păcate, Fades erau vicleni şi începuseră să se ascundă printre trolloci.

— Se apropie, spuse Lelame gâfâind.

— Întoarce-te, spuse Egwene.

Ai i – \ i – i-l 1 * * *

Au trecut prin poarta Romandei, urmaţi de Gardienii lor. Romanda a venit ultima, sărind prin ele, în timp ce un grup de trolloci îşi revendica vârful dealului. Una dintre fiare, o monstruozitate asemănătoare ursului cu blană zburată, se împiedică prin poartă după ea.

Lucrul a căzut mort imediat, un fir de fum slab ridicându-se din carcasă. Semenii săi urlă şi mârâiau de cealaltă parte. Egwene aruncă o privire către celelalte femei, apoi ridică din umeri şi eliberă flacăra direct prin poartă. Câţiva au căzut morţi, zvâcnind, în timp ce ceilalţi s-au grăbit, urlând, lăsând armele.

„Asta este eficient”, remarcă Leane, încrucişându-şi braţele şi ridicând o sprânceană imaculată la poartă. Era în mijlocul ultimei bătălii, iar femeia *încă mai* lua timp în fiecare dimineaţă să-şi facă faţa.

Poarta lor îi dusese înapoi în tabără, care acum era aproape goală. Cu rezervele formate şi gata să se deplaseze atunci când era necesar, singurii soldaţi care au rămas în tabără erau o forţă de cinci sute care păzeau cortul de comandă al lui Bryne.

Ea încă mai purta punga cu sigiliile false lângă ea. Cuvintele lui Rand o zguduiseră puternic. Cum ar primi focile înapoi? Dacă sluiitorii Umbrei i-ar sparge la momentul nepotrivit, ar fi o catastrofă.

T 1 * A 1” I I * * i w

Le-au rupt de la? Ar şti lumea? Egwene simţi o teamă pe care nu o putea abandona. Şi totuşi, războiul a continuat, iar ea nu a avut de ales decât să continue să lupte. S-ar

gândi la o modalitate de a recupera focile, dacă ar putea. Rand a iurat că va încerca. Nu era sigură ce putea face el.

1 I w I „I 1 I *J*! Z

„Se luptă atât de tare”, a spus Gawyn.

— I – i X /v J. Al 1 V – J /K U 1 1 – w – I -… W

Egwene se întoarse şi îl găsi stând la mică distanţă, inspectând câmpul de luptă cu oglinda lui. Ea a simţit un dor de la el. Fără nişte bărbaţi care să conducă, aşa cum îi făcuse pe tinerii, ştia ea, el se simţea inutil în aceste bătălii.

„Trollorii sunt conduşi de Myrddraal”, a spus Egwene, „legaţi pentru a le oferi Fadelor un control mai mare asupra

„Da, dar de *ce* să rezist atât de tare?” spuse Gawyn, încă privind prin sticlă. „Nu le pasă de acest pământ. Este evident că aceste dealuri sunt pierdute pentru ei şi totuşi se luptă cu sălbăticie. Trollocii sunt de bază – luptă şi câştigă sau se împrăştie şi se retrag. Ei nu deţin pământ. Ei încearcă să facă asta aici. E ca şi cum… precum Fades cred că, chiar şi după o dezamăgire ca aceasta, sunt într-o poziţie bună”.

„Cine ştie de ce Fades face ceea ce fac?” remarcă Lelaine, cu braţele încrucişate, privind prin poarta încă deschisă.

Egwene se întoarse, privind şi ea prin el. Vârful dealului era acum gol, ciudat de izolat în mijlocul bătăliei. Soldaţii ei se prăbuşiseră împotriva trollocilor în mica vale d dintre dealuri, iar luptele erau brutale acolo jos. A auzit mormăituri, ţipete, zgomote. Ştiuţele însângerate au fost ridicate în aer în timp ce un grup de oameni au fost forţaţi să se întoarcă, iar halebardierii s-au mutat pentru a încerca să încetinească trollocii.

Shadowspawn aveau victime groaznice. Era *o* ciudăţenie;

Bryne se aşteptase să se retragă.

— Ceva nu e în regulă, spuse Egwene, cu firele de păr de pe braţe. Îngrijorarea ei cu privire la foci a dispărut, deocamdată. Armata ei era în pericol. „Adună Aes Sedai şi pune armata să se retragă”.

Celelalte femei se uitau la ea de parcă ar fi fost supărată. Gawyn a decolat într-o cursă spre cortul de comandă pentru a-i da ordine. El nu a pus întrebări.

— Mamă, spuse Romanda, lăsându-şi poarta să moară. „Ce este”.

Ceva a despărţit aerul de cealaltă parte a taberei de război a lui Egwene, vizavi de câmpul de luptă. O linie de lumină, mai lungă decât orice poartă pe care o văzuse Egwene. Era aproape la fel de largă ca *tabara ei însăşi*.

Linia de lumină se întoarse asupra ei însăşi, deschizând o vedere care *nu era spre* sudul Kandorului. În schimb, era un loc de ferigi şi copaci căzuţi – deşi erau maro, ca orice altceva, erau încă străini şi nefamiliari.

O armată enormă stătea în tăcere pe acest peisaj necunoscut. Mii de bannere zburau deasupra ei, împodobite cu simboluri pe care Egwene nu le recunoştea. Soldaţii de infanterie purtau haine până la genunchi care păreau a fi un fel de armură căptuşită, întărită cu lanţ într-un model pătrat mare. Alţii purtau cămăşi metalice care păreau cusute din monede legate între ele.

Mulţi purtau topoare de mână, deşi cu un design foarte ciudat. Aveau mânere lungi şi subţiri, care se bombau ca nişte becuri la capăt, iar capetele toporului erau înguste şi subţiri, aproape ca nişte târâi. Mantele tuturor armelor lor – de la arme de bara la sabii – aveau un design fluid, organic.

Netedă şi nu de o lăţime uniformă, făcută dintr-un lemn roşu închis, care fusese pictat cu puncte colorate pe părţile laterale.

Egwene a perceput toate acestea în câteva clipe, mintea ei căutând orice fel de origine pentru această forţă ciudată. Nu a găsit nimic de care să se prindă până când a simţit canalizarea. Strălucirea lui *sayar a* înconjurat *sute* de femei, toate călare, purtând rochii ciudate făcute în întregime din mătase neagră rigidă. Rochiile nu erau legate în talie, ci erau trase relativ strâns în jurul umerilor şi se evazau larg spre fund. De cravate atârnau în faţă, chiar sub gât, ciucuri lungi, dreptunghiulari, de o multitudine de culori. Feţele femeilor erau toate tatuate.

— Eliberează Puterea, spuse Egwene, lăsându-l *pe sayar* „Nu-i lăsa să te simtă!” S-a repezit într-o parte, Lelame urmând-o, strălucirea ieşind din jurul ei.

— V 1 * 1 – 1 7 K 1 un – 1

Romanda o ignoră pe Egwene, scoţând un blestem. Ea a început să ţese o poartă pentru a scăpa.

O duzină de ţesături diferite de foc au lovit brusc zona /kri t „i 7 1 i-l

În care se afla Romanda. Femeia nu a avut ocazia să ţipe. Egwene şi celelalte femei s-au grăbit prin tabără în timp ce ţesăturile Puterii Unice au distrus corturile, au consumat 7 – /K îi provizii şi au incendiat întregul loc.

X T-1 7 – 1 J 1 L” 1 1 1

Egwene ajunse la cortul de comandă exact când Gawyn ieşi împleticit. Ea l-a prins şi l-a tras la pământ în timp ce o minge de foc a trecut chiar deasupra capului, apoi s-a prăbuşit într-o colecţie de corturi din apropiere.

„Uşoară!” spuse Gawyn. „Ce este?”

„Sharans”. Lelaine, fără suflare, s-a ghemuit lângă ei.

„Eşti sigur?” şopti Egwene.

Lelaine dădu din cap. „Conturile de la Cairhienin înainte de războiul Aiel sunt abundente, dacă nu foarte informative. Nu aveau voie să vadă mult, dar ceea ce vedeau semăna foarte mult cu o armată”.

„Armată?” spuse Gawyn, întinzându-se în lateral şi privind între corturi către forţa care mărşăluia prin poarta nefiresc de largă. „Sânge şi cenuşă de sânge!” înjură el, plecând înapoi. „Sunt mii!”

— Mult prea mulţi pentru a lupta, încuviinţă Egwene, mintea lucrând cu furie. „Nu sunt prinse între ei şi trolloci aşa cum suntem noi. Trebuie să ne întoarcem”.

— Tocmai i-am dat ordinul lui Byrne să deblocheze trupele, spuse Gawyn. „Dar… Egwene. Unde vom merge? Trolloci în faţă, armata aia în spate! Uşoară. Vom fi zdrobiţi între ei!”

Byrne avea să reacţioneze repede. Le-ar trimite un mesager căpitanilor de linie. *Oh nu*…

Egwene l-a apucat pe Gawyn şi l-a tras departe de cortul de comandă exact când a simţit că se canalizează înăuntru. Strigă Lelame, plecând în cealaltă direcţie.

Femeile Sharan au reacţionat imediat la canalizare. Pământul s-a rupt sub cort, distrugându-l într-o explozie de putere copleşitoare. Fărâmături zdrenţuite de pânză zburau în aer printre pietre şi bulgări de pământ.

Egwene căzu cu spatele, iar Gawyn o trase spre un cărucior răsturnat care fusese lovit, cu o roată zdrobită, iar povara ei de lemne de foc se prăbuşise. Gawyn o trase pe Egwene la locul adăpostit, chiar sub marginea căruciorului,

lângă prăbuşirea lemnului. S-au înghesuit acolo, deşi lemnul pâlpâia de flăcări şi pământul era în flăcări. Căldura era supărătoare, dar nu insuportabilă.

Egwene se ghemui pe pământ, clipind prin ochii care ardeau de fum, căutând semne ale lui Lelaine. Sau... Uşoară! Siuan şi Byrne se aflau în acel cort, împreună cu Yukiri şi mulţi dintre personalul lor de comandă.

Egwene şi Gawyn s-au ascuns în timp ce flăcările au plouat pe tabără, sfâsnnd pământul. Sharanii loveau la orice semn de mişcare; mai multe femei care alergau au r? – i i – i 7 i fost înmolate instantaneu.

„Fii aţa să alergi”, a spus Gawyn, „odată ce focul încetează să cadă”.

Flăcările *s-au* diminuat, dar la fel ca şi ei, călăreţi în armură Sharan au intrat în tabără. Au ţipat şi au ţipat, aruncând arcuri către oricine vedeau, aruncând zeci de săgeţi în spate. După aceea, trupele Sharan s-au mutat prin tabără în formaţiuni strânse. Egwene aşteptă încordată, A A – I v 7 A – I v 7 X

Încercând să se gândească cum să scape.

Nu a văzut nicio oportunitate. Gawyn o trase mai departe pe Egwene, i-a frecat obrajii cu funingine şi i-a făcut semn să stea jos, apoi şi-a acoperit pe amândoi mantia de Warder. Cu fumul din lemnul care ardea în apropiere, poate că nu ar fi văzut.

Inima îi bătea urgent în piept. Gawyn îi apăsă ceva pe faţa ei, o batistă pe care o înmânase cu ochiul de apă. Şi-a ţinut încă unul la faţă şi a respirat prin ea. Ea o luă pe cea pe care el o ţinea, dar abia respiră. Acei soldaţi erau atât *de apropiaţi*.

Unul dintre soldaţi s-a întors spre căruţă, uitându-se la grămada de lemne, dar când a aruncat o privire prin fum spre ei, nu părea să vadă nimic. Egwene a contemplat în tăcere mantia Gardianului. Natura sa schimbătoare de culoare le făcea aproape invizibile, dacă aveau grijă să nu se mişte.

De ce nu am una dintre aceste mantii? gândi ea cu enervare. *De ce ar trebui să fie doar pentru Warders*?

Soldaţii erau ocupaţi cu spălarea servitorilor. Pe cei care alergau, i-au ucis cu săgeţi de la arcuri care se întindeau extrem de departe. Slujitori care se mişcau mai încet, s-au rotunjit şi au forţat la pământ.

Egwene tânjea să îmbrăţişeze Sursa, să facă ceva. Pentru a doborî focul şi fulgerele asupra acestor invadatori. Mai *avea să angrealul lui Vora*. Ea ar putea…

Ea a anulat acea linie de gândire. A fost înconjurată de inamic, iar reacţia rapidă a canalelor a indicat că ei îl urmăreau pe Aes Sedai. Dacă ţesea o singură clipă, ar fi ucisă înainte de a putea scăpa. Ea s-a ghemuit lângă Gawyn, sub mantia lui, sperând că niciunul dintre canălizatorn Sharan nu se apropie suficient pentru a-i simţi abilităţile. Ea ar putea folosi o ţesătură pentru a ascunde acea abilitate, dar ar trebui să canalizeze mai întâi pentru a o folosi. A îndrăznit să încerce asta?

S-au ascuns o oră bună sau mai mult. Dacă acoperirea de nori nu ar fi fost atât de completă, aruncând pământul într-un amurg perpetuu, cu siguranţă ar fi fost reperaţi, pelerina sau fără mantie. Aproape că a strigat la un moment dat când câţiva dintre soldaţii Sharan au aruncat nişte găleţi cu apă pe mormanul de lemne, înăbuşindu-i focul şi

înmuăindu-i pe amândoi.

Nu putea desluşi nimic din propria ei armată, deşi se temea de ce e mai rău. Canalizatorii Sharan şi o mare parte a armatei lor au trecut rapid prin tabără, spre câmpul de luptă. Cu Bryne şi Amyrlin plecaţi şi cu o forţă surpriză venind din spate…

Lui Egwene i s-a făcut rău. Câţi mureau, morţi? Gawyn o prinse de braţ când o simţi cum se mişcă, apoi clătină din cap, rostind câteva cuvinte. *Aşteaptă pană noaptea*.

Ei mor! gura ea.

Nu poţi ajuta.

Era adevărat. Îl lăsă să o ţină în braţe, lăsând parfumul lui familiar să o calmeze. Dar cum putea să *aştepte pur şi simplu* când soldaţii şi Aes Sedai care depindeau de ea erau sacrificaţi? Lumină, o porţiune uriaşă a Turnului Alb era acolo! Dacă această armată ar cădea şi acele femei cu ea.

Eu sunt Scaunul Amyrlin, îşi spuse ea ferm. *O să fiu puternic*. *Voi supravieţui*. *Atâta timp cât voi trăi*, *Turnul Alb rămâne în picioare*.

Încă l-a lăsat pe Gawyn să o ţină în braţe.

Aviendha se târa peste stâncă ca o şopârlă de iarnă care caută căldură. Vârfurile degetelor ei, deşi caluse, începeau să ardă din cauza frigului. Shayol Ghul era rece, cu aer care mirosea ca dintr-un mormânt.

Rhuarc s-a târât în stânga ei, un câine de piatră pe nume Shaen în dreapta ei. Ambii purtau bentiţa roşie a *siswai amanului*. Ea nu ştia ce să facă despre Rhhuarc, un şef de clan, care poartă acea bandă. Nu vorbise niciodată despre asta; parcă nu ar exista bentiţa. Aşa a fost cu toţi *siswai amanul*. Amys să târât pe dreapta lui Shaen. Pentru o dată,

nimeni nu se opusese ca Wise Ones să se alăture cercetaşilor avansaţi. Într-un loc ca acesta, într-un moment ca acesta, ochii celui care ar putea canaliza ar putea vedea ceea ce ochii obişnuiţi nu ar vedea.

Aviendha se trase înainte, fără să facă zgomot, în ciuda colierelor pe care le purta. Pe aceste roci nu au încolţit nicio plantă, nici măcar mucegai sau lichen. Erau în adâncul Blasted Lands, acum. Aproape cât se poate de adânc.

Rhuarc ajunse primul pe creastă şi ea îl văzu încordat. Apoi sosi Aviendha, privind peste marginea stâncii, ţinându-se jos pentru a nu fi văzută. Respiraţia i s-a oprit mort în gât.

Auzise poveşti despre acest loc. Din forja masivă de lângă baza pantei, un singur pârâu negru trece pe lângă ea. Acea apă fusese otrăvită până la punctul în care ar ucide pe oricine o atingea. Vetrele împrăştiau valea ca nişte răni deschise, înroşind ceaţa din jurul lor. Fiind tânără Fecioara, ascultase cu ochii mari cum o veche amantă de acoperiş povestea despre creaturile care lucrau în forjele Umbrei, creaturi care nu erau moarte şi nici în viaţă. Tăcute şi îngrozitoare, lucrurile brutale se mişcau cu paşi care nu ţineau viaţă – ca acei care ticăie un ceas.

Falsificatorii au dat puţină atenţie cuştilor pline de oameni al căror sânge avea să fie vărsat pentru a tempera lamele proaspăt forjate. Captivii ar fi putut la fel de bine să fi fost bucăţi de fier. Deşi Aviendha era prea departe pentru a auzi scâncetele oamenilor, le simţea. Degetele ei s-au întins pe stânci.

Shayol Ghul însuşi domina valea, versanţii ei negre ridicându-se ca un cuţit zimţat spre cer. Părţile erau rupte

cu tăieturi, ca pielea unui bărbat care fusese biciuit de o sută de ori, fiecare zeci de ori lăsând o tăietură care scuipa aburi. Poate că acel abur a creat ceata care se întindea peste vale. Ceaţa s-a răscolit şi s-a răsucit, ca şi cum valea ar fi o ceaşcă care conţine lichid.

— Un loc atât de groaznic, şopti Amys.

Aviendha nu auzise niciodată o asemenea groază în vocea femeii. Asta i-a înfrigurat pe Aviendha aproape la fel de mult ca vântul amar care le-a ciufulit hainele. Pinguri îndepărtate au spart aerul, muncitorii forjând. O coloană neagră de fum s-a ridicat din forja cea mai apropiată şi nu s-a risipit. S-a ridicat ca un cordon ombilical spre norii de deasupra, care au plouat fulgere cu o frecvenţă înspăimântătoare.

Da, Aviendha auzise poveşti despre acest loc. Acele poveşti nu reuşiseră să transmită întregul adevăr. Nu s-ar putea *descrie* acest loc. Trebuia să experimenteze asta.

O zgârietură din spate, iar în câteva clipe, Rodel Ituralde s-a târât pe lângă Rhuarc. S-a mişcat în linişte, pentru un păstor de zone umede.

— Erai atât de nerăbdător încât nu puteai să aştepţi raportul nostru? întrebă încet Rhuarc.

„Niciun raport nu poate exprima ceea ce ochii unui bărbat”, a spus Ituralde. „Nu am promis că voi rămâne în urmă. Ţi-am spus să mergi înainte. Şi ai făcut-o”. Şi-a ridicat oglinda, umbrind partea din faţă cu mâna, deşi probabil că nu era necesar cu norii aceia.

Rhuarc se încruntă. El şi celălalt Aiel care veniseră în nord fuseseră de acord să urmeze un general de zone umede, dar nu le-a plăcut. Nici nu ar trebui. Ar face chestia asta

fără să se simtă confortabil. Confortul a fost marele ucigaş al oamenilor.

Să fie de ajuns, gândi Aviendha, întorcându-se pentru a privi valea. *Destul pentru oamenii mei*. *Suficient pentru Rand şi pentru sarcina pe care trebuie să o îndeplinească*.

Văzând sfârşitul poporului ei o stârnise greaţă şi o îngrozise, dar o şi trezise. Dacă sfârşitul Aielului ar fi fost sacrificiul necesar pentru ca Rand să câştige, ea ar reuşi. Ea ar ţipa şi ar bleste propriul nume al Creatorului, dar ar plăti acel preţ. Orice războinic ar face-o. Mai bine ca un singur popor să se sfârşească decât lumea să cadă complet

1 1 X 1 X 7 X sub Shadow.

Dacă Lumina doreşte, nu s-ar ajunge la asta. Dacă Lumina doreşte, acţiunile ei cu Dragons Peace ar servi pentru a proteja şi adăposti Aiel. Nu a lăsat posibilitatea eşecului să o oprească. S-ar lupta. Trezirea din vis a fost întotdeauna o posibilitate atunci când suliţele erau dansate.

— Interesant, spuse încet Ituralde, uitându-se încă prin ochi. „Gândurile tale, Aiel?”

„Trebuie să creăm o distragere a atenţiei”, a spus Rhuarc. „Putem coborî pe panta chiar la est de forjă şi să-i eliberăm pe acei captivi şi să spargem locul. Acest lucru îl împiedică pe Myrddraal să primească noi arme şi îi va ţine pe cei întunecaţi cu ochii pe noi şi nu pe *Car a cam*”.

„Cât timp îi va lua Dragonului?” întrebă Ituralde. „Ce crezi, Aiel? Cât timp îi dăm să salveze lumea?”

— Se va lupta, spuse Amys. „Intră pe munte, duelează-te cu Sight-blinder. Va dura atât timp cât trebuie să dureze o luptă. Câteva ore, poate? Nu am văzut un duel să dureze mult mai mult decât atât, chiar şi între doi bărbaţi de mare

pricepere”.

„Să presupunem”, a spus Ituralde zâmbind, „că va fi mai mult decât un duel”.

— Nu sunt un prost, Rodel Ituralde, spuse Amys cu răceală. „Mă îndoiesc că lupta *Car a cam* va fi una dintre suliţe şi scuturi. Totuşi, când a curăţat Sursa, nu s-a întâmplat asta într-o singură zi? Poate că asta va fi similar”.

— Poate, spuse Ituralde. „Poate că nu”. A coborât paharul şi s-a uitat la Aiel. „Pentru ce posibilitate al X 1 – Z_2 7 – 1 1 wOn X

planifica mai degrabă?”

— Cel mai rău, spuse Aviendha.

„Aşa că plănuim să rezistăm atâta timp cât are nevoie Dragonul”, a spus Ituralde. „Zile, săptămâni, luni... ani? Atâta timp cât este nevoie”.

Rah mare dădu încet din cap. „Ce sugerezi?”

„Pasarea în vale este îngustă”, a spus Ituralde. „Rapoartele cercetaşilor pun pe cea mai mare parte a „S

hadowspawn rămasă în Blight dincolo de trecere de acolo. Chiar şi ei petrec cât de puţin timp pot în acest loc părăsit. Dacă reuşim să închidem pasul şi să punem stăpânire pe această vale – să-i distrugem pe acei forjatori şi pe cei câţiva Fade de acolo de jos – am putea menţine acest loc timp de veacuri. Tu, Aiel, te pricepi la tactici de slash-andrun. Arde-mă, dar ştiu *asta* din experienţă personală. Voi atacaţi forja aceea şi ne vom apuca să închidem pasul”.

Rhuarc dădu din cap. „Este un plan bun”.

Cei patru coborau creasta până unde aştepta Rand, îmbrăcat în roşu şi auriu, cu braţele la spate, însoţiţi de o forţă de douăzeci de Fecioare şi şase Asha man, plus

Nynaeve şi Momame. Părea foarte tulburat de ceva – ea îi simţea anxietatea – deşi ar fi trebuit să fie mulţumit. Îl convinsese pe Seanchan să lupte. Ce anume îl tulburase atât de mult în întâlnirea cu Egwene al’ Vere?

— L 1… L” / A p I pl 1 /Pl 1

Rand se întoarse şi privi în sus, spre vârful Shayol Ghul. Privind la el, emoţiile i s-au schimbat. Părea un bărbat care se uită la o fântână din Ţara Triple, savurând ideea de apă rece. Aviendha îi simţea anticiparea. Era şi frică în el, desigur. Niciun războinic nu a scăpat complet de frică. L-a controlat, l-a copleşit de setea de a continua lupta, de a se testa.

Bărbaţii sau femeile nu se puteau cunoaşte pe ei înşiși, nu cu adevărat, până nu erau încordaţi la limita lor absolută. Până când au dansat suliţele cu moartea, şi-au simţit sângele curgându-se pentru a păta pământul şi au împins arma acasă în inima bătândă a unui inamic. Rand al’ Thor a vrut asta şi ea l-a înţeles din cauza asta. Ciudat să realizezi, după tot acest timp, cât de asemănătoare erau.

Ea s-a apropiat de el, iar el să mişcat astfel încât să stea chiar lângă ea, umărul lui atingându-l pe al ei. El nu a împins un braţ în jurul ei, iar ea nu i-a luat mâna. El nu o deţinea pe ea, iar ea nu îl deţinea pe el. Mişcarea lui, astfel încât să se confrunte cu aceeaşi direcţie, însemna pentru 1 i – 1 J 1 A fi 7 – 17 j i ea mult mai mult decât ar putea orice alt gest.

„Umbra inimii mele”, a spus el încet, prrvându-l pe Asha manul său deschizând o poartă, „ce ai văzut?”

„Un mormânt”, a răspuns ea.

„A mea?”

„Nu. Acela al duşmanului tău. Locul unde a fost îngropat o dată şi locul în care va adormi din nou”.

Ceva să întărit în interiorul lui Rand. Putea simţi asta, hotărârea lui.

— Vrei să-l omori, şopti Aviendha. „Sightblinder însuşi”.

„Da”.

Ea a aşteptat.

AIJ**/<X w 1 V/K-I

„Alţii îmi spun că sunt un prost când mă gândesc la asta”, a spus Rand. Gardienii lui s-au deplasat prin poartă pentru a se întoarce la Merrilor.

„Niciun războinic nu ar trebui să intre într-o luptă fără să intenţioneze să vadă acea bătălie terminată”, a spus Aviendha. Ea a ezitat după ce a spus-o, altceva i-a trecut prin minte.

„Ce este?” întrebă Rand.

„Ei bine, cea *mai mare* victorie ar fi să-ţi iei inamicul *Gai shain*”.

— Mă îndoiesc că s-ar supune acestui lucru, spuse Rand.

— Nu glumi, spuse ea, dându-i un cot în lateral, /V I – /V 1 ÎŢI 1 – 1 I /V – 1 T” 1 1

câştigând un mormăit.

— Trebuie luat în considerare, Rand al’ Thor. Care este cel mai bun mod deîi *e toh*?”

„Este să-l închizi pe Cel întunecat ca să-l iei pe *gai shain*? Dacă da, aceasta ar fi calea potrivită”.

„Nu sunt sigur că îmi pasă ce este potrivit” de data zz t T t A A

aceasta, Aviendha.

— Un războinic trebuie să ia în considerare *întotdeauna îi*

e toh, spuse ea cu severitate. „Nu te-am învăţat nimic? Nu vorbi „aşa, altfel mă vei face din nou ruşine înaintea celorlalţi înţelepţi”.

7 X 7 J w /K-l/K 1 1 1 /V

— Am sperat că, având în vedere modul în care a progresat relaţia noastră, vom termina cursurile, Aviendha.

— Ai crezut că o apropiere mai mare de mine va *pune capăt* prelegerilor? a întrebat ea uluită. Rand al’ Thor, am fost printre soţiile de zone umede şi am văzut că ei…

El clătină din cap, dând drumul prin poartă, urmat de Aviendha. Părea amuzat şi asta era bine. O parte din anxietatea lui dispăruse. Dar cu adevărat, aceasta nu a fost o glumă. Zona umedă nu avea un bun simţ al umorului. Uneori, nu înţelegeau deloc când să râdă.

De cealaltă parte a porţii, au intrat într-o tabără formată din multe grupuri. Rand avea comanda Fecioarelor şi *Siswai amanului*, împreună cu majoritatea celor înţelepţi.

Chiar în afara taberei Aiel se aflau Aes Sedai. Rand avea stăpânire pe vreo trei duzini – toţi Aes Sedai care i-au jurat personal şi cei mai mulţi dintre cei care erau legaţi de Asha manul său. Asta însemna încă două duzini de Asha man, de diferite ranguri.

— A avut şi pe Rodel Ituralde şi forţa sa, compusă în primul rând din Domani. Regele lor, cu barba lui firav şi semnul frumuseţii de pe obraz, a călărit şi el cu ei, dar a lăsat comanda marelui căpitan. Monarhul făcu un gest, iar Ituralde se apropie să dea un raport. Alsalam părea inconfortabil în preajma lui Rand şi nu a făcut nicio excursie când Dragonul a făcut-o. Luă Aviendha îi plăcea acel aranjament. Nu era sigură că avea încredere în acest

Alsalam.

În afara corturilor Aiel tabără o altă forţă militară mare, armata Tairen, inclusiv forţa de elită cunoscută sub numele de Apărătorii Pietrei, condusă de un bărbat pe nume Rodrivar Tihera. Regele lor era şi el cu ei şi, în general, era considerat cea mai înaltă autoritate în armatele lor adunate, în afară de Rand.

Tairenii ar fi o parte cheie a planurilor lui Rodel Ituralde. Oricât de mult l-a înfuriat pe Aviendha să recunoască, Ituralde avea dreptate. Aielii nu erau o forţă defensivă şi, deşi puteau ţine o pasă dacă era necesar, ar fi mai bine folosiţi pentru manevre ofensive.

Tairens ar fi perfect pentru a ţine terenul. Aveau companii bine antrenate de ştiuci şi un stindard plin de arbaletari cu un nou tip de manivela pentru arbalete, cunoştinţe despre care fierarii tocmai o primiseră. Petrecuseră ultima săptămână transformând echipamentul la noul stil.

Mai era un alt grup în forţa lui Rand şi era cel mai derutant pentru Aviendha. Dragonsweared în număr mare. Au tăbărât împreună şi au arborat un steag care a plasat imaginea dragonului peste simbolul antic al Aes Sedai. Grupul era alcătuit din oameni de rând, soldaţi, lorzi, doamne şi câţiva Aes Sedai şi Warders. Ei veneau din toate naţiunile, inclusiv din Aiel, şi aveau o singură legătură comună: au lăsat deoparte toate loialităţile, au rupt toate legăturile, pentru a lupta în Ultima Bătălie. Aviendha auzise zvonuri deraniante că mulţi dintre Aiel dintre ei erau *gai shain* care lăsaseră deoparte albul, susţinând că îl vor lua din nou când va fi câştigată Ultima Bătălie.

w 7* k „/ 1 – TX – I 1

Se spunea că venirea lui Rand va elimina toate legăturile de la bărbaţi. Jurămintele s-au spulberat când s-a apropiat, iar orice loialitate sau alianţă era secundară nevoii de a-l sluii în această ultimă luptă pentru omenire. O parte din ea a vrut să numească această prostie a zonelor umede, dar poate că a folosit acest termen prea uşor. Un înţelept trebuia să vadă cu ochi mai buni decât atât.

Acum că se aflau de cealaltă parte a porţii, Aviendha sta permis în sfârşit să-l elibereze pe *sayar* Lumea s-a plictisit în jurul ei, senzaţia adăugată de viaţă şi de mirare s-a evaporat. De fiecare dată când elibera Puterea Unică, se simţea uşor goală, bucuria şi fiorul treceau acum, peste.

Ituralde şi Rhuarc s-au dus să se alăture regelui Darlin, vorbind împreună despre planurile lor de luptă. Aviendha sa alăturat lui Rand în timp ce se îndrepta spre cortul său.

— Pumnalul a funcţionat, spuse Rand. Se întinse în jos şi pipăi cu degetele teaca neagră care ţinea pumnalul plictisitor. „Artham. Auzisem vorbindu-se despre ele, în Age of Legends, dar nimeni nu a creat unul. Mă întreb cine a reuşit până la urmă…

„Eşti sigur că a funcţionat?" spuse Aviendha. „Ar fi putut să te privească, dar nu şi-a expus mana".

„Nu, aş fi simţit atenţia" / a spus Rand. „A *funcţionat*. Cu asta, el nu mă va simţi pană nu voi păşi chiar în Bore. Odată ce ştie că sunt acolo, va avea probleme să mă imagineze, lovindu-mă direct. Aviendha, că ar trebui să găseşti asta şi să-l identifici când ai făcut-o, că Elayne ar trebui să mi-l dea mie… Modelul ne ţese pe toţi acolo unde trebuie să fim". Rand a zâmbit, apoi a adăugat: „Elayne părea tristă când mi-a dat pumnalul. Cred că o parte din ea

a vrut să-l păstreze pentru că ar lăsa-o să blesteme pe numele Celui întunecat fără a-i atrage atenţia”.

„Este chiar acesta un timp pentru lejeritate?” întrebă Aviendha, încruntat la el.

„Dacă a fost vreodată nevoie de ras, asta este”, a spus Rand, deşi rasul părea să-i fi părăsit vocea. Acea anxietate a lui a revenit când au ajuns la cortul lui.

„Ce te deranjează?” îl întrebă Aviendha.

— Au sigiliile, spuse Rand.

„Ce!”

„Numai Egwene ştie, dar este adevărat. Au fost furate, poate din ascunzătoarea mea, poate după ce i-am livrat lui Egwene.

„Atunci sunt rupte”.

— Nu, spuse Rand. „As simţi asta. Cred că trebuie să aştepte. Poate că ei ştiu că, rupând sigiliile, îmi eliberează calea pentru a-i reface închisoarea. Le vor sparge în momentul nepotrivit, pentru a-l lăsa pe Cel întunecat să atingă lumea, poate pentru a-i da puterea să mă copleşească în timp ce mă confrunt cu el…”

„Vom găsi o modalitate de a opri asta”, a spus Aviendha, cu voce fermă.

Se uită la ea şi zâmbi. „Întotdeauna războinicul”.

„Desigur”. Ce altceva ar fi ea?

„Am o altă îngrijorare. Cei Părăsiţi vor încerca să mă lovească când voi intra să-l înfrunt. Cel întunecat nu mă poate vedea, nu ştie unde sunt şi, la fel, îşi angajează unele dintre forţele pe fiecare dintre diferitele fronturi de luptă. Umbra îl împinge cu putere pe Lan, încercând să-l distrugă – Cel întunecat îl apasă pe Elayne aproape la fel de tare în

Cairhien. Doar Egwene pare să aibă un oarecare succes.

mă caută pe fiecare dintre aceste câmpuri de luptă, punându-şi creaturile în număr mare. Când îl atacăm pe Shayol Ghul, ar trebui să fim capabili să ţinem valea împotriva armatelor. Cei Părăsiţi, totuşi, vor veni prin porţi. Deţinerea unui permis nu îi va opri pe ei sau pe Dreadlords, bărbat sau femeie. Confruntarea mea cu Cel întunecat îi va atrage aşa cum a făcut-o curăţarea – doar de o mie de ori mai urgent. Vor veni, cu foc şi tunet, şi vor ucide.

„La fel vom face".

— Mă bazez pe asta, spuse Rand.

— Dar nu-mi permit să te iau în cavernă cu mine, Aviendha.

A simţit un sentiment de scufundare, deşi l-a atacat, l-a înjunghiat, l-a lăsat să moară. „Am bănuit. Nu te gândi să mă trimiţi în siguranţă, Rand al' Thor. Tu ai..."

KT 7 1 *Îl* I K >T i – I

„Nu aş îndrăzni", a spus el. „Mi-ar fi teamă pentru viaţa mea dacă ar fi să încerc – nu există niciun loc în siguranţă, acum. Nu te pot duce în cavernă pentru că vei avea nevoie de tine în vale, urmărind cei Părăsiţi şi foci. Am *nevoie de* tine, Aviendha. Am nevoie de toţi trei să urmăriţi, să fiţi mâinile mele – inima mea – în timpul acestei lupte. O să-l trimit pe Min la Egwene. Ceva se va întâmpla acolo, sunt sigur. Elayne va lupta în sud, iar tu... Am nevoie de tine în valea Thakan dar, cu ochii pe spatele meu.

„Voi lăsa ordine pentru Aes Sedai şi Asha man, Aviendha. Ituralde conduce trupele noastre, dar *tu îi* comandi canalerilor noştri la Shayol Ghul. Trebuie să împiedici inamicul să intre în cavernă după mine. Tu eşti suliţa mea în

această bătălie. Dacă ajung la mine în timp ce sunt în cavernă, voi fi neajutorat. Ceea ce trebuie să fac îmi va lua toată concentrarea, toată puterea pe care o am. Voi fi ca un prunc culcat în pustie, fără apărare împotriva fiarelor”.

— Şi cu ce diferă asta de cum eşti de obicei, Rand al’ Thor? ea a întrebat.

El a râs. M-a simţit bine să pot să văd şi să simţi acel zâmbet. „Credeam că ai spus că nu este un moment pentru uşurinţă”.

„Cineva trebuie să te ţină umil”, a spus Aviendha. „Nu te-ar ajuta să te crezi ceva măreţ, pur şi simplu pentru că salvezi lumea”. El a râs din nou, conducând-o până la cortul în care se afla Min. Nynaeve şi Moiraine aşteptau şi ele acolo, una cu supărare pe faţă, cealaltă seninătate.

Nynaeve arăta foarte ciudat, cu părul nu suficient de lung pentru a se împleti. Astăzi, ea îl ridicase şi îl fixase înapoi.

Moiraine stătea liniştită pe o piatră mare, *Callandor* – Sabia care nu este o sabie – întinsă în poală, cu o mană sprijinită protector pe mâner. Thom stătea lângă ea, tăind un băţ şi fluierând încet pentru sine.

— Ar fi trebuit să mă iei, Rand, spuse Nynaeve, încrucişându-şi braţele.

— Aveai de lucru, spuse Rand.

— Ai A. 1 – Z X

rX I I *

Încercat aşa cum ţi-am spus?

— Din nou şi din nou, spuse Nynaeve.

— Nu există nicio cale de a ocoli defectul, Rand. Nu *puteţi* folosi *Callandor* va fi prea periculos”.

— I 1 – 1 T\ /*r* – A – Rand se apropie de Moiraine,

întinzându-i mana, iar ea îl ridică pe *Callandor* pentru ca el să-l ia. O ridică în faţa lui, privind prin substanţa ei cristalină. A început să strălucească încet.

— Min, am o sarcină pentru tine, şopti el. „Egwene" progresează bine şi simt că frontul ei de luptă va fi cheia. Îţi doresc să te duci să o urmăreşti pe ea şi pe împărăteasa Seanchan, pe care i-am cerut să se alăture acel front de luptă odată ce forţele lor sunt pregătite".

— Ai vrea ca Seanchan să se alăture frontului de luptă *al lui* Egwene? întrebă Moiraine, îngrozită. „Este înţelept?"

„Nu pot să disting înţelepciunea de nerăbdare în zilele noastre", a spus Rand. „Dar m-aş simţi mai bine dacă cineva ar fi cu ochii pe acele două facţiuni. Min, o vei face?"

„Speram..." Min îşi întoarse privirea.

perand că o va duce în caverna, se gândi Aviendha. Dar desigur că nu putea.

— Îmi pare rău, Min, spuse Rand. „Dar am nevoie de tine".

„O să îl fac eu".

— Rand, spuse Nynaeve.

— Îl iei pe *Callandor* când îl ataci? Slăbiciunea ei... atâta timp cât te orientezi spre asta... *lucru*, oricine poate preia controlul asupra ta. Ei te pot folosi şi pot atrage Puterea Unică prin *Callandor* în tine până când te arde – lăsându-te fără putere şi lăsându-i cu puterea de a nivela munţii şi de a distruge oraşe.

— O voi lua, spuse Rand.

„Dar este o capcană!" spuse Nynaeve.

— Da, spuse Rand, părând obosit. „O capcană în care trebuie să păşesc şi să permit să se închidă asupra mea". A ras, deodată, dându-şi capul pe spate. „Ca întotdeauna! De

ce să fiu surprins? Răspândeşte cuvântul, Nynaeve. Spune-i lui Ituralde, Rhuarc, regelui Darlin. Maine, îl invadăm pe Shayol Ghul şi îl revendicăm ca fiind al nostru! Dacă trebuie să ne punem capul în gura leului, să ne asigurăm că el se sufocă cu carnea noastră!”

Nu este o greşeală de ignorat

Siuan îşi dădu umărul. Ea s-a strâmbat la durerea ascuţită.

— Yukiri, mormăi ea, ţesătura aia a ta încă mai are nevoie de muncă.

Micul Gri blestemă încet, ridicându-se de lângă un soldat care îşi pierduse mâna. Ea nu-l vindecase, în schimb lăsându-l vindecătorilor mai banali cu bandaie. A cheltui energie Vindecarea acestui om ar fi o risipă, deoarece nu sar mai lupta niciodată. Trebuiau să-şi păstreze puterea pentru soldaţii care se puteau relua în luptă.

A fost un raţionament brutal. Ei bine, acestea au fost vremuri brutale. Siuan şi Yukiri au trecut la următorul soldat din linia răniţilor. Omul cu mâna lipsă ar supravieţui fără Vindecare. Probabil. Aveau Galbenii în Mayene, dar energia lor a fost consumată în Healing Aes Sedai, care supravieţuise evadării şi soldaţii care încă mai puteau lupta.

Pe tot parcursul taberei improvizate, aşezat pe pământul

Arafellin la est de vadul râului, soldaţii plângeau şi gemeau. Atâţia de răniţi, iar Siuan şi Yukiri au fost printre puţinii Aes Sedai care au rămas cu putere să se vindece. Majoritatea celorlalţi se epmseră făcând porţi pentru a-şi scoate armata dintre cele două forţe atacatoare.

Sharanii atacaseră agresiv, dar asigurarea taberei Turnului Alb îi ocupase o vreme, dând timp armatei să fugă. Bucăţi din el, cel puţin.

Yukiri II cercetă pe următorul bărbat, apoi dădu din cap. Siuan a îngenuncheat şi a început o ţesătură de vindecare. Ea nu fusese niciodată foarte bună la asta şi, chiar şi cu un *angral*, i-a luat mult de la ea. Ea l-a adus pe soldat înapoi de la marginea morţii, vindecând rana din lateral. Gâfâi, o mare parte din energia pentru Vindecare venind din propriul său corp.

Siuan clătină, apoi căzu în genunchi epuizată. Uşoară, era la fel de nesigură ca o nobilă prima ei zi pe puntea unei nave!

Yukiri a privit-o, apoi a întins mâna spre *angreal*, o floare mică de piatră. „Du-te odihnă, Siuan”.

Siuan a strâns dinţii, dar i-a predat *angrealul*. Puterea Unică a scăpat de ea, iar ea a scos un oftat adânc, pe jumătate uşurată şi pe jumătate întristată de pierderea? i-l – frumuseţii lui *sayar*

Yukiri s-a mutat la următorul soldat. Siuan s-a întins pe spate unde era, corpul ei plângându-se de numeroasele sale vânătăi şi dureri. Evenimentele bătăliei erau o neclaritate pentru ea. Şi-a amintit de tânărul Gawyn Trakand, care a explodat în cortul de comandă, ţipând că Egwene dorea ca A w w z 7 A

armata să se retragă.

Bryne se mişcase repede, aruncând o comandă scrisă prin poarta de pe podea. Aceasta era cea mai nouă metodă a lui de a transmite comenzi – o săgeată cu un bilet şi o panglică lungă legată de ea, aruncată printr-o poartă sus. Nu erau capete pe arbori, doar o mică piatră pentru a le cântări.

Bryne fusese neliniştit înainte ca Gawyn să apară. Nu-i plăcuse felul în care se desfăşurase bătălia. Felul în care se mişcau trollocii îl avertizase că Umbra plănuise ceva. Siuan era sigur că pregătise deja comenzile.

a k „/ – x şi i * * 1 jiwv, r-*T7 i** – i

Apoi au avut loc exploziile în tabără. Şi Yukiri strigând să sară *prin* gaura din podea. Light, ea presupuse că femeia era nebună! Suficient de nebuni încât să le salveze toate vieţile, aparent.

Arde-mă dacă am de gând să stau aici ca pe o bucată de captură de ieri pe punte, se gândi Siuan, privind în sus la cer. Se ridică în picioare şi începu să păşească prin nouă. 1 v v X X X X

tabără.

Yukiri a susţinut că ţesătura ei nu era chiar *atât* de obscură, deşi Siuan nu auzise niciodată de ea. O pernă masivă de aer, menită să leagăne pe cineva care căzuse la mare distanţă. Crearea lui a atras atenţia şarenilor – *sareni* 1*J L 7 I 1 – w w T-1 T” >7 7 X *T* 1 * *

dintre toate! – dar ei scăpaseră. Ea, Bryne, Yukiri şi câţiva asistenţi. Arde-o, ieşiseră, deşi toamna aceea încă o făcu să tresară să-şi amintească. ŞI YUkiri a continuat să spună că a crezut că ţesătura ar putea fi secretul din spatele descoperirii cum să zboare! Femeie proastă. Exista un

motiv bun pentru care Creatorul nu le dăduse oamenilor aripi.

L-a găsit pe Bryne la marginea noii tabere, stând epuizat pe un ciot. Două hărţi de luptă întinse de pietre zăceau pe pământ în faţa lui. Hărţile erau încreţite; îi apucase când cortul începea să explodeze în jurul lui.

Omule prost, se gândi ea. *Îşi risca viaţa pentru câteva bucăţi de hârtie*.

„... din rapoarte”, a spus generalul Haerm, noul comandant al Companionilor Illianer. „Îmi pare rău, Domnul meu. Cercetaşii nu îndrăznesc să se strecoare prea aproape de vechea tabără”.

— Nici urmă de Amyrlin? întrebă Siuan.

Bryne şi Haerm clătină amândoi din cap.

„Continuă să cauţi, tinere”. Siuan dădu cu degetul spre Haerm. El a ridicat o sprânceană când a folosit cuvântul „tânăr”. Arde acest chip tânăr care i se dăduse. „Sunt serios. Amyrlinul este în viaţă. O *găseşti*, mă auzi?”

„Eu... Da, Aes Sedai”. A dat dovadă de respect, dar nu suficient. Aceşti Illianeri nu ştiau cum să o trateze pe Aes Sedai.

Bryne îi făcu semn bărbatului să se îndepărteze şi, pentru o dată, nu părea că cineva aştepta să se întâlnească cu el. Probabil că toată lumea era prea epuizată. „Tabăra” lor semăna mai mult cu o colecţie de refugiaţi dintr-un incendiu teribil decât cu o armată. Majoritatea bărbaţilor se rostogoliseră în mantii şi se culcaseră. Soldaţii erau mai buni decât marinarii să doarmă oricând şi oriunde puteau.

Ea nu i-a putut învinovăţi. Fusese epuizată *înainte* de sosirea Sharanilor. Acum era obosită ca moartea însăşi. Se

aşează pe pământ lângă ciotul lui Bryne.

„Te mai doare braţul?” întrebă Bryne, întinzându-se pentru a o freca pe umăr.

— Poţi simţi că este, mormăi Siuan.

— Încerc doar să fiu plăcut, Siuan.

„Să nu crezi că am uitat că tu eşti de vină pentru această vânătaie”.

„Pe mine?” spuse Bryne, părând amuzat.

„M-ai împins prin gaură”.

„Nu păreai gata să te mişti”.

„Tocmai eram pe cale să sar. Eram aproape acolo”.

— Sunt sigur, spuse Bryne.

vina ta, insista Siuan. „M-am prăbuşit. Nu intenţionam să mă prăbuşesc. Şi ţesătura lui Yukiri… lucru

— 1 – 17 *11 1*

oribil”.

„A funcţionat”, a spus Bryne. „Mă îndoiesc că mulţi oameni pot pretinde că au căzut trei sute de paşi şi au supravieţuit.

— 1 7 1 1 J *11* 0 – T’1 1 1”.

„Era prea nerăbdătoare”, a spus Siuan. „Probabil taniea să ne facă să sărim, ştii. Toate acestea vorbesc despre Călătorii şi ţesături ale mişcării…” Ea a încetat, parţial pentru că era enervată pe ea însăşi. Această zi a mers destul de prost fără ca ea să se lamenteze de Bryne. „Câţi am pierdut?” Nu era un subiect mult mai bun, dar trebuia să ştie. „Avem încă rapoarte?”

A 7 11* 1 * 1 – 111* v

— Aproape unul din doi dintre soldaţi, spuse Bryne încet.

Mai rău decât bănuise ea.

— Şi Aes Sedai?

— Mai avem undeva în jur de două sute cincizeci, spuse Bryne. „Deşi unii dintre aceştia sunt şocaţi că au pierdut T a T J 1 *11 „1*

Warders”.

A fost mai mult un dezastru. O sută douăzeci de Aes Sedai morţi în câteva ore? Turnul Alb ar avea nevoie de foarte mult timp pentru a-şi reveni.

— Îmi pare rău, Siuan, spuse Bryne.

„Bah”, a spus Siuan, „oricum cei mai mulţi dintre ei m-au tratat ca măruntaiele de peşte. M-au supărat ca Amyrlin, au ras când am fost doborat şi apoi au făcut un servitor al meu când m-am întors”.

Bryne dădu din cap, frecându-şi încă umărul. Putea simţi că era rănită, în ciuda cuvintelor ei. Printre morţi p – 1 „A A” 1 I „7

erau femei bune. Multe surori bune.

— Ea este acolo, spuse Siuan cu încăpăţânare.

— Egwene ne va surprinde, Bryne. Te uiţi”.

„Dacă mă uit, nu va fi o mare surpriză, nu-i aşa?

Siuan mormăi. „Omule prost”.

— Ai dreptate, spuse el solemn. „În ambele aspecte. Cred că Egwene ne *va* surprinde. Şi eu sunt un prost”.

A z A

„Bryne…”

„*Sunt*, Siuan. Cum puteam să-mi lipsească faptul că stăteau? Au vrut să ne ocupe până se va putea aduna această altă forţă. Trollocii s-au tras înapoi în acele dealuri. O

mişcare defensivă. Trollocii nu sunt defensivi. Am presupus

că încercau doar să organizeze o ambuscadă şi de aceea trăgeau cadavrele înapoi şi se pregăteau să aştepte. Dacă i-aş fi atacat mai devreme, asta ar fi putut fi evitat. Am fost prea atent".

„Un bărbat care se gândeşte toată ziua la captura pe care a ratat-o din cauza vremii furtunoase ajunge să piardă timpul când cerul este senin".

— Un proverb inteligent, Siuan, spuse el. „Dar există o vorbă printre generali, scrisă de Fogh cel Neobosit. „Dacă nu înveţi din pierderile tale, vei fi condus de ei". Nu văd cum am lăsat să se întâmple asta. M-am antrenat mai bine decât asta, m-am pregătit mai bine decât asta! Nu este *doar* o greşeală pe care o pot ignora, Siuan. Modelul în sine este în joc".

J r r? ti – 11- 1 – Şi-a frecat fruntea. În lumina slabă a soarelui apus, părea mai bătrân, cu faţa încreţită, cu mâinile firave. Parcă această bătălie i-ar fi furat zeci de ani. Oftă, aplecându-se înainte.

Siuan s-a trezit fără cuvinte.

Stăteau în tăcere.

Lyrelle a aşteptat în afara porţilor de la aşa-numitul Turn Negru. A fost nevoie de fiecare gram din antrenamentul ei pentru a nu lăsa frustrarea ei să se arate.

Întreaga expediţie fusese un dezastru de la început. În primul rând, Turnul Negru le refuzase intrarea până când roşii îşi făcuseră treaba, iar asta fusese urmată de probleme cu porţile de acces. *Au* urmat trei bule de rău, două încercări ale Darkfriends de a-i ucide pe mulţi şi avertismentul lui Amyrlin că Turnul Negru s-a alăturat Umbrei pentru a lupta.

Lyrelle le trimisese pe majoritatea femeilor ei să lupte alături de Lan Mandragoran, la insistenţele lui Amyrlin. Rămăsese în urmă cu câteva surori să privească Turnul Negru. Şi acum… acum asta. Ce să faci din asta?

„Pot să vă asigur”, a spus tânărul Asha man, „pericolul a trecut. Am alungat M’Hael şi pe ceilalţi care s-au întors către Umbră. Noi ceilalţi mergem în Lumină”.

Lyrelle se întoarse către tovarăşii ei. Câte un reprezentant al fiecărei Ajah, împreună cu sprijinul – trimis disperat în această dimineaţă, când Asha man o abordase pentru prima dată – sub forma altor treizeci de surori. Au acceptat aici conducerea lui Lyrelle, chiar dacă numai fără tragere de inimă.

— Vom discuta despre asta, spuse ea, respingându-l pe tânărul Asha man cu un semn din cap.

„Ce facem?” întrebă Myrelle. Verdele fusese cu Lyrelle de la început, una dintre puţinele pe care ea nu-i trimisese, parţial pentru că dorea pe Gardienii femeii aproape. „Dacă unii dintre membrii lor luptă pentru Umbra…”

„Gateway-urile pot fi făcute din nou”, a spus Seaine. „Ceva s-a schimbat la acest loc în zilele de când am simţit această canalizare în interior”.

„Nu am încredere”, a spus Myrelle.

— Trebuie să ştim sigur, spuse Seaine. „Nu putem lăsa Turnul Negru nesupravegheat în timpul ultimei bătălii. Trebuie *să* vedem aceşti oameni îngrijiţi, într-un fel sau altul”. Oamenii Turnului Negru au susţinut că doar câţiva dintre ei s-au alăturat Umbrei şi că canalizarea fusese rezultatul unui atac al Ajahului Negru.

Înfuriat-o să-i audă folosind acele cuvinte. Black Ajah.

Timp de secole, Turnul Alb a negat existenţa Prietenilor întunecaţi printre Aes Sedai. Adevărul fusese, din păcate, dezvăluit. Asta nu însemna că Lyrelle voia să audă bărbaţi răsturnând termenul atât de lejer. Mai ales bărbaţilor ca aceştia.

— Dacă ar fi vrut să ne atace, spuse Lyrelle speculativ, făcut-o când nu am putut scăpa cu porţi. Deocamdată, voi presupune că au curăţat… probleme în rândurile lor.

A 11 T1 7 1 A 1 1 – *J*)

Aşa cum se cerea de la Turnul Alb însuşi".

„Deci intrăm?" întrebă Myrelle.

„Da. Îi legăm pe oamenii cărora ni s-a promis şi din ei scoatem adevărul, dacă este ascuns". O tulbură pe Lyrelle faptul că Dragonul Renăscut le refuzase cel mai înalt rang dintre Asha man, dar Lyrelle pusese la cale un plan când venise prima dată aici. Ar trebui să funcţioneze în continuare. Ea va cere mai întâi o demonstraţie de canalizare printre bărbaţi şi l-ar lega pe cel pe care îl simţea cel mai puternic. Apoi ar fi pus-o pe acela să-i spună care dintre cursanţi erau cei mai talentaţi, astfel încât surorile ei să-i poată lega pe aceştia.

De acolo… Ei bine, ea spera că va cuprinde majoritatea acestor bărbaţi. Lumină, ce mizerie. Bărbaţi care ar putea *canaliza*, umblând fără ruşine! Ea nu a acceptat că această fabulă a patei a fost curăţată. Desigur, acestea… bărbaţi… ar pretinde aşa ceva.

TT – T 1 11 vv l!

— Uneori, mormăi Lyrelle, aş vrea să mă pot întoarce şi să mă plesnesc pentru că am acceptat acest comision.

Myrelle a râs. Ea nu *a* luat niciodată evenimentele atât de

în serios pe cât ar trebui. Lyrelle se simţea enervată că a ratat şansele de a avea la Turnul Alb în timpul lungii ei absente. Reunificare, lupta cu Seanchan... Acestea erau vremurile în care conducerea putea fi dovedita, iar o femeie îşi putea câştiga reputaţia de putere.

Oportunităţile au apărut în vremuri de tulburări. Oportunităţi pierdute acum pentru ea. Uşoară, dar ea ura acel gând.

„Vom intra”, strigă ea spre pereţii care încadrau poarta din faţa ei. Apoi, mai încet, ea a continuat către femeile ei: „Ţineţi Puterea Unică şi aveţi grijă. Nu ştim ce s-ar putea Z\ Z\ T – I I – T – ** – întâmpla aici. Femeile ei s-ar potrivi pentru un număr mai mare de Asha man neantrenaţi, dacă ar fi vorba de asta. Nu ar trebui, logic. Desigur, bărbaţii *erau* probabil nebuni. Aşa că poate că a presupune logica din partea lor a fost imprudent.

Porţile mari s-au deschis pentru a permite oamenilor ei să intre. Spunea ceva despre aceşti bărbaţi din Turnul Negru că au ales să termine zidurile din jurul terenului lor înainte de a-şi construi turnul.

Şi-a îngenuncheat calul înainte, iar Myrelle şi ceilalţi l-au urmat cu un pocnet de copite. Lyrelle a îmbrăţişat Sursa şi a folosit noua ţesătură, care i-ar spune dacă un bărbat ar fi canalizat în apropiere. Nu tânărul de acum puţin timp i-a întâlnit însă la porţi.

„Ce este asta?” întrebă Lyrelle în timp ce i se alătură Pevara Tazanovni. Lyrelle îl cunoştea pe Red Sitter, deşi nu bine.

— Mi s-a cerut să te însoţesc, spuse Pevara veselă. T – /k1*j – r? r* – 1 – jL r* – „Logain s-a gândit că o faţă familiară

te-ar putea face mai confortabil”.

Lyrelle a zâmbit. Aes Sedai nu ar trebui să fie veselă. Aes Sedai ar trebui să fie calm, strâns şi – dacă altceva – sever. Un bărbat ar trebui să se uite la un Aes Sedai şi să se întrebe imediat ce a greşit şi cum l-ar putea repara.

Pevara a căzut lângă ea în timp ce mergeau pe terenul Turnului Negru. „Logain, care este responsabil acum, îi trimite salutări”, a continuat Pevara. „El a fost grav rănit în urma atacurilor şi nu şi-a revenit încă pe deplin”.

„Oare va fi bine?”

„O, cu siguranţă. Ar trebui să se trezească într-o zi sau două. Bănuiesc că va fi necesar să-i conducă pe Asha man în timp ce se alătură Ultima Bătălie. *Păcat*, îşi spuse Lyrelle. Turnul Negru ar fi fost mai uşor de controlat fără un dragon fals la capul lor. Mai bine că murise.

„Sunt sigur că ajutorul lui va fi util, a spus Lyrelle. „Totuşi, conducerea lui… Ei bine, vom vedea. Spune-mi, Pevara. Mi s-a spus că a lega un bărbat care poate canaliza este diferită de a lega un bărbat normal. Ai trecut prin proces?”

— Da, spuse Pevara.

„Atunci este adevărat?” întrebă Lyrelle. „Oamenii obişnuiţi pot fi obligaţi cu obligaţia să se supună, dar aceşti A

Asha man nu?”

Pevara zâmbi, părând melancolică. „Ah, cum ar fi asta? Nu, legătura nu poate forţa pe Asha man. Va trebui să folosiţi mijloace mai inventive”. Asta nu a fost bine. „Cât de ascultători sunt?” întrebă Aledrin din partea cealaltă.

„Depinde de bărbat, bănuiesc”, a spus Pevara.

„Dacă nu pot fi forţaţi”, a spus Lyrelle, „îşi vor asculta Aes Sedai în luptă?”

— Probabil, spuse Pevara, deşi era ceva ambiguu în felul în care a spus-o. „Trebuie să vă spun ceva, toţi. Misiunea în care am fost trimis şi cea pe care o urmăreşti, este o misiune prostească”.

„Chiar aşa?” întrebă Lyrelle uniform. Cu greu avea de gând să aibă încredere într-un Roşu după ce i-au făcut lui Siuan. „De ce este asta?”

„Am fost cândva unde eşti tu”, a spus Pevara. „Gata să-i legaţi pe toţi Asha man în încercarea de a-i controla. Dar ai merge într-un alt oraş și ai alege cincizeci de bărbaţi acolo, la un capriciu, şi ai lega-i ca Gardieni? A lega Asha man doar pentru a-i lega este o prostie. Nu le va controla. Cred că unii Asha man vor deveni Gardieni excelenţi, dar – ca mulţi bărbaţi – alţii nu. Îţi sugerez să renunţi la planul tău de a lega exact patruzeci şi şapte şi să-i iei pe cei care sunt cei mai dispuşi. Veţi câştiga paznici mai buni”.

— Un sfat interesant, spuse Lyrelle. „Dar, aşa cum ai menţionat, Asha man va fi necesar pe frontul de luptă. Nu există timp. Îi vom lua pe cei patruzeci şi şapte cei mai puternici”.

Pevara oftă, dar nu mai spuse nimic în timp ce trecură pe lângă câţiva bărbaţi în haine negre, cu două ace pe gulerele înalte. Lyrelle îşi simţi pielea târându-se, de parcă insecte s-ar fi îngropat sub ea. Bărbaţi care ar putea canaliza.

Lelaine a simţit că Turnul Negru era vital pentru planurile Turnului Alb. Ei bine, Lyrelle nu a aparţinut lui Lelaine. Ea a fost propria ei persoană şi o şezătoare de sine stătătoare. Dacă ar putea găsi o modalitate de a aduce Turnul Negru sub autoritatea ei directă, atunci poate că ar putea în sfârşit să iasă de sub degetul lui Lelaine.

Pentru acel premiu, a meritat legătura cu Asha man. Uşoară, dar nu avea de gând să-i facă plăcere. Aveau nevoie de toţi aceşti bărbaţi controlaţi, cumva. Dragonul ar deveni nebun, nesigur în acest moment, pătat de atingerea celui întunecat asupra *sayin*. Ar putea fi manipulat să lase ceilalţi bărbaţi să fie legaţi?

A f 7 7 7 „7 7 * – *12*

Neavând control prin obligaţiune… asta va fi periculos. Şi-a imaginat că merge în luptă cu rânduri de două sau trei duzini de Asha man, legaţi şi forţaţi de voinţa ei. Cum a putut ea să se întâmple?

Ajunseră la un şir de bărbaţi în haine negre care aşteptau la marginea satului. Lyrelle şi ceilalţi s-au apropiat de ei, iar Lyrelle a făcut o numărătoare rapidă. Patruzeci şi şapte de bărbaţi, inclusiv cel care stătea în faţă. Ce truc încercau să tragă?

Cel din faţă a venit în faţă. Era un bărbat voinic în anii de mijloc şi părea ca şi cum ar fi suferit recent un fel de încercare. Avea pungi sub ochi şi piele slăbită. Pasul lui era ferm, totuşi, iar privirea lui stabilă când întâlni ochii lui Lyrelle, apoi se înclină în faţa ei.

— Bine ai venit, Aes Sedai, spuse el.

„Şi tu eşti?”

— Androl Genhald, spuse el. „Am fost pus responsabil de cei patruzeci şi şapte de voştri până când ei au fost legaţi”.

„*Al meu* patruzeci şi şapte? Văd că ai uitat deja termenii. Trebuie să ni se ofere orice soldat sau Dedicat dorim, iar ei nu ne pot refuza”.

— Da, într-adevăr, spuse Androl. „Asta e adevărat. Din păcate, toţi bărbaţii din Turnul Negru, în afară de aceştia,

fie sunt complet Asha man, fie au fost chemaţi pentru afaceri urgente. Ceilalţi ar urma, desigur, poruncile Dragonului dacă ar fi aici. Ne-am asigurat să păstrăm patruzeci şi şapte pentru tine. De fapt, patruzeci şi şase. Am fost deja legat de Pevara Sedai, vezi tu”.

— Vom aştepta până se întorc ceilalţi, spuse Lyrelle cu răceală.

— Vai, spuse Androl, nu cred că se vor întoarce prea curând. Dacă intenţionaţi să vă alăturaţi Ultima Bătălie, va trebui să vă faceţi alegerile rapid”.

T 11 /K – *7* – 1Ľ” /* – xi – 1 T!

Lyrelle îşi miji ochii spre el, apoi se uită la Pevara, care ridică din umeri.

— Acesta este un truc, îi spuse Lyrelle lui Androl. „Şi unul copilăresc”.

— Mi s-a părut deştept, răspunse Androl, cu voce rece. „Demn de un Aes Sedai, s-ar putea spune. Ţi s-a promis că orice membru al Turnului Negru, cu excepţia lui Asha man, va răspunde cererii tale. Ei vor. Oricare dintre ei cărora le puteţi *face* cererea”.

„Fără îndoială, l-ai ales pentru mine pe cel mai slab dintre numărul tău”.

„De fapt”, a spus Androl, „i-am luat pe cei care s-au oferit voluntari. Sunt oameni buni, fiecare dintre ei. Ei sunt cei care au vrut să fie Warders”.

„Dragonul Renăscut va auzi de asta”.

„Din câte am auzit”, a spus Androl, „se îndreaptă oricând la Shayol Ghul. Ai de gând să te alături lui acolo doar pentru a-ţi face plângerea?”

Lyrelle şi-a tras buzele într-o linie.

— Iată chestia, Aes Sedai, spuse Androl. „Dragonul Renăscut ne-a trimis un mesaj, chiar mai devreme astăzi. El ne-a instruit să învăţăm o ultimă lecţie: că nu trebuie să ne considerăm arme, ci oameni. Ei bine, bărbaţii au de ales în soarta lor, iar armele nu. Aici sunt *oamenii tai*, Aes Sedai. Respectă-i”.

Androl se înclină din nou şi se îndepărtă. Pevara ezită, apoi întoarse calul, urmându-l. Lyrelle a văzut ceva în chipul femeii în timp ce se uita la bărbat.

Deci asta este, *se* gândi Lyrelle. *Nu este mai bun decât un Verde*, *acesta este*. *M-aş fi aşteptat la mai mult de la una de vârsta ei*.

Lyrelle a fost tentată să refuze această manipulare, să meargă la Amyrlin şi să protesteze pentru ceea ce se întâmplase. Doar… ştirile de pe frontul de luptă al lui Amyrlin erau amestecate. Ceva despre apariţia unei armate neaşteptate; detaliile nu erau disponibile.

Cu siguranţă, Amyrlin nu ar fi bucuros să audă plângeri în acest moment. Şi cu siguranţă, şi-a recunoscut Lyrelle, şi ea a vrut să termine cu Turnul Negru.

„Fiecare dintre voi alegeţi două”, le-a spus Lyrelle însoţitorilor săi. „Câţiva dintre noi vom lua doar unul. 1 – 1 1 7 4 * r-j-il 1 * 7 4 – i 4 i-i 4 i 4 4 1

Faolain şi Theodrin, sunteţi printre aceştia. Fiţi rapid în privinţa asta, toţi. Vreau să plec de acest loc cât mai curând posibil”.

Pevara îl prinse pe Androl când se strecură într-una dintre colibe.

— Lumină, spuse ea. „Am uitat cât de *frig* pot fi unii dintre noi”.

„Oh, nu ştiu”, a răspuns Androl. „Am auzit că unii dintre voi nu sunteţi chiar aşa de răi”.

— Ai grilă la ei, Androl, spuse ea, uitându-se înapoi. „Mulţi te vor vedea ca doar o ameninţare sau un instrument de folosit”.

„Te-am cucerit”, a spus Androl, intrând într-o cameră în care Canler, Jonneth şi Emarin aşteptau cu ceşti de ceai cald. Toţi trei începeau să-şi revină din luptă, Jonneth cel mai repede. Emarin a purtat cele mai grave cicatrici, majoritatea emoţionale. El, ca şi Logam, fusese supus procesului de Turning. Pevara îl observă că se holba în gol, uneori, cu faţa gravată de frică, de parcă şi-ar fi amintit ceva oribil.

— Voi trei nu ar trebui să fiţi aici, spuse Pevara, cu mâinile pe şolduri, cu faţa la Emarin şi la ceilalţi doi. „Ştiu că Logain ţi-a promis avansare, dar încă porţi doar sabia pe gulere. Dacă vreuna dintre acele femei te-ar vedea, te-ar putea lua drept Gardieni”.

— Nu ne vor vedea, spuse Jonneth râzând. „Androl ar vrea să trecem printr-o poartă înainte să avem timp să blestem!”

„Deci ce facem acum?” întrebă Canler.

„Orice doreşte Logain de la noi”, a spus Androl.

Login avea… schimbat de la încercare. Androl i-a şoptit că acum era mai întunecat. Vorbea mai puţin. Părea încă hotărât să ajungă la Ultima Bătălie, dar deocamdată ia adunat pe oameni şi a cercetat cu atenţie lucrurile pe care le găsiseră în camerele lui Taim. Pevara îşi făcu griji că Cotitura îl rupsese înăuntru.

„El crede că ar putea fi ceva în acele hărţi de luptă pe care le-a găsit în camerele lui Taim”, a spus Emarin.

„Vom merge acolo unde Logain decide că putem fi de cea mai mare folos”, a răspuns Androl. Un răspuns simplu, dar care nu spunea prea multe.

* w /k T 1 1 TX rx jj 1 TX

„Şi cum rămâne cu Lordul Dragon?” întrebă Pevara cu grijă.

Simţea incertitudinea lui Androl. Asha man Naeff venise la ei, purtând ştiri şi instrucţiuni – şi cu ele, câteva implicaţii. Dragonul Renăscut ştia că nu totul era bine la Turnul Negru.

„Ne-a lăsat singuri intenţionat”, a spus Androl.

a – l i zh i *îi* t j1 iiti.

„Ar fi venit dacă ar fi putut!” spuse Jonneth. „Îţi promit”.

„Ne-a lăsat să scăpăm singuri”, a spus Emarin, „sau să cădem singuri. A devenit un om aspru. Poate insensibil”.

— Nu contează, spuse Androl. „Turnul Negru a învăţat să supravieţuiască fără el. Uşoară! A supravieţuit mereu fără el. Abia a avut de-a face cu noi. Logain a fost cel care ne-a dat speranţă. Logain este cel care va avea loialitatea mea”.

Ceilalţi au dat din cap. Pevara a simţit că se întâmplă ceva important aici. *Oricum*, *nu s-ar fi putut sprijini pe el pentru totdeauna*, se gândi ea. *Dragonul Renăscut va muri la Ultima Bătălie*. Cu intenţie sau nu, le dăduse şansa de a deveni propriii lor oameni.

„Totuşi, voi lua ultima lui comandă la inimă, a spus Androl. „Nu voi fi doar o armă. Pata este curăţată. Luptăm nu pentru a muri, ci pentru a trăi. Avem un *motiv* să trăim. Răspândiţi cuvântul printre ceilalţi bărbaţi şi să depunem jurământ să-l susţinem pe Logain ca lider al nostru. Şi apoi, la Ultima Bătălie. Nu ca slujitori ai Dragonului Renăscut, nu ca pioni ai Scaunului Amyrlin, ci ca Turnul Negru. Oamenii

noştri”.

— Oamenii noştri, şoptiră ceilalţi trei, dând din cap.

The Wyld

Egwene a fost trezită şocată când Gawyn şi-a prins mâna peste gura ei. Se încordă, amintirile revenind ca lumina unui răsărit. Încă se ascundeau sub căruciorul spart; aerul încă mai mirosea a lemn ars. Pământul din apropiere era întunecat ca cărbunele. Noaptea se lăsase.

Se uită la Gawyn şi dădu din cap. Oare chiar s-a îndepărtat? Ea nu ar fi crezut că este posibil, în aceste circumstanţe.

„Voi încerca să scap”, a şoptit Gawyn, „şi să-mi distrag atenţia”.

„Voi merge cu tine”.

„Pot merge mai liniştit”.

„Evident că nu ai încercat niciodată să te strecori pe cineva din cele două râuri, Gawyn Trakand”, a spus ea.

— As pune pariu pe tine cu o sută de mărci Tar Valon că eu sunt cel mai tăcut dintre noi doi.

„Da”, şopti Gawyn, „dar dacă desenezi la o duzină de paşi de unul dintre canalele lor, vei fi observat, oricât de liniştit ar fi. Au patrulat prin tabără, în special în perimetre”.

Ea se încruntă. De unde ştia el asta? „Ai ieşit să

cercetezi”.

— Puţin, şopti el. „Nu am fost văzut. Ei caută prin corturi, luând captiv pe oricine găsesc. Nu ne vom mai putea ascunde aici mult timp”.

Nu ar fi trebuit să iasă fără să o întrebe. „Noi”.

Gawyn se înţepeni, iar Egwene întrerupse, ascultând. Picioarele, târâind. Cei doi s-au tras înapoi, privind cum zece sau doisprezece prizonieri erau duşi într-un spaţiu deschis, lângă locul în care se aflase cortul de comandă. Sharans au pus torte pe stâlpi în jurul prizonierilor zdrenţuiţi. Câţiva dintre aceştia erau soldaţi, bătuţi până la punctul în care abia puteau merge. Erau şi bucătari şi muncitori. Fuseseră bicmiţi, pantalonii uzaţi. Toate cămăşile lor fuseseră îndepărtate.

T’1 7 J 1 1 – X A -... *11

Pe spatele lor, cineva îşi tatuase un simbol pe care Egwene nu-l recunoştea. Cel puţin, ea a crezut că sunt tatuaje. Este posibil ca simbolurile să fi fost arse în ele.

În timp ce prizonierii erau adunaţi, cineva a ţipat în X – X *j* X

— T ai – I i i – 1

apropiere. În câteva minute, un gardian Sharan cu pielea întunecată s-a apropiat, târând un tânăr mesager pe care se pare că îl găsise ascuns în tabără. A smuls cămaşa băieţilor şi l-a împins, plângând, la pământ. În mod ciudat, Sharanii purtau haine care aveau o formă mare de diamant tăiată pe spate. Egwene văzu că gardianul purta un semn tio KITOKI Tiii I cn-ro un 1211121 tio îl dicrmrfotio pe propriul spate, un tatuaj pe care abia l distingea pe pielea lui întunecată. Îmbrăcămintea lui era foarte formală, cu un

halat mare, rigid, care îi ajungea aproape până la genunchi. Nu avea mâneci, dar pe dedesubt purta o cămaşă, cu un decupaj de diamant, care avea mâneci lungi.

Un alt Sharan a ieşit din întuneric, iar acest bărbat era aproape complet gol. Purta pantaloni rupţi, dar fără cămaşă. În loc de un tatuaj pe spate, avea tatuaje pe toţi umeri. S-au strecurat pe gâtul lui, ca nişte liane răsucite, înainte de a ajunge să-i cuprindă maxilarul şi obrajii. Arătau ca o sută de mâini răsucite, degete lungi cu gheare care îi ţineau capul de jos.

Acest bărbat s-a apropiat de băiatul mesager îngenuncheat. Ceilalţi paznici se târşără; nu erau confortabil cu acest tip, oricine ar fi el. El întinse o mână, zâmbind.

Spatele băiatului a ars, brusc, cu un semn de tatuai ca cel al celorlalţi prizonieri. S-a ridicat fumul, iar băiatul a strigat de durere. Gawyn expiră încet, şocată. Bărbatul acela cu tatuajele i se ridică pe faţă… acel om ar putea canaliza.

câţiva dintre gardieni mormăiră. *Aproape că* putea înţelege cuvintele, dar aveau un accent gros. Canalizatorul se răsti ca un câine sălbatic. Gărzile se dădură înapoi, iar canalizarea se îndepărtă, dispărând în umbră.

Uşoara! se gândi Egwene.

]

— 1 Z 1 A k „//K „relA-Wi.» /K

Foşnetul în întuneric s-a transformat în două femei în

1 – 1 7 1 – 1 i T T „” 1 * w 1

rochiile largi de mătase. Una avea pielea mai deschisă la culoare şi, în timp ce Egwene a căutat, a descoperit că şi unii dintre soldaţi aveau. Nu toţi Sharanii erau întunecaţi – 7

/K – w vi ca oamenii pe care îi văzuse până acum.

Fetele femeilor erau foarte frumoase. Delicat. Egwene d adu înapoi. Din ceea ce văzuse ea mai devreme, aceşti doi ar fi probabil canalizatori. Dacă s-ar apropia prea mult de Egwene, ar putea să o simtă.

Cele două femei i-au inspectat pe prizonieri. La lumina felinarelor lor, Egwene le-a descoperit tatuaie şi pe feţele lor, deşi ale lor nu erau la fel de deraniante ca cele de pe bărbaţi. Acestea erau ca nişte frunze, tatuate de la ceafă înainte, mergând sub urechi şi răspândindu-se ca nişte flori pe obraii. Cele două femei şoptiră una către alta şi din nou Egwene simţi că aproape că le înţelege. Dacă ar putea ţese

— *F* X X *f* X *f* un fir pentru a asculta…

Idiotule, se gândi ea. Canalizarea ar duce-o să fie ucisă aici.

Alţii s-au adunat în jurul captivilor. Egwene şi-a ţinut respiraţia. O sută, două sute, mai multe persoane s-au apropiat. Nu prea vorbeau; păreau un popor liniştit, solemn, aceşti Sharani. Majoritatea celor care au venit aveau spatele deschis la haine, dezvăluindu-şi tatuajele. Au fost acele simboluri ale statutului?

Ea presupuse că, cu cât unul era mai important, cu atât tatuajele erau mai complicate. Totuşi, ofiţerii – ea trebuia să presupună că aşa erau, cu căştile lor cu pene şi hainele lor fine de mătase şi armurile de aur făcute ca din monede care fuseseră cusute împreună prin găurile din centrul lor – aveau doar mici deschideri, dezvăluind minuscule. Tatuaje la baza umerilor.

Au îndepărtat bucăţi de armură pentru a afişa tatuajele, se gândi ea. Cu siguranţă nu s-au luptat cu pielea la vedere.

Acesta a fost ceva făcut în perioade mai formale.

Ultimii oameni care s-au alăturat mulţimii – introduşi /v 22 w r* – 1 I – 1 – I I I *7 T\ – 1 1 – 7

În faţă – au fost cei mai ciudaţi dintre toţi. Doi bărbaţi şi o femeie deasupra unor măgari mici, toţi trei purtând fuste frumoase de mătase, animalele lor acoperite cu lanţuri de aur şi argint. Pene de culori vibrante s-au răspândit din coşurile complicate de pe aceşti trei. Erau nuzi de la talie în sus, inclusiv femeia, cu excepţia bijuteriilor şi a colierelor care le acopereau o mare parte din piept. Spatele lor erau expuse, capetele ras doar pe spate pentru a le arăta gâtul. Nu erau tatuaje.

Aşa de... domni de vreun fel? Doar că toţi trei aveau expresii goale, bântuite. S-au prăbuşit înainte, cu ochii în jos, cu fetele palide. Braţele lor păreau subţiri, aproape scheletice. Atât de fragil. Ce li se făcuse acestor oameni?

Nu avea sens pentru ea. Sharanu erau, fără îndoială, un popor la fel de derutant ca Aiel, probabil mai mult. *Dar de ce veni acum*? se gândi Egwene. *De ce*, *după secole şi secole de izolare*, *au decis în sfârşit să invadeze*?

Nu au fost coincidenţe, nu de această amploare. Aceştia veniseră să ţină ambuscadă oamenii lui Egwene şi lucraseră cu trollocu. Ea s-a lăsat să profite de asta. Orice învăţat ea aici ar fi de o importanţă vitală. Ea nu şi-a putut ajuta armata chiar acum – Light trimite că unii dintre membrii ei, cel puţin, reuşiseră să fugă – aşa că ar trebui să înveţe ce putea.

Gawyn o împinge încet. Ea se uită la el şi simţi îngrijorarea lui pentru ea.

A O 1 J * 1 1 J 1 1

Acum? spuse el, gesticulând în spatele lor. Poate, cu atenţia tuturor atrasă de… orice s-ar fi întâmplat, cei doi se puteau strecura. Au început să dea înapoi, târând în linişte.

A strigat unul dintre canalizatorii Sharan. Egwene încremeni. Fusese observată!

Nu. Nu. Egwene respiră adânc, încercând să-şi calmeze inima, care părea că încerca să-şi bată drum prin pieptul ei. Femeia vorbea cu ceilalţi. Egwene credea că auzise cuvintele „S-a făcut” prin accentul gros.

d 11 X /K 1 k „/ I-J-I – 1 1 – I – *

Grupul de oameni a îngenuncheat. Trioul cu bijuterii şi-a plecat mai departe capetele. Şi apoi, lângă captivi, aerul A 7, A A 7 A z A z s-a *îndoit*.

Egwene nu putea descrie altfel. S-a deformat şi… şi părea să se rupe, răsucindu-se ca deasupra drumului într-o zi fierbinte. Din această întrerupere s-a format ceva: un bărbat înalt, în armură strălucitoare.

Nu purta cască şi avea părul închis la culoare şi pielea deschisă la culoare. Nasul îi era uşor agăţat şi era foarte frumos, mai ales în armura aceea. Părea să fie construit din *monede*, argintii şi suprapuse. Monedele erau lustruite până la o asemenea strălucire, reflectau feţele din jurul lui ca o oglindă.

„Aţi făcut bine”, le anunţă bărbatul celor care se închinau în faţa lui. „Poţi sta în picioare”. Vocea lui dădea indicii de accent Sharan, dar nu era nici pe departe la fel de gros.

nd – ’111* 1 1 – 1 1 I 1 – Bărbatul şi-a pus mâna pe pomul sabiei de la talie, în timp ce ceilalţi se ridicau. Din întunericul din spate, un grup de canalizatori s-a târât înainte. S-au clintit pentru acest nou venit într-un fel de

plecăciune. Şi-a scos una dintre mănuşi, a întins mâna cu un gest dezlănţuit şi a zgâriat capul unuia dintre bărbaţi, aşa cum un lord ar putea favoriza un câine.

„Deci aceştia sunt noul *inacal*”, a spus bărbatul speculativ. „Ştie cineva dintre voi cine sunt?

Captivii s-au încremenit în faţa lui. Deşi şarenii se ridicaseră, captivii erau suficient de deştepţi pentru a rămâne pe pământ. Nicmnul dintre ei nu a vorbit.

„Bănuiam că nu”, a spus bărbatul. „Deşi nu se poate spune niciodată dacă faima cuiva să răspândit pe neaşteptate. Spune-mi, dacă ştii cine sunt. Vorbeşte-o şi te 7 1 – 1 *JJ 1*

voi elibera”.

Niciun răspuns.

bine, vei asculta şi vei aminti”, a spus bărbatul. „Eu sunt Bao, Wyld. Eu sunt salvatorul tău. M-am târât prin adâncurile tristeţii şi m-am ridicat pentru a-mi accepta gloria. Am venit să caut ce mi-a fost luat. Să nu uiţi asta”.

Captivii s-au ascuns mai departe, evident nesiguri ce aveau de făcut. Gawyn trase de mâneca lui Egwene, făcându-i un semn înapoi, dar ea nu se mişcă. Era ceva la acel om…

El ridică brusc privirea. S-a concentrat asupra femeiloj care canalizau, apoi s-a uitat în jur, privind în întuneric. „Îl cunoaşte vreunul dintre voi *pe* Dragon?” întrebă el, deşi părea distras. „Vorbeşte. Spune-mi”.

„L-am văzut”, a spus unul dintre soldaţii captivi. „De câteva ori”.

„Ai vorbit cu el?” întrebă Bao, îndepărtându-se de captivi.

— Nu, mare Doamne, spuse soldatul. „Aes Sedai, au vorbit

cu el. Nu eu”.

„Da. Mi-am făcut griji că nu vei fi de niciun folos”, a spus Bao. „Servitori, suntem supravegheaţi. Nu aţi căutat această tabără aşa cum aţi pretins. Simt o femeie în apropiere care poate canaliza”.

x T4 – x – r? 1 1 1

Egwene simţi un vârf de alarmă. Gawyn a tras-o de braţ, intenţionând să plece, dar dacă ar fuge, ar fi fost capturaţi cu siguranţă. Uşoară! Ea

X TV /T 1 J * 7 j 7 1 1 – i/Kv – i

Mulţimea s-a întors la un zgomot brusc lângă unul dintre corturile căzute. Bao ridică o mână, iar Egwene auzi un ţipăt furios în întuneric. Câteva clipe mai târziu, Leane ap lutit prin mulţimea de Sharan, legată în Air, cu ochii mari. A o o aduse aproape de el, ţinând-o învelită în ţesături pe care Egwene nu le putea vedea.

Inima ei a continuat să bată cu putere. Leane era în viaţă. Cum a rămas ea ascunsă? Uşoară! Ce putea face Egwene?

— Ah, spuse Bao. „Una dintre acestea… Aes Sedai. Tu, ai vorbit cu Dragonul?”

t k „/ pl – i i i e i

Leane nu a răspuns. Spre meritul ei, şi-a păstrat faţa goală.

— Impresionant, spuse Bao, ridicând degetele şi atingându-i bărbia. A ridicat o altă mână, iar captivii adunaţi au început deodată să se zvârcoli şi să ţipe. Au izbucnit în flăcări, ţipând de agonie. Egwene a trebuit să se oprească cu forţa să nu atingă Adevărata Sursă în timp ce privea. Plângea când s-a terminat, deşi nu-şi amintea să fi început.

Sharanii se amestecau.

„Nu fiţi nemulţumiţi”, le-a spus Bao. „Ştiu că te-ai chinuit să-mi iei nişte vii, dar l-ar fi făcut pe bietul *inacal*. Ei nu sunt crescuţi la asta şi, în timpul acestui război, nu avem timp să-i antrenăm. Uciderea lor acum este o milă în comparaţie cu ceea ce ar fi trebuit să îndure. În plus, acesta, acesta… Aes Sedai ne va servi scopului”.

Masca lui Leane se sparse şi, în ciuda distanţei, Egwene îi vedea ura.

Bao încă avea bărbia în cupă în mână. „Eşti un lucru frumos”, a spus el. „Din păcate, frumuseţea este lipsită de sens. Trebuie să-mi trimiţi un mesaj, Aes Sedai, lui Lews Therin. Cel care se numeşte Dragonul Renăscut. Spune-i că am venit să-l ucid şi, făcând asta, voi revendica această lume. Voi lua ceea ce iniţial ar fi trebuit să fie al meu. Spune-i că Spune-i că m-ai văzut şi descrie-mă lui. O să mă X w X *f* cunoască.

„Aşa cum oamenii de aici l-au aşteptat cu profeţie, aşa cum l-au împroşcat cu slavă, oamenii din ţara *mea* m-au aşteptat. Le-am împlinit profeţiile. El este fals, iar eu sunt adevărat. Spune-i că în sfârşit voi avea satisfacţie. El trebuie să vină la Mine, ca să ne înfruntăm unul pe altul. Dacă nu o face, voi măcelări şi distruge. Îi voi prinde poporul. Îi voi înrobi copiii, îi voi lua femeile drept ale mele. Rând pe rând, voi sparge, distrug sau domina tot ceea ce a iubit. Singura modalitate prin care el poate evita asta este să vină să mă înfrunte.

„Spune-i asta, micuţă Aes Sedai. Spune-i că te aşteaptă un vechi prieten. Eu sunt Bao, Wyld. Cel care este stăpânit numai de pământ. Ucigătorul de dragoni. M-a cunoscut

odată cu un nume pe care l-am dispreţuit, numele Barid Bel”.

Barid Bel? îşi spuse Egwene, amintirile din lecţiile ei din Turnul Alb revenind asupra ei. *Barid Bel Medar*... *Solicitat*.

Furtuna din visul lupului a fost un lucru schimbător. Perrin a petrecut ore întregi târâind Ţările de Graniţă, vizitând haite de lupi în timp ce alerga pe albiile uscate ale râurilor şi traversa dealuri rupte.

Galia învăţase repede. Bineînţeles, n-ar rezista nicio clipă împotriva lui Slayer, dar cel puţin învăţase să-şi împiedice îmbrăcămintea să se schimbe – deşi voalul i s-a rupt încă pentru a-i acoperi faţa când a tresărit.

Cei doi au trecut prin Kandor, lăsând neclare în aer în timp ce se deplasau din vârf în vârf. Furtuna a fost uneori puternică, alteori slabă. În momentul de faţă, Kandor era nemişcat de bântuitor. Peisajul de munte ierboasă era presărat cu tot felul de moloz. Corturi, ţigle de acoperiş, vela unei nave mari, chiar şi nicovala unui fierar, s-au depus la început pe un deal noroios.

Furtuna periculos de puternică ar putea să apară oriunde în visul lupului şi să sfărâme oraşe sau păduri. Găsise pălării Tairen aruncate până la Shienar.

— X X – /V r* 1 X * 1 1 * 1 w

Perrin s-a oprit pe vârful unui deal, iar Gaul se aşează lângă el. De cât timp îl căutau pe Slayer? Câteva ore, părea pe de o parte. Pe de altă parte... cât teren trecuseră? Acum se întorseseră de trei ori la magazinele lor de mâncare să mănânce. Asta însemna că a trecut o zi?

— Galia, spuse Perrin. „De cât timp suntem la asta?”

„Nu pot să spun, Perrin Aybara”, a răspuns Gaul. A

verificat soarele, deşi nu era niciunul. „De mult timp. Va trebui să ne oprim şi să dormim?”

A fost o întrebare bună. Stomacul lui Perrin mârâi brusc şi le făcu o masă din carne uscată şi o bucată de pâine. L-a dat câteva Galiei. Pâinea chemată i-ar susţine în visul lupului sau ar dispărea pur şi simplu odată ce au consumat-o?

Acesta din urmă. Mâncarea a dispărut chiar dacă Perrin a mâncat-o. Ar trebui să se bazeze pe proviziile lor, poate obţine mai mult de la Asha man al lui Rand în timpul deschiderii zilnice a acelui portal. Deocamdată, s-a *mutat* înapoi la pachetele lor şi a scos nişte carne uscată, apoi s-a alăturat din nou cu Galia în nord.

În timp ce s-au aşezat pe versantul dealului pentru a mânca din nou, el s-a trezit locuind pe vârful de vis. L-a purtat cu el, s-a întors în poziţia sa de somn, aşa cum îl învăţase Lanfear. Nu făcea nicio cupola acum, dar putea să facă una când dorea.

Lanfear aproape i-a dat-o. Ce însemna asta? De ce l-a batjocorit?

A rupt o bucată de carne uscată. Fale era în siguranţă? Dacă Umbra a descoperit ce făcea… Ei bine, şi-ar fi dorit să poată măcar să o verifice.

A băut mult din burduful lui, apoi a căutat în afară lupii. 1 – 1 J 1 – /K – → I „I 1 TJ * * T

Erau sute de ei aici sus, în Borderlands. Poate mii. Le-a salutat celor din apropiere, trimiţându-şi parfumul amestecat cu imaginea lui. Cele zece răspunsuri care au venit nu au fost cuvinte, dar mintea lui le-a înţeles ca atare.

rrirm f A 1 11 1 * 1 T A Fi * 7 T-1 T 77 I

Tânăr Taur! Asta de la un lup numit White Eyes. *Ultima vânătoare este aici*. *Ne vei conduce*?

Mulţi au întrebat asta, în ultima vreme, iar Perrin nu şi-a dat seama cum să o interpreteze. *De ce ai nevoie de mine să te conduc*?

Va fi după apelul tău, răspunse White Eyes. *După urletul tău*.

Nu înţeleg ce vrei să spui, *a* trimis Perrin. *Nu poţi vâna singur*?

Nu această pradă, *Young Bull*.

Perrin clatina din cap. Un răspuns ca altele pe care le primise. *Ochi albi*, a trimis el. *L-ai văzut pe Slayer*? *Ucigaşul de lup*? *Te-a urmărit aici*?

Perrin a trimis-o pe larg, iar unii dintre ceilalţi lupi au răspuns. Ei ştiau de Slayer. Imaginea şi parfumul lui fuseseră transmise printre mulţi lupi, la fel ca ale lui Perrin. Nimeni nu-l văzuse de curând, dar timpul era un lucru ciudat pentru lupi; Perrin nu era sigur cât de recent era cu adevărat „recent” lor.

Perrin luă o muşcătură de carne uscată şi se surprinse mârâind încet. A înăbuşit asta. Ajunsese la pace cu lupul din interiorul lui, dar asta nu însemna că intenţiona să-l lase să înceapă să urmărească noroiul în casă.

Tânărul Taur, un alt lup trimis. Turn Bow, o femeie în vârstă de lider de haită. *Moonhunter parcurge din nou visele*. *Ea te caută*.

Mulţumesc, a trimis înapoi. *Ştiu asta*. *O voi evita*.

Evită luna? Turn Bow trimis înapoi. *Un lucru dificil*, *Young Bull*. *Dificil*.

Ea avea dreptul la asta.

L-am văzut pe Heartseeker tocmai acum, *i-am* trimis pe Steps, un tânăr cu blană neagră. *Ea poartă un parfum nou*, *dar este ea*.

Alţi lupi au trimis acord. Căutătorul de inimă era în visul lupului. Unii o văzuseră spre est, dar alţii spuneau că fusese văzută spre sud.

Dar ce rămâne cu Slayer? Unde era omul, dacă nu vâna lupi? Perrin se surprinse mârâind din nou.

Căutător de inimă. Acesta trebuie să fie unul dintre Părăsiţi, deşi nu recunoştea imaginile pe care le trimiteau despre ea. Ea era veche, la fel şi amintirile lupilor, dar adesea lucrurile pe care ei şi-au amintit erau fragmente de fragmente pe care le văzuseră strămoşii lor.

11 z-x – OII zo 1 – „I îţi *rx* ori v-/o z „oym i e? /o i o 11 o

Orice ştire? spuse Galia.

— Încă unul dintre Părăsiţi este aici, spuse Perrin cu un mormăit. „Făcând ceva spre est”.

„Ne implică pe noi?”

— Cei părăsiţi ne implică mereu, spuse Perrin ridicându-se. Se întinse, îl atinse pe Gaul pe umăr şi îi *muta* în direcţia indicată de Steps. Poziţia nu era exactă, dar odată ce Perrin a ajuns, a găsit nişte lupi care îl văzuseră pe Heartseeker în drum spre Borderlands cu o zi înainte. Iau trimis lui Perrin salutări nerăbdătoare, întrebându-l dacă are de gând să-i conducă.

Le-a respins întrebările, indicând unde fusese zărit Căutătorul de inimă. Era Merrilor.

Perrin *să mutat* acolo. O ceaţă ciudată atârna deasupra peisajului de aici. Copacii înalţi, cei pe care Rand îi crescuse, se reflectau aici, iar vârfurile lor înalte ieşeau din

ceaţa de deasupra.

7 ZO i – 1 X – 1 /V *C* – 1 – 1

Corturile împrăştiau peisajul, ca vârfurile ciupercilor. Corturile Aiel erau din belşug, iar între ele focurile de bucătar străluceau în ceaţă. Această tabără fusese aici suficient de mult pentru a se manifesta în visul lupului, deşi clapele cortului şi-au schimbat locul şi cefaleţele au dispărut, pâlpâind în modul nesubstanţial al acestui loc.

Perrin îl conduse pe Galia între rândurile îngrijite de corturi şi pichetele de cai fără cai. Amândoi au îngheţat când au auzit un sunet. Cineva mormăind. Perrin a folosit trucul pe care îl văzuse pe Lanfear folosind, creând un buzunar... ceva în jurul său care era invizibil, dar care opri sunetul. A fost ciudat, dar a făcut-o creând o barieră fără aer în ea. De ce ar face asta să se oprească sunetul?

El şi Gaul s-au strecurat înainte spre pânza unui cort. Cea a omului Rodel Ituralde, unul dintre marii căpitani, judecând după stindard. Înăuntru, o femeie în pantaloni a luat documentele de pe o masă. Au continuat să dispară în degetele ei.

L” / T’l – J 1 * 1 1

Perrin nu o recunoştea, deşi era dureros de acasă. Cu siguranţă că nu era ceea ce s-ar fi aşteptat de la unul dintre Părăsiţi; nu fruntea atât de mare, nasul bulbos, ochii neuniformi sau părul subţire. Nu-i recunoştea blestemele, 1 – /V I 1 1 1 – I 7 1 – 7

deşi înţelegea sensul din tonul ei.

Gaul se uită la el, iar Perrin întinse mâna după ciocanul său, dar ezită. Atacul Slayer a fost un lucru, dar unul dintre Forsaken? Era încrezător în capacitatea sa de a rezista

ţesăturilor aici în visul lupului. Dar încă…

Femeia a înjurat din nou când ziarul pe care o citea a dispărut. Apoi a ridicat privirea.

Reacţia lui Perrin a fost imediată. A creat un perete subţire ca hârtie între ea şi el, cu partea ei pictată cu o replică exactă a peisajului din spatele lui, cu partea lui transparentă. S-a uitat direct la el, dar nu l-a văzut şi s-a întors.

Lângă el, Gaul scoase o suflare de uşurare foarte blândă. *Cum am făcut asta*? gândi Perrin. Nu era ceva ce el practicase; pur şi simplu părea *corectă*.

Căutătorul de inimă – aceasta trebuia să fie ea – şi-a fluturat degetele, iar cortul s-a despărţit în jumătate deasupra ei, clapele de pânză atârnând în jos. Se ridică prin aer, îndreptându-se spre furtuna neagră de deasupra.

Perrin i-a şoptit lui Gaul: „Aşteaptă aici şi ai grijă la

— 1… 7 X „7 X 7 ul lJ

pericol”.

x 1 1 1 1 – T’l – 1 1 I

Gaul dădu din cap. Perrin îl urmă cu prudenţă pe Căutătorul de Inimă, ridicându-se în aer cu un gând. A încercat să formeze un alt zid între el şi ea, dar a fost prea greu să păstreze imaginea potrivită afişată în timp ce se mişca. În schimb, el a păstrat distanţa şi a pus un zid gol, verde-maroniu, între el şi Părăsiţi, sperând că, dacă s-ar întâmpla să arunce privirea în jos, va trece peste mica ciudăţenie.

— I – I 7 /K v – 1 – T-k – C J

Ea începu să se mişte mai repede, iar Perrin se forţa să ţină pasul.

A aruncat privirea în jos şi a fost răsplătit cu vederea zguduitoare a peisajului Merrilor care se împuţinează dedesubt. Apoi s-a întunecat şi a dispărut în întuneric.

Nu au trecut prin nori. Pe măsură ce pământul s-a stins, la fel şi norii şi au intrat într-un loc negru. Peste tot în jurul lui Perrin apărură ţesături de lumină. Femeia de mai sus s-a oprit şi a rămas în aer câteva clipe înainte de a se îndepărta spre dreapta.

T'x – 11 * 1

Perrin îl urmă din nou, colorându-se – pielea, îmbrăcămintea, totul – negru pentru a fi ascuns. Femeia s-a apropiat de unul dintre ţesăturile de lumină până s-a extins Şi a dominat cerul din faţa ei.

Căutătorul de inimă îşi întinse mâinile înainte şi le apăsă pe lumină. Ea mormăia pentru sine. Simţind că *trebuie* să audă ceea ce spunea ea, Perrin îndrăzni să se apropie, deşi bănuia că bătăile inimii lui erau atât de puternice încât îl va dezvălui.

„... ia de la mine?" ea a spus. „Crezi ca îmi pasa? Dă-mi o faţă de piatră spartă. Ce-mi pasă? Nu sunt *eu*. Voi avea locul tău, Moridin. Va *fi al meu*. Faţa asta îi va face să mă subestimeze. Arde-te". Perrin se încruntă. Nu putea să înţeleagă prea mult ceea ce spunea ea. „Daţi-vă înainte şi aruncaţi-vă armatele asupra lor, proştilor", a continuat ea pentru sine. „Voi avea o victorie mai mare. O insectă poate avea o mie de picioare, dar un singur cap. Distruge capul şi ziua este a ta. Tot ce faci este să tai picioarele, prostule. Prost, arogant, prost *insuportabil*. Voi avea ceea ce mi se cuvine, vol.

Ea a ezitat, apoi a pivotat. Perrin, speriat, s-a trimis

imediat înapoi la pământ. Din fericire, a funcţionat – nu ştia dacă ar fi, sus în acel loc de lumini. Gaul sări, iar Perrin respiră adânc. „Hai să…”

O minge de foc arzător se izbi în pământ lângă el. Perrin înjură şi se rostogoli, răcorindu-se cu o rafală de vânt, imaginându-şi ciocanul în mână.

Căutător de inimă a căzut la pământ într-un val de g le, puterea unduind în jurul ei. „Cine eşti tu?” a cerutnde eşti? eu…”

7.1 1 – T’V – w /V 1 1

Se concentră brusc asupra lui Perrin, văzându-l complet pentru prima dată, întunericul dispărând de pe hainele lui. „Tu!” ţipă ea. „Tu eşti de vină pentru asta!”

Ea şi-a ridicat mâinile; ochii ei aproape păreau să *strălucească* de ură. Perrin simţea mirosul emoţiei în ciuda vântului care bătea. Ea eliberă o bară de lumină încinsă, dar Perrin o îndoi în jurul său.

Femeia tresări. Întotdeauna au făcut asta. Nu şi-au dat seama că nimic nu era real aici, în afară de ceea ce credeai că este real? Perrin a dispărut, apărând în spatele ei, ridicând ciocanul. Apoi a ezitat. O femeie?

Se întoarse, ţipând şi sfâşiind pământul de sub el. A sărit în sus, iar aerul din jurul lui a încercat să-l prindă – dar a făcut ceea ce făcuse înainte, creând un zid al neantului. Nu era aer care să-l prindă. Ţinându-şi respiraţia, a dispărut şi a apărut din nou pe pământ, chemând în faţa lui maluri de pământ pentru a bloca mingile de foc care i-au năvălit în cale.

„Te vreau mort!” ţipă femeia. „Ar *trebui să fii* mort. Planurile mele erau perfecte!”

Perrin a dispărut, lăsând în urmă o statuie a lui. A apărut lângă cort, unde Gaul privea cu atenţie, cu suliţa ridicată. Perrin a pus un zid între ei şi femeie, colorându-l pentru a-i ascunde şi a făcut o barieră pentru a bloca sunetul.

— Nu ne aude acum, spuse Perrin.

— 1 – 1 1 – L Îl 1 – 1

— I OT1 TMllATniP O 1 1 CYMICA I 011 I don Hll/OP 11 I – I O V*T

— Eşti puternic aici, spuse Gaul gânditor. Foarte puternic. Înţelepţii ştiu de asta?"

JA7W77W.1 – L * * *îi*

„Sunt încă un căţeluş în comparaţie cu ei, a spus Perrin.

— Poate, spuse Gaul. „Nu i-am văzut şi ei nu vorbesc despre acest loc oamenilor". A scuturat din cap. „Multă onoare, Perrin Aybara. Ai multă onoare".

— Ar fi trebuit să o lovesc, spuse Perrin în timp ce Căutătorul de inimă îi distrugea statuia, apoi se apropie de ea, părând confuz. Se întoarse, căutând frenetic.

— Da, încuviinţă Gaul. „Un războinic care nu va lovi o Fecioară este un războinic care îşi refuză onoarea. Desigur, cea mai mare onoare pentru tine".

Ar fi să o luăm în captivitate. Ar putea s-o facă? Perrin trase aer în piept, apoi se trezi în spatele ei, imaginându-şi nişte viţe întinzându-se în jurul ei pentru a o ţine pe loc. Femeia urlă înjurături la el, tăind viţa de vie cu lame nevăzute. Ea îşi întinse mâna spre Perrin, iar el se *mişcă* într-o parte.

T'x X * 1 1 – I A 1 1 W. – 1 A 111

Picioarele lui strânseră de bucăţi de îngheţ de pe pământ pe care nu le observase, iar ea se învârti imediat spre el şi

eliberă o altă ţesătură de foc. *Deştept*, se gândi Perrin, reuşind cu greu să îndepărteze lumina. A lovit versantul dealului din spate, forând o gaură direct prin el.

Căutătorul de inimă a continuat ţesătura, mârâind, faţa hidoasă distorsionată. Ţesătura se aplecă spre Perrin, iar acesta strânse din dinţi, ţinându-l la distanţă. Era *puternică* A

Împins cu putere, dar în cele din urmă, a dat drumul, gâfâind. „Cum… cum se poate…”

Perrin şi-a umplut gura cu rădăcină. Era greu de făcut; a schimba ceva direct despre o persoană a fost întotdeauna mai greu. Cu toate acestea, acest lucru a fost mult mai uşor decât încercarea de a o transforma într-un animal sau ceva asemănător. Şi-a dus o mână la gură, cu ochii adoptând o privire de panică. A început să scuipe şi să spargă, apoi a deschis cu disperare o poartă lângă ea.

Perrin mârâi, imaginându-şi frânghii întinzându-se spre ea, dar le-a distrus cu o ţesătură de Foc – trebuie să fi scos rădăcina furcii. Ea se aruncă prin poartă, iar el se *mişcă* să fie chiar în faţa ei, pregătindu-se să sară prin ea. A îngheţat când a văzut-o intrând în mijlocul unei armate enorme de Trollocs şi Fades noaptea. Mulţi s-au confruntat cu poarta, nerăbdători.

Perrin făcu un pas înapoi în timp ce Căutătorul de inimă îşi ducea o mână la gură, părând îngrozită şi tuşind mai mult. Poarta s-a închis.

— Ar fi trebuit să o ucizi, spuse Lanfear.

Perrin se întoarse şi o găsi pe femeia care stătea în apropiere, cu braţele încrucişate. Părul ei se schimbase de la argintiu la maro închis. De fapt, faţa ei se schimbase şi

ea, devenind puţin mai asemănătoare cu cea dinainte, când o văzuse pentru prima dată cu aproape doi ani în urmă.

Perrin nu spuse nimic, întorcându-şi ciocanul în curele lui.

— Aceasta este o slăbiciune, Perrin, spuse Lanfear. „Mi s-a părut fermecător în Lews Therm la un moment dat, dar asta nu îl face mai puţin o slăbiciune. Trebuie să-l depăşeşti”.

— O voi face, se răsti el. „Ce făcea ea acolo sus cu bile de lumină?”

„Invadarea viselor”, a spus Lanfear. „Ea a fost aici în carne şi oase. Asta oferă anumite avantaje, în special atunci când te joci cu vise. Acel iubitor. Ea crede că cunoaşte acest loc, dar a fost întotdeauna al meu. Cel mai bine ar fi fost dacă ai fi ucis-o”.

— Acela a fost Graendal, nu-i aşa? întrebă Perrin.

— Sau a fost Moghedien?

— Graendal, spuse Lanfear. „Deşi, din nou, nu trebuie să folosim acest nume pentru ea. Ea a fost redenumită Hessalam”.

— Hessalam, spuse Perrin, încercând cuvântul în gură. „Nu ştiu”.

„Înseamnă „fără iertare”.

„Şi care este noul tău nume, cel pe care ar trebui să-ţi spunem acum?”

Asta chiar a scos un roşu din ea.

— Nu contează, spuse ea. „Eşti priceput aici în *Tel aran rhiod*. Mult mai bun decât a fost vreodată Lews Therin. Întotdeauna am crezut că voi conduce alături de el, că doar un bărbat care ar putea canaliza ar fi demn de mine. Dar puterea pe care o afişaţi aici… Cred că aş putea să-l accept ca înlocuitor”.

Perrin mormăi. Gaul trecuse prin micul poiană dintre corturile taberei, cu suliţa ridicată, *shoufa* acoperindu-şi faţa. Perrin îi făcu semn să plece. Nu numai că era probabil ca Lanfear să fie *mult* mai bună cu visul lupului decât Gaul, dar încă nu făcuse nimic anume ameninţător.

„Dacă m-ai urmărit”, a spus Perrin, „vei şti că sunt căsătorit, destul de fericit”.

„Aşa am văzut”.

„Atunci nu te mai uita la mine ca pe un flanc de carne de vită agăţat pentru a fi afişat în piaţă”, mârâi Perrin. „Ce făcea Graendal aici? Ce vrea?”

— Nu sunt sigur, spuse Lanfear uşor. „Întotdeauna are trei sau patru parcele mergând în acelaşi timp. Nu o subestima, Perrin. Nu este la fel de pricepută aici ca alţii, dar *este* periculoasă. Este o luptătoare, spre deosebire de Moghedien, care va fugi de tine ori de câte ori poate”.

— Voi ţine cont de asta, spuse Perrin, mergând spre locul unde ea dispăruse prin poartă. A întins pământul unde poarta tăiase pământul.

— Ai putea să faci asta, ştii, a spus Lanfear.

S-a răsucit spre ea. „Ce?”

„Du-te înainte şi înapoi în lumea trează”, a spus ea. „Fără a avea nevoie de autorul unuia ca Lews Therin”.

Lui Perrin nu-i plăcea felul în care râdea când îi spunea numele. Ea a încercat să-l ascundă, dar el simţea miros de ură asupra ei ori de câte ori ea îl pomeni.

„Nu pot canaliza”, a spus Perrin. „Presupun că mi-aş zz – X – w z… X zz x putea imagina că pot…”

„Nu ar funcţiona”, a spus ea. „Există limite la ceea ce se poate realiza aici, indiferent de cât de puternică este

mintea. Capacitatea de a canaliza nu este un lucru al corpului, ci un lucru al sufletului. Există încă *modalităţi* prin care unul ca tine să se mişte înainte şi înapoi între Ţ – /K – 1 <A1. – P *11*

lumi în carne şi oase. Cel pe care îl numeşti Slayer o face”.

„Nu este un frate lup”.

— Nu, spuse ea. „Dar el este ceva asemănător. Sincer, nu sunt sigur că altcineva a avut abilităţile lui înainte. Cel întunecat a făcut-o... ceva pentru acest Ucigaş atunci când îşi captează sufletul sau sufletele lui. Bănuiesc că Semirhage ar fi putut să ne spună mai multe. Păcat că e moartă”.

Lanfear nu mirosea deloc a milă. Ea aruncă o privire spre cer, dar era calmă, fără griji.

„Nu pari la fel de mgriiorat să fii observat ca cândva”, a remarcat Perrin.

„Fostul meu maestru este... ocupat. Săptămâna trecută, privindu-te, rareori i-am simţit ochii aţintiţi asupra mea”.

„Săptămână?” întrebă Perrin, şocat. „Dar”.

„Timpul trece ciudat aici”, a spus ea, „şi barierele timpului însuşi se strică. Cu cât eşti mai aproape de Bore, cu atât timpul va distorsiona mai mult. Pentru cei care abordează Shayol Ghul în lumea reală, va fi la fel de rău. Pentru fiecare zi care le trece, trei sau patru ar putea trece celor mai îndepărtaţi”.

săptămână? Uşoară! Cate s-au întâmplat în exterior? Cine a trăit şi cine a murit, în timp ce Perrin vâna? Ar trebui să aştepte la terenul de călătorie să se deschidă portalul. Dar, judecând după întunericul pe care îl văzuse prin poarta lui Graendal, era noapte. Portalul de evadare al lui Perrin ar

putea fi la câteva ore distanţă.

— Ai putea să-mi faci o poartă de acces, spuse Perrin. Oil** – /K – A – r *ţ* – r-x cale de ieşire, apoi înapoi înăuntru. Vrei?

T – C 7 /v 1 + 1 – L 1 1 1 1 * L

Lanfear se gândi la asta, trecând pe lângă unul dintre corturile pâlpâitoare şi lăsându-şi degetele să treacă pe pânză în timp ce aceasta dispăru.

— Nu, spuse ea în cele A w A A A

din urmă.

„Dar”.

„Trebuie să înveţi să faci asta pentru tine dacă vrem să fim împreună”.

— Nu *vom* fi împreună, spuse el categoric.

„Ai nevoie de această putere pentru şi pentru tine”, a spus ea, ignorând ceea ce spusese el. „Eşti slab atâta timp cât eşti prins doar într-una dintre lumi; a putea veni aici când vrei îţi va da o mare putere”.

KT7* 1 T Z? 1 – i/K

— Nu-mi pasă de putere, Lanfear, spuse el, privind-o în timp ce ea continua să se plimbe. Era *drăguţa*. Nu la fel de frumos ca Faile, desigur. Frumos totuşi.

11 T O 11 1 – 1 1 Z? KT 7 – 1*L – ljw

„Tu nu?” Ea l-a înfruntat. „Nu te-ai gândit niciodată ce ai putea face cu mai multă putere, mai multă putere, mai multă autoritate?”

„Asta nu mă va tenta să…”

„Salvează vieţi?” ea a spus. „Preveniţi copiii să moară de foame? Opriţi-i pe cei slabi să fie hărţuiţi, puneţi capăt răutăţii, recompensaţi onoarea? Puterea de a încuraja oamenii să fie sinceri şi sinceri unii cu alţii?”

A scuturat din cap.

A i C i A i 1 111* TA Al

— Ai putea face atât de mult bine, Perrin Aybara, spuse ea, apropiindu-se de el, apoi atingându-i o parte a fetei, trecându-şi degetele pe barba lui.

7 x „1?

— C oi la – Spune-mi cum să fac ce face Slayer, spuse Perrin, impmgându-şi mâna. „Cum se mişcă el între lumi?”

„Nu pot să ţi-o explic”, a spus ea, întorcându-se, „deoarece este o abilitate pe care nu am fost nevoita sa o învăţ niciodată. Folosesc alte metode. Poate că poţi să-l învingi. Aş fi rapid, presupunând că doriţi să-l opriţi pe

— X z X X.*X*. *p X*.

Graendal.

„Opreşte-o?” spuse Perrin.

„Nu ţi-ai dat seama?” Lanfear se întoarse spre el. „Visul pe care îl invada nu era unul dintre oamenii din această tabără – spaţiul şi distanta nu contează pentru vise. Visul pl

— Ai văzut invadând-o... îi aparţine lui Davram ashere. Tatăl sotiei tale”.

Cu asta, Lanfear a dispărut.

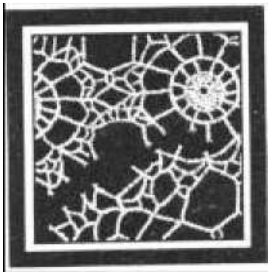

La marginea timpului

Gawyn o trase urgent de umărul lui Egwene. De ce nu s-ar mişca? Oricine ar fi fost acel bărbat în armura făcută din

discuri de argint, putea simţi canalele de sex feminin. O alesese pe Leane din întuneric; ar putea face acelaşi lucru pentru Egwene. Uşoară, probabil că ar fi făcut-o, de îndată ce şi-a luat un moment să observe.

O să o ridic pe umărul meu, *dacă nu se mişcă*, se gândi el. *Lumina ajută-mă*, *o voi face*, *indiferent de cât de mult zgomot ar face*. *Oricum vom fi prinşi*, *dacă*...

Cel care se numea Bao s-a mutat, remorcându-l pe Leane – încă învelit în Aer – cu el. Ceilalţi au urmat în masă, lăsând în urmă rămăşiţele îngrozitoare şi carbonizate ale celorlalţi prizonieri.

— Egwene? a şoptit Gawyn.

Ea se uita la el, cu o putere rece în ochi, şi dădu din cap. Uşoara! Cum putea ea să fie atât de calma când trebuia – să strângă din dinţi de teama ca nu vor începe să zdrăngănească împreună?

Au ieşit de sub cărucior înapoi, mişcându-se pe burta până au ieşit la iveala. Egwene arunca o privire în direcţia sarenilor. Sentimentul ei rece de control iradia în mintea lui din legătura. A auzit numele acelui bărbat îi făcuse asta, îi dăduse un şoc brusc, urmat de o determinare sumbra. Care era numele acela? Barid ceva? Gawyn credea ca mai auzise asta.

O dorea pe Egwene *să iasă* din aceasta capcana mortala. Îi puse mantia de Gard în jurul umerilor ei. „Cea mai bună cale de ieşire este direct spre est”, şopti el. „În jurul cortului – ce a mai rămas din el – apoi spre perimetrul taberei. Au un post de paza înfiintat lângă locul nostru de călătorie. O vom ocoli pe partea de nord”.

Ea a dat din cap.

„Voi cerceta înainte, tu urmează”, a spus Gawyn. „Dacă vad ceva, voi arunca o piatră înapoi către tine. Asculta cum loveşte, bine? Număra până la douăzeci, apoi urmează-mă într-un ritm lent”.

„Dar”.

„Nu poţi merge primul, ca nu cumva să ne întâlnim cu unii dintre aceşti canale. Trebuie să preiau conducerea”.

— Măcar purtaţi mantia, şuiera ea.

O

să fiu bine, şopti el, apoi se strecura înainte ca ea să poată argumenta mai departe. El a simţit un vârf de enervare al ei şi a bănuit că îi va lua urechea odată ce ieşira din asta. Ei bine, dacă ar trăi suficient de mult pentru ca asta să se întâmple, el ar accepta mustrarea fericit.

Odată ce a fost la mica distanţa de ea, a alunecat pe unul dintre inelele Bloodknives. O activase cu sângele sau, aşa cum spusese Leilwin că era nevoie.

Ea mai spusese că l-ar putea ucide.

Eşti un prost, *Gawyn Trakand*, se gândi el în timp ce o senzaţie de furnicături îi străbătea corpul. Deşi mai folosise *ter angrealul* o singură dată înainte, ştia că silueta lui fusese neclara şi întunecata. Dacă oamenii ar arunca o privire în direcţia lui, ochii lor s-ar îndepărta de el. A funcţionat deosebit de bine în umbră. Pentru o dată, a fost mulţumit ca acei nori blocau orice lumina a lunii sau a 1 7 1

stelelor.

A mers mai departe, păşind cu grijă. Mai devreme în noapte, când testase prima dată inelul în timp ce Egwene dormea, reuşise să treacă la câţiva paşi de santinelele care ţineau felinare. Unul se uitase direct la Gawyn, dar nu-l

văzuse. În atâta întuneric, ar fi putut la fel de bine să fie invizibil.

Ter angrealul i-a permis să se mişte şi mai repede. Schimbarea a fost uşoară, dar vizibilă. Îi dorea să încerce abilitatea într-un duel. Câţi dintre aceşti Sharan ar putea să-şi ia singur în timp ce purta unul dintre aceste inele? O duzină? Două?

Asta ar dura până când unul dintre acei canalizări te va găti, îşi spuse Gawyn. A strâns câteva pietricele de pe pământ pentru a le arunca înapoi către Egwene dacă a zărit una dintre femeile canalizate.

Se întoarse în jurul cortului, urmând poteca pe care o cercetase mai devreme. Era important să-şi reamintească în continuare să fie atent; mai devreme, puterea *ter angrealului* îl făcuse prea îndrăzneţ. Era un lucru I – I I – 1 I 1 I – nwrimr criind oor de nenr co miroo micro ame LILor, ştiindecildeușoiseuuleamișca.

T* 7 w 7Z? 1X**1171 – L C

Îşi spusese că nu va folosi inelele, dar asta fusese în timpul luptei – când fusese tentat să încerce să-şi facă un nume. Acest lucru a fost diferit. Asta o protejează pe Egwene. Ar putea permite o excepţie pentru asta.

În momentul în care a ajuns la numărătoarea de douăzeci, Egwene s-a mutat în întuneric. Nu era la fel de pricepută la furiş precum Nynaeve şi Perrin, dar era de la Two Rivers. Fiecare copil din Câmpul lui Emond a învăţat cum să se mişte în pădure fără un joc uimitor.

Şi-a îndreptat atenţia către poteca dinaintea ei, încercând cu degetele de la picioare – îşi scoase pantofii – pentru a evita frunzele uscate sau buruienile. Mişcarea în acest fel

era a doua natură pentru ea; asta i-a lăsat mintea liberă, din păcate.

Unul dintre Părăsiţi i-a condus pe Sharan. Ea nu putea decât să ghicească din cuvintele lui că întreaga lor naţiune!

— A urmat. A fost la fel de rău ca Seanchan. Mai rău. Seanchan au capturat şi folosit Aes Sedai, dar nu au măcelărit oamenii de rând cu atâta nesăbuinţă.

Egwene *a trebuit* să supravieţuiască pentru a scăpa. Trebuia să aducă aceste informaţii la Turnul Alb. Aes Sedai ar trebui să se confrunte cu Demandred. Lumina trimite că suficient din numărul lor a scăpat de luptă mai devreme pentru a face acest lucru.

De ce trimisese Demandred după Rand? Toată lumea ştia unde să găsească Dragonul Renăscut.

Egwene ajunse la cort, apoi se strecură în jurul lui. Gardienii vorbeau în depărtare. Accentul acela Sharan era ciudat de monoton, de parcă oamenii nu ar fi avut deloc emoţii. Parcă… muzica dispăruse din discursul lor. Muzica despre care Egwene nu-şi dăduse seama că era în mod normal acolo.

Cei care vorbeau erau bărbaţi, aşa că probabil că nu trebuia să-şi facă griji că îi vor simţi capacitatea de a canaliza. Totuşi, Demandred o făcuse cu Leane; poate că avea un *ter angreal* în acest scop. Au existat astfel de lucruri.

Oricum, le-a dat bărbaţilor o treabă largă şi a continuat în întunericul a ceea ce fusese cândva tabăra ei. Trecu pe lângă corturile prăbuşite, parfumul focurilor mocnite încă persistă în aer şi traversă o cale pe care o luase în majoritatea serilor în timp ce strângea rapoartele trupelor.

Era deranjant cât de repede se putea trece de la a fi într-o poziţie de putere la a se strecura prin tabără ca un şobolan. A

fi brusc incapabil să canalizeze a schimbat atât de multe lucruri.

Autoritatea mea nu este extrasă din puterea mea de a canaliza, îşi spuse ea. *Puterea mea este în control, înţelegere şi grijă. Voi scăpa din această tabără şi* voi continua *lupta.*

Ea a repetat acele cuvinte, luptând împotriva sentimentului târâtor de neputinţă – sentimentul de disperare la ataţia morţi, furnicăturile dintre omoplaţii ei, de parcă cineva o privea în întuneric. Uşoară, săraca Leane.

Ceva a lovit pământul gol de lângă ea. A fost urmată de încă două pietricele care au căzut la pământ. Se pare că Gawyn nu avea încredere în unul singur. S-a deplasat repede la rămăşiţele unui cort din apropiere, pe jumătate ars, cealaltă jumătate de panză atârnând de stâlpi.

Ea s-a ghemuit. În acel moment şi-a dat seama că un corp pe jumătate ars zăcea pe pământ la câţiva centimetri de ea. Era Shienaran, văzu ea într-un fulger din norii huruit de deasupra, deşi purta simbolul Turnului Alb pe cămaşă. Stătea întins cu un ochi în sus spre cer, tăcut, cu cealaltă parte a capului ars până la craniu.

O lumină a apărut din direcţia în care se îndreptase. A aşteptat, încordată, când doi gardieni Sharan se apropiau, purtând un felinar. Nu au vorbit. În timp ce se întorceau să meargă spre sud de-a lungul traseului, ea putu să vadă că armura lor avea simboluri gravate pe spate care imitau tatuajele pe care le văzuse pe bărbaţi mai devreme. Aceste

semne erau destul de extravagante, aşa că – după cea mai bună presupunere a ei – bărbaţii erau de fapt de rang inferior.

Sistemul a deranjat-o. Ai putea oricând să adaugi la tatuajul unei persoane, dar ea nu ştia cum să-l îndepărteze. Faptul ca tatuajele să devină mai complicate, cu atât mai jos, în societate, implica ceva: oamenii puteau cădea din graţie, dar nu se puteau ridica odată căzuţi – sau născuţi – într-o poziţie de jos.

A simţit canalul din spatele ei doar câteva clipe înainte ca un scut să se izbească între Egwene şi Sursă.

Egwene a reacţionat imediat. Ea nu a dat timp terorii să câştige cumpărături; îşi apucă cuţitul de curea şi se întoarse spre femeia pe care o simţea că se apropie din spate. Egwene se aruncă, dar o ţesătură de aer îi smulse braţul şi îl ţinu strâns; altul i-a umplut gura, gâzâind-o.

Egwene se zvârli, dar alte ţesături o prinseră şi o ridicară în aer. Cuţitul căzu de pe degetele ei tremurând.

Un glob de lumină a apărut în apropiere, o aură albastră moale, mult mai slabă decât cea a unui felinar. Fusese creat de o femeie cu piele întunecată şi trăsături foarte rafinate. Delicat. Un nas mic, un cadru zvelt. Se ridică din ghemuire, iar Egwene o găsi destul de înaltă, aproape la fel de înaltă ca un bărbat.

— Eşti un iepure periculos, spuse femeia, accentul ei gros şi lipsit de ton făcând-o greu de înţeles. Ea a subliniat cuvintele în locuri greşite şi a pronunţat multe sunete într-un mod direct. Avea tatuajele pe faţă, ca nişte ramuri delicate, care se întindeau de la ceafă înainte pe obraji. Ea purta şi una dintre acele rochii în formă de clopot de vacă,

neagră, cu şuviţe de alb legate o mână sub gât.

Femeia şi-a atins braţul, acolo unde aproape o luase cuţitul lui Egwene. „Da”, a spus femeia, „foarte periculos. Puţini dintre Ayyazi ar ajunge la un pumnal atât de repede, mai degrabă decât la Sursă. Ai fost bine antrenat”.

Egwene s-a zbătut în legăturile ei. Nu a fost de folos. Erau strânşi. Inima ei a început să bată, dar era mai bună decât atât. Panica nu ar salva-o. Ea s-a forţat să fie calmă.

AT 1 * AT – xz 7 7 7

Nu, se gândi ea. *Nu*, *panica nu mă va salva*... *dar îl* poate *alerta pe Gawyn*. Simţea că era îngrijorat, acolo undeva în întuneric. Cu efort, ea a permis ca teroarea ei să se ridice. Ea a renunţat la tot antrenamentul ei atent Aes Sedai. Nu a fost chiar atât de uşor pe cât se aşteptase ea.

— Te mişti în linişte, iepuraşule, spuse femeia Sharan, inspectând-o pe Egwene. „Nu aş fi putut niciodată să te urmăresc dacă nu aş fi ştiut deja că te mişti în această direcţie”. Se plimba în jurul lui Egwene, părând curioasă.

— Ai urmărit micul spectacol al lui Wyld pană la capăt, nu-i aşa? Curajos. Sau prost”.

Egwene închise ochii şi se concentră asupra terorii ei. Panica ei pură. A trebuit să-l aducă pe Gawyn la ea. A întins mâna înăuntru şi a deschis micul strâns pepiţă de emoţie pe care o strânsese acolo. Teama ei de a fi capturată din nou de Seanchan.

Putea să simtă asta. *Dama* de pe gâtul ei. Numele. Tuli. Un nume pentru un animal de companie.

Egwene fusese mai tânără atunci, dar nu mai neputincioasă decât era acum. S-ar întâmpla din nou. Ea nu ar fi nimic. S-ar fi dezbrăcat de sine. Mai degrabă ar fi

moartă. O, *Lumină*! De ce nu ar fi putut muri?

Ea a jurat că nu va mai fi capturată niciodată aşa. A început să respire repede, acum incapabil să-şi stăpânească teroarea.

— Acum, acum, spuse Sharanul. Părea amuzată, deşi tonul ei era atât de plat, încât Egwene nu-şi putea da seama complet. „Nu va fi chiar atât de rău acum, nu-i aşa? trebuie să mă hotărăsc. Care mă va câştiga mai mult? Să te predau lui sau să te păstrez pentru mine? Hmm…”

Canalizarea puternică a venit brusc din partea îndepărtată a taberei, unde plecase Demandred. Sharanul se uită în acel loc, dar nu părea alarmat.

Egwene îl simţi pe Gawyn apropiindu-se. Era foarte îngrijorat. Mesajul ei îşi îndeplinise scopul, dar el nu venea destul de repede şi era mai departe decât se aşteptase ea. Ce a fost greşit? Acum că o lăsase să-şi facă griji din ascuns, a copleşit-o, lovindu-i o serie de lovituri.

„Bărbatul tău…” spuse Sharanul. „Ai unul dintre ei. Cum se numesc, din nou? Ciudat, că ar trebui să te bazezi pe protecţia unui *bărbat*, dar nu-ţi atingi niciodată potenţialul în acest pământ, mi s-a spus. El va fi luat. L-am trimis după el”.

După cum se temuse Egwene. Uşoară! Ea o condusese pe Gawyn la asta. Ea a condus armata la dezastru. Egwene închise ochii. Ea a condus Turnul Alb la distrugerea lui.

Părinţii ei aveau să fie măcelăriţi. Cele Două Rauri aveau să ardă.

Ar fi trebuit să fie mai puternică.

Ar fi trebuit să fie mai deşteaptă.

Nu.

Nu fusese zdrobită de Seanchan. Ea nu ar fi zdrobită de asta. Egwene deschise ochii şi întâlni privirea lui Sharan în lumina albastră moale. Egwene şi-a luptat cu emoţiile cu liniştea şi a simţit că calmul Aes Sedai o învăluie.

7 iii-i-i 7 7 i – i i i – 1 1 i

„Tu… sunt unul ciudat, şopti Sharanul, încă ţinut de ochii lui Egwene. Era atât de impresionată, încât femeia nu a observat când umbra s-a mutat în spatele ei. O umbră fi putut fi Gawyn, pentru că era încă îndepărtat.

Ceva s-a izbit în capul femeii din spate. Ea s-a mototolit, prăbuşindu-se la pământ. Globul a făcut cu ochiul instantaneu, iar Egwene a fost liberă. S-a ghemuit, cu degetele găsindu-şi cuţitul.

O siluetă se îndreptă spre ea. Egwene îşi ridică cuţitul şi se pregăti să îmbrăţişeze Sursa. Ar atrage atenţia dacă ar fi trebuit. Nu *avea să* fie luată din nou.

Dar cine era acesta?

— Taci, spuse figura.

Egwene recunoscu vocea. „*Leilwin*?”

„Alţii au observat că această femeie se canalizează”, a spus Leilwin. „Vor veni să vadă ce făcea ea. Trebuie să ne mişcăm!”

— M-ai salvat, şopti Egwene. „M-ai *salvat*”.

„Îmi iau în serios jurămintele”, a spus Leilwin. Apoi, atât de încet încât Egwene abia a putut să-l audă, a adăugat: „Poate prea serios. Prevestiri atât de oribile în această noapte…”

S-au mişcat repede prin tabără pentru câteva clipe, până când Egwene a simţit că Gawyn se apropie. Nu-l putea distinge în întuneric. În cele din urmă, ea a şoptit încet:

„Gawyn?”

Deodată, el era acolo, chiar lângă ea. „Egwene? Pe cine ai găsit?”

Leilwin se înţepeni, apoi şuieră încet printre dinţi. Ceva părea să fi supărat-o foarte mult. Poate că era supărată că cineva se furişează asupra ei. Dacă acesta a fost cazul, Egwene a împărtăşit emoţia. Se mândrea cu abilităţile ei şi apoi fusese orbită nu numai de un canalist, ci şi acum de Gawyn! De ce ar trebui un băiat crescut în oraş să se poată mişca atât de bine fără ca ea să-l vadă?

— N-am găsit pe nimeni, şopti Egwene. „Leilwin m-a găsit… şi m-a scos dintr-un foc”.

„Leilwin?” spuse Gawyn, privind prin întuneric. Egwene îi simţea surprinderea şi suspiciunea.

„Trebuie să continuăm să ne mişcăm”, a spus Leilwin.

„Nu mă voi certa cu asta”, a răspuns Gawyn. „Aproape am ieşit. Totuşi, vom dori să mergem puţin spre nord. Am I w i Z – i 1Z 1 – lăsat nişte cadavre chiar în dreapta”.

opri?” întrebă Leilwin.

— Au sărit o jumătate de duzină de Sharan”, a spus Gawyn.

Jumătate de duzina? se gândi Egwene. A făcut să sune de parcă nu ar fi fost nimic. Acesta nu era locul pentru discuţii. Ea s-a alăturat celorlalţi doi, ieşind din tabără, Leilwin conducându-i într-o direcţie specifică. Fiecare zgomot sau strigăt din tabără o făcu pe Egwene să tresară, îngrijorată că unul dintre cadavre fusese găsit. De fapt, aproape că a sărit până la norii de furtună de deasupra, când cineva a vorbit din întuneric.

„Acela eşti tu?”

KT* 7 1 T * 1 *

— Noi suntem, Bayle, spuse Leilwin încet.

„Bunica mea în vârstă!” exclamă încet Bayle Domon, alăturându-se lor. „Ai *găsit*-o? Femeie, mă uimi din nou”. El a ezitat. „Mi-aş fi dorit să mă fi lăsat să vin cu tine”.

„Soţul meu”, a şoptit Leilwin, „eşti un bărbat la fel de curajos şi de voinic pe cât şi-ar dori orice femeie echipajului ei. Dar te mişti cu toată liniştea unui urs care se îndreaptă printr-un râu”.

El mormăi, dar li se alătură când părăseau marginea taberei, în linişte şi cu grijă. La vreo zece minute distanţă, Egwene a avut în sfârşit încredere că va îmbrăţişa Sursa. Lăudându-se în ea, ea a făcut o poartă pentru ei şi a mers la Turnul Alb.

Aviendha a alergat cu restul Aielului prin porţi. Au urcat, ca nişte ape de inundaţii, în valea Thakan dar. Două valuri, coborând din malurile opuse ale văii.

Aviendha nu purta o suliţă; nu era locul ei. În schimb, ea *era* o suliţă.

Ei i s-au alăturat doi bărbaţi în haine negre, cinci înţelepţi, femeia Alivia şi zece dintre Aes Sedai juraţi de Rand cu Warders. Nicmnul dintre ei, în afară de Alivia, nu a reacţionat bine la plasarea lui Aviendha deasupra lor. Asha manului nu-i plăcea să fie nevoit să răspundă vreunei femei, înţelepţilor nu le plăcea deloc să fie ordonaţi de Rand, iar Aes Sedai încă se gândeau la canahzatorn Aiel ca fiind inferiori. Oricum, toţi au respectat ordinul.

Rand îi şoptise într-un moment de linişte să-i privească pe toţi pentru Prietenii întunecaţi. Frica nu l-a făcut să rostească acele cuvinte, ci simţul său de realism. Umbrele

se puteau strecura oriunde.

Erau trolloci aici în vale şi nişte Myrddraal, dar nu anticipaseră acest atac. Aiel au profitat de dezordinea lor şi au început un măcel. Aviendha şi-a condus grupul de canalizare către fonă, acea clădire masivă cu acoperiş gri. Fonatorii de Umbre s-au întors de la mişcarea lor inexorabilă, arătând doar un indiciu de confuzie.

Aviendha ţese Foc la unul, scoţându-şi capul de pe umeri. Trupul s-a transformat în piatră, apoi a început să se prăbuşească.

7 – 1 1 l – 1 – l – 1 – 1 – T – I – I

Ceilalţi canalizatori li s-a părut un semnal, iar Fonatorii de Umbre prin vale au început să explodeze. Se spunea că erau războinici îngrozitori atunci când erau provocaţi, cu pielea care întoarse săbiile. Ar putea fi doar un zvon, deoarece puţini Aiel dansaseră vreodată suliţele cu un *e** 1 – i i i falsificator de umbre.

Aviendha nu dorea în mod deosebit să descopere adevărul. Ea şi-a lăsat echipa să pună capăt primului grup de umbre-forgers şi a încercat să nu se gândească prea mult la moartea şi distrugerea pe care aceste lucruri le-au provocat în timpul vieţii lor nefireşti.

Shadowspawn a încercat să monteze o apărare, unii dintre Myrddraal ţipand şi biciuindu-şi trollocii pentru a încărca şi a sparge atacul Aiel care a venit asupra lor pe un front larg. Ar fi fost mai uşor să opreşti un râu cu o mană de crenguţe. Aielul nu a încetinit, iar acei Shadowspawn care au încercat să reziste au fost ucişi în urma lor, căzând adesea în mai multe suliţe sau săgeţi.

Majoritatea trollocilor s-au spart şi au fugit, fugind înainte

ca tunetul lui Aiel să ţipe. Aviendha şi canalizările ei au ajuns la forje şi în ţarcuri din apropiere ale prizonierilor murdari, fără ochi fără viaţă, care aşteptaseră moartea.

„Repede!” le spuse Aviendha Gardienilor care o însoţeau. Bărbaţii au spart pixele deschise în timp ce Aviendha şi ceilalţi l-au atacat pe ultimul dintre Forjatorii Umbrelor. În timp ce au murit – căzând în piatră şi praf – au aruncat lame Thakan dar pe jumătate terminate pe stanci.

Aviendha privi în sus spre dreapta. O potecă lungă şi serpentină ducea în sus spre gura cavernei din partea muntelui care se profila deasupra. Acolo era *întuneric*. Părea o capcană care tenta lumina să intre, apoi nu o elibera niciodată.

Aviendha a ţesut Foc şi Spirit, apoi a eliberat ţesătura în aer. O clipă mai târziu, o poartă s-a deschis la capătul potecii până la Shayol Ghul. Patru siluete au păşit. O femeie în albastru, mică de statură, dar nu de voinţă. Un bărbat în vârstă, cu părul alb şi învăluit într-o mantie multinuantă. O femeie în galben, cu părul întunecat tuns scurt, împodobită cu un sortiment de pietre preţioase aşezate în aur.

Şi un bărbat înalt, părul de culoarea cărbunilor vii. Îşi purta haina roşie şi aurie, dar sub ea o cămaşă simplă Two Rivers. Ce devenise şi ce fusese, înfăşurate într-unul singur. Purta două săbii, ca un Shienaran. Unul părea de sticlă; o purta pe spate. Cealaltă era sabia Ucigătorului Arborilor, Regele Laman, legată de talie. A purtat asta din cauza ei. Omule prost.

Aviendha şi-a ridicat mâna spre el, iar el şi-a ridicat-o în schimb. Acesta ar fi singurul lor rămas bun dacă el nu reuşește în sarcina lui sau ea ar muri în timpul ei. Cu o

ultimă privire, se întoarse de la el şi se îndreptă spre datoria ei.

Două dintre Aes Sedai ale ei se legaseră şi creaseră o poartă, astfel încât Gardienii să poată aduce captivii în siguranţă. Mulţi trebuiau să fie împinşi în mişcare. S-au împiedicat înainte, cu ochii aproape la fel de morţi ca cei ai i – i X-j*11TT1 X X 7

Forjatorilor de Umbre.

— Verificaţi şi în interiorul forjei, spuse Aviendha, făcându-le semn către câţiva Garzi. Au intrat, după Aes Sedai. Ţesăturile Puterii Unice au zguduit clădirea când au găsit mai mulţi Forjatori de Umbre, iar cei doi Asha man au intrat repede şi ei.

Aviendha cercetă valea. Bătălia devenise mai urâtă; erau mai mulţi Shadowspawn pe coridorul care ducea din vale. Acestora li s-a dat mai mult timp pentru pregătire şi formare. Ituralde şi-a condus forţele în spatele Aielului – 1 I – „7 1 1 1* 1 7 I

asigurând secţiunile de vale deja luate.

Răbdare, îşi spuse Aviendha. Treaba ei nu ar fi să se alăture acelei bătălii dinainte, ci să-i păzească spatele lui Rand în timp ce acesta urca şi intra în Groapa Doomului.

Ea era îngrijorată de un lucru. Nu ar putea Cei părăsiţi să călătorească direct în caverna însăşi? Rand nu părea îngrijorat de asta, dar era şi foarte distras de ceea ce trebuia să facă. Poate că ar trebui să i se alăture şi…

Ea se încruntă, privind în sus. Ce era acea umbră?

Sus, sus, soarele strălucea pe un cer turbulent. Unii nori de furtună, în pete, unii negru adânc, alţii alb strălucitor. Totuşi, nu era un nor care ascunsese brusc soarele, ci ceva

solid şi negru alunecând la loc.

Aviendha simţi un fior şi tremură în timp ce lumina se strecura. Întunericul, întunericul adevărat, a căzut.

Soldaţii de peste câmp îşi ridicau privirea cu uimire şi chiar frică. S-a stins lumina. Sfârşitul lumii venise.

Canalizarea a venit brusc de la celălalt capăt al văii largi. Aviendha se răsuci, scuturându-se de uimirea ei. Pământul din apropiere era plin de haine rupte, arme scăpate şi cadavre. Toate luptele au avut loc la gura văii, departe de ea, unde Aieli încercau să-l împingă pe Shadowspawn înapoi în pas.

Deşi Aviendha nu putea vedea prea multe prin întuneric, îşi dădea seama că soldaţii se uitau la cer. Până şi trollocii păreau uimiţi. Dar apoi întunericul solid a început să se mişte pe cer, dezvăluind mai întâi marginea soarelui, iar apoi soarele însuşi. Uşoară! Sfârşitul nu era asupra lor.

Bătălia de la gura văii s-a reluat, dar a fost evident dificilă. A-i face pe trolloci să se retragă prin astfel de limite înguste a fost ca şi cum ai încerca să împingi un cal printr-o crăpătură mică a unui perete. Imposibil, dacă nu ai început să faci nişte sculpturi.

„Acolo!” spuse Aviendha, arătând spre marginea văii, în spatele liniilor Aiel. „Simt canalizarea de către o femeie”.

— Uşoară, dar e puternică, respiră Nesune.

„Cerc!” strigă Aviendha. „Acum!”

— 1 1 – k „/ 1 1 A 1 – 1 – A * 11 1 1

Ceilalţi se legară, dându-i lui Aviendha controlul cercului. Puterea o umplea, putere de neimaginat. A fost ca şi cum ar fi tras respiraţia, dar a continuat să poată absorbi mai mult aer, umplându-se, extinzându-se, trosnind de energie. Ea a

fost o furtună, o mare mare a Puterii Unice.

Îşi întinse mâinile înainte, lăsând să se desprindă o ţesătură brută, doar pe jumătate formată. Aceasta era aproape prea multă putere pentru ca ea să o modeleze. Aer şi Foc ţâşneau din mâinile ei, o coloană lată ca un bărbat cu braţele întinse. Focul a izbucnit ca un lichid aproape fierbinte, gros. Nu de foc – era mai inteligentă decât atât, dar totuşi periculoasă. Aerul a conţinut focul într-o masă concentrată de distrugere.

1 1 k „/ A 11 1 w – 1 – I 1

Coloana străbătu câmpul de luptă, topind piatra de dedesubt şi declanşând cadavrele în flăcări. O fâşie uriaşă de ceaţă a dispărut cu un şuierat, iar pământul s-a cutremurat în timp ce coloana s-a arat în partea laterală a peretelui văii unde canalul inamic – Aviendha nu putea decât să presupună că era unul dintre Părăsiţi, din forţa ei – atacase spatele. Rândurile lui Aiel.

— A 1 1 1” îi w – i i. W i

Aviendha a eliberat ţesătura, cu pielea lipită de sudoare. Din peretele văii se ridica o coloană neagră de fum mocnit. Stâncă topită se prelingea pe panta. Ea a crescut nemişcată, aşteptând, alertă. Puterea Unică din interiorul ei a început de fapt să se *încordeze*, de parcă ar încerca să scape de ea. Asta pentru că o parte din energia pe care ea a folosit-o provenea de la bărbaţi? Niciodată înainte Puterea Unică nu părea să vrea să o distrugă.

Ea a avut doar un scurt avertisment: un moment frenetic de canalizare de pe cealaltă parte a văii, urmat de un vânt enorm.

Aviendha a tăiat acel vânt în centru cu o ţesătură invizibilă

de mărimea unui copac mare de pădure. A următo cu o altă rafală de foc, de data aceasta mai controlată. Nu, nu a îndrăznit să folosească balefire. Rand o avertizase. Asta ar putea lărgi Alezajul, ar putea sparge cadrul realităţii într-un loc în care acea membrană era deja subţire.

Duşmanul ei nu avea aceeaşi restricţie. Următorul atac în 7 – i i w/k7. W-i7. *11

al femeii a venit ca o bară încinsă, lipsind de aproape Aviendha – găurind prin aer la un deget de la capul ei – înainte de a lovi peretele foriei din spate. Focul a tăiat o fâşie largă de piatră şi cărămidă de pe zid, iar clădirea s-a prăbuşit într-un izbucnire.

Buna scăpare, se gândi Aviendha, aruncându-se la pământ. „Împrăştiat!” le ordonă ea celorlalţi. „Nu-i da ţinte bune!” Ea a canalizat, stârnind aerul pentru a crea o furtună de praf şi moloz în faţa lor. Apoi a folosit o ţesătură pentru a masca faptul că se ţinea de Puterea Unică şi pentru a o ascunde de inamicul ei. Ea se ghemui ghemuită în spatele unei acoperiri din apropiere: un morman de zgură şi bucăţi de fier sparte, aşteptând să fie topite.

Balefire lovi din nou, lovind pământul pietros unde fusese înainte. A spart piatra la fel de uşor ca o suliţă a trecut printr-un pepene galben. Însoţitorii lui Aviendha se adăpostiseră cu toţii şi au continuat să-i hrănească puterile. O asemenea *putere*. A fost distragerea atenţiei.

Ea a judecat sursa atacurilor. „Fiţi gata să urmaţi”, le spuse ea celorlalţi, apoi făcu o poartă spre punctul în care începuse ţesătura. „Vino după mine, dar adăposteşte-te imediat!”

Ea a sărit, cu fustele zbârnâind, Puterea Unică ţinută ca un

tunet cumva cuprins. Ea a aterizat pe o pantă cu vedere la câmpul de luptă. Mai jos, Fecioare şi bărbaţi s-au luptat cu trollocii; părea ca şi cum Aielul reţine o mare inundaţie neagră.

Aviendha nu a pierdut timp pentru mai mult decât pentru o privire rapidă. Ea a săpat în pământ cu o ţesătură primordială de Pământ şi a rupt o bucată de piatră de mărimea unui cal, aruncând-o în aer. Grinda care a venit după ea o secundă mai târziu a lovit bucăţica de stâncă.

Balefire era o suliţă periculoasă de mânuit. Uneori s-a tăiat, dar dacă a lovit un obiect distinct – o persoană, de exemplu – a făcut ca întregul lucru să clipească şi să dispară. Focul a ars bucăţică din existenţă a lui Avie ndha într-o clipită, scăzând pete de praf strălucitor care au dispărut curând. În spatele ei, bărbaţii şi femeile din cercul ei s-au repezit prin poarta ei şi s-au adăpostit.

Aviendha abia a avut timp să observe că în apropiere au apărut crăpături în stâncă. – Crăpături care păreau să privească în jos în întuneric. În timp ce bara de lumină a dispărut în viziunea lui Aviendha, ea a eliberat o coloană de foc arzând. De data aceasta, ea s-a întâlnit cu carne, ardând o femeie zveltă, cu piele aramie, într-o rochie roşie. Alte două femei din apropiere au înjurat, îndepărtându-se. Aviendha a lansat un al doilea atac asupra celorlalţi.

Unul dintre cei doi – cel mai puternic – a făcut o ţesătură cu atâta pricepere şi viteză, încât Aviendha abia o zări. Ţesătura a urcat în faţa coloanei ei de foc, iar rezultatul a fost o explozie de abur năucitor. Focul lui Aviendha a fost stins, iar ea a gâfâit, orbit temporar.

Instinctele de luptă au preluat controlul. Ascunsă de norul

de abur, ea a căzut în genunchi, apoi s-a rostogolit în lateral în timp ce apuca o mână de pietre şi le arunca departe de ea pentru a crea o distragere a atenţiei.

A mers. În timp ce clipi din lacrimi din ochi, o bară încinsă se izbi de sunetul stâncilor. Acele crăpături întunecate se răspândesc mai departe.

Aviendha a suflat aburul cu o ţesătură de Aer, în timp ce tot clipea lacrimile. Vedea destul de bine pentru a distinge două forme negre ghemuite în apropiere pe stânci. Unul s-a întors spre ea, a icnit – văzând ţesăturile de atac pe care le făcea Aviendha – apoi a *dispărut*.

Nu era nicio poartă. Persoana părea să se plieze pe ea însăşi, iar Aviendha nu simţea nicio canalizare. Ea a simţit altceva, un leşin… *ceva*. Un tremur în aer care nu era în întregime fizic.

„Nu!” spuse a doua femeie. Doar o neclaritate în ochii plini de lacrimi ai Aviendhai. „Nu…”

Vederea lui Aviendha s-a limpezit suficient pentru a distinge trăsăturile femeii – o fată lungă şi părul negru – când ţesătura ei a lovit-o pe femeie. Femeii i-au smuls membrele din corp. Un braţ mocnit se învârtea în aer, creând un vârtej de fum negru înainte de a lovi în apropiere.

Aviendha tuşi, apoi eliberă cercul. „Vindecare!” spuse ea, luptându-se să se ridice în picioare.

Bera Harkin a ajuns prima ei, iar o ţesătură Vindecătoare a pus-o pe Aviendha să tremure. Gâfâia, iar pielea ei înroşită – ochii ei zgâriti – au fost reparate. Ea a dat din cap în semn de mulţumire Berii, pe care acum o putea vedea clar.

În faţa ei, Sarene şi Aes Sedai cu o fată în lacrimă şi

7 /K I – *7 /K j 7 – 17

numeroase împletituri întunecate – s-au apropiat de cadavrele pe care le făcuse Aviendha, cu Garderul ei Vialien aproape de ea. Ea clătină din cap. „Duhara şi 1 – 1 1 – T\ 111// 7

Falion. Dreadlords acum”.

„Există o diferenţă între Dreadlords şi Black Ajah?” întrebă Amys.

— Desigur, spuse Sarene pe un ton calm.

În apropiere, ceilalţi încă depneau Puterea Unică, aşteptând un alt atac.

Aviendha nu credea că va exista unul. Auzise acel gâfâit de surpriză, simţise panica în felul în care ultima femeie – cea mai puternică dintre cele trei fugise. Poate că nu anticipase că se va confrunta atât de repede cu o rezistentă atât de puternică.

x 1 – I – 1 /v i 1 i *e* 11*

Sarene a lovit cu piciorul într-un braţ care fusese al lui Falion. „Mai bine să-i fi luat în viaţă pentru a fi interogaţi. Sunt sigur că am fi putut afla identitatea acelei a treia femei. A recunoscut-o cineva?”

Membrii grupului au clătinat din cap. – Nu era nimeni de pe lista Black Ajah care a scăpat, spuse Sarene, luând braţul Gardienului ei. Are o fată distinctă atât de bulboasă şi lipsită de orice calităţi de farmec. Sunt sigur că mi-aş aminti de ea”.

„Era puternică, a spus Aviendha. Foarte puternic”. Aviendha ar fi ghicit-o ca fiind una dintre Părăsiţi. Dar acesta cu siguranţă nu fusese Moghedien şi nu se potrivea cu descrierea lui Graendal.

„Ne vom împărţi în trei cercuri”, a spus Aviendha. „Bera îl va conduce pe unul dintre ei, Amys şi eu pe ceilalţi. Da, acum *putem* face cercuri mai mari de treisprezece, dar pare o risipă. Nu am nevoie de atâta putere ca să ucid. Unul dintre grupurile noastre u va ataca pe trollocu de mai jos. Ceilalţi doi vor evita canalizarea şi vor ascunde vizionarea în apropiere. În acest fel, îl putem determina pe canalul inamic să presupună că sunt încă într-un cerc mare, iar ceilalţi doi o pot lovi din lateral când vine să atace.

Amys a zâmbit. Ea a recunoscut asta ca fiind o tactică de baza a raidului Maiden. Nu părea sa urmeze ordinele lui Aviendha, acum ca enervarea faţa de prezumţia lui Rand dispăruse. De fapt, dacă ceva, ea şi ceilalţi patru înţelepţi păreau mândri.

Pe măsura ce echipa lui Aviendha a ascultat, ea a simţit mai multă canalizare pe câmpul de luptă. Lui Cadsuane şi celor care o urmau le plăcea să se considere în afara ordinelor lui Rand. Au luptat în timp ce un alt grup de Aes Sedai şi Asha man ţinea porţi deschise pentru a trece prin armatele Domani şi Tairen.

Prea mulţi oameni care canalizează totul. Avea să devină dificil să identifici un atac al unuia dintre Părăsiţi.

„Trebuie să amenajam un teren de călătorie”, a spus Aviendha. „Şi păstraţi un control strict asupra cine va canaliza şi unde. Astfel, vom putea spune într-o clipă când simţim canalizarea dacă ceva nu este în regulă”. Ea şi-a ridicat mana la cap. „Va fi foarte greu de organizat”. În apropiere, zâmbetul lui Amys se lărgi. *Acum eşti la comanda*, *Aviendha*, păru să spună acel zâmbet. *Iar durerile de cap ale conducerii sunt ale tale să le suporţi*.

Rand al’ Thor, Dragonul Renăscut, s-a întors de la Aviendha şi le-a lăsat pe ea şi pe Ituralde în lupta lor. Avea unul diferit la care să se alăture.

În sfârşit, venise momentul.

S-a apropiat de baza muntelui Shayol Ghul. Deasupra, o gaură neagra s-a înfipt în faţa muntelui, singura cale de a ajunge la Groapa Doom-ului. Moiraine i s-a alăturat, trăgându-şi şalul ondulat, cu franjuri albastru prinzându-şi v vântul. „Ţine minte. Acesta nu este Bore, aceasta nu este închisoarea Dark Ones. Acesta este doar locul în care atingerea lui este cea mai puternică asupra lumii. El deţine controlul aici”.

„El atinge întreaga lume acum, într-o măsura sau alta”, a spus Rand.

„Şi astfel atingerea lui aici va fi mai puternică”.

Rand dădu din cap, punând mâna pe pumnalul pe care îl purta la centură. „Fără canalizare până nu lovim direct pe Cel întunecat. Dacă se poate, aş evita o luptă ca cea pe care am avut-o la curăţenie. Ceea ce vine va necesita toată puterea mea”.

Nynaeve dădu din cap. Purta bijuteriile ei *angreal* şi *ter angreal* peste o rochie galbenă, una mult mai frumoasă decât şi-ar fi permis vreodată în timpul zilelor lor petrecute pe cele două râuri. Îi părea ciudat fără împletitură, cu părul abia până la umeri. Părea cumva mai în vârstă. Asta nu ar trebui să fie. Împletitura era un simbol al vârstei şi maturităţii în cele două râuri. De ce ar trebui Nynaeve să arate mai bătrân fără ea?

Thom se apropie de Rand, strâmbându-şi ochii spre gaura din stâncă.

— Bănuiesc că nu intru cu tine.

Moiraine se uită la el, strângând buzele.

— Cineva va trebui să păzească intrarea în peşteră, soţia mea, spuse Thom. „Acea corvoadă de acolo chiar lângă deschidere are o vedere excelentă asupra câmpului de luptă. Pot să urmăresc bătălia de mai jos, poate compun o baladă bună sau două”.

Rand a zâmbit la scânteia de umor din ochii lui Thom. Stăteau la marginea timpului însuşi şi Thom Merrilin şi-a găsit totuşi un zâmbet.

TA 7 1 – I – /K/K. /K re1 1 1

Deasupra lor, nori întunecaţi se învârteau, vârful Shayol Ghul axa lor. Întunericul a atacat soarele până când aproape că a dispărut, acoperit în întregime, într-o uitare X w X X z X

totală.

Forţele lui Rand s-au oprit, privind îngrozite la cer, şi chiar şi trollocii se opriră, mârâind şi ţipând. Dar pe măsură ce soarele ieşea încet din captivitate, lupta aprigă a 1 1 1 11 1 T * – I – Îl reluat în valea de dedesubt. Îşi anunţa intenţiile, dar pumnalul îl va proteja de ochii întunecatului. Vond Lumina, liderii Umbrei s-ar concentra asupra bătăliei şi ar presupune că Rand va aştepta rezultatul ei înainte de a lovi.

„Acum?” întrebă Nynaeve, uitându-se în sus pe poteca îngustă şi pietroasă către cavernă.

Rand a dat din cap şi a condus drumul înainte. Un vânt trandafir, biciuindu-le pe cei patru în timp ce urcau pe potecă. Îşi alesese hainele în mod deliberat. Haina lui roşie, brodată cu mâneci cu spini lungi şi stârci aurii la guler, era geamănul unuia dintre cei pe care Moiraine îi aranjase să-i

primească la Fal Dara. Cămaşa albă, împletită în faţă, era din marca Two Rivers. *Callander* pe spate, cu sabia lui Laman la sold. Trecuse mult timp de când alesese să poarte asta, dar se simţea potrivit.

— R r/K – 1 1 7 1 X – j – 1 1 /Vi 1

Vânturile l-au bătut, amenmţându-l că îl vor arunca de la înălţimi. A împins înainte oricum, urcând dealul abrupt, strângând din dinţi împotriva durerii din lateral. Timpul părea să aibă mai puţin înţeles aici şi se simţea ca şi cum ar fi mers zile întregi când a ajuns în zona plată dinaintea cavernei. Se întoarse, sprijinindu-se cu o mână de stânca gura deschisă şi privi valea.

Forţele lui din vale păreau atât de fragile, atât de neînsemnate. L-ar putea ţine suficient de mult?

„Rand…” spuse Nynaeve, luându-l de braţ. „Poate că ar trebui să te odihneşti”.

w. – 1** 1 /V” ’1 T” 1 1 *

se uită în jos, urmărindu-i ochii pe lângă el. Rana lui, rana veche, se deschisese din nou. A simţit sânge în interiorul cizmei. Îi alergase pe lateral, pe picior, iar când şi-a mişcat piciorul, a lăsat în urmă o amprentă sângeroasă.

Sânge pe stânci…

Nynaeve duse o mână la gură.

— Trebuie să se întâmple, Nynaeve, spuse Rand. „Nu o poţi opri. Profeţia nu spune nimic despre mine că trăiesc prin asta. Mereu mi s-a părut ciudat, nu-i aşa? De ce ar vorbi despre sânge, dar nu despre ce urmează?” A clătinat din cap, apoi l-a dezvelit pe *Cailandor* din spate. „Momame, Nynaeve, vrei să-mi împrumuţi puterea şi să-mi faci un *jj f f* cerc?”

— Îţi doreşti ca unul dintre noi să conducă, spuse Moiraine ezitant, ca să poţi folosi asta în siguranţă?

— Nu plănuiesc să fiu în siguranţă, spuse Rand. „Un cerc, te rog”.

Cele două femei schimbară o privire. Atâta timp cât conducea cercul, altul putea să lovească şi să preia controlul asupra lui. Niciunul nu i-a plăcut cererea, evident. Nu era sigur dacă ar trebui să fie mulţumit că cei doi începuseră să se înţeleagă – poate, în schimb, ar trebui să-şi facă griji că ei fac echipă împotriva lui.

Părea un gând din zile mai simple. Zile mai uşoare. Zâmbi ironic, dar ştia că zâmbetul nu alungea la ochi. Moiraine şi Nynaeve l-au hrănit cu puterea lor, iar el a acceptat-o. Thom o sărută pe Moiraine, apoi toţi trei s-au /v J x – W1 1 ** 1 1 – C I X 1 7 A 1

Întors să privească deschiderea din faţa lor. A condus înapoi în jos, spre baza muntelui şi groapa de foc care era cel mai apropiat lucru pe care lumea îl cunoştea de locuinţa celor întunecaţi.

ura L cu propriul sânge. *Nu voi ieşi din această groapă cu viaţă*, se gândi el.

Nu-i mai păsa. Supravieţuirea nu era scopul lui. Nu mai r? 1 1 1 1

fusese de ceva vreme.

El a vrut să facă asta corect. Trebuia *să* facă asta corect. A fost momentul potrivit? Se plănuise suficient de bine?

ESTE TIMPUL. LĂSAŢI SARCINA SA SE ASUPRA.

Vocea vorbea cu inevitabilitatea unui cutremur, cuvintele vibrând prin el. Mai mult decât sunet în aer, cu mult mai mult, cuvintele rosteau parcă de la un suflet la altul.

Momame gâfâi, cu ochii deschizându-se larg.

Rand nu a fost surprins. Mai auzise această voce o dată şi şi-a dat seama că se aşteptase la ea. Sperând în asta, cel puţin.

„Mulţumesc”, şopti Rand, apoi păşi înainte în tărâmul întunericului, lăsând urme de sânge în urmă.

A Ignora Prevestirile

Fortuona, împărăteasa Imperiului Seanchan, şi-a studiat soţul în timp ce acesta dădea ordine forţelor lor. 1 – 1 /. – P 1 I 1 – 1 – 1 – 1 1 – 7 A. v.

Erau aranjaţi în afara palatului din Ebou Dar, iar ea însăşi s-a aşezat pe un tron mobil elaborat, echipat cu stâlpi în partea de jos, astfel încât să poată fi purtată de o duzină de soldaţi.

— P 7 1 /v I I I – 1 1 I – „.

Tronul i-a împrumutat măreţia, dar a dat şi o iluzie de imobilitate. Un asasin ar presupune că nu se poate mişca repede în timp ce purta mătasea ei formală, rochia ei drapându-se în faţă şi prăbuşindu-se spre pământ. Ar fi fost surprinşi, atunci, că ea s-ar putea elibera de hainele exterioare cu o mişcare a încheieturii mâinii.

— A schimbat, cel mai mare”, i-a spus Beslan. „Şi totuşi nu

a făcut-o. Nu mai ştiu ce să fac cu el”.

„El este ceea ce ne-a trimis Roata”, a răspuns Fortuona. „Te-ai gândit la ce vei face?”

T” > L” i – j. – i. I

Beslan ţinea ochii înainte. Era impetuos, adesea i 1 7 i – 1 1” – 1J 1 -! li guvernat de emoţiile lui, dar nu mai mult decât ceilalţi Altarani. Erau un popor pasionat şi făceau o bună completare Imperiului acum că erau îmblânziţi

X V, X >

corespunzător.

— Voi face ceea ce mi s-a sugerat, spuse Beslan, cu faţa înroşită.

— Înţelept, spuse Fortuona.

„Fie ca tronul să rămână pentru totdeauna”, a spus Beslan. „Şi să-ţi continue respiraţia atât de mult, cel mai mare”. Se înclină, retrăgându-se să facă ce trebuia. Fortuona putea să meargă spre război, dar acestea erau pământurile lui Beslan de guvernat. Şi-a dorit atât de mult să facă parte din luptă, dar acum a înţeles că este nevoie de el aici.

Selucia îl privi plecând, dând din cap în semn de aprobare. *Acela devine un atu puternic pe măsură ce învaţă reţinerea corespunzătoare*, a semnat ea.

Fortuona nu spuse nimic. Moţiunile Seluciei aveau o implicaţie, una pe care Fortuona ar fi ratat-o, cu excepţia asocierii lor îndelungate. Beslan *învăţa*. Alţi bărbaţi, însă.

Mat a început să înjure o furtună din apropiere, adunat cu comandanţii Seanchan. Nu putea auzi exact ce-l declanşase. Ce făcuse ea în jugul de el?

Am urmat prevestirile, se gândi ea.

Îl surprinse aruncând o privire spre ea înainte ca el să se întoarcă la deliriorul lui. Ar trebui *să* fie învăţat să se reţină, dar să-l înveţe... ar fi greu. Mult mai dificil decât fusese predarea lui Beslan. Cel puţin Selucia nu şi-a spus condamnările cu voce tare. Femeia era acum vorbitoarea de adevăr a Fortuonei, deşi Fortuna simţea că Selucia găsea poziţia strigătoare. Ea ar prefera să rămână doar Vocea Fortuonei. Poate că prevestirile i-ar arăta pe Fortuona pe altcineva potrivit ca vorbitor de adevăr.

Oare chiar facem cum spune el? Selucia a semnat.

Lumea asta e haos, a semnat Fortuona. Nu un răspuns clar. Ea nu a vrut să dea răspunsuri clare în acest moment. Selucia avea să înţeleagă sensul.

Seanchan a spus în mod obişnuit „fie ea să trăiască pentru totdeauna” în ceea ce priveşte împărăteasa. Pentru unii, era o banalitate sau un simplu ritual de loialitate. Fortuona văzuse întotdeauna mult mai mult. Acea frază a încapsulat puterea Imperiului. O împărătească trebuia să fie vicleană, puternică şi pricepută pentru a supravieţui. Doar cei mai în formă au meritat să stea pe Tronul de Cristal. Dacă unul dintre fraţii ei, sau un membru al înaltului Sânge precum Galgan, a reuşit să o omoare, atunci moartea ei a servit Imperiului – pentru că, evident, fusese prea slabă pentru a-l conduce.

Să trăiască pentru totdeauna. Fie ca ea să fie suficient de puternică pentru a trăi pentru totdeauna. Fie ca ea să fie suficient de puternică pentru a ne conduce la victorie. Ea *ar* aduce ordine în această lume. Acesta era scopul ei.

Matrim trecu pe lângă terenul de adunare al armatei, trecând la zece paşi înaintea tronului Fortuonei. Purta o

uniformă de mare general imperial, deşi nu bine. A continuat să strângă pânzele de paltron de lucruri. Regaliile unui înalt general erau menite să dea autoritate purtătorului, să-i sporească graţia în timp ce pânza se ondula ca răspuns la mişcările sale atente. Pe Matrim, era ca şi cum ai înveli un cal de curse în mătase şi te-ai aştepta să alerge. Avea un fel de har, dar nu era graţia curţii.

Comandanţi mai mici i-au urmat. Matrim a derutat 1 a 7 r* i – i – i i i – i – i i

Sângele. Asta a fost bine, deoarece i-a ţinut dezechilibrat. Dar el a reprezentat şi dezordinea, cu căile lui aleatorii şi cu junghiurile constante la autoritate. Fortuona reprezenta ordinea şi ea se căsătorise cu *haosul însuşi*. La ce se gândise ea?

— Dar ce rămâne cu oamenii de la mare, Alteţă? spuse generalul Yulan, oprindu-se lângă Matrim în faţa Fortuonei.

— Nu-ţi mai face griji pentru nenorociţii de oameni ai mării, *se* răsti Matrim. „Dacă mai rosteşti cuvintele Z-X *11 *JJ* 1 L L – 7 /V 1

„Oameni de la mare” încă o dată, te voi spânzura de unghiile picioarelor de unul dintre acele *războaie* pe care zbori şi te voi trimite la Shara”.

Yulan părea perplex. „Alteţă, eu.

S-a oprit în timp ce Mat a strigat: „Savara, conducem cu ştiuci, nu cavalerie, idiotule iubitoare de capre! Nu-mi *pasă* dacă cavaleria crede că poate face o treabă mai bună. Cavaleria crede mereu asta! Ce eşti tu, o mare Doamnă Tairen? Ei bine, te voi numi unul onorific dacă ţii aşa!”

Matrim se îndreptă în fugă spre Savara, care îşi şedea calul cu braţele încrucişate, nemulţumită pe faţa ei

întunecată. Yulan, lăsat în urmă, părea complet uluit. „Cum se atârnă o persoană de unghiile de la picioare?” întrebă Yulan, destul de încet încât Fortuona abia a auzit. „Nu cred că este posibil. Unghiile s-ar rupe”. S-a îndepărtat, clătinând din cap.

În lateral, Selucia a semnat, *Atenţie*. *Galgan se apropie*.

Fortuona s-a pregătit în timp ce căpitanul general Galgan a urcat. Purta mai degrabă armură neagră decât o uniformă ca a lui Mat şi o purta bine. Comandant, aproape falnic, el era cel mai mare rival al ei şi cea mai puternică resursă a ei. Orice om în poziţia lui ar fi un rival, desigur. Acesta a fost modul de lucru – modul potrivit de lucru.

Matrim nu ar fi niciodată un rival. Ea încă nu ştia cum să se gândească la asta. O bucată din ea – mică, dar nu lipsită de forţă – a crezut că ar trebui să-l pună deoparte tocmai din acest motiv. Nu era Prinţul Corbilor un control asupra împărătesei, pentru a o menţine puternică, oferind o ameninţare constantă? *Sarabat shaiqen n-ai batin prast*. O femeie era cea mai ingenioasă cu un cuţit la gât. Un proverb rostit de Varuota, stră-stră-străbunica ei.

Ar ura să o ocupe pe Matrim. Oricum, nu putea până când nu avea un copil lângă el – ar fi ignorat prevestirile să facă altfel.

Era un om atât de ciudat. De fiecare dată când credea că îl poate anticipa, s-a dovedit că se înşela.

„Cel mai mare”, a spus Galgan, „suntem aproape gata”.

„Prinţul Corbilor este nemulţumit de întârzieri”, a spus ea. „Se teme că ne alăturăm bătăliei prea târziu”.

„Dacă Prinţul Corbilor are vreo înţelegere *reală* a armatelor şi a câmpurilor de luptă”, a spus Galgan, tonul său indicând

că nu credea că aşa ceva este posibil, „el va realiza că deplasarea unei forţe de această dimensiune necesită un efort nu mic”.

Până la sosirea lui Matrim, Galgan fusese membrul cu cel mai înalt rang al Sângelui din aceste ţări, în afară de Fortuona însăşi. Nu i-ar plăcea să fie înlocuit brusc. Până în prezent, Galgan avea comanda armatelor lor – iar Fortuona intenţiona să-l lase să continue să conducă. Azi mai devreme, Galgan l-a întrebat pe Mat cum le-ar aduna forţele, iar Mat a considerat o sugestie să facă exact asta. Prinţul Corbilor a păşit să dea ordine, dar nu a *poruncit*. Nu este pe deplin; Galgan putea să-l oprească cu un cuvânt.

El n-a făcut. Evident, dorea să vadă cum a gestionat Mat comanda. Galgan îl privi pe Mat, cu ochii mijiţi. Nu ştia pe deplin cum se potriveşte Prinţul Corbilor în structura de comanda. Fortuona nu a luat încă o decizie în acest sens.

În apropiere, o rafală de vânt a dus puţin praf. A scos la iveală craniul mic al unei rozătoare, care se uită de pe pământ. Un alt prevestire. Viaţa ei fusese plină de ei în ultima vreme.

Acesta era un semn de pericol, desigur. Parcă se plimba prin ierburi adânci, trecând între *loparul pândit* şi printre gropi săpate pentru a-i prinde pe neprevăzuţi. Dragonul Renăscut îngenunchese în faţa Tronului de Cristal, iar semnul florilor de piersic – cel mai puternic semn pe care îl cunoştea – îl însoţise.

Trupele trecură pe lângă, ofiţerii strigând ordine la timp către trepte. Apelurile *raken* păreau cronometrate în ritmul picioarelor care cădeau. Acesta era ceea ce avea să plece pentru un război necunoscut în ţări pe care abia le

cunoştea. Terenurile ei de aici ar fi practic neapărate, un străin de loialitate proaspăt bătută la comandă.

Mare schimbare. Deciziile ei ar putea pune capăt domniei ei şi, într-adevăr, Imperiului însuşi. Matrim nu a înţeles asta.

— *Mi consoarta*, semnă Fortuona, atingând cotiera tronului ei.

Selucia a dat ordinul unui mesager. După puţin timp, Mat s-a urcat pe cal. Refuzase cadoul unuia nou, pe bună dreptate. Avea un ochi mai bun pentru carnea de cal decât însuşi maestrul de grajd imperial. Încă. Sâmburi. Ce nume prostesc.

Fortuona se ridică. Imediat, cei din apropiere s-au înclinat. Galgan descălecă şi căzu în genunchi. Toţi ceilalţi s-au prosternat la pământ. Împărăteasa în picioare pentru a proclama însemna un act al Tronului de Cristal.

— Sânge şi cenuşă, spuse Matrim. „Mai închinăciuni? Oameni buni, nu aveţi nimic mai bun de făcut? M-aş putea gândi la câteva zeci de lucruri, dacă nu poţi”.

În lateral, îl văzu pe Galgan zâmbind. Credea că ştie ce avea de gând să facă. El a greşit.

„Te numesc Knotai, pentru că eşti un aducător de distrugere pentru duşmanii Imperiului. Lasă noul tău nume să fie rostit doar de acum în eternitate, Knotai. Proclam că Knotai, Prinţul Corbilor, va primi rangul de Rodholder în armatele noastre. Să fie publicat ca testamentul meu”.

Suport de tiia. Însemna că, dacă Galgan ar cădea, Mat ar avea comanda. Galgan nu mai zâmbea. Ar trebui să vegheze peste umăr, ca nu cumva Mat să-l învingă şi să

— A T t z /

preia controlul.

Fortuona se aşează.

„Knotai?” spuse Knotai.

Ea s-a uitat la el. *Ţine-ţi limba*, *pentru o dată*, se gândi ea la el. *Vă rog*.

„Îmi place cam”, a spus Knotai, întorcându-şi calul şi plecând la trap.

Galgan îşi recăpătă şaua.

— Va trebui să înveţe să îngenuncheze, mormăi generalul, apoi îşi dădu calul înainte.

A fost o infracţiune cât se poate de mică, deliberată şi calculată. Galgan nu adresase cuvintele direct lui Fortuona, ci se comportase ca şi cum ar fi fost doar un comentariu pentru el însuşi. El a ocolit numirea ei Cea mai mare.

A fost suficient să o facă pe Selucia să mârâie încet şi să-şi mişte degetele într-o întrebare.

Nu, a semnat Fortuona, *avem nevoie de el*.

Încă o dată, Knotai nu părea să-şi dea seama ce făcuse şi de riscul inerent. Galgan ar trebui să se consulte cu el asupra planurilor lor de luptă; Rodholderul nu putea fi lăsat în afara întâlnirilor, deoarece trebuia să fie gata să preia controlul în orice moment. Galgan ar trebui să-i asculte sfaturile şi să-l încorporeze.

Ea a pariat pe prinţul ei în acest sens, sperând că el va putea manifesta din nou geniul neaşteptat în luptă care îl – 1 1 T – i 1 T-Z” 1

Impresionase atât de mult pe Furyk Karede.

Acest lucru este îndrăzneţ, a spus Selucia. *Dar dacă eşuează*?

Nu vom da greş, a răspuns Fortuona, *căci aceasta este Ultima Bătălie*.

Modelul îl pusese pe Knotai în faţa ei, o împinsese în braţele lui. Dragonul Renăscut văzuse şi spusese adevărul despre ea – cu toată iluzia ordinii, domnia ei era ca o stâncă grea echilibrată pe cel mai mic punct. Era întinsă subţire, domnind peste pământuri neobişnuite cu disciplina. Trebuia să-şi asume mari riscuri pentru a aduce ordine în haos.

Ea spera ca Selucia să vadă aşa şi să nu o denunţe public. Fortuona chiar ar trebui să găsească o nouă Voce sau să numească pe altcineva ca vorbitor de adevăr. A avea o persoană să ocupe ambele roluri a atras critici în instanţă. Aceasta

Knotai s-a întors brusc, ţinându-se de pălărie. „Tuon!”

De ce îi este atât de greu să înţeleagă numele? întrebă Selucia cu o mişcare din degete. Fortuona aproape că putea citi suspinul din acele mişcări. „Knotai?” întrebă Fortuona. „Poţi să te apropii”.

„La dracu’ de bine”, a spus Knotai, „din moment ce sunt deja aici. Tuon, trebuie să ne mutăm *acum*. Cercetaşii tocmai s-au întors. Armata lui Egwene are probleme”.

Yulan s-a urcat chiar în spatele lui Knotai, apoi a descălecat şi s-a închinat complet până la pământ.

— I – 1 – 7- i-i îi T-i i 1 r k

— Ridică-te, spuse Fortuona. „Este adevărat?”

„Armata *marath damane* a suferit o înfrângere gravă”, a spus Yulan. „Pumnii Raiului care se întorc îl descriu în detaliu. Armatele lui Amyrlin sunt împrăştiate, frământate şi se retrag cu viteză”.

Galgan se oprise în apropiere pentru a primi un mesager, fără îndoială că primise un raport similar. Generalul se uită la ea.

„Ar trebui să ne mutăm pentru a sprijini retragerea lui Egwene”, a spus Knotai. „Nu ştiu ce este un Rodholder, dar după cum reacţionează toată lumea, cred că înseamnă că am controlul armatelor”.

— Nu, spuse Fortuona. „Eşti al treilea. În spatele meu. În spatele lui Galgan”.

„Atunci poţi comanda o mutare chiar acum”, a spus Knotai. „Trebuie să plecăm! Egwene este călcată în picioare”.

„Cate *marath damane* sunt?” întrebă Fortuona.

„Am urmărit această armată”, a spus Yulan. „Sunt sute. Întreaga Turnul Alb care a rămas. Sunt epuizaţi, fiind împinşi de o nouă forţă, una pe care nu o recunoaştem”.

A – f *fi z* A *f*

„Tuon…” a avertizat Mat.

Mare schimbare. Deci acesta era sensul semnificaţiei Dragonului. Fortuona ar putea să intre şi toate acele *damane* ar fi ale ei. Sute şi sute. Cu această forţă, ea ar putea zdrobi rezistenţa la conducerea ei înapoi în Seanchan.

A fost Ultima Bătălie. Lumea a atârnat de deciziile ei. Era cu adevărat mai bine să-i sprijine pe aceşti *marath damane* în lupta lor disperată aici, sau ar trebui să folosească şansa de a se retrage în Seanchan, de a-şi asigura stăpânirea acolo, apoi de a învinge Trollocii şi Umbra cu puterea Imperiului?

— Ţi-ai dat cuvântul, spuse Knotai încet.

„Am semnat un tratat”, a spus ea. „Orice tratat poate fi încălcat, în special de către împărăteasa”.

„Unele împărătese ar putea să facă asta”, a spus Knotai.

„Dar nu tu. Dreapta? Lumină, Tuon. I-ai dat *cuvântul tău*”.

Ordine într-o mână – ceva cunoscut, ceva ce putea măsura – haos în cealaltă. Haos sub forma unui bărbat cu un singur ochi care cunoştea chipul lui Artur Hawkwing.

Nu-i spusese ea doar Seluciei că va paria pe el?

„Împărăteasa nu poate fi constrânsă de cuvintele de pe hârtie”, a spus Fortuona. „În orice caz… în acest caz, motivul pentru care am semnat tratatul rămâne şi este real. Vom proteja această lume în zilele sale cele mai întunecate şi vom distruge Umbra de la rădăcina ei. Generale Galgan, ne vei muta forţele pentru a-i proteja pe aceşti *marath damane*, deoarece vom avea nevoie de ajutorul lor pentru a lupta împotriva Umbrei. Knotai se relaxă. „Bun. Yulan, Galgan, hai să planificăm! Şi trimite după acea femeie, Tylee. Pare singurul general nenorocit de aici cu capul pe umeri. Şi”.

A continuat să vorbească, să plece, dând ordine pe care chiar ar fi trebuit să-i permită lui Galgan să le dea. Galgan o studie călare, cu chipul de necitit. El ar considera asta o greşeală gravă, dar ea avea prevestirile de partea ei.

Acei nori negri îngrozitori fuseseră tovarăşul lui Lan de mult prea mult timp. Se plictisise într-adevăr să-i vadă în fiecare zi, extinzându-se spre infinit în toate direcţiile, bubuind cu tunet ca mârâiturile din stomacul unei fiare flămânde.

— Norii par mai jos astăzi, spuse Andere, de pe cal, lângă Mandarb. „Fulgerul aterizează. Nu face asta în fiecare zi”.

Lan dădu din cap. Andere avea dreptate; arăta rău. Asta nu a schimbat nimic. Agelmar alesese locul pentru bătălia lor de lângă râul care urlă pe flancul lor vestic, folosindu-l

pentru a proteja acea parte. Dealurile din apropiere asigurau poziţii de arcaş, iar pe unul dintre acestea aşteptau Lan şi Andere.

t *r** i i t – 7 i i i ieA w în faţă, trollocii s-au adunat pentru un asalt. Aveau să vină în curând. Mai aproape, Agelmar plasase cavalerie grea în văi pentru atacuri de flancare odată ce trollocii au încărcat, cavaleria uşoară în spatele dealurilor pentru a ajuta cavaleria grea să se retragă când a venit momentul. Agelmar a continuat să mormăi că nu avea nicio ştiucă, deşi lipsa piciorului le-a facilitat retragerea cu succes.

Pentru tot binele pe care l-a făcut, se gândi Lan posomorât în timp ce studia marea aproape nesfârşita de Trollocs. Oamenii lui îşi aleseseră batalnle cu grijă, ucigând zeci de mii în timp ce pierzând doar mii, lăsând-o pe Shienar ars şi incapabil să susţină înaintarea Trollocului. Nimic din toate părea să fi contat.

Pierdeau aceasta lupta. Da, îi întârziaseră pe trolloci.

1 d * 1 1 – d – 1 1 I T 1

dar nu suficient de bine – şi nu suficient de mult. În curând aveau să fie prinşi în capcana şi distruşi, fără niciun ajutor din partea armata lui Elayne, care era presata la fel de rău.

1 T – w – „KT**

Cerul s-a întunecat. Lan ridica privirea tăioasa. Norii aceia erau încă acolo, dar au devenit mult mai de rău augur. Pământul a fost aruncat în umbra adânca.

— Păstrează-te, spuse Andere, ridicând privirea. „Cel întunecat a înghiţit cumva soarele? Va trebui să caram felinare ca să luptăm, chiar dacă este mijlocul zilei”.

Lan îşi puse mâna pe pieptar; sub armura, scrisoarea lui

Nynaeve se odihnea lângă inima lui. *Uşoara*! *Fie ca lupta ei să meargă mai bine decât a mea*. Mai devreme azi, ea şi Rand intraseră chiar în Pit of Doom.

Peste câmpul de luptă, canalizatorii obosiţi, trăgându-şi ochii de pe cerul înspăimântător de întunecat, au trimis lumini. Nu era prea mult de văzut, dar ar trebui să facă. Dar apoi întunericul s-a retras şi s-a întors lumina zilei, înnorata, aşa cum devenise de obicei.

— Aduna înalta Garda a lui Malkier, spuse Lan. Aşa se numeau protectorii lui. Era un vechi termen Malkieri pentru garda de lupta a regelui. Lan nu era sigur ce să creadă cu privire la faptul ca prinţul Kaisel, care era din Kandor, se considera unul.

Mulţi dintre Malkieri ai lui Lan aveau foarte puţin sânge Malkier adevărat – au venit la el ca o onoare mai mult decât orice altceva. Prinţul era o altă problemă. Lan îl întrebase pe el şi pe tovarăşii săi dacă ar trebui să înjure unui rege străin, oricât de prietenos ar fi.

lă singurul răspuns pe care îl primise a fost: „Malkier reprezintă Ţările de Graniţa în acest război, Dai Shan”.

— 1 1 71X? 1 7 – 11. Li I 1 – 1 – Fulgerul fulgera în apropiere; bubuitul tunetului lovi pe Lan ca pe un lucru fizic. Mandarb abia se amesteca. Animalul era din ce în ce mai obişnuit cu asemenea lovituri. Înalta Garda s-a adunat, iar Andere a luat steagul lui Lan, fixându-l în priza de pe şa lui, astfel încât să-l poată transporta, dar totuşi legana o sabie.

Ordinele lor au sosit de la Agelmar. Lan şi oamenii lui aveau să fie în mijlocul atacului. Odată ce trollocii au încărcat, cavaleria grea avea să lovească flancurile pentru a le întrerupe impulsul. Lan şi oamenii lui ar lovi creaturile

faţă în faţă.

După cum a preferat Lan. Agelmar ştia mai bine decât să încerce să-l mângâie. Lan şi trupele lui aveau să menţină terenul central înaintea dealurilor, forţând trollocii să lupte în aşa fel încât arcaşii să poată arunca salvă după salvă în rândurile lor din spate. Forţele Harrying aveau să fie ţinute în mare parte în rezervă, pentru a împiedica inamicul să mărture în jurul flancului lor drept; râul era în stânga lor, un factor natural de descurajare pentru trolloci. Un plan bun, dacă vreun plan ar putea fi considerat unul bun în faţa unor astfel de şanse copleşitoare. Totuşi, Agelmar nu făcea greşeli pe care Lan le putea vedea. S-a plâns de vise tulburi în ultima vreme, dar având în vedere războiul pe care l-au purtat, Lan ar fi fost mai îngrijorat dacă omul *nu ar fi* visat la moarte şi luptă.

ÎŢI 1 1 7 – X A J W – I

Trollocii au început să se mişte.

„Redirecţiona!” strigă Lan în timp ce trâmbiţele răsunau în aer, însoţite de tunete de sus.

La mică distanţă de zidurile din Cairhien, Elayne călărea Moonshadow de-a lungul liniilor din faţă; armata se formase conform planurilor de luptă ale lui Bashere, dar ea era îngrijorată.

O făcuseră. Un marş rapid în susul râului de-a lungul drumului pentru a ajunge la Cairhien în faţa armatei Trolloc. Elayne şi-a poziţionat forţele în partea de nord a Cairhienului, pentru a înfrunta armata Trolloc care venea din acea direcţie. Ea lăsase, de asemenea, unii dintre dragoni şi o companie de arcieri în aval pentru a descuraja trollocii care încercau să treacă râul acolo; s-ar retrage rapid spre

nord când va fi imposibil să împiedice inamicul să treacă.

Învinge armata înainte; apoi înfruntă-l pe cel din spate. Era singura lor şansă. Rudele erau epuizate; Elayne avea nevoie de multe porţi pentru a-şi muta oamenii. Oboseala lor însemna că Elayne nu va avea niciun canal în această luptă. Femeile ar fi greu să facă mici porţi către Mayene pentru a-i livra pe răniţi pentru vindecare.

X A 1 – X 1 – 11 7 X – 1 /V i

Armata lui Elayne era puţin mai mare decât cea a Shadowspawn, dar oamenii ei erau epuizaţi. În mijlocul anxietăţii unei bătălii ce urma, unii s-au prăbuşit în rândurile lor, cu ştiucile răsturnându-se înainte. Cei care au stat fermi aveau totuşi ochii înroşiţi. Mai aveau dragonii lui Aludra. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Elayne nu dormise cu o noapte înainte. Îşi petrecuse timpul căutând cuvinte inspiratoare, căutând ceva ce ar putea spune în ziua aceasta, care să aibă sens. Ce ai spus /V 1 i i 1 – 1 >*A* A

când totul se apropia de sfârşit?

L-a oprit pe Moonshadow în faţa liniei de soldaţi andorani. Cuvintele ei aveau să fie transmise, folosind ţesături, întregii armate. Elayne a fost surprinsă să vadă că unii dintre Aiel se apropiau să asculte. N-ar fi crezut că le-ar păsa de cuvintele unei regine a zonelor umede.

Ea a deschis gura să vorbească şi soarele a ieşit.

Elayne încremeni, privind în sus cu şoc. Norii se despărţiseră deasupra lor – făceau adesea când ea era aproape, într-un fel în care se manifesta legătura cu Rand – şi aşa că se aşteptase la un cer deschis şi lumină pentru această bătălie.

Soarele încă strălucea acolo sus, dar s-a ascuns. Ceva solid şi întunecat s-a rostogolit în faţa ei.

În toată armata ei, bărbaţii ridicau privirea, ridicând degetele în timp ce erau înghiţiţi de întuneric. Uşoară! Era greu să nu tremure.

A auzit strigăte prin armata. Lamentări, griji, strigăte de disperare. Elayne şi-a adunat încrederea şi a dat calul cu piciorul înainte.

„Acesta este locul”, a anunţat ea, sporindu-şi vocea cu Puterea Unică pentru a proiecta peste câmp, „unde vă promit că vom câştiga. Aici vă spun că zilele vor continua, că pământul se va reveni. Acesta este momentul în care vă promit că lumina se va întoarce, că speranţa va supravieţui, că vom continua să trăim.

Ea făcu o pauză. În spatele armatei, oamenii stăteau în vârful zidurilor oraşului Cairhien: copii, femei şi bătrâni care erau înarmaţi cu cuţite de bucătărie şi oale de aruncat, în cazul în care trollocii distrug armata şi vin în oraş. Abia fusese timp să-i contacteze; o forţă schelet de soldaţi păzea oraşul. Acum, figurile lor îndepărtate s-au înghesuit în timp ce întunericul mânca cerul.

Acei ziduri ofereau o falsa siguranţa; nu însemnau nimic când inamicul avea Dreadlords. Trebuia să învingă rapid armata Trolloc, nu să se ascundă şi să le permită să fie întărite de forţa mai mare de la sud.

A i 1 «7 w w i. l. – w nu i-l

— Ar trebui să vă liniştesc, le strigă Elayne bărbaţilor. „Dar nu pot! Nu vă voi *spune* că pământul va supravieţui, că Lumina va învinge. Procedând astfel, ar elimina responsabilitatea.

„Aceasta este datoria noastră! Sângele nostru care va fi vărsat în această zi. Am venit aici să luptăm. Dacă nu o facem, atunci pământul va muri! Lumina va cădea în Umbră. Aceasta nu este o zi pentru promisiuni goale. Sângele nostru! Sângele nostru este focul din noi. Astăzi, sângele nostru trebuie să ne conducă să învingem Umbra”.

Ea şi-a întors calul. Bărbaţii întoarseră privirea de la întunericul de deasupra, spre ea. Ea a ţesut o lumină, sus pe cer, deasupra ei, atrăgându-le atenţia.

„Sângele nostru este pasiunea noastră”, a strigat ea. „Prea mult din ceea ce aud de la armatele mele este despre rezistenţă. Nu putem doar să rezistam! Trebuie să le arătăm furia noastră, furia noastră, faţă de ceea ce au făcut. Nu trebuie să rezistăm. Astăzi, trebuie să *distrugem*.

„Sângele nostru este pământul nostru. Acest loc este al nostru şi îl revendicăm! Pentru taţii şi mamele noştri, pentru copiii noştri.

„Sângele nostru este viaţa noastră. Am venit să o dăm. Peste tot în lume, alte armate sunt împinse înapoi. Nu ne vom retrage. Sarcina noastră este să ne cheltuim sângele, să murim *înaintând*. Nu vom rămâne nemişcaţi, nu!

„Dacă vrem să avem din nou Lumina, trebuie să o *facem* a noastră! Trebuie să o revendicăm şi să aruncăm Umbra! El caută să te facă să disperi, să câştige această bătălie înainte de a începe. Nu îi vom oferi acea satisfacţie! Vom distruge această armată dinaintea noastră, apoi o vom distruge pe cea din spate. Şi de acolo, ne aducem sângele – viaţa, focul, pasiunea – celorlalţi care luptă. De acolo se răspândeşte la victorie şi Lumină!”

Sincer, nu ştia la ce fel de răspuns să se aştepte de la un

discurs pe câmpul de luptă. Le-a citit pe toate cele grozave, în special pe cele date de reginele din Andor. Când era mai mică, şi-a imaginat soldaţii aplaudând şi strigând – răspunsul dat unui vesel la o tavernă zbuciumată.

În schimb, bărbaţii i-au ridicat armele. Săbiile scoase, ştiucile ridicate, apoi se loviră înapoi de pământ. Aielul a scos nişte hoop, dar andoranii au privit-o cu ochi solemni. Ea nu îi inspirase la entuziasm, ci la determinare. Asta părea emoţia mai sinceră. Au ignorat întunericul de pe cer şi şi-au întors ochii spre poartă.

Birgitte a mers lângă calul ei.

— A fost destul de bine, Elayne. Când l-ai schimbat?”

Elayne se înroşi, gândindu-se la discursul pregătit cu grilă pe care îl memorase noaptea trecută, în timp ce i-l repeta lui Birgitte de o jumătate de duzină de ori. Fusese o lucrare de frumuseţe, cu aluzii la zicalele reginelor de-a lungul veacurilor.

Ea uitase fiecare cuvânt din el odată ce a venit întunericul. Acesta a ţâşnit în schimb.

— Hai, spuse Elayne, privind peste umăr. Armata Trolloc sosea vizavi de a ei. „Trebuie să mă mut în poziţie”.

„În poziţie?” întrebă Birgitte.

— Vrei să spui că trebuie să te întorci la cortul de comandă.

— Nu mă duc acolo, spuse Elayne, întorcându-l pe Moonshadow.

„Sânge şi cenuşă de sânge, nu eşti! eu…”

— Birgitte, se răsti Elayne. „Eu sunt la comandă, iar tu eşti soldatul meu. Vei *asculta*”.

Birgitte se dădu înapoi de parcă ar fi fost pălmuită.

— Bashere are cortul de comandă, spuse Elayne. „Sunt unul dintre puţinii canalizatori ai forţei pe care le are această armată şi voi fi atras şi încadrat înainte de a mă lăsa în luptă. Val cu uşurinţă o mie de soldaţi pe acest câmp de luptă”.

„Bebelele…”

„Chiar dacă Min nu ar fi avut această vizionare, tot aş insista să lupt. Crezi că fetele acestor soldaţi nu sunt în pericol? Mulţi dintre ei aliniază zidurile acelui oraş! Dacă eşuăm aici, vor fi *măcelăriţi*. Nu, *nu mă voi feri de pericol şi nu*, *nu* voi sta pe loc şi nu voi aştepta. Dacă crezi că este de datoria ta ca Gard al meu să mă opreşti, atunci voi rup această legătură chiar acum şi te voi trimite la altcineva! Nu am de gând să petrec Ultima Bătălie trântindu-mă pe şezlong şi bând lapte de capră!”

Birgitte a tăcut, iar Elayne şi-a simţit şocul prin legătura.

— Lumină, spuse în cele din urmă femeia. „Nu te voi opri. Dar vei fi de acord măcar să dai înapoi pentru salturile iniţiale cu săgeţi? Poţi face mai mult bine ajutând liniile unde sunt slăbite”.

Ea a permis lui Birgitte şi gărzilor ei să conducă înapoi spre un deal de lângă dragonii lui Aludra. Talmanes, Aludra şi echipajele lor aşteptau cu mai multă anxietate şi nerăbdare decât trupele obişnuite. Erau şi ei obosiţi, dar nu le folosiseră nici în timpul luptelor din pădure şi al retragerii. Astăzi a fost şansa lor de a străluci.

Planul de luptă al lui Bashere era la fel de complex ca oricare din care făcuse parte Elayne. Cea mai mare parte a armatei s-a poziţionat la aproape o milă nord de oraş, dincolo de ruinele Foregate din afara zidurilor oraşului.

Liniile armatei se îndreptau spre est de la Alguenya, de-a lungul unui deal care cobora în jos pe un drum de apropiere către Porţile Jangai de pe apartamente, pană la ruinele sălii capitulare a Iluminatorilor.

T’i 1 – 1 x 1 1 1 – 1 – r> – i i

Rândurile de soldaţi de infanterie – majoritatea andoreni şi cairmemni, dar şi unii Ghealdamn şi Whitecloaks – s-au înclinat ca o jumătate de lună peste frontul forţelor lui Elayne. Şase escadrile de dragoni s-au rostogolit pe dealul din spatele picioarelor.

Trollocii nu ar ajunge în oraş fără să învingă această armată. Estean avea cavaleria trupei pe un flanc, în timp ce Gărzile înaripate Mayener acopereau pe celălalt. Restul cavaleriei era ţinută în rezervă.

Elayne a aşteptat cu răbdare, privind armata Trolloc care se pregătea. Cea mai mare îngrijorare a ei era că stăteau acolo, aşteptând ca tovarăşii lor trolloci să sosească din sud şi să o atace pe Elayne simultan. Din fericire, asta nu s-a întâmplat – se pare că li se poruncise să cucerească oraşul şi plănuiau să o facă.

Rapoartele cercetaşilor lui Bashere indicau că a doua armată se afla la puţin peste o zi de marş distanţă şi ar putea ajunge târziu mâine dacă mărşăluia puternic. Elayne trebuia până atunci să învingă această forţă nordică.

t T * 7 1 * 1 – 11 A /T J 7

Haide, se gândi Elayne. *Mutare*.

Trollocii au început în sfârşit să se avante. Bashere şi Elayne contau pe ei pentru a-şi folosi, tactica obişnuită: numere copleşitoare şi forţă absolută. Într-adevăr, astăzi, trollocii s-au prăbuşit înainte într-o masă mare. Scopul lor

să-i copleşească pe fundaşi, spulberându-le liniile.

Trupele ei au rămas ferm, ştiind ce urma. Dragonii au început să urle, fiecare ca nişte ciocane nenumărate căzând exact în acelaşi moment. Elayne era acum la o sută de paşi de ei şi totuşi avea dorinţa de a-şi acoperi urechile. Nori ondulatori de fum alb au început să umple cerul deasupra dragonilor în timp ce trăgeau.

Primele lovituri au fost scurte, dar Aludra şi oamenii ei le-au folosit pentru a ajusta raza de acţiune. După aceea, ouăle au căzut printre trolloci, rupându-le rândurile, aruncându-i în aer. Mii de părţi ale corpului au căzut pe pământul împroşcat cu purpuriu. Pentru prima dată, Elayne X O X *f* XX X z *u* s-a speriat de arme.

Uşoară, *Birgitte a avut dreptate tot timpul*, se gândi Elayne, imaginându-şi cum ar fi să încarci o poziţie fortificată echipată cu dragoni. În mod normal, în război, cel puţin un om ar putea depinde de un lucru: că priceperea lui ar fi pusă împotriva celei a duşmanului său. Sabie contra sabie. Trollocn erau destul de răi. Cum ar fi ca bărbaţii să fie nevoiţi să se confrunte cu acest tip de putere?

Ne vom asigura că nu se va întâmpla, îşi spuse ea. Rand avusese dreptate să le impună pacea.

T\ – X J1 – X – I 11 1

Dragonerii se antrenaseră bine, iar vitezele lor de reîncărcare erau impresionante. Fiecare a declanşat trei salve înainte ca trollocn să lovească linia frontului. Elayne nu urmărise schimbul de săgeţi – fusese prea concentrată asupra dragonilor –, dar văzuse că unele dintre liniile ei erau lovite de săgeţi negre, iar bărbaţii erau jos şi sângerau.

Trollocii s-au prăbuşit în rândurile ei din faţă de arbaletari şi pikiri, care de să se stingeau înapoi pentru a face loc halebardirilor. Nimeni nu a folosit săbii şi buzdugane împotriva trollocilor, cel puţin nu pe jos, dacă s-ar fi putut abţine.

— Să mergem, spuse Elayne, îndreptând Moonshadow înainte.

Birgitte a urmat; Elayne simţea resemnarea reticentă a femeii. Au coborât de pe deal prin câteva unităţi de rezervă şi au intrat în luptă.

Rodel Ituralde aproape uitase cum era să aibă resurse adecvate la comandă.

Trecuse ceva timp de când comandase legiuni de oameni şi stindarde pline de arcaşi. Pentru o dată, oamenii lui nu erau pe jumătate înfometaţi, iar vindecătorii, fletcherii şi fierarii buni erau pregătiţi să-şi repare trupele şi echipamentul în fiecare noapte. Ce mirare a fost să poţi cere ceva – oricât de neobişnuit – şi să-l fie localizat şi adus la el, adesea în decurs de o oră!

Încă avea să piardă. S-a confruntat cu o mulţime nenumărată de duşmani, „Stăpânii Terorii câte duzini şi chiar unii dintre Părăsiţi. Îşi adusese forţa în această vale r „— J? 1 1 7 /y7 1 – J – I – 1

fără fund, punând mâna pe biiuteria ţinuturilor

Întunericului – chiar taburet pentru picioare, muntele negru. Şi acum soarele însuşi dispăruse, deşi Aes Sedai spunea că asta va trece.

Ituralde pufăi din pipă în timp ce călărea calul de-a lungul crestei care marginea valea spre nord. Da, avea să piardă. Dar cu aceste resurse, ar face-o cu *stil*.

A urmat de-a lungul crestei, ajungând într-un punct deasupra trecătoarei în Thakan dar. Valea, adânca în inima Blasted Lands, se întindea de la est la vest, cu Shayol Ghul în partea de vest şi trecătoarea la est. Se putea ajunge la acest punct de vedere numai după ore de urcare foarte grea – sau un pas rapid printr-o poartă. La îndemână, asta. Ra perfect pentru supravegherea apărării lui.

Trecerea către Snayol Ghul era ca un canion mare, vârful complet inaccesibil din partea de est, cu excepţia unei porţi. Cu o poartă, putea să ajungă în vârf şi să privească în jos, în canionul, care era probabil suficient de lat pentru a conduce cincizeci de oameni în jos, umăr la umăr. Un blocaj perfect. Şi putea să poziţioneze arcasi sus aici, să tragă în jos asupra celor care vin prin pasă.

Soarele a ars în cele din urmă din spatele întunericului de deasupra, ca o picătură de oţel topit. Deci Aes Sedai avusese dreptate. Totuşi, acele capete negre învolburate se învârteau înapoi, parcă ar consuma tot cerul.

Din moment ce Shayol Ghul zăcea în Blasted Lands, aerul era suficient de rece încât Ituralde purta o mantie de lână de iarnă şi respiraţia îi era albă în faţa lui. Ceată atârna peste vale, mai subţire decât fusese când funcţionau forjele.

A părăsit gura canionului şi s-a mutat înapoi la un grup de oameni care veniseră cu el. Găsitorii de vânt şi alţi oameni de mare de rang înalt stăteau în haine lungi pe care le făcuseră – cu şoim, desigur – înainte de a veni spre nord. Hainele colorate se zăreau dedesubt. Ea şi numeroasele ornamente de pe fetele lor păreau un contrast ciudat cu hainele maro plictisitoare.

T I 11 I – A – 111 de

Ituralde era Domani. Avusese mai mult de o parte din relaţii cu oamenii de la mare; dacă s-au dovedit pe jumătate la fel de tenace în luptă decât în negocieri, era într-adevăr fericit să-i aibă alături. Insistaseră să vină până aici, pe creastă, ca să poată cerceta valea de dedesubt şi trecerea în ea.

Femeia din faţa lor era însăşi Stăpâna navelor, Zaida din Parede Blackwing. O femeie scundă, avea pielea închisă la culoare şi şuviţe gri i-au ţesut părul scurt şi negru.

— Găsitorii vântului îţi trimit un mesaj, Rodel Ituralde, spuse ea. „Atacul a început”.

„Atacul?”

— Aducătorul de vile, spuse Zaida, privind spre cer, unde norii întunecaţi bubuiau şi se agitau. „Părintele p I – 1 I-J-I 1 – i 7 – Ci f? 7 * * 1 * *J*!

furtunilor. Te-ar distruge cu forţa furiei lui.

„Oamenii tăi se pot descurca, nu?”

„Găsitorii Vântului îl confruntă deja cu puterea Bolului Vânturilor”, a spus Zaida. „Dacă nu ar fi fost aşa, el ne-ar fi nimicit pe toţi cu furtuni de la”.

Ea încă privea cerul, la fel ca mulţi dintre tovarăşii ei. Erau cu el doar o sută de oameni de mare, fără a număra Windfinders. Majoritatea celorlalţi au lucrat cu echipele de aprovizionare, aducând săgeţi, alimente şi alte echipamente pe cele patru fronturi de luptă. Păreau interesaţi în mod deosebit de vagoanele cu aburi, deşi Ituralde nu putea înţelege de ce. Dispozitivele nu se potriveau cu o echipă bună de cai.

— Înfruntându-l pe întunecat însuşi, rafală după rafală,

spuse Zaida. „Vom cânta despre această zi”. Ea se uită înapoi la Ituralde.

— Trebuie să-l protejezi pe Coramoor, spuse ea cu severitate, i – i r: x deparl aifiueilal.

T – * *JJ* Ti 1 1 – 1 – „Îmi voi face partea”, a spus Ituralde, continuându-şi drumul. „Fă-ţi doar pe al tău”.

— Acest târg a fost încheiat cu mult timp în urmă, 1 1 T 1 1 1 *iz* – 1 1 X

Rodel Ituralde, strigă ea după el.

El dădu din cap, continuând înapoi de-a lungul crestei. Bărbaţii staţionaţi la posturile de pază i-au salutat când a trecut. Ei bine, cei care nu erau Aiel. Avea o mulţime de Aiel aici sus, unde îşi puteau folosi arcurile. Îşi pusese cea mai mare parte a Tairen-urilor jos, acolo unde acele ştiuci şi armele de barbă ar fi de maxim folos. Ei aveau să ţină calea către Shayol Ghul.

Un corn îndepărtat Aiel sufla; un semnal de la unul dintre cercetaşi. Trollocii intraseră pe pasă. Era timpul.

Se întoarse în galop de-a lungul crestei către vale, urmat de alţi comandanţi şi de regele Alsalam. Când ajunseră la punctul în care îşi instalase principalul post de pază, un panou din care putea vedea kilometri înapoi în pas, Ituralde şi-a scos oglinda.

Umbrele s-au mutat acolo. În câteva clipe, putea să distingă hoardele trolloci care înaintau, biciuite într-o frenezie. Pentru o clipă, s-a întors în Maradon, urmărindu-şi oamenii – oameni buni – căzând unul câte unul. Depăşit la fortificaţiile dealului, dărâmat pe străzile oraşului. Explozia de pe perete.

x A J 1 – x J 1 1 – T T * 1 – de

Act disperat după act disperat. Ucide cât mai mulţi a putut, ca un bărbat care ţipă care ţine lupii în timp ce îl făceau în bucăţi, sperând să ia măcar unul cu el în întunericul final.

Mâna lui, ţinând oglinda, tremura. S-a forţat să se întoarcă la prezent şi la apărarea actuală. Se simţea de parcă ar fi luptat cu bătălii pierdute toată viaţa. Asta a luat o taxă. Noaptea, auzea trollocii venind. Sforăind, adulmecând aerul, copite pe pietricele. Flashbackuri de la Maradon.

— Staţi, vechi prietene, spuse regele Alsalam, urcându

1 /V 1 T” 1 1 1 * * J T l 1 1

se lângă el. Regele avea o voce liniştitoare. Întotdeauna a fost capabil să-i calmeze pe alţii. Ituralde era sigur că negustorii din Arad Doman l-au ales din acest motiv. Tensiunile puteau creşte în ceea ce priveşte comerţul şi războiul – Domanii i-au privit pe cei doi la fel de mult ca aceeaşi fiară. Dar Alsalam... putea linişti un negustor frenetic care tocmai îşi pierduse toată flota pe mare.

Ituralde dădu din cap. Apărarea acestei văi. Trebuia să-şi păstreze mintea pe apărarea acestei văi. Ar ţine, nu i-ar lăsa pe trollocii să iasă din pasă în Thakan dar. Arde-l, l-ar ţine *luni de zile* dacă Dragonul Renăscut avea nevoie de el. Orice altă luptă – fiecare om de luptă luptase şi luptase – ar fi lipsit de sens dacă Ituralde ar fi pierdut aici. Era timpul să scoată toate trucurile pe care le ştia, fiecare strategie de ultimă oră. Aici, un moment de întârziere i-ar putea câştiga lui Rand al’ Thor timpul de care avea nevoie.

— Amintiţi-le oamenilor să rămână neclintiţi dedesubt, I

mro no nir-rinii – QD nnn nonoi MTonoriri iiitito IOlO l Lr-xxa. L de>, xilci. Xseuiinuaiiai. X-go. LIL – nu. Xxia. Le-le.

Însoţitorii au transmis ordinele, care au trecut prin poarta către echipele implicate. Acea forţă teribilă a trollocilor a continuat înainte, ţinând în braţe săbii enorme, braţe răsucite sau stâlpi pentru a-i doborî pe călăreţi. Au strigat prin trecere, fulgerele strigând printre nori deasupra.

A/F*/ j/”7 – 1* TL 1 1

Mai întâi buştenii, se gândi Ituralde.

Când trollocii ajunseră la mijlocul trecătoarei, Aielul de pe ambele părţi a desfăşurat grămezi de trunchiuri de copaci unsaţi cu ulei – erau atât de mulţi copaci morţi în păduri acum, încât Ituralde nu avea probleme să-i aducă prin porţi – şi le-a aprins.

Sute de buşteni aprinşi s-au rostogolit pe părţile laterale ale trecătorii, izbându-se de trolloci. Buştenii unşi cu ulei au aprins carnea. Fiarele ţipau, urlau şi ţipau în funcţie de orificiul care le fusese dat. Ituralde şi-a ridicat oglinda şi i-a privit, simţind o satisfacţie intensă.

Era nou. În trecut, nu fusese niciodată mulţumit să-şi vadă duşmanii murind. Oh, fusese mulţumit când un plan a funcţionat. Şi, într-adevăr, scopul luptei era să-l vezi pe celălalt semeni mort şi oamenii tăi în viaţă – dar nu fusese nicio *bucurie* în asta. Cu cât ai luptat mai mult, cu atât mai mult ai văzut inamicul ca tine. Bannerele s-au schimbat, dar rangul şi dosarul erau aproape la fel. Au vrut să câştige, dar de obicei erau mai interesaţi de o masă bună, de o pătură pe care să doarmă şi de cizme fără găuri în ele.

Acest lucru a fost diferit. Ituralde voia să vadă acele fiare moarte. Îl *poftea*. Fără ei, nu ar fi fost forţat niciodată să sufere coşmarul de la Maradon. Fără ele, mâna lui nu sar tremura când au sunat cornurile războiului. L-au distrus.

Le-ar distruge în schimb.

Trollocii au împins cu mare greutate prin amestecul de buşteni. Mulţi dintre ei fuseseră aprinşi, iar Myrddraalul a trebuit să-i bată cu biciul pentru a-i menţine în mişcare. Mulţi păreau că vor să mănânce carnea celor căzuţi. Mirosul grade al lui le făcea foame. Corpuri fierte. Pentru ei, era ca aroma pâinii proaspete.

Fade au reuşit să-i conducă mai departe, dar trollocii au ajuns curând la următoarea apărare a lui Ituralde. Să-ţi dai seama ce să faci fusese un truc. Nu puteai să plantezi ţepi sau să sapi şanţuri în acea piatră solidă, nu fără să-ţi epuizezi canalele. Ar fi putut să facă grămezi de stâncă sau pământ, dar trollocii erau mari, iar movilele care ar încetini oamenii erau mai puţin eficiente împotriva lor. Dincolo de asta, mutarea atât de mult pământ şi piatră ar fi însemnat abaterea muncitorilor de la construirea de adevărate fortificaţii în vale. Învăţase devreme că, într-un război defensiv, voiai ca fortificaţiile să crească progresiv mai bine. Ai rezistat mai mult în acest fel, deoarece ai împiedicat inamicul să câştige avânt.

Până la urmă, soluţia fusese simplă. Mărăcini.

Îşi amintise desişuri uriaşe de ele, uscate şi moarte, în Arad Doman. Tatăl lui Ituralde fusese fermier şi se plânsese mereu de desişurile de spini. Ei bine, dacă era un lucru care nu-i lipsea omenirii, acela erau plantele moarte. Un altul era forţa de muncă. Mii de oameni se adunaseră la chemarea Dragonului, iar mulţi dintre aceşti Jurători de Dragon aveau puţină experienţă de luptă.

Încă îi pusese să se lupte când a sosit momentul. Deocamdată, însă, îi trimisese să taie tufişuri uriaşe. Le

puseseră peste pas, strânse împreună, în mase de douăzeci de picioare groase şi opt picioare înălţime. Baloţii de spini fuseseră relativ uşor de aşezat – mult mai uşori decât pietrele sau pământul – dar, oricât de adunaţi erau, trollocii nu le puteau muta pur şi simplu împingând. Primele rânduri au alergat împotriva lor şi au încercat, dar au fost răsplătiţi cu spini de cinci centimetri care le-au muşcat în ei. Creaturile din spate au apăsat înainte, făcând rândurile din faţă să se întoarcă cu furie şi să se ridice împotriva celor din spate.

Acest lucru a lăsat cea mai mare parte a forţelor Trolloc îngheţate în pasă, la mila lui.

Nu a avut prea multă milă pentru Shadowspawn.

Ituralde a dat semnalul, iar Asha manul cu el – Awlsten, unul dintre cei care slujiseră sub el la Maradon – a aruncat o explozie strălucitoare de lumină roşie spre cer. De-a lungul laturilor de deasupra trecătoarei, mai mulţi Aiel au ieşit şi au început să rostogolească bolovani şi mai mulţi buşteni aprinşi peste Spawnul umbră prins. Au urmat săgeţi şi pietre – orice puteau să tragă, să arunce sau să arunce peste cei de dedesubt.

Cele mai multe dintre aceste atacuri ale oamenilor lui Ituralde s-au petrecut mai departe, în mijlocul gropii Trollocilor. Asta i-a făcut pe jumătate să se retragă şi să se îndepărteze, în timp ce ceilalţi au împins înainte pentru a scăpa – împingându-şi aliaţii în faţă în mărăcini.

Unii trolloci purtau scuturi şi au încercat să se protejeze de grindina mortală. Oriunde s-au format împreună defensiv şi au început să facă un zid de scut deasupra lor, canalizările lui Ituralde au lovit, sfâşiind-i.

— W Ţ „a” I 1 – *1*”* I 7 V – Nu a putut cruţa mulţi canalizatori pentru muncă – cei mai mulţi erau înapoi în vale, făcând porţi pentru a muta proviziile şi urmărind canalizatorii inamici. Avuseseră deja o a doua confruntare cu Dreadlords. Aviendha şi Cadsuane Sedai aveau acele operaţiuni în mână.

Unii dintre trolloci au aruncat săgeţi în apărătorii de deasupra, dar pierderile au crescut în timp ce Shadowspawn din faţă încercau să-şi croiască drum prin lj*1X*TV/T 7 7 x abaţis de spini. Mergea încet.

Ti 11 – TV/T11 1

Ituralde a privit, rece înăuntru şi afară, cum Myrddraalul îi biciuia pe trolloci într-o fugă. Asta i-a împins înainte pe cei care lucrau la spini, călcându-i în ţeapă.

KT 1 X – /K/K 7 X /K – Sângele a devenit un pârâu care curgea înapoi spre capătul de est al trecătoarei, făcându-i pe trolloci să alunece. Au împins cinci sau şase linii din faţă, rupând spinii de pe trupurile fiarelor de acolo.

Tot le-a luat aproape o oră pentru a pătrunde. Au lăsat mii de morţi în timp ce se îndreptau înainte, apoi au găsit un *al doilea* abaţis, mai gros şi mai înalt decât primul. Ituralde plasase şapte la intervale în pasă. Al doilea a fost cel mai mare şi a avut efectul dorit. Văzând asta i-a făcut pe trollocii din fată să tragă scurt. Apoi s-au întors şi s-au rupt înapoi.

A rezultat confuzie în masă. Trollocii din spate au strigat şi au strigat, apăsând înainte. Cei din faţă au mârâit şi au urlat în timp ce încercau să taie printre mrăcmi. Unii stăteau năuciţi. În tot acest timp, săgeţile şi pietrele şi buştenii aprinşi au continuat să cadă.

— Frumos, şopti Alsalam.

Ituralde constata că braţul nu-i mai tremura. Şi-a coborât oglinda. „Să mergem”.

„Bătălia nu s-a încheiat!” a protestat regele.

— Este, spuse Ituralde, întorcându-se. „Pentru acum”.

Fidel cuvântului său, întreaga armată Trolloc s-a spart în spatele lui – a auzit cum se întâmplă – şi a fugit spre est

X X 7 X

pe pas, departe de vale.

O zi a avut loc, se gândi Ituralde. Se întorceau mâine şi apoi erau gata. Mai multe scuturi, arme mai bune în faţă pentru tăierea spinilor.

Încă ar sângera. Sângerează mult.

S-ar asigura de asta.

Fragmente rapide

Siuan răsuflă lung, uşurat, în timp ce Amyrlinul – cu ochii parcă în flăcări – pătrundea cu paşi mari pe poartă şi intră în tabăra lor împreună cu Doesine, Sacrin şi alţi câţiva Sitters.

Bryne a venit prin poartă după ei, grăbindu-se spre Siuan. „Ce s-a hotărât?” ea a întrebat.

„Sunt în picioare, deocamdată”, a spus Bryne. „Ordinele lui Elayne, iar Amyrlinul este de acord cu ele”.

„Au fost depăşiţi numeric”, a spus Siuan.

— La fel şi toţi ceilalţi, spuse el, privind spre vest.

Sharanii îşi petrecuseră ultimele zile adunându-şi forţele, aşezându-se la o milă sau două distantă de armata lui Egwene, care era staţionată cu spatele la râul larg care forma graniţa dintre Kandor şi Arafel.

Umbra nu s-a angajat încă la un atac total, trimiţând în schimb un grup de raid ocazional prin porţi, în timp ce aşteptau ca armata trolloc mai lentă să alungă din urmă. Trollocii erau aici acum, din păcate. Forţa lui Egwene s-ar fi putut retrage din nou prin porţi de acces, dar Siuan a recunoscut în sinea ei că asta ar fi făcut puţin. Au trebuit să înfrunte această forţă în cele din urmă.

Bryne selectase acest loc din vârful de sud-est al Kandorului, deoarece terenul le dădea un avantai, deşi unul mic. Râul care curgea nord-sud pe graniţa de est a Kandorului era adânc, dar un vad se întindea la mai puţin 1 1 – 1W1*JJW111” ”1 71

de un sfert de milă distanţă de dealurile care curgeau de la est la vest de-a lungul graniţei de sud a Kandorului. Armata Umbrei avea să se îndrepte spre vad pentru a intra în Arafel. Staţionându-şi forţele la vad şi pe dealurile cu vedere spre el, Bryne ar putea angaia armata invadatoare din două direcţii. Dacă era apăsat, se putea retrage peste vad spre partea Arafellin, bariera de apă punând trollocii în dezavantaj împotriva lor. A fost un mic beneficiu, dar în luptă, uneori lucrurile mărunte făceau toată diferenţa.

Pe câmpiile de la vest de râu, Umbra a format armatele Sharan şi Trolloc. Amândoi s-au deplasat pe câmp spre asediul Aes Sedai şi trupele aflate sub comanda lui Bryne.

În apropiere, Egwene a cercetat tabăra. Light, a fost o

uşurare să ştiu că Amyrlinul supravieţuise. Siuan o prezisese, dar totuşi... Uşoară. Era bine să văd chipul lui Egwene.

Dacă, într-adevăr, era chipul ei. Era prima dată când Amyrlin se întorcea în tabără după încercarea ei, dar petrecuse câteva întâlniri liniştite cu Sitters în locuri secrete. Siuan nu avusese încă ocazia să vorbească cu Egwene în linişte.

— Egwene al' Vere, strigă Siuan după Amyrlin. „Spune-mi unde ne-am întâlnit prima dată!"

Ceilalţi se uitară la Siuan, încruntându-se la temeritatea ei. Egwene, însă, părea să înţeleagă.

— Fal Dara, spuse ea. „M-ai legat de Air în călătoria noastră pe râu de acolo, ca parte a unei lecţii despre Puterea pe care nu am uitat-o niciodată".

Siuan respiră un al doilea oftat, mai profund uşurat. Nimeni nu fusese la acea lecţie pe navă, în afară de Egwene şi Nynaeve. Dar Siuan îi spusese, din păcate, lui Sheriam, Stăpâna Novicelor şi Black Ajah. Ei bine, ea încă mai credea că aceasta era de fapt Egwene. Imitarea trăsăturilor unei femei a fost uşoară, dar a-şi scoate amintirile era o altă poveste.

Siuan a avut grijă să se uite în ochii femeii. Se vorbise despre ce se întâmplase la Turnul Negru. Myrelle vorbise despre asta, despre evenimentele împărtăşite de noii ei Gardieni. Ceva întunecat.

Au spus că ştii. Siuan ar vedea schimbarea în Egwene 1 w. X Z₂ 1 J – o k „/

dacă i s-ar fi întâmplat, nu-i aşa?

7-\ *J* X 7 /K 1 – * «-

Dacă nu putem spune, se gândi Siuan, *atunci suntem deja condamnaţi*. Ar trebui să aibă încredere în Amyrlin, aşa cum a avut de atâtea ori înainte.

— Adună Aes Sedai, spuse Egwene. „Comandante Bryne, ai ordinele tale. Ne ţinem la acest râu, cu excepţia cazului în care pierderile devin atât de absolut – 1 – 1 *îi* l-I /K I T\ /K I I – I

Insuportabile încât… Ea a încetat. „De cât timp sunt

— X 1 X *aceia* acolo?”

Siuan ridică privirea la *cercetaşi* care treceau deasupra capului. „Toată dimineaţa. Ai scrisoarea lui”.

— Omule sângeros, spuse Egwene. Mesajul Dragon Reboms, transmis de Min Farshaw, fusese scurt.

Seanchan se luptă cu Umbră.

Îl trimisese pe Min la ei, din motive pe care femeia nu le-ar fi spus. Bryne îi dăduse imediat sarcini: lucra pentru comandanţii de aprovizionare ca funcţionara.

— Ai încredere în cuvântul Dragonului Renăscut despre Seanchan, mamă? întrebă Sacrin.

— Nu ştiu, spuse Egwene. „Formaţi oricum liniile noastre de luptă, dar fiţi cu ochii pe acele lucruri acolo sus, în cazul în care atacă”.

Când Rand a intrat în cavernă, ceva s-a schimbat în aer. Cel întunecat a simţit abia acum sosirea lui şi a fost surprins de ea. Pumnalul îşi făcuse treaba.

Rand conducea drumul, Nynaeve la stânga, Moiraine la dreapta. Caverna ducea în jos, iar coborând pe ea le-a pierdut toată elevaţia pe care o câştigaseră. Pasajul îi era familiar, din amintirea altuia, din altă Epocă.

Parcă caverna îi înghitea, forţându-i să coboare spre

focurile de dedesubt. Tavanul cavernei, zimţat de stalactite 1.» VW – I.*A*. – 7 1 *A* 1

ca colţi, părea să se coboare în timp ce mergeau. Coborând cu fiecare pas. Nu s-a mişcat, iar caverna nu s-a îngustat treptat. S-a *schimbat*, înalt un moment, mai scurt în următorul.

Caverna era un set de fălci, care se strângeau încet pe prada ei. Capul lui Rand a periat vârful unei stalactite, iar Nynaeve s-a ghemuit, privind în sus şi blestemând încet.

— Nu, spuse Rand, oprindu-se. „Nu voi veni la tine în genunchi, Shai tan”.

Caverna a bubuit. Întinderile întunecate ale cavernei păreau să se apese spre interior, împingându-se pe Rand. Stătea nemişcat. Era ca şi cum ar fi fost un angrenaj blocat, iar restul maşinii s-a străduit să continue să întoarcă acţionările pe ceas. S-a ţinut ferm.

7 – i x 7 – i-i i r”.

Stâncile tremurau, apoi s-au retras. Rand făcu un pas înainte şi eliberă aer în timp ce presiunea scădea. Acest lucru pe care îl începuse nu putea fi oprit acum. Încetinirea!

— A tensionat atât pe el, cât şi pe Cel întunecat; adversarul său a fost prins în această inevitabilitate la fel de mult ca şi el. Cel întunecat nu a existat în cadrul Modelului, dar Modelul încă l-a afectat.

În spatele lui Rand, unde se oprise, se afla o mică baltă de sânge.

Va trebui să fiu rapid în privinţa asta, se gândi el. *Nu pot să mor până când bătălia nu se termină*.

Pământul tremura din nou.

— Aşa este, şopti Rand. „Vin pentru tine. Nu sunt o oaie

dusă la sacrificare, Shai tan. Astăzi, eu sunt vânătorul”.

Tremuratul pământului părea aproape ca un râs. Râsete oribile. Rand ignoră privirea îngrijorată a lui Moiraine în timp ce mergea lângă el.

Au coborât. Mi-a venit în minte o senzaţie ciudată. Una dintre femei avea probleme. A fost Elayne? Aviendha? Nu putea să spună. Deformarea acestui loc a afectat legătura. Se mişca în timp altfel decât ei şi şi-a pierdut simţul unde se aflau ei. Putea doar să simtă că cineva suferă mârâi Rand, mergând mai repede. Dacă Cel întunecat irănit… Nu ar trebui să devină mai uşor aici? Trebuiau să se bazeze pe strălucirea lui *Callandor* în timp ce el a tras *saidin* prin ea. „Unde sunt incendiile?” întrebă Rand, cu vocea ecou.

— Piatra topită de la fundul cărării?

— Focurile au fost mistuite, Lews Therm, spuse o voce din umbra din faţă.

Rand se opri, apoi făcu un pas înainte, *Callandor* împinse să lumineze o siluetă pe un genunchi la marginea luminii, cu capul plecat, sabia ţinută în faţa lui, vârful sprijinit de pământ.

Dincolo de cifra era… nimic. O întuneric.

— Rand, spuse Moiraine, cu mâna pe braţ. „Cel întunecat se ridică împotriva legăturilor lui. Nu atinge acel întuneric.

Silueta se ridică şi se întoarse, chipul acum familiar al lui *Moridin reflectând* strălucirea lui Callandor. Lângă el, pe pământ, zăcea o coajă. Rand nu putea explica altfel. Era ca coaja pe care unele insecte o lasă în urmă atunci când cresc, doar că era în formă de bărbat. Un bărbat fără ochi. Unul dintre Myrddraal?

Moridin se uită la coajă, urmărind privirea lui Rand.

— Un vas de care stăpânul meu nu mai avea nevoie, spuse Moridin. *Saa* plutea în albul ochilor, sărind, tremurând, mişcându-se cu o vigoare nebună. „A dat naştere a ceea ce este în spatele meu”.

„Nu este nimic în spatele tău”.

Moridin îşi ridică sabia în faţa fetei în semn de salut. „Exact”. Ochii aceia erau aproape complet negri.

Rand le făcu cu mâna lui Moiraine şi Nynaeve să stea câţiva paşi înapoi când se apropia. „Tu ceri un duel? Aici?

Acum? Elan, ştii că ceea ce fac este inevitabil. Să mă încetineşti nu are rost”.

— Niciun scop, Lews Therin? Moridin râse. „Dacă te slăbesc chiar şi puţin, sarcina stăpânului meu nu va fi atât de uşoară? Nu, cred că *într-adevar o* staţi stau în cale. Şi dacă câştig, ce atunci? Victoria ta nu este asigurată. Nu a fost niciodată”.

Câştig din nou, *Lews Therin*...

— Ai putea să te dai deoparte, spuse Rand, ridicându-*l pe Callandor*; strălucirea luminii sale deplasându-se de pe sabia de oţel neagră a lui Moridin. „Dacă victoria mea nu este asigurată, nici căderea ta nu este. Lasă-mă sa trec. Pentru o dată, fă alegerea pe care ştii că ar trebui”.

Moridin râse. „Acum? *Acum* mă „rogi să mă întorc la Lumină? Mi s-a promis uitarea. În sfârşit, nimic, o distrugere a întregii mele fiinţe. Un *final*. Nu-mi vei fura asta, Lews ThermlPE mormântul meu, nu vei face!”

Moridin se înainta balansând.

Lan a executat Cherry Petal Kisses the Pond – nu o sarcină uşoară de la călare, deoarece nu era o formă concepută pentru şa. Sabia lui a înfipt în gâtul unui trolloc, la doar un

centimetru în pielea creaturii. A fost suficient pentru a face sângele fetid să înflorească într-un spray. Creatura cu faţa taurului îşi lăsă sălbale, întinzându-şi mâna pentru a-şi ţine gâtul şi scoase un gâlgâit, jumătate ţipăt, jumătate geamăt.

7 X T 1 1 TV/T 1 1 1 11”.

Lan l-a dansat pe Mandarb înapoi când un al doilea Trolloc a venit pentru el. I-a tăiat braţul în timp ce se învârtea. Trollocul s-a împiedicat de lovitură, iar Andere l-a străbătut din spate.

Andere şi-a mutat calul lângă Mandarb; peste zgomotul luptei, Lan îl auzi pe prietenul său gâfâind. De cât timp luptaseră aici pe frontul de lupte? Braţele lui Lan se simţeau ca plumbul pe umerii lui.

— Ki 2? x I I 1 w I – 1 1 – 7 „/V

Nu fusese atât de rău în timpul Zăpei de sânge.

„Lan!” strigă Andere. „Ei continuă să vină!”

T 1 1 1 – „1 – „A A” 1 1

Lan a dat din cap, apoi l-a mutat din nou pe Mandarb înapoi în timp ce o pereche de trolloci îşi făceau drum printre cadavre pentru a ataca. Aceşti doi aveau şi ele de prindere. Asta nu era neobişnuit pentru trolloci; şi-au dat seama că bărbaţii de pe jos erau mult mai puţin periculoşi pentru ei decât bărbaţii călare. Totuşi, l-a făcut pe Lan să se întrebe dacă încercau să-l captureze.

m ei Andoro în l-Qi” tio bâvulrir-i că i „ro-i, 5 qî că şi Ameiu i-au lasă-pe LIUllUUL să neaca şi să atace, în timp ce doi membrii ai înaltei Gaizi au intrat din lateral pentru a le distrage atenţia. Tiollocii au venit după Lan, iai el s-a trântit înainte, leganându-se şi taiand în jumătate arborele fiecarma dintre stâlpii lor.

Fiarele nu s-au oprit, ajungând la degete brutale pentru a încerca să-l tragă în jos. Lan simţi mirosul respiraţiei lor putrede când îşi înfige sabia în gâtul unuia. Cât de încet i se mişcau muşchii! Andere ar fi bine să fie pe poziţie.

Calul lui Andere a intrat cu un galop brusc, trântindu-şi flancul blindat în al doilea Trolloc, trântindu-l în lateral. S-a împiedicat, iar cei doi paznici calare l-au măcelarit cu X /K 1 X

secure cu mâner lung.

A – 1 „1 l – /K – I – /K /K. – 1 C 1 – Acei bărbaţi erau amândoi însângeraţi, la fel ca şi Andere. La fel ca şi Lan însuşi. Şi-a amintit doar vag că a luat acea rana la coapsa. Era *atât de* obosit. Nu era în nicio condiţie să lupte.

— W7 – i. 1 W.W. 1 – W

„Ne retragem”, a anunţat el fără tragere de inimă. „Lasa pe altcineva să ia ideea deocamdată”. Lan şi oamenii săi conduceau cavaleria grea la vârful luptei, apăsând împotriva trollocilor într-o formaţie triunghiulara pentru a-i străpunge şi împingându-i în lateral pentru ca atacurile de flancare să fie zdrobite.

Ceilalţi dădu din cap, iar el le simţi uşurarea în timp ce se trăgea pe sine şi pe înaltele Garzi de cincizeci şi ceva de ani. S-au retras şi un grup de shienarani s-au mutat pentru a umple punctul. Lan şi-a curăţat sabia, apoi a învelit-o. Fulgerul bubuia deasupra. Da, acei nori *păreau* mai jos astăzi. Ca o mâna, apăsând încet pe bărbaţi când mureau.

Fulgerele au crăpat aerul din apropiere, unul după altul. Lan îl întoarse brusc pe Mandarb. Azi fuseseră multe fulgere, dar acestea fuseseră prea apropiate. A simţit miros de fum în aer.

„Stăpânii groazei?” întreba Andere.

Lan dădu din cap, cu ochii căutându-i pe atacatori. Tot ce putea vedea erau liniile de bărbaţi care se luptau, masa de trolloci care înainta în valuri. Avea nevoie de un teren mai înalt.

Lan făcu semn spre unul dintre dealuri şi îl îndrepta pe Mandarb. Membrii din spate l-au privit trecând, dând o mâna ridicata şi un „Dai Shan”. Armura lor era pătata de sânge. Rezervele fuseseră rotite în faţă, apoi din nou înapoi, în timpul zilei.

XTV/T11X w 1 1 T /K/K* – îi – Mandarb urca pe deal. Lan mângâie calul, apoi descaleca şi paşi greoi lângă armăsar. În vârf, s-a oprit să cerceteze bătălia. Armatele de graniţe au făcut crestaturi de argint şi culoare ca vârfuri în marea Trolloc.

A r A *f* 7 T\ 11 1 * * 1 * 1 il

Atât de *multe*. Dreadlords ieşise din nou pe platforma lor mare, mecanismul tras de zeci de trolloci în timp ce se rostogoleau pe câmp. Aveau nevoie de înălţime pentru a vedea unde să-şi îndrepte atacurile. Lan şi-a întins falca, w – 1 1 p 1 1” T7 1 * 1

urmărind o serie de fulgere lovind pe Kandori, aruncând cadavre în aer şi deschizând un gol în liniile lor.

Canalizatorii lui Lan au ripostat, aruncând fulgere şi foc în trollocii care înaintau pentru a-i împiedica să se reverse

— I – i – v i II Ai *r** – i prin gaura din linia Borderlander. Asta ar funcţiona doar i i L 1 i – A 1 1 * – A 7 1 * *

atât de mult timp. Avea mult mai puţini Aes Sedai şi Asha man decât avea Umbra Stăpânilor Terrei.

— Lumină, spuse prinţul Kaisel, călare lângă el. „Dai pl 1 1

1XJIX” ’7*/V1* * „I

Shan, dacă rup destule găuri în liniile noastre.

— R r* X 1 AI Al w 1 T-1

„Vin rezervele. Acolo, spuse Andere, arătând. Era încă călare, iar Lan a trebuit să facă un pas înainte să se uite în jurul lui pentru a vedea ce indică. Un grup de călăreţi Shienaran se îndrepta spre liniile pe care cădeau fulgerele.

— Şi acolo, spuse Kaisel, arătând spre est. Un grup de Arafellin se îndrepta spre acelaşi loc. Cele două forţe s-au încurcat în timp ce amândoi s-au grăbit să închidă decalajul în acelaşi timp.

— I 1 7 1 X /V 1 1 – 11

Fulgerele au început să cadă din cer, plouând pe platforma Stăpânilor Terorii. Bun. Narishma şi Merise li s-a spus să urmărească Dreadlords şi să încerce să-i omoare. Poate că ar distrage atenţia inamicului. Lan s-a concentrat pe altceva.

De ce fuseseră trimise două grupuri de rezerve pentru a astupa aceeaşi gaură? Oricare unitate ar fi fost suficient de mare pentru locul de muncă; cu atât de mulţi, se amestecaseră unul cu celălalt. O greşeală?

Se urcă în şa lui Mandarb, reticent să facă calul să lucreze din nou atât de curând. Ar verifica această eroare.

În visul lupului, Perrin şi Gaul s-au oprit pe o creastă cu vedere la o vale cu un munte la capătul acesteia. Deasupra muntelui, norii negri se învârteau într-un vârtej teribil care nu prea atingea vârful munţilor.

Vânturile au devastat valea, iar Perrin a fost forţat să creeze un buzunar de linişte în jurul lui şi al lui Galiei, deviind resturile. Jos, au prins fragmente rapide dintr-o

luptă enormă. Aiel, trollocii şi bărbaţii în armură au apărut pentru momente în visul lupului, ca din fum şi praf răsucite, au aruncat arme, s-au dezintegrat în mijlocul loviturii. Mii dintre ei.

Mulţi lupi erau aici în vis, de jur-împrejur. Au aşteptat.

X – r z. X z X

I – Îl 1 – 1

pentru ceva. Ceva ce nu i-au putut explica lui Perrin. Aveau un nume pentru Rand, Shadowkiller. Poate că au fost aici pentru a fi martori la ceea ce va face el.

— Perrin? întrebă Gaul.

— E aici, în sfârşit, spuse Perrin încet. „El a intrat în Groapa Soarului”.

Rand avea să aibă nevoie de Perrin la un moment dat în timpul acestei lupte. Din păcate, Perrin nu a putut să stea aici; era de lucru de făcut. Gaul şi el, cu autorul lupilor, l-au găsit pe Graendal lângă Cairhien. Ea vorbise cu unii oameni în visele lor. Prieteni întunecaţi dintre armate, poate?

Ea se uita la visele lui Bashere înainte de asta, se gândi Perrin. *Sau aşa a susţinut Lanfear* Nu a avut încredere în ea o clipă.

Oricum, o găsise pe Graendal mai devreme azi şi plănuise să lovească, când ea dispăruse brusc. El ştia cum să urmărească pe cineva în visul lupului când s-a *mutat* şi o urmase până aici, la Thakan dar.

Mirosul ei a dispărut brusc în mijlocul văii de dedesubt. Călătorise înapoi în lumea reală. Perrin nu era sigur cât timp trecuse în visul lupului; el şi Gaul mai aveau mâncare, dar parcă trecuseră zile şi zile. Lanfear a spus că, cu cât Perrin s-a apropiat mai de Rand, cu atât timpul va distorsiona mai

mult. Probabil că ar putea testa această afirmaţie, cel puţin.

El este aici, *Tânăra Taur*! Trimiterea a venit, bruscă şi urgentă, de la un lup pe nume Răsărit, aici în vale. *Slayer vine printre noi*! *Grabă*!

Perrin mârâi, îl apucă pe Gaul de umăr fără să scoată un cuvânt şi îi *muta*. Au apărut pe poteca stâncoasă care ducea la o gaură căscată în stânca de deasupra, pasajul în

„Uz… X z X

— Z 1 * – jos spre Groapa Soarului însuşi.

Un lup zăcea în apropiere, cu săgeata în lateral, mirosind a moarte. Alţii urlau în depărtare. Vântul oribil îl biciuia; Perrin îşi lăsă capul în jos şi intră în el, cu Gaul

Z XX J I lJ J Z XX

1 /V 1 *T* z *1 r-l* * * 1 *T*

lângă el. *Înăuntru*, *Tânărul Taur*, trimis un lup. *În gura întunericului*.

Neîndrăznind să se gândească la ceea ce făcea, Perrin a izbucnit într-o cameră lungă şi îngustă, plină cu pietre zimţate care ieşeau din podea şi din tavan. În faţă, ceva strălucitor a trimis valuri pulsatoare prin spaţiu. Perrin ridică o mână împotriva luminii, zărind vag forme la capătul camerei.

Doi bărbaţi, blocaţi în luptă.

Două femei, parcă îngheţate.

— 1 1 /’1 – *iz* – Y TX – 1 w 1 1

Şi la doar câţiva metri de Perrin, Slayer, trăgând arcul la obraz.

Perrin urlă, cu ciocanul în mână, şi se *mişcă* între Slayer şi Rand. A lovit săgeata din aer cu ciocanul la o fracţiune de secundă după ce a fost slăbită. Ochii lui Slayer s-au mărit şi

el a dispărut.

Perrin *se îndreptă* spre Gaul, apucând bărbatul de braţ, apoi *se* întoarse înapoi la locul unde fusese Slayer şi prinse mirosul locaţiei în care se afla.

— Fii atent, spuse Perrin, apoi îi *îndreptă* după bărbat.

x a Wi/K 1 1 – 1 – 1 – 1 *A* – 7

Au căzut în mijlocul unui grup de oameni. Erau *Aiel*, dar în loc să poarte *shoufa normal*, aveau voaluri roşii ciudate.

Schimbarea nu – i dusese departe pe Perrin şi Gaul; acesta era un fel de sat, suficient de aproape pentru ca vârful Shayol Ghul să fie vizibil în depărtare.

Voalurile roşii au atacat. Perrin nu a fost deosebit de cnmririQ n rro QOOQcă tio Aâol de nortoo TTmPIToi Putv-te surprins să o găsească pe Aiel de partea umbrei. Plinue toate popoarele erau Prietenii întunecaţi. Dar de ce să se identifice cu culoarea voalurilor lor?

Perrin îşi balansă ciocanul într-un cerc larg, ţinând un grup de ei la distanţă, apoi se *mişcă* în spatele lor, zdrobind capul unuia din spate. Galia a devenit un neclar de suliţe şi haine maro, ocolindu-se în jurul vălurilor roşii, mjunghiind, apoi dispărând – şi apoi apărând şi înjunghiind din nou. Da, învăţase repede, mai repede decât se pare că aveau aceste voaluri roşii, pentru că nu reuşeau să ţină pasul cu el. Perrin a zdrobit încă unul în rotula, apoi l-a căutat pe Slayer.

Acolo. Stătea pe un deal deasupra, privind. Perrin aruncă o privire către Gaul, care, între sărituri, îi dădu din cap rapid din cap. Au mai rămas opt voaluri roşii, dar…

Pământul de sub picioarele lui Galia a început să se ridice, explodând în sus, când Galia a sărit. Perrin a reuşit – L * – I 1 1 l „l J 1 1 7 1

să-şi protejeze prietenul, creând o placă de oţel sub el pentru a devia explozia, dar a fost un lucru apropiat. Gaul a aterizat tremurător, iar Perrin a fost forţat să *se îndrepte* spre el şi să atace vălul roşu care venea spre el din spate.

Ai grijă, a strigat Perrin către Gaul. „Cel puţin unul dintre aceşti oameni poate canaliza!”

Uşoară. De parcă Aiel lupta pentru Umbră nu ar fi de ajuns. Canalizarea lui Aiel. Canalizarea bărbaţilor Aiel. Uşoară!

În timp ce Perrin se îndrepta spre altul, Slayer a sosit, s abia într-o mană şi un cuţit lung de vânătoare în cealaltă – tipul pe care l-ar folosi un bărbat pentru a-şi jupui prada.

K /K /K – Ţ-k – /K 1 w – „*

Mârâind, Perrin s-a aruncat în luptă, iar cei doi au început un dans ciudat. Unul îl atacă pe celălalt, care a dispărut să apară în apropiere înainte de a ataca şi el. S-au învârtit aşa, unul *mişcându*-se apoi celălalt, fiecare încercând să obţină o margine. Perrin a ratat să-l zdrobească pe Slayer cu o lovitură, apoi aproape că a prins oţel în intestine.

Gaul se dovedea foarte util – Perrin s-ar fi distrat îngrozitor încercând să stea singur împotriva lui Slayer şi a vălurilor roşii. Din păcate, Galia nu putea face decât să-şi distragă atenţia inamicilor şi îi era foarte greu să gestioneze asta.

În timp ce o coloană de foc de la unul dintre vălurile roşii aproape să-l apuce, Perrin a luat decizia. S – a *mutat* în Galia – şi aproape a luat o suliţă prin umăr. Perrin a transformat suliţa în pânză şi aceasta s-a îndoit pe pielea lui.

Gaul tresări, văzându-l pe Perrin, apoi deschise gura. Perrin nu i-a dat ocazia să vorbească. Şi-a prins prietenul de

braţ, apoi *i-a* îndepărtat. Au dispărut exact când flăcările se ridicau în jurul lor.

Au reapărut înaintea intrării în Groapa de Doom. Pelerina lui Perrin mocnea. Galia sângera de la coapsă. Când se întâmplase asta?

Eşti acolo? Perrin a trimis, urgent.

Zeci şi zeci de lupi au răspuns. *Suntem aici*, *Young Bull*. *Ne conduci*, *Young Bull*? *Ultima Vânătoare*!

Urmăriţi-l pe Moonhunter, *Young Bull*. *Ea te urmăreşte ca un leu în iarba înaltă*.

Am nevoie de tine, a trimis Perrin la lupi. *Slayer este aici*. *Te vei lupta cu el şi cu oamenii cu el pentru mine*?

Este Ultima Vânătoare, unul trimis înapoi, deoarece mulţi alţii au fost de acord să-l ajute. Au apărut pe versanţii lui Shayol Ghul. Perrin simţea mirosul de precauţie; nu le-a plăcut acest loc. Nu a fost un loc unde au venit lupii, nici în lumea trează, nici în vis.

Slayer a venit după el. Fie şi-a dat seama că Perrin va păzi acest loc, fie intenţiona să-şi termine atacul asupra lui Rand. Oricum, Perrin îl zări stând pe creasta de sus, privind în jos în vale – o siluetă întunecată cu un arc şi o mantie neagră biciuind în vânturile furtunii. Sub el, acea bătălie încă se dezlănţuia în praf şi umbră. Mii şi mii de oameni mor, ucid, luptă în lumea reală, doar fantomele alungând în acest loc.

Perrin îşi apucă ciocanul. „Vino să mă încerci”, şopti el. „Îmi vei găsi un alt duşman de data asta”.

Slayer ridică arcul, apoi slăbi. Săgeata s-a despărţit, devenind patru, apoi şaisprezece, apoi o grindină de arbori trăgând spre Perrin.

Perrin mârâi, apoi atacă coloana de aer pe care Slayer o crease pentru a opri vântul. S-a dizolvat, iar furtuna furioasă a prins săgeţile, învârtindu-le.

Slayer a apărut în faţa lui Perrin, ţinând cuţit şi sabie. Perrin sări spre el când vălurile roşii apăreau în apropiere. Lupii şi Galia s-au ocupat de ei. De data aceasta, Perrin s-a putut concentra asupra duşmanului său. Se legănă cu un vuiet, lovindu-i arma lui Slayer, apoi ţintindu-i capul.

Slayer a dansat înapoi şi a creat braţe de piatră care au izbucnit din pământ – aruncând aşchii şi cioburi de piatră – pentru a-l prinde pe Perrin. Perrin s-a concentrat şi au izbucnit, prăbuşindu-se înapoi la pământ. A prins parfumul ascuţit al surprizei lui Slayer.

— Eşti aici în carne şi oase, şuieră Slayer.

Perrin sări după el, mişcându-se în mijlocul saltului pentru a alunge mai repede la bărbat. Slayer blocat cu un scut care i-a apărut pe braţ. *Mă alleinir* a lăsat o adâncitură mare în faţă când a fost deviat.

Slayer a dispărut şi a apărut cu cinci paşi înapoi, pe marginea căii care ducea la cavernă. „Sunt atât de bucuros că ai venit să mă vânezi, pui de lup. Mi-a fost interzis să te caut, dar acum eşti aici. L-am lupuit pe tată; acum puiul.

Perrin s-a aruncat spre Slayer într-un salt înceţoşat, ca cei pe care obişnuia se leagă din vârf de deal în vârf. S-a izbit de bărbat, aruncându-i pe amândoi de pe pervazul din fata deschiderii către Groapa Soarului, făcându-i să se prăbuşească la zeci de picioare spre pământ.

Ciocanul lui Perrin era la centură – nu-şi amintea să fi pus acolo – dar nu voia să-l lovească pe acest om cu ciocanul. Voia să-l simtă pe Slayer în timp ce îl trântea cu pumnul în

faţa bărbatului. Pumnul s-a conectat în timp ce cădeau, dar chipul lui Slayer deveni brusc dur ca piatra.

În acel moment, lupta nu a devenit una dintre trup împotriva trupului, ci voinţă împotriva voinţei. În timp ce cădeau împreună, Perrin şi-a imaginat pielea lui Slayer devenind moale, dând sub pumnul lui, oasele fragile şi trosnind. Slayer, ca răspuns, şi-a imaginat pielea ca de piatră.

Rezultatul a fost că obrazul lui Slayer a devenit dur ca piatra, dar Perrin l-a crăpat oricum. Au lovit pământul şi s-au rostogolit în afară. Când Slayer s-a ridicat, obrazul său drept arăta ca al unei statui lovite cu un ciocan, mici crăpături ieşindu-se peste piele.

Sângele a început să se prelingă prin acele crăpături, iar Slayer a deschis ochii în stare de şoc. Şi-a ridicat o mână pe obraz, simţind sângele. Pielea a devenit din nou carne şi au apărut cusături, parcă cusute de un maestru chirurg. Nu se putea vindeca singur în visul lupului.

Slayer i-a zâmbit spre Perrin, apoi s-a aruncat. Cei doi d

Lansat înainte şi înapoi, inconiuraţi de praf agitat care a format chipurile şi trupurile oamenilor care se luptau pentru viaţa lor într-un alt loc, o altă lume. Perrin s-a prăbuşit printre o pereche, praful curgând din *Mă alleinir* în timp ce se legăna. Slayer a derapat înapoi, creând un vânt care să-l sufle din drum, apoi a lovit înainte prea repede.

Perrin a devenit un lup fără niciun gând, sabia lui Slayer trecând peste capul lui. Tânărul Taur a sărit în Slayer, trântindu-l înapoi, prin impresia că doi Aiel se luptă unul cu celălalt. Acestea au explodat în nisip şi praf. Alţii sau format în lateral, apoi au zburat.

Furtuna care urla a fost un vuiet în urechile Tânărului Taur, iar praful îi pătrundea în piele şi în ochi. Se rostogoli peste Slayer, apoi se aruncă spre gâtul lui. *Ce dulce va fi să gust în gura sângele acestor două picioare*. Slayer *se* îndepărtă.

Tânărul Taur a devenit Perrin, cu ciocanul pregătit, ghemuit pe câmpia luptei fragmentare, schimbând oamenii. *Atenţie*, îşi spuse el. *Eşti un lup*, *dar mai mult un om*. Cu o tresărire, şi-a dat seama că unele dintre acele impresii nu erau complet umane. A văzut un cuplu care avea un aspect distinct ca un şarpe, deşi au dispărut rapid.

A x 7 7 277X x *îi* 7 O 1 – w

Acest loc reflecta alte lumi? se întrebă el, nesigur ce să mai facă cu fantomele.

Slayer veni din nou spre el, cu dinţii strânşi. Ciocanul lui Perrin s-a fierbinte în degete, iar piciorul îi pulsa acolo unde fusese lovit şi apoi vindecat în timpul ultimei lupte cu Slayer. El a răcnit, lăsând sabia lui Slayer să se închidă – lăsând-o să-l zdrobească pe obraz – în timp ce îşi izbi propria armă în partea bărbatului.

Slayer a dispărut.

Perrin a continuat cu leagănul şi, pentru o clipă, a presupus că l-a bătut pe bărbat. Dar nu, ciocanul lui abia se conectase înainte ca Slayer să dispară. Bărbatul fusese pregătit, aşteptând să *se schimbe*. Perrin simţi sângele mişcându-se prin părul bărbii spre bărbie; acea pastă îi tăiase o tăietură pe obraz aproape în acelaşi loc în care aruncase lovitura pe fata lui Slayer.

adulmecat aerul, întorcându-se, încercând să prindă parfumul locaţiei lui Slayer. Unde plecase? Nu era nimic.

Slayer nu se *mutase* în alt loc în visul lupului. Ştia că Perrin

îl putea urma. În schimb, trebuie să fi sărit înapoi în lumea treaz. Perrin urlă, dându-şi seama că îşi pierduse prada. Lupul a criticat aceasta, o vânătoare eşuată şi a fost o luptă pentru Perrin să se readuce sub control.

Era un parfum care l-a readus la el. Blană arzând. Era însoţită de urlete de durere.

Perrin se *întoarse* înapoi în vârful potecii. Lupii zăceau arşi şi murind printre cadavrele vălurilor roşii. Doi dintre bărbaţi erau încă sus, spate în spate şi, în mod incongru, îşi lăsaseră vălurile. Aveau dinţii piliţi până la puncte şi zâmbeau, aproape cu nebunie, în timp ce canalizau. Arde lup după lup la chiar. Galia fusese nevoită să se adăpostească lângă o stâncă, cu hainele mocnind. Mirosea a durere.

Celor doi canalizatori zâmbitori păreau să nu le pese că tovarăşii lor sângerează până la moarte pe pământul din jurul lor. Perrin se îndreptă spre ei. Unul a ridicat o mână şi a eliberat un iet de foc. Perrin o întoarse în fum, apoi o despărţi mergând direct în ea, fumul cenuşiu-negru răsucindu-se asupra lui, apoi curgându-se.

1 1 1 I A * 1 X 1 * * 1 A /V 1 v

Celălalt om Aiel a canalizat şi el, încercând să rupă pământul de sub Perrin. Perrin ştia că pământul nu se va rupe, că va rezista ţesăturilor. Aşa s-a întâmplat. Perrin nu putea vedea ţesăturile, dar ştia că pământul – dintr-odată mult mai solid – refuza să se clinteze aşa cum i se poruncise.

T’I – 1 A – 1 A – /K 1 – I 1 – Primul Aiel întinse mâna spre suliţa lui cu un mârâit, POTTin il 5 „mi<5 de rrat

T – 1 X J A 1 1. W 1 1 w A. 1.

Îşi dorea atât de mult să zdrobească gâtul acestui bărbat. Îl pierduse *din nou pe Slayer*, iar lupii erau morţi din cauza acestor doi. S-a reţinut. Slayer… Slayer merita mai rău decât moartea pentru ceea ce făcuse. Nu ştia despre aceşti oameni şi nu era sigur dacă uciderea lor aici îi va ucide pentru totdeauna, fără renaştere.

I se părea că toată lumea, inclusiv creaturi ca acestea, ar trebui să mai aibă o şansă. Voalul roşu din mâna lui se zbătu, încercând cu ţesături de Aer să-l învăluie pe Perrin.

— Eşti un idiot, spuse Perrin încet. Apoi se uită la celălalt. „Şi tu”.

Amândoi clipiră, apoi îl priviră cu ochi care se slăbiră. Unul a început să saliva. Perrin clătină din cap. Slayer nu-i antrenase deloc. Chiar şi Galia, după doar o… cât timp trecuse? Oricum, chiar şi Galia ştia să nu fie prins aşa, în strânsoarea cuiva care putea să-şi schimbe însăşi capacitatea minţii.

Perrin a trebuit să se gândească în continuare la ei ca la nişte idioţi pentru a menţine transformarea. A îngenuncheat, căutând printre lupi răniţii pe care îi putea ajuta. Şi-a imaginat legături pe rănile celor care au fost răniţi. S-ar vindeca repede în acest loc. Lupii păreau să fie capabili să facă asta. Ei pierduseră opt dintre membrii lor, pentru care Perrin urlă. Ceilalţi i s-au alăturat, dar nu a existat niciun regret pentru trimiterile lor. Se luptaseră. Asta veniseră să facă.

După aceea, Perrin s-a ocupat de vălurile roşii căzute. Toţi erau morţi. Gaul şchiopăta lângă el, ţinând un braţ ars. Rana era gravă, dar nu punea imediat viaţa în pericol.

„Trebuie să te scoatem de aici”, i-a spus Perrin, „şi să-ţi

aducem ceva Vindecare. Nu sunt sigur cât este ceasul, dar cred că ar trebui să mergem la Merrilor şi să aşteptăm poarta de ieşire”.

Gaul îi aruncă un râniet cu dinţi. „I-am ucis eu pe doi dintre aceştia, Perrin Aybara. S-ar putea canaliza. Mă consider grozav cu onoare, apoi aluneci şi iei doi *prizonieri*”. A scuturat din cap. „Bain ar râde până în Ţara Triple dacă ar vedea asta”.

Perrin se întoarse către cei doi prizonieri ai săi. Să-i ucizi aici părea extrem de crud, dar să-i eliberezi însemna să te lupţi din nou cu ei – poate să pierzi mai mulţi lupi, mai mulţi prieteni.

„Nu bănuiesc că aceştia ţin *îi e toh*”, a spus Gaul.

— Ai să iei un bărbat care ar putea canaliza ca *gai shain* oricum? se cutremură vizibil.

„Doar ucide-i şi gata cu asta”, a spus Lanfear.

Perrin o privi. El nu a sărit în timp ce ea vorbea – se obişnuise oarecum cu felul în care ea intra şi ieşea. Totuşi, i s-a părut enervant.

„Dacă îi omor aici, asta îi va ucide pentru totdeauna?”

— Nu, spuse ea. „Nu funcţionează aşa pentru bărbaţi”. Avut încredere în ea? În acest punct, din anumite motive, a constatat că a făcut-o. De ce ar minţi? Totuşi, uciderea oamenilor neînarmaţi… abia erau mai mult decât nişte bebeluşi aici pentru el.

Nu, gândi el, având în vedere lupii morţi, *nu bebeluşi*. *Mult mai periculos decât atât*.

„Acei doi au fost întoarse”, spuse ea, încrucişându-şi braţele, făcând semn din cap către cei doi canalizatori. „Mulţi sunt născuţi în viaţa lor în zilele noastre, dar cei doi

au dinţii piliţi. Au fost luaţi şi întoarse”.

Gaul mormăi ceva. Suna ca un jurământ, dar suna şi reverent. Era în limba veche şi Perrin nu şi-a prins sensul. După aceea, însă, Galia a ridicat o suliţă. Mirosea a regret.

J. z /,.*1*

I

* * J I** J. C1 J.12.1** T J

— Ai scuipat în ochi şi aşa te foloseşte, fraţii mei. Îngrozitor.

Întors, gândi Perrin. Ca oamenii aceia de la Turnul Negru. S-a încruntat, mergând în sus şi luând în mâini capul unuia dintre bărbaţi. Ar putea el *să-l* facă pe bărbat să se întoarcă la Lumină? Dacă ar putea fi forţat să fie rău, ar putea fi restaurat?

Perrin a lovit ceva vast în timp ce a împins minţile acestor oameni. Voinţa lui a sărit liber, ca o crenguţă folosită pentru a încerca să doboare o poartă de fier. Perrin /v i X. – /v – x se împletici înapoi.

S

— A uitat la Galia şi a clătinat din cap. „Nu pot face nimic pentru ei”.

„O voi face”, a spus Gaul. „Ei sunt fraţi”.

Perrin dădu din cap, reticent, în timp ce Gaul le tăia gâtul celor doi bărbaţi. A fost mai bine aşa. Totuşi, l-a rupt pe Perrin înăuntru ca să-l vadă. Ura ceea ce luptele le făcea oamenilor, ce îi făcea lui. Perrinul de luni în urmă nu ar fi putut niciodată să stea în picioare şi să privească asta. Uşoară… dacă Gal nu ar fi făcut-o, s-ar fi avut pe sine. El ştia asta.

„Poţi să fii un astfel de copil”, a spus Lanfear, cu braţele

încă încrucişate sub sânii ei, în timp ce îl privea. Ea oftă, apoi îl luă de braţ. Un val de Vindecare îngheţată l-a străbătut. Rana de pe obraz s-a închis.

Perrin trase adânc aer în piept, apoi dădu din cap spre Gaul.

„Nu sunt femeia ta de comision, pui de lup”, a spus ea.

— Vrei să mă convingi că nu eşti un duşman? el a întrebat. „Este un loc bun pentru a începe”.

Ea oftă, apoi făcu cu mâna nerăbdătoare ca Gaul să se apropie. El a făcut aşa, şchiopătând, iar ea L-a vindecat.

Un zgomot îndepărtat zgudui caverna din spatele lor. Ea s-a uitat la el şi şi-a mmt ochii. „Nu pot să stau aici”, a t T *f f o* zz X z spus ea. Apoi a plecat.

„Nu ştiu ce să fac cu ăla”, a spus Gaul, frecându-şi braţul în locul în care îmbrăcămintea era arsă, dar pielea sa vindecat. „Cred că joacă cu noi, Perrin Aybara. Nu ştiu ce – *JJ J J >*

joc”.

Perrin mormăi de acord.

„Acest Slayer… El se va întoarce”.

— Mă gândesc la o modalitate de a face ceva în privinţa asta, spuse Perrin, întinzându-se până la talie, unde îşi legase vârful de vis de centură cu curele. L-a eliberat. „Uită-te aici”, îi spuse lui Galiei, apoi intră în cavernă.

Perrin a trecut pe lângă acele pietre ca pe dinţii. Era Sreu să scapi de sentimentul că se târî în gura unui arkhound. Lumina din partea de jos a coborârii era orbitoare, dar Perrin a creat în jurul său o bulă umbrită, ca o sticlă care era doar translucidă. Îl distinge pe Rand şi pe altcineva care se loveau unul de altul cu săbiile la buza unei gropi adânci.

Nu. Nu a fost o groapă. Perrin rămase cu gura căscată. Întreaga *lume* părea să se sfârşească aici, caverna deschizându-se într-un neant vast. O întindere eternă, ca întunericul Căilor, numai acesta părea să-l *atragă* în ea. El şi orice altceva. Se obişnuise cu furtuna care năvăli afară, aşa că nu observase vântul din tunel. Acum că era atent, îl simţea curgând prin cavernă în acea gaură.

Uitându-se în acel gol, ştia că nu înţelesese niciodată negrul înainte, nu chiar. *Acesta* a fost întuneric. *Acesta* a fost nimic. Sfârşitul absolut al tuturor. Alt întuneric era înspăimântător din cauza a ceea ce putea ascunde. Acest întuneric era diferit; dacă asta te-ar fi cuprins, ai înceta complet.

Perrin se împletici înapoi, deşi vântul care sufla în tunel nu era puternic. Doar… statornic, ca un pârâu care curge spre nicăieri. Perrin apucă vârful de vis, apoi se forţa să se întoarcă de la Rand. Cineva a îngenuncheat pe podea în apropiere, cu capul plecat, sprijinit parcă împotriva unei forţe mari venite din neant. Momame? Da, şi asta era Nynaeve îngenuncheată la dreapta ei.

U T Tw 1 1 1 1 – Z? 1 i – T\ w 1

Vălul dintre lumi era foarte subţire aici. Dacă le-ar putea vedea pe Nynaeve şi Moiraine, poate că l-ar putea X Xt *f* z X X

vedea sau auzi.

Se apropie de Nynaeve. „Nynaeve? Mă puteţi auzi?”

Ea clipi, întorcând capul. Da, îl auzea! Dar ea nu-l putea vedea, se părea. Căută în jur, confuză, în timp ce se agăţa de dinţii de piatră ai podelei ca pentru viaţa insă-şi.

f 7 – L, tX X *f f*

„Nynaeve!” strigă Perrin.

A →X – 1 – IITT 1 1 OII

— Perrin? şopti ea, privind în jur. „Unde eşti?”

O

W fi J X X *ti* 1 *g-yf*» – 1 «1 W

să fac ceva, Nynaeve, spuse el. „Voi face imposibilă crearea de porţi în acest loc. Dacă doriţi să călătoriţi în sau din această zonă, va trebui să vă creaţi poarta de intrare în faţa cavernei. În regulă?”

Ea dădu din cap, încă căutându-l în jur. Aparent, deşi lumea reală s-a reflectat în visul lupului, nu a funcţionat invers. Perrin a izbit vârful de vis în pământ, apoi a activato aşa cum i-a arătat Lanfear, creând balonul de violet chiar în jurul cavernei. Se grăbi înapoi în tunel, ieşind printr-un zid de sticlă violet pentru a se alătura lui Galiei şi lupilor.

— Lumină, spuse Gaul. „Eram pe cale să merg să te caut. De ce a durat atât de mult?”

„Atât cât?” întrebă Perrin.

— Ai fost plecat cel puţin două ore.

Perrin clătină din cap. „Este Bore care se joacă cu simţul nostru al timpului. Ei bine, cel puţin cu acea vârf de vis la loc, Slayer va avea probleme să ajungă la Rand”.

tx w i roi w r? i u x? 1 1 – După ce l-a pus pe Slayer să folosească vârful de vis împotriva lui, a fost satisfăcător să-l întoarcă pe *ter angreal* împotriva bărbatului. Perrin făcuse bula de protecţie suficient de mare pentru a încăpea în cavernă şi a adăposti pe Rand, pe Bore şi pe cei cu el. Amplasarea însemna că toate marginile domului, cu excepţia celui de aici din faţă, erau în interiorul stâncii.

Slayer nu ar putea să sară în mijlocul cavernei şi să

lovească; ar trebui să intre pe front. Ori asta, ori găseşte o modalitate de a pătrunde prin stâncă, ceea ce Perrin presupunea că era posibil aici, în visul lupului. Cu toate acestea, l-ar încetini şi de asta avea nevoie lui Rand.

„Am nevoie să protejezi locul acesta”, le-a trimis Perrin lupilor adunaţi, mulţi dintre care încă îşi lingeau rănile. „Shadowkiller luptă în interior, vânând cea mai periculoasă pradă pe care a cunoscut-o lumea asta. Nu trebuie să-l lăsăm pe Slayer să ajungă la el”.

Vom păzi acest loc, *Young Bull*, *a* trimis unul. *Alţii se adună*. *El nu va trece pe lângă noi*.

„Poţi face asta?” Perrin a trimis o imagine a lupilor distanţaţi prin Ţările de Graniţă, retransmiţând rapid mesaje între ei. Erau mii şi mii de ei cutreierând zona.

Perrin era mândru de trimiterea lui. Nu a trimis-o ca cuvinte, sau ca imagini, ci ca un concept amestecat cu parfumuri, cu un strop de instinct. Cu lupii poziţionaţi aşa cum trimitea, ei puteau trimite la el prin reţea aproape instantaneu dacă Slayer se întorcea.

O putem face, *au* trimis lupii.

Perrin dădu din cap, apoi făcu semn lui Gaul.

„Nu rămânem?” el a întrebat.

„Se întâmplă prea multe”, a spus Perrin. „Timpul se mişcă prea încet aici. Nu vreau să treacă războiul pe lângă noi”.

În plus, mai era problema cu orice făcea Graendal.

Consideraţii

— Nu-mi place să lupt lângă acei Seanchan, spuse Gawyn încet, venind lângă Egwene.

Nici ei nu-i plăcea şi ştia că el va putea simţi asta de la ea. Ce putea să spună? Nu putea să-l îndepărteze pe Seanchan. Umbra îi adusese pe Sharani să lupte sub steagul său. Prin urmare, Egwene va trebui să folosească ceea ce avea. Orice avea ea.

O mâncărime gâtul când traversa câmpul spre locul de întâlnire la aproximativ o milă la est de vadul din Arafel. Bryne îşi aranjase deja majoritatea forţelor la vad. Aes Sedai putea fi văzut pe vârful dealurilor chiar la sud de vad, iar sub ei, pe versanţi, erau poziţionate escadroane mari de arcaşi şi sugari. Trupele se simţeau mai proaspete. Zilele petrecute cu forţa lui Egwene retrăgându-se au uşurat o parte din presiunea războiului, în ciuda încercărilor inamicului de a-i determina să se angajeze în luptă.

Şansele lui Egwene depindeau de faptul că Seanchan se alătură bătăliei şi se angajează pe canalizatorii Sharan. I s-a răsucit stomacul. Auzise odată că în Caemlyn, bărbaţi fără scrupule aruncau împreună câinii înfometaţi într-o groapă şi mizau pe care dintre ei va supravieţui luptei care a urmat.

Acest lucru a simţit la fel şi pentru ea. Seanchan *damane* nu erau femei libere; nu puteau alege să lupte. Din câte văzuse ea despre canalizatorii de sex masculin Sharan, ei erau puţin mai mult decât animale înşişi.

Egwene ar trebui să se lupte cu Seanchan cu fiecare respiraţie, nu să se alieze cu ei. Instinctele ei s-au răzvrătit când se apropia de adunarea lui Seanchan. Liderul Seanchan a cerut această audienţă cu Egwene. Lumina ar trimite-o rapid.

Egwene primise rapoarte despre această Fortuona, aşa că ştia la ce să se aştepte. Micuţa Seanchan Empress stătea pe o platformă mică, urmărind pregătirile pentru luptă. Purta o rochie strălucitoare a cărei trenă se prelungea la o distanţă ridicolă în spatele ei, purtată de opt *da covale*, acei servitori în hainele îngrozitor de nemodeste. Diferiţi membri ai Sângelui stăteau în grupuri, aşteptând în ipostaze atente. Gărzile Deathwatch, îngrămădite în armura lor aproape neagră, stăteau ca nişte bolovani în jurul Împărătesei.

Egwene se apropie, păzită de propriii ei soldaţi şi de o mare parte din Sala Turnului. Fortuona încercase mai întâi să insiste ca Egwene să vină s-o viziteze în tabăra ei. Egwene, desigur, refuzase. Trecuseră ore întregi pentru a ajunge la un acord. Ambii ar veni în această locaţie din Arafel şi amândoi s-ar ridica mai degrabă decât să stea, astfel încât memnul să nu dea impresia că se află deasupra celuilalt. Totuşi, Egwene a fost iritată să găsească femeia aşteptând. Ea a vrut să cronometreze această întâlnire, astfel încât amândoi să sosească în acelaşi moment.

Fortuona se întoarse de la pregătirile de luptă şi se uită la Egwene. Se pare că multe dintre rapoartele lui Siuan erau

false. Adevărat, Fortuona arăta ceva ca un copil, cu acea formă uşoară şi trăsături delicate. Acele asemănări erau minore. Niciun copil nu avusese vreodată ochi atât de perseverenţi, atât de calculatori. Egwene şi-a revizuit aşteptările. Îl imaginase pe Fortuona ca pe o adolescentă răsfăţată, rezultatul unei vieţi înghesuite.

M

— Am gândit”, a spus Fortuona, „dacă ar fi potrivit să vă vorbesc în persoană, cu propria mea voce.

În apropiere, câţiva dintre Sângele Seanchan – cu unghiile vopsite şi capetele parţial bărbierite – gâfâiau. Egwene le ignoră. Stăteau lângă câteva perechi de *sul dam* şi *damane*. Dacă ea lasă acele perechi să-i atragă atenţia, temperamentul ei s-ar putea să o ia mai bine.

„M-am gândit”, a spus Egwene, „dacă ar fi potrivit să vorbesc cu cineva ca tine, care a comis atrocităţi atât de teribile”.

— Am decis că voi vorbi cu tine, continuă Fortuona, ignorând remarca lui Egwene. „Cred că, deocamdată, ar fi mai bine să te văd nu ca *marath damane*, ci ca o regină printre oamenii acestei ţări”.

— Nu, spuse Egwene. „Mă vei vedea aşa cum sunt, femeie. O cer”. Fortuona îşi strânse buzele.

— Foarte bine, spuse ea în cele din urmă. „Am mai vorbit cu *damane*; antrenamentul lor a fost un hobby de-al meu. A te vedea ca atare nu încalcă protocolul, deoarece Împărăteasa poate vorbi cu câinii ei de companie”.

— Atunci voi vorbi şi eu direct cu tine, spuse Egwene, păstrându-şi faţa impasibilă. „Pentru judecătorii Amyrlin multe procese. Ea trebuie să fie capabilă să vorbească cu

ucigaşii şi violatorii pentru a le da sentinţa. Cred că ai fi acasă în compania lor, deşi bănuiesc că te-ar găsi greaţă”.

„Îmi dau seama că aceasta va fi o alianţă neplăcută”.

„Te aşteptai la altceva?” întrebă Egwene. „Le ţii captive pe surorile mele. Ceea ce le-ai făcut este mai rău decât crima. I-ai torturat, le-ai încălcat voinţa. Mi-aş dori Luminii să-i fi ucis pur şi simplu”.

— Nu m-aş aştepta să înţelegi ce trebuie făcut, spuse Fortuona, privind înapoi spre câmpul de luptă. „Eşti *marath damane*. Este… firesc să-ţi cauţi binele, aşa cum îl vezi”.

— Într-adevăr, firesc, spuse Egwene încet. „De aceea insist să mă vezi aşa cum sunt, pentru că eu reprezintă dovada supremă că societatea şi imperiul tău sunt construite pe minciuni. Iată-mă, o femeie despre care insişti că ar trebui să aibă guler pentru binele comun. Şi totuşi nu arăt niciuna dintre tendinţele sălbatice sau periculoase pe care susţineţi că ar trebui să le am. Atâta timp cât sunt eliberat de gulerele tale, îi demonstrez fiecărui bărbat şi femeie care trag sufletul că eşti un mincinos”. Murmură celălalt Seanchan. Fortuona însăşi a menţinut o faţă rece. „Ai fi mult mai fericit cu noi”, a spus Fortuna.

„Oh, aş vrea?” spuse Egwene.

„Da. Vorbeşti despre urarea gulerului, dar dacă l-ai purta şi ai vedea, ai găsi că o viaţă mai liniştită. Nu ne torturăm *damane*. Ne pasă de ei şi le permitem să trăiască o viaţă privilegiată”.

T – 77 A 1 w 1 – 1

„Nu ştii, nu?” întrebă Egwene.

„Eu sunt împărăteasa”, a spus Fortuona. „Dominaţia mea se extinde peste mări, iar tărâmurile protecţiei mele

cuprind tot ceea ce omenirea cunoaşte şi gândeşte. Dacă sunt lucruri pe care nu le ştiu, ele sunt cunoscute de cei din Imperiul meu, pentru că eu *sunt* Imperiul.

— Încântător, spuse Egwene. „Şi Imperiul tău realizează că am *purtat* unul dintre gulerele tale? Că am fost odată antrenat de *sul damul tău*?

Fortuona se înţepeni, apoi o răsplăti pe Egwene cu o privire şocată, deşi o acoperi imediat.

A 7 P A 7 T-1 1 *11* 1 – 1 Z-X 7

„Am fost în Falme", a spus Egwene. „O *damane*, antrenată de Renna. Da, ţi-am purtat gulerul, femeie. Nu am găsit pace acolo. Am găsit durere, umilinţă şi teroare".

„De ce nu ştiam de asta?" întrebă Fortuona cu voce tare, întorcându-se. „De ce nu mi-ai spus?"

Egwene aruncă o privire către nobilimea Seanchan adunată. Fortuona părea să se adreseze unui bărbat în special, un bărbat îmbrăcat în haine bogate, negre şi aurii, împodobite cu dantelă albă. Avea un petic pe ochi peste un ochi, negru pe măsură, iar unghiile de la ambele mâini erau lăcuite într-un întuneric…

„*Mat*?" a pufnit Egwene.

A

făcut un fel de jumătate de undă, părând staniemt.

Oh, *Lumină*, se gândi ea. *În ce s-a aruncat*? Ea a galopat prin planuri în minte. Mat imita un nobil din Seanchan. Nu trebuie să ştie cine a fost cu adevărat. Ar putea să schimbe ceva pentru a-l salva?

— Apropiaţi-vă, A A A A *t* spuse Fortuona.

— Omul ăsta nu este… începu Egwene, dar Fortuona vorbi despre ea. „Knotai", a spus ea, „ştiai că această femeie a

fost o *damane scăpată*? Cred că ai cunoscut-o de mică.

„Ştii cine este?” întrebă Egwene.

— Sigur că da, spuse Fortuona. „Se numeşte Knotai, dar cândva a fost numit Matrim Cauthon. Să nu crezi că te va servi, *marath damane*, deşi ai crescut împreună. Acum este Prinţul Corbilor, o funcţie pe care a câştigat-o prin căsătoria cu mine. El îi serveşte pe Seanchan, pe Tronul de Cristal şi pe împărăteasa”.

„Fie ca ea să trăiască pentru totdeauna”, a remarcat Mat. „Bună, Egwene. Mă bucur să aud că ai scăpat de acei Sharans. Cum e Turnul Alb? încă... alb, cred?” Egwene se uită de la Mat la împărăteasa Seanchan, apoi din nou la el. În cele din urmă, neputând să facă altceva, a izbucnit în râs.

— Te-ai căsătorit cu Matrim Cauthon?

„Prevestirile au prezis-o”, a spus Fortuona.

„Te-ai lăsat să te apropii prea mult de un *la veren*”, a spus Egwene, „şi astfel Modelul te-a legat de el!”

„Superstiţii prosteşti”, a spus Fortuona.

Egwene îi aruncă o privire lui Mat.

— A fi *ta veren* nu m-a adus niciodată prea mult, spuse Mat acru. „Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că Modelul nu m-a tras de cizme până la Shayol Ghul. Mică binecuvântare, asta”.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Knotai, spuse Fortuona. „Ştiaţi că această femeie a fost o *damana scăpata*? Dacă da, de ce nu mi-ai vorbit despre asta?”

„Nu m-am gândit prea mult la asta”, a spus Mat. – Nu a fost una de foarte mult timp, Tuon.

— Vom vorbi despre asta cu altă ocazie, spuse Fortuona

încet. „Nu va fi plăcut”. Se întoarse spre Egwene. „A conversa cu o fostă *damane* nu este acelaşi lucru cu a vorbi cu una recent capturată sau cu una care a fost întotdeauna liberă. Vestea acestui eveniment se va răspândi. Tu m-ai cauzat... incomoda”.

Egwene o privi pe femeie, nedumerită. Uşoară! Aceşti oameni erau complet nebuni. „Care a fost scopul tău să insişti asupra acestei întâlniri? Dragonul Renăscut spune că ne vei ajuta în luptă. Atunci ajută-ne.

l-l-l „l’I *//* 1 1 CT-1 I *

„Trebuia să te cunosc”, a spus Fortuona. „Tu eşti opusul meu. Am fost de acord să mă alătur acestei păci oferite de Dragon, dar există condiţii”.

Oh, *Light*, *Rand*, se gândi Egwene. *Ce le-ai promis*? Ea s-a pregătit.

„Pe lângă faptul că sunt de acord să luptă”, a spus Fortuona, „voi recunoaşte graniţele suverane ale naţiunilor aşa cum sunt cartografiate în prezent. Nu vom forţa ascultarea memnm *marath damane*, *în* afară de cei care ne încalcă graniţele”.

— Şi acele graniţe sunt? întrebă Egwene.

„Aşa cum am subliniat în prezent, aşa cum eu...”

— Fii mai specific, spuse Egwene. „Spune-mi cu vocea ta, femeie. Ce graniţe?”

Fortuona şi-a tras buzele la o linie. Evident, nu era obişnuită să fie întreruptă. „Controlăm Altara, Amadicia, CT-1 7 1 – Al «1 *J*!

Tarabon şi Câmpia Almoth”.

I-i-i 7 1 – i – i – T t I – 1” r-r-l 11 – Tremaling, spuse Egwene. „Veţi elibera Tremalking şi celelalte insule Sea Folk?”

„Nu le-am enumerat pentru că nu sunt de „pe pământul vostru, ci din mare. Nu sunt preocuparea ta. În plus, ei nu făceau parte din acordul cu Dragonul Renăscut. El nu a menţionat asta”.

7 a 1 A – i-T-1 11* r? i 1 – „Are multe în minte. Tremalking va face parte din acordul cu mine”.

— Nu ştiam că facem un astfel de acord, spuse Fortuona calm. „Ai nevoie de ajutorul nostru. Am putea pleca într-o clipă, dacă îl comand. Cum te-ai descurca împotriva acelei armate fără ajutorul nostru, pe care m-ai rugat atât de recent să o împrumut?

JO 1 – 1 – 1 Ti* 1 – 1

Cerşit? se gândi Egwene. „Îţi dai seama ce se întâmplă dacă pierdem Ultima Bătălie? Cel întunecat rupe Roata, îl ucide pe Marele Şarpe şi toate lucrurile se vor sfârşi. Asta dacă avem noroc. Dacă nu avem noroc, Cel întunecat va reface lumea după propria sa viziune întortocheată. Toţi oamenii vor fi legaţi de el într-o eternitate de suferinţă, subjugare şi chin”.

„Sunt conştient de acest lucru”, a spus Fortuona. „Te comporţi ca şi cum această luptă specială – aici, pe acest câmp de luptă – ar fi decisivă”.

x T\ vx. Dlw // T-1

„Dacă armata mea ar fi distrusă”, a spus Egwene, „întregul nostru efort ar fi pus în pericol. Într-adevăr, totul ar putea depinde de ceea ce se întâmplă aici”.

„Nu sunt de acord”, a spus Fortuona. „Armatele tale nu sunt vitale. Ele sunt populate de copiii călcătorilor de jurământ. Te lupţi cu Umbra şi pentru asta îţi dau onoare. Dacă ar fi să pierzi, în – aş întoarce la Seanchan şi m-aş

ridica toată puterea Armatei Veşnic Victorioase şi m-aş pune în aplicare împotriva acestui lucru… groază. Vom câştiga în continuare Ultima Bătălie. Ar fi mai dificil fără tine şi nu aş irosi vieţi utile sau potenţiale *damane*, dar sunt încrezător că am putea rezista singuri împotriva TTL*//

Umbrei”.

Ea întâlni ochii lui Egwene.

Atât de frig, se gândi Egwene. *Ea blufează*. *Ea trebuie să ne*. Rapoartele din ochii şi urechile lui Siuan spuneau că patria Seanchan era în haos. O criză de succesiune.

Poate că Fortuona a crezut cu adevărat că Imperiul ar putea rezista singur împotriva Umbrei. Dacă da, a greşit.

— Vei lupta alături *de* noi, spuse Egwene.

— Presupun că ai încheiat tratatul cu Rand, i-ai dat jurământul.

„Tremalking este al nostru”.

„Oh?” spuse Egwene. „Şi ai stabilit un lider acolo? Unul dintre oamenii de mare, să-ţi recunoască domnia?”

Fortuona nu spuse nimic.

„Aveţi loialitatea celor mai multe dintre celelalte ţări pe care le-aţi cucerit”, a spus Egwene. „La bine şi la rău, altaranii şi amadicienn vă urmează. Tarabonem par la fel. Dar Oamenii Marii… Nu am niciun fel de rapoarte despre vreunul de acest fel care să te susţină sau să trăiască în pace sub degetul tău”.

„Granii…”

„Graniţele pe care tocmai le-aţi menţionat, aşa cum există pe hărţi, arată Tremalking ca pe un ţinut al oamenilor marini. Nu este al tău. Dacă tratatul nostru deţine graniţele actuale aşa cum sunt, ai avea nevoie de un conducător în

Tremalking care să te recunoască”.

Lui Egwene i s-a părut un argument slab. Seanchan au fost cuceritori. Ce le păsa dacă aveau vreun fel de legitimitate? Cu toate acestea, Fortuona părea să ia în considerare cuvintele lui Egwene. Ea se încruntă în gând.

„Acest… este un argument bun”, a spus în cele din urmă Fortuona. „Nu ne-au acceptat. Ei sunt proşti să respingă pacea pe care o oferim, dar au făcut-o într-adevăr. Foarte bine, vom părăsi Tremalking, dar voi adăuga o condiţie la acordul nostru, aşa cum aţi făcut

1 7 V» z 7 7

dumneavoastră”.

— Şi starea ta?

„Veţi anunţa prin Turnul vostru şi prin pământurile voastre”, a spus Fortuona. „Orice *marath damane* care doreşte să vină la Ebou Dar şi să aibă guler corespunzător trebuie să aibă voie să facă acest lucru”.

„Crezi că oamenii ar *dori* să fie cu guler?” Era nebună. Ea trebuia să fie.

„Bineînţeles că ar vrea”, a spus Fortuona. „În Seanchan, foarte ocazional cineva care poate canaliza este ratat în căutările noastre. Când descoperă ce sunt, ei vin la noi şi cer să li se pună guler, după caz. Nu vei forţa pe nimeni să stea departe de noi. Le vei lăsa să vină”.

„Îţi promit, nimeni nu o va face”.

— Atunci nu ar trebui să ai probleme în a face proclamaţia, spuse Fortuona. „Vom trimite emisari să-ţi educe poporul cu privire la beneficiile *damanei* – profesorii noştri vor veni în pace, pentru că ne vom ţine de tratat. Cred că vei fi surprins. Unii vor vedea ce este corect”.

— Fă ce vrei, a spus Egwene, amuzată. „Nu încălcaţi legile şi bănuiesc că majoritatea vă vor permite... emisari. Nu pot vorbi în numele fiecărui conducător”.

„Ce se întâmplă cu pământurile pe care le controlezi? Tar Valon? Veţi permite emisarilor noştri?”

„Dacă nu încalcă nicio lege, a spus Egwene, „nu-i voi reduce la tăcere. Aş permite în Whitecloaks, dacă ar putea să-şi spună piesa fără a-i determina pe oameni la revoltă. Dar *Light*, femeie. Nu poţi să crezi de fapt...”

Ea a încetat, privind pe Fortuona. Ea chiar a crezut. Din câte şi-a dat seama Egwene, a făcut-o.

7 «- 1 – i-i A T 7 A T 7

Cel puţin e sincera, se gândi Egwene. *Nebun*. *Nebun*, *dar sincer*.

— Şi *damane* pe care o ţii acum? spuse Egwene. „Le vei lăsa să plece, dacă vor să fie eliberaţi?”

„Nimeni care este instruit corespunzător nu şi-ar dori asta”.

„Acest lucru trebuie să fie egal de ambele părti”, a spus Egwene. „Ce zici de o fată pe care descoperi că o poţi canaliza? Dacă nu vrea să fie făcută *damane*, o vei lăsa să părăsească pământurile tale şi să se alăture ale noastre?”

„Ar fi ca şi cum ai lăsa liber un *grom înfuriat* într-o piată a oraşului”.

— Ai spus că oamenii vor vedea adevărul, spuse E

gwene. „Dacă modul tău de viaţă este puternic, idealurile tale adevărate, atunci oamenii le vor vedea aşa cum sunt. Dacă nu o fac, nu ar trebui să-i fortezi. Lăsaţi-i pe oricine doreşte să fie liber, iar eu voi lăsa poporul vostru să vorbească în Tar Valon. Uşoară! Le voi da cameră şi masă

I – I – 1 1 *C* 1 7 d 12/ 7
gratuită şi voi vedea la fel ca în fiecare oraş!”

Fortuona o privi pe Egwene. „Mulţi dintre *sul damul nostru* au venit la acest război anticipând şansa de a captura noi *damane* dintre cei care servesc Umbră. Aceşti Sharani, poate. Ai vrea să-i lăsăm pe ei sau pe surorile tale din Umbra să fie libere? A distruge, a ucide?

„Pentru a fi judecat şi executat, sub Lumină”.

„De ce nu le lăsăm să fie folosite? De ce să-şi irosească viaţa?”

„Ceea ce faci este o urâciune!” spuse Egwene, simţindu-se exasperată. „Nici măcar Aiahul Negru nu 7, w J., Z <*J*
merită asta”.

„Resursele nu ar trebui aruncate atât de leneş”.

„Chiar aşa?” spuse Egwene. „Îţi dai seama că fiecare dintre *sul damul* tău, preţioşii tăi antrenori, este ea însăşi o *marath damane*?”

Fortuona se învârte spre ea. „Nu răspândi astfel de minciuni”.

„Oh? Să-l testăm, Fortuona? Ai spus că i-ai antrenat singur. Eşti un *sul dam*, presupun? Pune-ţi *a dam* pe gât. Te *îndrăznesc*. Dacă greşesc, nu vă va face nimic. Dacă am dreptate, vei fi supus puterii sale şi te vei dovedi a fi *marath damane*”.

Fortuona făcu ochii mari de furie. Ea ignorase ghimpele lui Egwene care o numeau criminală, dar *această* acuzaţie părea că o pătrunde... aşa că Egwene s-a asigurat că va răsuci cuţitul puţin mai adânc.

— Da, spuse Egwene. „Lasă-ne să o facem şi să testăm puterea reală a angajamentului tău. Dacă vă dovediţi că

puteţi canaliza, veţi face ceea ce pretindeţi că alţii ar trebui? O să te plimbi până la guler şi să-l iei de gâtul tău, Fortuona? Vei respecta propriile tale legi?”

— Le-am ascultat, spuse Fortuona cu răceală. „Eşti foarte ignorant. Poate că este adevărat, că *sul dam* poate învăţa să canalizeze. Dar acest lucru nu este acelaşi lucru cu a fi un *marath damane* – *la fel ca* un om care *poate* deveni un criminal nu trebuie considerat unul”.

„Vom vedea”, a spus Egwene, „o dată ce oamenii tăi îşi vor da seama de minciunile care le-au fost spuse”.

X x

— Te voi sparge chiar eu, spuse Fortuona încet. „Într-o zi, oamenii tăi te vor preda mie. Te vei uita de tine, iar aroganţa ta te va duce la graniţele noastre. O să aştept”.

— Plănuiesc să trăiesc secole, şuieră Egwene. „O să văd cum se dărâmă imperiul tău, Fortuona. O voi privi cu bucurie”. Ridică un deget pentru a o bătu pe femeie pe piept, dar Fortuona se mişcă cu o viteză înceţoşată, mâna ei apucând-o pe a lui Egwene de încheietura mâinii. Pentru una atât de mică, cu siguranţă a fost rapidă.

Egwene a îmbrăţişat Sursa prin reflex. *Damane* din apropiere icni, iar lumina Puterii Unice a răsărit în jurul lor.

Mat se împinse între Egwene şi Fortuona şi le împinse, ţinând o mână de pieptul fiecărei femei. Egwene ţesă din instinct, intenţionând să-şi îndepărteze mâna cu un fir de Aer. S-a prăbuşit, desigur.

Sânge şi cenuşă, *asta e incomod*! Ea uitase că era acolo.

— Să fim civilizaţi, doamnelor, spuse Mat, privindu-l pe unul dintre ei, apoi pe celălalt. „Nu mă face să-mi arunc perechea peste genunchi”.

Egwene s-a uitat la el, iar Mat îi întâlni privirea. Încerca să-şi îndepărteze furia către el în loc de Fortuona.

Egwene se uită în jos la mâna lui, care era lipită de pieptul ei, inconfortabil aproape de sânii ei. Fortuona se uita şi la acea mână.

Mat îşi lăsă ambele mâini în jos, dar îşi făcu timpul plăcut, parcă nu-i pasă. „Oamenii acestei lumi au nevoie de voi doi, şi au nevoie de voi cu linişte, mă auzi? Acesta este mai mare decât oricare dintre noi. Când vă luptaţi unul cu celălalt, Cel întunecat câştigă şi asta este. Aşa că nu te mai purta ca nişte copii”.

— Vom avea multe cuvinte despre asta în seara asta, Knotai, spuse Fortuona. „Îmi plac cuvintele”, a spus Mat. „Există câteva cuvinte delicios de frumoase acolo. Zâmbet. Acesta mi-a sunat întotdeauna ca un cuvânt frumos. Nu crezi? Sau, poate, cuvintele „Promit să nu o ucid pe Egwene chiar acum pentru că a încercat să mă atingă pe mine, Împărăteasa, să trăiesc pentru totdeauna, pentru că avem cu adevărat nevoie de ea pentru următoarele două săptămâni sau cam aşa ceva”. El o privi pe Fortuona cu atenţie.

— Chiar te-ai căsătorit cu el? îi spuse Egwene 1 – 1 7 *11 – * „1 11 k „/

Fortuonei. „Sincer?”

„A fost… un eveniment neobişnuit”, a răspuns Fortuona. Ea se scutură, apoi se uită cu privirea la Egwene. El este al meu şi nu intenţionez să-l eliberez”.

KT * 7 1 – ’7 1” 1 w

„Nu pari genul care să elibereze ceva, odată ce ai mâna pe el”, a spus Egwene. „Matrim nu mă interesează momentan;

armata ta o face. Vei lupta, sau nu?”

— Voi lupta, spuse Fortuona. „Dar armata mea nu vă este supusă. Cereţi generalului dvs. Să ne trimită sugestii. Le vom lua în considerare. Dar văd că vei avea un timp dificil să aperi vadul împotriva invadatorului fără un număr mai mare de *marath damane*. Îţi voi trimite nişte *sul dam* şi *damane ale mele* pentru a-ţi proteja armata. Asta este tot ce voi face deocamdată”. A început să se întoarcă spre oamenii ei. „Vino, Knotai”.

— Nu ştiu cum ai căzut în asta, îi spuse Egwene pe sub răsuflarea lui Mat. „Nu vreau să ştiu. Voi face tot ce pot pentru a te ajuta să te eliberez, odată ce terminăm lupta”.

— Ei bine din partea ta, Egwene, spuse Mat. „Dar mă pot descurca singur”. Se repezi după Fortuona.

Asta spunea mereu. Ar găsi o modalitate de a-l ajuta. Ea clătină din cap, întorcându-se acolo unde o aştepta Gawyn. Leilwin refuzase să vină, deşi Egwene s-ar fi aşteptat ca ea să-i vadă cu plăcere pe câţiva dintre cei din patria ei.

— Va trebui să-i ţinem la distanţă de braţ, spuse Gawyn încet.

— De acord, spuse Egwene.

— Încă vei lupta alături de Seanchan, în ciuda a ceea ce au făcut ei?

— Atâta timp cât îi ţin ocupaţi pe canalizatorii Sharan, da. Egwene se uită spre orizont – spre Rand şi spre lupta puternică în care trebuia să fie implicat. „Opţiunile noastre sunt limitate, Gawyn, iar aliaţii noştri se diminuează. Deocamdată, oricine este dispus să-i omoare pe Trollocs este un prieten. Asta este”.

Linia andorană s-a deformat, iar trollocii au rupt, mârâind

fiare cu o respiraţie împuţită, care se înnebuneşte în aerul rece. Halebardierii lui Elayne din apropiere s-au zbătut în timp ce cădeau peste ei înşişi pentru a scăpa. Primii câţiva trolloci i-au ignorat, urlând şi sărind peste ei pentru a face loc pentru ca mai mulţi să se reverse prin deschidere, ca sângele întunecat dintr-o tăietură în carne.

Elayne a încercat să adune puţina forţă care îi mai rămânea. Avea impresia că *sayar* va scăpa de ea în orice moment, dar bărbaţii care se luptau şi mureau nu ar fi mai puternici decât ea în acest moment. Toţi s-au luptat aproape toată ziua.

Găsind cumva puterea de a ţese, ea a prăjit primii câţiva trolloci cu bile de foc, împiedicând curgerea prin rana din liniile umane. Au urmat dungi albe, săgeţi din arcul lui Birgitte. Trollocii gâlgâiau, strângându-şi gâtul 1 1 W0* *11 L-Z Z LJ ZL-Z

acolo unde săgeţile loveau.

Elayne trimitea lovitură după lovitură de la călare, cu mâinile obosite lipite de şa în timp ce clipi din ochi care păreau plumb. Trollocii morţi s-au răsturnat, formându-se ca o crustă peste gaură, împiedicându-i pe ceilalţi să se rupă. Trupele de rezervă s-au împiedicat, luând teren şi împingând trollocii înapoi.

— 1 * w X. 1 T T wl – Elayne respiră, tremurând. Uşoară! Se simţea ca şi cum şi l fost forţată să alerge în jurul lui Caemlyn în timp ce trăgea greutăţi de plumb. Abia putea să stea în picioare, darămite să ţină Puterea Unică. Vederea ei se întunecă, apoi se întunecă şi mai mult. Sunetul dispăru în urechi. Apoi… întuneric.

Sunetul a revenit primul. Ţipete îndepărtate, zgomote. Un

corn foarte slab. Urletele trollocilor. Tunete ocazionale de la dragoni. *Aceştia nu trag la fel de des*, se gândi ea. Aludra se mutase într-un ritm în tragerea ei. Bashere ar retrage o secţiune de trupe şi le-ar lasa să se odihnească. Trollocii aveau să se reverse, iar dragonii îi bombardau pentru o perioadă scurtă de timp. În timp ce trollocii încercau să se târască în sus şi să-i distrugă pe dragoni, cavaleria intra şi îi zdrobeşte pe flancuri.

A

ucis o mulţime de trolloci. Asta era treaba lor… ucide trollocii…

Prea încet, se gândi ea. *Prea lent*…

Elayne se trezi pe pământ, chipul îngrijorat al lui Birgitte plutind deasupra ei.

L” / Z-X1 x T w x – T” 11 A w

„Oh, Lumină?” mormăi Elayne. „Am căzut?”

— Te-am prins la timp, mormăi Birgitte. „Te-ai prăbuşit în braţele noastre. Haide, ne retragem”.

„Eu.

Birgitte ridică o sprânceană spre ea, aşteptând cearta. A

fost greu să faci una, întinsă pe spate la câţiva paşi de primele linii. *Saidar* fugise de ea şi probabil că nu ar fi gutut să o apuce din nou dacă viaţa ei depindea de asta. – a, spuse ea. „Ar trebui… ar trebui să verifice Bashere”.

— Foarte înţelept, spuse Birgitte, făcând semn gardianului să o ajute pe Elayne să se întoarcă pe cal. Ea a ezitat, atunci.

— Te-ai descurcat bine aici, Elayne. Ei ştiu cum ai luptat. Le-a fost bine să vadă”.

Au început o călătorie grăbită prin liniile din spate. Acestea

erau foarte superficiale; majoritatea soldaţilor erau angajaţi în luptă. Trebuiau să câştige înainte să sosească a doua armată Trolloc şi asta însemna să arunce tot ce aveau în această forţă.

Totuşi, Elayne a fost surprins de rezervele epuizate, numărul mic care ar putea fi scutit să se rotească din faţă şi să se odihnească. Cât timp trecuse?

Norii învăluiseră cerul liber care o însoţea adesea. Asta părea un semn rău.

— Blestema norii ăia, mormăi ea. „Ce moment al zilei este?”

— Poate la două ore de la apus, spuse Birgitte.

„Uşoară! Trebuia să mă faci să mă întorc în tabără cu câteva ore în urmă, Birgitte!

Femeia s-a uitat la ea, iar Elayne şi-a amintit vag încercările de a face tocmai asta. Ei bine, nu are rost să ne certăm acum. Elayne îşi recăpăta o parte din forţă şi se x? w u Y i Xi xi/ki* 7 7 x?

forţa să stea cu spatele drept pe cal, în timp ce a fost condusă către mica vale dintre dealurile de lângă Cairhien, unde Bashere dădea ordine de luptă.

Ea a călărit până la postul de comandă, neavând încredere în picioarele ei să o poată susţine în mers şi a rămas în şa când se adresa lui Bashere. „Funcţionează?”

El ridică privirea spre ea.

— Presupun că nu mai pot conta pe tine pe front?

„Prea slab pentru a fi canalizat deocamdată. Îmi pare rău”.

„Ai rezistat mai mult decât ar fi trebuit”. A făcut o notaţie pe hărţile sale. „Lucru bun. Pe jumătate cred că ai fost singurul lucru care a împiedicat flancul estic să se

prăbuşească. Va trebui să trimit mai mult sprijin în această A – A îi direcţie”.

„*Funcţionează*?

— Du-te să arunci o privire, spuse Bashere, dând din cap spre versantul dealului.

Elayne strânse din dinţi, dar îl împinge pe Moonshadow până unde putea găsi un avantaj. Ea şi-a ridicat oglinda cu degete care tremurau *mult* mai mult decât şi-ar fi dorit.

Forţa Trolloc lovise linia înclinată de apărători. Rezultatul firesc al acestui lucru fusese căderea infanteriei înapoi, bolul răsturnându-se în timp ce trollocii împingeau înainte. Acest lucru îi făcuse pe Shadowspawn să se simtă ca şi cum ar fi câştigat avantaj şi i-a împiedicat să-şi dea seama de adevăr.

Pe măsură ce avansau, linia de infanterie se învăluise şi înconjurase laturile Trolloc. Ea ratase cel mai important moment, când Bashere îi ordonase lui Aiel să atace. Mătura lor rapidă pentru a-i lovi pe trolloci din spate funcţionase aşa cum se spera.

Forţele lui Elayne au avut trollocii complet înconjuraţi. Un cerc enorm de Shadowspawn zvârcoliţi s-a luptat cu forţa ei de încercuire, strângându-i împreună pentru a le restricţiona mişcările şi capacitatea de a lupta.

Mergea. Lumină, a *fost*. Aielul s-a lovit de flancurile din spate ale trollocilor, măcelându-i. Laţul fusese tras.

Care dintre ei sufla acele coarne? Alea erau coarne de Trolloc.

Elayne a căutat prin Shadowspawn, dar nu i-a găsit pe cei care sunau din coarne. Ea a văzut un Myrddraal mort lângă rândurile Aiel. Unul dintre dragonii lui Aludra – ataşat de

căruţa sa şi tras de o pereche de cai – era alături de călăreţii Bandei. Ei poziţionaseră căruţele pe diferite vârfuri de deal pentru a trage în jos în trolloci.

„Elayne”. Spuse Birgitte.

— Oh, scuze, spuse Elayne, coborând oglinda şi întinzându-l Gardelui ei. „Uită-te. Merge bine”.

„Elayne!”

u o tresărire, îşi dădu seama cât de îngrijorat era Gardianul. Elayne se întoarse, urmărind privirea femeii spre sud, mult dincolo de zidurile oraşului. Acele claxoane sună… fuseseră atât de moale, încât Elayne nu-şi dăduse seama că veneau din spate.

„Oh nu…” spuse Elayne, ridicând în grabă oglinda.

Acolo, ca o mizerie neagră la orizont, s-a apropiat de a doua armată trollocă.

— Bashere nu a spus că nu ar trebui să fie aici până mâine? spuse Birgitte. „Cel mai devreme?”

— Nu contează, spuse Elayne. „Într-un fel sau altul, sunt aici. Trebuie să ne pregătim să întoarcem acei dragoni în altă direcţie! Trimiteţi ordinul lui Talmanes şi găsiţi-l pe Lord Tam al’ Thor! Vreau bărbaţii de la Two Rivers înarmaţi şi pregătiţi. Uşoară! De asemenea, arbaletam. Trebuie să încetinim a doua armată, în orice mod posibil”.

Bashere, se gândi ea. *Trebuie să-i spun lui Bashere*.

A învârtit Moonshadow, mişcându-se atât de repede încât a devenit ameţită. Ea a încercat să îmbrăţişeze Sursa, 1 – L T-1 7 J J 1 1 – j 7 7 1 1

dar nu a venit. Era atât de obosită, încât a avut probleme să se apuce de frâiele.

Cumva, ea a reuşit să coboare dealul fără să se

îndepărteze. Birgitte plecase să-şi transmită ordinele. Femeie bună. Elayne a intrat în tabără pentru a găsi o ceartă în curs.

„— Nu voi asculta asta! strigă Bashere. „Nu voi sta pe loc şi *nu voi* fi insultat în propria mea tabără, omule!”

Obiectul dispreţului său a fost nimeni altul decât Tam al’ Thor. Bărbatul statornic de la Two Rivers se uită la Elayne, iar ochii i s-au deschis mai mari, de parcă ar fi fost surprins să o vadă acolo.

— Majestatea Voastră, spuse Tam.

— Mi s-a spus că eşti încă pe câmpul de luptă. Se întoarse către Bashere, care a devenit roşcat.

„Nu am vrut să mergi la ea cu…”

„Suficient!” spuse Elayne, călărind Moonshadow între ei. De ce se certa *Tam* dintre toţi oamenii cu Bashere? „Bashere, cea de-a doua armata Trolloc este aproape la noi”.

— Da, spuse Bashere, respirând adânc. „Tocmai am avut cuvânt. Light, acesta este un dezastru, Elayne. Trebuie să ieşim prin porţi”.

— Le-am epuizat pe rudele din împingerea noastră aici, Bashere, spuse Elayne. „Majoritatea abia poate canaliza suficient acum pentru a încălzi o ceaşcă de ceai, darămite să facă o poartă”. *Lumină şi nu am putut încălzi ceaiul*. Şi-a forţat vocea să rămână fermă. „Asta a făcut parte din plan”.

„Eu… Aşa este”, a spus Bashere. S-a uitat la hartă. „Lasă-mă să mă gândesc. Oraşul. Ne vom retrage în oraş”.

„Şi să-i dai timpului Shadowspawn să se odihnească, să se adune şi să ne asalteze?” întrebă Elayne. „Probabil că asta *încearcă ei* să ne oblige să facem”.

„Nu văd altă alegere”, a spus Bashere. „Oraşul este singura noastră speranţă”.

„Oraşul?” spuse Talmanes grăbindu-se, gâfâind. „Nu poţi vorbi despre retragerea în oraş”.

„De ce nu?” întrebă Elayne.

„Maiestate, infanteria noastră tocmai a reuşit să încerce o armată trollocă! Se duc la asta cu dinţi şi gheare! Nu mai avem rezerve, iar cavaleria noastră este epuizată. Nu am reuşi niciodată să ne dezlipim din acel concurs fără a suferi pierderi mari. Şi apoi supravieţuitorii noştri ar fi ascunşi în oraş, prinşi între două armate ale Umbrei.

7 X T 7 * w – T” 11 Tl w 1 – L *11*

— Lumină, şopti Elayne. „Parcă au plănuit-o”.

— Cred că au făcut-o, spuse Tam încet.

— Nu asta din nou, urlă Bashere. Nu părea deloc ca el însuşi, deşi ea ştia că saldeenii ar putea avea temperament. Bashere aproape că părea o altă persoană. Soţia lui se apropiase de el, cu braţele încrucişate şi amândoi se înfruntaseră pe Tam.

— Spune-ţi cuvântul, Tam, spuse Elayne.

— Eu… începu Bashere, dar Elayne ridică o mână.

El ştia, Maiestate, spuse Tam încet. „Este singurul lucru care are sens. El nu a folosit Aiel pentru a cerceta”.

„Ce?” spuse Elayne. „Desigur că a făcut-o. Am citit rapoartele cercetaşilor”.

„Rapoartele sunt falsificate, sau cel puţin modificate”, a spus Tam. „Am vorbit cu Bael. El a spus că niciunul din Aiel-ul lui nu fusese trimis la cercetători în ultimele zile ale marşului nostru. A spus că a crezut că oamenii mei au făcut-o, dar nu au făcut-o. Am vorbit cu Arganda, care

credea că Whitecloaks făcea asta, dar Galad a spus că este trupa.

— Nu eram noi, spuse Talmanes, încruntat. „Niciunul dintre oamenii mei nu a fost folosit pentru detalii despre cercetaşi”.

— I-i ţ – 1 /v T” i 1

Toate privirile s-au întors spre Bashere.

„Cine”, a întrebat Elayne, „ne urmăreşte spatele, Bashere?”

„Eu…” El ridică privirea, furia izbucnind din nou. „Am rapoartele undeva! Ţi-am arătat şi tu le-ai aprobat!”

„Este prea perfect”, a spus Elayne. A simţit un fior brusc, chiar în mijlocul spatelui. S-a răspândit prin corpul ei, un val de vânt îngheţat suflându-i prin vene. Au fost prinşi în capcană, perfect. Canalizatorii aleargă pană la epuizare, soldatn angajaţi într-o luptă strâns, o a doua armată rămasă să se apropie în secret cu o zi înainte de locul în care rapoartele falsificate spuneau că se vor afla…

Davram Bashere era un Prieten întunecat.

„Bashere este eliberat de datorie”, a spus ea.

„Dar…” a pufnit el. Soţia lui şi-a pus mâna pe braţul lui, uitându-se la Elayne cu foc în ochi. Bashere ridică un deget spre Tam. „I-am trimis pe „cei de la Two Rivers! Tam al’ Thor trebuie să fie vinovat. Încearcă să vă distragă atenţia, Maiestate!”

— Talmanes, spuse Elayne, simţindu-se rece până la oase. „Puneţi cinci redarme să-l pună sub pază pe lordul Bashere şi pe soţia lui”.

Bashere scoase un şir de blesteme. Elayne a fost surprinsă de cât de calmă se simţea. Emoţiile ei au fost atenuate. Ea

îl privi târât departe.

Nu era timp pentru asta.

— Adună-ne comandanţii, le spuse Elayne celorlalţi. „Galad, Arganda… Terminaţi acea armată Trolloc de deasupra oraşului! Răspândeşte cuvântul bărbaţilor. Aruncă tot ce avem în această luptă! Dacă nu putem zdrobi trollocii în următoarea oră, murim aici!

„Talmanes, acei dragoni nu pot fi de mare folos împotriva trollocilor acum că sunt înconjuraţi – rişti să-i loveşti pe oamenii noştri. Pune-i lui Aludra să mute toate căruţele cu dragoni pe cel mai înalt deal pentru a-l loveşte pe noul inamic care vine dinspre sud. Spune-i lui Ogier să facă un cordon în jurul dealului pe care se află dragonii; nu le putem distruge. Tam, pune-ţi arcierii Two Rivers pe dealurile din jur. Şi puneţi Legiunea Dragonului să formeze pe linia frontului, arbaleteri în frunte, cavaleria grea în spate. Cu uşurinţă, asta va fi suficient pentru a ne face timp să terminăm cu trollocii înconjuraţi.

A T T „I T\ 1. W/K./K – Ar fi aproape. Uşoară! Dacă a doua armată îi înconjura oamenii… Elayne trase adânc aer în piept, apoi se deschise către *savar*. Puterea Unică inundă în ea, deşi nu putea reţine decât un firicel. Putea să se comporte ca şi cum nu ar fi epuizată, dar corpul ei ştia adevărul.

Ea i-ar conduce oricum.

Foc prietenesc

Gareth Bryne străbătu tabăra pe care o înfiinţase pe partea Arafellin, la câteva sute de paşi pe graniţa Kandor la est de vad, ignorând soldaţu care încercau să-l salute. Siuan s-a grăbit într-o parte, un mesager livrând rapoarte pe cealaltă. Au fost urmăriţi de un val de paznici şi însoţitori care transportau hărţi, cerneală şi hârtie.

Întregul *loc de* ardere să cutremurat de exploziile Puterii. Rachetă prăbuşită şi calamitate... era ca şi cum ai fi în „mijlocul unei alunecări de stânci.

Încetase să mai fie deranjat de mirosul de fum. A fost omniprezent. Cel puţin unele dintre incendii au fost stinse; acei canalizări Seanchan se instalaseră pe lângă râu şi trăgeau şuvoaie de apă.

În apropiere, o grămadă de arme s-a prăbuşit la pământ într-un zgomot când un val al Puterii Unice a lovit în tabăra din apropiere. S-a împiedicat, iar pământul s-a împroşcat în jurul lui şi pe Siuan, pietricele zgomotându-i pe cască şi pe pieptar.

— Continuă să vorbeşti, omule, îi răsti el către Holcom, mesagerul.

— 1 1 T\ 1 // 1 – i r* i i

„Eh, da, Domnul meu”. Omul grăsitor avea o faţă ca de cal. „Aes Sedai de pe vârfurile dealurilor roşii, verzi şi albastre ţin toate. Cenuşii au căzut înapoi, iar Albii raportează că au rămas fără putere”.

— Şi celelalte Aes Sedai vor fi obositoare, spuse Siuan. „Nu sunt surprins că albii sunt primii care recunosc acest lucru. Nu va fi un motiv de ruşine pentru ei, doar un alt r1 l // 7

fapt”.

Bryne mormăi, ignorând un alt strop de pământ care cădea peste ei. Trebuia să se mişte în continuare. Umbra avea prea multe porţi acum. Ar încerca să lovească centrele lui de comandă. Asta ar face, dacă ar fi ei. Cea mai bună opţiune a acestei strategii a fost să nu *existe* un centru de comandă, cel puţin nu unul uşor de găsit.

Toate lucrurile luate în considerare, bătălia decurgea conform planului. A fost o surpriză, uneori, când se întâmpla asta; pe un câmp de luptă, te aşteptai să fii nevoit să-ţi reconstruieşti tactica de la sol în sus la fiecare pas – dar, pentru o dată, totul a decurs fără probleme.

Aes Sedai îi lovea pe Sharani de pe vârfurile dealurilor de la sud de vad, sporit de un flux constant de proiectile de la arcaşii staţionaţi chiar sub ei, pe pante. Din această cauză, comandantul Umbrei – Demandred însuşi – nu şi-a fi 1 1 – i i i – /K. – va w. * 1 7 1 1 7/v putut dedica toate trupele împotriva apărătorilor de la râu. Nici nu putea să-şi aducă toate trupele împotriva Aes Sedai – ei aveau să călătorească – aşa că, angajându-se pe deplin acolo, l-ar expune cu foarte puţin câştig. În schimb, el şi-a împărţit forţele, trimiţându-i pe trollocii de pe flancul său drept spre

dealuri – ar suferi pierderi grele, dar el i-ar fi ţinut apăsat pe Aes Sedai – şi aducându-şi Sharann înainte pentru a lupta cu cea mai mare parte a trupelor Turnului Alb. La râu.

Seanchan a ocupat cea mai mare parte a atenţiei canalizatorilor inamici. Acest lucru nu i-a împiedicat pe unii canalizatori Sharan să tragă foc în tabăra lui Bryne de peste râu. Nu avea rost să-ţi faci griji că ai fost lovit. Era la fel de în siguranţă aici ca şi oriunde, în afară de faptul că se retrăgea până la Turnul Alb. Nu *suporta* ideea de a fi în siguranţă într-o cameră undeva, la kilometri de câmpul de luptă.

Lumină, se gândi el. *Aşa o vor face probabil comandanţii în viitor*. *O poziţie de comandă sigură*, *accesată doar de gateway-uri*. Dar un general trebuia să simtă curgerea câmpului de luptă. Nu putea face asta de la 1” – A w J-J

kilometri depărtare.

„Cât de bine se descurcă şucarii de pe fiecare deal?” el a cerut.

— Foarte bine, domnule, spuse Holcom. „Aşa cum se poate de aşteptat după ore întregi de reţinere a trollocilor”. Ryne pusese linii defensive de pikiri la jumătatea fiecărui deal; orice trolloci care reuşeau să treacă prin cordon puteau fi luaţi de arcaşi de deasupra, fără a fi nevoie să deranjeze munca Aes Sedai. „Şucile care îl apără pe Red Ajah pe dealul din mijloc vor avea nevoie de întăriri în curând, totuşi; au pierdut un număr destul de mare la ultimul atac”.

„Va trebui să stea puţin mai mult. Acei roşii sunt suficient de urâţi pentru a avea grijă de orice alt trolloc care străpunge formaţiunile de ştiucă”. El a sperat. O altă

explozie a aplatizat un cort din apropiere. „Ce zici de escadrile de arcaşi de acolo sus?” Bryne dădu deoparte o halebardă căzută.

„Unii se lasă săgeţi, Domnul meu”.

Ei bine, nu putea face mare lucru în privinţa asta. Aruncă o privire spre vad, dar era o confuzie corectă. Îl deranja să fie atât de aproape de luptă şi să nu ştie cum mergeau lucrurile pentru trupele sale.

r? – x 1 /K./K i i i n

— Are cineva informaţii despre ce se întâmplă la vad? urlă el, întorcându-se spre asistenţii săi. „Nu pot să văd un lucru explozit de Lumină, doar o agitaţie de cadavre şi acele bile de foc care trăgează înainte şi înapoi, orbindu-ne pe toţi!”

Holcom păli. „Femeile alea din Seanchan canalizează de parcă ar fi pus fieruri de călcat în roşu… Vreau să spun, ei le dau greutăţii şarenilor, Domnule. Flancul nostru stâng a suferit o mulţime de victime, dar acum par să riposteze admirabil”.

— Nu l-am pus pe Joni la comanda lăncierilor de acolo?

— Căpitanul Shagrin a murit, domnule, spuse un alt mesager, făcând un pas înainte. Avea o tăietură proaspătă pe scalp. „Tocmai am venit de acolo”.

Arde-mă. Ei bine, Joni îşi dorise întotdeauna să cadă în luptă. Bryne şi-a ţinut emoţiile în frâu. „Cine comandă acum?”

— Uno Nomesta, spuse mesagerul. „Ne-a strâns împreună după ce Joni a căzut, dar ne avertizează că sunt greu presaţi”.

T „KT 1 – I I-T-1 I – Lumină, Nomesta nici măcar nu este ofiţer! Totuşi, i i – i – i – i – i 71 – i 7

antrenase cavalerie grea de ani de zile şi, probabil, nu era un om mai bun în şa decât el. „Bine, întoarce-te acolo şi spune-i că-i dau nişte întăriri”.

Bryne se întoarse spre Holcom.

— Treci la căpitanul Denhold şi pune-l să-şi trimită escadrila de rezervă de cavalerie peste vad pentru a ne consolida flancul stâng. Să vedem ce pot face acei Illianeri! Nu putem pierde acest râu!”

Mesagerul se repezi. *Va trebui să fac ceva pentru a elimina presiunea de pe acele Aes Sedai în curând*. El a urlat: „Annah, unde eşti?”

Doi soldaţi care vorbeau în apropiere au fost împinşi deoparte în timp ce o tânără îndrăzneaţă – o fostă gardă a negustorului şi acum soldat de infanterie şi mesager în serviciul generalului Bryne – a trecut. „Lorduf meu?”

„Annah, roagă-l pe acel monstru imperial al unui lider Seanchan dacă ar fi vreodată atât de amabil încât să ne împrumute ceva din nenorocita ei cavalerie”.

„Să exprim exact aşa?” întrebă Annah, salutând, cu un zâmbet pe buze.

„Dacă o faci, fată, te voi arunca de pe o stâncă şi o voi lăsa pe Yukiri Sedai să testeze câteva dintre noile ei ţesături care cade pe tine. Merge!”

Mesagerul zâmbi, apoi se repezi spre terenul de călătorie pentru trecere.

Siuan îl privi pe Bryne. „Devii morocănos.

— Eşti o influenţă bună asupra mea, se „răsti el, ridicând privirea când o umbră trecea deasupra. Îşi întinse mâna după sabia, aşteptându-se să vadă un alt zbor al lui Draghkar. În schimb, era doar una dintre acele fiare

zburătoare ale Seanchan. S-a relaxat.

O minge de foc a doborât creatura din cer. Se învârtea, bătând din aripi arzătoare. Bryne înjură, sărind înapoi în timp ce animalul monstruos se prăbuşi în poteca din faţă, unde fugea mesagerul Annah. Cadavrul animalului s-a rostogolit peste ea şi s-a prăbuşit printr-unul dintre corturile de aprovizionare, care era plin de soldaţi şi intendente. Călăreţul *rakenului a* lovit pământul o fracţiune de moment mai târziu.

Bryne şi-a recăpătat mintea şi a sărit înainte, aplecându-se sub o porţiune căzută de pânză şi stâlpi de cort care acopereau poteca. Doi dintre paznicii lui au găsit un soldat pe jumătate prins de aripa fiarei moarte şi l-au tras în libertate, Siuan îngenunchind şi scoţându-şi *angrealul* din husă pentru a efectua Vindecarea.

„X «1 1 w A 1AW*I

Bryne s-a mutat acolo unde căzuse Annah. A găsit-o zdrobită acolo unde se rostogolise fiara căzută. „Arde-o!” A lăsat deoparte gândurile morţilor pentru a se gândi ce să facă în continuare. „Am nevoie de cineva care să meargă la Seanchan!”

Din anturajul său, în tabără au rămas doar doi paznici şi un funcţionar. Avea nevoie de Seanchan să-i dea ceva mai multă cavalerie; începea să simtă că depindea foarte mult de păstrarea în siguranţă a acelor Aes Sedai de pe dealuri. La urma urmei, Amyrlinul era acolo sus cu ei.

— Se pare că plecăm noi înşine, spuse Bryne, lăsând cadavrul lui Annah. „Siuan, eşti suficient de puternic ca să faci o poartă cu acel *angreal*?”

Ea se ridică, mascându-şi epuizarea, dar el o vedea. „Pot,

deşi va fi atât de mic încât va trebui să ne târâm. Nu cunosc destul de bine această zonă. Va trebui să ne mutăm înapoi în centrul taberei”.

„Arde-mă!” spuse Bryne, întorcându-se în timp ce o serie de explozii răsuna din râu. „Nu avem timp pentru asta”.

„Pot să mă duc să ne găsesc nişte mesageri”, a spus un gardian. Celălalt îl ajuta pe soldatul pe care Siuan îl vindecase. Bărbatul stătea pe picioarele clătinate.

„Nu ştiu dacă mai vor fi primiţi mesageri”, a spus Bryne. „Hai doar să”.

„Voi merge”.

Bryne o văzu pe Min Farshaw ridicându-se în picioare în apropiere şi scoţându-se praful. Aproape că uitase că o pusese să ajute ca funcţionar la unul dintre regimentele de aprovizionare.

— Nu se pare că voi lucra aici în viitorul apropiat, spuse Min, inspectând cortul de aprovizionare căzut. „Pot alerga la fel de bine ca oricare dintre mesagerii tăi. Ce vrei să fac?”

— Găseşte-o pe împărăteasa Seanchan, spuse Bryne. „Tabăra ei se află la câteva mile nord de aici, pe partea Arafellin. Mergeţi la terenul de călătorie; vor şti unde să te trimită. Spune-i împărătesei că trebuie să-mi trimită nişte cavalerie. Rezervele noastre sunt epuizate”.

— O voi face, spuse Min.

Ea nu era un soldat. Ei bine, se părea că jumătate din armata lui nu fuseseră soldaţi decât cu câteva săptămâni în urmă. „Du-te”, a spus el, apoi a zâmbit. „Voi număra munca zilei pentru ceea ce îmi datorezi”.

Ea a roşit. Credea ea că va lăsa o femeie să-şi uite jurământul? Nu conta pentru el a cui companie o ţinea. Un

jurământ era un jurământ.

Min a alergat prin liniile din spate ale armatei. Tabăra avea mai multe corturi şi căruţe – aduse din haldele de aprovizionare din Tar Valon sau Te-ar – pentru a le înlocui pe cele pierdute în timpul atacului iniţial Sharan. Acestea s-au dovedit a fi obstacole de împletit în timp ce ea a căutat terenul de călătorie.

Pământul era o serie de pătrate frânghie, numerotate cu scânduri pictate înfipte în pământ. Un cvartet de femei în şaluri gri vorbea împreună cu voci tăcute, în timp ce una dintre ele ţinea deschisă o poartă pentru un cărucior de provizii încărcat cu săgeţi. Boii liniştiţi nu ridicară privirea în timp ce o minge de foc asemănătoare unei comete a lovit pământul din apropiere, aruncând în aer pietre roşii strălucitoare şi peste o grămadă de paturi, care au început să mocnească.

„Trebuie să merg la armata Seanchan”, le-a spus Min celor cenuşii. „Ordinele lordului Bryne”.

T T 1 – 1 Al*”7 *11 –!

Una dintre surorile Grey, Ashmanaille, s-a uitat la ea. Ea a luat pantalonii şi buclele lui Min, apoi s-a încruntat. „Elmindreda? Frumos, ce *cauţi* aici?”

IIT 1 1 OII 1 1 7 11* -! de i-i

„Lucru dulce?” întrebă unul dintre ceilalţi.

— E una dintre funcţionari, nu-i aşa?

I g I – W z „1 *f*-” *” 1 Tk *JT* – *Trebuie* să merg la armata Seanchan, spuse Min, respirând adânc din fuga ei. „Ordinele lordului Bryne”.

De data aceasta, păreau să o audă. Una dintre femei oftă. „Pătratul patru?” i-a întrebat ea pe ceilalţi.

— Trei, dragă, spuse Ashmanaille. „O poartă de acces s-ar putea deschide către patru de la Illian în orice moment”.

— Trei, spuse primul, făcându-i cu mâna lui Min. O mică poartă a împărţit aerul acolo. „Toţi mesagerii se târăsc”, remarcă ea. „Trebuie să ne păstrăm puterea; gateway-urile trebuie făcute cât mai mici pe cât k „/ 1 – 1 AI X

rezonabile”.

Acest lucru este rezonabil? Min s-a gândit cu enervare, alergând spre gaura mică. Ea a căzut în mâini şi în genunchi şi s-a târât prin ele.

Ea a ieşit într-un inel de iarbă care fusese ars în negru pentru a-i marca locaţia. O pereche de gardieni Seanchan stăteau cu suliţe cu ciucuri în apropiere, cu feţele ascunse de măştile de insecte. Min a început să meargă înainte, dar 1 7 – 1 – AV X

unul a ridicat o mână.

— Sunt un mesager al generalului Bryne, spuse ea.

— Noi mesageri aşteaptă aici, spuse unul dintre paznici.

„Este urgent!”

„Noi mesageri aşteaptă aici”.

Nu a primit alte explicaţii, aşa că şi-a încrucişat braţele – ieşind din cercul negru, în caz că se deschidea o altă poartă – şi a aşteptat. Ea putea vedea râul de aici şi o tabără militară mare se întindea de-a lungul malurilor lui. *Seanchan ar putea face o mare diferenţă în această bătălie*, se gândi Min. *Sunt atât de mulţi dintre ei*. Era departe de bătălia de aici, la câteva mile nord de tabara lui Bryne, dar încă suficient de aproape pentru a vedea fulgerele de lumină în timp ce cananzatorn schimbau ţesături mortale.

S-a trezit agitat, aşa că s-a forţat să rămână nemişcat.

Exploziile de la canalizare sunau ca nişte bubuituri plictisitoare. Sunetele au venit după fulgerele de lumină, ca un tunet care se întinde în spatele fulgerelor. De ce a fost asta?

Nu prea contează, *se* gândi Min. Avea nevoie de cavalerie pentru Bryne. Cel puţin ea făcea ceva. Ea îşi petrecuse ultima săptămână lansând oriunde a descoperit că era nevoie de o mână suplimentară. Era surprinzător cât de multe erau de făcut într-o tabără de război, în afară de luptă. Nu era munca care o ceruse, în mod special, dar era mai bine decât să stai în Te-ar şi să-ţi faci griji pentru Rand… sau fiind furios pe el pentru că i-a interzis să meargă la Shayol Ghul.

Ai fi fost o răspundere acolo, îşi spuse Min. *Tu ştii asta*. Nu-şi putea face griji să salveze lumea şi să o protejeze de cei Părăsiţi în acelaşi timp. Uneori, era greu să nu te simţi nesemnificativ într-o lume a canalelor precum Rand, Elayne şi Aviendha.

Ea aruncă o privire spre gardieni. Doar unul avea o imagine plutind deasupra capului său. O piatră însângerată. Ar muri căzând de la un loc sus. Păreau decenii de când văzuse ceva plin de *speranţă* în jurul capului unei persoane. Moarte, distrugere, simboluri ale fricii şi ale întunericului.

„Şi cine este ea?” a întrebat o voce neclară Seanchan. Se apropiase un *sul dam*, unul fără *damane*. Femeia ţinea un *a dam* în mână, lovind gulerul argintiu de cealaltă palmă.

— Mesager nou, spuse gardianul. „Nu a mai trecut prin porţi până acum”.

Min respiră adânc. „Am fost trimis de generalul Bryne…”

— Trebuia să elibereze toţi mesagerii cu noi, spuse *sul*

dam. Avea pielea închisă la culoare, cu bucle care îi coborau până la umeri. „Împărăteasa – să trăiască pentru totdeauna – trebuie să fie protejată. Tabăra noastră va fi ordonată. Fiecare mesager eliberat, fără oportunităţi pentru asasini”.

— Nu sunt un asasin, spuse Min categoric.

— Şi cuţitele din mânecile tale? a întrebat *sul dam*.

Min a început.

— Felul în care ţi se lasa manşetele este evident, copila, spuse *sul dam*, deşi nu era mai în vârstă decât Min însăşi.

„O femeie ar fi o proastă să meargă pe câmpul de luptă fără un fel de armă”, a spus Min. „Lasă-mă să transmit mesajul meu unuia dintre generali. Celălalt mesager a fost ucis când unul dintre *rădăcinii tai* a fost lovit şi a căzut din cer în tabăra noastră.

Sul dam a ridicat o sprânceană. „Eu sunt Catrona”, a spus ea. „Şi vei face exact aşa cum ţi-am spus în tabără”. Se întoarse şi îi făcu semn cu mâna lui Min să o urmeze.

Min se grăbi recunoscător în spatele femeii în timp ce traversau pământul. Tabăra Seanchan era foarte diferită de cea a lui Biyne. Ei au *răzuit* pentru a-şi transmite mesajele şi rapoartele, ca să nu mai vorbim de o împărătească de protejat. Şi-au pus tabăra departe de ostilităţi. De asemenea, părea mult mai ordonată decât tabăra lui Bryne, care fusese aproape distrusă şi reconstruită şi care includea oameni din multe ţări şi medii militare diferite. Tabăra Seanchan era omogenă, plină de soldaţi antrenaţi.

Cel puţin aşa a decis Min să-şi interpreteze ordinea. Soldaţii Seanchan stăteau în rânduri, tăcuţi, aşteptând chemarea la luptă. Secţiunile taberei fuseseră marcate cu

stâlpi şi frânghii, totul clar organizat. Nimeni nu s-a agitat. Bărbaţii mergeau cu un scop liniştit sau aşteptau la odihnă de paradă. Spuneţi ce critici ar fi despre Seanchan – şi Min avea o serie de lucruri pe care le putea adăuga la *acea* conversaţie – cu siguranţă erau organizaţi.

Sul damul îl conduse pe Min într-o secţiune a taberei unde mai mulţi bărbaţi stăteau la registre aşezate pe birouri înalte. Purtând haine şi purtând capul pe jumătate ras al servitorilor de sus, făceau în linişte notări. Femeile tinere îmbrăcate fără modestie, purtând tăvi lăcuite, se făceau drum printre birouri, aşezând pe ele căni subţiri, albe, de lichid negru aburind.

„Am pierdut ceva *rake* în ultimul timp?" i-a întrebat Catrona pe oameni. „A fost unul lovit de un *marath damane inamic* în timp ce se afla în zbor şi s-ar fi putut prăbuşi în tabăra generalului Bryne?"

I – I I 1

— Tocmai a venit un raport despre aşa ceva, spuse un servitor înclinându-se. „Sunt surprins că ai auzit de asta".

Sprânceana Catronei se înălţa puţin mai sus în timp ce inspecta Min.

„Nu te aşteptai la adevăr?" întrebă Min.

— Nu, spuse *sul dam*. Ea şi-a mişcat mâna.

— I 1 1 i – i L 1 1 7 IITT 7 11

Introducând un cuţit în teaca de lângă ea. „Urma".

Min a lăsat să scape. Ei bine, ea avusese de-a face cu Aiel înainte; Seanchanul nu putea fi la fel de înţepător ca ei. Catrona a condus pe o alta potecă din tabără, iar Min se trezi din ce în ce mai îngrijorată. Cât timp trecuse de când Bryne o trimisese? A fost prea târziu?

T T 1 1 * 1 /K* 1 1 „1*

Uşoare, dar lui Seanchan îi plăceau lucrurile bine păzite. Erau doi soldaţi la fiecare intersecţie de poteci, stând cu suliţele ridicate, privind prin acele îngrozitoare coifuri ale lor. Nu ar trebui toţi aceşti oameni să se lupte? În cele din urmă, Catrona a condus-o la o *clădire reala* pe care o construiseră aici. Nu era un cort. Avea pereţi care păreau a fi drapaţi de mătase, întinşi în rame de lemn, o podea din lemn şi un tavan acoperit cu şindrilă. Probabil să stricat repede pentru a fi transportat, dar părea frivol.

Gărzile de aici erau nişte oameni mari în armură neagră şi roşie. Aveau o înfăţişare rea. Catrona trecu pe lângă ei în timp ce o salutau. Ea şi Min au intrat în clădire, iar Catrona s-a înclinat. Nu la pământ – se părea că împărăteasa nu era în cameră – dar încă adânc, deoarece mulţi membri ai Sângelui se aflau înăuntru. Catrona se uită la Min. „Înclinaţi-vă, prostule!”

C

— 7 vxv-*A* – TV/T*

red că o să mă descurc în picioare, spuse Min, încrucişându-şi braţele în timp ce privea comandanţii dinăuntru. Stătea în fruntea lor era o figură familiară. Mat purta haine de mătase de Seanchan – auzise că se afla în această tabără – dar el a acoperit-o cu pălăria lui familiară. Avea un petic pe ochi care acoperea un ochi. Deci acea vizionare se împlinise în sfârşit, nu-i aşa?

Mat ridică privirea spre ea şi zâmbi. „Mm!”

„Sunt o proastă totală”, a spus ea. „Aş fi putut spune doar că te cunosc. M-ar fi adus chiar aici fără toată agitaţia”.

— Nu ştiu, Min, spuse Mat. „Le place mai degrabă tam-tam

pe aici. Nu-i aşa, Galgan?

Un bărbat cu umeri largi, cu o creastă subţire de păr alb pe capul, altfel bărbierit, îl privi pe Mat, de parcă neştiind ce să facă despre el.

— Mat, spuse Min, limpindu-şi mintea. „Generalul Bryne are nevoie de cavalerie”.

Mat mormăi. „Nu mă îndoiesc. Şi-a împins trupele cu putere, chiar şi Aes Sedai. Omul ar trebui să primească o medalie pentru asta. Nu am văzut niciodată una dintre acele femei clintindu-se atât de mult încât să facă un pas în casă când un bărbat sugerează, chiar dacă ea stă în ploaie. Prima Legiune, Galgan?

Z-X C O 1 L 1

— O vor face, spuse Galgan, atâta timp cât Sharanii nu reuşesc să treacă peste vadul.

— Nu vor, spuse Mat. „Bryne a stabilit o poziţie defensivă bună care ar trebui să-l pedepsească pe Umbra, cu puţină încurajare. *Laero lendhae an indemela*”.

„Ce a fost asta?” întrebă Galgan, încruntat.

Min a ratat-o şi el. Ceva despre un steag? Ea studiase limba veche în ultima vreme, dar Mat a vorbit-o atât de repede.

„Hmm, ce?” spuse Mat. „Nu ai mai auzit-o până acum? Este o vorbă a Armatei căzute din Kardia”.

„OMS?” Galgan părea nedumerit.

— Nu contează, spuse Mat. „Tylee, ţi-ar plăcea să-ţi conduci legiunea pe câmpul de luptă, presupunând că bunul general aprobă?”

A Z_2 X T\ * J 1 O 1 1 – *Jl* Z? – A

„Aş fi onorat, Prinţul Corbului”, a spus o femeie în pieptar

care stătea în apropiere, cu patru penuri ridicându-se din casca pe care o ţinea sub braţ. „Am vrut să urmăresc acţiunile acestui Gareth Bryne mai direct”.

Mat aruncă o privire către Galgan, care şi-a frecat bărbia, inspectându-şi hărţile.

— Ia-ţi legiunea, generallocotenent Khirgan, aşa cum sugerează Prinţul Corb.

„Şi”, a adăugat Mat, „*trebuie* să-i urmărim pe acei arcaşi Sharan. Se vor deplasa spre nord de-a lungul râului pentru o lovitură mai bună pe flancul drept al lui Bryne.

„Cum poţi fi sigur?”

— Este doar evident, spuse Mat, atingând hartă. „Trimite un *raken* pentru a te asigura, dacă vrei”.

Galgan a ezitat, apoi a dat ordinul. Min nu era sigură că mai e nevoie de ea, aşa că a început să plece, dar Mat o prinse de braţ. „Hei. Aş putea… uh… te folosesc, Min”.

„Foloseşte-mă?” întrebă ea categoric.

— Foloseşte-te de tine, spuse Mat. „La asta m-am referit. Am avut probleme cu cuvintele care îmi ies din gura în ultima vreme. Doar cei proşti par să reuşească. Oricum, ai putea… uh… tu ştii…”

„Nu văd nimic nou în jurul tău”, a spus ea, „deşi presupun că ochiul de pe o balanţă are în sfârşit sens x x – fi x f pentru tine”.

— Da, spuse Mat, tresărind. „Acela este al naibii de evident. Dar Galgan?

TT 1 1 – J – * 12/

„Un pumnal a lovit inima unui corb”.

„Cenuşă însângerată…”

„Nu cred că înseamnă tine”, a adăugat ea. „Nu pot spune

de ce”.

Galgan vorbea cu nişte nobili mai mici. Cel puţin, aveau mai mult păr decât el, ceea ce era semnul Seanchan al unui mai mic. Tonurile lor erau reduse, iar Galgan arunca ocazional o privire spre Mat.

— Nu ştie ce să creadă cu mine, spuse Mat încet.

1 7 1 – K T 1 – 1 – 1 J – „Ce de neobişnuit. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care a reacţionat aşa la tine, Mat.

TT 1 7 T-1 J – 7* 11 w 1

„Ha ha. Eşti sigur că pumnalul ăla sângeros nu mă referă la mine? Corbii... Ei bine, corbii se referă la mine, nu? Uneori? Sunt Prinţul în flăcări al Corbilor sângeros acum”.

„Nu eşti tu”.

— Încearcă să decidă când să mă asasineze, spuse Mat încet, îngustându-se privirea către Galgan. Am fost pus chiar sub el în armată şi îşi face griji că îl voi înlocui. Tuon spune că este un soldat dedicat, aşa că va aştepta până după Ultima Bătălie pentru a lovi”.

„Asta e îngrozitor!”

— Ştiu, spuse Mat. „Nu va juca cărţi cu mine mai întâi. Speram să-l pot câştiga. Pierde intenţionat de câteva ori”.

„Nu cred că ai reuşi să faci asta”.

„De fapt, mi-am dat seama cum să pierd veacuri în urmă”. Părea să fie complet serios. „Tuon spune că ar fi un semn de lipsă de respect dacă nu ar încerca să mă omoare. Sunt nebuni, Min. Sunt toţi *nebuni*”.

— Sunt sigur că Egwene te-ar ajuta să scapi dacă întrebi, Mat.

„Ei bine, nu am spus că nu sunt distractive. Doar nebun”. Şi-a îndreptat pălăria. „Dar dacă mai mulţi dintre ei

încearcă să…”

Se întrerupse în timp ce gardienii din afara uşii căzură în genunchi, apoi se prosternă complet la pământ. Mat oftă.

t 1 T – 1* – 1 – 1 – P *11*

„Spune numele întunericului şi ochii lui vor fi asupra ta. *Yalu kazath d’Zamon patra Daeseia aşa darshi*”.

„… Ce?” întrebă Min.

„Nici pe acela nu-l cunoşti?” spuse Mat. „Nu mai citeşte nimeni?”

Împărăteasa Seanchan păşi pe uşă. Min a fost surprinsă să o vadă purtând nu o rochie, ci pantaloni largi argintii. Sau… Ei bine, poate a *fost* o rochie. Min nu-şi putea da seama dacă erau fuste care fuseseră împărţite pentru călărie sau dacă erau o pereche de pantaloni cu picioare foarte învăluitoare. Vârful Fortuonei era din mătase stacojie strânsă, iar deasupra ea purta o halat albastru cu frunte deschis, cu o trenă foarte lungă. Părea îmbrăcămintea unui războinic, un fel de uniformă.

Oamenii din cameră au căzut în genunchi, apoi s-au plecat până la podea, chiar şi generalul Galgan. Mat a rămas în picioare.

Strângând din dinţi, Min a căzut într-un genunchi. Femeia *era* împărăteasa, până la urmă. Min nu s-a înclinat în faţa lui Mat sau a generalilor, dar era doar potrivit să-i arate respect faţă de Fortuona.

— 7 T7” *OH L* 1 1 – 1 – „Cine este acesta, Knotai?” întrebă Fortuona, curioasă. „Se crede înaltă”.

„Oh, ei bine”, spuse Mat cu lejeritate, „ea este doar femeia Dragonului Renăscut”. Catrona, care în marginea camerei se plecase până la pământ, scoase un sunet sugrumat. Ea

ridică privirea spre Min cu ochii bombaţi.

Lumina, gândi Min. *Probabil crede că m-a jignit sau ceva de genul ăsta*.

— Ce curios, spuse Fortuona. „Asta ar face-o egală cu tine, Knotai. Desigur, se pare că ai uitat să te înclini din nou”.

— Tatăl meu ar fi mortificat, spuse Mat. „În*totdeauna să* mândrit cu memoria mea”.

„Mă faci din nou ruşine în public”.

KT – l/K.l/K.1 7 „/ C 1 * *îi* A 1

„Numai atât cât mă fac de ruşine”. A zâmbit, apoi a ezitat, de parcă s-ar fi gândit a doua oară la acele cuvinte.

Împărăteasa a zâmbit şi ea, deşi arăta clar prădătoare. S

— A mutat în cameră, iar oamenii s-au ridicat, aşa că Min să urcat în picioare. Mat începu imediat să o împingă spre uşă.

— Mat, stai, şopti Min.

— Continuă să te mişti, spuse el. „Nu risca ca ea să decidă să te smulgă. Nu este deosebit de bună să lase lucrurile să plece, odată ce le are în mână”. Părea mândru, spunând asta.

Eşti la fel de nebun ca şi ei, *se* gândi Min. „Mat, o ZI. w *JJ* floare însângerată”.

11 Z-T OII 1 w „J

„Ce?” spuse el, încă împingând-o.

„O floare sângeroasă în jurul capului ei”, a spus Min. „Un crin al morţii. Cineva va încerca să o omoare foarte curând”.

Mat a îngheţat. Fortuona se întoarse brusc.

Min nu şi-a dat seama că doi paznici se mişcau până când au lipit-o de pământ. Ei erau cei ciudaţi în armura neagră –

deşi acum că era aproape, Min putea vedea că de fapt era verde închis.

Idiotule, se gândi ea în timp ce îi apăsau faţa de podea. *Ar fi trebuit să-l las pe Mat să mă tragă mai întâi din cameră*. Nu făcuse o astfel de greşeală – vorbind despre una dintre vizionările ei suficient de tare pentru ca alţii să o audă – de ani de zile. Ce a fost în neregulă cu ea?

„Stop!” spuse Mat. „Lasă-o să treacă!”

Poate că Mat a fost ridicat la categoria Sânge, dar gardienii nu au avut nicio problemă să ignore un ordin direct din partea lui.

„De unde ştie ea asta, Knotai?” întrebă Fortuona, apropiindu-se de Mat. Părea furioasă. Poate dezamăgit. „Ce se întâmplă?”

— Nu este ceea ce presupui tu, Tuon, spuse Mat.

Nu, *nu*...

„Ea vede lucruri”, a continuat Mat. „Nu este nimic pentru care să te enervezi. Este doar un truc al Modelului, Tuon. Min vede viziuni în jurul oamenilor, ca nişte poze mici. Ea nu a vrut să spună nimic prin ceea ce a spus. El a râs. A fost forţat.

Camera a crescut foarte liniştită. Era atât de linişte, /v /v i 4 – 1 – i – i 7 /v i i 7

Încât Min a auzit din nou exploziile în depărtare.

— Doomseer, şopti Fortuona.

zn 1 – 1 X J 1 1 – 1 11 – Gardienii au lăsat-o brusc să elibereze, dându-se înapoi. Min gemu, ridicându-se. Gardienii se mutaseră pentru a o proteja pe Împărăteasa, dar unul care o atinsese şi-a scos mănuşile şi le-a aruncat la pământ. Şi-a şters mâna de pieptar, de parcă ar fi încercat

să-şi cureţe pielea de ceva.

Fortuona nu părea să se teamă. Se apropie de Min, cu buzele întredeschise, aproape uimită. Tânăra împărătească întinse mâna şi atinse faţa lui Min. „Ce spune el... este adevărat?”

— Da, spuse Min, cu zguduire.

„Ce vezi în jurul meu?” spuse Fortuona.

— Vorbeşte, Doomseer. Ţi-aş cunoaşte prevestirile şi te-aş judeca adevărat sau fals!”

Asta suna periculos. „Văd un crin al morţii, aşa cum i-am spus lui Mat”, a spus Min. „Şi trei nave, navigând. O insectă în întuneric. Lumini roşii, răspândite pe un câmp care ar trebui să fie luxuriant şi copt. Un om cu dinţi de lup”. Fortuona trase aer în piept. Ea ridică privirea spre Mat. „Acesta este un cadou grozav pe care mi l-ai adus, Knotai. Suficient pentru a-ţi plăti penitenţa. Suficient pentru credit dincolo. Un cadou atât de măreţ”.

„Bine... eu”.

„Nu aparţin nimănui”, a spus Min. – Cu excepţia, poate, Rand şi el pentru mine.

Fortuona o ignoră, stând în picioare. „Această femeie este noua mea *Soe feia*. Doomseer, Adevărul vorbitor! Femeie sfantă, cea care nu poate fi atinsă. Am fost binecuvântaţi. Să se ştie. Tronul de Cristal nu a avut un cititor adevărat al prevestirilor de peste trei secole!”

Min a stat, uluit, până când Mat o trase în picioare. „Este un lucru bun?” îi şopti ea.

— Voi fi însângerat în faţă dacă ştiu, răspunse Mat. „Dar îţi aminteşti ce am spus despre a scăpa de ea? Ei bine, probabil că poţi uita de asta acum”.

Prea Mulţi Bărbaţi

— Lordul Agelmar ne-a trimis direct, îi spuse Arafellinul lui Lan. Bărbatul a continuat să se uite spre linia frontului, unde tovarăşii lui au luptat pentru viaţa lor.

Tunetele au zguduit câmpul de luptă aici în Shienar. Mirosul de carne arsă era înţepător în aer, alături de păr ars. Dreadlords nu le păsa dacă atacurile lor i-au ucis pe trolloci, atâta timp cât au lovit şi oameni.

„Eşti sigur?” întrebă Lan călare.

— Desigur, Dai Shan, spuse bărbatul. Îşi purta împletiturile lungi, clopotele vopsiţi în roşu dintr-un motiv oarecare pe care Lan nu-l înţelegea. Ceva de-a face cu Casele Arafellin şi abordarea lor faţă de Ultima Bătălie. „Dacă mint, lasă-mă să fiu biciuit de o sută de ori şi lăsat la soare. Am fost surprins de ordin, deoarece credeam că oamenii mei vor păzi flancurile. Nu numai că mesagerul avea parolele potrivite, dar şi omul pe care l-am trimis la cortul de comanda s-a întors să confirme”.

— Mulţumesc, căpitane, spuse Lan, făcându-i semn să se întoarcă la oamenii săi. Aruncă o privire către Andere şi prinţul Kaisel, care stăteau amândoi în apropiere, părând confuzi. Îl ascultaseră pe Lan interogând liderul bannerului

Kandori chiar înainte de asta şi acel „bărbat făcuse afirmaţii similare.

Lordul Agelmar îi trimisese pe amândoi. Două forţe de rezervă, trimise separat, niciuna nu ştia că cealaltă mergea în acelaşi loc. O adiere răcoroasă a suflat peste râu în dreapta lui Lan, în timp ce acesta se întoarse şi călărea spre liniile din spate.

Căldura pământului a înăbuşit curând această răcoare. Norii aceia de deasupra păreau atât de apropiaţi, încât aproape se putea întinde mâna şi îi atinge.

„*Lan*?” întrebă Andere, în timp ce el şi Kaisel îşi trapeau caii lângă Mandarb. „Despre ce este vorba?”

— Prea mulţi oameni trimişi să astupe aceeaşi gaură în liniile noastre, spuse Lan încet. „Este o greşeală uşor de făcut”, a spus Prinţul Kaisel. „Îngrijorarea că Trollocii ar trece prin pumni este una reală, acum că Dreadlords s-au alăturat bătăliei. Generalul a trimis două bannere în loc de unul. Cel mai bine să fii în siguranţă. Probabil că a făcut-o intenţionat”.

Nu. *Fusese* o greşeală. Una mică, dar o greşeală. Mişcarea corectă ar fi fost aceea de a trage soldaţii înapoi şi de a le stabiliza liniile de luptă. Un singur stindard de cavalerie ar putea apoi să călătorească înăuntru şi să-i împiedice pe trollocii care treceau. Două valuri ar fi putut fi coordonate, dar fără a avertiza diferiţii căpitani, riscul era să se împiedice unul pe altul – ceea ce se întâmplase.

Lan clătină din cap şi cercetă câmpul de luptă. Bannerul reginei Ethemelle nu era departe. S-a îndreptat direct spre ea. Regina a aşteptat cu garda ei de onoare, Lordul Baldhere pe o parte, Sabia lui Kirukan ţinută cu mânerul

direct către Regina, deşi ea alesese să nu călătorească ea însăşi în luptă. Lan se întrebase pe jumătate dacă ea va urma exemplul lui Tenobia în acest punct, dar el nu ar fi trebuit. Ethenielle era o femeie rece. Mai important, ea se înconjurase de consilieri înţelepţi.

Lordul Ramsin – noul ei soţ – a vorbit cu un grup de comandanţi ai săi. Un tip viclean, îmbrăcat în hainele unui cercetaş, trecu pe lângă Lan în timp ce el se îndrepta spre a livra ordine. Lordul Agelmar nu dădea de obicei comenzi echipă cu echipă; preocuparea lui era bătălia generală. El le-a spus comandanţilor săi ce dorea să realizeze, dar detaliile despre modul în care vor îndeplini acele obiective le-au lăsat la latitudinea lor.

O femeie robustă, rotundă, stătea lângă Regine, vorbindu-i calm. Ea îl observă pe Lan şi dădu din cap. Lady Serailla a fost consilierul principal al Reginei. Lan şi ea avuseseră… dezacorduri din trecut. A respectat-o cât putea de mult pe cineva pe care din când în când voia să-l suprime şi să-l arunce de pe o stâncă.

— Dai Shan, spuse Regina, făcându-i semn din cap. Ramsin, stând puţin departe, făcu un semn cu mâna. Tunetul a bubuit. Nu era ploaie, iar Lan nu se aştepta, în ciuda umidităţii groase. „Eşti rănit? Lasă-mă să trimit după unul dintre Vindecători”.

— Sunt necesare în altă parte, spuse Lan concis în timp ce gardienii ei îl salutau. Fiecare bărbat purta câte un tabard verde peste pieptar, pe care era brodat Calul Roşu şi fiecare lance trăgea serpentine roşii şi verzi. Căştile aveau bare de faţă din oţel, spre deosebire de casca Malkieri lată şi cu faţă deschisă a lui Lan. „Aş putea să-l împrumut pe Lord

Baldhere, Maiestate? Am o întrebare pentru el”.

— Nu trebuie decât să faci cererea, Dai Shan, spuse regina Ethenielle, deşi Lady Serailla îşi mm ochii la el. Evident, se întreba de ce avea nevoie de la Purtătorul de sabie al reginei Kandori.

Baldhere s-a mutat la Lan, mutând Sabia lui Kirukan pe celălalt braţ, pentru a menţine mânerul încă îndreptat spre regina lui. Era o formalitate, dar Baldhere era un om formal. Andere şi Prinţul Kaisel li s-au alăturat celor doi, iar Lan nu i-a făcut să se retragă.

— Lordul Agelmar a angajat o pătrime bună din rezervele noastre într-o mică deschidere a liniilor noastre, spuse Lan destul de încet încât numai Baldhere, Andere şi Kaisel puteau să audă. „Nu sunt sigur că toate erau necesare”.

— Tocmai a dat ordine ca cavaleria noastră uşoară saldaeană să se îndepărteze de pe flancul estic, spuse Baldhere, „şi să lovească flancul stâng al trollocilor adânc în spatele liniilor lor, un atac surpriză de lovitură şi fugă. El spune că doreşte ca atenţia Stăpânilor Terrei să se răspândească şi susţine că apărarea noastră să pară mai slabă decât sunt ei îi va ispiti să facă o greşeală.

„Gândurile voastre?” întrebă Lan.

„Este o mişcare bună”, a spus Baldhere, „dacă intenţionaţi să forţaţi bătălia să dureze lung. Singur, nu mai îngrijora prea tare, nu atâta timp cât saldaenu pot ieşi cu gâtul intact. Nu auzisem de rezerve. Asta ne lasă enorm expuşi la est”.

— Să presupunem, spuse Lan încet, cu grijă, că unul era în măsură să saboteze întreaga armată. Să presupunem că cineva a vrut să facă asta, dar să o facă cu mare subtilitate,

pentru a nu fi bănuit. Ce ai face?”

— Pune spatele la râu, spuse Baldhere încet. „Revendicaţi o poziţie pentru un teren înalt, dar lăsaţi-ne în pericol să fim înconjuraţi. Angajează-ne într-o luptă mortală, apoi dezvăluie o deschidere în apărarea noastră şi lasă-ne despărţiţi. Faceţi ca fiecare pas să pară raţional”.

„Şi următorul tău pas?” spuse Lan.

„B

aldhere se gândi, părând tulburat.

— Ar trebui să-i tragi pe arcaşi de pe dealurile dinspre est. Pământul este accidentat acolo, aşa că Shadowspawn ar putea să vină în jurul cercetaşilor noştri – în special cu privirea tuturor spre liniile din faţă – şi să se apropie.

A – y. 7 1 + A.w.

Arcaşii i-ar vedea şi ar da alarma, poate reuşi să-i reţină pe trolloci suficient de mult pentru ca celelalte rezerve să vină. Dar dacă arcaşii ar fi mutaţi, iar rezervele estice s-ar fi angajat, iar inamicul s-ar putea întoarce pe flancul nostru estic şi ar putea ataca liniile din spate… toată armata noastră ar fi ţintă înapoi de râu. De acolo, ar fi doar o chestiune de timp”.

— Lord Mandragoran, spuse Prinţul Kaisel, împingându-şi calul înainte. S-a uitat în jur, parcă s-ar fi ruşinat. „Nu-mi vine să cred că aud asta. Cu siguranţă nu îl bănuieşti pe Lordul Agelmar că ne-a trădat!”

— Nu ne putem permite să lăsăm pe nimeni deasupra bănuielilor, spuse Lan sumbru. „O atenţie pe care ar fi trebuit să o ascult cu o ureche mai atentă. Poate că nu este nimic. Poate”.

„Vom avea destule dificultăţi să ieşim din această poziţie

aşa cum este”, a spus Andere, încruntat. „Dacă vom fi prinşi de rău…”

„Planul a fost iniţial să se folosească cavaleria uşoară 1 w L 7 – I *H* 7 T

de rezervă pentru a acoperi retragerea”, a spus Lan. „Infanteria se putea retrage mai întâi, traversând răul pe jos, apoi am putea aduce cavaleria grea prin porţi. Răul nu este rapid, iar caii cavaleriei uşoare ar putea să-l vadeze, în timp ce trollocii nu ar îndrăzni. Nu până când au fost forţaţi. A fost un plan destul de bun”. Doar dacă nu au fost apăsaţi prea tare pentru ca piciorul să se decupleze. Totul s-ar prăbuşi atunci. Şi dacă ar fi fost înconjuraţi, Lan n-ar fi putut scoate armata afară. Nu aveau destui canalizări pentru a muta întreaga armată. Singura cale de ieşire ar fi să lase piciorul, abandonând jumătate din armată la măcel. Nu, ar muri înainte să lase să se întâmple asta.

— Tot ce a făcut Lordul Agelmar în ultima vreme *este* un plan destul de bun, spuse Baldhere cu intensitate. „Suficient de bun pentru a evita suspiciunea, dar nu suficient de bun pentru a câştiga. Lan… ceva este în neregulă cu el. Îl cunosc de ani de zile. Vă rog. Încă cred că este doar obosit, dar *face* greşeli. Am dreptate, ştiu că sunt”.

Lan dădu din cap. L-a lăsat pe Lord Baldhere la postul său şi a călărit, cu paznicul lui, spre liniile din spate şi spre cortul de comandă.

Sentimentul de groază pe care îl simţea Lan era ca o piatră înfiptă în gât. Acei nori păreau mai jos decât înainte. A 1 1 – i i i „1 – T i – w w – 1

Au bubuit. Tobele Celui întunecat vin să ceară vieţile

oamenilor.

Când Lan a ajuns la cortul de comandă, avea în spate o sută de oameni buni. În timp ce se apropia, Lan zări un tânăr mesager Shienaran – neblindut, cu nod de vârf care curgea în spatele lui în timp ce alerga – îndreptându-se spre calul său.

La valul lui Lan, Andere s-a repezit şi a prins frâiele bărbatului, ţinându-le strâns. Mesagerul se încruntă. „Dai Shan?" întrebă el, salutând în timp ce Lan urca.

— Livrezi ordine pentru Lordul Agelmar? întrebă Lan, descălecând. „Da Domnul meu".

„Ce comenzi?"

— Arcaşii din Kandori estici, spuse mesagerul. „Dealul lor este prea departe de partea principală a câmpului de luptă, iar Lordul Agelmar crede că ar sluji mai bine venind în faţă şi lansând salve către aceşti Dreadlords".

Arcaşii au crezut probabil că cavaleria uşoară saldaeană se mai afla acolo; saldeenu credeau că arcaşii vor rămâne; rezervele au crezut că ambele vor rezista după ce vor fi dislocate.

Ar putea fi încă o coincidenţă. Agelmar era muncit prea mult sau avea un plan mai mare, care era dincolo de ochii altor generali. Nu acuzaţi niciodată un om de o crimă, decât dacă aţi fi gata să-l ucideţi singur, chiar atunci, cu propria ta sabie.

— Aşteaptă ordinul, spuse Lan rece. „În schimb, trimite-i pe cercetaşii saldaeni să hoinărească prin acele dealuri estice. Spune-le să urmărească semnele unei forţe a Shadowspawn care se strecoară să ne lovească. Avertizaţi arcaşii să se pregătească să tragă, apoi reveniţi aici şi

aduceţi-mi veste. Fii repede cu asta, dar nu spune nimănui, în afară de cercetaşi şi arcaşi, că faci asta”.

— ¥ „Til w 7 7 f 7 1 Iii A 1

Bărbatul părea confuz, dar a salutat. Agelmar era generalul comandant al acestei armate, dar Lan – ca Dai Shan – avea ultimul cuvânt cu privire la toate ordinele, iar singura autoritate mai mare decât a lui în această bătălie a fost cea a lui Elayne.

Lan dădu din cap către o pereche de bărbaţi din înalta Gardă. Washim şi Geral erau Malkieri pe care ajunsese să-l respecte foarte mult în timpul săptămânilor lor de luptă împreună.

X T * 7 J – J 7 *s J s* z-l – 7 – *Light*, *au trecut doar săptămâni*? *Se simt ca luni*...

A

alungat gândul în timp ce cei doi Malkieri îl urmau pe mesager pentru a se asigura că făcea aşa cum i se spusese. Lan avea să ia în considerare ramificaţiile a ceea ce se întâmpla numai după ce va cunoaşte toate faptele.

— X – X 7 X

Doar atunci.

Loial nu ştia prea multe despre război. Nu trebuia să ştii prea multe pentru a realiza că partea lui Elayne 7 – + J-J-*O*

pierdea.

El şi celălalt Ogier au luptat, înfruntând o hoardă de mii şi mii de trolloci – a doua armată care venise să zdrobească dinspre sud, înconjurând oraşul. Arbaletarii din Legiunea Dragonului l-au flancat pe Ogier, lansând salve de certuri, retrăgându-se din faţă când trollocii îşi loveau liniile. Inamicul împrăştiase cavaleria grea a Legiunii, epuizată ca

ea. Companiile de pikiri s-au ţinut cu disperare împotriva valului, iar Garda Lupului s-a agăţat de o linie care se dezintegra pe celălalt deal.

A – r? XJ 1 – A. A 1 /K li V».

Auzise fragmente din ceea ce se întâmpla în alte părţi ale câmpului de luptă. Armatele lui Elayne zdrobiseră forţa de nord a Trollocilor, terminându-i, iar în timp ce Ogierul lupta, păzind dragonii care trăgeau de pe dealul de deasupra lor, tot mai mulţi soldaţi au venit să se alăture noului front. Au venit însângeraţi, epuizaţi şi slăbiţi.

Această nouă forţă a trollocilor i-ar zdrobi.

O

gierul a cântat un cântec de doliu. Era cântatul pe care îl cântau pentru pădurile care trebuiau nivelate sau pentru copacii mari care au murit în furtună. A fost un cântec al pierderii, al regretului, al inevitabilităţii. S-a alăturat refrenului final.

„Toate râurile curg uscate, Toate cântecele trebuie să se termine, Fiecare rădăcină va muri.

Fiecare creangă trebuie să se îndoaie.

A

Îl J L" / ÎŢI 11 /K/K. I 111. Cl 1 1 – /K

doborât un Trolloc mârâit, dar altul şi-a înfipt dinţii în picior. Urlă el, rupându-şi cântecul în timp ce apuca Trollocul de gât. Nu se considerase niciodată puternic, nu după standardele lui Ogier, dar a ridicat Trollocul şi l-a i-i 7

aruncat în semenii din spate.

Bărbaţii – bărbaţi fragili – erau morţi în jurul picioarelor lui. Pierderea vieţii l-a durut. Fiecare a avut un timp atât de scurt de trăit. Unii, încă în viaţă, încă s-au luptat. Ştia că se

credeau mai mari decât ei, dar aici, pe câmpul de luptă – cu Ogier şi Trollocs – păreau nişte copii care alergau sub picioare.

Nu. Nu i-ar vedea aşa. Bărbaţii şi femeile au luptat cu curai şi pasiune. Nu copii, ci eroi. Totuşi, văzându-i rupţi i-a făcut urechile să se întindă. A început să cânte din nou, mai i – 11L C i L 1111* i-i tare, şi de data aceasta nu a fost cântecul de doliu. Era un cântec pe care nu îl cântase înainte, un cântec al creşterii, dar nu unul dintre cântecele copacilor care îi erau atât de familiare.

A urlat tare şi furios, întinzându-se în jurul lui cu T'i i i 7 i – i – i /v -!" vk i i – i *r*?

securea. Pe toate părţile, iarba s-a înverzit, au încolţit funii şi panglici de viaţă. Pune-le armelor Trolloc au început să crească frunze; multe dintre fiare au mârâit şi au lăsat armele în stare de şoc.

Loial a continuat să lupte. Acest cântec nu a fost un cântec al victoriei. A fost un cântec al vieţii. Loial nu intenţiona să moară aici, pe acest deal.

Prin Lumină, avea de terminat o carte înainte să plece!

Mat stătea în clădirea de comandă Seanchan, înconjurat de generali sceptici. Min abia se întorsese, după ce fusese luat şi îmbrăcat în fineţe Seanchan. Tuon plecase şi el, să se ocupe de o datorie de împărătească.

Privind înapoi la hărţi, Mat a simţit din nou chef să înjure. Hărţi, hărţi şi mai multe hărţi. Bucăţi de hârtie. Cele mai multe dintre ele fuseseră schiţate de funcţionarii lui Tuon în lumina stinsă din seara precedentă. De unde putea să ştie că erau exacte? Mat văzuse odată un artist de stradă desenând o femeie drăguţă noaptea în Caemlyn, iar

imaginea rezultată ar fi putut fi vândută pentru aur ca o reprezentare a lui Cenn Buie într-o rochie.

Din ce în ce mai mult, se gândea că hărţile de luptă erau la fel de utile ca o haină grea din Te-ar. Trebuia să poată *vedea* bătălia, nu cum credea altcineva că arată bătălia. Harta era prea simplă.

— Mă duc să mă uit la câmpul de luptă, a declarat Mat. I-T-1 i’077 7K I 1 1 1 1

„Tu ce eşti?” întrebă Courtani. Generalul Seanchan Banner era cam la fel de drăguţ ca un mănunchi de beţe cu armură fixată pe el. Mat îşi dădu seama că trebuie să fi mâncat ceva foarte acru o dată şi – după ce a găsit grimasă care rezultă utilă pentru a speria păsările – a decis să o adopte definitiv.

— Mă duc să mă uit pe câmpul de luptă, spuse Mat din nou. Îşi lăsă pălăria deoparte, apoi întinse mâna peste cap şi apucă spatele hainelor sale bogate şi voluminoase de Seanchan. A tras îmbrăcămintea, umeri incomode şi toate, peste cap cu un foşnet de mătase şi dantelă, apoi le-a aruncat deoparte.

Asta l-a lăsat îmbrăcat doar cu eşarfa de gât, medalionul şi pantalonii ciudaţi pe care i-o dăduse Seanchan, negru şi oarecum ţeapăn. Min îşi ridică o sprânceană la pieptul gol, ceea ce îl făcu să roşească. Dar ce a contat? Era cu Rand, aşa că asta a făcut-o practic sora lui. Mai *era* şi Courtani, dar Mat nu era convinsă că era femeie. Nici el nu era convins că ea era umană.

Mat săpat o clipă sub masă şi scoase un pachet pe care îl ţinuse acolo mai devreme, apoi se îndreptă. Min şi-a încrucişat braţele. Noua ei îmbrăcăminte arăta foarte bine

pe ea, o rochie aproape la fel de bogată ca cele purtate de Tuon. Min era o mătase strălucitoare de culoare verde închis, cu broderie neagră şi mâneci largi, deschise, care erau cel puţin suficient de lungi pentru a-ţi băga capul. Îi aranjaseră şi părul, înfigând bucăţi de metal în el, argintii cu picături de foc. Erau sute. Dacă tot acest titlu Doomseer nu i-ar fi funcţionat, poate că ar putea găsi de lucru ca candelabru.

Era destul de captivantă în ţinută, de fapt. Ciudat. Mat o considerase întotdeauna pe Min din partea băieţelului, dar acum o găsise atrăgătoare. Nu că ar fi uitat.

Seanchanul din cameră părea uluit că Mat se dezbrăcase brusc până la talie. Nu vedea de ce. Aveau servitori care purtau mult mai puţin. Lumină, dar au făcut-o.

— Sunt tentată să fac la fel ca tine, mormăi Min, apucându-i partea din faţă a rochiei.

r i 1 i L i r* – 11” 1 * – Mat a îngheţat, apoi a pufnit. Probabil că a înghiţit o muscă sau aşa ceva.

— Arde-mă, spuse el, aruncând cămaşa pe care a scos-o din mănunchi. „Îţi dau o sută de mărci Tar Valon dacă o faci, doar ca să pot spune povestea”.

Asta i-a adus o privire, deşi nu ştia de ce. Ea era cea care vorbea despre mersul cu paşi mari ca o nenorocită de Aiel Maiden în drum spre cortul de sudoare.

Min nu a făcut-o şi era aproape trist. Aproape. Trebuia să fie atent în jurul lui Min. Era sigur că un zâmbet în locul nepotrivit îi va aduce un cuţit nu numai de la ea, ci şi de la Tuon, iar Mat era mult mai fericit cu un singur cuţit înfipt în el o dată.

Medalionul cu cap de vulpe s-a sprijinit confortabil de

pielea lui – mulţumesc Luminii, Tuon înţelesese că avea nevoie de el – în timp ce îşi arunca haina, scoasă de asemenea din mănunchi.

„Cum le-ai păstrat?” întrebă căpitanul general Galgan. „Am avut impresia că hainele tale au fost arse, Prince Corb”.

Galgan părea foarte prost cu acea singură fâşie de păr alb pe cap, dar Mat nu a menţionat asta. A fost modul Seanchan. Folk ar putea fi amuzant, dar nu se îndoia că Galgan se poate descurca într-o luptă, indiferent de ce w J-J arăta.

„Aceste?” spuse Mat, făcându-i semn spre haină şi cămaşă. „Chiar habar n-am. Erau chiar acolo jos. Sunt complet nedumerit”. Fusese foarte încântat să afle că paznicii Seanchan – cu toate expresiile lor stoice şi spatele prea drept – au răspuns la mită ca şi alţi oameni.

Toţi, cu excepţia celor de la Deathwatch Guards. Mat învăţase să nu încerce cu ei; strălucirea pe care i-o dăduseră l-a făcut să creadă că, dacă ar încerca din nou, va ajunge cu faţa în noroi. Poate că ar fi mai bine să nu mai vorbeşti nici măcar cu un Deathwatch Guard, deoarece era destul de evident că fiecare dintre ei îşi schimbase simţul umorului cu o bărbie supradimensionată.

Cu toate acestea, ştia exact în cine avea încredere pentru siguranţa lui Tuon.

Mat a ieşit cu paşi mari, apucându-şi *ashandarei* de lângă perete în timp ce trecea. Courtani şi Min l-au urmat afară. Păcat că Tylee era atât de bună în ceea ce făcea. Mat fi preferat să o ţină în urmă pentru companie şi ar fi trimis sperietoarea în schimb. Poate ar fi trebuit. Unii dintre

trolloci ar fi putut-o confunda cu unul dintre ei.

trebuit să aştepte ca un mire să alerge după Pips, din păcate, şi asta a dat cuiva timp să-l alerteze pe Tuon. A văzut-o apropiindu-se. Ei bine, ea spusese că se va întoarce oricum în scurt timp, aşa că nu se aşteptase cu adevărat să evite o confruntare.

Min se târâi, înjurând încet fustele ei.

— Încă încerci să te decizi dacă ar trebui să fugi? îl întrebă Mat pe Min pe sub răsuflarea lui când Tuon se apropia.

— Da, spuse Min acru.

„Paturile sunt drăguţe aici, ştii. Şi ştiu să trateze un tip, *îi*» * *J – iii*” *1*

V j A. – „’11 * J T – 1J

atâta timp cât nu ajung să-l decapiteze. Încă nu mi-am dat seama ce împiedică asta să se întâmple”.

„Minunat”.

Mat se întoarse spre ea.

— Îţi dai seama că dacă Rand ar fi aici, probabil că ţi-ar cere să rămâi.

Min s-a uitat la el.

„Este doar adevărul, Min. Adevărul sângeros. Am fost acolo când Rand i-a adus lângă el şi vă pot spune că era îngrijorat. Seanchan şi Aes Sedai nu se înţeleg prea bine.

1 w1- /- 1 1 7 ii f 2. Z dacă nu ai fi observat”.

„Este la fel de evident precum este mândria ta, Mat”.

„Ai. Aici încerc să ajut. Îţi spun, Min. Câtă uşurare crezi că i-ar aduce lui Rand dacă ar şti că cineva în care avea încredere are urechea lui Tuon, cineva care ar putea-o împinge să se joace frumos cu Aes Sedai dând semnele potrivite la momentul potrivit? Desigur, ai putea fi înapoi în

tabără, ducând apă şi difuzând mesaje. Sunt sigur că ar fi *la* fel de util ca şi tu să fii cu ochii pe un monarh străin şi să o încurajezi să aibă încredere şi să respecte Dragonul Renăscut, construind o punte de prietenie între ea şi restul naţiunilor”.

Min rămase în tăcere o clipă.

— Te urăsc, nenorocitele Mat Cauthon.

— Acesta este spiritul, spuse Mat, ridicând mâna pentru a-l saluta pe Tuon. „Acum, să vedem pe care dintre membrele mele le taie pentru că şi-a aruncat hainele elegante”. Păcat de asta. Frumoasă broderie pe halatul acela. Un bărbat avea nevoie de puţină broderie pentru a-l menţine rafinat. Totuşi, nu avea de *gând* să poarte acel morman de pânză la luptă. Ar avea mai mult noroc să încerce să lupte în timp ce îl purta pe Pips în spate.

Ceilalţi şi-au făcut plecăciuni şi zgârieturi obişnuite când Tuon s-a apropiat, deşi ea plecase doar de câteva minute. Mat n dădu din cap. Ea n privi hainele cu o privire lungă, în sus şi în jos. De ce toată lumea era atât de acru pe o cămaşă şi o jachetă bune? Nu-l alesese pe cel rătăcit pe care îl purtase să-l viziteze pe Elayne. A ars asta.

— Cel mai mare, spuse Courtani. Era din Sângele înalt şi se putea adresa direct lui Tuon. „Fie ca tu să tragi mereu respiraţia. Prinţul Corb a hotărât că el însuşi trebuie să viziteze câmpul de luptă, deoarece a considerat că solii şi generalii noştri sunt lipsiţi de pricepere”.

Mat şi-a prins degetele mari în centură, privindu-l pe I-I-I /K 7 1 – k „/. /K. T> «- Ţ

Tuon, când un mire a sosit în sfârşit cu Pips. Cam a naibii de vreme. Oare băiatul s-a oprit la prânz pe parcurs, poate

luat într-o reprezentaţie luminoasă sau două?

Ei bine, de ce aşteptăm?” întrebă Tuon. „Dacă Prinţul Corbilor doreşte să vadă câmpul de luptă, aş crede că slujitorii loiali ai Imperiului s-ar fi împiedicat de ei înşişi în graba lor să-l ducă acolo”.

Courtani arăta de parcă ar fi fost pălmuită. Mat îi zâmbi lui Tuon, iar ea l-a favorizat cu un zâmbet. Uşoară, dar îi plăceau acele zâmbete.

— Deci, vii, atunci? îl întrebă pe Tuon.

„Desigur. Vedeţi un motiv pentru care nu ar trebui?”

— Niciunul, spuse Mat, gemând înăuntru. „Niciunul nenorocit”.

29

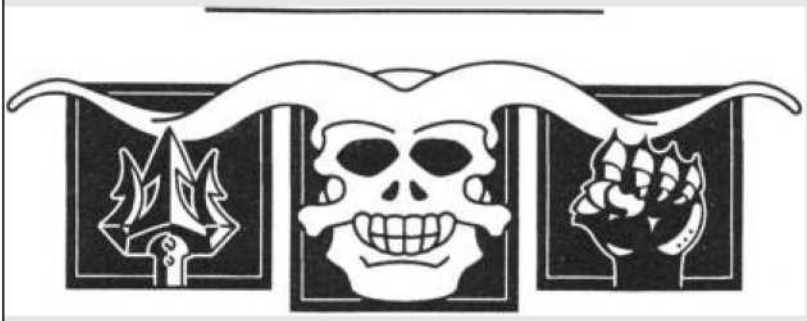

Pierderea unui deal

„Concentraţi-vă atenţia pe Fades!” spuse Egwene, eliberând o rafală de Aer către trollocii care urcau pe versantul dealului. Trollocii făcuseră o gaură căscată în rândurile sucarilor care apărau dealul şi curgeau prin ele. Acum obişnuiţi să atace canahzatoru, s-au ghemuit şi s-au pregătit. Asta i-a oferit lui Egwene o vedere bună asupra pumnului şi a Myrddraalului ascuns chiar în centru. Purta o

haină maro peste îmbrăcămintea obişnuită şi ţinea un cadru Trolloc.

Nu e de mirare că am avut probleme să-l observ, se gândi Egwene, distrugând creatura cu o ţesătură de Foc. Halfman se zvârcoli, tremurând şi ţipând în foc, cu faţa fără ochi întoarsă spre cer. Pumnul de Trollocs a căzut şi el.

Egwene a zâmbit satisfăcută, dar plăcerea ei a fost de scurtă durată. Arcaşii ei scăpau de săgeţi, rândurile de ştiucă erau zdrenţuite şi unii dintre Aes Sedai erau evident obosiţi. Un alt val de trolloci i-a înlocuit pe cei pe care Egwene îi lăsase. *Vom mai putea suporta o altă zi din asta*? ea credea.

Un steag de lăncieri s-a spart brusc de pe flancul stâng al armatei lui Bryne care lupta la râu. Au zburat Flacăra lui Tar Valon – aceasta ar fi unitatea de cavalerie grea de care Bryne era mândru. Îi adunase sub căpitanul Joni Shagrin dintr-un amestec de veterani experimentaţi din cavalerile altor ţări şi acei soldaţi din Garda Turnului care doreau să se alăture acestei forţe de luptă de elită.

Lăncierii i-au ocolit pe Sharans vizavi de ei şi au călărit cu furie spre dealurile lui Egwene, direct în spatele armatei Trolloc care îi ataca poziţia. Chiar în spatele lor, o a doua unitate de cavalerie a urmat în praful primei, aceasta afişând steagul verde închis al lui Illian. Se părea că generalul avea de gând să-i trimită în sfârşit o uşurare.

T\ A i-i 7 T-\ – l * 1 *

Dar… Aştepta. Egwene se încruntă. Din avantajul ei, putea vedea că flancul stâng al armatei principale era complet neprotejat acum. *Ce face*? *Nişte… un fel de capcană pentru Sharans*?

Dacă ar fi fost planificată o capcană, fălcile nu s-au închis. În schimb, o unitate de cavalerie Sharan a încărcat în flancul stâng expus al lui Bryne şi a început să provoace pierderi grele soldaţilor de infanterie care apărau acea poziţie la râu. Şi apoi Egwene a văzut o altă mişcare pe câmpul de dedesubt, care a îngrozit-o cu adevărat – un stindard şi mai mare de cavalerie Sharan se rupsese de pe flancul drept al inamicului şi se apropie de unitatea de lăncieri care venise să o ajute pe Egwene.

„Gawyn, dă veste lancerilor acei – este o capcană!” D

ar nu era timp să facă nimic. În câteva clipe, cavaleria Sharan a început să-i ucidă pe lănciern Turnului Alb din I T 1 * J – 1 „1 – 1 1 1 – 1

spate. În acelaşi timp, rândurile din spate ale trollocilor se întoarseră pentru a înfrunta încărcarea lăncierului. Egwene a putut vedea că aceşti trolloci purtau cu toţii arme lungi, care rupeau carnea omului şi a calului. Primele rânduri de lănci s-au prăbuşit într-o grămadă însângerată, iar trollocii au pătruns printre cadavre ca să tragă şi să-şi împingă armele prin cavalerii din spate.

strigă Egwene, atrăgând puterea pe care o putea şi încercând să distrugă acea forţă Trolloc – iar celelalte femei i s-au alăturat. A fost un masacru de ambele părţi. Erau prea mulţi trolloci, iar lăncierii erau neprotejaţi. În câteva minute, s-a terminat. Doar câţiva cavaleri reuşiseră să supravieţuiască, iar Egwene i-a văzut călărind cu putere spre râu.

A zguduit-o. Uneori, armatele păreau să se mişte în ritmul turbulent al navelor enorme de la doc – şi apoi, într-o clipă, totul ar fi izbucnit şi steaguri întregi ar fi pierit.

Ea şi-a îndepărtat privirea de la cadavrele de dedesubt. Poziţiile Aes” Sedai pe vârfurile dealurilor fuseseră compromise. În timp ce trollocii şi-au întors atenţia către forţa ei, Egwene a dat ordine pentru porţi. Ea i-a pus pe pikii să se retragă în sus, prin porţi, în timp ce arcaşii ei continuau să tragă cu proiectile în trollocii de dedesubt. Apoi, Egwene şi Aes Sedai rămaşi au plouat distrugeri asupra Trollocilor suficient de mult pentru a-i duce pe arcaşi prin porţi.

Înainte de a dispărea prin ultima poartă de pe dealul ei, Egwene aruncă o ultimă privire asupra câmpului de luptă. Ce tocmai se întâmplase? Ea clătină din cap când Gawyn se apropie de ea, fidelă ca întotdeauna. Nu avusese ocazia să-şi scoată sabia în această luptă. Nici Leilwin nu avea; cei doi păreau să aibă o mică competiţie tăcută în privinţa cine ar putea acţiona ca gardian mai bun, rămânând chiar lângă Egwene. Ar fi găsit-o enervant, dar era mai bine decât regretul morocănos al lui Gawyn în angajamentele de luptă LZ *ti U* \/ X

anterioare.

Arăta palid, totuşi. Ca la începutul unei boli. Oare dormise suficient?

— Vreau să merg în tabără să-l găsesc pe generalul Bryne, spuse Egwene. „Vreau să ştiu de ce a fost permis să se întâmple asta. Şi apoi mă voi duce la trupele noastre care apără vadul şi mă voi răzbuna pe oamenii noştri care tocmai şi-au pierdut viaţa aici”.

Amândoi i-au încruntat-o.

„Egwene… Spuse Gawyn.

„Am încă putere”, a spus Egwene. „Am folosit *să angreal*

pentru a nu fi nevoit să muncesc prea mult. Bărbaţii care se luptă în acel cartier trebuie să mă vadă şi trebuie să fac bine acolo unde pot. Voi lua oricâte paznici vrei tu să iau”.

Gawyn ezită, aruncă o privire spre Leilwin, apoi încuviinţă în cele din urmă din cap.

Lan descălecă şi îi dădu frâiele lui Andere, apoi continuă pe lângă paznici – care păreau şocaţi să-l vadă pe el şi pe numeroşii săi paznici, mulţi dintre ei însângeraţi – spre cortul de comandă. Cortul era acum puţin mai mult decât o marchiză, deschisă din toate părţile, cu soldaţi care intrau şi ieşeau ca furnicile pe un deal. Aerul era cald aici în Shienar astăzi. Nu primise recent rapoarte de la celelalte fronturi de luptă, dar auzise că nu va fi singura atitudine disperată azi. Elayne a luptat la Cairhien; Amyrlinul de la hotarul Arafelului.

Lumina transmite că se distrau mai bine decât Lan. În interiorul cortului, Agelmar stătea cu hărţi pe pământ de jur-împrejur, arătând spre ele cu un stâlp subţire şi mişcând bucăţi de piatră colorată în jur în timp ce dădea ordine. Alergătorii veneau şi dădeau actualizări despre progresul luptei. Cele mai bune planuri de luptă au durat doar până când prima sabie a fost scoasă, dar un general bun putea să ducă lupte ca un olar care lucrează lutul, luând refluxurile şi fluxurile soldaţilor şi modelându-le.

„Lord Mandragoran?” întrebă Agelmar ridicând privirea. „Lumină, omule! Arăţi ca Blight însuşi. Aţi văzut Aes Sedai pentru vindecare?”

— Sunt bine, spuse Lan. „Cum decurge bătălia?”

„Sunt încurajat”, a spus Agelmar. „Dacă putem găsi o modalitate de a-i opri pe acei Dreadlords pentru o oră sau

două, cred că avem de fapt o şansă bună să-i întoarcem pe trollocii”.

— Sigur că nu, spuse Lan. „Sunt atât de mulţi”.

— Nu este vorba despre numere, spuse Agelmar, făcându-i lui Lan cu mâna, arătând spre o hartă.

— Lan, iată un lucru pe care puţini oameni îl înţeleg. Armatele *se pot sparge* şi adesea *se* sparg atunci când au un număr superior, un avantaj superior pe câmpul de luptă şi o şansă X w z – iX X X X X *f f* bună de câştig.

„Când petreci timp comandând, începi să te gândeşti la o armată ca la o singură entitate. O fiară uriaşă cu mii de membre. E o greşeală. O armată este formată din oameni – sau, în acest caz, trolloci – fiecare pe teren, fiecare îngrozit. A

fi soldat înseamnă a-ţi ţine sub frâu teroarea. Bestia din interior vrea doar să evadeze”.

Lan se ghemui, inspectând hărţile de luptă. Situaţia era aşa cum o văzuse el, doar Agelmar mai avea cavaleria uşoară saldaeană urmărind flancul estic pe hartă. O greşeală? Lan confirmase singur că nu mai erau acolo. Nu ar fi trebuit alergătorii să-i spună lui Agelmar că harta este greşită? Sau le distrăgea cumva de la observare?

I, *X*. *1* x

Ti* – L T a 1 Ti*

— Îţi voi arăta ceva azi, Lan, spuse încet Agelmar. „Îţi voi arăta ce trebuie să înveţe cel mai mic om din curtea de antrenament, dacă vrea să supravieţuiască. Îl poţi face pe inamicul mai mare să se spargă dacă îl convingi că va muri. Loviţi-l destul de tare şi va fugi şi nu se va întoarce să vă lase să loviţi din nou, chiar dacă în secret eşti prea slab

pentru a lovi din nou.

— Atunci ăsta e planul tău? întrebă Lan. „Astăzi?”

— Trollocii se vor sparge dacă le arătăm o demonstraţie de forţă care îi sperie, a spus Agelmar. „Ştiu că poate funcţiona. Sper că îl putem doborî pe liderul acelor Dreadlords. Dacă trollocii presupun că pierd, vor fugi. Sunt fiare laşi”.

eA

scultarea lui Agelmar a făcut să pară plauzibil. Poate că Lan pur şi simplu nu vedea întreaga imagine. Poate că geniul marelui căpitan era dincolo de ceea ce alţii puteau înţelege. Făcuse el bine în contramandarea ordinului de a muta arcaşii?

Mesagerul pe care Lan îl trimisese mai devremea venit în galop înapoi la centrul de comandă. Unul din înaltele Gărzi a lui Lan era şi el acolo, tmându-şi propriul braţ, cu o săgeată neagră înfiptă în el. „O forţă enormă a Shadowspawn!” spuse mesagerul. „Vin dinspre est! Dai Shan, ai avut dreptate!”

Ei ştiau să vină în acest fel, se gândi Lan. *Nu ar fi putut să observe că ne-am expus*, *nu cu acele dealuri care le blocau vederea*. *A venit prea repede*. *Umbra trebuie să fi fost spusă*, *sau trebuie să fi ştiut la ce să se aştepte*. Se uită la Agelmar.

„Imposibil!” spuse Agelmar. „Ce este asta, acum? De ce nu l-au văzut cercetaşii?”

„Lord Agelmar”, spuse unul dintre comandanţii săi.

— Ai trimis cercetaşii din est înapoi să se uite la rău, îţi aminteşti? Trebuiau să inspecteze trecerea pentru noi. Ai spus că arcaşii vor…” Comandantul păli. „Arcaşii!”

— Arcaşii sunt încă în poziţiile lor, spuse Lan ridicându-se. „Vreau ca linia frontului să înceapă să se retragă. Scoateţi-i pe saldeeni din luptă, gata să lovească pentru a-i ajuta pe soldaţii de picior să se decupleze. Trage-l pe Asha man înapoi. Vom avea nevoie de porţi”.

T 1 *JT* 1 A X 1 7 A w

— Lord Mandragoran, spuse Agelmar. „Această nouă dezvoltare poate fi folosită. Dacă ne despărţim şi apoi îi zdrobim între noi, putem…

— Eşti eliberat de datorie, Lord Agelmar, spuse Lan, fără să se uite la bărbat. „Şi, din păcate, trebuie să vă cer să rămâneţi sub supraveghere până când voi putea rezolva ce să întâmplat”.

alo ortul de comandă a devenit tăcut, fiecare consilier, mesager şi ofiţer întorcându-se spre Lan.

— Acum, Lan, spuse Agelmar. „*Părea* de parcă mă puneţi arestat”.

— Sunt, spuse Lan, făcând semn către înalta Gardă. Sau mutat în cort, luând poziţii pentru a împiedica pe oricine să scape. Unii dintre oamenii lui Agelmar au întins mâna după săbii, dar cei mai mulţi păreau confuzi şi şi-au sprijinit

KX. – 1 – 1 A 71 77 X J

mâinile doar pe mâner.

„Acesta este un scandal!” spuse Agelmar. „Nu fi prost. Nu este momentul…”

— Ce vrei să fac, Agelmar? lătră Lan. „Vă lăsaţi să aruncaţi această armată în pământ? Lasă Umbra să ne ia? De ce faci asta? *De ce*?”

— Reacţionezi exagerat, Lan, spuse Agelmar, I /V 1 – 7 1 1 k „/ 1 – /A X 1!” ±*2** J

păstrându-şi calmul cu greu, cu ochii arzând. „Ce îţi trece n T f w I îi 7

prin cap? Uşoara!”

„De ce i-ai scos pe arcasi de pe dealurile estice?”

„Pentru că aveam nevoie de ele în altă parte!”

„Şi asta are *sens*?” întreba Lan.

— Nu mi-ai spus ca pazirea acelui flanc era vitala?

„Eu”.

„I-ai îndepărtat şi pe cercetaşi din acea poziţie. De ce?” „Ei… Aceasta…” Agelmar îşi ridica o mână la cap, parand uluit. S-a uitat în jos la harta de lupta şi i-a făcut ochii mari.

— Ce e cu tine, Agelmar? spuse Lan.

— Nu ştiu, spuse bărbatul. Clipi, uitându-se la hărţile de la picioarele lui. Faţa lui a adoptat o privire de groază, T – * 1 1 7 /A. 1 1 * Z-X *T t* cu ochii mari, buzele întredeschise. „O, *Lumina*! Ce am făcut?”

„Da-mi ordinele!” îi spuse Lan urgent către înalta lui garda. „Adu-l pe Lordul Baldhere la cortul de comanda. Regina Ethenielle şi regele Easar, de asemenea”.

„Lan, trebuie să aduci…” Agelmar se opri. „Uşoara! KT T /A – k „/ – ’27 7 1 – 1

l\1 11 KlOL” CKlll TIO mCCn QO 1Y12 CTQ – nrlOCC K’O IQC 15K KT 5 Kl fi 11 KI IO

nu sumie. Xxxc-ţi s-x xxx-x uciixdest de s-x fa. C, ia. X gd. Xxu.u. Xil greşite îmi vin în minte! Încă încerc să ne sabotez. Ne-am condamnat”. Cu ochii mari, întinse mana spre sabia scurta, alunecând lama libera.

Lan a prins sabia în jurul paznicului şi a gulerului i – x i i i-ai 7* jrw i – lamei, oprindu-l chiar înainte ca Agelmar să-i poată lovi în stomac şi să-şi pună capăt vieţii. Sângele se

prelingea printre degetele lui Lan, de unde cineva pătrundea marginea ascuţita a lamei, chiar sub guler.

„Lasă-mă sa mor cu onoare”, a spus Agelmar. „Eu… Ne-am distrus pe toţi. Ne-am pierdut acest război, Lan.

„Nu războiul, doar bătălia”, a spus Lan. „Ceva este în neregulă cu tine. O boală, o oboseala sau ceva din Umbră. Bănuiesc că vom găsi ca cineva ţi-a manipulat mintea”.

„Dar”.

„Eşti un soldat!” urla Lan. „Poartă-te ca unul!”

A 7 1 – A/VI/V1*L 1 – 1 – T lj

Agelmar încremeni. A întâlnit ochii lui Lan, apoi a dat din cap o dată. Lan îşi scoase degetele de pe lama şi Agelmar o baga înapoi în teaca. Marele căpitan s-a aşezat cu picioarele încrucişate în postura tradiţionala de meditaţie Shienaran, cu ochii închişi.

T7 1 WJJ – 7 – 1 1 1 – TA – 1

Lan s-a îndepărtat cu paşi mari, dând ordine. Prinţul Kaisel alerga spre el, evident speriat.

— Ce se întâmpla, Lord Mandragoran?

— Constrângere, probabil, spuse Lan. „Am fost ca iepurii într-o capcană, cu linia trasa încet, dar bine, în jurul gâtului nostru. Cineva, vă rog să-mi spuneţi ca Asha man are încă suficienta putere pentru porţi! Şi adu-mi veşti despre flancul estic! Acei arcasi vor avea nevoie de sprijin. Angajaţi restul rezervelor să le protejeze”.

L” 7 TV – 7 J 1 *17* – 1 l „l /kX – 1 – 1

Prinţul Kaisel se dădu înapoi în timp ce ordinele continuau, cu ochii mari, mâna pe sabie. Se uita la Lordul Agelmar, cu fata palida. „Chiar am pierdut?” l-a întrebat pe Lan odată ce ordinele au fost trimise, mesagerii alergând să le livreze.

— Da, spuse Lan. „Avem”.

„Lan!” spuse deodată Agelmar, deschizând ochii.

Lan se întoarse spre el.

— Regina Tenobia, spuse Agelmar. „Am trimis-o în pericol fără să înţeleg ce am făcut. Cine mi-a pus aceste planuri în cap a vrut-o moarta!”

Lan înjura încet, ieşind din tabără şi urcând pe partea celui mai apropiat deal. Cercetaşii de acolo i-au făcut loc când a ajuns în vârf, trăgându-şi oglinda de la centura. Nu avea nevoie. A găsit steagul Queens în timp ce scana câmpul de luptă.

A I /K X – W x – x – W

Era înconjurata. Orice sprijin ea crezuse că va primi nu fusese trimis. Lan deschise gura ca să cheme ordine, dar acestea i-au murit pe buzele în timp ce trollocii roiau peste micul steag alb şi argintiu în care ea luptase. A căzut şi, în câteva secunde, nu a putut alege un soldat viu în acea secţiune a câmpului de lupta.

Frig. Nu putea face nimic pentru Tenobia. Nu mai era vorba de salvarea unor indivizi.

Ar fi norocos să scape din aceasta zi cu orice aparenţa de armata.

Mat a călărit cu Tuon spre sud, spre câmpul de luptă, de-a lungul malurilor râului care era graniţa de vest a Arafel.

Bineînţeles, acolo unde a mers Tuon, a făcut şi Selucia. Şi acum Min; Tuon a vrut să-şi ţină noul ei Doomseer alături de ea tot timpul. Tuon a tot cerut vizionari, iar Min a tot explicat fără tragere de inimă ce a văzut.

Mat încercase să o facă să spună că a văzut o pălărie plutind în jurul capului lui Mat. Asta l-ar convinge pe Tuon să

nu mai încerce să scape de a lui, nu-i aşa? Ar fi fost mai bine decât să explice Min despre ochiul pe cântar, pumnal şi toate celelalte lucruri nenorocite pe care le văzuse despre Mat.

au dus şi o sută de gardieni Deathwatch. Şi Galgan şi Courtani, care s-au simţit pedepsiţi pentru că nu au acţionat suficient de repede pentru a-l ajuta pe Mat. Furyk Karede era şi el la conducerea Garzii Deathwatch. A fi în preajma lui Karede era cam la fel de plăcut ca să găseşti mana unui alt bărbat în poşeta ta, dar era un soldat bun, iar Mat îl respecta. I-ar plăcea foarte mult să-i pună pe Karede şi Lan într-un concurs de vederi. Ar putea fi la asta ani de zile.

— Am nevoie de o vedere mai bună, spuse Mat, scanand câmpul de luptă când au ajuns în raza de acţiune. „Acolo”.

Îl întoarse pe Pips şi se îndreptă spre o înălţime destul de aproape de locul unde forţele adverse făceau schimb de distrugere la marginea răului. Tuon îl urmă fără un cuvânt. Când au ajuns cu toţii la înălţime, a observat-o pe Selucia privind cu pumnale la el.

(o înr Qnln r / întrona Mat /\q ti moonmiQ ai fi ce s-a uilefiiiplal? întrebă Mat. „Aş fi presupus că ai fi fericit să mă ai înapoi. Îţi dă pe altcineva la care să te încrunţi”.

— Împărăteasa te va urma acolo unde mergi, spuse ea.

— Aşa va face, spuse Mat. – Presupun că voi urmări unde merge ea. Sper că asta nu ne conduce în prea multe

— N r – 1.1. X

cercuri”. A inspectat lupta.

Răul nu era îngrozitor de lat – poate cincizeci de trepte, dar se mişca rapid şi adânc de fiecare parte a vadului. Apa a făcut o barieră frumoasă, şi nu doar pentru trolloci. Vadul,

totuşi, făcea o traversare uşoară a apei acolo era pană la genunchi şi suficient de lat pentru ca cel puţin douăzeci de şiruri de călăreţi să traverseze în acelaşi timp.

În mijlocul îndepărtat al armatei Sharan, un bărbat stătea pe un cal alb strălucitor. Mat abia îl putea distinge cu paharul; armura strălucitoare a bărbatului nu părea ca vreun Mat văzuse, deşi distanţa făcea dificil de spus detaliile.

— Presupun că ăia sunt părăsiţii noştri? întrebă el, gesticulând cu *ashandarei*.

„Se pare că ţipă după Dragonul Renăscut”, a spus Galgan. Vocea lui Demandred a bubuit pe câmpul de luptă chiar atunci, sporită de Puterea Unică. El cerea ca Dragonul să vină să-l înfrunte într-un duel.

Mat îl inspectă pe tip prin sticlă. „Solicitat, nu? S-a făcut un pic plictisitor, sau ce? Ei bine, Mat ştia de care parte a bătăliei să stea departe. Nu se înscrisese să lupte cu Forsaken. De fapt, din câte îşi amintea, nu se înscrisese deloc. Fusese *presat la* fiecare pas. De obicei cu forţa, şi întotdeauna de o femeie proasta sau alta.

Egwene s-ar putea ocupa de Demandred, sau poate Asha man ar putea. Rand a spus că Asha man nu mai înnebunesc, dar asta era o promisiune superficială. Orice om care voia să mânuiască Puterea Unică era *deja* nebun, în măsura în care o considera Mat. A adăuga mai multă nebunie la ei ar fi ca şi cum ai turna ceai într-o ceaşcă de la 1. V *f* plină.

Cel puţin damane-ul lui *Tuon* i-a ocupat pe aceşti canale Sharan. Lupta lor a rupt pământul de pe ambele maluri. Totuşi, era imposibil să-ţi faci o imagine clară a ceea ce se

întâmplă. A fost prea multă confuzie.

Mat şi-a îndreptat încă o dată oglinda spre sud de-a lungul râului şi s-a încruntat. Exista o tabără militară amenajată la doar câteva sute de paşi vizavi de vad, dar nu aranjarea întâmplătoare a corturilor i-a atras atenţia. La marginea de est a taberei se afla un grup mare de trupe şi caii lor, care stăteau doar acolo. A ales o siluetă care se plimba în faţa adunării, care părea să fie într-o dispoziţie proastă. Poate că lui Mat îi lipsea un ochi, dar nu era o sarcină dificilă să-l recunosc pe Tylee.

Mat coborî oglinda. Şi-a frecat bărbia, şi-a ajustat pălăria şi şi-a pus *ashandarei* pe umăr.

— Dă-mi cinci minute pe cont propriu, a spus el, apoi l-a dat pe Pips în galop pe deal, în speranţa că Tuon îl va lăsa să plece singur. Pentru o dată, ea a făcut-o, deşi, când el a ajuns la baza înălţimii, şi-a putut imagina-o acolo sus, privindu-l cu acei ochi ai ei curioşi. Părea că tot ce făcea el era interesant.

Mat a galopat de-a lungul râului spre locaţia lui Tylee. Au răsunat explozii, dureroase până la urechi, anunţând că s-a apropiat de inima bătăliei.

A A-X/VI 1 1 – Mat îl împinse pe Pips spre stânga şi se îndreptă direct spre generalul care ţinea paşi. „Tylee, nebun de lumină! De ce stai pe aici în loc să te faci util?”

— Înălţime, spuse Tylee, căzând în genunchi, ni s-a ordonat să stăm aici până când suntem chemaţi.

„Cine ţi-a spus să faci asta? Şindică-te”.

7 1 T” > Aljjw 7 – T – k.

— General Bryne, Alteţă, spuse ea ridicându-se. Putea simţi supărarea din tonul ei, dar ea îşi ţinea faţa sub

control. „A spus că suntem doar o forţă de rezervă şi că în niciun caz nu trebuie să ne mutăm de aici până când el a dat ordinul. A spus că multe vieţi depind de asta. Dar uite, poţi vedea singur, a spus ea, făcând un semn către râu, „bătălia nu merge bine”.

Mat fusese prea prins de Tylee pentru a vedea starea lucrurilor peste apă, dar acum a aruncat o privire largă câmpului cu privirea.

În timp ce *damane* încă părea să ţină cont de canalizatorii Sharan, trupele obişnuite erau în mod clar în dificultate. Apărarea de pe flancul stâng al lui Bryne, în aval de râu, se dărâmase complet, iar soldaţii de acolo erau aglomeraţi de Sharans.

Unde era cavaleria? Trebuia să protejeze flancurile. Şi, aşa cum prezisese Mat, arcaşii Sharan se mutaseră pe câmp şi trimiteau săgeţi în cavaleria lui Bryne de pe flancul drept. Totul a fost ca şi cum ar fi fost stors un furuncul, iar trupele lui Bryne erau pe punctul de a izbucni.

— Acest lucru nu are niciun sens, spuse Mat. „El transformă asta din ce în ce mai mult într-un dezastru. Unde este generalul acum, Tylee?

„Nu pot să spun, Alteţă, am oameni în căutarea lui, dar până acum nu există niciun cuvânt. Dar am rapoarte că partea noastră a avut un eşec major chiar la sud de aici. Două unităţi mari de cavalerie ale generalului Bryne au fost distruse de şarini chiar sub dealurile de la graniţă. Se spune că au fost trimişi acolo pentru a-i ajuta pe *marath damane* de pe vârfuri”.

„Sânge şi cenuşă sângeroasă”. Mat se gândi la aceste

* 2? – r-j-i 1 – i i i T l informaţii.

— Bine, Tylee, nu mai putem aştepta. Iată ce vom face. Pune-i pe generalul Banner Makoti să ia al doilea Banner chiar în mijloc. Trebuie să-şi facă drumul în jurul trupelor noastre care luptă acolo şi să-i împingă pe acei Sharani. Luaţi al treilea banner şi vă învârtiţi pe flancul drept; scoate-i pe acei arcaşi şi pe orice alţi sărutători de capre care îţi intersectează calea. O să duc Primul Banner pe flancul stâng şi o să pun un plasture pe acele apărări.

X., *f* X X X X

T>1 ri” 1 1 12/

Pleacă, Tylee!”

T\ U A 1 T\ – j/kj1

„Da, Alteţă. Dar sigur că nu te vei apropia atât de luptă?”

„Da, sunt. Acum pleacă, Tylee!”

— Vă rog, dacă aş putea face o sugestie umilă, Alteţă? Eşti neprotejat; lasă-mă să-ţi dau măcar nişte armuri potrivite”.

X K/Ti 1 – 1*” * 2? 1 1” – Mat s-a gândit o clipă, apoi a fost de acord că sugestia ei era una prudentă. *O persoană ar putea fi rănită acolo*, *cu săgeţi care zboară şi cu lamele balansându-se*. Tylee a sunat la unul dintre ofiţerii ei superiori care părea să aibă aproximativ aceeaşi dimensiune cu Mat. L-a pus pe bărbat să-şi scoată armura, care era extrem de colorată, suprapuse cu plăci lăcuite în verde, auriu şi roşu, conturate cu argintiu. Ofiţerul părea uluit când Mat i-a întins haina din comerţ, spunând că se aştepta să fie returnată la sfârşitul zilei în aceeaşi stare. Mat şi-a pus armura, care îi acoperea pieptul, partea din spate a braţelor şi partea din faţă a coapselor şi s-a simţit suficient de confortabil. Când ofiţerul şi-a întins casca, totuşi, Mat l-a ignorat, doar aiustându-şi pălăria cu boruri

largi în timp ce se întoarse – J t 7 X X
spre Tylee.
— Înălţime, încă ceva, *marath damane*...”
„Mă voi ocupa personal de aceşti canalizatori”, a spus Mat.
Ea se uită cu privirea la el de parcă ar fi fost nebun”. 11” w X A 1 J J w I *J*/ r-i-i 1
(ornice QQ nrforoQQ prohahi ZXI – tot-I cmico uoo
Cenuşa sângeroasei, probabil că Era. „Altetci! spuse ivlee. T U A-T X 4 J /V I J 7 X 4 I 4 *JT* J
„Împărăteasa... *S* – a oprit când a văzut expresia lui Mat. „Să trimitem măcar după nişte *damane* care să te protejeze”.
„Pot avea grijă de mine, mulţumesc foarte mult. Femeile alea nenorocite mi-ar sta în cale”. El a zâmbit. „Eşti gata, Tylee? Mi-ar plăcea foarte mult să se termine cu asta înainte de a sosi timpul pentru cana mea de bere de
1 *11* Z-1 – 11 – 4 i mroro (o racnnnc I xrloo qo întorc qi CTT irr-i*
culcare. Ca răspuns, ivlee s-a întors şi a strigat. „Încărcaţi-vă!” Uşoară, avea plămâni puternici! Cu asta, mii de funduri s-au lovit de şeile lor, producând un sunet de plesnit care a reverberat în întreaga legiune, iar fiecare soldat stătea atent, cu ochii drept în faţă. I-ar da lui Seanchan un singur lucru – au antrenat soldaţi buni.
Tylee a scos o serie de ordine, s-a întors către Mat şi a spus: „La comanda dumneavoastră, Alteţă”.
Mat a strigat: „*Los caba drin*!” Cuvintele cele mai
1 I 1 4 I 4 1 I 4 1 I 1 *11 4 I 4
multe dintre cei adunaţi nu le-au înţeles şi totuşi ştiau instinctiv să însemne „Călăreţi înainte!”

În timp ce Mat îl impulsiona pe Pips în apele vadului, *ashandarei* ridicându-se deasupra capului său, el auzi pământul bubuind în timp ce Primul Banner închidea rândurile în jurul lui. Claxoanele zgomotătoare ale Seanchan din spate dădeau apel la încărcare, fiecare claxon înclinându-se uşor diferit faţă de celălalt, producând un sunet zgomotos, disonant, menit să fie auzit la distanţe mari. În faţă, soldaţii Turnului Alb se uitară peste umeri la zgomot şi, în câteva secunde necesare lui Mat şi Seanchanului pentru a traversa pasajul, soldaţii se aruncau din drum pentru a face loc călăreţilor.

Doar o scurtă virare spre stânga, iar Seanchanii se aflau deodată în mijlocul cavaleriei Sharan, care măcinase prin soldaţii de infanterie ai lui Egwene. Viteza de apropiere a permis avangardei Seanchan să se izbească puternic de Sharans, calarele lor bine antrenate ridicându-se chiar înainte de a se prăbuşi asupra inamicului cu picioarele anterioare. Sharanu şi călările lor au căzut, mulţi zdrobiţi în timp ce cavaleria Seanchan îşi continua mişcarea necruţătoare înainte.

Sharanii păreau să ştie despre ce este vorba, dar aceştia erau cavalerie grea, îngreunate cu armuri împovărătoare şi echipate cu lănci lungi; perfect pentru a elimina soldaţii de infanterie cu spatele la un perete, dar dezavantajaţi în faţa unei cavalerie uşoară extrem de mobilă în spaţii atât de înguste.

First Banner erau o unitate crack care folosea o mare varietate de arme şi erau antrenaţi să lucreze în echipă. Lăncile aruncate de călăreţi de frunte cu o acurateţe mortală au pătruns în vizierele şarenilor, un număr

surprinzător dintre care au trecut prin fante şi în feţe. Împingând în spate erau călăreţi care mânuiau săbii cu două mâini cu lame curbate, tăind armele în spaţiul vulnerabil care separa căştile de partea de sus a armurii sau alteori tăind piepturile vulnerabile ale monţilor Sharan îmbrăcaţi în armură, aducând călăreţii lor la pământul. Alţi Seanchan au folosit arme cu cârlig pentru a-i scoate pe Sharan din şa, în timp ce partenerii lor legănau buzduganele cu ţepi spre inamic, stricându-le armura atât de mult încât mişcarea a fost sever restricţionată. Şi când şarinii erau la pământ, încercând cu greu să se ridice, ţepuşii coborau asupra lor, Seanchan înarmat uşor, a cărui sarcină era să ridice vizierele celor căzuţi şi să împingă un pumnal îngust în ochii expuşi. Lăncile şarenilor erau inutile în aceste condiţii – de fapt, erau o piedică, iar mulţi şareni au murit înainte de a putea arunca lăncile şi scoate săbiile.

Mat a ordonat unuia dintre escadrile sale de cavalerie să călătorească de-a lungul malului apei până când au ajuns la extremitatea stângă a luptei, apoi să se învârtească în jurul cavaleriei Sharan. Nemaifiind copleşită de lăncile Sharan, infanteriei Turnului Alb din centrul stânga au putut să-şi folosească din nou şticile şi halebardele, iar odată cu adăugarea eforturilor celor de-a doua şi a treia steaguri Seanchan, apărările au fost restabilite încet la vad. Era o muncă murdară, alunecoasă, deoarece pământul la câteva sute de paşi de râu a fost bătut şi a devenit o întindere de noroi agitat. Dar forţele Luminii şi-au păstrat locul.

tv/Til – 1 1 7 T x 1 r „—

Mat s-a trezit spălat în plină desfăşurare, iar *ashandarei lui* nu s-au oprit niciodată să se învârtească. A constatat

repede, însă, că arma lui nu era foarte utilă; Câteva dintre leagănele lui s-au întâlnit cu carne vulnerabilă, dar de cele mai multe ori lama lui a aruncat privirea de pe armura adversarilor săi şi a fost forţat să se aplece şi să se răsucească în şeală în mod repetat pentru a evita să fie lovit de o lamă Sharan.

Mat şi-a făcut încet drum înainte prin ceartă şi aproape ajunsese la rândurile din spate ale cavaleriei Sharan, când şi-a dat seama că trei dintre însoţitorii săi nu mai erau în şeile lor. Ciudat, tocmai fuseseră acolo cu un minut în urmă. Alţi doi s-au înţepenit, scrutând dintr-o parte în alta şi, deodată, amândoi s-au aprins în flăcări, ţipând de agonie şi aruncându-se la pământ înainte de a se şchiopa. Mat s-a uitat în dreapta sa, tocmai la timp pentru a vedea un Seanchan aruncat înapoi la o sută de metri în aer de o forţă nevăzută.

Când s-a întors, privirea lui a întâlnit privirea unei femei cele mai frumoase. Era ciudat îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră care ieşea în evidenţă din corp, împodobită cu panglici albe. Era o frumuseţe cu pielea întunecată, ca Tuon, dar nu era nimic delicat în pometii ei îndrăzneţi, înalţi şi gura lată, senzuală, buzele care păreau să mufăie. Până când s-au curbat într-un zâmbet, un zâmbet care nu era menit să-l consoleze.

În timp ce se uita la el, medalionul lui s-a răcit. Mat respiră.

Norocul părea să fie alături de el până acum, dar nu voia să-l apese prea departe, la fel cum ai fi vrut tu să-ţi strângi cel mai bun cal de curse. Ar mai avea nevoie sănătoasă de acel noroc în zilele următoare.

Mat descălecă şi se îndreptă spre ea în timp ce femeia icni, încercând o altă ţesătură, cu ochii mari de uimire. Mat a răsturnat *ashandarei* şi l-a învârtit, măturându-şi picioarele de sub ea. A dus mâna chiar sub lamă înapoi în dreapta lui, izbind-o pe ceafă în timp ce cădea.

A

aterizat cu faţa în jos în noroi. Mat nu a avut timp să o scoată afară, deoarece a fost brusc confruntat cu zeci de Sharans. Zece soldaţi Mats s-au umplut în jurul lui, iar el a mers înainte. Aceşti şareni aveau doar săbii. Mat i-a respins cu lama şi stâlpul care se învârteau, iar el şi Seanchanul sau luptat cu furie.

Lupta a devenit o înceţoşare a armelor mari, *ashandarei lui* împroşcând bulgări de noroi în aer. Doi dintre bărbaţii lui Mat au prins femeia cu faţa în jos înainte a se sufoce în mocirlă.

Mat a împins înainte.

Au strigat bărbaţii, cerând întăriri.

Paşi făcuţi cu prudenţă, dar inevitabil înainte.

Pământul deveni roşu.

Soldaţii Sharan i-au înlocuit pe cei ucişi, iar trupurile celor căzuţi s-au scufundat mai adânc în noroi. Soldaţii 1 7 îi 1 – i 7 – erau adesea un popor sumbru, dar fiecare dintre aceşti Sharani părea personal intenţionat să-l omoare – până când Sharanii nu mai vin. Mat se uită în jurul lui; mai rămăseseră doar patru Seanchan alături de el.

În ciuda haosului luptei, Mat a simţit că vede mai clar decât înainte. Iar liniştea în luptă i-a oferit şansa de a sc. 1 – 7 „1 7

comporta din nou ca un comandant.

T /V – 1 1 * „*îi* TV/T-L

„Leagă mâinile acelei femei la spate”, a spus Mat, gâfâind, către bărbaţii din jurul lui, „şi lega-i o cârpă în jurul ochilor, ca să nu poată vedea nimic”. Şi-a şters transpiraţia de pe frunte – Light, era suficientă pentru un al doilea râu. „Vom împinge drumul înapoi spre vad cu prizonierul nostru. Voi vedea dacă mai găsesc câteva din acele *damane sângeroase pe care* să le arunc în această bătălie. Sharanii au greşit lăsând pe câmpul de luptă doar unul dintre canalizatorii lor. Dar haideţi să plecăm de aici înainte să mai apară vreunul dintre ei.

Mat îi strânse mâna; îşi crăpăse una din unghii, despicând lacul fin. Se întoarse către un ofiţer Seanchan, unul dintre cei care luptaseră alături de el. Bărbatul purta o expresie de uimire, de parcă s-ar fi uitat la Dragonul însângerat Reborn. Mat s-a uitat la pământ, fără să-i placă expresia bărbatului, dar a presupus că nu era mai rău decât să se uite la noroiul îmbibat de sânge, presărat cu cadavrele lui Sharan. Câţi a ucis Mat?

„Alteţă…” spuse ofiţerul. „Mare Doamne, niciun om din slujba Imperiului nu ar îndrăzni vreodată să-l întrebe pe Împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna. Dar dacă un bărbat’s – *ar* fi întrebat despre unele dintre alegerile ei, nu ar mai face asta. Prinţul Corbilor!” Şi-a ridicat sabia, provocând o urale din partea celor din spate.

— Ia-ţi nişte arme de barbă, spuse Mat. „Acele săbii sunt aproape inutile pentru soldaţii de infanterie în această bătălie”. A mestecat puţin unghia ofensată, apoi a scuipat-o în lateral. „Voi, băieţi, aţi făcut bine. Mi-a văzut cineva calul?”

Pips era în apropiere şi aşa că, luând frâiele montului său, se îndreptă înapoi spre vad. A reuşit chiar să stea departe de mal multe lupte, în cea mai mare parte. Căpitanul Seanchan ia amintit puţin prea mult de Talmanes, iar Mat avea destui oameni care îl urmăreau. *Ma întreb dacă joacă zaruri*, *îşi* spuse Mat lent, păşind în apă. Cizmele lui erau bune, dar toate cizmele s-au scurs în cele din urmă, iar picioarele i s-au strivit în ciorapi în timp ce traversa vadul cu Pips. S-a auzit o agitaţie departe în dreapta lui pe mal, ceea ce părea a fi o adunare de Aes Sedai care se îndreptau spre câmpul de luptă. Dar Mat nu avea de gând să-şi bage nasul în afacerile lor. Avea probleme mai mari în minte.

În faţă, Mat văzu un bărbat stând lângă un copac, îmbrăcat în pantaloni voluminoşi şi o haină familiară. S-a apropiat de bărbat şi, după o scurtă conversaţie, a făcut schimb de haine cu el. Simţindu-se bine că era din nou în haina lui Two Rivers, Mat se urcă în şa, cu picioarele încă picurând apă şi se întoarse către locul în care îl lăsase pe Tuon. Oamenii lui îl aduseseră pe acea canalizare Sharan – din ordinul lui, o îmbătuşeră şi o legaseră la ochi. Light, ce ar face cu ea? Probabil că va ajunge ca o *damana*.

Şi-a părăsit soldaţii şi a trecut pe lângă paznicii, acum aşezaţi la baza micii înălţimi, abia cu un semn din cap. Câmpul de luptă s-a întins în minte, nu mai mici desene pe hârtie. Vedea câmpul, auzea bărbaţii luptă, simţea respiraţia râncedă a inamicului. Era real pentru el acum.

„Împărăteasa”, spuse Selucia când ajungea în vârful înălţimii, „ar dori să ştie – cu mare precizie – exact de ce ai considerat de cuviinţă să te pui în încăierare într-un mod atât de iresponsabil. Viaţa ta nu mai este a ta, Prinţ al

Corbilor. Nu poţi să-l arunci deoparte aşa cum ai fi făcut-o cândva”.

— Trebuia să ştiu, spuse Mat, privind. „Trebuia să simt pulsul bătăliei”.

„Pulsul?” spuse Selucia. Tuon vorbea prin ea mişcându-şi degetele ca o nenorocită de Fecioara suliţei. Nu vorbesc direct cu el. Semn rău.

— Fiecare bătălie are un puls, Tuon, spuse Mat, uitându-se încă la distanţă de mijloc. „Nynaeve… uneori simţea mâna unei persoane pentru a-i verifica bătăile inimii şi de acolo ştia că ceva nu era în regulă cu picioarele lor. E acelaşi lucru. Intră în luptă, simţi-i mişcarea. Ştiu…”

Un servitor cu capul pe jumătate ras se apropie de Tuon, şoptind ei şi Seluciei. Venise din vad.

Mat continua să privească afară, ammtându-şi hărţile, dar suprapunându-le cu adevărata luptă. Bryne nu reuşește să-l folosească pe Tylee în luptă, expunând flancul stâng al apărării sale la vad, trimiţându-şi cavaleria într-o capcană.

Bătălia i s-a deschis şi a văzut tactici, cu zece paşi înainte de ceea ce se întâmpla. Era ca şi cum ar citi viitorul, aşa cum a văzut Mm, doar cu carne, sânge, săbii şi tobe de luptă.

Mat mormăi. „Huh. Gareth Bryne este un prieten întunecat”.

„El *ce*?” Min a pufnit.

„Această bătălie este la un pas de a fi condamnat”, a spus Mat, întorcându-se către Tuon. „Am nevoie de control absolut asupra armatelor noastre chiar acum. Nu te mai certa cu Galgan. Min, vreau să trimiţi la Egwene şi să o avertizi că Bryne încearcă să piardă această bătălie. Tuon,

va trebui să meargă personal. Mă îndoiesc că Egwene va asculta pe altcineva”.

Toată lumea se uita la Mat cu expresii uluite – toţi, în afară de Tuon, care îi aruncă una dintre acele priviri ale ei tremurătoare. Cele care l-au făcut să se simtă ca şi cum ar fi fost un şoarece care tocmai fusese prins într-o cameră altfel imaculat de curată. Asta l-a făcut să transpire mai mult decât bătălia.

Haide, se gândi el. *Nu există timp*. O putea vedea acum, ca un mare joc de pietre. Mişcările lui Bryne au fost complexe şi subtile, dar rezultatul final ar fi distrugerea armatei lui Egwene.

Mat l-ar putea opri. Dar trebuia să acţioneze *acum*.

S

— A terminat, spuse Tuon.

— 1 X 1 C 1 1 li v

Comentariul a provocat aproape la fel de multă surpriză ca şi anunţul lui Mat. Căpitanul general Galgan părea de parcă ar prefera să-şi înghită propriile cizme decât să-l aibă pe Mat la comandă. Min s-a trezit condusă de un grup de servitori şi soldaţi şi a scos un scârţâit de enervare.

Tuon şi-a mutat calul mai aproape de al lui Mat. – Mi s-a spus, spuse ea încet, că în luptă cu câteva momente în urmă, nu numai că ai revendicat un *marath damane* pentru tine, dar l-ai şi ridicat pe unul dintre ofiţerii noştri la Sângele scăzut.

„Am *făcut*?” întrebă Mat, nedumerit. „Nu îmi amintesc asta”.

— Ţi-ai scăpat unghia la picioarele lui.

„Oh. Acea… Bine, poate că am făcut asta. Accidental. Şi

canalul... cenuşă, Tuon. Nu am vrut ca ea să... Cred. T2 – 1 * 1 * I * 7 //

Ei bine, o poţi avea".

— Nu, spuse Tuon. „Este bine să fi luat unul de-al tău. Nu o poţi antrena, desigur, dar sunt mulţi *sul dam* care vor dornici de şansă. Este foarte rar ca un bărbat să captureze un *damane* personal pe câmpul de luptă, foarte rar într-adevăr. Deşi ştiu avantaiul tău special, alţii nu ştiu. Acest lucru vă va creşte considerabil reputaţia".

Mat a ridicat din umeri. Ce altceva putea face? Poate, dacă *damane* îi aparţinea, ar putea să o lase liberă sau ceva de genul ăsta.

— O să-l transfer pe ofiţerul pe care l-ai crescut pentru responsabilul tău personal, spuse Tuon. „Are un palmares bun, poate prea bun. I se atribuise această sarcină la vad pentru că era luat în considerare... posibil parte dintr-o facţiune care s-ar fi mutat împotriva noastră. Acum strigă laudele tale. Nu ştiu ce ai făcut ca să-i schimbe părerea. Se pare că ai o anumită abilitate în asta".

— Să sperăm că am atâta îndemânare pentru a recupera o victorie, mormăi Mat. – E rău, Tuon.

„Nimeni altcineva nu crede aşa". Ea a spus cuvintele cu atenţie, fără a se certa cu el, într-adevăr. Afirmând un fapt.

7 A 1 – A A" * f-l 1 i 1

„Am dreptate, oricum. Mi-aş fi dorit să nu fiu, dar sunt. Sunt al naibii".

„Dacă nu eşti, îmi voi pierde influenţa".

O

să fii bine, spuse Mat, conducând drumul înapoi jiw 1 x 1 /v – 1 i către tabăra Seanchan, la câteva mile nord, într-un

ritm alert. „S-ar putea să te conduc greşit din când în când, dar în cele din urmă, poţi fi sigur că sunt întotdeauna un pariu sigur”.

Calea Prădătorului

Perrin şi Gaul au făcut o altă rundă consternată a taberei lui Egwene – cel puţin, puţinul din ea care se reflecta în visul lupului. Armata ei fusese împinsă departe spre est, iar corturile nu fuseseră aşezate suficient de mult la rău pentru a se reflecta puternic în visul lupului.

Lupii o zăriseră pe Graendal aici, dar Perrin nu reuşise să o prindă la orice făcea ea.

De trei ori acum, Slayer încercase să atace Bore, iar lupii îl avertiseră pe Perrin. De fiecare dată, Slayer se retrăsese înainte ca Perrin să sosească. Bărbatul le testa. Era calea prădătorului, cercetând turma, căutându-i pe cei slabi.

Cel puţin planul lui Perrin cu lupii funcţionase. Timpul a progresat încet în Bore, aşa că Slayer – de necesitate – a fost încetinit în timp ce încerca să ajungă la Rand. Asta i-a dat lui Perrin şansa de a ajunge la el la timp.

— Trebuie să-i avertizăm pe ceilalţi despre Graendal, spuse Perrin, oprindu-se în centrul taberei. „Trebuie să comunice cu Darkfriends în taberele noastre”.

„Poate că am putea merge la cei de la Bore? Ai reuşit să

vorbeşti cu Nynaeve Sedai.

— Poate, spuse Perrin. „Nu ştiu dacă ar fi bine să o distrag din nou atenţia lui Nynaeve, având în vedere ce face ea”. Perrin se întoarse, uitându-se la patul care pâlpâia, apoi dispăru în visul lupului. El şi Gaul căutaseră la Merrilor o poartă de acces, dar în prezent nu se afla niciuna. Dacă ar fi vrut să se întoarcă în lumea treaz, ar trebui să tabărăze acolo şi să aştepte ore întregi. Părea o astfel de risipă.

Dacă ar putea să-şi dea seama cum să *se* întoarcă în lumea reală. Lanfear a dat de înţeles că ar putea să înveţe trucul, dar singurul lui indiciu despre cum să facă acest lucru stă în Slayer. Perrin încercă să-şi amintească momentul în care bărbatul se *mutase*. Perrin simţise ceva? T T * 1 * * 1 X?” i OI X?” 7 A

Un indiciu despre cum a făcut Slayer ceea ce a făcut?

A

scuturat din cap. Revăzuse şi repetase asta şi nu ajunsese la nicio concluzie. Cu un oftat, a căutat lupii. *Vreun semn de Heartseeker*? întrebă el cu speranţă.

Lupii au trimis amuzament. Îi întrebase prea des.

Atunci ai văzut vreo tabara cu două picioare? a trimis Perrin.

Acest lucru a câştigat un răspuns vag. Lupii au acordat atenţie bărbaţilor doar pentru a-i evita; în visul lupului, asta nu conta prea mult. Totuşi, acolo unde bărbaţii se adunau, coşmarurile erau uneori sălbatice, aşa că lupii învăţaseră să păstreze distanta.

d jX I – 7 1 1 1 1 L 1 1 * * T!

Ar fi vrut să ştie cum evoluează celelalte bătălii. Dar armata lui Elayne, oamenii lui Perrin, Lordul şi Lady

Bashere? Perrin a condus Galia departe; alergau cu paşi repezi, mai degrabă decât să sară într-un loc imediat. Perrin a vrut să se gândească.

Cu cât a rămas mai mult în visul lupului în carne şi oase, cu atât mai mult simţea că ar trebui să ştie să *se întoarcă* înapoi. Corpul lui părea să înţeleagă că acest loc nu era firesc pentru el. Nu dormise aici, în ciuda... cât timp trecuse? Nu putea spune. Erau aproape la sfârşitul raţiilor, deşi avea impresia că el şi Gaul fuseseră aici doar de câteva ore. O parte din această senzaţie a fost cauzată de apropieri frecvente de Bore pentru a verifica vârful de vis, dar în general era atât de uşor să pierzi noţiunea timpului aici.

În interiorul lui era şi o durere de oboseală, din ce în ce mai puternică. Nu ştia dacă poate dormi în acest loc. Corpul lui dorea odihnă, dar uitase cum să o găsească. Îi amintea puţin de când Moirame le alungase oboseala în timp ce fugise de la Două Râuri în tot acel timp în urmă. Acum doi ani.

Doi ani foarte lungi.

Perrin şi Gaul au inspectat apoi tabăra lui Lan. A fost chiar mai efemer decât a lui Egwene; folosirea visului lupului pentru supraveghere aici nu avea sens. Lan s-a deplasat cu multă cavalerie, retrăgându-se cu viteză. El şi oamenii lui nu au rămas într-un loc suficient de mult pentru a se reflecta în visul lupului decât în cele mai trecătoare moduri.

Nu existau semne de Graendal.

— *Şi Aan allein* se retrage, ghici Gaul, cercetând pământul stâncos pe care ei îl credeau că este tabăra lui Lan. Nu existau corturi aici, doar apariţia ocazională trecătoare a

inelelor de dormit marcate de un stâlp în centru, unde călăreţii îşi făceau animalele.

Gaul ridică privirea, cercetând peisajul spre vest. „Dacă vor continua să cadă înapoi de aici, până la urmă vor ajunge din nou pe Câmpul Merrilor. Poate că acesta este scopul”.

— Poate, spuse Perrin. „Vreau să vizitez frontul de luptă al lui Elayne şi…”

Tânărul Taur, îl strigă un lup. A găsit că „vocea” trimiterii îi este familiară cumva. *Ea este aici*.

Aici? a trimis Perrin. *Căutător de inimă*?

Vino.

Perrin îl apucă pe Gaul de braţ şi Jii *muta* departe spre

1 îi r i 1 1 i i 7 lt nord. Graendal a fost la Shayol Ghul? încerca ea să intre şi să-l omoare – pe Rand?

Ajunseră pe o margine cu vedere la vale. El şi Gaul au coborât imediat în burtă, privind peste margine, inspectând valea. Lângă Perrin apăru un lup bătrân, cărunt. Îl cunoştea pe acest lup, era sigur de el – mirosul era familiar, dar nu-i putea pune un nume, iar lupul nu i-a trimis niciunul.

„Unde?” şopti Perrin.

— E în cavernă?

Nu, a trimis lupul cărunt. *Acolo*.

Lupul a trimis o imagine cu corturi grupate în vale chiar sub intrarea în cavernă. Nu fusese văzută în această vale de când Perrin o prinsese aici pentru prima dată.

Trupele lui Ituralde ţinuseră aici destul de mult încât corturile lor deveneau din ce în ce mai stabile în visul lupului. Perrin *se mişcă*, cu grijă, jos. Galia şi lupul i s-au alăturat în timp ce el se îndrepta înainte, bizuindu-se pe

lupii care trimiteau să-l conducă.

Acolo, spuse lupul, dând din cap spre un cort mare din centru. Perrin îl mai văzuse pe Graendal aici, la acest cort, cortul lui Rodel Ituralde.

Perrin încremeni când clapeta cortului foşnea. Graendal a ieşit afară. Arăta ca înainte, cu o faţă ca o lespede de piatră.

Perrin şi-a creat un perete subţire, vopsit, pentru a se ascunde, dar nu trebuia să se deranjeze. Graendal a creat imediat o poartă şi a păşit în lumea trezită. Era noapte acolo, deşi timpul trecea într-un ritm atât de ciudat atât de aproape de Bore, asta ar putea să nu însemne mare lucru pentru restul lumii.

Perrin putea vedea acelaşi cort întunecat de cealaltă parte a porţii, doi paznici Domani în faţă. Graendal flutură o mână şi amândoi se ridicară mai drept şi o salutară.

Poarta începu să se închidă când Graendal se strecură în cort. Perrin ezită, apoi se *mişcă* să stea chiar în faţa porţii. A avut un moment să se decidă. Urma?

Nu. Trebuia să urmărească Slayer. Cu toate acestea, fiind atât de aproape, a simţit ceva… o conştientizare. Să treci prin acea poartă ar fi ca…

Ca trezirea.

Poarta s-a închis brusc. Perrin simţi un junghi de regret, dar ştia că a rămâne în visul lupului fusese corect. Rand era aproape fără apărare împotriva lui Slayer aici; ar

— X 1 X – 1 1 X – T\ – X U

avea nevoie de ajutorul lui Perrin.

— Trebuie să trimitem un avertisment, spuse Perrin.

Presupun că aş putea primi mesajul pentru tine, *Tânăr*

Taur, l-a trimis pe lup fără nume.

Perrin încremeni, apoi se întoarse, arătând cu degetul. „Elyas!”

Sunt Long Tooth aici, *Young Bull*. Elyas a trimis amuzament.

— Credeam că ai spus că nu ai venit aici.

Am spus că am evitat. *Acest loc este ciudat şi periculos*. *Am destulă ciudăţenie* şi *pericol în viaţa mea din lumea cealaltă*. Lupul s-a aşezat pe coapse. *Dar cineva trebuia să te verifice*, *pui nebun*.

Perrin zâmbi. Gândurile lui Elyas erau un amestec ciudat de lup şi om. Modul lui de a trimite era foarte asemănător unui lup, dar modul în care se gândea la sine era prea individual, prea *uman*.

x 1 1X 1 T’V – w 1 1 w 1

„Cum decurge lupta?” întrebă Perrin nerăbdător. Gaul a luat poziţia în apropiere, privind, alertă, în caz că ar apărea Graendal sau Slayer. Câmpul dinaintea lor, podeaua văii, a fost liniştit pentru o dată. Vânturile se potoliseră, praful de pe pământul nisipos răscolindu-se în mici rupturi X – 1 1 J rz-l X X

şi ondulaţii. Ca apa.

Nu ştiu despre celelalte câmpuri de luptă, a trimis Elyas, *iar noi lupii stăm departe de cele două picioare*. *Luptăm*, *ici şi colo*, *la marginile bătăliei*. *În cea mai mare parte – am atacat pe Twisted Ones şi Neverborn de cealaltă parte a canionului*, *unde nu există două picioare*, *în afară de acele ciudate Aiel*.

Este o luptă obositoare. *Shadowkiller trebuie să facă o treabă rapidă*. *Am stat cinci zile*, *dar s-ar putea să nu*

dureze mult mai mult.

Cinci zile aici, în nord. Trecuse mult mai mult în restul lumii de când Rand intrase să-l înfrunte pe Cel întunecat. Rand însuşi era atât de aproape de Bore, încât probabil că trecuseră doar ore – poate minute – pentru el. Perrin putea simţi cum timpul se mişca diferit când se apropia de locul în care lupta Rand.

Ti X 11 T'V – w. /K-i 111".

— Ituralde, spuse Perrin, scărpinându-se la barbă.

— I – I ll-l X – V –, ÎI X

„Este unul dintre marii căpitani".

Da, a trimis Elyas, mirosind a amuzament. *Unii îl numesc „Lupul mic*".

— Bashere este cu armata lui Elayne, spuse Perrin. „Şi Gareth Bryne este cu Egwene. Agelmar este cu Borderlanders şi Lan".

Nu ştiu.

„El este. Patru fronturi de luptă. Patru mari căpitani. *Asta face* ea.

„Graendal?" întrebă Gaul.

— Da, spuse Perrin, adunând furia. „Le face ceva, le răzgândeşte, îi corupe. Am auzit-o spunând... Da. Asta e, sunt sigur. În loc să lupte cu armatele noastre cu armatele proprii, ea plănuieşte să-i doboare pe marii căpitani. *Elyas*, i – i w – i – w – w i – îi i – z!

ştii cum poate un om să intre şi să iasă din visul lupului în carne şi oase?

Chiar dacă aş şti chestia asta – ceea ce nu ştiu – nu te-aş învăţa pe tine, spuse Elyas cu un mârâit. *Nu ţi-a spus nimeni că faci un lucru groaznic şi periculos*?

— Prea multe, spuse Perrin. „Uşoară! Trebuie să-l avertizăm pe Bashere. Eu trebuie”.

„Perrin Aybara!” spuse Gaul arătând. „El este aici!”

Perrin se întoarse pentru a vedea o dâră neclară în sus, spre intrarea în Groapa Doomului. Lupii au scâncit şi au murit. Alţii urlau, începând vânătoarea. De data aceasta, Slayer nu s-a dat înapoi.

Calea prădătorului. Două sau trei lovituri rapide pentru a determina slăbiciunea, apoi un atac total.

„Trezi!” îl strigă Perrin pe Elyas, alergând pe panta. „Avertizează-l pe Elayne, Egwene, pe oricine poţi! Şi dacă nu poţi, opreşte-l pe Ituralde cumva. Marii căpitani sunt corupţi. Unul dintre Părăsiţi le controlează minţile, iar tactica lor nu poate fi de încredere!”

O voi face, *Young Bull*, a trimis Elyas, stingând.

„Du-te la Rand, Gaul!” urlă Perrin. „Păzeşte drumul către el! Nu lăsa memnul dintre aceste voaluri roşii să treacă de tine!”

Perrin şi-a chemat ciocanul în mâini, fără să aştepte un răspuns, apoi s-a *mutat* să-l înfrunte pe Slayer.

Rand s-a ciocnit cu Moridin, sabie contra sabie, stând în faţa întunericului care era esenţa Celui întunecat. Întinderea rece era cumva şi infinită şi goală.

— V 1 1 – 1 7 1 i 1 – 7 TT-w/k j

Rand deţinea atât de mult din Puterea Unică, încât aproape a izbucnit. Ar avea nevoie de acea putere în lupta care va urma. Deocamdată, el a rezistat sabiei lui Moridin împotriva sabiei. El a mânuit *Callandor* ca o armă fizică, luptând ca eu o sabie făcută din lumină însăşi, operând atacurile lui Moridin.

Fiecare pas pe care îl făcea Rand picura sânge pe pământ. Nynaeve şi Moiraine s-au agăţat de stalagmite de parcă le-ar fi bătut ceva, un vânt pe care Rand nu-l putea simţi. Nynaeve închise ochii. Moirame se uită drept în faţă, de parcă era hotărâtă să nu se uite în altă parte, indiferent de preţ.

Rand a întors cel mai recent atac al lui Moridin, lamele aruncând scântei. El fusese întotdeauna cel mai bun spadasin dintre cei doi, în timpul Epocii Legendelor.

Îşi pierduse mâna, dar mulţumită lui Tam, asta nu mai conta aşa cum ar fi fost cândva. Şi a fost şi el rănit. Acest loc… acest loc a schimbat lucrurile. Pietrele de pe pământ păreau să se mişte şi el se împiedica adesea. Aerul a devenit alternativ mucegăit şi uscat, apoi umed şi mucegăit. Timpul a alunecat în jurul lor ca un pârâu. Rand avea impresia că ar putea vedea. Fiecare lovitură aici a durat câteva momente, totuşi au trecut ore afară.

Îl îndreptă pe Moridin peste braţ, trăgându-i sângele pentru a stropi pe perete.

X TXX – 1 1 1 – 1 1 r-i 1 – Sângele meu şi al tău, spuse Rand.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru această rană din partea mea, Elan. Ai crezut că eşti Cel întunecat, nu-i aşa? Te-a pedepsit pentru asta?”

— Da, mârâi Moridin. „M-a readus la viaţă”. Moridin a venit legănându-se puternic într-o lovitură cu două mâini. Rand făcu un pas înapoi, luând lovitura asupra *lui Callandor*; dar a judecat greşit panta pământului. Ori asta, ori panta s-a schimbat asupra lui. Rand s-a împiedicat, lovitura forţându-l să cadă pe un genunchi.

Lamă contra lamă. Piciorul lui Rand a alunecat înapoi şi a periat întunericul din spate, care aştepta ca o baltă de cerneală.

Totul a devenit negru.

Cântecul îndepărtat al lui Ogier îl mângâia pe Elayne în timp ce se prăbuşi în şa pe vârful dealului chiar la nord de Cairhien.

Femeile din jurul ei nu erau într-o formă mai bună decât era ea. Elayne adunase pe toate rudele care puteau să se țină de *sayar* – oricât de slabe sau obosite ar fi fost – şi formase două cercuri cu ele. Avea doisprezece alături de ea în propriul ei cerc, dar puterea lor colectivă în Putere era în acest moment abia mai mare decât cea a unui singur Aes Sedai.

Elayne încetase să canalizeze în încercarea de a le lăsa emei să-şi revină. Majoritatea s-au prăbuşit în să sau aşezat pe pământ. În faţa lor se întindea o linie de luptă zdrenţuită. Oamenii au luptat cu disperare în faţa dealurilor Cammemn, încercând să ţină de marea Trollocs.

Victoria lor asupra armatei Trolloc din nord fusese de scurtă durată, deoarece acum se treziseră împodobiţi, epuizaţi şi în pericol serios de a fi înconjuraţi de cea de sud.

— Aproape ne-am descurcat, spuse Arganda de lângă ea, clătinând din cap. „Aproape am reuşit”.

TX x x – L/ T.

— I.

— I – I

Purta un penar în cască. Îi aparţinuse lui Gallenne. Elayne nu fusese acolo când căzuse comandantul Mayener.

Asta a fost partea frustrantă. Erau *aproape*. În ciuda

trădării lui Bashere, în ciuda sosirii neaşteptate a forţelor sudice, aproape că reuşiseră. Dacă ar fi avut mai mult timp să-şi poziţioneze oamenii, dacă ar fi fost capabili să tragă mai mult de o clipă de răsuflare între înfrângerea armatei nordice şi apoi întoarcerea să o întâlnească pe aceasta din sud…

Dar nu a fost cazul. În apropiere, mândru Ogier s-a luptat pentru a-i proteja pe dragoni, dar Ogier-ii erau treptat depăşiţi. Creaturile antice începuseră să se prăbuşească, ca nişte copaci doborâţi, doborâţi de trolloci. Rând pe rând, cântecele lor s-au rupt.

Arganda ţinea o mână însângerată lângă el, cu faţa palidă, abia în stare să vorbească. Ea nu avea puterea să-l vindece. „Acel paznic al tău este un *nenorocit* pe câmpul de luptă, Maiestate. Săgeţile ei zboară ca lumina însăşi. Aş jura…” Arganda clătină din cap. S-ar putea să nu mai ţină niciodată o sabie, chiar dacă ar fi vindecat.

Ar fi trebuit să fie trimis cu ceilalţi răniţi… undeva. Chiar nu era unde să-i ducă; canalizatorii erau prea epuizaţi pentru a face porţi.

Oamenii ei se fracturau. Aiel au luptat în pâlcuri, Mantele Albe aproape înconjurate, Garda Lupului nu era mai bună. Cavaleria grea a Legiunii Dragonului încă călărea, dar trădarea lui Bashere îi zguduise.

Din când în când, un dragon trăgea. Aludra îi rostogolise înapoi în vârful celui mai înalt deal, dar nu aveau muniţie, iar canalizatorii nu aveau putere să facă porţi către Baerlon pentru a aduce noile ouă de dragoni. Aludra trăsese bucăţi de armură până când pulberea ei s-a scăzut. Acum aveau suficient doar pentru o împuşcătură ocazională.

Trollocii aveau să-i împingă liniile în curând, fragmentându-i armata ca nişte lei râvnitori. Elayne privea de pe unul dintre vârfurile dealurilor, păzită de zece dintre Gardienele ei. Restul plecaseră la luptă. Trollocii au străbătut Aielul la est de poziţia ei, chiar lângă poziţia de pe dealul dragonului.

X 1 – 1 – 1 A w I 1 1 1 – A – Fiarele au încărcat dealul, ucigându-i pe cei câţiva apărători ai Ogierului de pe acea parte, urlându-şi victoria în timp ce dragonerii scoteau săbiile şi stăteau sumbru să apere.

Elayne nu era încă pregătită să-i lase pe dragoni să plece. Ea a adunat putere prin cerc; femeile gemu în jurul – I I I – „j w I – li – i *

ei. Ea a preluat abia o picătură din Putere, mult mai puţin decât sperase, şi a îndreptat Focul către trollocii de frunte.

Atacul ei s-a arcuit în aer către Shadowspawn. Simţea că încearcă să oprească o furtună scuipând în vânt. Mingea aceea de foc a lovit.

Pământul a explodat sub el, rupând versantul dealului şi aruncând înapoi în aer *zeci* de trolloci.

Elayne tresări, făcându-i pe Moonshadow să se amestece sub ea. Înjură Arganda.

Cineva s-a urcat lângă ea pe un cal negru mare, ieşind ca din fum. Bărbatul era de statură medie şi avea bucle întunecate de păr până la umeri. Logain părea mai slab decât îşi amintea din ultima oară când îl văzuse, cu obrajii înfundaţi, dar faţa lui era încă frumoasă.

„Login?” spuse ea şocată.

Asha man făcu un gest tăios. Explozii au răsunat pe tot câmpul de luptă. Elayne se întoarse şi văzu peste o sută de

bărbaţi în haine negre care mărşăluiau printr-o poartă mare de pe vârful dealului ei.

— Trageţi acei Ogier înapoi, spuse Logain. Vocea lui zdrenţuită era crudă. Acei ochi ai lui păreau acum mai întunecaţi decât fuseseră odinioară. „Vom ocupa această *C*.A. – *îi* funcţie”.

Elayne clipi, apoi dădu din cap pentru Arganda să treacă comanda. *Logain nu ar trebui să-mi dea ordine*, se gândi ea absent. Pentru moment, ea a lăsat-o să treacă.

Logain şi-a întors calul şi s-a dus pe partea de deal, privind în jos la armata ei. Elayne îl urmă, simţindu-se amorţită. Trollocii au căzut în timp ce omul Asha a provocat atacuri ciudate, porţi care păreau legate cumva de pământ. Au năvălit înainte, ucigându-i pe Shadowspawn.

Login mormăi. „Eşti într-o formă proastă”.

Şi-a forţat mintea să lucreze. Asha man au fost aici. „Tea trimis Rana?”

„Ne-am trimis singuri”, a spus Logain. „Umbra a planificat această capcană de mult timp, conform notelor din studiul lui Taim. Tocmai am reuşit să le descifrez”. S-a uitat la ea. „Am venit primii la tine. Turnul Negru stă alături de Leul din Andor”.

— Trebuie să-mi scoatem oamenii de aici, spuse Elayne, forţându-şi mintea să se gândească la norul de oboseală. Armata ei avea nevoie de o regină. „Laptele mamelor într-o cană! Asta ne va costa”. Probabil că şi-ar pierde jumătate din forţă retrăgându-se. Mai bună jumătate decât toate. „Voi începe să-mi aduc oamenii înapoi în rânduri. Poţi să faci suficiente porţi pentru a ne conduce către siguranţă?” N

— Ar fi o problemă, spuse Logain absent, privind în josul

pantei. Chipul lui impasibil ar fi impresionat orice Gard. „Dar va fi un măcel. Nu există loc pentru o retragere bună, iar liniile tale vor deveni din ce în ce mai slabe pe măsură ce te retragi. Ultimele rânduri vor fi copleşite şi consumate”.

— Nu văd că avem altă alegere, se răsti Elayne, epuizată. Uşoară! Iată că venise ajutorul, iar ea se răsti. *Încetează*. Ea s-a liniştit, aşezându-se mai drept. „Vreau să spun că sosirea ta, deşi este foarte apreciată, nu poate întoarce o bătălie care este atât de departe. O sută de Asha man nu pot opri singuri o sută de mii de trolloci. Dacă ne-am putea aranja mai bine liniile de luptă, odihneşte-te măcar pentru oamenii mei… dar nu. Este imposibil. Trebuie să ne retragem, cu excepţia cazului în care poţi produce un miracol, Lord Logain.

El a zâmbit, poate la folosirea ei a cuvântului „domn” pentru el. „Androl!” lătră el.

Un Asha man de vârstă mijlocie s-a grăbit, un Aes Sedai plinut i s-a alăturat. *Pevara*? gândi Elayne, prea epuizată pentru a-i da sens. *Un roşu*?

„Lordul meu?” a întrebat bărbatul, Androl.

— Trebuie să încetinesc acea armată de trolloci suficient de mult pentru ca armata să se regrupeze şi să se reaşeze, Androl, spuse Logain. „Cât ne va costa pentru un – 1 *JJ*

miracol?”

— Ei bine, Domnul meu, spuse Androl, frecându-şi bărbia. „Depinde. Câte dintre acele femei care stau acolo în spate pot canaliza?”

Era o chestie de legende.

Elayne auzise de marile lucrări realizate de cercuri largi de bărbaţi şi femei. Fiecare femeie din Turnul Alb a fost

învăţată despre aceste fapte din trecut, poveşti din zile diferite, zile mai bune. Zile în care jumătate din Puterea Unică nu fusese un lucru de care să se teamă, când două jumătăţi dintr-un întreg lucraseră împreună pentru a crea minuni incredibile.

Nu era sigură că zilele legendei se întorseseră cu adevărat. Cu siguranţă, Aes Sedai în acele vremuri nu fusese atât de îngrijorat, atât de disperat. Dar ceea ce au făcut acum l-a uimit pe Elayne.

Ea s-a alăturat cercului, făcând un total de paisprezece femei şi doisprezece bărbaţi. Abia avea putere să împrumute, dar stropirea ei s-a adăugat la fluxul din ce în ce mai mare. Mai important, un cerc trebuia să aibă cel puţin o femeie în plus decât bărbaţii – şi acum că se alăturase, Logain putea să vină în ultimul rând şi să-şi adauge puterea considerabilă.

În fruntea acestui cerc se afla Androl, o alegere ciudată. Acum că făcea parte din cerc, putea simţi puterea lui relativă. Era extrem de slab, mai slab decât multe femei care au fost respinse de la Turn, au refuzat şalul din cauza lipsei lor de talent înnăscut.

Elayne şi ceilalţi se mutaseră în partea îndepărtată a câmpului de luptă. Restul Asha manului a reţinut hoarda de Trolloc atacator în timp ce Androl se pregătea. Orice ar fi făcut, ar trebui să fie rapid. Elayne încă avea probleme să creadă că se putea face ceva. Chiar şi cu atâta putere, chiar şi cu treisprezece bărbaţi şi paisprezece femei care lucrează împreună.

— Lumină, şopti Androl, stând între calul ei şi al lui Logain. „Asta se simte să fii unul dintre voi? Cum te descurci atât

de mult din Puterea Unică? Cum îl împiedici să te consume de viu, să te ardă?”

Pevara şi-a sprijinit mâna pe umărul lui într-un gest care era inconfundabil de tandru. Elayne abia putea să frece două gânduri împreună în mijlocul oboselii, dar totuşi se trezi şocată. Nu se aşteptase la afecţiune de la un Roşu pentru un bărbat care putea canaliza.

— Mută soldaţii înapoi, spuse Androl încet.

— 11 1 J 7 1* X 1 A.X. V – J→ V – I ill 1

Elayne a dat ordinul, îngrijorată. Bărbatul de lângă ea

1 I * * * 1 1 i – i A

nu deţinuse niciodată acest tip de putere înainte. Ar putea ajunge la capul cuiva; ea văzuse că se întâmplă. Lumină trimite că ştia ce face.

Soldaţii şi alţii s-au retras, trecând pe lângă grupul lui Elayne. Câţiva Ogier obosit dădu din cap spre ea în trecere, cu umerii prăbuşiţi, cu braţele înţepate de tăieturi. Trollocii s-au revărsat înainte, dar Asha man care nu se aflau în cerc şi-au întrerupt atacul cu ţesături ale Puterii Unice.

Nu a fost de ajuns. Deşi Asha man a luptat bine, au fost *atât* de mulţi trolloci. Asha man nu a putut opri acest val. Ce credea Login că se poate face?

Androl a zâmbit larg şi şi-a întins mâinile în faţa lui ca şi cum ar fi apăsat de un perete. A închis ochii. „Cu trei mii de ani în urmă, Lordul Dragon a creat Dragonmount pentru a-şi ascunde rusmea. Furia îi arde încă fierbinte. Astăzi… Ţi-l aduc, Maiestate”.

Un fascicul de lumină a despărţit aerul, înalt de o sută de metri. Umbra Lunii s-a ferit, iar Elayne s-a încruntat. De ce o coloană de lumină? Ce bine ar fi asta… Fasciculul de lumină

a început să se răsucească în aer, rotindu-se asupra lui însuşi. Abia atunci Elayne a recunoscut-o pentru începutul unei porţi. O poartă enormă, suficient de mare pentru a înghiţi clădiri. Ar fi putut muta o aripă întreagă a palatului Caemlyn prin chestia aia!

Aerul sclipea în faţa lor, aşa cum privea întotdeauna o poartă din spate. Nu putea vedea unde ducea poarta. Aveau o armată care aştepta de cealaltă parte?

Putea să vadă expresiile de pe feţele trolloci care stăpâneau în sclavie când se uitau în deschidere. O groază absolută. S-au desprins, alergând, iar Elayne a simţit o căldură bruscă, aproape copleşitoare.

Ceva a explodat din poartă, ca împins de o forţă incredibilă. O coloană de lavă de o sută de picioare în diametru, fierbinte. Coloana s-a rupt în timp ce lava s-a prăbuşit, stropindu-se pe câmpul de luptă, ţâşnind înainte într-un râu. Asha man din afara cercului a folosit ţesături de Aer pentru a-l împiedica să se împroşcească înapoi pe cerc şi pentru a-l păstori în direcţia corectă.

ăul de foc a străbătut cele mai înalte rânduri trolloci, mistuindu-le, distrugând sute într-o clipită. Lava *era* sub presiune pe cealaltă parte; doar aşa putea să explice forţa cu care se împroşca de la uriaşa poartă, transformând trollocii în cenuşă, ardând o mare parte prin armata lor.

Androl a ţinut poarta pentru minute lungi, în timp ce armata Umbrei se retrăgea. Asha man în lateral a folosit rafale de vânt pentru a arunca Shadowspawn înapoi în râul din ce în ce mai largi. Când Androl a terminat, el a creat o barieră de moarte încinsă între armata lui Elayne şi cea mai mare parte a trollocilor, ale căror spate erau lipite de

zidurile de nord ale Cairmenului.

Androl trase aer în piept, închise poarta, apoi pivotă şi făcu alte două în succesiune rapidă, unul îndreptat spre sud-est, celălalt spre sud-vest.

a doua şi a treia coloană de lavă au ţasmt – mai mici de data aceasta, deoarece Androl era evident slăbit. Acestea s-au prăbuşit peste pământul de la est şi la vest de Cairhien, înţepătand buruienile moarte şi aruncând fum în aer. Unii din armata trolloc se retrăseseră, dar mulţi alţii pieriseră, închişi, cu oraşul zidit pe o parte şi cu lavă pe alta. Va trece ceva timp până când Fades-ul ar putea organiza supravieţuitorii pentru a-şi relua atacurile asupra r* i i i – i-11

forţelor lui Elayne.

Androl a lăsat poarta să se închidă. S-a prăbuşit, dar Pevara l-a prins.

— O minune, Domnul meu, spuse Androl, cu vocea blândă, parcă încordat. „Livrat conform solicitării. Asta ar trebui să-i reţină câteva ore. Destul de mult?”

— Destul de lung, spuse Elayne. „Vom fi capabili să ne regrupăm, să aducem provizii pentru dragoni şi să aducem cât mai mulţi Aes Sedai de la Mayene pentru a ne vindeca oamenii şi a le spăla oboseala. Apoi putem alege cine este suficient de puternic pentru a continua şi a ne repoziţiona rândurile pentru o luptă mult mai eficientă”.

— Ai de gând să continui să lupţi? întrebă Androl surprins.

— Da, spuse Elayne. „Abia mă suport, dar da. Nu ne permitem să lăsăm acea hoardă de Trolloc aici intactă. Tu şi oamenii tăi ne dai un avantai, Logam. O vom folosi şi tot ce avem şi le *vom* distruge”.

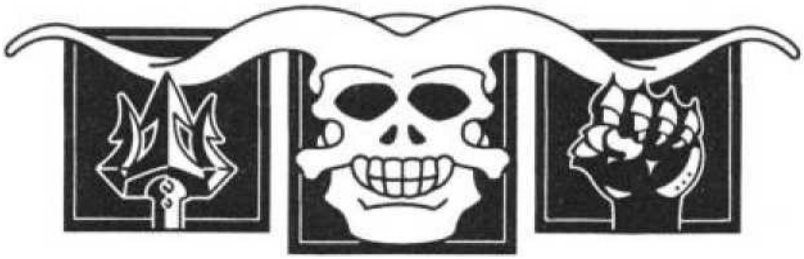

O furtună de apă

Egwene se uită peste râu la lupta care se dădea între forţele ei şi armata Sharan. Sosise înapoi în tabăra ei de pe partea Arafellin a vadului. Avea mâncărime să se alăture din nou luptei împotriva Umbrei, dar mai trebuia să vorbească cu Bryne despre ceea ce se întâmplase pe dealuri. Sosise să găsească cortul de comandă gol.

Tabăra a continuat să se umple de Aes Sedai şi de arcaşii şi sugarii supravieţuitori care veneau prin porţile de pe vârfurile dealurilor spre sud. Soţii Aes Sedai se vorbeau între ei cu o oarecare urgenţă. Toţi păreau epuizaţi, dar din privirile lor frecvente către bătălia care avea loc peste râu era clar că erau la fel de dornici ca şi Egwene să se alăture luptei împotriva Umbrei.

Egwene îl chemă pe mesagerul care stătea în faţa cortului de comandă. „Spune-le surorilor că au mai puţin de o oră de odihnă. Acei trolloci cu care ne luptam se vor alătura bătăliei de la râu în curând, acum că am părăsit dealurile.

Ea i-ar muta pe Aes Sedai în aval de această parte, apoi i-ar ataca peste apă în timp ce treceau pe câmpuri pentru a-şi ataca soldaţii. „Spune-le arcaşilor că vor mărşălui şi cu noi”, a adăugat ea. „Pot la fel de bine să-şi folosească săgeţile rămase, până când le putem obţine o altă rezervă”.

— J *1*.
— L >
T 1 * 1 * I 1
În timp ce mesagerul se repezi, Egwene se întoarse către Leilwin, care stătea alături de soţul ei, Bayle Domon, în apropiere. „Leilwin, acestea arată ca trupele de cavalerie Seanchan de peste râu. Ştii ceva despre asta?”
„Da, mamă, ei sunt Seanchan. Bărbatul acela care stă acolo… Ea arătă spre un bărbat cu tâmplele ras, care stătea lângă un copac, înspre râu; purta pantaloni voluminoşi şi, în mod incongru, o haină maro zdrenţuită, care părea că ar venit de la Two Rivers. „— mi-a spus că o legiune comandată de generalul locotenent Khirgan a venit din tabăra Seanchan şi că au fost chemaţi de generalul Bryne”.
— De asemenea, a spus că sunt însoţiţi de Prinţul Corbilor, interveni Domon.
„Mat?”
„El a făcut mai mult decât să-i însoţească. El conduce unul dintre stindardele de cavalerie, cele care le oferă Sharanilor să se ascuns pe flancul stâng al armatei noastre. A
ajuns acolo exact la timp, stmcu noştri se simţeau mai rău înainte să apară.
— Egwene, spuse Gawyn, arătând.
Spre sud, la câteva sute de paşi mai jos de vad, un mic număr de soldaţi se ridicau din râu. Se dezbrăcaseră în hainele lor mici şi purtau săbii legate la spate. Era prea departe pentru a fi sigur, dar unul dintre liderii lor părea familiar.
„Acela este Uno?” Egwene se încruntă, apoi făcu semn pentru calul ei. Ea a urcat şi a galopat, împreună cu Gawyn

şi gărzile ei, de-a lungul râului pană la locul în care bărbaţii zăceau gâfâind pe mal, iar zgomotul unui blestem a umplut aerul.

„O.N.U!”

„Este vremea însângerată că a venit cineva!” Uno stătea în picioare în timp ce saluta cu respect. „Mamă, suntem într-o formă proastă!”

„Am văzut”. Egwene strânse din dinţi. „Eram pe dealuri când forţa voastră a fost atacată. Am făcut ce am putut, dar au fost prea mulţi. Cum ai ieşit?”

— 7 – J V» r-\ 7 x – ţ A 1 1 V» 1. – A, w

„Cum am ieşit, mamă? Când bărbaţii au început să cadă peste tot în jurul nostru şi ne-am gândit că eram dispăruţi, noi, în flăcări, am plecat de acolo ca şi cum un fulger în flăcări ne-ar fi lovit sferturile posterioare în flăcări! Am ajuns la râul care sărută broaste pe fugă, ne-am dezbrăcat şi am sărit înăuntru, înotând pentru tot ce ne meritam, mamă, cu tot respectul!” Unos topknot a dansat în timp ce continua să hule, iar Egwene ar fi putut iura că ochiul pictat pe petecul său a devenit un roşu mai intens.

Uno trase adânc aer în piept şi continuă, puţin mai domolit. „Nu pot să înţeleg, mamă. Un mesager cu cap de capră ne-a spus că Aes Sedai de pe dealuri au probleme şi că trebuie să urcăm pe spatele în flăcări ale trollocilor care îi atacau. Am spus, cui o să-i dea cont de flancul stâng al râului şi, de fapt, de propriul nostru flanc sângeros când vom ataca trollocu, şi el a spus că generalul Bryne a avut grijă de asta, cavaleria de rezervă se va muta la noi. Poziţie la râu, iar Illianeri aveau grijă de flancurile noastre sângeroase. O oarecare protecţie erau, în regulă, o

escadrilă în flăcări, ca o muscă în flăcări care încearcă să apere un şoim în flăcări! Oh, ei doar ne aşteptau, de parcă ştiau că venim. Nu, mamă, asta nu poate fi vina lui Gareth Bryne, am fost păcăliţi de un trădător care bea lapte eviscerat de oaie! Cu tot respectul, mamă!”

— Nu pot să cred asta, Uno. Tocmai am auzit că generalul Bryne adusese o legiune de cavalerie Seanchan. Poate că pur şi simplu au întârziat să alungă aici. Vom rezolva totul când îl voi găsi pe general. Între timp, adu-ţi oamenii înapoi în tabără, ca să se poată odihni corespunzător. Light ştie că l-ai câştigat”.

Uno dădu din cap, iar Egwene se întoarse în galop către tabără.

Folosind să angreal-ul lui Vora, *Egwene a* ţesut Aer şi Apa, învârtindu-le împreună. O pâlnie de apă a răsărit, extrasă din râul de dedesubt. Egwene şi-a aruncat tornada de apă în trollocii care îşi începeau asaltul împotriva 271 1 – 1 – 1 1 1 1 1 – *T.T.* 1 – flancului stâng al armatei sale de pe malul râului Kandori. Furtuna ei de apă năvăli peste ei. Nu era suficient de puternic pentru a trage pe vreunul dintre ei în aer – ea nu avea energia pentru asta – dar ia împins înapoi, cu mâinile fată l-xx-at-a.

În spatele ei şi a celuilalt Aes Sedai poziţionat pe malul Arafellin a râului, arcaşii au lansat salve de săgeţi spre cer. Acestea nu întunecau cerul aşa cum şi-ar fi dorit ea – nu erau atât de mulţi – dar au doborât mai mult de o sută de trolloci cu fiecare val.

În lateral, Pylar şi alţi câţiva Browns – toţi adepţi cu ţesături de Pământ – au făcut ca pământul să erupă sub trollocii încărcaţi. Răspândite lângă ea, Myrelle şi un mare

contingent de Verzi au ţesut bile de foc pe care le-au aruncat peste apă în grupuri grupate de trolloci, dintre care mulţi au continuat să alerge o distanţă considerabilă înainte de a se prăbuşi, cuprinse de flăcări.

Trollocii urlă şi urlă, dar şi-au continuat progresul necruţător împotriva apărătorilor de la marginea râului. La un moment dat, mai multe rânduri ale cavaleriei Seanchan s-au mutat din liniile defensive şi au atacat direct atacul Trolloc. S-a întâmplat atât de repede, încât mulţi dintre trolloci nu au putut să ridice suliţele înainte de a fi contactat; zone mari de inamic din primele rânduri au coborât. Seanchanul s-a dus în lateral şi s-au întors la liniile lor de la râu.

Egwene s-a ţinut de canalizarea ei, forţându-se să lucreze prin epuizare. Dar trollocii nu s-au spart; s-au înfuriat, atacând oamenii cu o frenezie. Egwene le putea auzi strigătele distinct peste sunetele vântului şi ale apei.

Trollocii s-au supărat, nu-i aşa? Ei bine, nu aveau să *cunoască* furia până când nu ar fi simţit aceea a scaunului Amyrlin. Egwene a atras din ce în ce mai mult din Putere până când a ajuns la limitele abilităţilor ei. A pus căldură în furtuna ei, astfel încât apa opăritoare să-i ardă ochii, mâinile, inimile lui Trolloc. Simţi că ţipă, *să angrealul lui Vora* împins înaintea ei ca o suliţă.

Ceea ce părea că au trecut ore. În cele din urmă, epuizată, i-a permis lui Gawyn să o convingă să se retragă pentru o vreme. Gawyn s-a dus să-şi ia calul şi, în timp ce se întorcea, Egwene a privit peste râu.

Nu era nicio îndoială în privinţa asta; flancul stâng al armatei ei fusese deja împins încă treizeci de paşi. Chiar şi

cu ajutorul Aes Sedai, ei pierdeau această bătălie.

Era de mult timp ca ea să-l găsească pe Gareth Bryne.

Când Egwene şi Gawyn s-au întors în tabără, ea s-a căţărat de pe cal şi i l-a dat lui Leilwin, spunându-i să-l folosească pentru a ajuta la transportul răniţilor. Erau mulţi dintre cei care fuseseră taraţi peste vad spre siguranţă, soldaţii însângeraţi prăbuşindu-se de braţele prietenilor.

Din păcate, ea nu avea puterea pentru Vindecare, cu atât mai puţin o poartă pentru a trimite răniţi la Tar Valon sau Mayene. Cei mai mulţi dintre Aes Sedai care nu erau ocupaţi pe malul răului nu păreau să se descurce mai bine.

— Egwene, spuse Gawyn încet. „Călăreţ. Seanchan. Arată ca o femeie nobilă”.

Unul din Sânge? gândi Egwene, stând în picioare şi privind prin tabără spre locul în care arăta Gawyn. Cel puţin îi mai rămăsese puterea să păzească. De ce orice femeie ar pleca de bunăvoie fără un Warder era mai presus de ea.

Femeia care se apropia purta mătase fine Seanchan, iar stomacul lui Egwene se întoarse la vedere. Acea podoabă a existat din cauza unei fundaţii de canalizare înrobiţi, forţaţi să asculte de Tronul de Cristal. Femeia era cu siguranţă una din Blood, deoarece un contingent de Deathwatch Guards o însoţea. Trebuia să fii foarte important pentru…

„Uşoară!” a exclamat Gawyn. „Este *Min*?”

Egwene rămase cu gura căscată. A *fost*.

Min a urcat, încruntat.

— Mamă, îi spuse ea lui Egwene, plecând capul în mijlocul gărzilor ei cu faţa de j-/ w/kzA w/kA wiJ /

piatră în armură întunecată.

„Min… eşti bine?” întrebă Egwene. *Atenţie*, *nu da prea*

multe informaţii. Min a fost captiv? Cu siguranţă nu s-ar fi putut *alătura* lui Seanchan, nu-i aşa?

X „A A” – 7 A *r1* i w *şi*.

— O, sunt bine, spuse Min acru. „Am fost răsfăţat, îndesat în această ţinută şi mi s-a oferit tot felul de alimente oarecum delicate. As putea adăuga că printre Seanchan, delicat nu înseamnă neapărat gustos. Ar trebui să vezi lucrurile pe care le *beau ei*, Egwene.

— I-am văzut, spuse Egwene, incapabil să-şi ţină tonul 1 w 1 v z x z x de răceală.

O privire către *să* o lase să se apropie mai mult de Egwene.

— Egwene, spuse ea încet, Mat crede că Bryne conduce armata ta spre distrugere. El spune… el spune că crede că Bryne este un Darkmend”.

Gawyn a început să râdă.

Egwene sări. S-ar fi aşteptat la furie de la el, la indignare.

— Gareth Bryne? întrebă Gawyn. „Un *prieten întunecat*? As crede că propria mea *mamă* este un Prieten întunecat înaintea lui. Spune-i lui Cauthon să stea departe 1 J – 1 – X 1 – 1 i i îi *jj* rlo mir-a cruim ovidoni a mn.ro delu. Ic, aieuală – asoliei-sale. Evideiilcă – a avut. Luieaiiiu. Lle.

7 t 1 – k „d ¥ 1 Z /yX J T-1

— Înclin să fiu de acord cu Gawyn, spuse încet Egwene. Totuşi, ea nu putea ignora neregulile în modul în care era condusă armata.

Ea ar rezolva asta. „Mat se uită mereu la oameni care nu trebuie să fie atenţi”, a spus ea. „El doar încearcă să mă protejeze. Spune-i că apreciem… avertizare”.

— Mamă, spuse Min. „Părea sigur. Aceasta nu este o

glumă. El vrea să-ţi predai armatele lui”.

— Armatele mele, spuse Egwene categoric.

„Da”.

„În mâinile lui Matrim Cauthon”.

„Hm… da. Ar trebui să menţionez că împărăteasa i-a dat comanda tuturor forţelor Seanchan. Acum este mareşal-general Cauthon”.

Ta veren. Egwene clătină din cap. „Mat este un bun tactician, dar îi dă armatele Turnului Alb Nu, asta e dincolo de orice posibilitate. În plus, armatele nu sunt ale mele să i le dau – Sala Turnului are autoritate pentru ele. Acum, cum îi putem convinge pe aceşti domni din lucrul tău că vei fi în siguranţă să mă însoţeşti?”

Oricât de puţin ar fi vrut Egwene să recunoască, avea nevoie de Seanchan. Ea nu şi-ar fi riscat alianţa pentru a o salva pe Min, mai ales că nu părea să fie în pericol imediat. Desigur, dacă Seanchan şi-au dat seama că Min şi-a depus jurământul înapoi în Falme, atunci au fugit…

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Min cu o grimasă. „Presupun că mi-e mai bine cu Fortuona. Ea… ştie despre un anume talent al meu, mulţumită lui Mat, şi s-ar putea să mă lase să o ajut. Şi tu”.

Afirmaţia era încărcată de sens. Gardienii Deathwatch fost prea stoici pentru a răspunde deschis la utilizarea de către Min a numelui Împărătesei, dar păreau să se înţepenească, feţele lor întărindu-se. *Ai grija*, *Min*, se gândi Egwene. *Eşti înconjurat de buruieni de toamna*.

Minei părea să nu-i pese.

— Te vei gândi măcar la ce spune Mat?

— Că Gareth Bryne este un prieten întunecat? spuse

Egwene. Chiar a fost de râs. „Întoarce-te şi spune-i lui Mat să ne trimită sugestiile lui de luptă, dacă trebuie. Deocamdată, trebuie să-mi găsesc comandanţii pentru a ne planifica următorii paşi”. *Gareth Bryne*, *unde eşti*?

Un zbor de săgeţi negre s-a ridicat aproape invizibil în aer, apoi a căzut ca un val care se sparge. Au lovit armata lui Ituralde la gura trecătoarei către valea Thakan dar, unii sărind de scuturi, alţii găsind carne. Unul a căzut la centimetri de locul unde stătea Ituralde în vârful unui afloriment stâncos.

Ituralde nu tresări. Stătea în picioare, cu spatele drept, cu mâinile împreunate în spatele lui. Totuşi, a mormăit: „Lăsăm lucrurile să se apropie puţin, nu-i aşa?” Binde, Asha manul care stătea lângă el noaptea, se strâmbă.

— Îmi pare rău, Lord Ituralde. Trebuia să ţină săgeţile departe. Să descurcat bine, până acum. Uneori, totuşi, avea o privire îndepărtată pe faţă şi începea să mormăie despre „ei” A X/KlwX/K…7/K.7. – … X X”.

Încercând să „îi ia mâinile”.

„Fii atent”, a spus Ituralde.

Capul îi pulsa. Mai multe vise mai devreme în seara asta, atât de reale. Văzuse trolloci mâncând membrii familiei sale de vii şi fusese prea slab pentru a-i salva. Se zbătuse şi plânsese în timp ce îl mâncau pe Tamsin şi pe copiii lui, dar în acelaşi timp fusese ademenit de mirosurile cărnii fierbinţi şi arzând.

La sfârşitul visului, el se alăturase monştrilor în sărbătoarea lor.

Scoate asta din mintea ta, se gândi el. Nu a fost uşor să faci asta. Visele fuseseră atât de vii. Fusese bucuros să fie

trezit de un atac Trolloc.

Fusese pregătit pentru asta. Oamenii lui au aprins focuri de tabără la baricade. Trollocii trecuseră în cele din urmă prin fortificaţiile lui cu spini, dar factura măcelarilor lor fusese mare. Acum, oamenii lui Ituralde s-au luptat la gura trecătoarei, împiedicând mareele să intre în vale.

Îşi aplicaseră bine timpul în zilele în care trollocii îşi făcuseră drum prin bariere grele până la gura trecătorului. Intrarea în vale era acum fortificată cu o serie de bastionuri de pământ înalte până la piept. Acestea ar fi excelente pentru arbaletari pentru a le folosi ca acoperire, dacă formaţiunile de ştiucă ale lui Ituralde ar fi împinse vreodată prea departe.

Deocamdată, Ituralde îşi împărţise armata în grupuri de aproximativ trei mii de oameni fiecare, apoi le organizase în formaţiuni pătrate de ştiuci, cârlige şi arbalete. El folosea arbaletari călare ca spărgători în faţă şi pe flancuri şi formase o avangardă – aproximativ şase rânduri adâncime – de pikiri. Stânci mari, lungi de douăzeci de picioare. Învăţase de la Maradon că vrei să ţii distanta faţă de trolloci.

Ştiucile au funcţionat minunat. Pătraţele de ştiucă ale 1 – Ţi 11 i – i – 1 i /V i i 7 1 * – 17 1

lui Ituralde puteau pivota şi lupta în toate direcţiile în cazul în care ar fi fost înconjurate. Trollocii ar putea fi forţaţi să lupte în rânduri, dar aceste pătrate – aplicate corect – şi-ar putea rupe liniile. Odată ce rândurile Trolloc au fost spulberate, Aielul ar putea ucide cu abandon.

În spatele şirurilor de şucai, el a poziţionat soldaţi de infanterie care transportau cârlige şi halebarde. Uneori,

trollocii îşi făceau drum printre ştiuci, împingând armele deoparte sau trăgându-le în jos cu greutatea cadavrelor. Oamenii de cârlig s-au deplasat apoi în sus – strecurându-se între ştiuci – şi i-au înţepenit pe trollocii conducători. Acest lucru a dat timp soldaţilor de picior de frunte să se retragă şi să se regrupeze, în timp ce următorul val de soldaţi – mai mulţi picior, cu ştiucile mutate în sus pentru a-i angaja pe trollocii.

Funcţiona, până acum. Avea o duzină de astfel de pătrate de trupe care se înfruntau noaptea cu trollocii. Au luptat defensiv, făcând tot ce le-a putut pentru a sparge valul în creştere. Trollocii s-au aruncat asupra şucarilor, încercând să-i spargă, dar fiecare pătrat funcţiona independent. Ituralde nu-şi făcea griji pentru trollocii care au trecut prin mănuşă, pentru că aveau să se ocupe de Aiel.

Ituralde trebuia să-şi ţină mâinile strânse la spate pentru a le ascunde tremurul. Nimic nu mai fusese la fel după Maradon. Învăţase, dar plătise scump pentru acea 1X «7 zA sa educaţie.

Arde aceste dureri de cap, se gândi el. *Şi ardeţi acei trolloci*.

De trei ori, aproape că dăduse ordinul de a-şi trimite armatele cu un asalt direct, abandonând formaţiunile pătrate. Îi putea imagina măcelărind, ucigând. Gata cu întârzierea. Voia *sânge*.

De fiecare dată, se opri singur. Nu au fost aici pentru sânge, au fost aici pentru a ţine. Pentru a-i oferi omului aceluia timpul de care avea nevoie în cavernă. Despre asta era vorba… nu a fost? De ce a avut atâtea probleme să-şi amintească asta în ultima vreme?

Un alt val de săgeţi Trolloc a căzut asupra oamenilor lui Ituralde. Fadele îi aveau pe unii dintre ei staţionaţi pe vârfurile versanţilor deasupra trecătoarei, în locuri pe care arcaşii lui Ituralde le ocupaseră cândva. Să-i ridic acolo trebuie să fi fost o întreprindere destul de mare; zidurile trecătoarei erau foarte abrupte. Câţi ar fi căzut la moarte făcând încercarea? Oricum, trollocu nu erau nişte lovituri bune cu arcul, dar nu trebuiau să fie, atunci când trăgeau în armate.

Halebardierii au ridicat scuturi. Nu se puteau lupta în timp ce le ţineau, dar îi ţineau prinşi la spate pentru nevoie. Săgeţile care cădeau crescură, prăbuşind prin aerul uşor înceţoş al nopţii. Furtuna a bubuit deasupra capului, dar Windfinders erau din nou la sarcina lor, ţinând-o 1 1 – 1 – 7

departe. Ei au susţinut că, în câteva momente, armata a fost doar la distanţă de o furtună totală de distrugere. La un moment dat, grindina de mărimea pumnului unui bărbat căzuse timp de aproximativ un minut înainte de a prelua controlul vremii din nou.

Dacă asta îi aştepta dacă Windfinders nu îşi foloseau bolul, Ituralde era mai mult decât fericit să-i lase la sarcina lor. Întunericului nu i-ar păsa câţi trolloci a distrus în timp ce trimitea un viscol, un suciuc sau un uragan pentru a-i ucide pe oamenii cu care s-au luptat.

„Se adună pentru un alt val la gura trecerii!” a strigat cineva în aerul nopţii, urmat de alte apeluri care confirmau asta. Ituralde se uită prin ceaţă, ajutată de lumina focurilor de tabără. Trollocii se regrupau într-adevăr.

„Retrageţi echipele a şaptea şi a noua de infanterie”, a spus Ituralde. „Au fost la asta de prea mult timp. Scoateţi

pe al patrulea şi pe al cincilea din rezervă şi puneţi-le în poziţii de flancare. Pregătiţi-vă pentru mai multe săgeţi. Şi. *Ji i r** iii.

”. S-a oprit, încruntat. Ce *făceau* acei trolloci? Se retrăseseră mai departe decât s-ar fi aşteptat el, atrăgându-se în întunericul trecătoarei. Nu se puteau retrage, nu-i aşa?

Un val întunecat a alunecat din gura trecerii. Myrddraal. Sute şi *sute dintre* ei. Pelerine negre care nu se mişcau, sfidând briza. Fete fără ochi, buze care batjocoreau, săbii negre. Creaturile se mişcau ca anghilele, sinuoase şi netede.

Nu au dat timp pentru comenzi, nici timp pentru răspuns. S-au revărsat în pătrăţele de apărători, alunecând printre ştiuci, biciuind săbii de moarte.

A * 1! J J 1 T 11 Al r A – 1 1 I – *

„Aiel!” urlă Ituralde. „Aduceţi Aielul! Toţi, şi 1 – J – I T1 J w 1 i – 7 1 7 17

canalizatorii! Toată lumea, cu excepţia celor care păzesc la Pit of Doom în sine! Mişca mişca!”

Mesagerii s-au grăbit. Ituralde privea îngrozit. *O armată* a lui Myrddraal. Light, a fost la fel de rău ca coşmarurile lui!

A şaptea infanterie s-a prăbuşit înainte de atac, formaţia pătrată s-a spulberat. Ituralde a deschis gura pentru a ordona rezervei primare – cea care-şi apăra poziţia – să dea sprijin. Avea nevoie ca cavaleria să iasă şi să facă presiune pe infanterie.

„A T 1 – 1 i w – Nu prea avea cavalerie; fusese de acord că majoritatea călăreţilor ar fi nevoie pe alte fronturi. Dar avea unele. Ar fi esenţiale aici.

Cu excepţia…

Şi-a strâns ochii. Uşoară, dar era epuizat. A avut probleme cu gândirea.

Retrageţi-vă înainte de atac, păru să-i spună o voce. *Trageţi înapoi la Aiel, apoi luaţi o poziţie acolo*.

„Trage.”, şopti el. „Trage”.

„C

era s-a simţit foarte, *foarte* greşit în a face asta. De ce

— I 1 – i 7 în 7

mintea lui insista asupra asta?

Căpitane Tihera, încercă să şoptească Ituralde. *Ai comanda*. Nu ar ieşi. Ceva fizic părea să-i ţină gura.

Auzea bărbaţi ţipând. Ce s-a întâmplat? Zeci de oameni ar putea muri luptând cu un singur Myrddraal. La Maradon, pierduse o întreagă companie de arcaşi – o sută de oameni – în faţa a doi Fade care se strecuraseră în oraş noaptea. Echipele sale defensive au fost construite pentru a face faţă trollocilor, pentru a-i scăpa, pentru a-i arunca.

Fades ar sparge acele pătrate de ştiucă ca ouăle. Nimeni nu făcea ceea ce trebuia făcut.

— Domnul meu Ituralde? spuse căpitanul Tihera. „Doamne, ce ai spus?”

Dacă s-ar retrage, trollocii i-ar înconjura. Trebuiau să stea fermi.

Buzele lui Ituralde se deschiseră pentru a da ordinul de a se retrage. „Trage”.

Lupii.

Lupii au apărut în ceată ca nişte umbre. Au sărit la Myrddraal, mârâind. Ituralde tresări, învârtindu-se, în timp ce un bărbat îmbrăcat în blănuri se trase în sus pe vârful

aflorimentului stâncos.

Tihera s-a împiedicat înapoi, chemându-le gardienii. Noul venit în blănuri a sărit spre Ituralde şi l-a împins de pe vârful stâncilor.

Ituralde nu a ripostat. Oricine ar fi acest om, Ituralde i-a fost recunoscător, simţind un moment de victorie în timp ce cădea. Nu dăduse ordin să se retragă.

A

lovit pământul, nu departe, şi a zdrobit vântul din el. Lupii i-au luat braţele în gurile blânde şi l-au tras în întuneric, în timp ce el a plutit încet în inconştienţă.

Egwene stătea în tabără în timp ce lupta pentru graniţa din Kandor continua.

Armata ei i-a reţinut pe trolloci.

Seanchan a luptat alături de trupele ei chiar peste râu.

Egwene însăşi ţinea o ceaşcă mică de ceai.

Lumină, era urâtă. Ea era *Amyrlin*. Dar era epuizată de energie g.

Încă nu-l găsise pe Gareth Bryne, dar asta nu era neaşteptat. S-a mişcat. Silviana îl vâna şi ar trebui să aibă 7» /K X /K 1 7 7

veşti în curând.

Aes Sedai fusese trimis să ducă răniţii la Mayene. Oir i 7 x? u

Soarele cobora jos pe cer, ca o pleoapa care refuza să rămână deschisă. Mâinile lui Egwene tremurară în timp ce îşi ţinea ceaşca. Ea încă auzea bătălia. Se părea că trollocii aveau să lupte până în noapte, zdrobind armatele umane împotriva râului.

Strigăte îndepărtate se ridicau ca apelurile unei mulţimi

furioase, dar exploziile de la canalizări încetiniseră.

Se întoarse spre Gawyn. Nu părea deloc obosit, deşi era ciudat de palid. Egwene sorbi din ceai şi îl înjură în tăcere. A fost nedrept, dar ea nu era preocupată de corectitudine în acest moment. Putea să mormăi la Garderul ei. Pentru asta erau, nu-i aşa?

O briză a suflat prin tabără. Se afla la câteva sute de paşi spre est de vad, dar simţea miros de sânge în aer. În apropiere, o echipă de arcaşi şi-a tras arcul la chemarea comandantului lor, lansând o salvă de săgeţi. O pereche de Draghkar cu aripi negre s-a prăbuşit câteva clipe mai târziu, lovind pământul cu bufnituri surte chiar dincolo de tabără. Aveau să vină şi mai multe, pe măsură ce se întuneca şi le era mai uşor să se ascundă pe cer.

Mat. Se simţea ciudat de rău gândindu-se la el. Era atât de tare. Un caruser, uitându-se la fiecare femeie frumoasă pe care o întâlnea. Tratând-o ca pe un tablou şi nu ca pe o persoană. El... el...

El era Mat. Odată, când Egwene avea în jur de treisprezece ani, sărise în râu pentru a-l salva pe Kiem Lewin de la înec. Desigur, ea *nu* se înecase. Fusese doar scufundată sub apă de un prieten, iar Mat venise în fugă, aruncându-se în apă să ajute. Oamenii din Câmpul Emond îl făcuseră joc de el de luni de zile despre asta.

În primăvara următoare, Mat îl trăsese pe Jer al' Hune din acelaşi râu, salvând viaţa băiatului. Oamenii încetaseră să-şi bată joc de Mat pentru o vreme după aceea.

Aşa era Mat. Mormăise şi mormăise toată iarna despre felul în care oamenii îşi făceau joc de el, insistând că data viitoare îi va lăsa să se înece. Apoi, în clipa în care văzuse

pe cineva în pericol, se împroşcase din nou înăuntru. Egwene îşi amintea că Mat împleticit din râu, micuţul Jer strângându-se de el şi gâfâind, cu o privire de teroare pură în ochi.

Jer coborâse fără să scoată niciun sunet. Egwene nu-şi dăduse niciodată seama că se putea întâmpla asta. Oamenii care au început să se înece nu au ţipat, nu au pufnit, nici nu au cerut ajutor. Tocmai s-au strecurat sub apă, când totul părea în regulă şi liniştit. Doar dacă Mat privea.

x A – JL 7 7 7* 7→ – *T* – 1

A venit după mine în Piatra Lacrimii; ea credea. Desigur, încercase *să* o salveze de Aes Sedai, nedorind să creadă că era Amyrlin.

Deci care a fost asta? Se mea sau nu?

Cât de multă încredere ai în Matrim Cauthon? întrebase Min. *Uşoară*. *Am încredere în el*. *Prost că sunt*, *o fac*. Mat poate greşi. A greşit adesea.

Dar când a avut dreptate, a salvat vieţi.

Egwene se forţă să se ridice. Ea clătină, iar Gawyn veni lângă ea. Ea îl bătu pe braţ, apoi se îndepărtă de el. Nu a lăsat armata să-şi vadă Amyrlinul atât de slab încât a trebuit să se sprijine de cineva pentru sprijin. „Ce rapoarte avem de la celelalte fronturi de luptă?”

— Nu prea, astăzi, spuse Gawyn. S-a încruntat. „De fapt, a fost destul de tăcut”.

— Elayne trebuia să lupte la Cairhien, spuse Egwene. „A fost o bătălie importantă”.

„S-ar putea să fie prea ocupată pentru a trimite vorbă”.

„Vreau să trimiţi un mesager prin poartă. Trebuie să ştiu

cum merge acea bătălie”.

Gawyn dădu din cap, grăbindu-se să plece. După ce a plecat, Egwene a mers într-un pas constant pană a găsit-o pe Silviana, care vorbea cu o pereche de surori Albastre.

„Bryne?” întrebă Egwene.

— În cort, spuse Silviana. „Abia am avut cuvânt. Am trimis un alergător să-i spună să stea pe loc pană sosi tu”.

„Vino”.

S-a dus spre cort, cel mai mare adăpost din tabără de departe, şi l-a zărit când a intrat. Nu mănâncă, ci stând lângă masa de călătorie a bucătarului, cu hărţile întinse. Masa mirosea a ceapă, care probabil fusese tăiată acolo din când în când. Yukiri avea o poartă deschisă în podea pentru a privi în jos câmpul de luptă. O închise când sosi Egwene. Nu l-au lăsat deschis mult timp, nu cu şarinii care îl urmăreau şi pregăteau ţesături pentru a le trimite prin el.

E

gwene i-a şoptit Silvianei foarte încet: „Adună Sala Turnului. Aduceţi înapoi orice Sitters pe care îi puteţi găsi. Du-i pe toţi aici, la acest cort, cât de curând poţi”.

rr*! – 7 l – 1 1* 1* 1 – i-i/V’Ţ – 1

Silviana dădu din cap, chipul ei trădând niciun indiciu al confuziei pe care probabil o simţea. Ea se grăbi să plece şi Egwene se aşează în cort.

7 r „— 7 1 11*lw-j” 1

Siuan nu era acolo – probabil că ajuta din nou la Vindecare. A fost bine. Egwene nu ar fi vrut să încerce asta cu Siuan uitâng/u-se la ea. Aşa cum era, îşi făcea griii pentru Gawyn. Îl iubea pe Bryne ca pe un tată şi deja anxietatea lui curgea prin legătura lor.

Va trebui să abordeze acest lucru foarte delicat şi nu voia să înceapă până nu sosise Sala. Nu putea să-l acuze pe Bryne, dar nu-l putea ignora pe Mat. Era un ticălos şi un prost, dar ea avea încredere în el. Lumina a ajutat-o, dar a făcut-o. Ar avea încredere în el cu viaţa ei. Şi lucrurile *mergeau* ciudat pe câmpul de luptă.

— Jj xi ix i i – x i i – i – i-i*

Sitters s-au adunat relativ repede. Ei erau responsabili de efortul de război şi se întâlneau în fiecare seară pentru a obţine rapoarte şi explicaţii tactice de la Bryne şi comandanţii săi. Bryne nu părea să creadă ciudat că au venit la el acum; a continuat la munca lui.

Multe dintre femei i-au aruncat lui Egwene o privire curioasă când au intrat. Ea dădu din cap către ei, încercând să transmită greutatea Scaunului Amyrlin.

În cele din urmă, sosiseră destui dintre ei încât Egwene hotărî că ar trebui să înceapă. Timpul era pierdut. Trebuia să-şi îndepărteze acuzaţiile lui Mat din mintea ei o dată pentru totdeauna, sau trebuia să le acţioneze.

1 1 1 – 1 7 11 – r-l – 1 – r k

— Generalul Bryne, spuse Egwene. „Te-ai simţit bine? KT îi V. U V – x» Ľ” /

Ne-a fost greu să te găsim”.

A

ridicat privirea şi a clipit. Ochii lui erau roşii. „Mamă”, a spus el. Dădu din cap către Sitters. „Mă simt obosită, dar probabil nu mai mult decât tine. Am fost pe tot câmpul de luptă, îngrijindu-mă de tot felul de detalii; ştii cum e”. Gawyn intră grăbit.

— Egwene, spuse el, cu faţa palidă. „Probleme”.

„Ce?”

„Eu…” A tras aer în piept. „Generalul Bashere s-a întors împotriva lui Elayne. Uşoară! El este un Prieten întunecat. Bătălia ar fi fost pierdută dacă Asha man nu ar fi sosit”.

„Ce este asta?” întrebă Bryne, ridicând privirea de pe hărţile lui. „*Bashere*, un prieten întunecat?”

„Da”.

— Imposibil, spuse Bryne. „El a fost însoţitorul Lordului Dragon luni de zile. Nu-l cunosc bine, dar… un prieten întunecat? Nu se putea”.

„Este *oarecum* nerezonabil să presupunem…” spuse Sacrin.

mâinile îi tremurau. „Am făcut o greşeală. Nu sunt perfectă, mamă”.

„A *fost* mai mult decât o greşeală”, a spus Faiselle. „Tocmai m-am întors după ce am vorbit cu Uno şi cu ceilalţi supravieţuitori ai acelui masacr de cavalerie. Uno a spus că simţea o capcană de îndată ce el şi oamenii lui au început să călărească spre surori, dar că i-ai promis ajutor.

„Ţi-am spus, i-am trimis întăriri, pur şi simplu nu mă aşteptam ca Sharanii să trimită o forţă atât de mare. În plus, am avut totul sub control. Am ordonat ca o legiune de cavalerie Seanchan să ne întărească trupele; trebuiau să aibă grijă de acei Sharans. Le-am pus în scenă peste râu. Pur şi simplu nu mă aşteptam să întârzie atât de mult!”

— Da, spuse Egwene, întărind vocea. „Acei bărbaţi – atât de multe mii dintre ei – au fost zdrobiţi între trolloci şi sharani, fără nicio speranţă de scăpare. I-ai pierdut şi toate fără un motiv întemeiat”.

„A trebuit să scot Aes Sedai afară!” spuse Bryne. „Sunt

resursa noastră cea mai valoroasă. Iertare, *mamă*; dar mi-ai spus aceeaşi idee”.

— Aes Sedai ar fi putut aştepta, spuse Sacrin. „Am fost acolo. Da, trebuia să ieşim – eram presaţi – dar am rezistat şi am fi putut rezista mai mult”.

— Aţi lăsat să moară mii de oameni buni, general Bryne. Şi ştii partea cea mai rea? A fost inutil. I-ai lăsat pe toţi acei Seanchan peste vad aici, cei care urmau să salveze ziua, aşteptând ordinul tău să atace. Dar acest ordin nu a venit niciodată, nu-i aşa, generale? I-ai abandonat, la fel cum ai abandonat cavaleria noastră.

„Dar le-am ordonat să atace; au intrat în sfârşit, nu-i aşa? Am trimis un mesager. Eu… eu…”

„Nu. Dacă n-ar fi fost Mat Cauthon, tot ar fi aşteptat pe partea asta a râului, domnule general! Egwene se întoarse de la el.

— Egwene, spuse Gawyn, luând-o de braţ. „Ce zici? Doar pentru că”.

Bryne îşi ridică o mână la cap. Apoi s-a lăsat, ca şi cum dintr-odată membrele lui şi-ar fi pierdut puterea. „Nu ştiu ce e în neregulă cu mine”, a şoptit el, părând în gol.

— Continui să fac greşeli, mamă. Sunt genul din care se poate recupera un bărbat şi îmi tot spun asta. Apoi mai fac o greşeală şi sunt mai multe lupte pentru a o remedia”.

— Eşti doar obosit, spuse Gawyn, cu vocea dureroasă, uitându-se la el. „Toţi suntem”.

— Nu, spuse Bryne încet. „Nu, este *mai mult* decât atât. Am mai fost obosit. Aceasta este ca… instinctele mele se greşesc brusc. Dau ordinele, apoi după aceea văd găurile, problemele. Eu…”

— Compulsie, spuse Egwene, simţindu-se rece. „Ai fost obligat. Ei îi atacă pe marii noştri căpitani”.

Mai multe femei din cameră au îmbrăţişat Sursa.

„Cum ar fi posibil?” protestă Gawyn. „Egwene, avem surori care urmăresc tabăra pentru semne de canalizare!”

„Nu ştiu cum s-a întâmplat”, a spus Egwene. „Poate că a fost pus în aplicare cu luni în urmă, înainte de a începe bătălia”. Se întoarse către Sitters. „Îmi propun ca Sala să-l elibereze pe Gareth Bryne din funcţia de comandant al armatelor noastre. Este decizia voastră, Sitters”.

— Lumină, spuse Yukiri. „Noi... Uşoară!”

— Trebuie făcut, spuse Doesine. „Este o mişcare inteligentă, o modalitate de a ne distruge armatele fără ca noi să vedem capcana. Ar fi trebuit să vedem... Marii căpitani ar fi trebuit să fie mai bine protejaţi”.

„Uşoară!” spuse Faiselle. „Trebuie să trimitem vorbă lordului Mandragoran şi lui Thakan dar! Acest lucru i-ar putea implica şi pe ei – o încercare de a doborî toate cele patru fronturi de luptă simultan într-un atac coordonat”.

— O să văd că se face, spuse Sacrin, îndreptându-se spre clapele cortului. „Deocamdată, sunt de acord cu mama. Bryne trebuie să fie uşurat.

TT 1 U 1 * 1 1 i li-l KT r?

Unul câte unul, ceilalţi au dat din cap. Nu a fost un vot oficial în sală, dar ar fi bine. Lângă masă, Gareth Bryne se aşează. Om sărac. Era fără îndoială zguduit, îngrijorat.

În mod neaşteptat, a zâmbit.

„General?” întrebă Egwene.

— Mulţumesc, spuse Bryne, părând relaxat.

„Pentru ce?”

„Mi-a fost teamă că îmi pierd minţile, mamă. Am tot văzut ce am făcut… Am lăsat mii de oameni să moară… dar nu am fost eu. Nu am fost eu”.

— Egwene, spuse Gawyn. Şi-a acoperit bine durerea. „Armata. Dacă Bryne a fost *forţat* să ne conducă către pericol, trebuie să ne schimbăm imediat structura de comandă”.

— Adu-mi comandanţii, spuse Bryne. „Le voi renunţa la control”.

„Şi dacă şi ei au fost corupţi?” întrebă Doesine.

— Sunt de acord, spuse Egwene. „Asta miroase a unul dintre Părăsiţi, poate Moghedien. Lord Bryne, dacă ai cădea în această luptă, ea ar şti că comandanţii tăi ar fi următorii care vor prelua conducerea. S-ar putea să aibă aceleaşi instincte greşite pe care le ai tu”.

Doesine clătină din cap. „În cine putem avea încredere? Orice bărbat sau femeie pe care i-am pus la comandă ar fi putut suferi constrângere”.

— Poate că trebuie să ne conducem singuri, a spus Faiselle. „A ajunge la un bărbat care nu poate canaliza ar fi mai uşor decât o soră, care ar simţi canalizarea şi ar observa o femeie cu abilitatea. Este mai probabil să fim curaţi”.

„Dar cine dintre noi are cunoştinţe despre tacticile câmpului de luptă?” întrebă Ferane. „Mă consider suficient de bine citit pentru a supraveghea planurile, dar pentru a le face?”

„Vom fi mai buni decât cineva care ar fi fost corupt”, a spus Faiselle.

— Nu, spuse Egwene, ridicându-se de braţul lui Gawyn.

„Atunci ce?” întrebă Gawyn.

Egwene strânse din dinţi. Atunci ce? Ea ştia de un singur bărbat în care putea avea încredere să nu fi fost Forţată, cel puţin nu de Moghedien. Un om care a fost imun la efectele *sayarului* şi *sayinului*.

— Va trebui să ne punem armatele sub comanda lui Matrim Cauthon, spuse ea. „Fie ca Lumina să ne vegheze”.

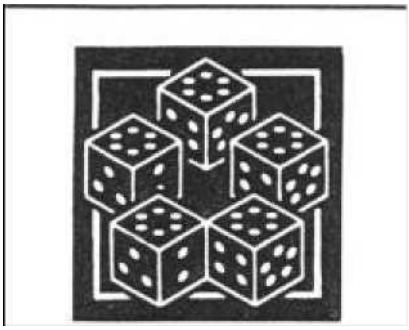

O floare-păianjen galbenă

Damane a deschis o gaură în podea pentru Mat. Privea în jos spre câmpul de luptă însuşi.

Mat şi-a frecat bărbia, încă impresionat, deşi folosea aceste găuri în ultima oră sau cam aşa ceva în timp ce contracara capcana pe care Bryne o întinsese armatelor lui Egwene. El a trimis steaguri suplimentare ale cavaleriei Seanchan pentru a întări ambele flancuri ale trupelor sale la râu şi *damane suplimentare* pentru a contracara canalizatorii Sharan şi a opri potopul de trolloci care apăsa împotriva apărătorilor.

x x i i r? 1 r? 1 1 1 rz

Desigur, acest lucru încă nu a fost la fel de bun ca să fiu el însuşi pe câmpul de luptă. Poate ar trebui să iasă din nou şi să mai lupte puţin. Îi aruncă o privire spre Tuon, care stătea pe un tron – un tron masiv, înalt de trei metri – într-o parte

a clădirii de comandă. Tuon îşi miji ochii spre el, de parcă ar fi putut să-i vadă direct în gândurile lui.

Ea este Aes Sedai, îşi spuse Mat. *Oh*, *ea nu poate canaliza – nu s-a lăsat încă să înveţe*. *Oricum e una dintre ele*. *Şi m-am căsătorit cu ea*.

Era *ceva* incredibil, totuşi. El simţea un fior de fiecare dată când ea dădea ordine; a făcut-o atât de natural. Elayne şi Nynaeve puteau lua lecţii. Tuon arăta foarte bine pe acel tron. Mat şi-a lăsat privirea să zăbovească asupra ei, iar asta i-a adus o privire încruntă, ceea ce era de-a dreptul nedrept. Dacă un bărbat nu şi-ar putea privi soţia, la cine *ar putea să-şi arunce privirea*?

Mat se întoarse pe câmpul de luptă.

— Frumos truc, spuse el, aplecându-se să-şi bage mâna prin gaură. Erau sus. Dacă ar cădea, ar avea timp să fredoneze trei versuri din „She Has No Ankles That I Can See” înainte de a lovi. Poate o rundă suplimentară a refrenului.

„Aceasta a învăţat”, a spus *sul dam*, referindu-se la noua ei *damană*, „de la urmărirea ţesăturilor Aes Sedai”. Sul dam, *Catrona*, aproape s-a înecat cu cuvintele „Aes Sedai”. Mat nu o putea învinovăţi. Acestea ar putea fi cuvinte greu de spus.

Nu s-a uitat prea tare la *damane*, nici la tatuajele cu ramuri înflorite de pe obrajii ei, întmzându-i din ceafă ca nişte mâini pentru a-i cupa fata. Mat a fost responsabil Pentru capturarea ei. Era mai bine decât lupta ea pentru r 1 w x – o x x rmbră, nu-i aşa?

Sânge şi cenuşă însângerată, îşi spuse el. *Faci o treabă bună de a-l convinge pe Tuon să nu folosească* damane,

Matrim Cauthon. *Capturaţi unul singur*...

Era tulburător cât de repede o dusese femeia Sharan în captivitate. *Sul* damul remarcase cu toţii despre asta. A

Abia un moment de luptă, apoi supunere completă. Se aşteptau ca un *damane nou capturat* să dureze luni de zile să se antreneze corespunzător, dar acesta fusese gata în câteva ore. Catrona practic a radiat, de parcă ar fi fost personal responsabilă pentru temperamentul femeii Sharan.

Acea gaură *a fost* remarcabilă. Mat stătea chiar pe margine, privind în jos la lume, numărând bannerele şi escadrilele în timp ce le marca în cap. Ce ar fi făcut Classen Bayor cu una dintre acestea, se întrebă el? Poate că bătălia de la Kolesar s-ar fi dovedit altfel. Nu şi-ar fi pierdut niciodată cavaleria în mlaştină, asta e sigur.

Forţele lui Mat au continuat să retină Umbra la graniţa de est a Kandorului, dar el nu a fost mulţumit de situaţia actuală. Natura capcanei lui Bryne fusese subtilă, la fel de greu de văzut ca o floare-păianjen galbenă ghemuită pe o petală. Aşa ştia Mat. A fost nevoie de un adevărat geniu militar pentru a pune armata într-o situaţie atât de proastă, fără să *pară* ca armata să fie într-o situaţie proastă. Aşa ceva nu s-a întâmplat întâmplător.

K/Ti – 1 – ljil – lJl

Mat pierduse mai mulţi bărbaţi decât voia să numere. Oamenii săi erau apăsaţi împotriva răului, iar Demandred – în ciuda faptului că continua să se bucure de Dragon Reborn – testa continuu apărarea lui Mat, încercând să găsească un punct slab, trimiţând un raid greu de cavalerie împotriva unei părţi, apoi un atac din partea arcaşilor

Sharan. şi o încărcare Trolloc pe cealaltă. În consecinţă, Mat a trebuit să urmărească îndeaproape mişcările lui Demandred pentru a le putea contracara la timp.

fe t 1 T T 1 r w ri” 1 11 * *

Noaptea venea în curând. S-ar retrage Umbra? Trollocu puteau lupta în întuneric, dar acei Sharani probabil nu puteau. Mat a dat o altă secvenţă de ordine, iar mesagerii au galopat prin porţi pentru a le livra. Părea că au trecut doar câteva clipe înainte ca trupele lui de dedesubt să răspundă. „Atât de rapid… Spuse Mat.

„Acest lucru va schimba lumea”, a spus generalul Galgan. „Mesagerii pot răspunde instantaneu; comandanţii îşi pot urmări bătăliile şi îşi pot planifica pe moment”.

Mat a mormăit de acord: – Pun pariu că mai e nevoie de toată seara pentru a lua cina de la cortul de la mizerie.

Galgan chiar a zâmbit. Era ca şi cum ai vedea un bolovan crăpăt în jumătate.

— Spune-mi, generale, spuse Tuon. „Care este evaluarea dumneavoastră despre abilităţile consoartei noastre?”

„Nu ştiu unde l-ai găsit pe acesta, Cel mai Mare, dar este un diamant de mare valoare. L-am urmărit în ultimele ore când a salvat forţele Turnului Alb. Pentru toate ale lui… stil neconvenţional, rareori am văzut un comandant de luptă atât de talentat ca el”.

Tuon nu a zâmbit, dar a putut vedea din ochii ei că era mulţumită. Erau ochi drăguţi. Şi, de fapt, având în vedere că Galgan nu se comportă atât de urât, poate că acesta nu fi un loc atât de rău pentru a fi până la urmă.

— Mulţumesc, îi spuse Mat în gura lui Galgan în timp ce amândoi se aplecau să studieze câmpul de dedesubt.

— Mă consider un om al adevărului, Prinţul meu, spuse Galgan, frecându-şi bărbia cu un deget calos. „Veţi sluji bine Tronul de Cristal. Ar fi păcat să te văd asasinat prea devreme. Mă voi asigura că pe primul pe care îl voi trimite după ce eşti nou instruit, ca să-i opreşti cu uşurinţă”.

Mat simţi că i se deschide gura. Bărbatul a spus-o cu o sinceritate perfectă, aproape cu afecţiune. De parcă ar fi plănuit să-i facă o *favoare lui* Mat încercând să-l omoare!

— Trollocii de aici, arătă el către un grup de ei, de jos, se vor retrage în curând.

— Sunt de acord, spuse Galgan.

Mat şi-a frecat bărbia. „Va trebui să vedem ce face Demandred cu ei. Sunt îngrijorat că şarmu ar putea încerca să strecoare o parte din *marath damane* în tabăra noastră în timpul nopţii. Ei arată o dăruire remarcabilă faţă de cauza lor. Sau o nesocotire proastă pentru autoconservare”.

Aes Sedai şi *sul dam* nu erau deosebit de timizi, dar *erau* în general precauţi. Canalizatorii Sharan erau orice, în special bărbaţii.

— Adu-mi nişte *damane* să creez lumini pentru rău, spuse Mat. „Şi puneţi tabăra în blocare, cu un inel de *damane* distanţat prin tabără pentru a urmări canalizarea. Nimeni nu canalizează, nici măcar pentru a aprinde o lumânare sângeroasă”.

„Cel… Aes Sedai… s-ar putea să nu-i placă asta”, a spus generalul Galgan. Şi el a ezitat să folosească cuvintele Aes Sedai. Începuseră să folosească termenul în loc de *marath damane din ordinul* lui Mat, unul pe care se aşteptase ca Tuon să-l anuleze. Ea nu avea.

Să-ţi dai seama de acea femeie avea să fie o adevărată

plăcere dacă amândoi supravieţuiau acestei mizerie sângeroase.

Tvlee intră în cameră. Înaltă şi cu o faţă cu cicatrici, femeia cu pielea întunecată a mers cu încrederea unui soldat de multă vreme. Ea s-a prosternat în faţa lui Tuon, cu hainele însângerate şi armura zdrobită. Legiunea ei luase o bătaie astăzi şi probabil că se simţea ca un covor după ce o soţie bună fusese la asta.

„Sunt îngrijorat de poziţia noastră aici”. Mat se întoarse şi se ghemui, privind prin gaură. După cum prezisese el, trollocii începuseră să se retragă.

„În ce fel?” întrebă generalul Galgan.

„Ne-am rulat canalele până la oase”, a spus Mat. „Şi suntem susţinuţi împotriva râului, o poziţie dificilă de apărat pe termen lung, mai ales împotriva unei armate atât de uriaşe. Dacă canalizează nişte porţi şi mută o parte din armata Sharan pe această parte a râului noaptea, ne-ar Tămhi

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse Galgan, clătinând din cap. „Având în vedere puterea lor, ei vor continua să ne obosească, până când vom fi atât de slabi, încât vor putea să arunce un laţ în jurul nostru şi să-l strângă”.

Mat se uită direct la Galgan. „Cred că este timpul să renunţăm la această poziţie”.

— Sunt de acord, acesta pare să fie singurul nostru curs rezonabil de acţiune, spuse generalul Galgan, dând din cap. „De ce să nu alegem un câmp de luptă mai mult în avantaiul nostru? Vor fi prietenii tăi de la Turnul Alb să

— Accepte o retragere?

X /-7 1 Ľ” 7 Tk *JT* 1 1 11 AV. v.

— Să vedem, spuse Mat, îndreptându-se până la capăt. „Cineva să trimită după Egwene şi pe Sitters”.

„Nu vor veni”, a spus Tuon. „Aes Sedai nu se va întâlni cu noi aici. Mă îndoiesc că această Amyrlin mă va accepta în tabăra ei, nu cu protecţia de care aş avea nevoie.

IIA 1 I I *JT 1 r1 f* w. Fi 1 * 1

„Amenda”. Mat făcu semn către poarta din podea, pe care *damane* o închidea. „Vom folosi o poartă şi vom vorbi prin ea ca pe o uşă”.

Tuon nu a făcut nicio obiecţie specifică, aşa că Mat a trimis mesagerii. A fost nevoie de puţină aranjare, dar lui Egwene părea să-i placă destul de bine ideea. Tuon s-a distrat în timpul aşteptării mutându-şi tronul în cealaltă parte a camerei – Mat habar nu avea de ce. Apoi a început să-l enerveze pe Min. „Şi acesta?” întrebă Tuon în timp ce un membru slab al Sângelui intră şi se înclină.

— Se va căsători în curând, spuse Min.

„Veţi da mai întâi prevestirea”, a spus Tuon, „apoi – I 7 J 1 1 – I – *J*! *x x* interpretare, dacă doriţi”.

— Ştiu exact ce înseamnă asta, protestă Min. Fusese aşezată pe un tron mai mic, lângă cel al lui Tuon. Fata era atât de îmbrăcată cu pânză fină şi dantelă, încât ar fi putut confundată cu un şoarece ascuns într-un balot de mătase.

— Uneori, ştiu imediat şi…

— Mai întâi vei da prevestirea, spuse Tuon, tonul ei neschimbat. „Şi te vei referi la mine drept Cel mai Mare. Este o mare onoare că ţi se oferă să vorbeşti direct cu mine. Nu lăsa atitudinea Prinţului Corbilor să demonstreze un model pentru a ta”.

Min tăcu, deşi nu părea înfricoşată. Ea petrecuse prea mult

timp în preajma lui Aes Sedai ca să-l lase pe Tuon să o agreseze. Asta i-a făcut o pauză lui Mat. Avea o bănuială de ce ar fi fost capabilă Tuon, dacă ar fi nemulţumită de Min. O iubea – Light, era destul de sigur că o iubea. Dar şi-a lăsat să se teamă puţin de ea.

Ar trebui să urmărească pentru ca Tuon să nu se hotărască să „educe" Min.

— Prevestirea pentru acest bărbat, spuse Min, stăpânindu-şi tonul cu – se părea – o oarecare dificultate, „este dantelă albă care se întinde într-un iaz. Ştiu că asta va însemna căsătoria lui în viitorul apropiat".

Tuon dădu din cap. Ea îşi mişcă degetele spre Selucia

— Bărbatul despre care discutau era de un Sânge scăzut, nu avea un rang suficient de înalt pentru a vorbi direct cu Tuon. Capul îi era atât de aproape de pământ în timp ce se înclina, încât părea că devenise fascinat de gândaci şi *A* I 1 1 7

Încerca să adune un exemplar.

„Lord Gokhan al Sângelui", a spus Selucia, „va fi mutat în primele linii. Îi este interzis să se căsătorească până la sfârşitul acestui conflict. Prevestirile au spus că va trăi suficient de mult pentru a-şi găsi o soţie şi astfel va fi protejat".

Min s-a strâmbat, apoi a deschis gura, probabil pentru a obiecta că nu a funcţionat aşa. Mat îi atrase privirea şi clătină din cap, iar ea se dădu înapoi.

Tuon l-a adus pe următorul, un tânăr soldat, nu din Sânge. Femeia avea pielea deschisă şi nu avea o faţă rea, deşi Mat nu putea vedea nimic altceva sub acea armură. Armura bărbaţilor şi armura femeilor nu arătau de fapt foarte

diferit, ceea ce i s-a părut păcat. Mat întrebase un armurier Seanchan dacă anumite zone ale pieptarului feminin nu ar trebui să fie subliniate, ca să spunem aşa, iar armurierul se uitase la el de parcă ar fi fost un nesimţit. Uşoare, aceşti oameni nu aveau simţul moralităţii. Un tip trebuia să ştie dacă se lupta cu o femeie pe câmpul de luptă. A fost doar corect.

În timp ce Min îi dădea prevestiri, Mat se aşează pe spate pe scaun, punându-şi ghetele pe masa cu hărţi şi pescuind în buzunar după pipa lui. Soldatul acela *era* destul de frumos, deşi nu putea vedea unele dintre părţile importante. S-ar putea să se potrivească bine cu Talmanes. Tipul acela a petrecut prea puţin timp uitându-se la femei. Era timid în preajma lor, Talmanes era.

Mat ignoră înfăţişarea celor din apropiere în timp ce îşi înclină scaunul pe două picioare, îşi aşează călcâiele pe masă şi îşi împachetează pipa. Seanchan ar putea fi atât de sensibil.

Nu era sigur ce credea despre atâtea femei din Seanchan ca soldate. Mulţi dintre ei păreau ca Birgitte, ceea ce nu ar fi atât de rău. Mat ar prefera să petreacă o seară la tavernă cu ea decât pe jumătate dintre bărbaţii pe care îi cunoştea.

„Vei fi executat”, i-a spus Tuon prin Selucia, vorbind cu soldatul.

Mat aproape că a căzut de pe scaun. A apucat masa din faţa lui, picioarele din faţă ale scaunului trântindu-se de pământ.

pl cvi11 Mm” N1111

„*Ce*? auviui Min. Nu-i

— Ai văzut semnul mistreţului alb, spuse Tuon.

„Nu ştiu sensul!”

— Mistreţul este simbolul unui Handoin, unul dintre rivalii mei din Seanchan, explică Tuon cu răbdare.

„Mistreţul alb este un semn de pericol, poate de trădare. Această femeie lucrează pentru el sau o va face în viitor”.

„Nu poţi să o *execuţi*!”

Tuon clipi o dată, uitându-se drept la Min. Camera părea să cadă în umbră, simţindu-se mai rece. Mat se cutremură. Nu i-a plăcut când Tuon a ajuns aşa. Privirea aceea a ei… părea ca privirea unei alte persoane. O persoană fără compasiune. O statuie avea mai multă viaţă.

În apropiere, Selucia îşi mişcă degetele spre Tuon. Tuon le aruncă o privire, apoi dădu din cap.

„Tu eşti vorbitorul meu de adevăr”, îi spuse ea lui Min, aproape fără tragere de inimă. „Poţi să mă corectezi în public. Vedeţi erori în deciziile mele?”

X T-X „I 7 Uf* p www – i w – 1 i – „NT

— Da, da, a spus Min, fără să piardă nicio bătaie. „Numi foloseşti abilităţile aşa cum ar trebui”.

„Şi eu cum ar trebui?” întrebă Tuon. Soldatul căruia i se condamnase la moarte a continuat să zacă prosternat. Ea nu s-a opus – nu avea un rang care să se poată adresa împărătesei. Era destul de modestă încât să vorbească cu altcineva în prezenta lui Tuon ar fi o încălcare a onoarei.

„Ceea ce *poate* face cineva nu este motiv să-l omoare”, a spus Min. „Nu intenţionez să lipsească de respect, dar dacă veţi ucide oameni din cauza a ceea ce vă spun, nu voi vorbi”.

Poţi fi făcut că verbeQ H”.

„Poţifiiăculsăvoibesli.

— Încearcă, spuse Min încet. Mat a început. Cenuşă sângeroasă, părea la fel de rece ca şi Tuon cu o clipă în urmă. „Să vedem cum te tratează Modelul, împărătească, dacă îl torturi pe purtător de prevestiri”.

În schimb, Tuon a zâmbit. „Te duci la acest fântână. Explică-mi ce vrei, aducător de prevestiri”.

„Îţi voi spune vizionările mele”, a spus Min, „dar de acum înainte, interpretările – fie ale mele, fie cele pe care le citeşti în imagini – trebuie să fie tăcute. Între noi doi ar fi cel mai bine. Ai voie să urmăreşti pe cineva din cauza a ceea ce am spus, dar nu pentru a-l pedepsi – nu decât dacă îl prinzi făcând ceva. Eliberează această femeie”.

— Să fie aşa, spuse Tuon. „Eşti liber”, a spus ea prin Selucia. „Mergeţi în loialitate faţă de Tronul de Cristal. Vei fi supravegheat”.

Femeia s-a înclinat mai jos, apoi s-a retras din cameră, cu capul în jos. Mat prinse un firicel de sudoare care i *r** i – t-x – îi.

r îi rrfotoo o too tio o totot oi lloci oo mi oto o qtotitio cu lueapeopallealeleiei. Deciealluelaoslalu.ie.

— TV. x * 1 7 r-l – 1 K/T* T w 111 11

S-a întors înapoi la Tuon şi Min. Încă se holbau unul la altul. Fără cuţite, dar se simţea ca şi cum cineva ar fi fost înjunghiat. Dacă Min ar învăţa puţin respect. Într-una din aceste zile, va trebui să o tragă de guler de la Seanchan – la un pas în faţa şefului – era sigur de asta.

O poartă a despărţit brusc aerul din partea camerei în care Tuon indicase că ar trebui să meargă. Deodată, lui Mat îi trecu prin minte de ce îşi mutase tronul. Dacă acea *damane* ar fi fost capturată şi forţată să spună unde stătea Tuon, o

Aes Sedai ar fi putut deschide o poartă unde stătea ea, tăind-o în două. Era atât de puţin probabil încât era de ras – un Aes Sedai ar fi putut mai degrabă să zboare decât să omoare pe cineva care nu era Prietenul întunecat – dar Tuon nu şi-a asumat niciun risc.

Poarta s-a deschis pentru a dezvălui Sala Turnului aşezată într-un cort. În spatele lor, Egwene se aşeză pe un scaun mare. Însuşi Scaunul Amyrlin, îşi dădu seama Mat. *Sânge şi cenuşă*... *i-a pus să-l aducă*.

Egwene părea epuizată, deşi făcea o treabă bună ca să-l ascundă. Ceilalţi nu erau mai buni. Aes Sedai fusese încordat la limitele lor. Dacă ar fi soldat, nu ar fi trimis-o niciodată la luptă. Sânge şi cenuşă însângerată – dacă ar fi avut un soldat cu acea aruncare pe piele şi acea privire în ochi, Mat l-ar trimite pe tip să se odihnească la pat pentru o săptămână.

„Suntem curioşi să cunoaştem scopul acestei întâlniri”, *ZZ – f* 7 A z a spus Sacrin calm.

Silviana stătea pe un scaun mai mic lângă Egwene, iar celelalte surori erau organizate de Aiah. Unii lipseau, inclusiv unul dintre Galbeni, după cea mai bună presupunere a lui Mat.

Tuon dădu din cap către Mat. El urma să conducă această întâlnire. Îşi înclină pălăria spre ea, ceea ce i-a câştigat o sprânceană pe jumătate ridicată. Privirea ei periculoasă dispăruse, deşi era încă împărătească.

— Aes Sedai, spuse Mat, ridicându-se şi înclinându-şi pălăria către Sitters. „Tronul de Cristal apreciază că îţi revii în fire şi ne laşi să conducem lupta”.

Ochii Silvianei umflau de parcă cineva tocmai i-ar fi călcat

piciorul. Cu coada ochiului, Mat surprinse un zâmbet pe buzele lui Tuon. Sânge şi cenuşă sângeroasă, ambele femei ar trebui să ştie mai bine decât să-l încurajeze aşa.

— Eşti la fel de elocvent ca întotdeauna, Mat, spuse sec Egwene.

— Mai ai vulpea ta de companie?

— Da, spuse Mat. „S-a ghemuit frumos şi cald”.

— Ai grijă de el, spuse Egwene. „Nu te-aş vedea suferind soarta lui Gareth Bryne”.

„Deci a fost într-adevăr constrângere?” întrebă Mat. Egwene îi trimisese vestea.

— Cât de aproape putem spune, spuse Sacrin. „Nynaeve Sedai poate vedea ţesăturile din mintea cuiva, mi s-a spus, dar memnul dintre noi nu poate.

„Îi avem pe Vindecătorii noştri care se uită la Biyne”, a spus un îndesat Domani Aes Sedai. „Deocamdată, nu putem avea încredere în niciun plan de luptă pe care l-a atins, cel puţin nu până când vom stabili cât timp a stat sub degetul mare al Umbrei”.

Mat dădu din cap. „Asta suna bine. De asemenea, trebuie să ne retragem forţele din vad”.

IIFX OII 1 T 1 * 7 KT 1 * * *11*

„De ce?” întrebă Lelame. „Ne-am stabilizat aici”.

— Nu destul de bine, spuse Mat. „Nu-mi place acest teren şi nu ar trebui să ne luptăm acolo unde nu vrem”.

— Ezit să dau un *centimetru* în plus Umbrei, spuse Sacrin.

„Un ritm renunţat acum ne-ar putea câştiga doi în zori”, a răspuns Mat. Generalul Galgan murmură de acord, iar Mat îşi dădu seama că citase Hawkwing.

Sacrin se încruntă. Ceilalţi păreau să o lase să conducă

întâlnirea. Egwene a rămas în mare parte în afara ei, cu degetele împletite în faţa ei, aşezată în spate.

— Probabil că ar trebui să vă spun, spuse Sacrin, că marele nostru căpitan nu a fost singurul vizat. Davram Bashere şi Lordul Agelmar au încercat, de asemenea, să-şi conducă armatele respective către distrugere. Elayne Sedai s-a descurcat bine în luptă, distrugând o mare forţă de trolloci, dar a reuşit să facă acest lucru doar datorită sosirii Turnului Negru. Borderlanderii au fost zdrobiţi, pierzând aproape două treimi din numărul lor".

Mat simţi un fior. *Două treimi*? Uşoară! Erau printre 1 – 1 7 T-17 T O/7

cele mai bune trupe pe care Lumina le avea. „Lan?"

— Lordul Mandragoran trăieşte, spuse Sacrin.

Ei bine, asta a fost ceva.

— Şi cum rămâne cu armata aia de sus în Blight?

„Lord Ituralde a căzut în luptă", a răspuns Sacrin. „Nimeni nu pare să ştie ce s-a întâmplat cu el".

A 1 1 – i P J" i 1 – *11* → *jr* a

„Acest lucru a fost planificat foarte bine", a spus Mat, răbdând mintea. „Sânge şi cenuşă însângerată. Au încercat să zdrobească toate cele patru fronturi de luptă deodată. Nu-mi pot imagina cât de coordonare ar fi nevoie..."

— După cum am observat, spuse Egwene încet, trebuie să fim foarte atenţi. Ţine-ţi acea vulpe a ta aproape tot I – *1 11* „*f* timpul".

„Ce vrea să facă Elayne?" spuse Mat. „Nu este ea responsabilă?"

„Elayne Sedai u ajută în prezent pe Borderlanders", a spus Sacrin. „Ea ne-a instruit că Shienar este aproape pierdut şi

îi cere lui Asha man să aducă armata Lordului Mandragoran într-un loc sigur. Maine, ea plănuieşte să-şi mute armata prin porţi şi să-i ţină pe Trolloci în Placă”.

Mat clătină din cap. „Trebuie să adoptăm o poziţie unitară”. El a ezitat. „Am putea-o duce prin una dintre aceste porţi? Măcar să o contactezi?” Părea să nu existe o obiecţie bună. În scurt timp, o altă poartă s-a deschis în cort cu Egwene şi Şezătorii. Elayne trecu cu paşi mari, plină de copil, cu ochii practic în flăcări. În spatele ei, Mat zări soldaţii cu ipostaze prăbuşite, străbătând cu greu un câmp întunecat de seară. „Lumină”, a spus Elayne, „Mat, ce vrei?”

— Ţi-ai câştigat bătălia? întrebă Mat.

bia, dar da. Trollocii din Cairhien au fost distruşi. Oraşul este, de asemenea, în siguranţă”.

Mat dădu din cap. „Trebuie să mă retrag din poziţia noastră aici”.

— Bine, spuse Elayne. „Poate că putem combina forţa voastră cu ceea ce a mai rămas din Borderlanders”.

— Vreau să fac mai mult decât atât, Elayne, spuse Mat, făcând un pas înainte. „Acest truc pe care l-a încercat Umbra... a fost inteligent, Elayne. *Al naibii de* inteligent. Suntem însângeraţi şi aproape rupţi. Nu mai avem luxul de a lupta pe mai multe fronturi de luptă”.

Ce atunci?”

— O ultimă repriză, spuse Mat încet. „Toţi, împreună, într-un singur loc unde terenul ne favorizează”.

Elayne s-a liniştit, iar cineva i-a adus un scaun să stea lângă Egwene. Şi-a menţinut postura de regină, dar părul ei dezordonat şi hainele arse în mai multe locuri indicau prin

ce trecuse. Mat simţea mirosul de fum care venea de pe câmpul ei de luptă, unde poarta era încă deschisă.

— Sună disperat, spuse în cele din urmă Elayne.

„Suntem *disperaţi*”, a spus Sacrin.

„Ar trebui să-i întrebăm pe comandanţii noştri”. Elayne a încetat. „Dacă există vreunul în care putem avea încredere că nu vor fi constrânşi”.

— 1 – J 1 1 7 „A /T J1 1 * 1 *

— Există doar unul, spuse Mat sumbru, întâlnindu-i ochii. „Şi el vă spune că am terminat dacă continuăm aşa cum am făcut. Planul anterior a fost unul destul de bun, dar după ceea ce am pierdut astăzi… Elayne, suntem morţi dacă nu alegem un loc în care să stăm, să ne adunăm şi să luptăm.

O ultimă aruncare a zarurilor.

Elayne a stat o vreme. „Unde?” a întrebat ea în cele din urmă.

— Tar Valon? întrebă Gawyn.

— Nu, spuse Mat. „L-ar asedia şi ar merge mai departe. Nu poate fi un oraş în care să fim închişi. Avem nevoie de un teritoriu care să lucreze în favoarea noastră, şi de un pământ care să nu poată hrăni trollocii”.

— Ei bine, un loc în Borderlands ar trebui să funcţioneze pentru asta, spuse Elayne cu o grimasă. „Armata lui Lan a ars aproape fiecare oraş sau câmp pe lângă care au trecut pentru a nega resursele Umbrei”.

— Hărţi, spuse Mat, făcându-i cu mâna. „Cineva să-mi aducă hărţi. Avem nevoie de o locaţie în sudul Shienar sau Arafel. Un loc suficient de aproape încât Umbra să-l considere tentant, un loc în care să ne lupţi pe toţi deodată.

— Mat, a întrebat Elayne. „Nu asta le va oferi ceea ce vor? O şansă de a ne şterge?”

— Da, spuse Mat încet în timp ce Aes Sedai trimitea hărţi. Acestea aveau semne pe ele, notaţii care păreau să fie în mâna generalului Bryne, judecând după ce spuneau. „Trebuie să fim o ţintă tentantă. Trebuie să-i atragem, să le înfruntăm şi fie să-i învingem, fie să fim zdrobiţi”.

O

luptă prelungită ar servi Umbrei. Odată ce destui trolloci ajungeau pe tărâmurile sudice, nu aveau să-i stăpânească. Trebuia să câştige sau să piardă repede.

O ultimă aruncare a zarurilor într-adevăr.

Mat arătă spre o locaţie de pe hărţi, un loc pe care Bryne îl adnotase. Avea o alimentare bună cu apă, o întâlnire frumoasă de dealuri şi râuri. „Acest loc. Merrilor? L-ai folosit ca depozit de aprovizionare?”

Sacrin chicoti încet. „Şi aşa ne întoarcem de unde am început, nu?”

— Are nişte fortificaţii mici, spuse Elayne. „Oamenii au construit o palisadă pe o parte şi am putea-o extinde”.

„Este ceea ce avem nevoie”, a spus Mat, imaginându-şi o bătălie acolo.

Merrilor le-ar pune acolo unde ar putea intra cele două armate mari trolloci, încerca să zdrobească oamenii între ei. Ar fi tentant. Dar terenul ar fi minunat de folosit de Mat.

Da. Ar fi ca bătălia de la Priva Narrows. Dacă ar pune arcaşi de-a lungul acelor stânci – nu, dragoni – şi dacă ar putea să-i acorde Aes Sedai-ului câteva zile de odihnă... Priva se îngustează. Se bănuise să folosească un râu mare pentru a prinde armata hamareană la gura îngustei. Dar în r

1 i i i i i tiiyid oo aninrar r-n ovruHn-i qo iiccqi nocro ol.

timp ce a aiuucat capcana, mul explodat s-a uscat peste el, 1 X – * /\ – + 1 lli – L T X L – A

hamareenii o îndiguiseră de cealaltă parte a îngustei. Au păşit chiar peste albia râului şi s-au îndepărtat. *Este o lecţie pe care nu o voi uita*.

— Va fi bine, spuse Mat, punându-şi mâna pe hartă. „Elayne?”

I 1 1 v * * *F1* – TK *JF* 1

— Să se facă, spuse Elayne.

— Sper că ştii ce faci, Mat.

În timp ce ea vorbea, zarurile au început să so w 1 Xw /Vil» X

prăbuşească în capul lui.

Galad închise ochii lui Trom. Căutase câmpul de luptă de la nord de Cairhien timp de peste o oră pentru a-l găsi. Trom sângerase şi doar câteva colţuri ale mantiei îi erau încă albe. Galad i-a smuls nodurile ofiţerului de pe umăr – uimitor de nemurdar – şi s-a ridicat.

Se simţea obosit până la oase. A pornit înapoi peste câmpul de luptă, trecând pe lângă grămezi de morţi. Veniseră corbii şi corbii; au acoperit peisaiul din spatele lui. Întuneric ondulat, tremurător, care acoperea pământul ca mucegaiul. De la depărtare, părea că pământul ar fi ars, erau atâtea păsări carii.

Ocazional, Galad trecea pe lângă bărbaţi ca el, care cerneau cadavrele după prieteni. Au fost surprinzător de puţini jefuitori – trebuia să-i urmăreşti pe cei de pe câmpul de luptă. Elayne îi surprinsese pe câţiva încercând să se strecoare din Cairhien. Ea ameninţase că le va spânzura.

A devenit mai greu, se gândi Galad, întorcându-se cu greu spre tabără. Cizmele îi simţeau ca plumbul în picioare. *Aia este* bună. În copilărie, luase adesea decizii cu inima. Acum era regină şi a jucat asta. Acum, dacă ar putea să-i îndrepte busola morală. Nu era o persoană rea, dar Galad şi-ar fi dorit ca ea, ca şi alţi monarhi, să poată vedea la fel Ho olot 00 ci ol deci. Arcaşiel.

Începea să accepte că nu. Începea să accepte că era în regulă, atâta timp cât făceau tot posibilul. Orice avea înăuntrul său care îi permitea să vadă lucrurile corecte era în mod evident un dar al Luminii, iar ţinându-i pe alţii să dispreţuiască pentru că nu se născuseră cu ea era greşit. Aşa cum ar fi greşit să ţinem un om de dispreţ pentru că el se născuse cu o singură mână şi, prin urmare, era un spadasin inferior.

Mulţi dintre cei vii pe lângă care a trecut stăteau pe pământ în locurile rare unde nu existau cadavre şi nici sânge. Aceşti oameni nu arătau ca învingătorii unei bătălii, deşi sosirea Asha manului salvase această zi. Trucul cu lava dăduse armatei lui Elayne respiraţia de care avea nevoie pentru a se regrupa şi a ataca.

Acea bătălie fusese rapidă, dar brutală. Trollocn nu sau predat şi nu li s-a permis să se spargă şi să fugă. Aşa că Galad şi ceilalţi luptaseră, sângeraseră şi muriseră de mult, când era evident că vor fi învingători.

Trollocii erau morţi acum. Oamenii rămaşi stăteau şi se uitau la pătura de cadavre, ca şi cum ar fi amorţiţi de perspectiva de a-i căuta pe cei puţini vii printre multele mii XX. X X 7 X

de morţi.

Soarele apus şi norii înecători făceau lumina roşie şi dădeau chipurilor o turnare sângeroasă.

Galad a ajuns în cele din urmă pe dealul lung care marcase împărţirea dintre cele două câmpuri de luptă. A urcat în ea, încet, forţând să se gândească la cât de bine ar fi un pat. Sau un palet pe podea. Sau o piatră plată într-un loc ferit, unde se putea rostogoli în mantie.

Aerul mai proaspăt de pe vârful dealului l-a şocat. Mirosise sânge şi moarte de atât de mult timp, încât acum aerul curat mirosea rău. El clătină din cap, trecând pe lângă graniştii obosiţi care treceau cu greu prin porţi. Asha man se dusese să-i reţină pe trollocii din nord, astfel încât armatele lordului Mandragoran să poată scăpa.

Din câte a auzit Galad, armatele Borderlander erau o fracţiune din ceea ce fuseseră. Trădarea marilor căpitani fusese simţită cel mai profund de Lordul Mandragoran şi oamenii săi. La îmbolnăvit pe Galad, pentru că această bătălie nu a mers uşor pentru el sau pentru oricine altcineva cu Elayne. Fusese îngrozitor – şi, oricât de rău fusese, lupta mersese mai prost pentru cei din graniţă.

Galad îşi ţinea stomacul liniştit cu greu, în vreme ce vederea lui de pe vârful dealului îi făcea să vadă câte păsări cari veniseră la ospăţ. Slujitorii Celui întunecat au căzut, iar slujitorii Celui întunecat s-au săturat.

Îl W… /K 11* w 1 – 11 Z-”1 – 1 – Galad a găsit-o în cele din urmă pe Elayne. Cuvintele ei pasionale, fiind spuse lui Tam al’ Thor şi Arganda, l-au luat prin surprindere.

— Mat are dreptate, spuse ea. „Câmpul Merrilor este un câmp de luptă bun. Uşoară! Mi-aş dori să le oferim oamenilor mai mult timp să se odihnească. Vom avea doar

câteva zile, cel mult o săptămână, până când trollocii să alungă la Merrilor în spatele nostru”. Ea clătină din cap. „Ar fi trebuit să-i vedem pe acei Sharani venind. Când pachetul începe să arate ca şi cum ar fi stivuit împotriva celui întunecat, *bineînţeles* că va adăuga doar câteva cărţi noi în joc”.

Mândria lui Galad îi cerea să rămână în picioare în timp ce o asculta pe Elayne vorbind cu ceilalţi comandanţi. Pentru o dată, însă, mândria lui a pierdut, şi s-a aşezat pe un taburet şi s-a prăbuşit înainte.

— Galad, spuse Elayne, chiar ar trebui să-i permiţi unuia dintre Asha man să-ţi spele oboseala. Insistenta ta de a-i trata ca pe nişte proscrişi este o prostie”.

Galad se îndreptă.

— Nu are nimic de-a face cu Asha man, se răsti el. Prea argumentativ. Era *obosit*. „Această oboseală îmi aminteşte de ceea ce am pierdut astăzi. Este o epuizare pe care trebuie să o îndure oamenii mei şi aşa voi face, ca să nu uit cât de obosiţi sunt şi să-i

— 7 7 1 I 2/ 7 7

Împing prea departe”.

Elayne se încruntă la el. Încetase să-şi mai facă griji că cuvintele lui au iignit-o cu mult timp în urmă. Se părea că nu putea pretinde că o zi era plăcută sau că ceaiul lui era cald fără ca ea să se supăreze cumva.

A d – C r? 1 X w A 1 d – C – Z-\ 1 1

Ar fi fost frumos dacă Aybara nu ar fi fugit. Omul acela era un lider – unul dintre puţinii pe care Galad îi întâlnise vreodată – cu care se putea vorbi de fapt fără să-şi facă g riji că se va supăra. Poate că Cele Două Râuri ar fi un loc un

pentru a se stabili Mantele Albe.

Desigur, între ei a existat *ceva* de o istorie de sânge rău. Ar putea lucra la asta…

Le-am numit Mantele Albe, se gândi el în sinea lui o clipă mai târziu. *În capul meu*, *aşa mă gândeam acum la Copii*. Trecuse mult timp de când nu făcuse asta din întâmplare.

— Maiestatea Voastră, spuse Arganda. Stătea lângă Logain, liderul Asha manului, şi Havien Nurelle, noul comandant al Gărzii înaripate. Talmanes din Banda Mâinii Roşii s-a dus cu câţiva comandanţi din Saldaeans şi din Legiunea Dragonului. Bătrânul Haman din Ogier stătea la pământ la mică distanţă; s-a uitat departe, spre apus, părând ameţit.

„Maiestate”, a continuat Arganda, „îmi dau seama că consideraţi aceasta o mare victorie…”

„Este *o* mare victorie”, a spus Elayne. „Trebuie să-i convingem pe bărbaţi să vadă aşa. Nu în urmă cu opt ore, am presupus că toată armata noastră va fi măcelărită. Am câştigat”.

— Cu un cost de jumătate din trupele noastre, spuse Arganda încet.

„Voi considera asta o victorie”, a insistat Elayne. „Ne aşteptam la o distrugere completă”.

7 x – i-a – „’1 1 – N t 11

— Singurul învingător azi este măcelarul, spuse Nurelle încet. Părea bântuit.

„Nu”, a spus Tam al’ Thor, „are dreptate. Trupele trebuie să înţeleagă ce pierderi au câştigat. Trebuie *să* tratăm asta ca pe o victorie. Trebuie consemnat în acest fel în istorii, iar soldaţii trebuie să fie convinşi să vadă aşa”.

„Este o minciună”, a spus Galad.

— Nu este, spuse al’ Thor. „Am pierdut mulţi prieteni astăzi. Lumină, dar toţi am făcut-o. Concentrarea asupra morţii, însă, este ceea ce Cel întunecat vrea să facem. Te provoc să-mi spui că greşesc. Trebuie să privim şi să vedem Lumină, nu Umbră, altfel vom fi atraşi cu toţii”.

„*Câştigând* aici”, a spus Elayne, subliniind în mod deliberat cuvântul, „ne câştigăm o amânare. Ne putem aduna la Merrilor, să ne adăpostim acolo şi să facem ultima noastră rezistenţă în forţa noastră împotriva Umbrei”.

L

umină, şopti Talmanes. „Vom trece din nou prin asta, nu-i aşa?”

— Da, spuse Elayne fără tragere de inimă.

Galad se uită peste câmpurile morţilor, apoi tremura. „Merrilor va fi mai rău. Lumina ajută-ne… se va înrăutăţi”.

Tabac al Prinţului

Perrin l-a urmărit pe Slayer prin cer.

sărit dintr-un nor agitat, negru argintiu, Slayer o

1 /V *C* 1 – 11 – A A 1 1 – 1

neclară în faţa lui pe cerul carbonizat. Aerul pulsa în ritmul fulgerelor şi vânturile furioase. Miros după miros îl asaltă pe

Perrin, fără nicio logică în spatele lor. Noroi în lacrimă. O plăcintă arzătoare. Gunoiul putrezit. O floare de crin de moarte.

Slayer a aterizat pe nor din fată şi s-a *mişcat*, întorcându-se într-o clipire, cu arcul tras. Săgeata s-a slăbit atât de repede că aerul a crăpat, dar Perrin a reuşit să o lovească cu ciocanul. A aterizat pe acelaşi cap de tunet ca şi Slayer, imaginându-şi că se aflau sub el, iar vaporii norului de furtună au devenit solidi.

Perrin năvăli înainte printr-o ceată gri închisă, stratul superior al norului, şi atacă. S-au ciocnit, Slayer chemând un scut şi o sabie. Ciocanul lui Perrin bătea în ritm împotriva acelui scut, bătând alături de bubuitul tunetului. Un accident la fiecare lovitură.

Slayer se întoarse pentru a fugi, dar Perrin a reuşit să-şi smulgă marginea mantiei. În timp ce Slayer încerca să *se* îndepărteze, Perrin şi-a imaginat că rămân pe loc. El ştia că o vor face. Nu a fost o posibilitate, a *fost*.

Amândoi s-au înfuriat o clipă, apoi s-au întors în nor. Slayer mârâi, apoi îşi duse sabia înapoi, tăindu-şi vârful mantiei şi eliberându-se. Se întoarse spre Perrin, pândind în lateral, cu sabia ţinută în mâinile precaute. Norul tremura sub ei, iar un fulger fantomă aprinse vaporii cetosi de la picioarele lor.

„Devii din ce în ce mai enervant, pui de lup”, a spus Slayer.

„Nu te-ai luptat niciodată cu un lup care să te poată contracara”, a spus Perrin. „I-ai ucis de departe. Măcelul a fost uşor. Acum ai încercat să vânezi o pradă care are dinţi, Slayer.

Slayer pufni. „Eşti ca un băiat cu sabia tatălui său.

Periculoasă, dar complet inconştientă de ce sau cum să-ţi foloseşti armele”.

— Y Vom vedea cine… începu Perrin, dar Slayer se aruncă, cu sabia scoasă. Perrin s-a pregătit, imaginându-şi sabia devenind plictisitoare, aerul devenind gros pentru a-l încetini, pielea lui întorcându-se suficient de tare pentru a J x 1 J x întoarce arma deoparte.

O

secundă mai târziu, Perrin se trezi răsturnând prin aer.

Prost! el a crezut. Se concentrase atât de mult pe atac, încât nu fusese pregătit când Slayer şi-a schimbat poziţia. Perrin a trecut prin norul huruit, izbucnind în cerul de dedesubt, vântul trăgându-i de haine. Se pregăti, aşteptând ca grindina de săgeţi să-l urmeze în jos din nor. Slayer ar. *1*. J. J L/

j d 1 – 1 – 1

putea fi atât de previzibil…

Nu au venit săgeţi. Perrin a căzut câteva clipe, apoi a înaurat şi s-a răsucit şi a văzut o furtună de săgeţi trăgând din pământ de dedesubt. S – a *schimbat* cu câteva secunde înainte ca ei să treacă prin locul unde fusese el.

Perrin apăru în aer la o sută de picioare în lateral, încă căzând. Nu s-a obosit să încetinească; a lovit pământul, sporindu-şi forţa corpului pentru a face faţă socului loviturii. Pământul a crăpat. Un inel de praf a suflat din el.

Furtuna a fost mult mai rea decât fusese. Pământul de aici – erau în sud, undeva, cu tufişuri copleşite şi viţă de vie încâlcită care creşteau pe marginile copacilor – era ciupit şi sfâşiat. Fulgerele izbucneau în mod repetat, atât de des încât cu greu putea număra până la trei fără să vadă un

fulger.

Nu a fost ploaie, dar peisajul s-a prăbuşit. Dealuri întregi s-ar dezintegra brusc. Cel din stânga lui Perrin s-a dizolvat ca o grămadă enormă de praf, o dâră de pământ şi nisip care se scurgea în vânt.

Perrin a sărit prin cerul încărcat de moloz, vânându-l pe Slayer. Oare bărbatul se mutase înapoi la *Shayol* Ghul? Nu. Încă două săgeţi au străpuns cerul, îndreptându-se spre Perrin. Slayer era foarte bun să-i facă să ignore vântul.

Perrin dădu săgeţile la o parte şi se aruncă în direcţia lui Slayer. L-a zărit pe bărbat pe un vârf de stâncă, pământul prăbuşindu-se de fiecare parte a lui şi bicmmduse în aer.

Perrin coborî cu ciocanul legănând. Slayer să îndepărtat, desigur, şi ciocanul a lovit piatra cu un sunet ca un tunet. Mârâi Perrin. Slayer a fost prea rapid!

Perrin a fost şi el rapid. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei avea să alunece. O alunecare ar fi de ajuns.

Îl zări pe Slayer îndepărtându-se şi îl urmă. Când Perrin a sărit de pe următorul vârf de deal, pietrele s-au spulberat în spatele lui, ridicându-se în vânt. Modelul slăbea. Dincolo de asta, voinţa lui era mult mai puternică acum că era aici în carne şi oase. Nu mai trebuia să-şi facă griji că va intra prea puternic în vis şi că se va pierde pe sine. Intră în ea cât de puternic putea.

Şi aşa, când Perrin se mişcă, peisajul se cutremură în jurul lui. Următorul salt ia arătat marea înainte. Călătoriseră mult mai departe spre sud decât îşi dăduse seama Perrin. Erau în Illian? Rupere?

Slayer a lovit plaja, unde apa s-a izbit de stânci; nisipul – dacă ar fi fost vreunul – fusese aruncat în aer. Pământul

părea să se întoarcă la o stare primordială, iarba smulsă, solul erodat, lăsând doar piatră şi valuri.

Perrin a aterizat lângă Slayer. Pentru o dată, nu a existat nicio *schimbare*. Ambii bărbaţi erau intenţionaţi să lupte, cu leagănele de ciocan şi sabie. Metalul zgâi de metal.

Perrin aproape că a lovit, ciocanul lui atingând hainele lui Slayer. A auzit un blestem, dar în clipa următoare, Slayer se îndrepta de la eschiva cu un topor mare în mână. Perrin s-a pregătit şi a luat-o pe o parte, întărindu-şi pielea.

Toporul nu a scos sânge, nu cu Perrin strâns aşa cum era, dar a *purtat* o cantitate uriaşă de forţă în spate. Lovitura l-a aruncat pe Perrin peste mare.

Slayer a apărut deasupra lui o secundă mai târziu, aruncându-se în jos cu acel secure. Perrin îl prinse de ciocanul său în timp ce cădea, dar forţa loviturii l-a aruncat în jos, spre ocean.

A poruncit apei să se retragă. S-a repezit, învârtindu-se şi clocotind, ca urmărit de un vânt puternic. Perrin s-a îndreptat în timp ce cădea, aterizând şi crăpând fundul stâncos încă umed al golfului. Apa de mare se ridica înalt de fiecare parte a lui, un perete circular înalt de vreo treizeci de picioare.

Z-7 1 7 – A – w – I.

— I A pă – I – Slayer s-a prăbuşit în apropiere. Bărbatul gâfâia din cauza efortului luptei lor. Bun. Oboseala proprie a lui Perrin s-a manifestat ca o arsură profundă în muşchii lui.

— Mă bucur că ai fost acolo, spuse Slayer, ridicându-şi sabia la umăr, scutul dispărând. „Am sperat atât de mult că, când am părut să-l ucid pe Dragon, tu vei interveni”.

„Ce eşti, Luc?” întrebă Perrin, precaut, *deplasându-se* într-

o parte, ţinându-se vizavi de Slayer în cercul de piatră cu ziduri de mare. „Ce eşti cu adevărat?”

Slayer s-a aruncat într-o parte, vorbind – Perrin ştia – pentru a-şi adormi prada.

— L-am văzut, ştii, spuse Slayer încet. „Cel întunecat, Marele Lord, aşa cum l-ar numi unii. Ambii termeni sunt grosolane, aproape jignitoare, subestimaţii”.

„Chiar crezi că te va răsplăti?” scuipă Perrin. „Cum poţi să nu realizezi că odată ce ai făcut ceea ce doreşte de la tine, te va renunţa, deoarece are atât de multe?”

Slayer a râs. „I-a aruncat pe Părăsiţi, când au eşuat şi ost închişi împreună cu el în Bore? El ar fi putut să-i măcelească pe toţi şi să le ţină sufletele în chinul veşnic. A făcut el?”

Perrin nu răspunse.

„The Dark One nu aruncă instrumente utile”, a spus Slayer. „Eşuează-l şi poate cere o pedeapsă, dar nu o aruncă niciodată. Este ca o nevastă bună, cu ghemurile ei de fire încâlcite şi ceainicele sparte ascunse în fundul coşurilor, aşteptând momentul potrivit pentru a le readuce la utilitate. Acolo te înşeli, Aybara. Un simplu om ar putea ucide o unealtă care reuşește, temându-se că unealta îl va ameninţa. Nu aceasta este calea Celui întunecat. El mă *va* răsplăti”.

Perrin deschise gura să răspundă, iar Slayer *se mişca* chiar în faţa lui pentru a ataca, crezându-l distras. Perrin a dispărut şi Slayer a lovit doar aerul. Bărbatul se învârti, sabia despicând aerul, dar Perrin se *mutase* pe partea opusă. Mici creaturi marine cu multe braţe ondulate lângă picioarele lui, confuze de lipsa bruscă de apă. Ceva mare şi întunecat a înotat prin apa întunecată din spatele lui Slayer.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare, spuse Perrin. „Ce *eşti*?”

„Sunt îndrăzneţ”, a spus Slayer, înaintând cu paşi mari. „Şi m-am săturat să-mi fie frică. În această viaţă, există prădători şi există pradă. Adesea, prădătorii înşiși devin hrană pentru altcineva. Singura modalitate de a supravieţui este să treci în sus, să devii vânătorul”.

„De aceea omori lupi?”

Slayer a zâmbit un zâmbet periculos, cu faţa în umbră. Cu norii de furtună deasupra şi pereţii înalţi de apă, aici era întunecat în partea de jos – deşi lumina ciudată a visului lupului străpungea acest loc, chiar dacă într-un mod O X X I – z z stins.

— Lupii şi bărbaţii sunt cei mai buni vânători din această lume, spuse Slayer încet. „Omoară-i şi te înalţi deasupra lor. Nu toţi am avut *privilegiul* de a creşte într-o casă confortabilă, cu o vatră caldă şi fraţi care râd”.

Perrin şi Slayer s-au rotuniit unul pe celălalt, umbrele amestecându-se, fulgere deasupra strălucind prin apă.

„Dacă mi-ai cunoaşte viaţa”, a spus Slayer, „ai urla. Deznădejdea, agonia… Curând mi-am găsit drumul. Puterea mea. În acest loc, sunt un rege”.

A sărit prin spaţiu, cu forma neclară. Perrin s-a pregătit să leagăn, dar Slayer nu şi-a scos sabia. S-a izbit de Perrin, aruncându-i pe amândoi în zidul de apă. Marea se agita şi în îiitiil Iot clocobeainjuiulloi.

Întuneric. Perrin a creat lumină, făcând cumva să strălucească pietrele de la picioarele sale. Slayer îşi ţinea mantia cu o mană şi se legăna spre el în apa întunecată, cu sabia trăgând bule, dar mişcându-se la fel de repede ca în

aer. Strigă Perrin, cu bule ieşind din gură. A încercat să blocheze, dar braţele i s-au mişcat letargic.

În acel moment îngheţat, Perrin a încercat să-şi imagineze că apa nu-l împiedică, dar mintea lui a respins acefgand. Nu a fost firesc. Nu putea fi.

În disperare, sabia lui Slayer aproape suficient de aproape încât să muşte, Perrin a îngheţat apa solidă din jurul lor. Făcând asta aproape l-a zdrobit, dar l-a ţinut pe

XX z – *t*. X

Slayer nemişcat pentru un moment precar, în timp ce Perrin se orienta. Şi-a făcut să dispară mantia ca să nu-l ia pe Slayer cu el, apoi *să* îndepărtat.

X T’l U l L 1 – X A 1 1 A 11

Perrin a aterizat pe plaja stâncoasă de lângă un deal abrupt, care era pe jumătate rupt de puterea mării. A căzut pe mâini şi în genunchi, gâfâind. Din barbă îi curgea apă. Mintea lui simţea… amorţit. A avut probleme în a gândi apa departe de el pentru a se usuca.

Ce se întâmpla? gândi el tremurând. În jurul lui, furtuna năvăli, scoarţa smulgand din trunchiurile copacilor, cu membrele deja dezbrăcate. El chiar aşa era… obosit. Epuizat. Cât timp trecuse de când a dormit? Trecuseră săptămâni în lumea reală, dar de fapt nu puteau să fie săptămâni aici, nu-i aşa? Aceasta

Marea a fiert, zvâcnind. Perrin se întoarse. Îşi păstrase ciocanul, cumva, şi l-a ridicat pentru a-l înfrunta pe Slayer.

Apele au continuat să se mişte, dar nu a venit nimic din ele. Deodată, în spatele lui, dealul s-a despărţit în jumătate. Perrin simţi că ceva greu îl loveşte în umăr, ca un pumn. Căzu în genunchi, răsucindu-se pentru a vedea dealul rupt

în două, Slayer stand de cealaltă parte, impmgand o altă săgeată în arc.

Perrin s-a *mişcat*, disperat, durerea aprinzându-i cu A. A 1 J 7 1 * J X X

Întârziere pe lateral şi peste corp.

„Tot ce spun este că se duc bătălii”, a spus Mandevwin, „şi noi nu suntem acolo”.

„Bătăliile sunt întotdeauna purtate *undeva*”, a răspuns Vanin, sprimându-se cu spatele de peretele din afara unui depozit din Tar Valon. Faile îi asculta cu jumătate de ureche. „Ne-am luptat cu partea noastră de ei. Tot ceea *ce* spun este că sunt încântat să o evit pe aceasta”.

„Oamenii mor”, a spus Mandevwin, dezaprobator. „Aceasta nu este doar o bătălie, Vanin. Este Tarmon Gai don însuşi!”

VW. – I v…

„Ceea ce înseamnă că nimeni nu ne plăteşte”, a spus Vanin.

Mandevwin a pufnit: „Plătesc… pentru a lupta Ultima Bătălie… ticălos! Această bătălie înseamnă viaţa însăşi”.

Faile zâmbi în timp ce se uită peste registrele de aprovizionare. Cei doi Redarms stăteau în braţe lângă uşă, în timp ce servitorii purtând Flacăra lui Tar Valon încărcau rulota lui Faile. În spatele lor, Turnul Alb se ridica deasupra oraşului.

La început, fusese enervată de bătaie de joc, dar felul în care Vanin îl bătuse pe celălalt bărbat îi amintea de Gilber, unul dintre stăpânii tatălui ei din Saldaea.

— Acum, Mandevwin, spuse Vanin, nu pari deloc ca un mercenar! Dacă Lordul Mat te-ar auzi?

— Lordul Mat va lupta, spuse Mandevwin.

— Când trebuie, spuse Vanin. „Nu *trebuie*. Uite, aceste provizii sunt importante, nu? Şi cineva trebuie să le păzească, nu? Iată-ne”.

„Nu văd de ce această slujbă ne cere. Ar trebui să-l ajut pe Talmanes să conducă trupa, iar voi, ar trebui să-l păziţi pe Lord Mat…”

Faile aproape că auzea sfârşitul acelui rând, cel la care se gândeau cu toţii. *Ar trebui să-l păzeşti pe Lord Mat de J.J.J.*

acei Seanchan.

Soldaţii luaseră în pace dispariţia lui Mat, apoi reapariţia lui cu Seanchan. Aparent, se aşteptau la acest tip de comportament de la „Lord” Matrim Cauthon. Faile avea o echipă de cincizeci dintre cei mai buni ai trupei, inclusiv căpitanul Mandevwin, locotenentul Sandip şi câţiva Redarms, care au venit foarte recomandaţi de Talmanes. Niciunul dintre ei nu-şi cunoştea adevăratul scop în a păzi Cornul lui Valere.

Ar fi adus de zece ori acest număr dacă ar fi putut. Aşa cum era, cincizeci era destul de suspect. Aceşti cincizeci erau cei mai buni ai trupei, unii au fost scoşi din poziţii de comandă. Ar trebui să facă.

Nu mergem departe, gândi Faile, verificând următoarea pagină a registrelor. Trebuia să arate de parcă ar fi îngrijorată de provizii. *De ce sunt atât de îngrijorat*?

Nu mai trebuia decât să ducă Cornul la Câmpul – \ < – 1 w /k z îi t-l i

Merrilor, acum că în sfârşit apăruse Cauthon. Ea conducea deja trei rulote din alte locaţii folosind aceleaşi paznici, aşa că slujba ei actuală nu ar fi deloc suspectă.

Ea alesese trupa foarte deliberat. În ochii celor mai mulţi, ei erau doar mercenari, deci cele mai puţin importante – şi cele mai puţin demne de încredere – trupe din armată. Cu toate acestea, pentru toate plângerile ei despre Mat – s-ar putea să nu-l cunoască bine, dar felul în care Perrin vorbea despre el era suficient – el a inspirat loialitate în oamenii săi. Bărbaţii care şi-au găsit drumul spre Cauthon erau ca el. Au încercat să se ascundă de datorie şi au preferat jocurile de noroc şi băutura decât să facă orice lucru util, dar într-un pic s-ar lupta fiecare ca zece bărbaţi.

La Merrilor, Cauthon ar avea motiveintemeiate să-l verifice pe Mandevwin şi pe oamenii lui. În acel moment, Faile putea să-i dea Cornul. Desigur, avea şi câţiva membri ai lui *Cha Faile* cu ea ca gardieni. Îşi dorea nişte oameni pe care ştia sigur în care putea avea încredere.

În apropiere, Laras – stăpâna puternică a bucătăriilor de la Tar Valon – a ieşit din depozit, dând din deget mai multe dintre fetele care servesc. Femeia s-a dus la Faile, urmată de un tânăr slăbănog şi şchiopătat, care purta un cufăr bătut.

— Ceva pentru tine, doamna mea. Laras făcu semn către portbagaj. Amyrlin însăşi l-a adăugat la transportul tău ca o idee ulterioară. Ceva despre o prietenă de-a ei, de acasă?

— Este tabacul lui Matrim Cauthon, spuse Faile cu o grimasă. „Când a descoperit că Amyrlin-ul mai avea un magazin de frunze Two Rivers, a insistat să-l cumpere”.

„Tabac, într-un moment ca acesta”. Laras clătină din cap, ştergându-şi degetele pe sorţ. „Îmi amintesc de băiatul acela. Am cunoscut un tânăr sau doi în zilele mele ca el, mereu furişându-se prin bucătărie ca un vagabond care

vrea resturi. Cineva ar trebui să găsească ceva util pentru el de făcut”.

— Lucrăm la asta, spuse Faile în timp ce servitorul lui Laras punea portbagajul în căruţa lui Faile. Ea tresări când el l-a lăsat să cadă, apoi şi-a făcut praful de pe mâini.

Laras dădu din cap, întorcându-se înapoi în depozitul ei. Faile şi-a sprijinit degetele pe piept. Filosofii au susţinut că Modelul nu avea simţul umorului. Modelul şi Roata *au fost pur şi simplu*, nu le-a păsat, nu au luat parte. Cu toate acestea, Faile nu s-a putut abţine să se gândească că undeva, Creatorul n zâmbi. Plecase de acasă cu capul plin de vise arogante, un copil gândindu-se într-o mare căutare pentru a găsi Cornul.

Viaţa îi doborâse pe cei de sub ea, lăsând-o să se ridice. Ea a crescut, începuse să se gândească la ceea ce era cu adevărat important. Şi acum… acum Modelul, cu o indiferenţă aproape întâmplătoare, îi aruncă Cornul lui Valere în poală.

Ea şi-a îndepărtat mâna şi a refuzat să deschidă cufărul. Avea cheia, care i-a fost livrată separat, şi avea *să* verifice dacă Cornul era într-adevăr în piept. Nu acum. Nu până când nu a fost singură şi în mod rezonabil sigură că era în siguranţă.

S

nrc-i în qi qi5 cnmi nir tio nionr auicalincăiulă SISI asUXili XXILU – icioaxeleueuieUL.

— Încă nu-mi place, spunea Mandevwin lângă depozit.

„Nu-ţi place *nimic*”. Spuse Vanin. „Uite, munca pe care o facem este importantă. Soldaţii trebuie să mănânce”.

— Presupun că este adevărat, spuse Mandevwin.

„Este!” a adăugat o voce nouă. Harnan, un alt Redarm, li să alăturat. Niciunul dintre cei trei, observă Faile, nu a sărit să-i ajute pe servitori să încarce rulota. „Mâncatul este minunat”, a spus Harnan.

— Şi dacă există un expert în acest subiect, Vanin, cu siguranţă tu eşti.

Harnan era un bărbat robust, cu o faţă largă şi un şoim tatuat pe obraz. Talmanes a jurat pe bărbat, numându-l un supravieţuitor veteran atât al „Macelului în şase etaje”, cât şi al lui Hinderstap, oricare ar fi acestea.

— Acum, asta mă răneşte, Harnan, spuse Vanin din spate. „Asta mă răneşte grav”.

— Mă îndoiesc, spuse Harnan râzând. „Pentru a te răni grav, un atac ar trebui mai întâi să pătrundă prin grăsime pentru a ajunge la muşchi. Nu sunt sigur că săbiile Trolloc sunt suficient de lungi pentru asta!”

K >T 1 * * l l l * 1 i-i – 1 i

Mandevwin a râs şi toţi trei au plecat. Faile a trecut peste ultimele pagini ale registrului, apoi a început să coboare, să-l cheme pe Setalle Anan. Femeia acţionase ca asistentă pentru aceste curse de rulotă. În timp ce cobora însă, Faile a observat că nu toţi cei trei membri ai trupei se mutaseră. Doar doi dintre ei au avut. Portly Vanin încă stătea acolo în spate. Ea l-a văzut şi a făcut o pauză.

Vanin se îndreptă imediat spre unii dintre ceilalţi soldaţi. O fi urmărit-o?

„Eşuează! Eşuează! Aravine spune că a terminat de verificat manifestele pentru tine. Putem merge, Faile”.

Z-X1 w J – x „’11 L 1 – T-1!

Olver se năpusti cu nerăbdare pe scaunul vagonului. El

insistase să se alăture caravanei, iar membrii Trupei o convinseseră să-i permită. Până şi Setalle sugerase că ar fi înţelept să-l aducă. Aparent, s-au îngrijorat că Olver îşi va găsi cumva drumul spre luptă dacă nu era în mod constant sub supravegherea lor. Faile îl pusese fără tragere de inimă să facă comisioane.

— În regulă, atunci, spuse Faile, urcând înapoi în căruţă.

— Presupun că putem pleca.

Vagoanele s-au pus greu în mişcare. Şi-a petrecut toată călătoria în afara oraşului încercând să nu se uite la cufăr.

Ea a încercat să-şi distragă atenţia de la a se gândi la asta, dar asta doar i-a adus mintea la o altă preocupare presantă. Perrin. Îl văzuse doar pentru scurt timp în timpul unei curse de aprovizionare către Andor. O avertizase că ar putea avea o altă datorie, dar fusese reticent să-i spună despre asta.

Acum dispăruse. Îl pusese pe Tam administrator în locul lui, luase o poartă către Shayol Ghul şi dispăruse. Îi întrebase pe cei care fuseseră acolo, dar nimeni nu-l văzuse de la conversaţia lui cu Rand.

Totul ar fi bine cu el, nu-i aşa? Era fiica unui soldat şi sotia unui soldat; ştia să nu-şi facă prea multe griji. Dar o persoană nu se putea abţine să nu se îngrijoreze puţin. Perrin fusese cel care o sugerase drept păstrătoarea Cornului.

Ea se întrebă, cu stăpânire, dacă a făcut-o pentru a o ţine departe de câmpul de luptă. Nu i-ar fi deranjat îngrozitor dacă ar fi făcut asta, deşi nu i-ar fi spus niciodată asta. De fapt, odată ce toate acestea au fost spuse şi făcute, ea va insinua că este jignită şi va vedea cum reacţiona el. Trebuia să ştie că ea nu avea să stea pe spate şi să fie laşată, chiar

dacă numele ei adevărat sugera altfel.

Faile şi-a tras căruţa, care era prima din rulotă, pe Podul Jualdhe, din Tar Valon. Pe la jumătatea drumului, podul tremura. Caii au călcat în picioare şi au aruncat din cap în timp ce Faile le-a încetinit şi a aruncat o privire peste umăr. Vederea clădirilor legănate din Tar Valon i-a dovedit că tremurul nu a fost doar podul, ci un cutremur.

Ceilalţi cai dansau şi scâncăiau, iar căruţele tremurând 1 w w 7 7 7

zdrăngăneau.

— Trebuie să plecăm de pe pod, Lady Faile! a plâns Olver.

— Podul este mult prea lung pentru ca noi să ajungem pe cealaltă parte înainte de a se termina, spuse Faile calm. Mai suferise cutremur în Saldaea. „Am fi mai mult în pericol de a ne răni singuri în luptă decât vom fi aici. Acest pod este lucrare Ogier. Probabil că suntem mai în siguranţă

— 1 X2 A. 1*17/ 7

aici decât am fi pe un teren solid”.

Într-adevăr, cutremurul a trecut fără ca o piatră să fie slăbită de pe pod. Faile şi-a pus caii sub control şi a pornit din nou înainte. Dacă Lumina doreşte, paguba adusă oraşului nu a fost prea gravă. Ea nu ştia dacă cutremure sunt comune aici. Cu Dragonmount în apropiere, ar exista cel puţin zgomote ocazionale, nu-i aşa?

Totuşi, cutremurul a îngrijorat-o. Oamenii vorbeau despre pământul devenind instabil, gemetele pământului ajungând să se potrivească cu spargerea cerului de fulgere şi tunete. Auzise mai multe relatări despre crăpăturile de pânză de păianjen care apăreau în stânci, negru pur, de parcă s-ar fi extins în eternitatea însăşi.

Odată ce restul caravanei a părăsit oraşul, Faile şi-a tras vagoanele lângă nişte trupe de mercenari care îşi aşteptau rândul la un Aes Sedai for Traveling. Faile nu-şi putea permite să insiste asupra preferinţei; trebuia să evite atenţia. Aşa că, oricât de nervoasă era, ea s-a aşezat să aştepte.

Caravana ei a fost ultima la rând pentru acea zi. În cele din urmă, Aravine s-a apropiat de căruţa lui Faile, iar Olver s-a îndreptat spre ea pentru a-i face loc. Ea l-a bătut pe cap. Multe femei i-au răspuns în acest fel lui Olver, iar el *părea* atât de nevinovat de cele mai multe ori. Faile nu era convins; ea îşi miji ochii spre Olver în timp ce acesta se ghemuia lângă Aravine. Mat părea să fi avut o influenţă puternică asupra copilului.

— Sunt mulţumit de acest transport, doamnă, spuse Aravine. „Cu această pânză, ar trebui să avem suficient material pentru a pune corturi deasupra capetelor majorităţii bărbaţilor din armată. Încă *vom* avea nevoie de piele. Ştim că regina Elayne şi-a defilat din greu oamenii şi vom primi cereri pentru cizme noi. Faile dădu din cap absent. O poartă în faţă se deschidea spre Merrilor, iar ea vedea armatele care se adunau încă. În ultimele două zile, şchiopătaseră încet înapoi pentru a-şi linge rănile. Trei fronturi de luptă, trei dezastre de diferite grade. Uşoară. Sosirea şarenilor a fost devastatoare, la fel ca şi trădările marilor căpitani, inclusiv propriul tată al lui Faile. Armatele Luminii pierduseră cu mult peste o treime din forţele lor.

T’l Z – f7V 1 TK J „1 – 11” J7 * 1 1.

Pe Câmpul Merrilor, comandanţii au deliberat şi soldaţii lor au reparat armuri şi arme, aşteptând ce avea să vină. O

poziţie finală.

„... va avea nevoie şi de ceva mai multă carne”, a spus Aravine. „Ar trebui să sugerăm câteva excursii rapide de vânătoare folosind gateway-uri în următoarele zile pentru a vedea ce putem găsi”.

Faile dădu din cap. A fost o mângâiere să-l ai pe Aravine. Deşi Faile încă a analizat rapoartele şi a vizitat îngrijitorii, atenţia atentă a lui Aravine a făcut treaba mult mai uşoară, ca un bun sergent care se asigurase că oamenii lui erau în formă înainte de o inspecţie.

A i – 1 Tk I 7 – 1 i – li

— Aravine, spuse Faile. „Nu aţi luat niciodată una i – i. – i i r* – i – i – dintre porţile de acces pentru a vă verifica familia din Amadicia”.

„Nu mai este nimic pentru mine acolo, doamna mea”.

Aravine a refuzat cu încăpăţânare să recunoască că r* zi i jw i în – i îi – i fusese o nobilă înainte de a fi luată de Shaido. Ei bine, cel puţin ea nu s-a comportat ca unii dintre foştii *gai shain*, docili şi supuşi. Dacă Aravine era hotărâtă să-şi lase trecutul în urmă, atunci Faile i-ar oferi bucuros şansa. Era cel puţin datorie femeii.

În timp ce vorbeau, Olver a coborât să meargă de vorbă cu câţiva dintre „unchii” săi printre Redarms. Faile aruncă o privire în lateral, în timp ce Vanin trecea cu doi dintre ceilalţi cercetăşi ai trupei. Le-a vorbit iovial.

greşit acea privire a lui, îşi spuse Faile. *Nu e nimic suspect la bărbat*; *eşti doar săritor din cauza Cornului*.

Totuşi, când Harnan a venit să o întrebe dacă are nevoie de ceva – un membru al trupei făcea asta la fiecare jumătate de oră – l-a întrebat despre Vanin.

J 1 *T* – O *J*! TT 1 – T T * *

„Vanm?” spuse Harnan călare. „Bine om. Uneori, îţi poate rupe urechea, doamnă, dar nu lăsa asta să te acru. El este cel mai bun cercetaş al nostru”.

„Nu îmi pot imagina cum”, a spus ea. „Adică nu se poate mişca repede sau liniştit cu acest volum, nu-i aşa?”

— Te-ar surprinde, Lady, spuse Harnan râzând. „Îmi place să-l pun în coastă, dar el este într-adevăr priceput”.

„A prezentat vreodată probleme disciplinare?” întrebă Faile, încercând să-şi aleagă cuvintele. „Luptă? Ridicaţi 1 – 1 – 1 71 I 1” „l J – 7

lucruri din corturile altor bărbaţi?

17 – TT Îl* 7 A i – 1 1

„Vanin?” Harnan râse. „Îţi va împrumuta coniacul dacă l laşi, apoi va întoarce balonul aproape gol. Şi adevărul să fie spus, s-ar putea să fi avut un pic de hoţ în trecut, dar nu l-am cunoscut niciodată să lupte. Este un om bun. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el”.

Un hoţ în trecutul lui? Harnan, totuşi, părea că nu voia să mai vorbească despre asta. „Mulţumesc”, a spus ea, dar a rămas îngrijorată.

Harnan şi-a ridicat o mană la cap într-un fel de salut, apoi a plecat. Au mai trecut trei ore până când un Aes Sedai a venit să le proceseze. Berisha se plimba, dând caravanei o inspecţie critică. Era dură de trăsături şi slabă de silueta. Ceilalţi Aes Sedai care lucrau pe terenul de călătorie se întorseseră deja la Tar Valon până în acest moment, iar soarele cobora spre orizont.

„L 1 X 1 – j. /Kw

— Caravana cu produse alimentare şi pânză, spuse

Berisha, examinând registrul lui Faile. „Legat spre Câmpul Merrilor. Le-am trimis astăzi şapte rulote până acum. De ce altul? Bănuiesc că refugiaţii din Caemlyn ar putea folosi asta la fel de mult”.

„Câmpul Merrilor va fi în curând un loc de mare luptă”, a spus Faile, ţinându-şi cumpătul cu greu. Lui Aes Sedai nu-i plăcea să fie furişat. „Mă îndoiesc că o putem supraalimenta”.

Berisha adulmecă. „Eu zic că este prea mult”. Femeia părea cronic nemulţumită, parcă supărată că a fost lăsată în afara luptei.

„Amyrlinul nu este de acord cu tine”, a răspuns Faile. „O poartă de acces, te rog. Ora se întârzie”. *Şi dacă vrei să vorbim despre o risipă*, *de ce să nu te gândeşti cum m-ai făcut să mărşăluiesc până la ieşire din oraş și să aştept*, *în loc să mă trimiţi direct de la Turnul Alb*?

Sala Turnului dorea un singur teren de călătorie pentru mişcări mari de trupe sau de aprovizionare pentru a păstra un control mai bun asupra cine a intrat şi a părăsit Tar Valon. Faile nu i-a putut învinovăţi pentru precauţie, chiar dacă uneori era frustrant.

Birocraţia era birocraţie, iar Berisha a adoptat în cele din urmă o privire de concentrare în pregătirea pentru realizarea unei porţi. Înainte ca ea să poată ţese poarta, însă, pământul a început să bubuie.

Nu din nou, gândi Faile oftând. Ei bine, au fost de obicei cutremure mai mici după o…

O

serie de vârfuri ascuţite de cristal negre au despărţit pământul din apropiere, ridicându-se în sus la vreo trei sau

cincisprezece picioare. Unul a înălţat un cal Redarms, împroşcând sânge în aer în timp ce vârful trecea direct atât prin nara, cât şi prin om.

X T” > l „l *I JJ* JTT 1 – *

„Bulă de rău!” a sunat Harnan din apropiere.

Alte vârfuri cristaline – unele subţiri ca o suliţa, altele late ca o persoană – au rupt pământul. Faile a încercat frenetic să-şi controleze caii. Au dansat în lateral, învârtindu-i căruciorul, aproape că îl răsturnează în timp ce ea trăgea de hăţuri.

În jurul ei domnea nebunia. Târpn au lovit pământul în grupuri, fiecare ascuţit ca un brici. Un vagon s-a spart în timp ce cristalele i-au distrus partea stângă. Alimente vărsate pe iarba moartă. Unii cai s-au sălbatic şi alte căruţe s-au răsturnat. Picurile de cristal au continuat să se ridice, apărând peste tot câmpul gol. Din satul din apropiere s-au ridicat strigăte de la capătul podului din Tar Valon.

„Poarta de acces!” ţipă Faile, încă luptându-se cu caii ei. „*Fă-o*!”

Berisha sări înapoi în timp ce vârfurile ieşeau din pământ lângă picioarele ei. Ea le aruncă o privire palidă şi abia atunci Faile îşi dădu seama că ceva se *mişcă* în interiorul cristalelor umbre. Părea un fum.

Un vârf de cristal a apărut prin piciorul lui Berisha. Ea strigă, îngenunchind, exact când o linie de lumină despica aerul. Mulţumesc Luminii, femeia şi-a ţinut ţesătura şi, cu ceea ce părea o încetinire glaciară, linia de lumină s-a rotit şi a deschis o gaură suficient de mare pentru un vagon.

„Prin poarta de acces!” strigă Faile, dar vocea i se pierdu în zarva. Cristale au izbucnit din pământ foarte aproape de

stânga ei, aruncându-i pământ pe faţă. Caii ei au dansat, apoi au început să galopeze. În loc să riste pierderea completă a controlului, Faile i-a îndreptat spre poartă. Cu toate acestea, chiar înainte de a trece prin ea, ea i-a tras la o oprire.

„Poarta de acces!” strigă ea la ceilalţi. Din nou vocea i se pierdu. Din fericire, Redarms au preluat apelul, mergând pe linia dezordonată, apucând frâiele cailor şi îndreptând vagoanele spre poartă. Alţi bărbaţi i-au ridicat pe cei care fuseseră aruncaţi la pământ.

Harnan trecu cu tuns pe lângă el, purtându-l pe Olver. A fost urmat de Sandip cu Setalle Anan agăţat de el din spate. Frecvenţa cristalelor a crescut. Unul ieşea lângă Faile şi, cu groază, îşi dădu seama că mişcările fumurii din interior aveau formă. Figuri de bărbaţi şi femei, ţipând, parcă prinşi înăuntru.

Ea se dădu înapoi, îngrozită. În apropiere, ultimul vagon de lucru trecu pe poartă. În curând câmpul nu avea să fie altceva decât cristale. Unii membri rătăciţi ai trupei iau ajutat pe răniţi să urce cai, dar doi au căzut în timp ce cristalele au început să înmugurească creşteri care au ţâşnit în lateral. Era timpul să plec. Aravine a trecut, apucându-i frâiele lui Faile pentru a-i trage în siguranţă.

— 1 *t Îl* T – i – 1 a („/ 1 * 1 7 1

„Berisha!” spuse Faile. Aes Sedai îngenunche lângă deschidere, transpiraţia prelingându-i pe faţa palidă. Faile sări de pe scaunul căruţei, apucându-i de umărul femeii în timp ce Aravine trăgea căruţa prin poartă.

„Să trecem!” îi spuse Faile lui Berisha. „O să te car”.

Femeia se clătina, apoi căzu într-o parte, ţinându-se de

stomac. Faile şi-a dat seama dintr-o tresărire că sângele curgea în jurul degetelor femeii. Berisha se uită la cer, gura 1 1 I* * – lucrând, dar nu ieşea niciun sunet.

11 I „x 7I Tk *jr*” 1 – „— w *A* 1 „NT w

„Doamna mea!” Mandevwin se ridică în galop. „Nu mă interesează unde duce! Trebuie să trecem!”

„Ce”.

Se întrerupse când Mandevwin o apucă de talie şi o ridică, cristalele explodând în apropiere. A galopat prin deschizătură, ţinând-o în braţe.

T’l I *a* 1 – l – w. *A* – Poarta s-a închis o clipă mai târziu.

Faile gâfâi când Mandevwin o dezamăgi. Se uită fix unde fusese poarta de acces.

Cuvintele lui au ajuns în sfârşit din urmă. *Nu-mi pasa unde duce*... El văzuse ceva ce ea, în panica ei de a aduce pe toţi în siguranţă, nu a văzut.

Poarta nu dusese la Câmpul Merrilor.

„Unde… Şopti Faile, alăturându-se celorlalţi, care se uitau la peisaiul oribil. O căldură înăbuşitoare, plante acoperite de pete de întuneric, un parfum de ceva *A.X. A X X*

Îngrozitor în aer.

Erau în Blight.

Aviendha îşi mesteca raţiile, ovăz crocant, amestecat cu miere. Aveau gust bun. A fi lângă Rand însemna că magazinele lor de alimente încetaseră să se strice.

Întinse mâna spre balonul cu apă, apoi ezită. A băut multă apă în ultima vreme. Rareori se opri să se gândească la valoarea ei. Oare uitase de la lecţiile pe care le învăţase la întoarcerea ei în Ţara Triple pentru a-l vizita pe Rhuidean?

Uşoară, gândi ea, ducându-şi balonul la buze. *Cui îi pasă*?

Este Ultima Bătălie!

Ea stătea pe podeaua unui cort mare Aiel din valea Thakan dar. Melaine şi-a mestecat propriile raţii în apropiere. Femeia era aproape de termen acum cu gemenii ei, cu burta bombată sub rochie şi şal. Aşa cum unei Fecioare i-a fost interzis să se lupte în timpul copilăriei, Melainei i-a fost interzisă o activitate periculoasă. Ea plecase de bunăvoie să lucreze în staţia de vindecare a lui: 1 – 1 – iv ar 1 – 2 7 1 i i

Berelain din Mayene – dar verifica în mod regulat progresul bătăliei. Mulţi dintre *gai shain* îşi găsiseră drum prin porţi pentru a ajuta cât puteau, deşi tot ce puteau face era să ducă apă sau pământ pentru movilele de pământ pe care Ituralde le ordonase să ridice pentru a le oferi apărătorilor un fel de protecţie.

T T 1 7 1 – 1 – /K./K 4 1 4 I /v 1

Un grup de Fecioare a mâncat în apropiere, discutând cu vorbire. Aviendha ar fi putut să o citească, dar nu a făcut-o. Ar face-o doar să-şi dorească să li se alăture. Devenise o înţeleaptă şi îşi părăsise vechea viaţă. Asta nu însemna că se curăţase de orice pic de invidie. În schimb, şi-a şters castronul de lemn şi l-a depozitat în rucsac, s-a ridicat şi a strecurat afară din cort.

Afară, aerul nopţii era răcoros. Trecuse cu aproximativ o oră înainte de zori şi se simţea aproape ca în Ţara Triple noaptea. Aviendha ridică privirea spre muntele care domina valea; în ciuda întunericului dimineţii devreme, putea vedea groapa care ducea spre interior.

X T1 X lj 4 1 1 X 1 T” i i-i T J 11

Trecuseră multe zile de când Rand intrase. Ituralde

rătăcise înapoi în tabără cu o seară înainte cu o poveste despre că era ţinut de lupi şi despre un bărbat care pretindea că Perrin Aybara l-a trimis să-l răpească pe marele căpitan. Ituralde fusese luat în arest şi nu se plânsese.

Trollocii nu atacaseră valea toată ziua. Fundaşii le-au avut încă ţinute în pasă. Umbra părea să aştepte ceva. Lumina a trimis nu a fost un alt atac al lui Myrddraal. Ultimul aproape pusese capăt rezistenţei. Aviendha adunase canalizările odată ce Eyeless ieşise la iveală pentru a-i ucide pe oamenii care apărau gura trecerii; trebuie să-şi fi dat seama că a se expune în număr mare nu era înţelept şi au fugit înapoi în siguranţa trecătoarei odată yy 7 X 7. L-Z X LJ /

ce a început canalizarea.

Oricum, se simţea recunoscătoare pentru acest moment rar de odihnă şi pace relativă între atacuri. S-a uitat în acea groapă din munte, în interiorul căreia Rand a luptat. Un puls puternic venea din adâncul ei; canalizare, în valuri, puternic. Câteva zile pe dinafară, dar cât timp pe dinăuntru? O zi? Ore? Minute? Fecioarele care păzeau poteca pană la intrare au susţinut că, după patru ore de serviciu, vor cobori pe coasta muntelui şi vor descoperi că trecuseră opt ore.

„*Trebuie să ţinem*”, gândi Aviendha. *Trebuie să luptăm*. *Acordă-i cât mai mult timp*.

Cel puţin ea ştia că încă mai trăieşte. Ea putea simţi asta. Şi durerea lui.

Ea şi-a întors privirea.

În timp ce făcea ea, a observat ceva. O femeie se canaliza în tabără. Era slab, dar Aviendha se încruntă. La această

oră, fără nicio luptă, singura canalizare ar fi trebuit să se întâmple pe terenul de călătorie, iar aceasta era în direcţia greşită.

Mormăind pentru ea însăşi, a început prin tabără. Probabil că a fost din nou unul dintre Windfinders în afara serviciului. Se roteau pe rând în interiorul şi în afara grupului folosind Bolul Vânturilor, în mod constant, pentru a ţine la distanţă furtuna. Acea sarcină a fost făcută în vârful peretelui de nord al văii, bine păzit de o mare forţă de oameni de mare. Au fost nevoiţi să ia porţi acolo sus pentru a schimba turele.

Când Windfinders nu erau de serviciu cu Bowl, au campat cu restul armatei. Aviendha le spusese de nenumărate ori că, în timp ce se aflau în vale, nu aveau *voie* să canalizeze din motive incidentale. S-ar putea crede că, după toţi anii petrecuţi, nu l-au lăsat pe Aes Sedai să-i vadă folosindu-şi puterile, că ar putea fi mai autocontrolaţi! Dacă l-ar fi surprins pe un alt dintre ei folosind Puterea Unică pentru a-şi încălzi ceaiul, ar trimite-o la Sorilea pentru o educaţie. Aceasta trebuia să fie o tabără sigură.

Aviendha a îngheţat pe loc. Acea canalizare *nu* venea din micul inel de corturi unde Windfinders îşi făceau tabăra.

Simţise ea o incursiune? Un Dreadlord sau Forsaken ar presupune probabil că – într-o tabără atât de mare plină de Aes Sedai, Windfinders şi Wise Ones – nimeni nu ar observa un pic de canalizare aici sau colo. Aviendha s-a ghemuit imediat lângă un cort din apropiere, evitând lumina unui felinar pe un stâlp. Canalizarea a venit din nou, foarte slab. Ea s-a strecurat înainte.

Dacă acesta se dovedeşte a fi cineva care încălzeşte apă pentru o baie...

Se mişca între corturi, peste pământul dur. Pe măsură ce se apropia, îşi scoase cizmele şi le lăsa în urmă, apoi îşi scoase pumnalul din teacă. Nu putea risca să îmbrăţişeze Sursa, ca nu cumva să se dezvăluie prăzii ei.

Tabăra nu a dormit cu adevărat. Acei războinici care nu erau de serviciu au avut probleme să adormită aici. Oboseala printre suliţe, inclusiv Fecioare, devenea o problemă. S-au plâns de vise groaznice.

Aviendha a continuat înainte în tăcere, strecurându-se între corturi, evitându-le pe cele care străluceau de lumină. Acest loc i-a deranjat pe toţi, aşa că nu a fost surprinsă să audă de vise urâte. Cum au putut să doarmă în pace atât de aproape de locuinţa Celui întunecat?

În mod logic, ştia că Cel întunecat nu era în apropiere, nu chiar. Nu asta a fost Bore. El nu a *locuit* în acest loc; a existat în afara Modelului, în închisoarea lui. Totuşi, aşternutul aici era ca şi cum ai încerca să dormi în timp ce un criminal stătea lângă patul tău, ţinând un cuţit în mână şi contemplând culoarea părului tău.

Acolo, se gândi ea, încetinind. Canalizarea s-a oprit, dar Aviendha era aproape. Atacurile Draghkar şi ameninţarea ca Myrddraal să se strecoare noaptea i-au determinat pe conducătorii lagărului să împrăştie ofiţerii în toată lagărul, în corturi care nu purtau niciun semn exterior ale cărora aparţineau unui comandant şi care aparţineau unui soldat comun. Aviendha, însă, ştia că acest cort îi aparţine lui Darlin Sisnera.

Darlin avea comanda oficială a acestui câmp de luptă, acum că Ituralde căzuse. El nu era un general, dar armata Tairen era cea mai mare parte a apărării, Apărătorii Pietrei

fiind unităţile lor de elită. Comandantul lor, Tihera, era bun cu tactica, iar Darlin a ascultat bine sugestiile bărbatului. Tihera nu era un mare căpitan, dar era foarte deştept. El, Darlin şi Rhuarc şi-au conceput planurile de luptă după căderea lui Ituralde…

În întuneric, Aviendha aproape că a ratat cele trei siluete ghemuite în faţa ei, chiar în afara cortului lui Darlin. Îşi făcură semne unul către celălalt, tăcuţi, iar ea nu vedea nimic despre ei – nici măcar îmbrăcămintea lor. Îşi ridică cuţitul, apoi un fulger despica cerul, dându-i o privire mai bună asupra unuia. Bărbatul purta un văl. Aiel.

L-au observat şi pe intrus, se gândi ea, apropiindu-se de ei şi ridicând o mână pentru a-i împiedica să atace. Ea a şoptit: „M-am simţit canalizare în apropiere şi nu cred că 7J11 1 1 – X. – 10II 7

este de la unul dintre noi. Ce ai văzut?”

Cei trei bărbaţi se uitau la ea, parcă uluiţi, deşi ea nu putea distinge prea mult din feţele lor.

Apoi au atacat-o.

Aviendha înjura, sărind înapoi în timp ce suliţele lor ieşiră şi una a aruncat un cuţit în direcţia ei. Aiel Darkfriends? Se simţea o proastă. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

Ea a întins mâna să îmbrăţişeze Sursa. Dacă în apropiere ar fi fost o femeie stăpână a Temei, ea ar simţi ceea ce a făcut Aviendha, dar nu avea niciun ajutor pentru asta. Trebuia să supravieţuiască acestor trei.

Cu toate acestea, în timp ce Aviendha a întins mâna spre Puterea Unică, ceva s-a blocat între ea şi Sursă. Un scut, cu ţesături pe care nu-l putea vedea.

Unu! dintre aceşti bărbaţi ar putea canaliza. Reacţia lui

Aviendha a fost instinctivă. Şi-a împins panica, a încetat să mai atingă Sursa şi s-a aruncat spre cel mai apropiat dintre bărbaţi. Ea îi prinse lovitura de suliţă cu mâna ei – ignorând durerea în timp ce vârful de lance îi tăia coastele – şi îl trase înainte ca să-i înfigă cuţitul în gâtul lui.

Unul dintre ceilalţi doi a blestemat, iar Aviendha s-a trezit brusc învelit în ţesături de Aer, incapabil să vorbească sau să se mişte. Sângele i s-a înmuiat în bluză şi s-a strâns pe partea rănită. Bărbatul pe care îl lovise a icnit şi s-a lovit la pământ în timp ce el a murit. Ceilalţi doi nu sau mişcat să-l ajute.

Unul dintre Prietenii întunecat a făcut un pas înainte, slăbit, aproape invizibil în întuneric. El îi trase faţa aproape pentru a o inspecta, apoi îi făcu mâna către cealaltă. O lumină foarte blândă apăru lângă ei, dându-le o privire mai bună la ea – şi ea la ei. Purtau voaluri *roşii*, dar acesta i-a luat jos pentru lupta. De ce? Ce a fost asta? Nu Aiel ştia că a făcut asta. Aceştia au fost Shaido? Se alăturaseră Umbrei?

Unul dintre bărbaţi a făcut câteva gesturi către celălalt. A

fost vorba de mână. Nu Maiden handvork, ci ceva asemănător. Celălalt bărbat dădu din cap.

Aviendha s-a lovit de legăturile ei invizibile. Ea şi-a trântit voinţa de acel scut, muşcându-şi căluşul Air. Aielul din dreapta – cel mai înalt, cel care probabil îi ţinea scutul în ormăi. Se simţea ca şi cum degetele ei se zgâlţâiau la marginea unei uşi aproape închise, cu lumină, căldură şi putere dincolo. Uşa aceea nu s-ar clinti niciun centimetru.

Înalt Aiel îşi miji ochii spre ea. A lăsat să dispară 1 – u 1 XPIA1*AAJX*

lumina pe care o chemase, cufundându-i în întuneric.

Aviendha l-a auzit scoţând o suliţă.

Un picior a căzut pe pământ în apropiere. Voalele roşii au auzit-o şi s-au învârtit; Aviendha arăta cât de bine putea, dar nu reuşi să distingă noul venit.

Bărbaţii au stat perfect nemişcaţi.

„Ce este asta?” întrebă o voce de femeie. Cadsuane. Se apropie, cu un felinar în mână. Aviendha a fost smucită, când bărbatul care îi ţinea ţesăturile o trase înapoi în umbră, iar Cadsuane nu părea să-şi dea seama de ea. Cadsuane îl văzu doar pe celălalt bărbat, care stătea mai aproape de alee.

Acel bărbat Aiel a păşit din umbră. Îşi lăsase şi el vălul.

— Mi s-a părut că am auzit ceva lângă corturile de aici, Aes Sedai, spuse el. Avea un accent ciudat, unul uşor dezactivat. Doar cu o umbră. Un păstor de zone umede nu ar şti niciodată diferenţa.

Aceştia nu sunt Aiel, se gândi Aviendha. *Sunt ceva diferit*. Mintea ei s-a luptat cu conceptul. Aiel care nu au fost Aiel? Bărbaţi care ar putea canaliza?

Bărbaţii pe care îi trimitem, îşi dădu seama cu groază. Bărbaţii descoperiţi printre Aiel cu capacitatea de a canaliza au fost trimişi să încerce să-l omoare pe Cel întunecat. Singuri, au ajuns la Blight. Nimeni nu a ştiut ce s-a întâmplat cu ei după aceea.

A X 1 1 X 1 i 1 – Aiv

Aviendha a început să se lupte din nou, încercând să r* – X 11L Z-”1 1

tqrq 7 rmmnr – htico 7 frni Yirn nomrn tio (

Iacă zo-Hll-lt \Jlicp zo-Hll-lt pe HLII al \d. D.su.d. XI.

T – 1 r i 1 x A J j/KXA A

Încercările au fost în zadar. Atârna strâns în aer, în întuneric, iar Cadsuane nu se uita în direcţia ei.

bine, ai găsit ceva?” l-a întrebat Cadsuane pe bărbat.

— Nu, Aes Sedai.

— Voi vorbi cu gardienii, spuse Cadsuane, părând nemulţumit. „Trebuie să fim vigilenţi. Dacă un Draghkar – sau, mai rău, un Myrddraal – reuşește să se strecoare, ar i – i – /v i i *r>* i 77 – i *jj* putea ucide zeci înainte de a fi descoperit”.

Cadsuane se întoarse să plece. Aviendha clătină din cap, cu lacrimi de frustrare în ochi. Atât de aproape!

Voalul roşu care fusese cu Cadsuane păşi înapoi în umbră, urcând spre Aviendha. Într-un fulger, ea a surprins un zâmbet pe buzele lui, imitat de cel care încă o ţinea în legături.

1711 i – r? – i w 11

Voalul roşu din fata ei îi alunecă un pumnal de pe centură, apoi se întinse spre ea. Ea a privit acel cuţit, neajutorat, în timp ce el îl ridică la gât.

Ea a simţit canalizarea.

Legăturile care o ţineau au dispărut instantaneu şi ea a căzut la pământ. Aviendha prinse mana cuţitului a bărbatului în timp ce cădea, cu ochii deschizându-i larg. Deşi a îmbrăţişat Sursa printr-un instinct crud şi nebun, mâinile ei se mişcau deja. Ea a răsucit încheietura mâinii bărbatului, rupând oasele acolo unde mâna se întâlnea cu braţul. Ea prinse cuţitul cu cealaltă mână, apoi îl trânti în ochi, când el începea să ţipe de durere.

Ţipătul se întrerupse. Voalul roşu i-a căzut la picioare şi ea se uită cu nelinişte către cel de lângă ea – cel care o ţinuse

în ţesături. Zăcea mort pe pământ.

Gâfâind, se grăbi spre poteca din apropiere şi o găsi pe z / XX X X *f* X

Cadsuane.

„Este un lucru simplu să opreşti inima unui bărbat”, a spus Cadsuane, cu braţele încrucişate. Părea nemulţumită. „Atât de aproape de Vindecare, dar de fapt opus. Poate că este un lucru rău, dar întotdeauna nu am reuşit să văd cum mai rău decât pur şi simplu să ard un om în cenuşă cu 1 j/

focul”.

„Cum?” întrebă Aviendha. „Cum ai recunoscut ce erau?”

„Nu sunt un sălbatic pe jumătate antrenat”, a răspuns Cadsuane. „Mi-ar fi plăcut să-i dobor când am sosit prima dată, dar trebuia să fiu sigur înainte de a putea acţiona. Când acela te-a ameninţat cu cuţitul, am ştiut”.

Aviendha inspiră şi expiră, încercând să-şi liniştească inima.

— Şi, desigur, a mai fost şi celălalt, spuse Cadsuane. „Cel care a canalizat. Câţi bărbaţi războinici Aiel pot canaliza în secret? A fost aceasta o anomalie sau oamenii tăi le-au acoperit?

„Ce? Nu! Noi nu. Sau nu am făcut-o”. Aviendha nu era sigură ce aveau să facă acum că Sursa fusese curăţată. Bărbaţii, cu siguranţă, ar trebui să înceteze să fie trimişi – 7. W *7 A* 1 1 TIL

singuri să moară luptând cu Cel întunecat.

Ľ” / T-1 J – „*111* 1 1 1 J w

„Eşti sigur?” întrebă Cadsuane, cu vocea plată.

D!

Da!

„Milă. Ar fi putut fi un mare avantaj pentru noi, acum”. Cadsuane clătină din cap. „Nu aş fi fost surprins, după ce am aflat despre acei Windfinders/ Aşadar, aceştia erau doar Prieteni întunecaţi obişnuiţi, cu unul dintre ei care îşi ascunsese capacitatea de canalizare? Despre ce au fost ei /K i *11*

În seara asta?”

— Aceştia sunt orice, în afară de Prietenii întunecaţi obişnuiţi, spuse Aviendha încet, inspectând cadavrele.

Voaluri roşii. Bărbatul care reuşise să canalizeze purta i – i – 1 – 1 Z” i n dinţii piliţi la puncte, dar ceilalţi doi nu. Ce a însemnat?

— Trebuie să alertăm tabăra, continuă Aviendha. „Este posibil ca aceşti trei să fi intrat, necontestaţi. Mulţi dintre paznicii zonelor umede evită să-l provoace pe Aiel. Ei presupun că noi toţi servim *Car a carnul*

Pentru mulţi dintre zonele umede, un Aiel era un Aiel. Prostii. Deşi… Sincer să fiu, Aviendha a trebuit să recunoască că primul ei instinct, după ce a văzut-o pe Aiel, fusese să-i considere aliaţi. Când se întâmplase asta? Nu în urmă cu doi ani, dacă ar fi surprins pe algai d siswai necunoscute *târâind*, ar fi atacat.

Aviendha şi-a continuat inspecţia asupra morţilor – câte un cuţit pe fiecare bărbat, suliţe şi arcuri. Nimic altceva nu spune. Cu toate acestea, gândurile ei i-au şoptit că îi lipseşte ceva.

— Canalizatoarea feminină, spuse ea deodată, ridicând privirea. „A fost o *femeie care* folosea Puterea Unică cea care m-a atras, Aes Sedai. Tu ai fost?”

— N-am canalizat până nu l-am ucis pe acel om, spuse

Cadsuane, încruntat.

Aviendha a căzut înapoi într-o poziţie de luptă, îmbrăţişând umbrele. Ce avea să găsească în continuare? înţelepţii care au sluiit Umbra? Cadsuane se încruntă, în timp ce Aviendha cercetă mai departe zona. Trecu pe lângă cortul lui Darlin, unde soldaţii afară se înghesuiau în jurul lămpilor şi aruncau umbre care dansau pe pânză. Ea a trecut pe lângă soldaţi în grupuri strânse care mergeau de-a lungul potecilor, fără să vorbească. Purtau torţe, orbindu-i – r? x jw i 7

şi ochii faţă de noapte.

7 A – ’11 X – îţi /K 1 W

Aviendha îi auzise pe ofiţerii Tairen remarcând că era frumos, pentru o dată, să nu-şi facă griji că santinelele lor moştenesc la datorie. Odată cu fulgerul, Trolloc bate în apropiere, raidurile ocazionale ale Shadowspawn care încearcă să se strecoare în tabără… soldaţii ştiau să fie precauţi. Aerul îngheţat mirosea a fum, cu mirosuri putrede x w i – i i 7, îi z x caret suflă din lagărele Trolloc.

În cele din urmă, ea a renunţat la vânătoare şi s-a întors pe drumul pe care venise, găsind pe Cadsuane vorbind cu un grup de soldaţi. Aviendha era pe cale să se apropie, când ochii ei trecură peste un petic de întuneric din apropiere, iar simţurile ei au devenit alerte. *Acel petic de întuneric se canalizează*.

Aviendha a început să ţese imediat un scut. Cel din întuneric ţese Foc şi Aer spre Cadsuane. Aviendha şi-a lăsat ţesătura şi, în schimb, a lovit cu Spirit, tăind ţesătura inamică exact când a fost eliberată.

Aviendha auzi un blestem şi o ţesătură rapidă de foc a

înflorit în direcţia ei. Aviendha se abătu în timp ce se izbi deasupra capului, şuierând în aerul rece. Valul de căldură a trecut. Inamicul ei a ieşit din umbră – orice ţesătură pe care o folosise pentru a ascundea se prăbuşise – dezvăluind femeia pe care Aviendha se luptase înainte. Cel cu faţa aproape la fel de urât ca un trolloc.

Femeia s-a repezit în spatele unui grup de corturi chiar înainte ca pământul să se rupă în spatele ei – o ţesătură pe care Aviendha nu o făcuse. O secundă mai târziu, femeia sa *pliat* din nou, aşa cum făcuse înainte. Dispare.

Aviendha stătea precaută. Se întoarse spre Cadsuane, care se apropie de ea. „Mulţumesc”, a spus femeia, cu rea. „Pentru că ai întrerupt acea ţesătură”.

— Atunci, presupun că suntem egali, spuse Aviendha.

„Chiar? Nu, nu cu câteva sute de ani, copile. Recunosc că sunt recunoscător pentru intervenţia dumneavoastră”. Ea se încruntă. „Ea a dispărut”.

„A făcut asta înainte.5

— O metodă de călătorie pe care nu o cunoaştem, spuse Cadsuane, părând tulburat. „Nu am văzut fluxuri pentru asta. Poate un *ter angreal*? Aceasta”.

Un foc de lumină roşie „se ridică din primele linii ale armatei. Trollocii atacau. În acelaşi timp, Aviendha s-a simţit canalizat în diferite locuri din jurul taberei. Unu doi trei… Se întoarse, încercând să localizeze fiecare dintre locaţii. Ea a numărat cinci.

— Canalele, spuse Cadsuane tăios. „Zezi dintre ei”.

„Zezi? Simt cinci”.

— Majoritatea sunt bărbaţi, copil nebun, spuse Cadsuane, fluturând o mână. „Du-te, adună-i pe ceilalţi!”

Aviendha s-a repezit, strigând alarma. Mai târziu avea să vorbească cu Cadsuane pentru că i-ar fi ordonat. Poate. A avea cuvinte" cu Cadsuane l-a lăsat adesea pe cineva să se simtă ca un complet prost. Aviendha a fugit în secţiunea Aiel a taberei la timp pentru a le vedea pe Amys şi Sorilea trăgându-şi şalurile, verificând cerul. Flinn a ieşit împleticindu-se dintr-un cort din apropiere, clipind din ochi mohorâţi. „Bărbaţi?" el a spus. „Canalizare? Au mai sosit Asha man?"

— Puţin probabil, spuse Aviendha. „Amys, Sorilea, am nevoie de un cerc".

Au ridicat sprâncenele spre ea. S-ar putea să fie una dintre ele acum şi s-ar putea să aibă comanda de către autoritatea *Car a cam*, dar amintindu-i asta Sorileei avea să se termine cu Aviendha îngropată până la gât în nisip.

— Dacă te rog, adăugă ea repede.

— Este cuvântul tău, Aviendha, spuse Sorilea. „Mă voi duce să vorbesc cu ceilalţi şi ţi le voi trimite, ca să poţi avea cercul tău. Vom face două, cred, aşa cum aţi sugerat mai înainte. Asta ar fi cel mai bine".

Încăpăţânat ca Cadsuane, *acesta este*, îşi spuse Aviendha. Cei doi puteau să dea lecţii despre răbdare copacilor. Totuşi, Sorilea nu era puternică în Putere – de fapt, abia putea canaliza – aşa că ar fi înţelept să-i folosească pe alţii aşa cum i-a sugerat ea.

X o * 1 7 U>- 1 – 1 1 I – T J 1 – A

Sorilea a început să cheme pe ceilalţi înţelepţi şi pe Aes Sedai. Aviendha a suferit întârzierea cu anxietate; deja, putea auzi ţipete şi explozii în vale. Fluxuri de foc s-au arcuit în aer, apoi au căzut.

„Sorilea”, i-a spus încet Aviendha către înţeleptul în vârstă, în timp ce femeile începeau să construiască cercurile, „Am fost atacat în tabără chiar acum de trei bărbaţi Aiel. Bătălia pe care suntem pe cale să o ducem, probabil că va implica şi alţi Aiel care luptă pentru Umbră”.

Sorilea se întoarse brusc, întâlnind ochii Aviendhai. „Explica”.

— Cred că trebuie să fie oamenii pe care i-am trimis să-l ucidă pe Sightblinder, spuse Aviendha.

şuieră încet Sorilea. „Dacă acest lucru este adevărat, copile, atunci noaptea aceasta va marca un *toh minunat* pentru noi toţi. *Toh* spre *Car a cam*, *toh* spre pământ însuşi”.

„Ştiu”.

7 A 1 * 1 i – 1 T T * * 1

— Adu-mi de veste, spuse Sorilea. „Voi organiza un al treilea cerc; Poate îi faceţi pe unii dintre aceşti Windfinders în afara serviciului să se alăture”.

Aviendha a dat din cap, apoi a acceptat controlul cercului, aşa cum i-a fost înmânat. Avea trei Aes Sedai care i-au jurat lui Rand şi doi înţelepţi. Din ordinul ei, Flinn nu să alăturat cercului. Ea dorea ca el să fie de veghe pentru semne de bărbaţi care se canalizau, gata să arate direcţia, iar situaţia într-un cerc ar putea face asta imposibil pentru el.

Au plecat ca o echipă de surori-sulă. Trecură pe lângă grupuri de apărători Tairen care trăgeau pieptarul lustruit peste uniformele cu mâneci largi în dungi. Într-un grup, l-a găsit pe regele Darlin urlând ordine.

— O clipă, le spuse ea celorlalţi, grăbindu-se spre Tairen.

11 lui i „x t – 1 – 1 v – „a *t*

„… mall-ul!” spuse Darlin comandanţilor săi. „*Nu* lăsaţi liniile din faţă să slăbească! Nu putem lăsa monştrii aceia să se reverse în vale!” Se părea că fusese trezit din somn de atac, pentru că stătea îmbrăcat doar cu pantaloni şi un tricou alb. Un servitor dezordonat întinse haina lui Darlin, dar Regele, distras de un mesager, se întoarse.

Când Darlin o văzu pe Aviendha, n făcu semn urgent înainte. Servitorul a oftat, lăsând haina în jos.

— Renunţasem să atace în seara asta, spuse Darlin, apoi aruncă o privire spre cer. „Sau, ei bine, în această *dimineaţa*. Rapoartele cercetaşilor sunt atât de confuze, încât mă simt de parcă am fost aruncată într-un coteţ plin de găini înnebunite şi mi s-a spus să-l prind pe cel cu o singură pană neagră.

— Aceste rapoarte, spuse Aviendha, menţionează oamenii Aiel, care luptă pentru Umbră? Posibil canalizare?”

Darlin se întoarse brusc. „E adevărat?”

„Da”.

„Şi trollocii împing cu tot ce au ca să-şi forţeze drumul în vale”, a spus Darlin. „Dacă acei Aiel Dreadlords încep să atace trupele noastre, nu vom avea nicio şansă fără ca voi să fiţi acolo pentru a le opri”.

— Ne mutăm, spuse Aviendha. „Trimiteţi după Amys şi Cadsuane să facă porţi. Dar te avertizez. Am surprins un Dreadlord furişându-se lângă cortul tău”.

Darlin păli. „Ca Ituralde… Lumină, nu m-au atins. Jur. Eu… Şi-a ridicat o mână la cap. „În cine avem încredere dacă nu putem avea încredere în propriile noastre minţi?”

„Trebuie să facem dansul suliţelor cât mai simplu posibil”, a spus Aviendha. Du-te la Rhuarc, adună-ţi liderii. Planificaţi

cum vă veţi înfrunta împreună cu Umbra, nu lăsaţi un singur om să controleze bătălia – şi puneţi-vă p hanurile la loc; nu permiteţi ca acestea să fie schimbate”.

„Asta ar putea duce la dezastru”, a spus Darlin. „Dacă nu avem flexibilitate…”

„Ce trebuie schimbat?” întrebă Aviendha sumbru. „Noi ţinem. Cu tot ce avem, ţinem. Nu ne retragem. Nu încercăm nimic inteligent. Pur şi simplu *ţinem*”.

T\ 1 * l „1 1 * k „/ 1 *T* * 7J – * L 1 7 w – Darlin dădu din cap. „Voi trimite după porţi pentru a pune Maidens în vârful acelor pante. Ei pot elimina acei trolloci care aruncă săgeţi spre băieţii noştri. Poţi avea de-a face cu canalizatorii inamici?”

„Da”.

Aviendha s-a întors în grupul ei, apoi a început să-şi folosească puterea. Cu cât deţineţi mai mult din Puterea Unică, cu atât era mai greu să vă despărţiţi de Adevărata Sursă. Intenţiona să ţină atât de mult meat niciun bărbat să nu o poată despărţi de ea.

Neajutorare. *Ura să* se simtă neajutorat. Ea a lăsat furia faţă de ceea ce i se făcuse în interiorul ei şi şi-a condus grupul către cea mai apropiată sursă de canalizare masculină pe care Flinn o putea identifica.

În derivă

Rand stătea într-un loc care nu era.

Un loc în afara timpului, în afara Modelului însuşi.

Peste tot în jurul lui se răspândea un vast nimic. Voratoare şi flămândă, taniea să consume. Putea chiar să *vadă* Modelul. Arăta ca mii şi mii de panglici de lumină răsucitoare; se învârteau în jurul lui, deasupra lui, unduind şi sclipind, răsucindu-se împreună. Cel puţin, aşa a ales mintea lui să o interpreteze.

Tot ce a fost vreodată, tot ce ar fi putut fi, tot ce ar fi putut fi… totul stătea chiar acolo, în faţa lui.

TA 1 i /v 1 1 T 7 * 1 1 * * 1 * 1

Rand nu putea să înţeleagă. Întunericul din jurul ei îl trăgea, îl *trase* spre el. A întins mâna către Model şi s-a ancorat cumva în el, ca să nu fie mistuit.

Asta i-a schimbat concentrarea. L-a blocat, uşor, într-un timp. Modelul dinaintea lui s-a ondulat, iar Rand a privit cum se ţese. Nu era *de fapt* Modelul, ştia el, dar mintea lui îl vedea aşa. Familiar, aşa cum fusese descris, firele vieţilor yy *J*> – yy Z Z w Z z care se împletesc împreună.

Rand s-a ancorat din nou în realitate şi s-a mişcat cu ea. Timpul avea din nou sens şi nu putea vedea înainte sau în spate. Încă putea vedea toate locurile, ca un om care stă deasupra unui glob în timp ce acesta se întorcea.

Rand s-a confruntat cu golul. „Deci”, a spus el. „Aici se va întâmpla cu adevărat. Moridin m-ar fi făcut să cred că o simplă luptă cu sabia ar decide totul”.

EL ESTE AL MINE. DAR OCHII LUI SUNT MICI.

— Da, spuse Rand. „Am observat la fel”.

UNITE MICI POT FI EFICIENTE. CEL MAI SUBŢIRE DINTRE CUŢITE POATE OPRI O INIMĂ. TE-A ADUS AICI, ADVERSARU.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase ultima dată, când Rand purtase numele de Lews Therin. El putea interpreta asta doar ca pe un semn bun.

aX 1 Xi 1 – i i A i – Acum lupta a început cu adevărat. S-a uitat în neant şi a simţit cum se ridică. Apoi, ca o furtună bruscă, Cel întunecat şi-a adus toată forţa împotriva lui Rand.

Perrin căzu pe spate de un copac, icnind de durere. Săgeata ucigaşului îi înţepase umărul, vârful săgeţii ieşindu-i pe spate. Nu a îndrăznit să-l scoată, nu cu…

El a clătinat. Gândurile veneau letargic. Unde a fost el? Se îndepărtase de *Slayer* cât de departe putea, dar… nu a recunoscut acest loc. Copacii aveau forme ciudate deasupra, prea frunze, dintr-o varietate pe care nu o mai văzuse pană acum. Furtuna a suflat aici, dar mult mai slab.

Perrin a alunecat şi a lovit pământul cu un mormăit. Umărul i se aprinse de durere. S-a rostogolit, uitându-se la cer. El a rupt săgeata când a căzut.

7 – x *J* *77 7 n v r 7;

Este… este visul lupului. Pot să fac doar săgeata sa dispară.

a a w – i r» 1 i

A încercat să-şi adune puterea pentru a face asta, dar era prea slab. S-a trezit plutind şi a trimis afară, căutând lupi. A găsit minţile unora şi au început, trimiţând înapoi surpriza.

Un *cu două picioare cine poate vorbi*? *Ce este asta*? *Ce eşti tu*?

Firea lui părea să-i sperie, iar ei l-au împins din minte. Cum au putut să nu ştie ce era? Lupii aveau amintiri lungi, lungi. Cu siguranţa… cu siguranţa…

Fale, se gândi el. *Atât de frumos*, *atât de inteligent*. *Ar trebui să merg la ea*. *Trebuie doar să*... *trebuie să închideţi acest Waygate*... *şi pot să mă întorc la Two Rivers la ea*...

Perrin se rostogoli şi se tară în genunchi. Era sângele lui pe pământ? Atât de mult roşu. El clipi la el.

x J. w / A

„Iată-te”, a spus o voce.

Lanfear. El ridică privirea spre ea, cu vederea înceţoşată.

„Aşa că te-a învins”, a spus ea, merucişându-şi braţele. „Dezamăgitor. Nu am vrut să fiu nevoită să o aleg pe aia. Te găsesc mult mai atrăgător, lupule”.

— Te rog, a grămăit el.

„Sunt tentată, deşi nu ar trebui să fiu”, a spus ea. „Te-ai dovedit că eşti slab”.

„Eu... Pot să-l învinge”. Deodată, ruşinea de a fi eşuat în faţa lui Perrin zdrobit. Când începuse să-şi facă griji pentru ce credea Lanfear despre el? Nu prea putea să-l arate.

Ea bătu cu un deget pe braţ.

În 7 „*îi* 1 – /V 1 /KW – i *J* W

„Vă rog...” spuse Perrin, ridicând o mană. „Vă rog”.

— Nu, spuse ea, întorcându-se. „Am învăţat greşeala de a-mi pune inima pe cineva care nu o merită. La revedere, pui de lup”.

Ea a dispărut, lăsându-l pe Perrin pe mâini şi în 1 – /V X 1 – 1 J X X

genunchi în acest loc ciudat.

Faile, *spuse* o bucată din mintea lui. *Nu-ţi face griji pentru Lanfear*. *Trebuie să mergi la Faile*.

Da... Da, ar putea merge la ea, nu-i aşa? Unde a fost ea? Câmpul Merrilor. Acolo o lăsase. Era acolo unde ar fi ea. S –

a *mutat* acolo, adunându-se cumva cât să se descurce. Dar, desigur, ea nu era acolo. Era în visul lupului.

Portalul pe care Rand l-ar trimite. Ar fi aici. Trebuia doar să ajungă la el. El avea nevoie… El avea nevoie…

S

— A prăbuşit la pământ şi s-a rostogolit pe spate. Se simţea plutind în neant. Vederea i s-a înnegrit în timp ce se uita la cerul agitat. *Măcar… cel puţin am fost acolo pentru Rand*, îşi spuse Perrin.

Lupii l-ar putea ţine pe Shayol Ghul de această parte acum, nu-i aşa? L-ar putea ţine pe Rand în siguranţă… Ar trebui.

Faile a întins un băţ în focul lor slab de bucătar. Se lăsase întunericul, iar focul strălucea cu o lumină roşie slabă. Nu îndrăzniseră să o facă mai mare. Lucruri mortale au târât pe Blight. Trollocii erau cel mai mic dintre pericolele de aici.

Aerul de aici mirosea înţepător, iar Faile se aştepta să găsească un cadavru putrezit în spatele fiecărui arbust cu pete negre. Pământul s-a crăpat când ea a păşit, pământul uscat zdrobindu-se sub cizme, de parcă nu s-ar fi văzut ploaia de secole. În timp ce stătea în tabără, a văzut un grup de lumini verzi bolnăvicioase – ca nişte insecte strălucitoare într-un roi – trecând în depărtare, peste un arbore de copaci cu siluetă. Ea cunoştea destule despre Blight pentru a-şi ţine respiraţia până când au trecut. Ea nu ştia ce erau şi nu voia să ştie.

Îşi condusese grupul într-o scurtă excursie pentru a găsi acest loc pentru o tabără. Pe drum, un muncitor de rulotă fusese ucis de o crenguţă, altul călcând în ceea ce părea a noroi – dar acesta îi dizolvase piciorul. Îşi pusese ceva pe

faţă. Se bătuse şi ţipase când a murit.

Au fost nevoiţi să-l înghiţeze cu forţa pentru a împiedica sunetele să aducă alte orori.

Blight. Nu au putut supravieţui aici sus. O simplă plimbare a ucis doi dintre membrii lor, iar Faile avea câteva sute de oameni pe care să încerce să-i protejeze. Gardienii trupei, câţiva membri ai lui *Cha Faile* şi şoferii de vagoane şi muncitorii din rulota ei de aprovizionare. Opt dintre vagoane mai funcţionau şi le aduseseră în tabără, deocamdată. Probabil că ar fi prea vizibile pentru a duce mai departe.

Nici măcar nu era sigură că vor supravieţui în noaptea asta. Uşoară! Singura lor şansă de salvare părea să le aparţină Aes Sedai. Ar observa ce s-a întâmplat şi ar trimite ajutor? Părea o speranţă foarte slabă, dar ea nu ştia despre Puterea Unică.

— În regulă, le spuse Faile încet celor care stăteau cu ea – Mandevwin, Aravine, Harnan, Setalle şi Arrela din *Cha Faile*. *1* Hai să vorbim”.

Ceilalţi păreau goale. Probabil, ca şi Faile, fuseseră înspăimântaţi de poveşti despre Blight încă din copilărie. Moartele rapide din partidul lor la scurt timp după ce intraseră pe acest pământ au întărit acest lucru. Ştiau cât de periculos este locul ăsta. Au continuat să sară la fiecare sunet din noapte.

— Îi voi explica ce pot, spuse Faile, încercând să-i alunge de la moarte din jur. „În timpul bulei răului, unul dintre acele cristale a înţepat piciorul lui Berisha Sedai chiar când a făcut poarta de acces”.

„O rană?” întrebă Mandevwin de lângă foc. „Ar fi fost

suficient pentru ca poarta să meargă greşit? Cu adevărat, ştiu puţin despre afacerile Aes Sedai şi nici nu mi-am dorit. Dacă cineva este distras, este posibil să se creeze o 1 1” ” Jlw/Kl 1

deschidere accidentală în locul greşit?”

Setalle se încruntă, iar expresia îi atrase atenţia lui Faile. Setalle nu era nici nobilime, nici ofiţer. Totuşi, era ceva despre femeie… ea proiecta autoritate şi înţelepciune.

7 11 l – OII 1 i T – i – 1

„Ştii ceva?” a întrebat-o Faile.

Setalle şi-a dres glasul. „Ştiu… ceva despre canalizare. A fost cândva o zonă de curiozitate pentru mine. Uneori, dacă o ţesătură este făcută incorect, pur şi simplu nu face nimic. Alteori, rezultatul este dezastruos. Nu am auzit de o ţesătură care să facă aşa ceva, să funcţioneze, dar în mod greşit”.

— Ei bine, spuse Harnan, urmărind acel întuneric şi tremurând vizibil, alternativa este să crezi că a *vrut* să ne trimită în Blight.

— Poate că era dezorientată, spuse Faile. „Presiunea momentului a făcut-o să ne trimită în locul nepotrivit. Am fost întors înainte într-un moment de tensiune şi m-am trezit alergând în direcţia greşită. Ar putea fi aşa”.

Ceilalţi au dat din cap, dar din nou, Setalle părea îngrijorat.

„Ce este?” A îndemnat Fale.

„Pregătirea Aes Sedai este foarte extinsă în raport cu acest tip de situaţie”, a spus Setalle. „Nicio femeie nu alunge la nivelul Aes Sedai fără să înveţe cum să canalizeze sub presiune extremă. Sunt specifice… barierele pe care o

femeie trebuie să le depăşească pentru a purta inelul”.

Deci, se gândi Faile, *Setalle trebuie să aibă o rudă care este Aes Sedai*. *Cineva apropiat*, *dacă a împărtăşit informaţii atât de private*. *O soră*, *poate*?

„Atunci presupunem că acesta este un fel de capcană?” Aravine părea confuz. „Acea Berisha era un fel de Prietenul întunecat? Cu siguranţă Umbra are lucruri mai mari de direcţionat greşit decât un simplu tren de aprovizionare”.

Faile nu spuse nimic. Cornul era în siguranţă; cufărul în care se afla stătea acum în micul ei cort din apropiere. Ei înconjuraseră vagoane şi nu permiseseră decât acesta să tragă. Restul caravanei a dormit sau a încercat.

Aerul nemişcat şi prea tăcut îl făcu pe Faile să se simtă ca şi cum ar fi fost priviţi de o mie de ochi. Dacă Umbra plănuise o capcană pentru caravana ei, înseamnă că Umbra ştia despre Corn. În acest caz, erau în pericol foarte grav. Mai serios, chiar, decât a fi în Blight în sine.

— Nu, spuse Setalle. „Nu, Aravine are dreptate. Aceasta nu ar fi putut fi o capcană intenţionată. Dacă nu ar fi venit balonul răului, nu am fi izbucnit niciodată prin deschidere fără să ne uităm unde duce. Din câte ştim, aceste bule sunt complet aleatorii”.

Dacă Berisha nu profita pur şi simplu de circumstanţe, se gândi Faile. De asemenea, a fost şi moartea femeii. Acea rana din stomacul ei nu arătase ca una cauzată de ţepi. Parcase ca o rană de cuţit. Ca şi cum cineva ar fi atacat-o pe Berisha odată ce Cornul a trecut prin poartă. Să o împiedice să spună ce a făcut?

Lumină, îşi spuse Faile. *Sunt din ce în ce mai suspicios*.

„Deci”, a spus Harnan, „ce facem?”

— Asta depinde, spuse Faile, privind spre Setalle. „Există vreo modalitate un Aes Sedai să spună unde am fost trimişi?”

Setalle ezită, parcă reticent să dezvăluie cât de multe ştia ea. Când a continuat, însă, a vorbit cu încredere. „Ţesăturile lasă în urmă un reziduu. Deci da, un Aes Sedai ar putea descoperi unde ne-am dus. Reziduul nu durează însă mult: cel mult câteva zile, pentru o ţesătură puternică. Şi nu toţi canalizatorii pot citi reziduuri – acesta este un 7 7 7 X

talent rar”.

Felul în care vorbea, atât de poruncitor şi de autoritar… felul în care a proiectat un sentiment imediat de a fi demnă de încredere. *Atunci nu era o rudă*, *se* gândi Faile. *Această femeie s-a antrenat în Turnul Alb*. A fost, poate, ca regina Morgase? Prea slab în Puterea Unică pentru a deveni Aes Sedai?

„Vom aştepta într-o zi”, a spus Faile. „Dacă nimeni nu a venit după noi până atunci, ne vom îndrepta spre sud şi vom încerca să scăpăm de Blight cât mai repede posibil”.

— Mă întreb cât de departe suntem la nord, spuse Harnan, frecându-şi bărbia. „Nu îmi place să trec peste munţi ca să mă întorc acasă”.

— Ai prefera să rămâi în Blight? întrebă Mandevwin. Ei bine, nu, spuse Harnan. „Dar ar putea dura *luni* pentru a reveni la siguranţă. Luni de călătorie prin Blight în sine”.

Lumină, îşi spuse Faile. *Călătorind luni de zile într-un loc în care suntem norocosi că am pierdut doar două într-o zi*. Nu ar reuşi niciodată. Chiar şi fără vagoane, rulota s-ar remarca în acest peisaj ca o rană proaspătă pe pielea bolnavă. Ar fi norocoşi să reziste încă o zi sau două.

Ea a rezistat impulsului de a arunca o privire înapoi spre cort. Ce s-ar întâmpla dacă nu i-ar aduce lui Mat la timp?

— Există o altă opţiune, spuse Setalle ezitant.

Faile se uită la ea.

— Vârful ăla pe care îl vezi la est de noi, spuse Setalle, vorbind cu vădită reticentă. „Acesta este Shayol Ghul”.

Mandevwin şopti ceva în linişte pe care Faile nu l-a prins, strângând ochii. Ceilalţi păreau bolnavi. Faile, însă, a prins implicaţia lui Setalle.

„Acolo este locul în care Dragonul Renăscut face război împotriva Umbrei”, a spus Faile. „Una dintre armatele noastre va fi acolo. Cu canale care ne-ar putea scoate afară”.

— Într-adevăr, spuse Setalle. „Şi zona din jurul lui Shayol Ghul este cunoscută sub denumirea de Blasted Lands, ţinuturi pe care se spune că ororile Blight le evită”.

„Pentru că este atât de groaznic!” spuse Arrela. „Dacă nu merg acolo, este pentru că se tem de întuneric însuşi!”

— Cel întunecat şi armatele lui ar putea să-şi concentreze atenţia asupra luptei, spuse Faile încet, dând din cap. „Nu putem supravieţui mult timp în Blight – vom fi morţi înainte de sfârşitul săptămânii. Dar dacă Blasted Lands sunt eliberate de acele orori şi dacă putem ajunge acolo în armatele noastre”.

Părea o speranţă mult mai bună – deşi era subţire – decât încercarea de a mărşălui luni de zile în cel mai periculos loc din lume. Ea le-a spus celorlalţi că se va gândi ce să facă şi i-a respins.

Consilierii ei s-au mutat să-şi facă ştergetele, Mandevwin urmând să-i verifice pe oamenii de gardă. Faile rămase

uitându-se la jarul focului, simţindu-se rău.

Cineva a ucis-o pe Berisha, se gândi ea. *Sunt sigur de asta*. Locaţia porţii ar fi putut fi într-adevăr un accident. Sau întâmplat accidente, chiar şi lui Aes Sedai, indiferent ce credea Setalle. Dar dacă *era* un Prieten întunecat în rulotă, unul care se abătuse prin deschidere şi văzuse că s-a dus la Blight, ar fi putut decide cu uşurinţă să o omoare pe Berisha pentru a lăsa Cornul şi caravana blocate.

— Setalle, spuse Faile când femeia trecea, un cuvânt.

Setalle se aşează lângă Faile, purtând o expresie calmă. Z – 1 /v 1 W ZK 1 – 11

„Ştiu ce ai de gând să întrebi”.

„Cât timp a trecut”, a întrebat Faile, „de când ai fost în Turnul Alb?”

„Au trecut decenii acum”.

„Eşti capabil să faci o poartă?”

„S

etalle râse. „Copilule, nu am putut aprinde o lumânare. Am fost ars într-un accident. Nu am deţinut Puterea Unică de peste douăzeci şi cinci de ani”.

— Înţeleg, spuse Faile. „Mulţumesc”.

Setalle s-a mutat, iar Faile s-a trezit întrebându-se. Cât de adevărată a fost povestea ei? Setalle fusese de mare autor în zilele lor împreună, iar Faile nu putea învinovăţi femeia că şi-a păstrat secrete legăturile cu Turnul Alb. În orice altă situaţie, Faile nu i-ar fi dat un moment de îndoială povestit femeii.

Cu toate acestea, nu a existat nicio cale de a confirma ceea ce a spus ea. Dacă Setalle era Black Ajah ascunsă, povestea ei despre epuizare ar putea fi pur şi simplu asta –

o poveste. Poate că încă mai putea canaliza. Sau poate că nu putea, dar fusese oprită ca pedeapsă. Ar putea fi această femeie un prizonier evadat de cel mai periculos tip, un agent care aşteptase decenii momentul potrivit pentru a lovi?

Setalle fusese cel care le sugerase să meargă la Shayol Ghul. Căuta ea să aducă Cornul stăpânului ei?

— I – 1 1 – 1 – 1 1 – I – Simţindu-se rece, Faile a intrat în cortul ei, în timp ce câţiva membri ai lui *Cha Faile* au pregătit ceasul în jurul lui. Faile s-a înfăşurat în patul ei. Ştia că era prea suspicios. Dar cum altfel avea să fie, având în vedere circumstanţele?

Lumină, se gândi ea. *Cornul lui Vaiere*, *pierdut în Blight*. Un coşmar.

Aviendha îngenunche într-un genunchi lângă cadavrul – J J – /v i L” 7 /v 7 *t* i 11 x.j mocnit, ţinând-o în *braţe* – broşa de broasca ţestoasă pe care i-o dăruise Elayne/Ea a respirat pe gură în timp ce se

— A – lZ? Jlw yiji X x l-/ A

uita în jos la faţa bărbatului.

Au existat un număr surprinzător de aceste voaluri roşii. Oricare ar fi originile lor, nu erau *Aiel*. Nu l-au urmat pe *îi e toh*. În timpul luptei din noapte, ea văzuse două Fecioare luând prizonier un bărbat. Se comportase ca *Gai shain*, dar apoi ucisese pe unul din spate cu un cuţit ascuns.

„Bine?” întrebă Sarene, fără suflare. În timp ce cei de la Câmpul Merrilor s-au odihnit şi s-au pregătit pentru provocarea lor din faţă, această bătălie de la Shayol Ghul a continuat. Atacul cu voal roşu durase toată noaptea, a doua zi şi acum din nou în noapte.

— Cred că l-am cunoscut, spuse Aviendha, deranjată. El a canalizat pentru prima dată când eram copil, făcând *algode* să crească atunci când nu ar trebui”. Ea a lăsat vălul să cadă pe faţa lui. „Numele lui era Soro. A fost bun cu mine. L-am văzut alergând pe pământul uscat la apus, după ce i-am jurat că îi scuipă în ochi Sightblinder.

— Îmi pare rău, spuse Sarene, deşi vocea ei era necolorată de nicio simpatie. Aviendha se obişnuia din ce în ce mai mult cu asta la femeie. Nu că lui Sarene nu i-ar păsa; pur şi simplu nu a lăsat grija să-i distragă atenţia. Cel puţin, nu când Gardienul ei era în altă parte. Aes Sedai ar fi făcut o fată bună.

„Hai să continuăm să ne mişcăm”, a spus Aviendha, z/, v. Z X /

11 1 1 – 1 1 T *11 * J * 1 1

plecând cu pachetul ei de canale. În zilele şi nopţile de luptă, echipa lui Aviendha s-a schimbat, s-a îmbinat şi s-a despărţit, deoarece femeile aveau nevoie de odihnă. Aviendha însăşi dormise cândva în timpul zilei.

De comun acord, cea care conducea cercul a evitat să se folosească de propria ei putere – astfel Aviendha era încă la o putere rezonabilă, în ciuda atâtor ore de luptă. Acest lucru i-a permis să rămână alertă, la vânătoare. Celelalte femei au devenit fântâni de putere din care să fie atrase.

Trebuia să aibă grijă să nu le scurgă prea mult. Oboseşte o femeie şi ar putea să doarmă câteva ore şi să se întoarcă să lupte din nou. Scurge-o complet şi ar putea fi inutilă zile întregi. În acest moment, Aviendha îi avea cu ea pe Flinn şi trei Aes Sedai. Ea învăţase ţesătura să-i spună când un bărbat canalizează în apropiere – se mişca prin Aes Sedai şi

Wise Ones – dar a avea un canal masculin cu ea era mult mai util.

Flinn arătă spre nişte fulgere de foc de pe partea văii. Au fugit în acea direcţie, trecând pe lângă cadavre şi locuri unde mocnea pământul. Odată cu lumina crescândă a zorilor, Aviendha putea să vadă prin ceaţa rece că forţele lui Darlin încă ţineau gura văii.

Trollocii se îndreptaseră spre movilele joase de pământ pe care le construise Ituralde. Uciderea fusese făcută acolo de ambele părţi. Trollocii suferiseră mult mai multe pierderi – dar apoi erau, de asemenea, mult mai numeroşi. Din privirea ei rapidă părea că au depăşit unul dintre bastionurile de pământ, dar călăreţii Domani intraseră din rezerve şi îi împingeau înapoi.

Bandele de Aiel au hoinărit şi au luptat chiar în gura văii. Unele cu voaluri roşii, altele cu negru. *Prea multe*, se gândi Aviendha, în timp ce îşi încetini echipa cu mâna ridicată. Apoi a continuat înainte singură, în linişte. Putea să se îndepărteze la câteva sute de paşi de femei şi să aibă

— X 1 1 x 7 7 totuşi acces la puterea lor.

Şi-a făcut drum prin câmpurile stâncoase sterpe ale văii. În dreapta ei erau trei cadavre, două cu voaluri negre. Le-a testat cu un Deving rapid; n-ar fi prinsă de vechiul truc de a se ascunde printre cadavre. Ea îl folosise ea însăşi.

Aceşti trei erau cu adevărat morţi, aşa că ea a continuat ghemuită. Pe lângă locul în care Tairens şi Domani îi ţineau pe trolloci, ei aveau o a doua forţă care le păzea tabăra şi calea până unde a luptat Rand. În spaţiul dintre Aiel şi vă alurile roşii se plimbau în benzi, fiecare încercând să-l depăşească pe celălalt. Numai că unele dintre vălurile roşii

ar putea canaliza.

Pământul a bătut şi s-a scuturat în apropiere. O stropire de pământ a căzut prin aer. Aviendha se ghemui mai jos, dar îşi grăbi pasul.

În faţă, peste o duzină de *siswai aman* se grăbeau pe poziţia a doua voaluri roşii, ambii canalizatori. Vălurile roşii aruncă pământul sub atacatori, trimiţând trupuri în zbor.

Aviendha a înţeles de ce Aiel-ul continua să meargă. Aceste văluri roşii au fost un afronto crimă. Seanchan, care ar îndrăzni să-i ia prizonieri pe înţelepţii, nu erau la fel de dezgustători ca aceştia. Cumva, Umbra îi luase pe cei mai curajosi dintre Aiel şi îi transformase în aceştia... aceste *lucruri*.

Aviendha lovi repede, trăgând puterea prin *angreal* şi cercul ei, ţesând două linii de foc şi aruncându-le spre vălurile roşii. A început imediat ţesături noi, aruncând pământul sub cele două canale şi a început un al treilea set de ţesături. Ea a aruncat foc în vălurile roşii în timp ce acestea se împiedicau; una a sărit departe, când cealaltă a fost prinsă de exploziile ei de pământ.

L-a lovit pe cel care fugise cu suliţe de flacără. Apoi a lovit ambele cadavre cu o explozie suplimentară de putere, doar pentru a fi sigură. Aceşti bărbaţi nu se mai ţineau de *de toh*. Nu mai erau în viaţă. Erau buruieni de tras.

Ea a înaintat pentru a verifica *siswai aman*. Opt mai trăiau, trei dintre ei răniţi. Aviendha nu era deosebit de bună cu Healing, dar a reuşit să salveze viaţa unui bărbat, *A* – 7*/K7 *A.A*. – 1 de

Împiedicând să i se sângereze o rană din gât. Ceilalţi supravieţuitori au adunat răniţii şi s-au mutat înapoi spre

tabără.

Aviendha stătea deasupra celor două cadavre. Ea a decis să nu se uite la ei cu atenţie. A vedea un bărbat pe care îl cunoscuse era destul de rău. Aceste

Un şoc a trecut prin ea şi una dintre puţurile ei de putere a dispărut. Aviendha gâfâi. Altul a făcut cu ochiul.

Ea a eliberat imediat cercul, apoi s-a repezit înapoi acolo unde le lăsase pe femei. Flash-uri şi explozii au zguduit-o. Aviendha s-a agăţat de Puterea Unică, propria ei forţă părând acum jalnic de mică în comparaţie cu ceea ce folosea ea.

Ea s-a oprit în faţa cadavrelor mocnite ale lui Kiruna şi Faeldrin. Femeia hidoasă pe care o văzuse înainte – femeia despre care Aviendha era din ce în ce mai sigură că era una dintre Părăsiţi – stătea acolo zâmbindu-i. Oribila femeie m

Lâna pe umărul lui Sarene; Albă zveltă stătea cu capul întors către Părăsiţi, uitându-se la ea cu nişte ochi vapi şi adoratori. Gardianul lui Sarene zăcea moartă la picioarele ei.

*X A 1 * 1 * w X. w * 1* 1

Amândoi au dispărut, răsucindu-se asupra lor, Călătorind fără a folosi o poartă. Aviendha căzu în genunchi lângă morţi. În apropiere, Damer Flinn a gemut şi a încercat să se elibereze de pământul aruncat în sus. Braţul său stâng dispăruse complet, ars la umăr.

Aviendha a înjurat şi a făcut tot ce a putut pentru a-l vindeca, deşi el a căzut în inconştienţă. S-a simţit brusc foarte obosită şi foarte, *foarte* singură.

Un rânjet practicat

Olver a ratat Wind. Bela – iapa robustă şi plină pe care o călărea acum – nu era rea, într-adevăr. Ea a fost doar lentă. Olver ştia asta pentru că a tot încercat să o împingă înainte, dar ea a continuat să meargă cu greu în spatele celorlalţi cai. Nimic din ceea ce a făcut nu o – putea face să meargă mai repede. Olver a vrut să călărească ca o furtună. În schimb, a călărit ca un buştean puternic într-un râu calm.

Şi-a şters fruntea. Blight era destul de înfricoşător, iar ceilalţi – majoritatea nu aveau cai – mergeau de parcă fiecare pas avea să doboare o mie de trolloci asupra lor. L-x i 1 * 1 i – j

Restul caravanei a vorbit cu voci stinse şi au privit cu suspiciune dealurile.

Trecură pe lângă un grup de copaci ofilit, cu seva curgând din răni deschise din scoarţă. Seva aceea părea prea roşie. Aproape ca sângele. În apropiere, unul dintre şoferii de rulotă s-a ridicat să o inspecteze.

Viţă de vie s-au prăbuşit din membrele de deasupra – viţe care păreau maro şi moarte, dar se mişcau ca şerpii. Înainte ca Olver să poată ţipa, şoferul rulotei era spânzurat, mort, de ramurile superioare ale copacului.

T i 1 * 1 X * /v 1 i i 1 – i – Întregul şir de oameni a îngheţat

pe loc, îngroziţi. Deasupra, copacul a *tras* de fapt mortul în sine printr-o despicare a scoarţei. Ingerându-l. Poate că seva *era* sânge.

Olver se uită îngrozit.

— Staţi, spuse Lady Faile, cu un uşor tremur în voce. „Ţi-am spus, nu te apropia de plante! Nu atinge nimic”.

Au mers mai departe, o grămadă solemnă. Sandip, călare în apropiere, mormăi pentru sine. „Este al cincisprezecelea. Cincisprezece bărbaţi, morţi în câteva zile. Uşoară! Nu vom supravieţui niciodată la asta!”

acă ar fi fost trolloci! Olver nu putea lupta cu copacii şi insectele. Cine ar putea? Dar Trollocs, cei cu care ar fi capabil să lupte. Olver avea cuţitul lui şi aflase câteva lucruri despre folosirea lui de la Harnan şi Silvic. Olver nu era atât de înalt, dar se gândi că asta l-ar face pe Trollocs să-l subestimeze. Putea să se arunce jos şi să le caute elementele vitale înainte ca ei să ştie ce se întâmplă.

Şi-a spus asta pentru a nu-şi tremura mâinile în timp ce o lovi cu piciorul pe Bela, sperând să treacă în sus de Lady Faile. În depărtare, a auzit un ţipăit, ca şi cum a murit într-un mod oribil. Olver tremura. Auzise acelaşi sunet mai devreme în acea zi. Suna mai aproape acum?

Setalle îi aruncă o privire îngrijorată când se apropia de front. Ceilalţi au încercat tot ce au putut să-l ţină de pericol. Se întări, ignorând acel ţipăit oribil din depărtare. Toată lumea credea că Olver era fragil, dar el nu era. Nu văzuseră ce avea el, crescând. De fapt, nu-i plăcea să se gândească la acele vremuri. Părea de parcă ar fi trăit trei vieţi. Unul înainte să moară părinţii lui, unul când fusese singur şi acum acesta.

Oricum, era obişnuit să lupte cu oameni mai mari decât el. A fost Ultima Bătălie. Au tot spus că va fi nevoie de toată lumea. Ei bine, de ce nu el? Când au venit Trollocii, primul lucru pe care l-ar face era să coboare de pe această montură lentă. Ar putea să *meargă* mai repede decât ar putea să galopeze acest animal! Ei bine, Aielul nu avea nevoie de cai. Olver nu plecase încă să se antreneze cu ei, dar ar fi făcut-o. Avea plănuit. Îi ura pe toţi Aiel, dar mai ales pe Shaido, şi ar trebui să înveţe secretele lor dacă avea de gând să-i omoare.

Ar merge printre ei şi ar cere să fie antrenat. L-ar primi şi l-ar trata prost, dar în cele din urmă l-ar respecta şi l-ar lăsa să se antreneze cu războinicii lor. Au fost poveşti despre asta. Aşa s-au întâmplat lucrurile.

După ce le cunoştea secretele, se ducea la Serpi şi Vulpi şi primea răspunsuri despre cum să-l găsească pe Shaido care îl ucise pe tatăl său. De acolo, urmărirea şi uciderea lor ar fi o căutare demnă de propria poveste.

ti * „*xt* 7 i – i *al*” *x t jt T – i* 7 *t*

Îl iau pe Noal se gândi el. *A fost peste tot*. *El poate fi t – t – t* x T z k-l *J*. *J*.

ghidul meu. *El*...

Noal era mort.

Transpiraţia se târî pe partea feţei lui Olver în timp ce se uita la poteca stâncoasă din faţă. Au trecut mai mulţi dintre acei copaci îngrozitori, iar acum toată lumea le-a dat un loc larg. Lângă potecă, totuşi, unul dintre bărbaţi a arătat un petic mare din acel noroi ucigaş. Părea maro şi gros, iar Olver a văzut câteva oase care ieşeau cu privirea.

Locul ăsta a fost oribil!

Şi-ar fi dorit ca Noal să fie aici. Noal plecase peste tot, văzuse totul. Ar şti cum să-i scoată din locul ăsta. Dar Noal dispăruse. Olver auzise vestea doar recent, filtrată prin lucruri pe care Lady Momame le împărtăşise despre ceea ce s-a întâmplat la Turnul Ghenţei.

FT-7 t w 7 X /\ – J Z-X1 1 – /K w /K

Toată lumea moare, *îşi* spuse Olver, cu ochii încă în faţă. *Toată lumea*...

Mat fugise la Seanchan, Talmanes pentru a lupta alături de Regina Elayne. Rând pe rând, toţi cei din acest în mâncaţi de copaci, noroi sau monştri.

De ce l-au lăsat toţi pe Olver în pace?

Şi-a frecat brăţara. Noal i-o dăduse, cu puţin timp înainte de a pleca. Ţesută din fibre aspre, era de tipul pe!

— Au purtat războinicii într-o ţară îndepărtată, aşa îi spusese Noal. Era semnul unui om care a văzut bătălia şi a trăit.

Noal... mort. Ar muri şi Mat?

Olver se simţea fierbinte, obosit şi foarte speriat. El o împinse pe Bela înainte şi, din fericire, ea s-a supus, mergând puţin mai repede în sus pe panta, astfel încât Olver a urcat pe linie. Abandonaseră vagoanele, apoi plecaseră într-un loc numit Blasted Lands, care le cerea să urce nişte dealuri. Dimineaţa, intraseră într-o trecătoare între munţi. Deşi se simţea cald, aerul *se* răcea pe măsură ce urcau. Nu-l deranja deloc. Totuşi, încă mirosea îngrozitor. Ca nişte cadavre putrezite.

k” / 1 1 7 – „11 – L

Grupul lor începuse cu cincizeci de soldaţi şi aproape jumătate din câte şoferi de vagoane şi muncitori. Mai erau

şi o mână de alţii precum Olver, Setalle şi cei jumătate de duzină de membri ai bodyguard-ului lui Lady Faile.

Până acum, pierduseră cincisprezece oameni din cauza pericolelor Peşterii, inclusiv cinci ucişi de nişte lucruri oribile cu trei ochi care atacaseră tabăra ieri dimineaţă. 0 – ti t – i – 1 /K 1 w /K – 1 7 – w auzise pe Lady Faile spunând că ea îi considera norocoşi că au pierdut doar cincisprezece până acum, că ar fi putut fi şi mai rău.

Lui Olver nu i s-a părut un noroc. Locul ăsta era îngrozitor şi voia să iasă din el. Deşeurile nu ar fi la fel de rău ca asta, nu-i aşa? Bărbaţii şi femeile *lui Cha Faile* sau comportat ca Aiel. Un pic ca Aiel. Poate că făcuseră cum voia Olver şi se antrenaseră în Deşeuri. Ar trebui să-i întrebe.

A mers mai departe încă o jumătate de oră. În cele din urmă, a convins-o pe Bela să ajungă în fruntea liniei. Iapa neagră strălucitoare a lui Lady Faile arăta rapid. De ce nu i s-ar fi putut da lui Olver un cal ca acesta?

Faile avea pieptul lui Mat legat de spatele calului. La început, Olver fusese mulţumit de asta, deoarece se gândise că Mat şi-ar fi dorit destul de mult acel tabac. Mat s-a plâns mereu că nu are tabac bun. Apoi Olver o auzise pe Faile explicându-i altcuiva că lada fusese pur şi simplu un loc convenabil pentru a-şi depozita unele lucruri. Aruncase ea tabacul? Lui Mat nu i-ar plăcea asta.

Faile se uită la el, iar Olver zâmbi, dându-i cât mai multă încredere. Nu ar fi util pentru ea să vadă cât de speriat era.

Majoritatea femeilor le-a plăcut zâmbetul lui. O exersase, deşi nu folosea rânjetul lui Mat ca model. Mat l-a făcut întotdeauna să pară vinovat. Ai învăţat să rânjeşti când ai fost forţat să te descurci singur, iar Olver avea nevoie de

unul care să-l facă să pară nevinovat. Şi *era* nevinovat. Mai ales.

Faile nu i-a zâmbit înapoi. Olver îşi dădu seama că era destul de bună la privit, în ciuda acel nas. Totuşi, nu era foarte moale. Cenuşă însângerată, dar avea o strălucire care ar putea rugini fierul bun.

Faile călărea între Aravme şi Vanin. Deşi au vorbit încet, Olver a auzit ce spuneau. A avut grijă să se uite în cealaltă direcţie, ca să creadă că nu ascultă cu urechea. Şi nu era. Voia doar să nu scape de praful celorlalţi cai.

— Da, şopti Vanin.

— Poate că nu pare, dar suntem aproape de Blasted Lands. Arde-mi propria mamă, nu-mi vine să cred că mergem acolo. Dar simţi aerul? Se răceşte. Nu am văzut nimic *cu adevărat* urât de la acele lucruri cu trei ochi de ieri dimineaţă".

„Suntem aproape", a fost de acord Aravine. „În curând, îl aproape de Cel întunecat, într-un tărâm în care nimic nu creşte, corupt sau nu, unde nu există viaţă, nici măcar cele mai urâte lucruri de la Peste".

— Presupun că asta ar trebui să fie o mângâiere.

— Nu chiar, spuse Vanin, ştergându-şi fruntea. „Pentru că umbra de aici sus sunt mai periculoşi. Dacă supravieţuim, va fi pentru că are loc un război sângeros. Shadowspawn sunt toţi blocaţi în luptă. Dacă avem noroc, Blasted Lands, cu excepţia chiar în jurul lui Shayol Ghul, vor fi la fel de goale ca poşeta unui bărbat după o înţelegere cu nenorocitul Sea People. Iertati-mi limbajul, Doamnă".

Olver miji la vârful muntelui care se apropia.

Acolo trăieşte nenorocitul întunecat, *se* gândi Olver. *Şi*

probabil acolo este Mat, *nu Merrilor* Mat vorbea despre a sta departe de pericol, dar oricum îşi găsea întotdeauna drumul spre el. Olver s-a gândit că Mat încerca doar să fie umil, dar a fost rău la asta. Altfel, de ce ai spune că nu vrei să fii un erou, apoi ajungi mereu să intri în pericol?

„Şi calea asta?" îl întrebă Faile pe Vanin.

— Ai spus că s-ar putea să fi fost trafic aici recent. Nu ar indica asta că acest loc este departe de a fi la fel de gol pe cât ai descris tu atât de colorat?

Vanin mormăi. „Pare folosit".

„Deci cineva a mutat vagoane prin zonă", a spus Aravine.

„Nu ştiu dacă acesta este un semn bun sau unul rău".

„Nu cred că există *semne* bune aici", a spus Vanin. „Poate că ar trebui să alegem un loc în apropiere şi să ne adăpostim, aşteptând". Oftă, ştergându-şi din nou sprânceana, deşi Olver nu văzu de ce. Devenise destul de frig – putea să-şi dea seama, chiar şi pe parcursul zilei. Şi păreau să fie şi mai puţine plante. I-a fost bine cu asta.

Aruncă o privire peste umăr la arborele de copaci care îi luaseră viaţa bietului om. Nu părea să fie alţii ca acesta în apropiere, mai ales nu înaintea lor de-a lungul cărării.

— Nu ne putem permite să aşteptăm, Vanin, spuse Faile. „Intenţionez să mă întorc la Merrilor, într-un fel sau altul. Dragonul Renăscut va lupta la Thakan dar. Acolo trebuie să mergem pentru a ieşi din acest loc părăsit".

Vanin gemu, dar Olver zâmbi. Avea să-şi găsească drumul către Mat şi să arate cât de periculos ar putea fi în luptă. Apoi…

Ei bine, atunci poate că Mat nu l-ar lăsa aşa cum au făcut ceilalţi. Ar fi bine, deoarece Olver avea să aibă nevoie de

ajutorul lui Mat pentru a-i găsi pe acei Shaido. După tot ce învăţase să se antreneze cu trupa, era sigur că nimeni l va împinge. Şi nimeni nu i-ar mai lua pe cei pe care i-a – T-llXlk” ’7 X X

Iubit de la el.

„Există conturi în arhive care explică ceea ce am văzut”. Cadsuane îşi luă ceaşca de ceai pentru a-şi încălzi mâinile.

Fata Aiel, Aviendha, stătea pe podeaua cortului. *Ce n-aş da să-l am pe acela în Turn*, se gândi Cadsuane. Aceşti înţelepţi… s-au luptat cu ei. Muşcătură adevărată, ca cea mai bună dintre femeile din Turnul Alb.

Cadsuane era din ce în ce mai convins că Umbra de ani de zile ducea la îndeplinire un plan complex de subminare a Turnului Alb. A mers mai adânc decât nefericita dezaşeală a lui Siuan Sanche şi domnia Elaidei. Ar putea trece decenii, secole până când ei au înţeles amploarea planificării Umbrei. Cu toate acestea, numărul mare de surori negre – sute, nu cele câteva zeci pe care Cadsuane le ghicise – au strigat despre ceea ce se întâmplase.

Deocamdată, Cadsuane trebuia să lucreze cu ceea ce avea ea. Aceasta i-a inclus pe aceşti înţelepţi, slab instruiţi în folosirea ţesăturilor, dar niciodată lipsiţi de mizerie. Util. La fel ca Sorilea, în ciuda slăbiciunii ei în Puterea Unică, care stătea mai în spate în cort, privind.

— Am făcut câteva întrebări, copile, îi spuse Cadsuane lui Aviendha. „Ceea ce face această femeie este *într-adevăr să* călătorească. Totuşi, singurele fragmente de documente care o menţionează datează din Războiul Puterii”.

Aviendha se încruntă.

— N-am văzut ţesături, Cadsuane Sedai.

Cadsuane a mascat un zâmbet la tonul respectuos. Băiatul al' Thor o pusese la comandă pe această fată – şi, de fapt, o mai bună decât alţii. Cu toate acestea, *ar fi trebuit* să-l aleagă pe Cadsuane, iar Aviendha probabil ştia asta.

„Asta pentru că femeia nu ţesea Puterea Unică", a w z" i x 1 7

răspuns Cadsuane.

„Ce altceva ar fi?"

„Ştii de ce Cel întunecat a fost eliberat iniţial?"

„A

viendha părea că şi-ar fi amintit ceva. „Ah... da. Atunci ei canalizează puterea Celui întunecat?"

„Se numeşte Adevărata Putere", a spus Cadsuane. „Conturile spun că Traveling by True Power funcţionează în felul în care ai văzut-o pe această femeie mişcându-se. Puţini au văzut că se întâmplă. Întunecatul a fost zgârcit cu esenţa sa în timpul Războiului Puterii şi numai celor mai favorizaţi li să acordat acces. Din acest fapt presupun că acesta este *cu siguranţă* unul dintre Părăsiţi. Din descrierea ta a ceea ce i-a făcut sărmanei Sarene, aş bănui că este Graendal.

— Poveştile nu au menţionat niciodată că Graendal ar fi atât de urât, spuse Sorilea încet.

„Dacă ai fi unul dintre Părăsiţi, uşor de recunoscut după descriere, nu ai vrea să-ţi schimbi aspectul pentru a rămâne necunoscut?"

— Poate, spuse Sorilea. „Dar atunci nu aş folosi asta... Putere adevărată, aşa cum o numeşti. Asta ar învinge scopul deghizării mele".

X T-X – * – I 1...

„Din ceea ce ne-a spus Aviendha”, a remarcat Cadsuane, „femeia nu prea avea de ales. A trebuit să scape repede”.

Cadsuane şi Sorilea s-au întâlnit în ochi şi fiecare a dat din cap în acord. L-ar vâna pe acest Părăsit, ei doi.

Nu te voi lasa să mori pe mine acum, *băiete*, îşi spuse Cadsuane, aruncând o privire peste umăr spre locul în care ai’ Thor, Nynaeve şi Momame îşi continuau munca. Fiecare canalizare din tabără putea simţi acel puls. *Cel puţin*, *nu până când nu ai făcut ceea ce trebuie să faci*. Cadsuane se aşteptase ca cei Părăsiţi să fie aici. Acesta era motivul pentru care venise pe acest front de luptă.

— R *T*/” J1 T J 1 d X 1 1 Z” A 1

Vântul a zguduit cortul, înfiorându-l pe Cadsuane adânc. Locul ăsta era îngrozitor, chiar şi atunci când bătălia a încetinit. Teama care atârna aici era ca aceea a unei înmormântări pentru un copil. A înăbuşit râsul, a ucis zâmbetele. Cel întunecat privea. Uşoară, dar ar fi bine să părăseşti acest loc.

Aviendha şi-a băut ceaiul. Femeia încă părea bântuită, deşi înainte, evident, îşi pierduse aliaţi în luptă.

„I-am lăsat să moară”, şopti ea.

„Phaw”, îi spuse Cadsuane.

— Nu eşti de vină pentru ceea ce a făcut unul dintre Părăsiţi, copile.

— Nu înţelegi, spuse Aviendha. „Eram într-un cerc şi au încercat să se elibereze – i-am simţit – dar nu ştiam ce se întâmplă. M-am ţinut de Puterea lor şi, astfel, nu au putut lupta cu ea. I-am lăsat neputincioşi”.

— Ei bine, de acum înainte nu-i lăsa pe cei din cercul tău în urmă, spuse vioi Cadsuane. „Nu puteai să ştii ce se va

întâmpla”.

— Dacă bănuieşti că acesta este în apropiere, Aviendha, spuse Sorilea, îi vei trimite un mesaj lui Cadsuane, mie sau lui Amys. Nu e nicio ruşine să recunoşti că altul este prea puternic pentru a se înfrunta singur. Vom învinge această femeie împreună şi vom proteja *Car a carnul*”.

— Foarte bine, spuse Aviendha. „Dar şi tu vei face acelaşi lucru pentru mine. Voi toţi”.

Ea a aşteptat. Cadsuane a fost de acord fără tragere de inimă, la fel ca şi Sorilea.

Faile se ghemui într-un cort întunecat. Aerul devenise şi mai rece, acum că erau aproape de Thakan dar. Îşi trecu degetul mare de-a lungul mânerului cuţitului, inspirând încet şi uniform, apoi eliberând respiraţia în acelaşi mod. Se uita la clapele cortului, fără să clipească.

— 1 X 1 – 1 z-i 1 x* 1 i – I *e*

Ea aşezase acolo pieptul Cornului, cu un colţ ieşit afara în noapte. Se simţea mai singura aici, la graniţa Ţarilor Blasted – înconjurata de presupuşi aliaţi – decât în tabarani – i J 1 1

Shaido.

Cu două nopţi în urmă, fusese chemata sa iasă din cort pentru a inspecta nişte urme ciudate care îi îngrijoraseră pe bărbaţi. Nu pierduseră pe nimeni de când se apropiau atât de mult de Blasted Lands – acea parte a planului funcţiona – dar tensiunile erau încă mari. Fusese plecata doar de câteva minute, dar când se întorsese, pieptul Cornului din cortul ei fusese doar uşor mişcat.

Cineva încercase să o deschidă. *Uşoară*. Din fericire, nu

— www /K. – T /K w f reuşiseră sa spargă încuietoarea, iar

Cornul încă fusese acolo când se uitase ea.

Trădătorul poate fi oricine. Unul dintre Redarms, şofer de vagon, membru al lui *Cha Faile*. Faile îşi petrecuse ultimele două nopţi fiind foarte – chiar şi evident – vigilent cu cufărul pentru a-l frustra pe hoţ. Apoi, în seara asta, se plânsese de o durere de cap şi îi permisese lui Setalle să-i pregătească nişte ceai pentru a o ajuta să doarmă. Aduse ceaiul înapoi în cortul ei, nu luase nicio înghiţitura şi acum stătea ghemuita, aşteptând.

Colţul pieptului ar fi evident, ieşind afara în noapte. Ar încerca din nou? Ca măsura de precauţie, scoase Cornul din piept şi îl luase când ieşea sa răspundă chemării naturii. Îl ascunsese acolo într-un cabin de stânca şi, la întoarcere, îl pusese pe *Cha Faile* la serviciu de patrulare pentru noapte, departe de cortul ei. Nu le placuse să o lase nepazita, dar Faile îi spusese clar că era îngrijorată de tensiunile dintre bărbaţi.

AI Z21 * 7T – w v /ZI 1 *

Asta ar fi de ajuns. Lumina, să fie de ajuns.

Au trecut orele cu Faile ghemuita în aceeaşi poziţie, gata să sară în sus şi să sune alarma în momentul în care cineva a încercat să intre în cortul ei. Cu siguranţa vor încerca din nou în seara asta, când se presupune că era bolnava.

Nimic. O dureau muşchii, dar nu s-a mişcat. Hoţul ar i /K/K. 7. Ji-\/n 7 ji 7 1 w putea fi acolo, în întuneric, aşteptând. Ma întrebam dacă acesta era momentul potrivit pentru a lovi, pentru a apuca Cornul şi a fugi la stăpânn să-i Aceasta

Un ţipăt a spulberat noaptea.

Faile a şovăit. O distragere a atenţiei?

Acel ţipat, se gândi ea, judecând direcţia. *A venit*... *de la*

vest de aici.

Aproape de locul unde ascunsese Cornul. A înjurat Faile, luând o decizie rapidă. Cufărul era gol. Dacă ea a luat momeala şi într-adevăr era doar o distragere a atenţiei, atunci nu ar pierde nimic. Dacă, pe de altă parte, hoţul ar fi anticipat-o… Ea a sărit din cort în timp ce alţii se grăbeau din paturi. Membrii lui *Cha Faile* au alergat prin tabara. Urletul a venit din nou.

Era însoţit de un ţipăt bântuitor, un tip care îi urmarea /K 1 w 7 X z X

În depărtare.

Ea s-a prăbuşit printre nişte buruieni subţiri, pătate de Blight. A alerga printre ele era o mişcare prostească într-un loc în care o crenguţa putea ucide, dar ea nu gândea limpede.

Ea a ajuns prima la faţa locului, ajungând în zona în care ascunsese Cornul. Acolo stătea nu numai Vanin, ci şi Harnan. Vanin strânse Cornul lui Valere în braţe groase, în timp ce Harnan lupta împotriva unui fel de fiara cu blana întunecata, strigând şi leganându-şi sabia.

Vanin s-a uitat la Faile şi a devenit palid ca o cămaşă de mantie alba.

„Hoţ!” striga Faile. „Opreşte-l! A furat Cornul lui Valere!”

striga Vanin, aruncând Cornul de parca l-ar fi muşcat, apoi fugind. Uşor, dar s-ar putea mişca repede pentru unul din corpul sau! L-a prins pe Harnan de umăr, trăgându-l într-o parte, în timp ce fiara ţipa acel bocet bântuitor.

Alte hohote au venit în depărtare. Faile a derapat la pământ, apucând Cornul şi strângându-l strâns. Aceşti bărbaţi nu erau hoţi obişnuiţi. Ei nu numai că au văzut prin

planul ei, dar au anticipat exact unde ascunsese Cornul. Se simţea ca o fermiera care tocmai se îndrăgostise de escrocheria de trei cani a unui orăşean.

Cei care veniseră în fuga cu ea au rămas uluiţi, fie de vederea Cornului, fie a monstrului. Creatura ţipa – părea un fel de urs cu prea multe braţe, deşi era mai mare decât orice urs pe care Faile îl văzuse. Ea se ridica în picioare. Nu a fost timp să-i caut pe hoţi, în timp ce fiara îşi făcea loc în garzile lui Faile. A smuls capul unui membru al lui *Cha Faile*, ţipând.

strigă Faile, aruncând un cuţit spre lucru, în timp ce Arrela îi sparge unul dintre umeri cu sabia ei. Chiar atunci, o *a doua* fiară a venit greoi peste stânci lângă Faile.

Ea înjură, sărind departe, aruncând un cuţit. A lovit-o – sau, cel „puţin, chestia a strigat în ceea ce suna a furie şi durere. În timp ce Mandevwin urca călare, purtând o tortă, lumina a scos la iveală că lucrurile oribile aveau fete ca cele ale insectelor, cu o mulţime de dinţi ca colţi. Cuţitul lui Faile ieşea dintr-un ochi asemănător unui bulb.

Derotiti doamna!” strigă Mandevwin, aruncând suliţe în braţele roşii din apropiere, care le-au izbit primul monstru, împingându-l înapoi de la Arrela – care s-a grăbit, sângerând. Femeia nu-şi pierduse totuşi sabia.

Faile se dădu înapoi în timp ce *Cha Faile se* organiza în jurul ei, apoi se uită în jos la ceea ce ţinea. Cornul lui Valere însuşi, scos din sacul în care îl ascunsese. Ar putea să-l arunce în aer…

Nu, se gândi ea. *Este legat de Cauthon*. Pentru ea, ar fi doar un corn obişnuit.

„Stabil!” spuse Mandevwin, dansându-şi calul de război

înapoi în timp ce una dintre fiare se aruncă asupra lui. „Verdin, Laandon, avem nevoie de mai multe suliţe! Merge! Lucrurile se luptă ca mistreţii. Trage-le înainte, trage-le în teapă!”

7 r-j-i 1 – 1 – 1 1 – 1

Tactica a funcţionat asupra unuia dintre monştri, dar în timp ce Mandevwin a ţipat, celălalt a atacat el şi i-a prins calul de gât. Fiara îi dădu deoparte soldaţii care încercau să lovească, iar Mandevwin se prăbuşi la pământ, ghemuind.

Încă ţinând în mână Cornul, Faile trecu năvalnic pe lângă locul unde un grup de Redarms reuşise să înghesuie cealaltă fiară. A luat o tortă proaspăt aprinsă şi a aruncat-o către celălalt monstru, aprinzându-i blana de pe spate. Lucrul a urlă în timp ce focul i-a urcat pe coloana vertebrală, blana arzând ca nişte nişte uscate. A scăpat calul mort al lui Mandevwin, capul s-a sfâşiat aproape liber, în timp ce se zvârnea, ţipând şi urlă.

„Apucă răniţii!” Fale a comandat. A luat un membru al

1 1 T – 1 „R *JF* 1 – fi trupei de braţ. „Vezi la Mandevwin!”

X TA” ’1 1 7 «. W/k – 1 x – 1 /\-i – Bărbatul se uită în jos la Cornul pe care ea îl ţinea, cu ochii mari, apoi se scutură şi dădu din cap, strigându-i pe alţi doi să-l ajute să ridice bărbatul.

„Doamna mea?” întrebă Aravine, stând lângă tufişurile din spate. „Ce se întâmplă?”

„Doi Redarms au încercat să fure ceea ce am purtat”, a spus Faile. „Acum o să plecăm în noapte”.

„Dar”.

„Asculta!” spuse Faile, arătând spre întuneric.

În depărtare, au auzit o duzină de ţipete diferite,

răspunzând strigătelor fiarei pe moarte.

X r-i-i – 1 – X – 1 * 1 C 1 – „Ţipetele vor atrage şi mai multe orori, la fel ca şi parfumul sângelui vărsat. Noi mergem. Dacă putem pătrunde suficient de adânc în Blasted Lands în seara asta, s-ar putea să fim în siguranţă. Trezeşte tabăra şi pune răniţii pe cai. Pregăteşte-i pe toţi ceilalţi pentru un marş rapid forţat. Repede!”

Aravine încuviinţă din cap, îndepărtându-se. Faile aruncă o privire în direcţia în care se îndreptaseră Harnan şi Vanin. Tânjea să-i vâneze, dar urmărirea lor în timpul nopţii le trebuia să se mişte încet, iar asta ar însemna moartea în noaptea asta. În plus, cine ştia la ce resurse au acces o pereche de Darkfriends?

ar fugi. Şi Light, ea spera că nu fusese înşelată mai mult decât părea. Dacă Vanin ar fi ştiut cumva să pregătească un corn manechin, o replică care să cadă şi să o lase pentru „salvare” lui Faile în timp ce fugea…

Ea nu ar şti niciodată. Ea ar ajunge la Ultima Bătălie cu un Corn fals şi, poate, i-ar condamna pe toţi. Această posibilitate a bântuit-o în timp ce membrii caravanei se mutau în grabă în întuneric, sperând în Lumină şi noroc să scape de pericolele nopţii.

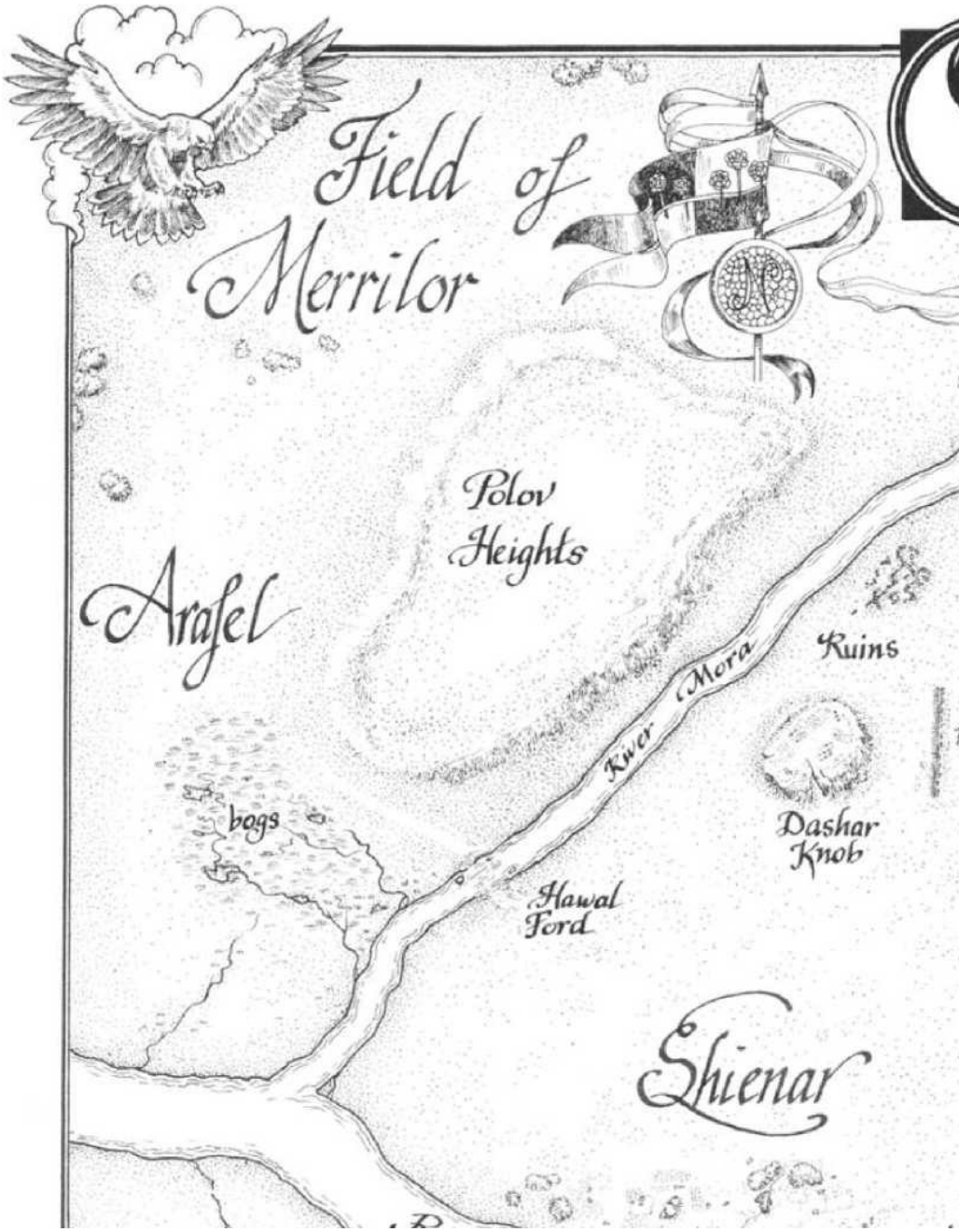
Field of Merrilor
Polov Heights
Arafel
River Mora
Ruins
bogs
Dashar Knob
Hawal Ford
Shienar

grupul
întune

Lucruri de neschimbat

Ceva nu era în regulă cu Rand.

Nynaeve a strâns stalagmita adânc în Groapa Doomului, ţinându-se să nu fie trasă de vânturi în acel neant din fata ei. Momame o numise esenţa întunericului, dar nu ar fi asta să facă din ea Adevărata Putere? Mai rău, dacă esenţa lui ar fi în lume, nu ar însemna asta că s-a eliberat? Oricare ar fi fost, natura lui era rău pur şi a umplut-o pe Nynaeve cu o groază ca nicio groază pe care nu o mai simţise până atunci în viaţa ei.

A

tras cu o forţă puternică, atrăgând în ea tot ce era în apropiere. Se temea că, dacă îi dă drumul, va fi smucită înăuntru. Deja îi furase şalul, făcându-l să dispară. Dacă acel nimic ar fi atras-o, viaţa ei s-ar fi terminat. Poate şi sufletul ei.

Rand! se gândi Nynaeve. Ar putea face ceva pentru a-l ajuta? Stătea în faţa lui Mondm, cei doi blocaţi împreună, sabie împotriva sabiei. Încremenit ca într-o clipă. Transpiraţia curgea pe fata lui Rand. Nu a vorbit. N-a clipit nici măcar.

Piciorul lui atinsese întunericul. În acel moment, îngheţase,

la fel şi Moridin. Erau ca nişte statui. Aerul urla în jurul lor, dar nu părea să-i afecteze la fel ca Nynaeve. Au stat aşa, îngheţaţi, timp de cincisprezece minute bune.

Una peste alta, trecuse mai puun de o oră de când întunecat.

Nynaeve a privit stâncile alunecând pe pământ, apoi erau absorbite de acea întuneric. Îmbrăcămintea ei se ondulă şi se clătina ca în vânt puternic, la fel ca şi a lui Moiraine, care se ghemui în apropiere ţinându-se de propriul dinte de piatră. Din fericire, duhoarea de sulf care umpluse caverna a fost atrasă aici în întuneric.

Ea nu putea folosi Puterea Unică. Rand a desenat fiecare bucată din ea pe care o putea ţine, deşi el nu părea să facă nimic cu el. Ar putea ajunge la Moridin? Părea că nu se poate mişca. Dacă i-ar lua o piatră la cap? Ar fi mai bine decât să aştepţi.

Nynaeve şi-a testat greutatea împotriva atrăgăm neantului din fată, relaxându-şi strânsoarea pe stalagmită. Ea a început imediat să alunece şi s-a tras înapoi.

Nu *îmi petrec Ultima Bătălie umblând la o stâncă*! ea credea. *Nu acelaşi tot timpul*, *cel puţin*. A trebuit să rişte să se mişte. Mersul direct înainte părea prea periculos, dar dacă se mişca în lateral… da, mai era o stalagmită în apropiere în dreapta ei. Ea a reuşit să renunţe la strânsoarea ei şi pe jumătate alunecare, pe jumătate scăpată la următoarea stalagmită. De acolo, ea a ales altul, şi-a uşurat cu grijă strânsoarea şi l-a apucat în schimb.

Procesul a fost foarte lent. *Rand*, *prostule cu cap de lână*, se gândi ea. Dacă ar fi lăsat-o pe ea sau pe Momame să conducă cercul, atunci poate că ar fi putut face ceva în timp

ce el se lupta!

A ajuns la o altă stalagmită, apoi s-a oprit când a văzut ceva în dreapta ei. Aproape că a ţipat. O *femeie* stătea ghemuită acolo, ascunsă de perete, la adăpost de vânt de stânci. Ea părea să plângă.

Nynaeve aruncă o privire spre Rand, care era încă blocat în stază cu Moridin, apoi se apropie de femeie. Numărul mai mare de stalagmite de aici însemna că Nynaeve se putea târa mai în siguranţă, pietrele blocând atracţia neantului.

Nynaeve ajunse la femeie. Era legată de perete. „Alanna?” strigă Nynaeve peste vânt.

— Light, ce cauţi aici?

Aes Sedai clipi ochii înroşiţi la Nynaeve. Ochii ei se uitau plictisitor, de parcă n-ar fi avut minte. În timp ce Nynaeve a examinat femeia, ea a observat că toată partea stângă a corpului Alarmei era însângerată de la o rană de cuţit în intestin. Uşoară! Nynaeve ar fi trebuit să ştie asta din paloarea feţei femeii.

TK w *7 A* – *I* – *w* – I – r-x k T * 1

De ce să o înjunghii şi să o laşi aici? Nynaeve şi-a dat seama că la *legat pe Rand*. *Oh*, *Lumină*. A fost o capcană. Moridin o lăsase pe Alanna sângerând, apoi se confruntase cu Rand. Când Alanna a murit, Rand, în calitate de Gardien ei, va fi înnebunit de furie, făcându-l uşor de nimicit pentru Moridin.

De ce nu observase? Nynaeve a pescuit la pungile ei după ierburi, apoi se opri scurt. Ar putea plantele să facă ceva în acest moment? Ea trebuia să folosească Puterea Unică pentru a Vindeca o astfel de rană. Nynaeve a rupt hainele femeii, făcând un bandaj, apoi a încercat să deseneze *sayar*

pentru Vindecare.

Rand a avut-o şi nu a lăsat-o. Înfuriată, ea a încercat să-l lovească, dar Rand s-a ţinut strâns. Mai strâns, în timp ce ea încerca să-l împingă. Părea să-l canalizeze, cumva, dar ea nu putea vedea ţesăturile. Putea simţi ceva, dar cu vântul urlător şi natura ciudată a gropii, era ca o furtună care se învârtea în jurul ei. Puterea a fost învăluită în asta cumva.

Blast it! Avea nevoie *de saidar*! Nu a fost vina lui Rand. Nu putea să-i dea nicio putere în timp ce conducea cercul.

Nynaeve îşi apăsă mâna pe rana Alarmei, simţindu-se neputincioasă. A îndrăznit să-l cheme pe Rand să o elibereze din cerc? Dacă ar fi făcut-o, Moridin s-ar întoarce fără îndoială asupra ei şi s-ar ataca pe Alanna.

Ce să fac? Dacă această femeie ar muri, Rand şi-ar pierde controlul. Acesta, probabil, ar fi sfârşitul lui… şi a xlj**ll-l** x 7 7

ultimei bătălii.

Mat a spart lemnul cu securea pentru a-l ascuţi până la un punct. „Vezi”, a spus el, „nu trebuie să fie chic. Salvează-ţi dulgheria drăguţă pentru a o impresiona pe fiica primarului”.

Bărbaţii şi femeile care priveau au dat din cap cu o hotărâre sumbră. Erau fermieri, săteni şi meşteri, ca nişte oameni pe care îi cunoscuse în cele două râuri. Mat avea mii de ei sub comanda lui. Nu ar fi bănuit niciodată că vor fi atât de multe. Oamenii buni ai pământului veniseră să lupte.

Mat şi-a dat seama că sunt nebuni pentru o persoană. Dacă ar fi reuşit să scape, s-ar fi ascuns într-un subsol

undeva. Arde-l, dar ar fi încercat.

Zarurile acelea îi zdrăngăneau în cap, la fel cum făcuseră de când Egwene îi dădu controlul asupra tuturor armatelor Luminii. Să fii *ta veren* sângeros nu a valorat două fasole.

A continuat, modelându-şi miza pentru palisadă. Un tip a urmărit cu deosebită atenţie, un fermier bătrân cu pielea atât de piele încât săbiile Trolloc ar putea sări. Din anumite motive îi părea cunoscut lui Mat.

Arde aceste amintiri, se gândi Mat. Fără îndoială, acest tip semăna cu cineva dintr-una dintre acele amintiri vechi pe care le-a dat lui Mat. Da, mi s-a părut corect. Nu-şi putea aminti *prea bine*. A... cart? Un Fade?

„Hai, Renald”, i-a spus tipul unuia dintre însoţitorii săi – un alt fermier, de origine Borderlander după înfăţişarea lui. „Hai să mergem mai departe şi să vedem dacă îi putem grăbi pe ceilalţi băieţi”.

Cei doi s-au îndreptat în timp ce Mat şi-a terminat miza, apoi şi-a şters fruntea. Întinse mâna spre o altă lungime de lemn – ar fi bine să le mai demonstreze acestor ciobani – când o siluetă îmbrăcată *în ea din* a alergat de-a lungul peretelui de palisadă, aproape finisat.

Urien avea părul roşu aprins, ţinut scurt, cu excepţia coadei din spate. El ridică o mână către Mat când trecea pe lângă.

— Sunt agitaţi, Matrim Cauthon, spuse Urien, fără să se oprească. „Cred că vin în această direcţie”.

— Mulţumesc, strigă Mat. „Vă datorez”.

Aielul se întoarse în timp ce alerga, alergând înapoi pentru o secundă şi înfruntându-se pe Mat. „Doar câştigă această bătălie! Am pariat o piele de *oosquai* pe succesul nostru”.

Mat pufni. Singurul lucru mai deranjant decât un Aiel stoic era unul care râneste. Pariu? Despre rezultatul acestei bătălii? Ce fel de pariu a fost acesta? Dacă ar pierde, nimeni nu ar trăi suficient pentru a colecta…

Mat se încruntă. De fapt, a fost un pariu destul de *bun de făcut*. „Pe cine ai găsit să accepte acel pariu?” a sunat Mat. „Urien?” Dar omul era deja prea departe ca să audă.

Mat mormăi, dar îi întinse toporul unuia dintre oamenii din apropiere, o femeie Tairen zveltă.

— Tine-i la rând, Cynd.

— Da, Lord Cauthon.

„Nu sunt un domn, spuse Mat prin obişnuinţă în timp ce îşi ridica *ashandarei*. Se îndepărtă, apoi se întoarse să se uite la palisada care se ridică şi văzu o mână de Gărzi Deathwatch care mergeau de-a lungul şirurilor de oameni muncitori. Ca lupii printre oi. Mat se grăbi mai departe.

Armatele lui nu mai aveau mult timp să se pregătească. Folosirea porţilor îi pusese înaintea trollocilor, dar nu scăpaseră. Lumină, nu *a existat* nicio scăpare. Totuşi, lui Mat primise să aleagă câmpurile de luptă, iar acest loc Merrilor ar funcţiona cel mai bine.

Ca să alegi un complot pentru propriul tău mormânt, *se* gândi Mat. *Sigur*, *aş prefera să nu fiu nevoit să aleg în primul rând*.

Palisada se ridica în faţa pădurilor de la est de câmp. Nu a avut timp să secţioneze sau să înconjoare întreaga zonă cu o palisadă şi oricum nu ar avea prea mult sens. Cu acei canalizări Sharan, Umbra putea să rupă pereţii ca o sabie prin mătase. Dar unele palisade, cu podiumuri deasupra, le-ar oferi arcaşilor săi înălţime pentru a-i viza pe trolloci.

Mat avea două râuri cu care să lucreze aici. Râul Mora curgea în direcţia sud-vest, curgând între Heights şi Dashar Knoo. Malul său sudic se afla în Shienar, malul nordic în Arafel. S-a alăturat râului Erinin, care curgea direct spre vest, la marginea de sud a câmpului.

Râurile acelea ar servi mai bine decât orice zid, mai ales acum că avea resursele necesare pentru a le apăra corect. Ei bine, dacă le-ai putea numi resurse. Jumătate din soldaţii săi erau la fel de noi ca iarba de primăvară, iar cealaltă jumătate luptaseră aproape de moarte cu o săptămână înainte. Borderlanderii pierduseră doi bărbaţi din trei – Light, doi din *trei*. O armată mai mică s-ar fi desfiinţat.

KT7” /k1 – A /T J

Numărând pe toţi cei pe care îi avea, Mat avea să fie depăşit numeric cu patru la unu când vor sosi acei trolloci, cel puţin conform rapoartelor de la Pumnii Raiului. Avea să fie dezordonat.

Mat şi-a tras pălăria mai departe, apoi s-a zgâriat pe o parte a noului petic pe ochi pe care i-o dăduse Tuon. Piele roşie. I-a plăcut.

— Aici, acum, spuse el, trecând pe lângă câţiva dintre noii recruţi ai Gărzii Turnului. Se luptau cu toiagul – vârfuri de lance încă erau forjate pentru a merge la capete. Bărbaţii păreau mai probabil să se rănească decât inamicul.

Mat şi-a întins *ashandarei* unui bărbat, apoi a luat un toiag de la altul, în timp ce primul salută în grabă. Cei mai mulţi dintre aceşti bărbaţi nu erau suficient de mari pentru a avea nevoie să se bărbierească mai mult de o dată pe lună. Dacă băiatul căruia i-a luat toiagul avea peste cincisprezece ani, Mat şi-ar mânca cizmele. Nici nu le-ar fierbe mai întâi!

„Nu te poţi încremeni de fiecare dată când personalul 1 7 – A *JT* I T 1 – 1 1 – 111

loveşte ceva!” spuse Mat. „Închide ochii pe câmpul de luptă şi eşti mort. Nu aţi fost foarte atenţi data trecută?”

Mat ridică toiagul, arătându-le de unde să-l prindă, apoi le-a supus practicii de blocare pe care i-o arătase tatăl său când era destul de tânăr încât să creadă că lupta ar putea fi de fapt distractivă. A transpirat, lovind pe fiecare dintre noii recruţi pe rând, forţându-i pe fiecare să blocheze.

„Arde-mă, dar vei *da* seama de asta”, le-a spus Mat cu voce tare tuturor. „Nu mi-ar păsa atât de mult, pentru că se pare că aveţi inteligenţa cioturilor, dar dacă veţi fi ucişi, mamele voastre se vor aştepta să le trimit veste. Nu o voi face, atenţie. Dar s-ar putea să mă simt puţin vinovat între jocurile de zaruri şi urăsc să mă simt vinovat, aşa că fiţi atenţi!”

— Lord Cauthon? spuse flăcăul care îi dăduse toiagul.

— Nu sunt… Se opri. „Ei bine, da, ce este?”

„Nu putem să învăţăm sabia?”

„Uşoară!” spuse Mat. „Care e numele tău?”

— Sigmont, domnule.

„Ei bine, Sigmont, cât timp crezi că avem? Poate că ai putea să rătăciţi afară, să vorbiţi cu Dreadlords şi Shadowspawn şi să le cereţi să-mi mai acorde câteva luni de timp, ca să vă pot antrena pe toţi corespunzător”.

Sigmont se înroşi, iar Mat îi întoarse toiagul. *Băieţi de oraş*. El a oftat.

„Uite aici, tot ce vreau este ca voi să vă puteţi apăra. Nu am timp să vă fac mari războinici, dar vă *pot* învăţa să lucraţi împreună, să păstraţi o formaţie şi să nu vă sfiiţi

când vin trollocii. Asta te va duce mai departe decât orice fel de joc de sabie, crede-mă”.

Tinerii au dat din cap fără tragere de inimă.

„Întoarce-te la antrenament”, a spus Mat, ştergându-şi fruntea şi privind peste umăr. Cenuşă sângeroasă! Gardienii Deathwatch se îndreptau spre el.

Şi-a prins *ashandarei* şi s-a repezit, apoi s-a abătut pe marginea unui cort, doar ca să se împiedice de un grup de Aes Sedai care se apropiau pe potecă.

„Mat?” întrebă Egwene din mijlocul grupului de femei. „Eşti bine?”

— Mă urmăresc al naibii, spuse el, aruncând o privire în jurul cortului. „Cine te urmăreşte?” spuse Egwene.

— Deathwatch Guards, spuse Mat. „Ar trebui să mă i 1 i 1 1 * r-i-i *jf* i – i /n i /V 1 i întorc la cortul lui Tuon”. Egwene a fluturat câteva degete, alungându-le pe celelalte femei, cu excepţia celor două umbre ale ei – Gawyn şi acea femeie Seanchan – care au rămas cu ea.

— Mat, spuse Egwene pe un ton de suferinţă, mă bucur că te-ai hotărât în sfârşit să vezi raţiune şi să părăseşti tabăra Seanchan, dar nu puteai să aştepţi până când *bătălia* s-a terminat pentru a dezerta?

— Îmi pare rău, spuse el, ascultând doar pe jumătate. „Dar putem merge mai departe spre cartierul de tabără Aes Sedai? Nu mă vor urma acolo”. Poate nu. Dacă toţi Gardienii Deathwatch ar fi ca Karede, poate că ar fi. Karede se scufunda după un bărbat care cădea de pe o stâncă pentru a-l prinde.

X 1 – 1 X w/K-i – * 1 T\ 4” O

Egwene se întoarse, părând nemulţumită de Mat. Cum a

putut Aes Sedai să fie atât de perfect lipsit de emoţii, dar totuşi să-i lase pe cineva să ştie că îl dezaproba? Dacă mă gândesc bine, un Aes Sedai ar urma, probabil, şi un bărbat de pe o stâncă, chiar dacă doar pentru a-i explica – în detaliu – toate lucrurile pe care le făcea greşit în felul în care a încercat să se sinucidă.

Mat şi-ar fi dorit atât de multe dintre gândurile sale din ultima vreme să nu implice să se simtă ca şi cum el ar fi cel care sare de pe stâncă.

— Va trebui să găsim o modalitate de a-i explica Fortuonei de ce ai fugit, spuse Egwene în timp ce se apropiau de cartierul Aes Sedai. Mat îl plasase cât de departe de Seanchan era rezonabil. „Căsătoria va prezenta o problemă. Îţi sugerez să…”

— Stai, Egwene, spuse Mat. „Despre ce vorbeşti?”

— Fugi de gărzile Seanchan, spuse Egwene. „Nu ai ascultat… Bineînţeles că nu ai fost. Este plăcut să ştii că, pe măsură ce lumea se prăbuşește, câteva lucruri sunt complet neschimbabile. *Cuendillar* şi Mat Cauthon”.

— Fug de ei, spuse Mat, privind peste umăr, pentru că Tuon vrea să judec. De fiecare dată când un soldat caută mila împărătesei pentru o crimă, *eu sunt* cel care se presupune că trebuie să-i asculte cazul!”

„Tu”, a spus Egwene, „judeci?”

— Ştiu, spuse Mat. „Prea multă muncă, dacă mă întrebi pe mine. Toată ziua m-am ferit de paznici, încercând să-mi fur puţin timp pentru mine”.

— Un pic de muncă sinceră nu te-ar ucide, Mat.

„Acum, ştii că nu este adevărat. Soldatul este o muncă cinstită, iar oamenii sunt ucişi tot timpul”.

O O îţi 1 7 1 X 1 *S* A

Se pare că Gawyn Trakand exersa cândva să fie Aes Sedai, pentru că îi tot arunca lui Mat priviri care ar fi făcut-o pe Moiraine mândră. Ei bine, lasă-l. Gawyn era un prinţ. Fusese crescut să facă lucruri precum judecata. Probabil că a trimis câţiva bărbaţi la spânzurătoare în fiecare zi, în pauza de prânz, doar pentru a menţine antrenamentele.

Dar Mat... Mat nu avea de gând să ordone ca bărbaţii să fie executaţi şi asta era. Au trecut pe lângă un grup de Aiel care se luptau împreună. Era acest grup la care Urien alergase să ajungă? Odată ce trecuseră – Mat încercând să-i facă pe ceilalţi să meargă mai repede, astfel încât Seanchanul să nu ajungă din urmă – se apropie de Egwene.

„L-ai găsit încă?” întrebă el încet.

— Nu, spuse Egwene, cu ochii în faţă.

Nu e nevoie să menţionez ce *a* fost. „Cum ai putut să pierzi chestia? După toată munca prin care am făcut-o ca să-l găsim?”

„Noi? Din spusele pe care le-am auzit, Rand, Loial şi Borderlanders au avut mult mai mult de-a face cu găsirea lui decât tine.

— Am fost acolo, spuse Mat. „Am străbătut întregul continent sângeros, nu-i aşa? Arde-mă, mai întâi Rand, apoi tu. Toată lumea o să mă vorbească despre acele zile? Gawyn, vrei o tură?

„Da, te rog”. Părea nerăbdător.

— Taci, spuse Mat. „Se pare că nimeni nu-şi poate aminti clar în afară de mine. Am vânat Cornul ăla sângeros ca un nebun. Şi, o să menţionez, eu am suflat lucrul care va lăsat pe toţi să scăpaţi de Falme.

„Aşa îţi aminteşti?” întrebă Egwene.

— Sigur, spuse Mat. „Vreau să spun, am nişte găuri acolo, dar le-am adunat în mare parte”.

— Şi pumnalul?

„Bibelul ăla? Cu greu merită timpul nimănui”. S-a surprins întinzându-se lângă el, acolo unde o dusese cândva. Egwene ridică o sprânceană spre el. „Oricum, nu acesta este ideea. Vom avea nevoie de instrumentul ăla nenorocit, Egwene. Vom avea *nevoie*”.

„Avem oameni care caută”, a spus ea. „Nu suntem siguri exact ce s-a întâmplat. A existat un reziduu de călătorie, dar a trecut ceva timp şi... Lumină, Mat. Noi încercam. Promit. Nu este singurul lucru pe care Shadow la furat recent de la noi...”

El îi aruncă o privire, dar ea nu i-a mai dat. Flaming Aes Sedai.

— L-a văzut cineva pe Perrin încă? el a întrebat. „Nu vreau să fiu cel care îi spune că soţia lui a dispărut”.

— Nimeni nu l-a văzut, spuse Egwene. „Presupun că este la muncă, îl ajută pe Rand”.

— Bah, spuse Mat. „Poţi să-mi faci o poartă până în vârful Butonului?”

— Credeam că vrei să mergi în tabăra mea.

E pe drum, spuse Mat. Ei bine, cam aşa a fost. „Şi acei gardieni de la Deathwatch nu se vor aştepta la asta. Ardema, Egwene, dar cred că au ghicit încotro ne îndreptam.

Egwene, după ce s-a oprit o clipă, le-a deschis o poartă către terenul de călătorie de pe Knob. Au păşit pe el.

Mai mult decât un deal, mai puţin decât un munte, Dashar

Knob s-a ridicat la o sută de metri în aer aproape de mijlocul câmpului de lupta. Formaţiunea de stânca era inescalabila, iar porţile erau singura cale de a alunge în vârf. De aici, Mat şi comandanţii săi vor putea urmări întreaga lupta desfăşurata.

„Nu am cunoscut niciodată pe nimeni altcineva”, i-a spus Egwene, „care va munci atât de mult pentru a evita munca grea, Matrim Cauthon”.

„Nu ai petrecut suficient timp în preajma soldaţilor”. Mat le făcu cu mâna bărbaţilor care l-au salutat în timp ce ieşea din terenul Travelling.

Privi spre nord, spre râul Mora şi peste el în Arafel. A

poi spre nord-est, spre ruinele a ceea ce fusese cândva un fel de fort sau turn de veghe. Spre est, spre palisada care se ridică şi spre pădure. A continuat să se întoarcă, spre sud, pentru a privi râul Erinin în depărtare şi ciudatul crâng de copaci înalţi de care Loial era atât de înfricoşat. Au spus ca Rand le-a crescut pe acelea, în timpul întâlnirii la care fusese semnat tratatul. Mat se uita spre sud-vest către singurul vad bun de pe Mora din apropiere, numit Hawal Ford de către localnicii care cultivaseră aceasta zona; dincolo de vadul dinspre Arafel era o mare întindere de mlaştini.

Spre vest, peste Mora, se întindeau Polov Heights – un platou înalt de patruzeci de picioare, cu o panta abrupta la est şi pante mai graduale pe celelalte parţi.

Între baza versantului de sud-vest şi mlaştini se afla un coridor de aproximativ două sute de paşi, bine uzat de călătorii care foloseau vadul pentru a traversa Arafel şi Shienar. Mat ar putea folosi aceste caracteristici în

avantajul său. Le putea folosi pe toate. Ar fi de ajuns? Simţea ceva trăgându-l de el, trăgându-l spre nord. Rand avea nevoie de el în curând.

Se întoarse, gata să fugă, când cineva s-a apropiat de partea de sus a Butonului, dar nu era Garzile Deathwatch. Era doar Jur Grady cu fata de piele.

— Ţi-am adus soldaţii aceia, spuse Grady, arătând. Mat putea să vadă o mică forţa venind printr-o poarta către terenul de călătorie din apropierea palisadei. O sută de oameni ai trupei, conduşi de Delam, arborează un steag roşu însângerat. Redarms erau însoţiţi de aproximativ cinci sute de oameni îmbrăcaţi în haine uzate.

„Ce rost avea asta?" întrebă Grady.

— Presupun că ai trimis acele sute într-un sat din sud pentru a le recruta?

a i – 1 i *r-g-i* – 7 «- «7 /A 1 – Asta şi mai mult. *Ţi-am salvat viaţa*, *omule*, *se* gândi Mat, încercând să-l scoată pe Delam din grup. *Şi apoi te oferi voluntar pentru asta*. *Naiv* Delam să comportat de parcă ar fi fost soarta lui.

— Du-le în sus, spuse Mat. „Hărţile arată că există un singur loc bun pentru a bloca Mora, un canion îngust la câteva Jeghe nord-est de aici".

— În regulă, spuse Grady. „Vor fi implicaţi canaleri".

— Va trebui să te descurci cu ele, spuse Mat. „În mare parte, totuşi, vreau să-i laşi pe aceşti şase sute de bărbaţi şi femei să apere râul. Nu vă riscaţi prea mult. Lăsaţi-l pe Delam şi pe oamenii lui să facă treaba".

— Scuză, spuse Grady. „Dar asta nu pare a fi o forţă foarte mare. Majoritatea nu sunt soldaţi instruiţi".

— Ştiu ce fac, spuse Mat. *Sper*.

Grady a dat din cap fără tragere de inimă şi a plecat.

Egwene îl privi pe Mat cu ochi curioşi.

— Nu ne putem retrage din această luptă, spuse Mat încet. „Nu ne retragem. Nu există unde să meargă. Stăm

— 1 *în* 1 *jf* aici, sau pierdem totul”.

„Întotdeauna există *o* retragere”, a spus Egwene.

— Nu, spuse Mat. „Nu mai.1 Şi-a sprijinit *ashandarei* pe umăr, cu cealaltă mână întinsă, cu palma în faţă. El a scanat peisajul, amintirile apărând ca din lumină şi praf dinaintea lui. Rion la Hune Hill. Naath şi San d mă Shadar. Căderea lui Pipkin. Sute şi sute de câmpuri de luptă, sute de victorii. Mii de morţi.

Mat se uită la nişte amintiri fulgerând pe câmp. „Aţi vorbit cu comandanţii aprovizionărilor? Nu avem mâncare, Egwene. Nu putem câştiga un război prelungit, luptându-ne şi căzând înapoi. Inamicul ne va copleşi dacă facem asta. La fel ca Eyal în Marşurile din Maighande. Suntem la cei mai puternici acum, deşi stricaţi suntem. Retrageţi-vă şi ne resemnăm cu foametea în timp ce trollocii ne distrug”.

— Rand, spuse Egwene. „Trebuie doar să rezistăm până când el va învinge”.

— Într-un fel, este adevărat, spuse Mat, întorcându-se spre Heights. În ochii minţii lui, a văzut ce putea veni, posibilităţile. Şi-a imaginat călăreţi pe înălţimi, ca nişte umbre. Ar pierde dacă ar încerca să ţină acele înălţimi, dar poate „Dacă Rand pierde, nu va conta. Roata este ruptă al naibii şi toţi devenim nimic, dacă avem noroc. Ei bine, nu mai putem face nimic în privinţa asta. Dar aici este chestia. Dacă face ceea ce ar trebui să facă, tot am putea pierde – vom pierde, dacă nu oprim armatele Umbrei”. Clipi, văzând-

o, întreg câmpul de luptă se întinse în faţa lui. Luptă la vad. Săgeţi din palisadă.

— Nu-i putem învinge pur Şi simplu, Egwene, spuse Mat. „Nu putem doar să stăm şi să rezistăm. Trebuie să-i distrugem, să-i alungăm, apoi să-i vânăm până la ultimul Trolloc. Nu putem supravieţui pur şi simplu… trebuie să *câştigăm*".

„Cum vom face asta?" întrebă Egwene.

— Mat, nu vorbeşti logic. Nu tocmai spuneai ieri cât de depăşiţi numeric vom fi?

Se uită spre mlaştină, imaginându-şi umbre care încercau să treacă prin ea. Umbre de praf şi memorie. „Trebuie să schimb totul", a spus el. Nu putea să facă ceea ce se aşteptau ei. Nu putea să facă ceea ce spionii ar fi spus că plănuia. „Sânge şi cenuşă însângerată… o ultimă aruncare a zarurilor. Tot ce avem, îngrămădit într-o grămadă…"

Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în armură întunecată a trecut printr-o poartă spre vârful Butonului, gâfâind adânc, de parcă ar fi trebuit să alunge un *damane* pentru a-i aduce aici sus. Pieptarul lor era lăcuit cu un roşu intens, dar acest lot nu avea nevoie de o expoziţie înfricoşătoare pentru a fi înfricoşător. Păreau suficient de furioşi încât să se amestece cu ouăle cu privirea.

„Tu", a spus garda principală de la Deathwatch, un bărbat pe nume Gelen, arătând spre Mat, „ai *nevoie* la…"

Mat ridică o mână pentru a-l tăia.

„Nu voi fi refuzat din nou!" spuse Gelen. „Am ordine de la…"

Mat îi aruncă bărbatului o privire, iar acesta se opri scurt. Mat se întoarse din nou spre nord. Un vânt rece, oarecum

familiar, a suflat peste el, ondulându-i haina lungă, peră indu-i pălăria. Mm ochii. Rand trăgea de el.

Zarurile încă i se prăbuşeau în cap.

— Sunt aici, spuse Mat/

„Ce aţi spus?" întrebă Egwene.

„Ei sunt aici".

„Cercetaşii..."

— Cercetaşii greşesc, spuse Mat. Ridică privirea şi observă o pereche de *rădăcini care se întorceau* cu viteză spre tabără. O văzuseră. Trollocii trebuie să fi mărşăluit prin noapte.

Sharanii vor veni pe primul loc, *se* gândi Mat, *pentru a le da o respiră trollocilor Vor fi sosit prin porţi*.

„Trimite alergători", a spus Mat, arătând spre Gardienii de la Deathwatch, „du-i pe bărbaţi şi femei la posturile lor. Şi avertizează-l pe Elayne că voi schimba planul de luptă".

„Ce?" spuse Egwene.

„Sunt *aici*! spuse Mat, întorcându-se pe Garzi. „De ce nu alergi! Du-te, *du-te*!" Deasupra, *zgomotul* ţipă. Gelen, spre meritul său, a salutat, apoi a alergat – bătând în acea armură masivă – împreună cu tovarăşii săi.

— Asta este, Egwene, spuse Mat. „Respiră adânc, o ultimă tragere de coniac sau arde-ţi ultimul vârf de tabac. Priveşte bine pământul în faţa ta, pentru că în curând va fi acoperit de sânge. Într-o oră, vom fi în toi. Lumina veghează asupra noastră pe toţi".

Perrin pluti în întuneric. Se simţea atât *de obosit*.

Slayer încă trăieşte, se gândi o bucată din el. *Graendal îi corupe pe marii căpitani*. *Sfârşitul e aproape*. *Nu poţi scăpa acum*! *Stai aşa*.

Ţine-te de ce? A încercat să deschidă ochii, dar era atât de epuizat. El ar trebui că ar fi trebuit să iasă mai devreme din visul lupului. Întregul său corp se simţea amorţit, cu excepţia

În afară de partea lui. Mişcând degetele care se simţeau ca nişte cărămizi, el atinse căldura. Ciocanul lui. Era fierbinte de cald. Căldura aceea părea să-i mişte în sus degetele, iar Perrin inspiră adânc.

Trebuia să se trezească. El plutea la marginile conştiinţei, ca atunci când era aproape de somn, dar încă parţial conştient. În acea stare, se simţea ca şi cum s-ar fi confruntat cu o potecă bifurcată în faţa lui. O cale ducea – 1 /V /K/K. – 1 i 7 at i mai adânc în întuneric. Şi unul condus… Nu putea vedea, dar ştia că asta înseamnă… Însemna să te trezeşti.

Căldura de la ciocan iradia în sus de braţ. Mintea lui a căpătat claritate. *A trezi*.

Asta făcuse Slayer. El a avut… trezit… oarecum…

Viaţa lui Perrin se scurgea. Nu a mai rămas mult timp. Pe jumătate în îmbrăţişarea morţii, strânse din dinţi, trase i zx /\ – i – *r** i w w adânc aer în piept şi se forţa să se *trezească*.

Tăcerea visului lupului s-a spulberat.

TA * 1 – jv, X/kj1 X 1 * 1 1

Perrin a lovit pământul moale şi a intrat într-un loc de strigăte. Ceva despre un front de luptă, despre pregătirea liniilor…

În apropiere, cineva a strigat. Şi apoi altcineva. Şi alţii.

— Perrin? El cunoştea acea voce.

— Perrin, băiete!

Maestrul Luhhan? Pleoapele lui Perrin se simţeau atât de grele. Nu le putea deschide. Braţele l-au prins.

11 T” l – r-j-i 1 * rr – 4 – „Rezistă. Te am, băiete. Te am. *Rezista*.

Ultima Bătălie

Zori au izbucnit în acea dimineaţă pe Polov Heights, dar soarele nu a strălucit asupra Apărătorilor Luminii. Din

J. J.

vest şi din nord au venit armatele întunericului, pentru a câştiga această ultimă bătălie şi a arunca o Umbră peste pământ; pentru a introduce o Epocă în care bocetele suferinţei ar rămâne neauzite.

— Din caietul lui Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, vârsta a patra

Lan îşi ţinea sabia în sus, în timp ce îl gălea pe Mandarb prin tabără.

Deasupra, norii de dimineaţă au început să sângereze roşii, reflectând bile de foc enorme care se ridicau din masiva armată Sharan care se apropia dinspre vest. S-au arcuit pe cer cu graţie, părând lente din cauza distanţei mari.

Grupuri de călăreţi au ieşit din tabără, alăturându-se lui

Lan. Malkieri rămase călărea chiar în spatele lui, dar forţa lui se umflase ca o maree. Andere i s-a alăturat în faţă, steagul lui Malkier – Macaraua de Aur – acţionând ca un steag pentru toate Ţările de graniţă.

— 1 I – 1 7 1 ţ-v ’1 A I – I – Erau însângeraţi, dar nu bătuţi. Doborâţi un om şi aţi văzut din ce era făcut. Omul acela ar putea alerga. Dacă nu a făcut-o – dacă s-a ridicat cu sânge la colţul gurii şi hotărâre în ochi, atunci ştiai. Omul acela era pe cale să devină cu adevărat periculos.

Bilele de foc păreau să se mişte mai repede pe măsură ce cădeau, prăbuşindu-se în tabără în explozii de furie roşie. Exploziile au zguduit pământul. Ţipete din apropiere se ridicau pentru a însoţi tunetul copitelor. Totuşi, bărbaţii i s-au alăturat. Mat Cauthon răspândise în toate taberele că era nevoie de mai multă cavalerie pentru a se alătura înaintării lui Lan şi a înlocui soldata pierduţi.

El a dezvăluit, de asemenea, costul pentru a face acest lucru. Cavaleria avea să fie în fruntea luptei, rupând liniile Trolloc şi Sharan şi s-ar odihni puţin. Ei ar duce greul victimelor în această zi.

Totuşi, bărbaţii i s-au alăturat. Grăniceri care ar fi trebuit să fie prea bătrâni ca să călărească. Negustorii care lăsaseră deoparte punga de bani şi luaseră sabia. Un număr surprinzător de sudişti, printre care multe femei, purtând pieptar şi bonete de oţel sau piele, purtând suliţe. Nu erau suficiente lănci pentru a merge în jur.

„Jumătate dintre cei care se alătură arată mai mult fermieri decât soldaţi!” Andere îl strigă peste bătăi de copite.

— Ai văzut vreodată un bărbat sau o femeie de pe Two

Rivers călărind, Andere? strigă Lan înapoi.

„Nu pot spune că am”.

„Uită-te şi fii surprins”.

Cavaleria lui Lan a ajuns la râul Mora, unde un bărbat cu părul lung şi ondulat, purtând o haină neagră, stătea cu J T J * 1

mâinile încleştate la spate. Logain avea acum patruzeci de Aes Sedai şi Asha man cu el. Se uită la forţa lui Lan, apoi ridică o mână spre cer, mototolind o minge de foc enormă care cădea de parcă ar fi fost o bucată de hârtie. Cerul a crăpat ca un fulger, iar mingea de foc care se sparge a ţâşnit scântei în toate părţile, fumul răscolind în aer. Cenuşa a plutit în jos, ardând, lovind râul care se repezi şi împrăştiind alb-negru pe suprafaţa lui.

Lan l-a încetinit pe Mandarb în timp ce se apropia de Hawal Ford, chiar la sud de Heights. Logam îşi întinse cealaltă mână spre râu. Apele s-au agitat, apoi s-au zguduit în aer ca şi cum ar curge peste o rampă invizibilă. S-au prăbuşit pe cealaltă parte, o cascadă violentă, în timp ce o parte din apă s-a revărsat peste malurile râului.

X T I „XI 1 – w L X T – w 1*111

Lan dădu din cap către Logain şi continuă, ghidându-l pe Mandarb sub cascadă şi traversând stâncile încă umede ale vadului. Lumina soarelui s-a filtrat prin apele râului de deasupra, scânteind în jos pe Lan în timp ce el a tunat prin tunel, Andere şi Malkieri în spatele lui. Cascada urlă în stânga lui, împroşcând o ceată de apă.

7 /K I» 7 I – J” 1 – /K 1 – v – Lan se cutremură când izbucni din nou în lumină, apoi porni pe coridor spre Sharans. În dreapta lui se înălţau înălţimile, în stânga lui mlaştinile, dar

aici era un pasaj de w 7/k i i-i – i t w 1 – i i pământ solid şi plan. Sus, pe înălţimi, arcaşi, arbaletari şi dragonieri s-au pregătit să lanseze salve către inamicii care se apropiau.

Sharans în faţă, o forţă uriaşă de trolloci adunându-se în spate, toţi direct la vest de Heights. Tunetul focului dragonului a zguduit aerul din vârful înălţimilor şi, în curând, Sharanii au avut de înfruntat exploziile lor.

Lan şi-a pus lancea, a ţintit un soldat Sharan care se îndrepta spre Polov Heights, apoi s-a pregătit.

Elayne îşi ridică capul, întorcându-se într-o parte. Acea melodie groaznică, un cântec, un zumzet, frumos dar groaznic în acelaşi timp. Ea înclină pe Moonshadow, atrasă de acel sunet blând. Unde era?

S-a ridicat de undeva mai adânc în tabăra Seanchan de la baza Dashar Knob. Mestecându-l pe Mat pentru că nu i-a spus planul său de război ar putea aştepta. Trebuia să găsească sursa acelui sunet, acel sunet minunat, acel sunet...

„Elayne!” spuse Birgitte.

Elayne îşi dădu calul înainte.

„Elayne! Draghkar!”

T\ 1 1 1 – 1 k „/ – * 1 * i * * – Draghkar. Elayne s-a scuturat, apoi a ridicat privirea şi a găsit creaturile căzând ca picături de apă în tabăra din jurul lor. Gardienele şi-au coborât săbiile, cu ochii deschizându-se larg în timp ce cântaiul continua.

Elayne a ţesut un tunet. A izbucnit din ea, despărţind aerul, spălându-le pe femeile Gardiene şi făcându-le să strige şi să-şi acopere urechile. Durerea a înjunghiat capul lui Elayne şi ea a înjurat, închizând ochii la şoc. Şi apoi...

apoi nu auzi nimic.

Acesta era ideea.

Şi-a forţat ochii să deschidă pentru a-l vedea pe Draghkar de jur-împrejur, cu trupurile lor zgâriete şi cu k >. *9 1.9* 1 k *9 j*

1” – * *O* * 1 1” 1 J J1

ochii lor inumani. Şi-au deschis buzele pentru a cânta, dar urechile asurzite ale lui Elayne nu au putut auzi cântecul. Ea a zâmbit, apoi a ţesut bici de foc, lovind creaturile. Nu le putea auzi ţipetele de durere, ceea ce era păcat.

Gardienele lui Elayne s-au adunat, ridicându-se din genunchi, coborând mâinile de la urechi. Îşi dădea seama din privirea lor năucită că fuseseră asurziţi. Birgitte i-a făcut curând să lovească pe surprinsul Draghkar. Trei dintre creaturi au încercat să sară în sus şi să zboare departe, dar Birgitte le-a luat pe fiecare cu o săgeată albă, aruncând-o pe ultima astfel încât să se prăbuşească într-un cort din apropiere.

Elayne făcu cu mâna, atrăgând atenţia lui Birgitte. Primele sunete de Draghkar nu veniseră de sus, ci de mai departe în tabără. Elayne arătă cu degetul, dându-l pe Moonshadow în mişcare, conducându-şi trupele printre Seanchan. De jur-împrejur, bărbaţii zăceau cu privirea în cer, cu gurile deschise. Mulţi păreau că respiră, dar se uitau cu ochi morţi. Draghkarii le consumaseră sufletele, dar lăsaseră trupurile în viaţă, precum crusta tăiată pâinea unui om bogat.

neglijent. Acest grup de Draghkar – Light, erau peste o sută de ei – ar fi putut lua câte un bărbat, l-ar fi ucis, apoi s-ar fi retras înainte ca prezenţa lor să fie descoperită.

Răbuşele îndepărtate ale bătăliei – coarnele bâlâiate, dragonii bubuitori, mingile de foc şuierătoare, toate pe care Elayne le simţea acum, dar abia le putea desluşi cu urechile rupte – acoperiseră atacul lui Draghkar. Creaturile ar fi putut să lovească şi să fugă, dar erau lacomi.

Gărzile ei s-au împrăştiat, lovindu-l pe Draghkar surprins – mulţi dintre ei ţineau soldaţi. Fiarele nu erau luptători puternici dacă se măsoară după puterea braţului. Elayne aşteptă, pregătind ţesături. Acei Draghkar care au încercat să fugă, ea a ars din cer.

Odată ce ultimii dintre ei au murit – cel puţin cei pe care îi puteau vedea – Elayne îi făcu semn lui Birgitte să se apropie. Aerul mirosea puternic a carne arsă. Elayne şi-a încreţit nasul şi s-a întins de pe cal să ia capul lui Birgitte în mâini, vindecând urechile femeii. Copiii au lovit cu piciorul în timp ce ea a făcut-o. Au reacţionat ei la momentele în care ea a vindecat pe cineva sau asta era fantezia ei? Elayne se întinse să-şi ţină stomacul cu un braţ, în timp ce Birgitte se dădu înapoi, privind în jur.

Gardianul a întins o săgeată, iar Elayne şi-a simţit alarma. Birgitte s-a dezlegat, iar un Draghkar s-a împiedicat înapoi de la acoperiş într-un cort din apropiere. Un Seanchan a ieşit împleticit afară, cu ochii înscrii şi. Hrănirea fusese întreruptă la jumătate; bietul om n-ar mai avea niciodată dreptate în minte.

Elayne şi-a întors calul şi a văzut nişte trupe Seanchan încărcând în zonă. Birgitte le vorbi, apoi se întoarse să vorbească cu Elayne. Elayne doar a clătinat din cap, iar Birgitte a ezitat, apoi a spus altceva lui Seanchan.

1 – 1 – 1 – 11 J 1 – /V – q – Gardienii lui Elayne s-au grupat

din nou în jurul ei, privindu-l pe Seanchan cu neîncredere. Elayne a înţeles perfect sentimentul.

Birgitte i-a făcut semn înainte şi au continuat în direcţia în care mergeau. În timp ce făceau ei, o *damane* şi un *sul dam* s-au apropiat şi, în mod surprinzător, i-au întors pe Elayne. Poate că această Fortuona le dăduse ordin să respecte monarhii străini.

Elayne a ezitat, dar ce avea de când să facă? Ea ar putea să se întoarcă în propria ei tabără pentru Vindecare, dar asta avea să dureze şi era urgent să vorbească cu Mat. Ce rost avea să-şi petreacă zilele întocmind planuri de război dacă avea de gând să le dea deoparte? Avea încredere în el – Light, trebuia să facă – dar totuşi prefera să ştie ce intenţiona el să facă.

Ea oftă, apoi întinse piciorul spre *damane*. Femeia se încruntă, apoi aruncă o privire spre *sul dam*. Amândoi păreau să o ia ca pe o insultă. Elayne intenţionase cu siguranţă că acesta era unul.

Sul dam dădu din cap, iar *damane ei se* întinse să atingă piciorul lui Elayne chiar deasupra piciorului ei cizme. Cizmele robuste ale lui Elayne arătau ca ceva ce ar purta un soldat, nu o regină, dar ea nu intenţiona să călărească în luptă purtând papuci.

Un mic soc glacial al Vindecării a trecut prin ea, iar auzul i-a revenit încet. Tonurile joase au revenit primele. Explozii. Boom-ul îndepărtat al focului dragonului, goana râului din apropiere. Mai mulţi Seanchan vorbesc. Urmează mediile medii, apoi un val de sunet. Fosnet de clapete, ţipete de soldaţi, strigăte de coarne.

7 x 1 7 w. L-/ 7 «7 lj» 1 – 11 1 – „Spune-le să-i vindece pe

ceilalţi, îi spuse Elayne lui Birgitte.

„Q-k – 7 – /K w A – 7 A 7 11*11

Birgitte ridică o sprânceană, întrebându-se probabil de E

Elayne nu dă doar ea însăşi ordinul. Ei bine, aceşti Seanchan au acordat o atenţie deosebită cărora oamenii puteau vorbi unii cu alţii. Elayne nu le-a dat onoarea de a le vorbi direct.

Birgitte a transmis ordinul, iar buzele *sul dam-ului* au tras la o linie. Îşi rasase părţile laterale ale părului; era înalt născută. Cu uşurinţă, Elayne reuşise să o insulte din nou.

„O voi face”, a spus femeia. „Deşi de ce oricare dintre voi şi-ar dori să fie vindecat de un animal este mai presus de mine”.

Seanchanul nu credea în lăsarea *lui Damane să se* vindece. Cel puţin, asta pretindeau ei – asta nu-i împiedicase să înveţe cu reticenţă ţesăturile femeilor lor captive, acum că văzuseră din faţă ce avantaj era în luptă. Din câte auzise Elayne, înaltnăscutul accepta rareori această Vindecare.

— Să mergem, spuse Elayne, mergând înainte. Ea le-a făcut semn soldaţilor săi să rămână în urmă şi să fie vindecaţi.

Birgitte o privi, dar nu obiecta. Cei doi se grăbiră mai departe, Birgitte urcându-şi calul şi călare cu Elayne spre clădirea de comandă Seanchan. O poveste, poate de mărimea unei mici fermă, se afla într-o crăpătură mare, cu pereţi înalţi, la baza suică a Dashar Knob – o mutaseră de sus, deoarece Mat se temea că ar fi prea expus. Vârful va continua să fie folosit pentru supravegherea bătăliei la intervale scurte.

Elayne îi permise lui Birgitte să o ajute să descălece – Light, dar începea să se simtă greoaie. Parcă era o navă în doc uscat. Şi-a luat un moment să se calmeze corect. Caracteristici netede, emoţii în control. Şi-a luat părul, şi-a îndreptat rochia, apoi a intrat în clădire.

— Ce, urlă ea în timp ce păşi înăuntru, în numele unui nenorocit de cărţi de fân trolloc cu două degete crezi că faci, Matrim Cauthon?

Deloc surprinzător, blestemul l-a făcut pe bărbat să rânjească în timp ce ridica privirea de pe masa cu hărţi. Îşi purta pălăria şi haina peste nişte haine de mătase foarte drăguţe, care păreau croite pentru a se potrivi cu culoarea pălăriei şi să includă piele prelucrată la manşete şi la guler, pentru a nu fi atât de deplasat. Mirosea a un fel de compromis. Totuşi, de ce pălăria lui avea o bandă roz?

— Bună, Elayne, spuse Mat. „M-am gândit că aş putea aştepta cu nerăbdare să te văd în curând”. Făcu semn către un scaun, purtând roşul şi aurul lui Andor, pe marginea camerei. Era foarte amortizată, cu o ceaşcă de ceai cald aburind pe suportul de lângă el.

A 7 x – L A/T – L * – L 7 1 * 7 *7 J

Arde-te, *Matrim Cauthon*, se gândi ea. *Când ai devenit atât da intalirtant*?

T vv. – z – i – v – 1 1

Împărăteasa Seanchan stătea pe propriul tron în capul camerei, Min lângă ea, îmbrăcată în suficientă mătase verde pentru a aproviziona un magazin din Caemlyn pentru două săptămâni. Elayne nu a ratat faptul că tronul Fortuonei era cu două degete mai sus decât al lui Elayne.

Sângeroasă femeie de nesuferit. „Mat. Există Draghkar în

tabara ta”.

„Arde-o”, a spus el. „Unde?”

— Ar trebui să spun că *au fost* Draghkar în tabăra ta, a spus Elayne. „Noi ne-am ocupat de ei. Trebuie să le spui arcaşilor tăi să supravegheze mai bine”.

— Le-am spus, se plânse Mat. „Cenuşă sângeroasă. Cineva verifică arcaşii, eu…

„Marele Print!” spuse un mesager Seanchan, trecând prin prag. S-a pus în genunchi, apoi s-a prosternat cu o mişcare lină, fără să-şi oprească niciodată naraţiunea. „Banca Archer a căzut! Loviţi de către cei din Sharan – şi-au mascat atacul cu fumul de la mingi de foc.

„Sânge şi cenuşă de sânge!” spuse Mat. „Trimite şaisprezece *damane* şi *sul dam* acolo jos acum! Trimiteţi la unităţile de tir cu arcul din nord şi aduceţi echipele patruzeci şi două şi cincizeci. Şi spune-le cercetaşilor că îi voi biciui dacă lasă să se întâmple aşa ceva din nou.

K/T 1 17!! **! *!

— Mare, spuse cercetaşul, salutând şi ridicându-se în picioare, ieşind din cameră fără să ridice privirea pentru a evita riscul de a întâlni privirea lui Mat.

Una peste alta, Elayne a fost impresionat de cât de uşor şi-a amestecat cercetaşul închinarea cu raportul. Era şi ea bolnavă. Niciun conducător nu ar trebui să ceară aşa ceva de la supuşii ei. Puterea unei naţiuni a venit din puterea poporului său; rupe-le şi tu îţi făceai spatele.

— Ştiai că vin, spuse Elayne după ce Mat a mai dat câteva ordine asistenţilor săi. „Şi ai anticipat furia pe care o va provoca schimbarea planurilor tale. Arde-te, Matrim Cauthon, de *ce* ai simţit nevoia să faci asta? Am crezut că

planul nostru de luptă este sănătos”.

— A fost, spuse Mat.

„Atunci de ce să-l schimbi!”

— Elayne, spuse Mat, uitându-se la ea. „Toată lumea mă pus la conducere, împotriva voinţei mele, pentru că nu pot să-mi schimb mintea de către Părăsiţi, nu?”

„Aceasta a fost ideea generală”, a spus Elayne. „Deşi cred că are mai puţin de-a face cu acel medalion al tău şi mai mult cu faptul că ai un cap prea gros pentru ca Compulsion să pătrundă”.

— La dracu’, spuse Mat. – Oricum, dacă cei Părăsiţi C1 I – 1 1 – I 17

folosesc constrângerea asupra oamenilor din taberele noastre, probabil că au câţiva spioni în întâlnirile noastre.

— Presupun că da.

„Deci ei cunosc planul nostru. Marele nostru plan, pe care l-am pregătit atât de mult. Ei ştiu asta”.

Elayne a ezitat.

„Uşoară!” spuse Mat, clătinând din cap. „Prima şi cea mai importantă regulă pentru a câştiga un război este să ştii ce va face inamicul tău”.

— Cred că prima regulă a fost să-ţi cunoşti terenul, spuse Elayne, merucişându-şi braţele.

X 11 * J Z-X – 7 /V. – 7 7 W-W – 1 I – „Şi asta. Oricum, îmi dau seama că dacă inamicul ştie ce vom face, trebuie să ne schimbăm. Imediat. Planurile proaste de luptă sunt mai bune decât cele pe care inamicul tău le va anticipa”.

T\ X * 1 * – J w L L 1 J 1

„De ce nu ai ghicit că asta se va întâmpla?” întrebă Elayne.

Se uită la ea, fără expresie. O parte a gurii i s-a zvâcnit în sus, apoi şi-a tras pălăria în jos, umbrindu-şi petecul pe ochi.

— Lumină, spuse Elayne. „*Ştiai*. Ţi-ai petrecut toată săptămâna asta planificând cu noi şi ştiai că tot timpul o vei ’2/ 77

arunca cu apa vasă”.

— Asta îmi dă prea mult credit, spuse Mat, uitându-se înapoi la hărţile sale. „Cred că o parte din mine ar fi ştiut de-a lungul timpului, dar nu mi-am dat seama decât înainte ca şarinii să ajungă aici”.

— I 11 *11*

„Deci care este noul plan?”

El nu a răspuns.

— O să-l ţii în cap, spuse Elayne, simţindu-i picioarele slabe. „Tu vei conduce bătălia şi niciunul dintre noi nu va şti ce, în Lumină, plănuieşti, nu-i aşa? Altfel, cineva ar putea să audă, iar ştirile ar ajunge în Umbră”.

El a dat din cap.

„Creatorul adăposteşte-ne”, a şoptit ea.

Mat se încruntă. „Ştii, asta a spus Tuon”.

Pe înălţimi, Uno şi-a ţinut urechile în timp ce dragonii din apropiere eructau foc către trollocii şi şarinii de la vest de ei. Mirosul a ceva înţepător ardea în aer, iar exploziile erau atât de asurzitoare, încât nu şi-a putut auzi propriul blestem.

Dedesubt, călăreţii lui Lan Mandragoran măturau părţile laterale ale forţei de asalt, ţinându-i strânşi, astfel încât dragonii să poată face mai multe daune. Sharanii aveau trolloci cu ei. Ar avea şi ei canaleri cu ei, mulţi dintre ei. Mai

în sus, o altă mare armată de trolloci, cei care făcuseră atâtea pagube forţelor lui Dai Shan, coborâse dinspre nord-est şi avea să ajungă în curând pe Câmpul – X. 1 7 lJul X X Merrilor.

Dragonii s-au liniştit momentan, dragonierii umplund din nou mabele cu orice i-a făcut să lucreze. Uno nu avea de gând să se apropie de ei. Ghinion, astea au fost. Era sigur de asta.

Liderul dragonilor era un Cairhienin slăbănog, iar Uno nu-i servise niciodată prea mult de oamenii aceia. S-au încruntat la el ori de câte ori vorbea. Acesta s-a aşezat cu trufie pe calul său şi nu a tresărit când dragonii au tras din nou.

Amyrlin Seat îşi asumase soarta cu aceşti bărbaţi şi, de asemenea, cu Seanchan. Uno nu avea de gând să se plângă. Aveau nevoie de fiecare sabie pe care o puteau obţine, inclusiv Cairhienin şi nenorocitul de Seanchan.

— Îţi plac dragonii noştri, căpitane? conducătorul – Talmanes – îl chema pe Uno. Căpitan. Uno fusese promovat. Acum conducea o forţă de şuişti din Turnul nou recrutaţi şi cavalerie uşoară.

KT 7 7 X_2 1 1 * 1 7 1 – X? X? * *

Nu ar fi trebuit să se ocupe de nimic; fusese fericit ca un soldat obişnuit. Dar avea atât experienţă de antrenament, cât şi experienţă de luptă, lucruri care erau puţine în prezent, sau aşa spusese regina Elayne. Aşa că acum era un ofiţer în flăcări şi nu mai puţin conducea cavaleriei *şi* soldaţii de picioare! Ei bine, ştia cum să ocolească o ştiucă, dacă trebuia să folosească una, deşi de obicei prefera să lupte călare.

Oamenii lui erau gata să apere marginea înălţimilor în

cazul în care inamicul ajungea să urce panta. Până acum, arcaşii aflaţi în faţa dragonilor au împiedicat acest lucru, dar destul de curând, arcaşii ar fi trebuit să se retragă, iar apoi ar fi soldaţii obişnuiţi care să conducă luptele sângeroase. Dedesubt, Sharanii s-au tras la o parte pentru a lăsa forţele principale Trolloc să urce cu furtună pe

7 X X X

pantă.

Ştiucii aveau să avanseze, rezistând atacului Trolloc, iar ştiucii ar funcţiona bine aici, deoarece trollocii ar fi /K – /K 7 * 1 W. 1 – /K Pi w w – Împinge în sus. Adaugă nişte cavalerie în flăcări pe flancurile lor şi nişte arcaşi însângeraţi care trăgeau prin acele porţi făcuţi sus în aer şi probabil că ar putea sta aici zile întregi. Poate săptămâni. Când erau împinşi de numere superioare, se lăsau centimetru cu centimetru, agăţându-se de fiecare bucăţică de pământ.

Uno şi-a dat seama că nu avea cum să supravieţuiască acestei bătălii în flăcări. Era surprins că reuşise atât de mult. Într-adevăr, Masema în flăcări ar fi trebuit să aibă capul lui, sau Seanchanul de lângă Falme, sau un Trolloc ici şi colo. Încercase să se menţină slab, astfel încât să aibă un 7. – 1/71” 11 1 j 1 * L

gust groaznic de flacără când l-au îndesat într-una dintre acele oale de gătit.

Dragonii au tras din nou, făcând găuri enorme în hoardele de trolloci care înaintau. Uno îşi bătu mâinile la urechi. „Avertizaţi un om când faceţi asta, bucăţi în flăcări I I 1 // atârnate de capra…”

Următoarea lovitură l-a înecat.

Trollocii de dedesubt au fost aruncaţi în aer, dragonii

pulverind pământul de sub ei. Ouăle acelea au *explodat* odată ce au fost împuşcate din acele tuburi blestemate. Ce fel de lucru, în afară de Puterea Unică, ar putea face metalul să explodeze? Uno era sigur că în flăcări nu voia să ştie.

Talmanes păşi până la marginea înălţimilor, inspectând daunele. Lui i s-a alăturat o femeie Taraboneră, cea care inventase aceste arme. S-a uitat peste el şi l-a văzut pe Uno, apoi i-a aruncat ceva. Un pic de ceară. Femeia Taraboner şi-a bătut urechea, apoi a început să vorbească cu Talmanes, făcându-i un gest. Poate avea comanda trupelor, dar femeia era responsabilă de dispozitive. Le-a spus bărbaţilor unde să poziţioneze dragonii să lupte.

Uno mormăi, dar băgă ceara în buzunar. Un pumn de trolloci trecuse prin explozie, de aproximativ o sută de oameni, şi nu avu timp să-şi bată urechile. Uno apucă o ştiucă, ridicând-o şi făcând semn oamenilor săi să facă acelaşi lucru. Toţi purtau albul Turnului; Uno însuşi purta un tabard alb.

A strigat ordine, pregătindu-şi ştiuca stând lateral, lângă vârful pantei, cu călcâiul puţului ei ridicat. O mână a prins axul din faţa lui pentru a ghida şi întări împingerea; cealaltă mână, cu palma în jos, strângând-o la o distanţă de un braţ de călcâi, avea să îndepărteze împingerea în timp ce trollocii intrau în rază de acţiune. Câteva rânduri de sugari din spatele lui Uno erau gata să avanseze în urma impactului iniţial.

x (-*y* – 7 – 1 – *A* 271- I *J*! 1WTT /-lj 1 – 1 I *îi*

„Stauţi cu ştiule, păstori în flăcări!” urlă Uno. „Stabil!” T’117** 7 e’1*J 1 1” 1 * 11

rollocii s-au grăbit pe deal, izbindu-se de şirul de ştiuci. Fiarele din avangarda au încercat să doboare ştiuţele deoparte cu mişcări ale armelor lor, dar oamenii lui Uno au făcut un pas înainte, înghesuind trollocii, adesea câte două ştiuci pe fiară. Uno mormăi, trăgându-şi ştiuca înapoi în rând pentru a prinde un Trolloc prin gât.

„Primul rang, înapoi!” strigă Uno, trăgându-şi ştiuca înapoi pentru a o elibera de Trollocul pe care-l omorâse. Însoţitorii lui au făcut acelaşi lucru, smulgându-şi armele şi lăsând cadavrele să se rostogolească în jos pe pantă.

Ştiucii din primul rang căzură înapoi când cei din rangul al doilea se îndreptau între ei, lovind ştiucile în trolloci care mârâiau. Fiecare rang s-a rotit în faţă în succesiune până când, câteva minute mai târziu, întregul grup de trolloci a murit.

— Bună treabă, spuse Uno, ridicându-şi ştiuca în poziţie verticală, un firicel de sânge rânced de Trolloc curgând pe tiia din capul ştiucii. „Buna

Iu X iU X *t* treaba”.

Se uită spre dragoni, care hrăneau mai multe ouă în acele tuburi. Scoase în grabă ceara din buzunar. Da, ar putea menţine această poziţie de flăcări. O puteau ţine bine. Aveau nevoie doar să – Un strigăt de sus l-a oprit să pună ceara înăuntru. Ceva a căzut la pământ lângă Uno. O minge de plumb cu streamers a căzut de sus. „Capra Seanchan în flăcări!” strigă Uno, ridicând privirea şi scuturând pumnul. „Asta aproape că m-a luat în coroană, iubitoarede viermi putrezim!” *Rakenul* a zburat, probabil fora 15 roti11 q5 ii iun Hân r’ O

XO-XX e! călăreţul să X să cXXXX LXXX cu. V dXXT LXIXX

de SLX – idd.se

Uno. Însângeratul Seanchan. Se aplecă, scoţând scrisoarea din minge.

Retrageţi-vă pe versantul de sud-vest al înălţimilor.

— Mă dai cu *piciorul*, mormăi Uno. „Dându-mă cu piciorul în cap în timp ce dorm. Allin, prostule, poţi să X. * X X z X z X *f* citeşti asta?

Allin, un Andorman cu părul negru, purta jumătate de barbă, bărbierit în lateral. Uno a crezut întotdeauna că arătau ridicoli.

„Retragere?” spuse Allin. „Acum?”

O * – 1 – I – 1 271 w w – TT

— Şi-au pierdut minţile în flăcări, spuse Uno.

În apropiere, Talmanes şi femeia Taraboner primeau un mesager – şi ea transmitea aceeaşi veste, după privirea încruntată a femeii Taraboner. Retragere.

— Îl 222 1 * – k „/ 2? T T

— Cauthon ar fi bine să ştie ce face, spuse Uno, clătinând din cap. Încă nu înţelegea de ce l-ar pune cineva pe Cauthon la conducere. Şi-a amintit de băiatul acela, care se repezi mereu la oameni, cu ochii înfundaţi în cap. Pe jumătate mort, pe jumătate stricat. Uno clătină din cap.

Dar ar face-o. Jurase pe nenorocitul Turn Alb. Deci ar face-o. „Dă cuvântul”, îi spuse lui Allin, îndesându-şi ceara în urechi, în timp ce Aludra, la dragoni, pregătea o ultimă salvă înainte de a pleca. „Ne retragem de la înălţimile sângeroase şi…”

T T 7 j 1 – Z_2 * TT – 1 A – i * 1

Un sunet îl lovi fizic pe Uno, vibrând prin el, aproape să-i oprească inima. Capul i-a lovit pământul înainte să-şi dea

seama că a căzut.

A clipit de praful din ochi, ghemuind şi rostogolindu-se în timp ce un alt fulger, apoi altul, a lovit înălţimile unde se aflau dragonii. Fulger! Soldaţii lui erau în genunchi, cu ochii închişi, cu mâinile peste urechi. Talmanes era deja în picioare, totuşi, strigând ordine pe care Uno abia le auzea, făcând semn oamenilor săi să se tragă înapoi.

duzină de bile de foc, enorme şi incredibil de rapide, s-au ridicat din armata Sharan în spatele trollocilor. Uno a iniurat şi s-a aruncat într-o depresiune pentru a se acoperi, rostogolindu-se la loc cu câteva clipe înainte ca întregul deal să se cutremure ca un cutremur. Peste el au căzut bulgări de pământ, aproape îngropându-l.

Totul venea spre ei. *Tot*. Fiecare canalizare Sharan din armata părea să se concentreze pe înălţimi deodată. Oamenii lui aveau Aes Sedai, plasat pentru a-i proteja pe dragoni, dar din punctul de vedere al lucrurilor ar fi greu să lupte împotriva *asta*!

AXJ 1 X 1 i – i L Z-”1 1

Atacul a durat ceea ce părea o eternitate. Când s-a domolit, Uno s-a târât liber. Unii dintre dragonii în flăcări erau în bucăţi, iar Aludra lucra cu dragonerii pentru a-i salva şi a-i proteja pe restul. Talmanes, ţinându-şi o mână însângerată la cap, ţipa. Uno îi scoase ceara de la una dintre urechi – asta probabil îi salvase auzul – şi se îndreptă spre Talmanes.

„Unde sunt nenorocitele tale Aes Sedai?” strigă Uno. „Ar trebui să oprească asta!”

Aveau patru duzini de ei, cărora li să ordonat să taie J J – 1 – X” ’111 1 – roomri din pot qou qo lo donn-rto nonrrn oi

ţesături din aer sau să le doboare deoparte pentru a-i proteja pe dragoni. Ei pretindeau că pot ţine înălţimile I X X X»

f” – i 1 – 1 i A „I – I – Ţ i i ferite de orice altceva decât de venirea Celui întunecat. Acum erau în prăbuşire, fulgerele căzuseră în mijlocul lor.

Trollocii înaintau din nou pe deal. Uno ia ordonat lui Allin să formeze zidul de ştiucă şi să ţină creaturile înapoi, apoi a alergat spre Aes Sedai cu câţiva paznici. S-a alăturat Warders, ajutându-le pe femei să se ridice, căutându-şi liderul.

„Kwamesa Sedai?” întrebă Uno, găsind-o pe Aes Sedai responsabilă, care îşi făcea praful. Arafellin, zveltă, cu pielea întunecată, mormăia încet pe sub răsuflarea ei.

„Ce a fost *asta*?” a cerut ea.

Uh „spuse Uno *j* X JL… kJ H. V-/ „*J* HV/.

T 1 X i C i 1

— Întrebarea aceea nu ţi-a fost adresata, spuse ea, I 1 1 T – I – I T-\ 7 – 1 1

cercetând cerul. „Binar! De ce nu ai observat acele ţesături?”

Un Asha man se repezi. „Au venit atât de repede. Au venit asupra noastră înainte să am timp să avertizez. Şi… Uşoară! Cine i-a trimis era puternic. Mai puternic decât am văzut vreodată, mai puternic decât…”

O

I** 11 – J-w – j* 1 jil A-Ci linie de lumină despărţi aerul în spatele lor. A fost enorm, atâta timp cât fortificaţia de la Fal Dara. S-a rotit 1 – /K – X 1 1” 7 J 1

1111 1TIQ11Q1 H *OQC* H17 „H H O U_2CT2

asupra lui însuşi, desciiizciiid o poartă vastă care despărţea pământul în centrul înălţimilor. Pe cealaltă parte stătea un bărbat în armură strălucitoare din argint, inele asemănătoare unor monede, capul său fără coif având părul închis la culoare şi un nas puternic. Ţinea în faţa lui un sceptru de aur, vârful în formă de clepsidră sau de un pahar fin.

Kwamesa a reacţionat imediat, ridicând mâna şi eliberând un şuvoi de foc. Omul şi-a fluturat mâna şi şuvoiul de foc s-a deviat; apoi arătă cu degetul – aproape indiferent – şi ceva subţire, fierbinte şi *alb* îl lega de Kwamesa. Forma ei a strălucit, iar apoi a dispărut, cu moţuri plutind spre pământ.

7 t T X – i X – i – i v. *A* I – *A*.

Uno sări departe, Binar alăturându-i-se în timp ce se rostogoli în spatele dărâmurilor unui dragon spart.

„Vin pentru Dragonul Renăscut!” a anunţat figura în argint. „Tu vei trimite după el. Ori asta, ori voi vedea că ţipetele tale îl aduc”.

X *L-A* J 1 1 11 – 1 – V *A* 1 1 *A*.

Pământul de sub dragoni se ridică în aer la doar câţiva metri de Uno. Şi-a ridicat braţul în faţa fetei, bucăţi de lemn şi pământ zburând peste el.

„Lumina ne ajută”, a spus Binar. „Încerc să-l opresc, dar el este în cerc. Un *cerc plin*. Şaptezeci şi doi. N-am mai văzut o asemenea putere până acum! eu…”

O

bară de lumină încinsă a tăiat dragonul spart, vaporizându-l şi lovindu-l pe Binar. Bărbatul a dispărut într-o clipă, iar Uno s-a repezit înapoi, înjurând. S-a abătut în timp ce epava dragonilor s-a prăbuşit la pământ în jurul lui.

Uno a strigat ca oamenii săi să cadă înapoi, făcându-i în mişcare, amânând doar suficient de mult încât să prindă un om rănit de sub braţ şi să-l ajute să plece. Nu a mai pus la îndoială ordinul de a se retrage din înălţimi. A fost cea mai bună comandă pe care o dăduse vreun om!

Logain Ablar a lansat Puterea Unică. Stătea lângă Mora, sub înălţimi, şi simţi atacurile sus.

Eliberarea One Power astăzi a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Mai greu decât decizia de a-şi numi Dragon, mai dificil decât să nu-l l-l-l 7 – /K – 1 – 1 /v w /K l-J-l 1 – \T

sugrume pe Taim în primele zile împreună în Turnul Negru.

Puterea s-a scurs din el, ca şi cum venele i-ar fi fost deschise şi ar fi sângerat pe pământ. A tras aer în piept. A ţine atât de mult din Puterea Unică – cea a treizeci şi nouă de oameni într-un cerc – fusese îmbătător. A da drumul i-a amintit de blândeţea lui, când i-a fost furată Puterea. Când fiecare respiraţie îl încurajase să găsească un cuţit şi să-şi taie singur gâtul.

Bănuia că aceasta era nebunia lui: teroarea că eliberarea Puterii Unice l-ar face să o piardă pentru totdeauna.

„Login?” întrebă Androl.

ogain şi-a întors capul spre bărbatul mai scund şi către tovarăşii săi. Au fost loiali. Logain nu ştia de ce, dar erau loiali. Toată mulţimea dintre ei. Prostii. Prosti credincioşi.

„Poţi simţi asta?” întrebă Androl. Ceilalţi – Canler, i-l – 7 t 7 îl – i t v 1 – tă d – i

Emarin, Jonneth – se uitau la înălţimi. Puterea fiind eliberată acolo… a fost minunat.

— Solicitat, spuse Emarin. „Trebuie să fie el”.

Login dădu încet din cap. *O asemenea putere*... Nici măcar unul dintre Părăsiţi nu putea fi atât de puternic. El trebuie să poarte un *să angreal* de o putere imensă.

Cu un astfel de instrument, îi şopteau gândurile, *niciun bărbat sau femeie nu ţi-ar mai putea lua din nou Puterea*.

Taim o făcuse, în timpul închisorii lui Logain. L-a ţinut contur înnanahi qo rin/r-PntoroQ l nira uauliv, protejat. Incapabil să atinen Puterea unica.

Încercările de a-l întoarce fuseseră dureroase, zdrobitoare. Dar fiind fără *spus*...

Puterea, se gândi el, urmărind acea canalizare puternică. Pofta de a fi atât de puternic aproape i-a înecat ura faţă de Taim.

— „Deocamdată, nu îl vom angaja", a spus Logam. „Împărţiţi-vă în echipele prestabilite". Aceştia ar fi o femeie şi cinci sau şase bărbaţi în fiecare echipă. Femeia şi doi bărbaţi puteau forma un cerc, în timp ce ceilalţi doi au oferit sprijin. „Vom vâna trădătorii Turnului Negru".

TX X u J /V 1 1 /V A 1 1 * 1 * w V

Pevara, stând lângă Androl, ridică o sprânceană. „Vrei să vrei să mergi deja să-l vânezi pe Taim? Nu a vrut Cauthon să fii aici pentru a ajuta la mutarea bărbaţilor?

— I-am spus clar lui Cauthon, spuse Logain. „Nu voi petrece aceasta bătălie livrând soldaţi pe câmp. În ceea ce priveşte comenzile, avem o directivă de la însuşi Dragonul Renăscut.

Rand al' Thor le numease „ultimele" lui comenzi pentru ei, un bilet livrat cu un mic *angreal* al unui bărbat care ţinea o sabie. *Umbra a furat sigiliile închisorii întunericului*. *Găseşte-i*. *Dacă poţi*, *te rog să le găseşti*.

În timpul captivităţii lor, Androl auzise ceea ce el credea că Taim se lăuda cu foci. A fost singura lor pista. Logain a scanat distanta. Forţele lor se retrăgeau din înălţimi. Logain nu putea vedea şirul de dragoni de unde stătea el, dar liniile groase de fum nu vorbeau bine pentru siguranţa lor.

Încă dă ordine, se gândi Logain. *Sunt înclinat să le mai ascult*?

Pentru şansa de a se răzbuna pe Taim? Da, ar urma ordinele lui Rand al' Thor. Odată nu s-ar fi pus la îndoială să facă atât de mult. Asta fusese înainte de captivitatea şi tortura lui.

„Du-te", i-a spus Logain lui Asha man. „Aţi citit ce a scris Lordul Dragon. Trebuie să recuperăm sigiliile cu orice preţ. Nimic nu este mai important decât asta. Trebuie să sperăm că Taim le are într-adevăr. Urmăriţi semne de bărbaţi care se îndreaptă, vanaţi-i, ucideţi-i".

Nu conta dacă acei bărbaţi care canalizau erau Sharani. Asha man ar ajuta oricum această bătălie eliminând canalele inamice. Ei discutaseră despre tactică mai devreme. Când au simţit canalizarea de la bărbaţi, puteau folosi salturile de poartă pentru a indica unde se aflau, apoi încercau să-i surprindă şi să atace.

D

acă vezi pe unul dintre oamenii lui Taim", a spus Logain, „încearcă să-l prinzi, ca să putem scoate din el acolo unde Taim şi-a aşezat baza". El s-a oprit. „Dacă avem Hael însuşi va fi aici. Fiţi atenţi că ar putea să poarte peceţile; nu ar fi bine să-i distrugem în atacul nostru. Dacă îl vezi, întoarce-te şi spune-mi despre locaţia!... 7 X X 7 lui".

Echipele lui Login s-au mutat. L-au lăsat cu Gabrelle, Arel

Malevin şi Karidin Manfor. Era bine că cel puţin unii dintre oamenii săi mai pricepuţi lipsiseră de la Turn în timpul trădării lui Taim.

Gabrelle se uită la Logain cu ochi egali.

— Dar Toveine? ea a întrebat.

„O vom ucide dacă o găsim”.

„Este atât de simplu pentru tine?”

„Da”.

„Ea”.

„Ai prefera să trăieşti, Gabrelle, dacă ai fi ea? Să-l trăieşti şi să-l slujeşti?”

Ea închise gura, cu buzele strânse. Ea încă se temea de el; putea simţi asta. Bun.

7 t – 1/? *7 J J* * – 7 – *J* I – I 1 – 7\ 7 – *Asta a fost ceea ce ţi-ai dorit*, şopti mintea lui, *când ai ridicat steagul Dragonului*? *Când ai căutat să salvezi omenirea*? *Ai făcut-o ca să te temi*? *Urât*?

El a ignorat acea voce. Singurele momente în care reuşise ceva în viaţă veniseră când fusese temut de el. Era singurul avantaj pe care îl avusese împotriva lui Siuan şi Leane. Logamul primordial, acel ceva adânc în interior care l-a determinat să continue să trăiască, avea nevoie de oameni să se teamă de el.

„O simţi?” întrebă Gabrelle.

„Am eliberat garanţia”.

Invidia ei era ascuţită şi imediată. L-a şocat. Crezuse că a w177 7 r? 1111

ea începea să se bucure, sau măcar să sufere, de locul lor împreună.

Dar, desigur, totul a fost un act pentru ca ea să poată

încerca să-l manipuleze. Acesta a fost modul Aes Sedai. Da, mai simţise pofta din partea ei, poate chiar afecţiune. Nu era sigur că ar putea avea încredere în ceea ce credea că a simţit de la ea. Se părea că, pentru tot ce încercase să fie puternic şi liber, sforile îi fuseseră trase încă de când era X /K w 7

tânăr.

Canalizarea lui Demandred a radiat putere. O asemenea *putere*.

Un bum puternic se auzi dinspre înălţimi. Logain râse, dându-şi capul pe spate. Corpurile, ca nişte frunze, au fost aruncate de pe înălţimi şi în aer.

„Link către mine!” le-a poruncit celor care au rămas cu el. „Alătură-te mie într-un cerc şi haideţi să-l vânăm şi pe Hael şi pe oamenii lui. Trimite lumină că-l pot găsi – masa mea merită doar cea mai bună carne, cerbul însuşi!”

Şi după aceea... Cine ştia? întotdeauna dorise să se testeze împotriva unuia dintre Părăsiţi. Logain a prins din nou Sursa, ţinându-se de loviturile lui *saidin* ca şi cum ar fi un şarpe care se zvârcolea şi încerca să-l muşte. Şi-a folosit *angralul* pentru a atrage mai mult, iar apoi Puterea de la ceilalţi a intrat în el. A râs mai tare.

Gawyn se simţea atât de obosită. În mod normal, această săptămână de pregătire l-ar fi odihnit, dar astăzi s-a simţit ca şi cum ar fi făcut drumeţii zeci de leghe.

Nu a fost de ajutor. Şi-a forţat atenţia către poarta din masa din faţa lui, cu vedere la câmpul de luptă.

— Eşti sigur că nu pot vedea asta? a întrebat-o pe Yukiri.

„Sunt sigură”, a răspuns ea. „A fost testat exhaustiv”.

Ea devenea pricepută cu aceste porţi de vizualizare. Ea îl

crease pe acesta deasupra unei mese aduse în tabăra lor de la Tar Valon. Privea în jos, la câmpul de luptă, ca o hartă.

— Dacă ai făcut cu adevărat cealaltă parte invizibilă, spuse Egwene speculativ, asta ar putea fi într-adevăr util…

„Ar fi mai uşor de observat de aproape”, a recunoscut Yukiri. „Acesta este atât de sus pe cer, încât nimeni de dedesubt nu o va putea desluşi”.

T Z X – 1 7 T-1 J w 1 1 *

Lui Gawyn nu-i plăcea că Egwene stă acolo, cu capul şi umerii atârnând peste câmpul de luptă. Îşi ţinea limba; poarta de acces era cât de sigură puteau. Nu o putea proteja de toate.

— Lumină, spuse Bryne încet, ne fac bucăţi.

Gawyn îi aruncă o privire. Bărbatul a respins sugestiile – chiar şi cele puternice – ca să se întoarcă la moşiile sale. El a insistat că era încă capabil să „ţină o sabie; pur şi simplu nu i se putea lăsa să conducă. În plus, a argumentat 1 – 1 – Z_2 1 *A* t.

el, *oricare* dintre ei ar putea fi sub constrângere. Într-un fel, ştiind că le-a fost avantajat. Măcar pe el l-au putut urmări.

Şi Siuan a făcut-o, ţinându-se de braţ protector. Singurii din cort erau Silviana şi Doesme.

w w 1 * 1 * 7 Z-”1 J1 * 1 1 *

Bătălia nu mergea bine. Cauthon pierduse deja înălţimile – planul iniţial fusese să ţină acolo cât mai mult posibil – iar dragonii erau în bucăţi. Atacul lui Demandred cu Puterea Unică venise cu mult mai puternic decât anticipase oricare dintre ei. Iar cealaltă mare armată trollocă sosise dinspre nord-est şi îi apăsa pe apărătorii lui Cauthon în sus.

„Ce plănuieşte?” spuse Egwene, bătând pe partea laterală a mesei. Strigăte îndepărtate au plutit prin deschidere. „Dacă asta continuă, armatele noastre vor fi înconjurate”.

— Încearcă să momeze capcana, spuse Bryne.

„Ce fel de capcană?”

„Este o presupunere”, a spus Bryne, „şi Light ştie că în propria mea evaluare nu se poate avea încredere aşa cum a fost cândva. Se pare că Cauthon plănuieşte să strângă totul într-o singură bătălie, fără amânare, fără încercarea de a-i uza pe Trolloc. Cum se întâmplă asta, se va decide peste câteva zile. Poate ore”.

— Sună exact ca ceva ce ar face Mat, spuse Egwene, resemnată.

„Forţa acelor ţesături”, a spus Lelaine, „acea *putere*...

„Demandred este într-un cerc”, a spus Egwene. „Martorii oculari spun un cerc complet. Ceva ce nu s-a mai văzut din Age of Legends. Şi are un *să angreal*. Unii dintre soldaţi l-au văzut – un sceptru”.

7 1 L 1 1 J 1 1 1

Gawyn urmărea luptele mult dedesubt, cu mâna pe sabie. Auzea bărbaţii ţipând în timp ce Demandred ţintea val după val de foc spre ei.

— R *Ƭ x* 1 T’X – t» – J – 1 1 – 1 – /K/K

Vocea celor Părăsiţi a bubuit, brusc, ajungând sus în aer. „Unde eşti, Lews Therm! Ai fost văzut pe fiecare dintre celelalte câmpuri de luptă deghizat. Eşti şi tu aici? Lupta cu mine!”

Mâna lui Gawyn s-a strâns pe sabia lui. Soldaţii au inundat partea de sud-vest a Heights, pentru a traversa vadul. Câteva grupuri mici s-au ţinut pe versanţi, iar dragonierii de

acolo – minusculi ca insectele până la Gawyn – i-au condus pe dragonii rămaşi în siguranţă, traşi de catâri.

A cerut distrugere aruncată asupra trupelor care fugeau. Era o armată în sine, aruncând cadavre în aer, i – J – 1 1 1 * 1 – 1 – A. 1 T * 1 1 – A. 11 – 1 – explodând cai, arzând şi distrugând. În jurul lui, trollocii lui au pus mâna pe terenul înalt. Uralele lor brutale plutiră pe poartă.

— Va trebui să avem de-a face cu el, mamă, spuse Silviana. „Curând”.

— Încearcă să ne scoată afară, spuse Egwene. „El are acel *să angreal*. Am putea construi noi înşine un cerc de şaptezeci şi doi, dar atunci ce? Să cadă în capcana lui? Să fii măcelărit?”

— Ce alegere avem, mamă? întrebă Lelaine. „Uşoară. El ucide mii de oameni”.

Uciderea a mii. Şi aici au stat.

Gawyn se dădu înapoi.

Nimeni nu părea să-i observe retragerea, în afară de Yukiri, care a făcut un pas cu nerăbdare şi i-a luat locul lângă Egwene. Gawyn s-a strecurat afară din cort şi, când paznicii de cort i-au aruncat o privire, au spus că are nevoie de aer curat. Egwene ar fi de acord. Simţea cât de obosit era în ultima vreme; i-o pomenise de mai multe ori. Pleoapele i se simţeau ca şi cum ar avea greutăţi de fier care le trăgeau în jos. Gawyn se uită spre cerul întunecat. Auzea bubuiturile îndepărtate. Cât timp ar sta el să nu facă nimic în timp ce bărbaţii mor?

Ai promis, îşi spuse el. *Ai spus că eşti dispus să stai în umbra ei*.

Asta nu însemna că trebuie să înceteze să mai facă o

muncă importantă, nu-i aşa? A pescuit în pungă şi a scos un inel cu Cuţitele de sânge. L-a îmbrăcat şi imediat i-au revenit puterile, epuizarea lui fugind.

a ezitat, apoi a scos celelalte inele şi le-a pus şi pe ele.

Pe malul sudic al râului Mora, în faţa ruinelor la nord-est de Dashar Knob, Tam al' Thor a chemat vidul aşa cum îl învăţase Kimtin cu toţi aceşti ani în urmă. Tam şi-a imaginat singura flacără şi şi-a turnat emoţiile în ea. S-a calm, apoi liniştea l-a părăsit, fără a lăsa nimic. Ca un perete nou vopsit, frumos şi alb, care tocmai fusese spălat. Totul s-a topit.

Tam era golul. Îşi trase arcul, tisa neagră bună aplecându-se, cu săgeata pe obraz. A ţintit, dar asta era doar o formalitate. Când se afla atât de puternic în vid, săgeata avea să facă exact cum poruncea el. Nu *ştia* asta, la fel cum ştia soarele că va răsări sau ramurile ştiau că frunzele lor vor cădea. Acestea nu erau lucruri *cunoscute*\ erau lucruri care *erau*.

El a eliberat, corzile arcului rupt, săgeata găurind prin A

urmat altul, apoi altul. Avea cinci în aer deodată, fiecare ţintit în aşteptarea vântului în mişcare.

— Îi -.7 Ţ-w. /K. – f /K w – Primii cinci trolloci au căzut în timp ce încercau să-şi croiască drum peste unul dintre câteva dintre podurile de plută pe care reuşiseră să le aşeze pe râu aici. Trollocii urau apa; chiar şi apa de mică adâncime îi descuraia. Orice fi făcut Mat pentru a proteja răul în amonte, deocamdată funcţiona, jar răul încă curgea. Umbra ar încerca să o oprească. *Încerca să* o opresc. Ocazional, un trolloc sau carcasă de catar plutea pe lângă râu departe.

I… Ay i w. – Al 11 – 1 1 – Tam a continuat să lanseze săgeţi, Abell şi ceilalţi bărbaţi de la Two Rivers i s-au alăturat. Uneori ţinteau în masă, nu alegând un trolloc individual – deşi asta era rar. Un soldat obişnuit ar putea trage nevăzut şi ar putea presupune că săgeata lui va găsi carne, dar nu un arcaş bun de la Two Rivers. Săgeţile erau ieftine pentru soldaţi, dar nu pentru pădurari.

I-i-i 11 – A 1 – 1 – l – i – *11

Trollocii au căzut în valuri. Pe lângă Tam şi cei de la Two Rivers, arbaletarii şi-au pornit armele şi au slăbit val după val în Shadowspawn. Se estompează în spate, biciuindu-i pe trolloci, încercând să-i îndemne să treacă râul – cu puţin succes.

Săgeata lui Tanya lovit un Fade exact acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. În apropiere, un bărbat mare pe nume Bayrd a fluierat în semn de apreciere, sprmnindu-se de securea lui şi privind săgeţile căzând. El a făcut parte din grupul de soldaţi aşezaţi chiar în spatele arcaşilor pentru a intra şi a-i proteja, odată ce trollocii au fost forţaţi să traverseze.

Bayrd era unul dintre liderii mercenari care se îndreptaseră în armata şi, deşi era andoran, nici el, nici cei aproximativ o sută de oameni pe care îi conducea nu vorbeau de unde veniseră. „Trebuie să iau una dintre acele arcuri”, le-a spus Bayrd însoţitorilor săi. „Arde-mă, *vezi* asta?”

În apropiere, Abell şi Azi au zâmbit, continuând să tragă. Tam nu zâmbi. Nu exista umor în vid, deşi în afara vidului, un gând flutura. Tam ştia de ce Abell şi Azi zâmbiseră. A avea un arc Two Rivers nu a transformat unul într-un arcaş

Two Rivers.

„Cred”, spuse Galad Damodred călare în apropiere, „că probabil ţi-ai face mai mult rău decât inamicului, dacă ai încerca să foloseşti unul dintre acestea. Al Thor, cât timp?”

Tam a lansat o altă săgeată.

— Încă cinci, spuse el, întinzând mâna spre următoarea săgeată din tolba laterală. A

ridicat-o, a tras, apoi a continuat. Doi, trei, patru, cinci.

Încă cinci trolloci morţi. În total, slăbise peste treizeci de săgeţi. El ratase o dată, dar numai pentru că Abell îl omorâse pe Trollocul pe care îl ţintise Tam.

„Arcaşi, opriţi-vă!” strigă Tam.

amenii celor de la Two Rivers s-au tras înapoi, Tam eliberând golul, în timp ce un grup de trolloci rătăciţi se împiedică pe malul râului. Tam încă conducea trupele lui Perrin, într-o măsură. Whitecloaks, Ghealdanin şi Garda Wolf se uitau cu toţii la Tam pentru ultimul cuvânt, dar fiecare avea şi propriii lideri. El a comandat personal arcaşii.

Perrin, *mai bine te vindeci puternic*. Când Haral îl găsise pe băiat întins în iarbă la marginea taberei cu o zi înainte, însângerat şi aproape de moarte… Lumină, asta le 1 w – J z 7 A A

dăduse o frică tuturor.

Perrin se afla în siguranţă în Mayene, unde probabil va petrece restul ultimei bătălii. Un bărbat nu şi-a revenit repede după tipul de rană pe care o făcuse băiatul, chiar şi cu Aes Sedai Healing. Probabil că l-ar înnebuni pe Perrin să rateze lupta, dar uneori asta se întâmpla. Făcea parte din a fi soldat.

Tam şi arcaşii s-au retras înapoi în ruine pentru a avea un

avantaj mai bun pentru a urmări bătălia şi şi-a organizat arcaşii în cazul în care era nevoie de ei, în timp ce alergătorii le aduceau mai multe săgeţi. Mat poziţionase toate trupele lui Perrin alături de Dragonsworn, conduşi de Tinna, o femeie statuară. Tam habar n-avea de unde venise sau de ce era la comandă – avea aspectul unei doamne, corpul unui Aiel şi culoarea unui Saldaean. Ceilalţi păreau să o asculte. Dragonsworn nu avea niciun sens pentru Tam, aşa că a rămas în afara lor.

Armatei lui Tam i se spusese să ţină. Mat se aşteptase ca atacul Sharan şi Trolloc dinspre vest să fie cel mai puternic; prin urmare, Tam a fost surprins să-l vadă pe Mat trimiţând mai multe întăriri în amonte din vad. Whitecloaks erau o sosire recentă, iar hainele lor s-au ondulat în timp ce încărcau de-a lungul malului râului, trecând prin trolloci care se poticneau de podurile lor instabile.

Săgeţile au început să zboare de la Trollocs de pe celălalt mal către Galad şi oamenii lui. Cicăiturile şi zgomotele vârfurilor de săgeţi de pe armura şi scuturile Mantemii Albe sunau ca grindina pe un acoperiş. Tam ia ordonat lui Arganda să-şi aducă soldaţii de infanterie, inclusiv Bayrd şi mercenarii.

Nu aveau destule ştiuci, aşa ca oamenii lui Arganda ţineau halebarde şi suliţe. Bărbaţii au început să ţipe şi să moară, trollocii urlând. Aproape de poziţia din spate a lui Tam, Alliandre a venit călare în sus, înconjurat de soldaţi de picioare bine înarmaţi. Tam ridică arcul spre ea, iar ea dădu din cap, apoi se aşeză înapoi să privească. Ea dorise să fie aici pentru luptă. Tam nu o putea învinovăţi şi nici nu o putea învinovăţi pentru că le-a ordonat soldaţilor ei să o ia

la primul semn că această bătălie se întoarce împotriva lor.

„Tam! Tam!” Dannil veni călare, iar Tam îi făcu semn lui Abell să preia comanda arcaşilor. Se îndreptă spre Dannil, întâlnindu-l pe flăcău la umbra ruinelor.

În interiorul acelor ziduri sparte, rezervele lui Tam urmăreau bataha cu nervozitate. Cei mai mulţi dintre ei erau arcaşi trageţi dintre mercenari şi Dragons Worn. Mulţi dintre acest ultim grup nu fuseseră niciodată în luptă înainte. Ei bine, nici cei mai mulţi dintre oamenii de la Two Rivers nu au avut până acum câteva luni. Ar învăţa repede.

Iovi un Trolloc cu o săgeată nu a fost atât de diferit de a lovi o căprioară.

Deşi, dacă ai ratat căpriorul, nu te-a înghiţit cu o sabie câteva secunde mai târziu.

— Ce este, Dannil? întrebă Tam. „Cuvânt de la Mat?”

— Îţi trimite steaguri de infanterie de la Legiunea T\ Z1 * T\ k „/ „– 1 – 1 I

Dragonului, spuse Dannil. „El spune să ţinem răul aici, indiferent de ce”.

„Ce face băiatul ăla?” spuse Tam, privind spre înălţimi. Legiunea Dragonului avea infanterie bună, arbalestri bine pregătiţi, care ar fi de folos aici. Dar ce se întâmpla pe j. X – *1** „11 – 271 1 1 1 C

Sclipirile de lumină se reflectau în coloanele de fum negru şi gros, ridicându-se de la înălţimi spre norii de deasupra. Lupta era serioasă acolo sus.

— Nu ştiu, Tam, spuse Dannil. „Mat… el s-a schimbat. Nu cred că îl mai cunosc. Mereu a fost un ticălos, dar acum Lumină, Tam. Este ca cineva dintr-una dintre poveşti”.

Tam mormăi. „Ne-am schimbat cu toţii. Probabil că Mat ar

spune lucruri similare despre tine”.

V\ „Z-X1 W /K 1 – 1, I-J-I – j-X – Dannil rase. „Oh, mă îndoiesc de asta, Tam. Deşi mă întreb, uneori, ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi plecat cu ei trei. Adică, Moiraine Sedai căuta băieţi de vârsta potrivită şi cred că eram puţin prea în vârstă…”

Părea melancolic. Dannil putea să spună şi să gândească ce voia – dar Tam se îndoia că i-ar fi plăcut să îndure lucrurile care îi forţaseră pe Mat, Perrin şi Rand să devină oamenii care erau acum.

— Preia comanda acestui lot, spuse Tam, dând din cap către arcaşii de rezervă. „O să văd că Arganda şi Galad ştiu că suntem întăriţi”.

Săgeţi groase de Trolloc au împroşcat Pevara în timp ce ea ţesea cu disperare Air. Rafa ei a aruncat săgeţile ca nişte pietre măturate de pe tablă de un jucător furios. Transpirat, se agăţă de *sayar* şi ţese un scut mai puternic de Aer, mişcându-l în cer pentru a se apăra împotriva altor salve.

„Este sigur!” a strigat ea. „Merge!”

Un grup de soldaţi s-a năpustit de sub o surplosă de pe versantul abrupt al râului Heights. De sus au căzut mai multe arbori groşi şi negre. Au lovit scutul ei; i-a încetinit până la punctul în care odată ce au trecut prin ele, au căzut la fel de leneşi ca penele.

p-q îi – 7 – i i i i

Soldaţii pe care îi ajutase s-au repezit spre punctul de adunare de la Hawal Ford. Alţii au decis să stea şi să lupte în timp ce trupele de Trolloc se revărsau pe pârtii.

Z-q X – * 1 ÎI* 1 * I în 1 XXW /K A P I

Cei mai mulţi dintre Shadowspawn au rămas în vârful

înălţimilor pentru a-şi asigura poziţia şi a termina de A / 1 „7 1 7 7

Împingerea oamenilor.

Unde? Gândul furios al lui Androl îi veni, o şoaptă blândă în mintea ei.

Aici, ea l-a trimis. Nu complet un gând, mai degrabă o imagine, un sentiment al locului.

O poartă s-a despărţit lângă ea, iar el s-a repezit, Emarin pe călcâie. Ambii bărbaţi purtau săbii, dar Emarin se învârti şi îşi întinse mâna înapoi, o dâră de foc trăgând prin poarta deschisă. Din partea cealaltă se auzeau ţipete. Ţipă uman.

— Ai mers până la armata Sharan? întrebă Pevara. „Logain a vrut să rămânem împreună!”

— Deci îţi pasă de ce vrea el, acum? întrebă Androl zâmbind.

Eşti insuportabil, se gândi ea. În jurul lor, săgeţi au zgomot până la pământ. Trollocii de deasupra urlă de furie.

— Frumoasă ţesătură, spuse Androl.

„Mulţumesc”. Ea aruncă o privire spre sabie.

„Sunt un gardian acum”. El a ridicat din umeri.

— Ar putea la fel de bine să arate ca unul, nu?

Putea să taie un Trolloc în două, cu o poartă de acces la trei sute de paşi, şi să invoce foc din interiorul T\ – i7 – 7 i 1* i-i 1 – Dragonmount şi tot voia să poarte o sabie. Era, a decis ea, o chestie masculină.

Am auzit asta, Androl a trimis-o. „Emarin, pentru mine. Pevara Sedai, dacă ai fi de acord să ne însoţeşti.

Ea a adulmecat, dar s-a alăturat celorlalţi doi în timp ce se deplasau de-a lungul bazei de sud-vest a Heights, trecând pe lângă nişte răniţi care se poticneau spre punctul de raliu.

Androl le-a aruncat o privire, apoi a ţesut o poartă înapoi către tabăra lor. Bărbaţii care se înfăşurau au strigat de surprindere şi de mulţumire şi au străbătut-o în siguranţă.

Androl crescuse… mai încrezători de când părăsiseră Turnul Negru. Când s-au întâlnit prima dată, a arătat ezitare cu privire la orice ar fi făcut. Un fel de umilinţă nervoasă. Nu mai.

„Androl… Spuse Emarin, arătând cu sabia panta în sus.

— Îi văd, spuse Androl. Deasupra, trollocii s-au turnat peste vârful înălţimilor ca smoală care fierbea peste X – X

— 1 T 1 – A 1 1 1 – marginea unei oale. În spate, poarta lui Androl s-a închis, acel grup de soldaţi în siguranţă. Alţii au strigat când l-au văzut de aproape.

Nu-i poţi salva pe toţi, se gândi Pevara cu severitate către Androl, simţindu-i vârful de suferinţă. *Rămâneţi concentrat pe sarcina la îndemâna*.

Cei trei s-au mişcat printre soldaţi, îndreptându-se spre mai multe canale pe care le puteau simţi înainte. Jonneth, Canler şi Theodrin erau acolo, aruncând foc în grupuri de trolloci. Poziţia lor era depăşită.

— Jonneth, Canler, pentru mine, spuse Androl, trecând pe lângă ei şi deschizând o poartă în faţa lui. „Pevara şi Emarin se strecurară după el, trecând pe vârful înălţimilor, la câteva sute de paşi.

Jonneth şi ceilalţi l-au urmat, alăturându-se lor în timp ce grupul trecea pe lângă un grup de trolloci surprinşi.

„Canalizare!” strigă Pevara. Uşoară, dar era greu să alergi în fustele astea. Androl ştia asta, nu-i aşa?

All 1 1 * ljw 7 JZ 1 L

Androl a deschis o altă poartă pentru ei, când câteva

rafale de flăcări au venit din direcţia unor Sharans de pe înălţimi. Pevara alergă prin ele, începând să gâfâie. Au apărut de cealaltă parte a şarenilor, care trăgeau în locul în care fusese Pevara cu câteva clipe înainte.

Pevara şi-a deschis simţurile, încercând să repereze – sau să simtă – cariera lor. Sharanii s-au întors spre ei şi au arătat cu degetul, dar apoi au strigat când Androl a adus o avalanşă de zăpadă peste ei de la o poartă în lateral. Încercase să facă acele Porţile Morţii pe care le folosea celălalt Asha man, dar se pare că ţesătura era suficient de diferită încât să aibă probleme. În schimb, s-a lipit de ceea ce era bun să facă.

Grupuri de Gărzi a Turnului încă luptau pe înălţimi, ţinând teren împotriva ordinelor. Bucăţi din dragoni, inclusiv tuburile mari de ardere din bronz, zăceau mocnit în apropiere, printre cadavrele arse. Mii şi mii de trolloci urlau, cei mai mulţi la marginile înălţimilor, slăbind săgeţi pe cei de dedesubt. Răbuşele lor vesele au pus-o pe Pevara pe cap, iar ea a ţesut Pământul şi a trimis fluxurile spre pământ lângă un grup de ei. O bucată mare de pământ a tremurat, apoi s-a desprins, aruncând două duzini de trolloci peste margine.

A I 1 * L” / J JJ 1 1 – 1 /V 1 *C*

„Atragem din nou atenţia!” spuse Emarin, dând foc unui Myrddraal care se strecurase spre ei. S-a zvârlit în flăcări, ţipând cu o voce inumană, refuzând să moară. Transpirat, Pevara şi-a împrumutat Focul lui Emarin, arzând creatura până când nu a devenit altceva decât oase.

Ei bine, asta nu e deloc rău!” spuse Androl. „Dacă atragem suficientă atenţie, mai devreme sau mai târziu, unul dintre

Black Ajah sau unul dintre oamenii lui Taim va decide să ne confrunte”.

Jonneth înjură. „Este un pic ca să sari într-un furnicar şi să aştepţi să fii muşcat!”

„De fapt, este *cam* aşa”, a spus Androl. „Stai de pază. Mă voi descurca cu trollocii!”

Aceasta este o afirmaţie destul de puternică, i-a trimis Pevara.

Răspunsul lui a fost cald, ca căldura de pe o farfurie de gătit. *Suna eroic*.

Presupun că ai putea folosi ceva putere suplimentară?

Da, *te rog*, a trimis.

Ea a iniţiat legătura. El a atras puterea ei, preluând controlul asupra cercului lor. Ca întotdeauna, legătura cu el a fost o experienţă copleşitoare. Ea a simţit că propriile emoţii se întorc împotriva lui şi a ei din nou, iar asta a făcut-o să roşească. A simţit cum începea să-l privească?

Proastă ca o fată în fuste pană la genunchi, se gândi ea în sine – având grijă să-şi ferească gândurile de el – *abia suficient de mare pentru a înţelege diferenţa dintre băieţi*

— *J*? *J f – l* * – 1 1 – 1 z – 1 z z *şi fete*. Şi în mijlocul unui război, de asemenea.

Îi era greu să-şi întărească emoţiile – aşa cum ar trebui un Aes Sedai – în timp ce era legat de Androl. Sinele lor sau amestecat, ca vopselele învolburate turnate în acelaşi castron. Ea a luptat împotriva ei, hotărâtă să-şi păstreze propria identitate. Acest lucru era vital atunci când se leagă şi ea fusese învăţată în repetate rânduri.

Androl şi-a aruncat mâna înainte spre un grup de trolloci care începuseră să arunce săgeţi spre el. Poarta a urcat,

consumând săgeţile. S-a uitat în jur şi i-a găsit căzând peste un alt grup de trolloci.

7-k j – i 1U>1*X/K w/ki A 1 L 1 1 – Porţile s-au deschis în pământ, aruncând trolloci prin ele, făcându-i să pară la sute de metri în aer. O poartă minusculă a despărţit capul unui Myrddraal la gât, lăsându-l să se bată, pompând sânge cernealã pe sol. Echipa lui Androl stătea lângă secţiunea de vest a înălţimilor, unde dragonii fuseseră odată poziţionaţi. Erau Shadowspawn şi Sharans din toate părţile.

Androl, *canalizare*! O simţea, ridicându-se deasupra lor pe înălţimi. Ceva puternic.

Taim! Furia imediată a lui Androl se simţi de parcă o va arde. În ea era pierderea prietenilor şi furia faţă de trădarea unuia care ar fi trebuit să-i protejeze.

Atenţie, a trimis ea. *Nu ştim că este el*.

Cel care îi ataca era în cerc cu bărbaţi şi femei, altfel Pevara nu l-ar fi putut simţi. Desigur, ea putea vedea doar ţesăturile *sayarului*. O coloană groasă de aer a lovit în ei, cu un pas lat, căldura ei suficientă pentru a înroşi pământul /K X 1 1 Z 1 1 X X

stâncos de dedesubt.

Androl a pus în timp o poartă, abia, prinzând coloana de foc şi îndreptând-o înapoi pe drumul în care venise. Pârâurile gemene au ars cadavrele Trollocului şi au făcut ca buruienile şi peticele de iarbă să se aprindă.

TX 7 X w 1 L X L – TI j

Pevara nu a văzut ce s-a întâmplat în continuare. Poarta lui Androl a dispărut, parcă s-ar fi smuls din el şi o explozie de fulger a lovit chiar lângă ei. Pevara a lovit pământul în grămadă, Androl trântindu-se de ea.

În acel moment, ea s-a lăsat de la sine.

Ea a făcut-o din întâmplare din cauza şocului impactului. În cele mai multe cazuri, legătura ar fi scăpat, dar Androl a avut o prindere puternică. Barajul care îl reţinea pe Pevara de al lui s-a rupt şi s-au amestecat. Era ca şi cum ai păşi printr-o oglindă, apoi se uita înapoi la ea însăşi.

Ea s-a tras cu forţa din nou, dar cu o conştiinţă pe care nu o putea descrie. *Trebuie să plecăm de aici*, gândi ea, încă legată de Androl. Ceilalţi păreau cu toţii în viaţă, dar asta nu ar dura mult dacă duşmanul lor ar aduce mai multe fulgere. Pevara a început ţesătura complexă pentru o poartă din instinct, deşi nu avea să facă nimic. Androl conducea cercul lor, aşa că numai el… Poarta se deschise brusc. Pevara rămase cu gura căscată. *Ea* făcuse asta, nu el. Aceasta era printre cele mai complexe, mai dificile şi mai mari ţesături de putere pe care le cunoştea, dar o făcuse la fel de uşor ca şi fluturând mâna. În timp ce într-un 1 1 7 – 7 x cerc conducea altcineva.

Theodrin s-a împiedicat primul. Femeia slăbănog Domani a tras după ea un Jonneth care se împiedică prin poartă. Emarin îl urmă, şchiopătând, cu un braţ atârnându-i inutil lângă el.

Androl privi poarta, uluit. „M-am gândit că nu ar trebui să poţi canaliza dacă altcineva conduce un cerc în care te afli”.

— Nu eşti, spuse ea. „Am făcut-o din întâmplare”.

„Accident? Dar”.

„Prin poarta de acces, noduri”, a spus Pevara, împingându-l spre ea. A urmat-o, apoi s-a prăbuşit pe

X – X z X X 7 X

cealaltă parte.

— Damodred, am nevoie să stai unde eşti, spuse Mat. Nu ridică privirea, dar auzi calul lui Galad pufnind prin poarta deschisă.

— Unul este condus să-ţi pună la îndoială mintea, Cauthon, răspunse Galad.

Mat îşi ridică în cele din urmă privirea de pe hărţi. Nu era sigur că se va obişnui vreodată cu aceste porţi. Stătea în clădirea lor de comandă, cea pe care Tuon o ridicase în crăpătura de la poalele Dashar Knob, iar în zidul lui era o poartă. În afara ei, Galad stătea calul său purtând aurul şi albul Copiilor Luminii. Era încă poziţionat lângă ruine, unde o armată trollocă încerca să-şi împingă drum peste Mora.

Galad Damodred era un om care ar fi putut consuma câteva băuturi tari în el. Ar fi putut fi o statuie, cu acel chip frumos şi expresie neschimbată. Nu, statuile aveau mai multă viaţă.

— Vei face ce ţi se spune, spuse Mat, uitându-se înapoi la hărţile sale. „Trebuie să ţii râul acolo sus şi să faci ceea ce îţi spune Tam. Nu-mi pasă dacă crezi că locul tău nu este suficient de important”.

— Foarte bine”, spuse Galad, cu vocea rece ca un cadavru în zăpadă. Îşi întoarse calul, iar Mika, *damane*, închise poarta.

— E o baie de sânge acolo, Mat, spuse Elayne. Uşoară, vocea ei era mai rece decât a lui Galad!

„Toţi m-aţi pus la conducere. Lasă-mă să-mi fac treaba”.

— Te-am făcut comandant al armatelor, spuse Elayne. „Nu eşti *responsabil*

Aveţi încredere într-un Aes Sedai pentru a se certa pentru fiecare cuvânt mic. Aceasta… Şi-a ridicat privirea, încruntat.

Min tocmai îi spusese ceva încet lui Tuon. „Ce este?” el a întrebat.

„I-am văzut trupul singur, pe un câmp”, a spus Min, „ca mort”.

— Matrim, spuse Tuon. „Eu sunt... îngrijorat”.

— Pentru o dată suntem de acord, spuse Elayne de pe tronul ei de cealaltă parte a încăperii. „Mat, generalul lor te depăşeşte”.

— Nu este atât de simplu, spuse Mat, cu degetele pe hărţi. „Nu este niciodată atât de simplu”.

Omul care conducea Umbra *era* bun. Foarte bun. *Este Demandred*, *se* gândi Mat. *Mă lupt cu unul dintre nenorociţi*! *Părăsiţi*.

Împreună, Mat şi Demandred compuneau un tablou grandios. Fiecare a răspuns mişcărilor celuilalt cu grijă subtilă. Mat încerca să folosească puţin *prea* mult roşu întruna dintre vopselele sale. A vrut să picteze o imagine greşită, dar totuşi una rezonabilă.

A fost greu. Trebuia să fie suficient de capabil să-l ţină pe Demandred înapoi, dar suficient de slab pentru a invita la agresiune. O simulare, atât de subtilă. A fost periculos, pnosibil dezastruos. A trebuit să meargă pe o tăietură de ras. „[u era nicio modalitate de a evita să-i taie picioarele. Întrebarea nu era dacă va fi însângerat, ci dacă va ajunge sau nu de cealaltă parte.

— Mută-te în Ogier, spuse Mat încet, cu degetele pe hartă. „Vreau să-i întărească pe oamenii de la vad”. Aiel au luptat acolo, păzind drumul în timp ce oamenii Turnului Alb şi membrii Bandei Mâinii Roşii se retrăgeau de pe înălţimi, conform ordinului său.

Comanda a fost transmisă Ogierului. *Stai în siguranţă*, *Loial*, se gândi Mat, făcând o notaţie pe harta unde îl – Z-X a 1 w T Ayvx.

— I, rriwicoco tio (ictiot A I on o ia-o nonroo rlo xzoqt 5

trimisese pe ouiei.

— Alertă Lan, e încă pe partea de vest a T T * 1 J 17 k”, v. V/k 1 1 T 1 v li”.

Heights. Vreau să se rotească în spatele înălţimilor, acum că majoritatea forţelor Umbrei sunt deasupra, şi înapoi spre Mora, în spatele celeilalte armate Trolloc care încearcă să treacă în apropierea ruinelor. El nu trebuie să-i angajeze; stai departe de vedere şi ţine-i poziţia”.

Mesagerii au alergat să-i îndeplinească porunca şi el a făcut o altă notaţie. Unul dintre *sojhin* i-a adus nişte *kaf* drăguţul cu pistrui. Era prea absorbit de bătălie ca să-i zâmbească.

— Şi *kaf-ul* Mat, i-a pus *damane* să-i facă o poartă pe blatul mesei, astfel încât să poată vedea câmpul de luptă însuşi. Se aplecă peste el, dar ţinu o mână pe marginea mesei. Doar un nenorocit ar lăsa pe cineva să-l împingă printr-o gaură la două sute de metri deasupra pământului.

Şi-a aşezat *kaf-ul* pe o măsuţă şi şi-a scos oglinda. Trollocii coborau înălţimile spre mlaştini. Da, Demandred a fost bun. Fiarele uriaşe pe care le trimisese spre mlaştini erau lente, dar groase şi puternice, ca o alunecare de stanca. De asemenea, „un grup de Sharan calare erau pe cale să coboare de pe înălţimi. Cavalerie uşoară. Ei ar lovi trupele Mats care ţineau Hawal Ford şi le-ar împiedica să i pl i i i r-i-i îi i – 7

atace flancul stâng al Trollocului.

bătălie a fost o luptă cu sabia la scară mare. Pentru fiecare mişcare, exista un numărător – de multe ori trei sau patru. Ai răspuns mutând o echipă aici, o echipă acolo, încercând să contracarezi ceea ce a făcut inamicul tău în timp ce puneai presiune asupra lui în locurile în care era slab. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Mat era depăşit numeric, dar putea folosi asta.

— Transmite următoarele lui Talmanes, spuse Mat, cu ochii nemişcaţi la oglindă. „Îţi aminteşti când ai pariat pe mine că nu puteam arunca o monedă într-o ceaşcă din tot hanul?”

— Da, Mare, spuse mesagerul Seanchan.

Mat răspunsese la pariu spunând că îl va încerca odată fi beat – altfel, nu ar fi fost niciun sport. Apoi Mat se prefăcuse că se îmbăta şi îl provocase pe Talmanes să mărească pariul de la argint la aur.

Talmanes îl înţelesese şi insistase să bea cu adevărat. *H datorez încă câteva mărci pentru asta*, *nu-i aşa*? gândi Mat absent.

A îndreptat oglinda spre partea de nord a Heights. Un d le cavalerie grea Sharan se adunase pentru a coborî panta; putea distinge lăncile lor lungi, cu vârfuri de oţel.

Se pregăteau să încarce panta pentru a-i intercepta pe oamenii lui Lan în timp ce se învârteau pe partea de nord a înălţimilor. Dar ordinul nici măcar nu ajunsese încă la Lan.

Acesta a confirmat suspiciunile lui Mat: Demandred nu numai că avea spioni în tabără, ci şi unul în sau lângă cortul de comandă. Cineva care putea trimite mesaje de îndată ce Mat dădea ordine. Probabil că asta însemna un canalizare, aici, în interiorul cortului şi mascarea capacităţii lor.

X 7/\ /\. 1 – IV 4” T” X *i*

Cenuşă însângerată, se gândi Mat. *De parcă asta nu ar fi destul de dur*.

Mesagerul s-a întors din Talmanes. „Marele”, a spus el, prosternându-se cu nasul pe podea, „omul tău spune că forţele lui sunt complet distruse. El doreşte să urmeze ordinul tău, dar spune că dragonii nu vor fi disponibili în restul acestei zile. Va dura câteva săptămâni pentru a le repara. Sunt... Îmi pare rău, Marele, dar acestea au fost exact cuvintele lui. Ei sunt mai prost ca o barman din Sabinei. Nu ştiu ce înseamnă”.

— Barmanierele de acolo lucrează pentru bacşiș, spuse Mat cu un mormăi, dar oamenii din Sabinel nu dau bacşiș.

Asta a fost, desigur, o minciună. Sabinel era un oraş în care Mat încercase să-l facă pe Talmanes să-l ajute să câştige o pereche de servitoare. Talmanes îi sugerase lui Mat să pretindă o rană de război pentru a obţine simpatie.

om bun. Dragonii mai puteau lupta, dar probabil că păreau distruşi ceva bun. Aveau un avantaj acolo; nimeni nu ştia cum lucrează, în afară de Mat şi Aludra. Cenuşă însângerată, şi chiar şi el îşi făcea griji că de fiecare dată când se stinge una, ar exploda cumva în sensul greşit.

Cinci sau şase dragoni erau complet funcţionali; Mat îi trase printr-o poartă către siguranţă. Aludra le-a pus pe acelea la sud de vad, îndreptate spre înălţimi. Mat le-ar folosi, dar l-a lăsat pe spion cu impresia că cea mai mare parte a fost distrusă. Talmanes le-ar putea în schimb să le peticească; apoi Mat le-ar putea folosi din nou.

Dar în momentul în care o fac, s-a gândit el, *Demandred va da peste ei tot ce are*. Trebuia să fie momentul potrivit. Cenuşă însângerată, în ultima vreme viaţa lui fusese

complet *despre* încercarea de a găsi momentele potrivite. Era fără astfel de momente. Deocamdată, i-a ordonat lui Aludra să folosească cei jumătate de duzină de dragoni funcţionali pentru a lovi trollocii peste râu care coborau pe versantul de sud-vest al înălţimilor.

Era destul de departe de înălţimi şi avea să se mişte în continuare, aşa că lui Demandred i-ar fi greu să o identifice şi să doboare dragonii. Fumul pe care îl făceau avea să-i întunece rapid poziţia.

— Mat, spuse Elayne de pe tronul ei de pe marginea camerei. El observă, amuzat, că, mutându-l pentru „confort”, ea o făcuse cumva pe Birgitte să-l întindă câţiva centimetri, aşa că acum stătea exact la nivelul lui Tuon. Poate cu un centimetru mai sus. „Vă rog. Poţi măcar să explici *ceva* din ceea ce faci?”

Nu fără să-l lase şi pe acel spion să audă, se gândi el, aruncând o privire prin cameră. Cine a fost? Una dintre cele trei perechi de *damane* şi *sul dam*? Ar putea o *damane* să fie o Prietenă întunecată fără ca *sul damul ei* să ştie? Dar invers? Femeia aia nobilă cu şuviţa albă în păr părea suspectă.

Sau a fost unul dintre numeroşii generali? Galgan? Tylee? Banner-general Gerisch? Ea stătea într-o parte a camerei, uitându-se la el. Sincer. Femei. Avea *un* spate drăguţ, dar Mat menţionase doar că este prietenos. Era un bărbat căsătorit.

Adevărul era că erau atât de mulţi oameni care se mişcau, Mat şi-a imaginat că ar fi putut să întindă mei pe podea şi să aibă faina până la sfârşitul zilei. Se presupune ca toţi erau absolut demni de încredere şi incapabili să o trăde Ze

pe Împarâteasa, dacă ea trăieşte pentru totdeauna. Ceea ce nu ar face, dacă spionii s-ar strecura înăuntru.

„Mat?” spuse Elayne. „Altul trebuie să ştie ce plănuieşti. Dacă cazi, trebuie să-ţi continuam planul?”

Ei bine, acesta a fost un argument destul de bun. El însuşi se gândise la asta. Asigurat ca ordinele sale curente erau respectate, a păşit la Elayne. Arunca o privire prin cameră, apoi le zâmbi nevinovat celorlalţi. Nu trebuie să ştie că era suspicios faţa de ei.

„De ce te ridici la toată lumea?” întreba Elayne încet.

— Nu mă lamuresc la naiba, spuse Mat. „În afară. Vreau să mă plimb şi să iau aer curat”.

„Knotai?” întreba Tuon stând în picioare.

El nu se uita spre ea – acei ochi puteau găuri prin oţel solid. În schimb, el şi-a făcut drum cu dezinvoltura din clădirea de comanda. Elayne şi Birgitte l-au urmat câteva clipe mai târziu.

„Ce este asta?” întreba Elayne încet.

— Sunt multe urechi acolo, spuse Mat.

„Suspectaţi un spion în interiorul comenzii…”

— Aşteaptă, spuse Mat, luând-o de braţ şi trăgând-o departe. Dădu din cap agreabil către nişte gardieni Deathwatch. Ei au mormăit ca răspuns. Pentru Deathwatch Guards, a fost de-a dreptul vorbăreţ.

— X – 1 – 1” /! 1 – 1 7 r-j-i – „Poţi vorbi liber”, a spus Elayne. „Tocmai ne-am ţesut o protecţie împotriva interceptării cu urechea”.

— Mulţumesc, spuse Mat. „Te vreau departe de postul de comanda. Îţi spun ce fac. Dacă ceva nu merge bine, va trebui să alegi un alt general, bine?

— Mat, spuse Elayne, dacă crezi că exista un spion…

„Ştiu că exista un spion”, a spus Mat, „şi aşa că o să-l folosesc pe tip. O să meargă. Aveţi încredere în mine”.

„Da, şi eşti atât de încrezător că ai făcut de la un plan de rezerva în cazul în care nu reușești”.

El ignora asta, făcând semn din cap către Birgitte. S-a uitat în jurul lor cu ochi, urmărind pe oricine care încerca să se apropie prea mult.

at de bun eşti la cărţi, Elayne?” întrebă Mat.

„La… Mat, nu este momentul pentru jocuri de noroc”. „Este momentul *exact* pentru jocuri de noroc. Elayne, vezi cât de mult suntem depăşiţi numeric? Simţi pământul când atacă Demandred? Suntem norocoşi că nu s-a hotărât să călătorească direct la postul de comandă de aici şi să ne atace – bănuiesc că se teme că Rand se ascunde aici undeva şi va fi luat în ambuscadă. Dar sânge şi cenuşă, e *puternic*. Fără pariu, suntem morţi. Terminat. Îngropat”.

Ea a tăcut.

— Iată chestia cu cărţile, spuse Mat, ridicând un deget. „Cărţile nu sunt ca zarurile. În zaruri, vrei să câştigi cât mai multe aruncări. Multe aruncări, multe victorii. Este aleatoriu, vezi? Dar nu carduri. În cărţi, trebuie să-i faci pe ceilalţi colegi să înceapă să parieze. Pariază bine. Faceţi asta lăsându-i să câştige puţin. Sau multe.

fe T j/Kj7 lk”, X7 – 1 – „Nu este atât de greu aici, din moment ce suntem depăşiţi numeric şi copleşiţi. Singura modalitate de a câştiga este să pariezi totul pe mâna dreaptă. În cărţi, poţi pierde de nouăzeci şi nouă de ori, dar ieşi înainte dacă câştigi acea mână dreaptă. Atâta timp cât inamicul începe să joace nechibzuit. Atâta timp cât poţi

suporta pierderile”.

„Şi asta faci?” întrebă Elayne. „Prefaci că ai pierdut?”

— Cenuşă sângeroasă, nu, spuse Mat. „Nu pot să prefac asta. Ar vedea prin asta. Pierd, *dar mă* uit şi eu. Reţinând ultimul pariu, cel care ar putea câştiga totul”.

„Deci când ne mutăm?”

„Când vin cărţile potrivite”, a spus Mat. El ridică mâna, liniştindu-i obiecţia.

— O să ştiu, Elayne. Doar că o să *ştiu*. A

Atât pot spune”.

Îşi încrucişă braţele deasupra burtei ei umflate. Uşoară, părea mai mare în fiecare zi. „Amenda. Care sunt planurile tale pentru forţele lui Andor?

— Îi am deja pe Tam şi pe oamenii lui de-a lungul râului, la ruine, spuse Mat. „În ceea ce priveşte restul armatelor tale, aş vrea să te duci să ajuţi la vad. Demandred se bazează, probabil, pe acei trolloci la nord de aici pentru a traversa râul şi a-şi împinge apărătorii în aval, pe malul Shienaran, în timp ce ceilalţi trolloci şi sharanii vin de pe înălţimi pentru a ne împinge înapoi peste vad şi în sus.

„Vor încerca să ne strângă strâns, să ne învăluie şi asta va fi. Numai că, Demandred a trimis o forţă în susul Mora pentru a opri curgerea râului şi va reuşi foarte curând. Vom vedea dacă există o modalitate de a face ca asta să funcţioneze pentru noi. Dar odată ce râul va dispărea, vom avea nevoie de o apărare solidă pentru a opri trollocii când vor încerca să treacă peste albia râului. Pentru asta sunt forţele tale”.

— Vom merge, spuse Elayne.

„Noi?” lătră Birgitte.

L” 1 1 T-11 A 1

— Călăresc cu trupele mele, spuse Elayne, mergând spre liniile cailor.

„Este din ce în ce mai evident că nu voi putea face nimic aici, iar Mat vrea să mă îndepărtez de poziţia de comandă. Mă duc, atunci”.

„În *luptă*?” spuse Birgitte.

— Eram deja în luptă, Birgitte, spuse Elayne. Canalizatorii Sharan ar putea avea zece mii de oameni care să atace Dashar Knob şi această despicătură, în câteva minute. Vino. Îţi promit că te voi lăsa să pui atât de mulţi Garzi în jurul meu, încât nu voi putea strănuta fără să stropesc o duzină de ei.

Birgitte oftă, iar Mat îi aruncă o privire consolatoare. Ea dădu rămas bun din cap de la el, apoi plecă cu Elayne.

Bine, gândi Mat, întorcându-se înapoi spre clădirea de comandă. Elayne făcea ce trebuia, iar Talmanes îi prinsese semnalul. Acum adevărata provocare.

L-ar putea convinge pe Tuon să facă ceea ce îşi dorea?

Galad a condus cavaleria Copiilor Luminii într-un atac larg de-a lungul Mora, lângă ruine. Trollocii construiseră aici mai multe poduri de plută, iar trupurile pluteau groase ca frunzele de toamnă pe un iaz. Arcasii îşi făcuseră treaba bine.

Acei trolloci care au trecut în cele din urmă au avut acum copiii cu care să se lupte. Galad se aplecă jos, cu lancea ţinută ferm, în timp ce despica gâtul unui Trolloc uriaş, cu faţa de urs; a continuat înainte, cu vârful lăncii curgând sânge, trollocul căzând în genunchi în spatele lui.

Şi-a condus muntele Sidama în masa de trolloci,

doborându-i sau făcându-i să sară din drum. Puterea unei încărcături de cavalerie era în număr, iar cei care Galad erau forţaţi la o parte puteau fi călcaţi în picioare de caii care îl urmau.

După încărcarea sa, a venit o salvă din partea oamenilor lui Tam, care au lansat săgeţi în corpul principal al trollocilor în timp ce se împiedicau pe malurile râului. Cei din spate au împins peste ei, călcându-i pe răniţi.

Golever şi alţi câţiva Copii s-au alăturat lui Galad în timp ce comanda lor – care a măturat pe lungime de-a lungul primului rang al Trollocilor – a rămas fără duşmani. El şi oamenii lui s-au ridicat şi s-au întors, cu lăncile în sus, galopând înapoi pentru a găsi grupuri mici de oameni despărţiţi şi care luptau singuri.

Câmpul de luptă aici era enorm. Galad a petrecut aproape o oră vânând astfel de grupuri, salvându-le şi ordonându-le să ajungă în ruine, astfel încât Tam sau unul dintre căpitanii săi să le poată forma în noi bannere. Încet, pe măsură ce numărul lor a scăzut, formaţiunile originale sau amestecat unele cu altele. Mercenarii nu erau singurii care acum călăreau cu Copiii. Galad îl avea sub comanda lui Ghealdanin, Gărzi înaripate şi câţiva Garzi. Kline şi Alix. Amândoi îşi pierduseră Aes Sedai. Galad nu se aştepta ca cei doi să dureze mult, dar se luptau cu o ferocitate teribilă.

După ce a trimis un alt grup de supravieţuitori înapoi spre ruine, Galad l-a dus pe Sidama să meargă încet, ascultând respiraţia obositoare a calului. Câmpul ăsta de lângă râu devenise o groază sângeroasă de cadavre şi noroi. Cauthon avusese dreptate să-i lase pe Copii aici. Poate că Galad i-a acordat omului prea puţin credit.

„De cât timp ne luptăm, aţi spune?” întrebă Golever de lângă el. Tabardul celuilalt Copil fusese smuls, expunându-i corespondenţa. O secţiune de verigi de-a lungul părţii drepte fusese zdrobită de o lamă Trolloc. Poşta ţinuse, dar pata de sânge de acolo indica că multe dintre legături fuseseră trecute prin gambesonul matlasat al lui Golever şi în partea lui. Sângerarea nu arăta rău, aşa că Galad nu a spus nimic.

„Am ajuns la prânz”, a ghicit Galad, deşi nu putea vedea soarele pentru nori. Era destul de sigur că se luptaseră de patru sau cinci ore acum.

— Crezi că se vor opri peste noapte? întrebă Golever.

— Îndoielnic, spuse Galad. „Dacă această bătălie durează atât de mult.5

Golever îl privi îngrijorat. „Crezi”.

KT J Xv. *U A* „*A*... 1. – *A*. I

„Nu pot urmări ce se întâmplă. Cauthon a trimis atât de multe trupe aici sus şi i-a tras pe toţi de pe înălţimi, din câte îmi dau seama. Nu ştiu de ce. Şi apa din râu... ţi se pare că curge în crize şi explozii? Lupta în amonte trebuie să meargă prost...” A scuturat din cap. „Poate că dacă aş putea vedea mai mult câmpul de luptă, aş putea înţelege X TI* s 1» X X z *t* X *t* planul lui Cauthon”.

Era soldat. Un soldat nu trebuie să înţeleagă întreaga bătălie pentru a-şi urma ordinele. Cu toate acestea, Galad a putut, de obicei/să pună cap la cap strategia echipei sale din comenzile date.

„Ţi-ai imaginat vreodată o bătălie atât de mare?” întrebă Golever, întorcând capul. Infanteria Argandei se prăbuşea în trollocii de la râu. Din ce în ce mai mulţi dintre

Shadowspawn treceau – cu alarmă, Galad şi-a dat seama că râul nu mai curgea complet.

Shadowspawn se pusese pe picioare în ultima oră. Avea să fie o luptă grea, dar cel puţin numerele erau mai egale acum, cu toţi trollocii pe care îi uciseră mai devreme. Cauthon ştia că râul se va opri din curgere. De aceea trimisese atât de multe trupe aici, pentru a opri acest atac de pe cealaltă parte.

Uşoară, se gândi Galad, *mă uit la Jocul Caselor pe câmpul de luptă în sine*. Da, nu-i acordase lui Cauthon suficient credit.

O minge de plumb cu un streamer roşu a căzut brusc din cer la aproximativ douăzeci de paşi înainte, lovind un i-T-1 11 i – T\ 1 7 1*77

Trolloc mort în craniu. Departe deasupra capului, *rakenul* ţipă şi şi-a continuat drumul. Galad îl înclină pe Sidama înainte, iar Golever coborî să ia scrisoarea pentru el. Gateway-urile erau utile, dar *raken* putea să vadă câmpul de luptă în întinderea lui, să caute bannere pentru anumiţi oameni şi să livreze ordine.

Golever i-a întins scrisoarea, iar Galad şi-a scos lista de cifruri din plicul de piele pe care îl purta în vârful cizmei. Cifrurile erau simple – o listă de numere cu cuvinte lângă ele. Dacă ordinele nu foloseau împreună cuvântul potrivit şi numărul potrivit, atunci erau suspecte.

Damodred, se citeau ordinele, *adu-te pe tine şi cu o duzină dintre cei mai buni oameni din compania ta a douăzeci şi doi şi mergi de-a lungul râului spre Hawal Ford. Opreşte-l e când poţi vedea bannerul lui Elayne şi ţine acolo pentru mai multe comenzi. PS Dacă vedeţi vreun trolloc cu*

sferturi, *vă sugerez să-l lăsaţi pe Golev ei să lupte cu ei*, *deoarece ştiu că aveţi probleme cu aceste tipuri*. *Mat*.

Galad oftă, arătându-i scrisoarea lui Golever. Cifrul l-a autentificat; numărul douăzeci şi doi şi cuvântul „sfert” erau împerecheate.

„Ce vrea el de la noi?” întrebă Golever.

— Aş fi vrut să ştiu, spuse Galad. Chiar a făcut-o.

— O să adun nişte bărbaţi, spuse Golever.

— Presupun că vei dori Harnesh, Mallone, Brokel…” A continuat o listă întreagă.

Galad dădu din cap. „O listă bună. Ei bine, nu pot spune că sunt trist pentru această comandă. Sora mea a intrat pe teren, se pare. As veghea asupra ei”. Dincolo de asta, a vrut să privească peste o altă secţiune a câmpului de luptă. Poate că asta l-ar ajuta să înţeleagă ce făcea Cauthon.

— După cum ordonaţi, lord căpitan comandant, spuse Golever.

Cel întunecat a atacat.

A fost o încercarede a-l sfâşie pe Rand, de a-l distruge puţin câte puţin. Cel întunecat a căutat să revendice acele elemente care alcătuiau esenţa lui Rand, apoi să le anihileze.

Rand nu putea să sufle, nu putea să strige. Acest atac nu a fost asupra corpului lui, pentru că nu avea un corp adevărat în acest loc, doar o amintire a unuia.

Rand s-a ţinut împreună. Cu dificultate. În faţa acestui atac extraordinar, orice idee de a-l învinge pe întunecat – de a-l ucide – a dispărut. Rand nu a putut învinge nimic. Abia putea să se ţină.

Nu ar fi putut descrie senzaţia dacă ar fi încercat. Era ca şi

cum Cel întunecat îl făcea mărunţiş, încercând în acelaşi timp să-l zdrobească în întregime, venind spre Rand din direcţii infinite, dintr-odată, într-un val.

Rand căzu în genunchi. A fost o proiecţie a lui însuşi care a făcut acest lucru, dar i s-a părut reală.

A trecut o eternitate.

Rand a suferit-o. Presiunea zdrobitoare, zgomotul distrugerii. L-a îndurat pe genunchi, cu degetele întinse ca ghearele, transpiraţia curgându-i din frunte. A suferit-o şi a ridicat privirea.

„Asta este tot ce ai?” mârâi Rand.

O SA CÂŞTIG.

— M-ai făcut puternic, spuse Rand, cu vocea zdrenţuită. „De fiecare dată când tu sau slujitorii tăi ai încercat să mă distrugi, eşecul tău a fost ca ciocanul 1 * 1 1 Ľ” / 1 1 7 1 A jw/K *1J* T” 1 1

fierarului care loveşte metalul. Această încercare… Rand trase adânc aer în piept. „Această încercare a ta nu este nimic. Nu voi sparge”.

TE GREŞTI. ACEASTA NU ESTE O ÎNCERCARE DE A TE DISTRUGE. ASTA ESTE PREGĂTIREA.

„Pentru ce?”

PENTRU A ŢI ARAT ADEVĂRUL.

Fragmente ale modelului… fire… brusc s-a învârtit în faţa lui Rand, despartându-se de corpul principal de lumină ca sute de mici şiruri curgătoare. Ştia că acesta nu era de fapt Modelul, nu mai mult decât ceea ce vedea ca el însuşi era de fapt corpul lui. Pentru a interpreta ceva atât de vast ca tesatura creaţiei, mintea lui avea nevoie de un fel de imagine. Asta a ales conştiinţa lui.

— 1 – lk” //K/Kj 7 1 7 1 * 1 d 1 1 – Firele se învârteau, nu spre deosebire de firele dintr-o tesatura a Puterii Unice, doar că erau mii şi mii, iar culorile erau mai variate, mai vibrante. Fiecare era drept, ca o sfoara întinsa. Sau un fascicul de lumină.

Au venit împreună ca produsul unui războaie de ţesut, creând o viziune în jurul lui. Un pământ de pământ viros, plante pătate de negru, copaci cu membre care se lăsau ca nişte braţe lipsite de putere.

7 A 1 7 – 1 Z-\ 7 – *t* T-i 1 – 1 – /\ – A devenit un loc. O *realitate*. Rand se ridica în picioare şi simţi pământul. Simţea mirosul de fum în aer. Putea auzi… gemete de întristare. Rand se întoarse şi descoperi că se afla pe o panta în mare parte sterp deasupra unui oraş întunecat cu ziduri de piatra neagră. Clădiri înghesuite înăuntru, ghemuite şi plictisitoare, ca nişte buncare.

„Ce este asta?” şopti Rand. Ceva despre locul i se părea familiar. El a ridicat privirea, dar nu a putut vedea soarele pentru norii care dominau cerul.

ESTE CE VA FI.

Rand simţea Puterea Unica, dar se retrăgea cu repulsie. Pata se întorsese, dar era mai rău – mult mai rău. Acolo unde odată fusese o pelicula întunecata pe lumina topita a *saidinului*, acum era un nămol atât de gros încât nu putea să-l străpungă. Ar trebui să bea în întuneric, să se învăluie în el, să caute Puterea Unica de dedesubt – dacă, într-adevăr, ea era încă acolo. Simplul gând i-a urcat bila în gât şi a trebuit să lupte pentru a nu-şi goli stomacul.

A fost atras de acea forţareata din apropiere. De ce a simţit ca cunoaşte acest loc? El a fost în Pozire; plantele au

făcut acest lucru clar. Dacă nu era de ajuns, simţea mirosul de putregai în aer. Căldura era ca a unei mlaştini vara – înăbuşitoare, apăsătoare în ciuda norilor.

A coborât pe dealul puţin adânc şi a văzut câteva figuri care lucrau în apropiere. Bărbaţi cu topoare, spărgând copaci. Erau poate o duzină. Când Rand se apropia, arunca o privire în lateral şi văzu nimicul care era Cel întunecat în depărtare, consumând o parte din peisaj, ca o groapa la orizont. O reamintire ca ceea ce vedea Rand nu era real?

A trecut pe lângă cioturi de copaci tăiaţi. Oamenii strângeau lemne de foc? Thock, *thock* de topoare – şi posturile muncitorilor – nu aveau nimic din forţa neclintită pe care Rand o asociază pădurarilor. Bătăile erau letargice, bărbaţii lucrând cu umerii căzuţi.

Omul acela din stânga… Pe măsură ce Rand s-a apropiat, l-a recunoscut, în ciuda posturii îndoite şi a pielii ridate. Uşoară. Tam trebuia să aibă cel puţin şaptezeci, *f*» – *ar fi* 7 A Z

I I – 1” 1 1 1 I

poate optzeci. De ce muncea atât de mult?

Este o viziune, se gândi Rand. *Un coşmar*. *Creaţia proprie a întunericului*. *Nu este real*.

Cu toate acestea, în timp ce stătea în ea, lui Rand i-a fost greu să nu reacţioneze ca şi cum acest lucru ar fi într-adevăr real. Şi a fost, după un mod. Cel întunecat a folosit fire umbrite ale modelului – *posibilităţile* care s-au ondulat din creaţie ca valurile dintr-o pietricică scăpată într-un iaz – pentru a crea asta.

„Tată?” întrebă Rand.

Tam se întoarse, dar ochii lui nu se concentrară asupra lui

Rand.

Rand o luă pe Tam de umăr. „Tată!”

Tam rămase în picioare o clipă, apoi se întoarse la lucru, ridicând toporul. În apropiere, Dannil şi ori au spart un ciot. Îmbătrâniseră şi ei şi acum erau bărbaţi până la mijlocul anilor. Dannil părea bolnav de ceva îngrozitor, cu faţa palidă, pielea i se făcuse un fel de răni.

7 /A X 1 – T – 1 /V – /V /V 1 – Securea lui Jori s-a adâncit în pământul amar şi un potop negru s-a infiltrat din sol – insecte care se ascunseseră la baza ciotului. Lama le străpunsese bârlogul.

Insectele au învăţat şi au accelerat mânerul pentru a o acoperi pe Jori. A ţipat, lovindu-se la ei, dar gura deschisă le-a lăsat să se urce înăuntru. Rand auzise de aşa ceva, de un roi de morţi, unul dintre multele pericole ale Blight. Ridică o mână spre Jori, dar bărbatul se prăbuşi într-o parte, mort cât de repede putea un om să tragă respiraţia.

strigă Tam îngrozită şi se desprinse, alergând. Rand se învârti în timp ce tatăl său se izbi într-un desis de tufiş din apropiere, încercând să fugă de roiul morţii. Ceva a sărit dintr-o creangă, rapid ca un bici care pocneşte, şi s-a înfăşurat în jurul gâtului lui Tam, făcându-l să se oprească.

„Nu!” spuse Rand. Nu a fost real. Încă nu şi-a putut privi tatăl murind. A apucat Sursa, lovind cu pumnul prin întunericul bolnaviciun al patei. Părea să-l sufoce, iar Rand a petrecut un timp chinuitor încercând să-l găsească pe *saidin*. Când a apucat-o, a trecut doar un firicel.

A ţesut oricum, urlând, trimiţând o panglică de flacără să omOare viţa care îl prinsese pe tatăl său. Tam a căzut din strânsoarea ei în timp ce viţele se zvârcoliau, murind.

Tam nu să mişcat. Ochii lui priveau în sus, morţi.

„Nu!” Rand s-a întors asupra morţii. L-a distrus cu o ţesătură de Foc. Trecuseră doar câteva secunde, dar tot ce mai rămăsese din Jori erau oase.

Insectele au izbucnit în timp ce le-a ars.

— Un canalist, respiră Dannil, strâmbându-se în apropiere, cu ochii mari în timp ce se uita la Rand. Alţi pădurari fugiseră în pustie. Rand a auzit mai multe ţipete.

Rand nu s-a putut abţine de la voma. Pata… A fost atât de îngrozitor, atât de *putred*. Nu mai putea să se ţină de Sursă.

— Vino, spuse Dannil şi îl apucă de braţ pe Rand. „Vino, am nevoie de tine!”

— Dannil, mormăi Rand, ridicându-se. „Nu mă recunoşti?”

— Vino, repetă Dannil, remorcându-l pe Rand spre cetate.

„Eu sunt Rand. Rand, Dannil. Dragonul Renăscut”. Nicio înţelegere nu strălucea în ochii lui Dannil.

„Ce ţi-a făcut?” şopti Rand.

EI NU TE CUNOSC, ADVERSARE. LE-AM refăcut. TOATE LUCRURILE SUNT MELE. NU VOR ŞTI CĂ AU PIERDUT. EI NU VOIE NIMIC DECA MINE.

— Te neg, şopti Rand. „Te *neg*”.

A NEGA SOARELE NU îl Făle LA APUNE. A MA NEGA NU ÎMPIEDEAZĂ VICTORIA MEA.

— Vino, spuse Dannil, remorcându-l pe Rand. „Vă rog. Trebuie să mă salvezi!”

— Termină cu asta, spuse Rand.

TERMINA-L? NU EXISTA sfârşituri, adversare. ESTE. EU L-AM CREAT.

„Îţi imaginezi asta”.

— Te rog, spuse Dannil.

Rand şi-a permis să fie tras spre fortăreaţa întunecată.

— Ce făceai acolo, Dannil? întrebă Rand. „De ce să adun lemn în Blight însuşi? Nu este sigur”.

A

fost pedeapsa noastră, şopti Dannil. „Cei care nu stăpânesc stăpânul nostru sunt trimişi şi li se spune să aducă înapoi un copac pe care l-au tăiat cu propriile mâini. Dacă roiurile morţii sau nuiele nu te prind, sunetul tăierii lemnului atrage alte lucruri…”

Rand se încruntă când păşiră pe un drum care ducea la oraş și la fortăreaţa lui întunecată. Da, locul ăsta *era* familiar. *Drumul Carierei*, gândi Rand surprins. *Şi asta înainte*… Cetatea domina ceea ce fusese cândva Verdele din centrul Câmpului lui Emond.

1 – 1 L Z” O 1 T\ TX – Blight consumase Cele Două Râuri.

K T – 1 1 I*” ” V. /K – j-k 1

Norii de deasupra capului păreau să-l împingă pe Rand, iar el auzi ţipetele lui Jori în capul lui. L-a văzut din nou pe Tam zbătându-se în timp ce era sugrumat.

Nu este real.

Asta s-ar întâmpla dacă Rand eşuează. Atâţia oameni depind de el… aşa de mult. Unii, el eşuase deja. A trebuit să lupte să nu treacă peste cap lista celor care muriseră în slujba lui. Chiar dacă îi salva pe alţii, nu reuşise să îi protejeze pe aceştia.

x t x 7 i i r? i i i v.

Era un atac de alt fel decât cel care încercase să-i distrugă esenţa. Rand a simţit asta, Cel întunecat forţându-şi vârstele în Rand, infectându-i mintea cu îngrijorare, îndoială, teamă.

Dannil l-a condus spre zidurile satului unde o pereche de Myrddraal în mantii nemişcate păzeau porţile. Au alunecat înainte. „Ai fost trimis să strângi lemne”, şopti unul cu buzele prea albe.

„Eu… L-am adus pe acesta!” spuse Dannil, împleticindu-se. „Un cadou pentru maestrul nostru! El poate canaliza. L-am găsit pentru tine!”

Ti – i/K/K» – 1 * TI T T – w

Rand mârâi, apoi se aruncă din nou spre Puterea Unică, înotând în murdărie. A ajuns la pârâul de *saidin*, apucându

I-a fost doborât imediat din strânsoare. Un scut a alunecat între el şi Sursă.

„Nu este real”, şopti el, întorcându-se pentru a vedea cine a canalizat.

Nynaeve trecu cu paşi mari prin porţile oraşului, îmbrăcată în negru. „Un mai sălbatic?” ea a întrebat. „Nedescoperit? Cum a supravieţuit atât de mult? Te-ai descurcat bine, Dannil. Îţi dau viaţa înapoi. Nu eşua din nou”.

Dannil a plâns de bucurie, apoi a trecut pe lângă Nynaeve în oraş.

T 1 1 ol” TX K/O ol O T\1 1 O TD O TI / i 1 TI i „l TY1 T\ T T\ I\Tt TT1 O TXT 7/O 11 1 TXTT O

— Nu este real, spuse Rand în timp ce Nynaeve îl lega în ţesături de Aer, apoi îl târa în versiunea întunericului a Câmpului lui Emond, cei doi Myrddraal năvălind înaintea ei. Acum era un oraş mare. Casele aveau senzaţia unor şoareci strânşi laolaltă înaintea unei pisici, fiecare având aceeaşi, plictisitor uniform. Oamenii se furişau pe alei, cu ochii în jos.

Oamenii s-au împrăştiat în faţa lui Nynaeve, numind-o uneori „amantă”. Alţii au numit-o Aleasă. Cei doi Myrddraal

străbăteau oraşul, ca nişte umbre. Când Rand şi Nynaeve au ajuns la cetate, un grup mic se adunase în curte. Douăsprezece persoane – Rand simţea că cei patru bărbaţi din grup ţineau *savin*, deşi el recunoscu doar pe Damer Flinn dintre ei. Câteva dintre femei erau fete pe care le cunoscuse în Two Rivers.

Treisprezece dintre ei. Şi treisprezece Myrddraal, adunându-se sub acel cer înnorat. Pentru prima dată de la începutul viziunii, Rand a simţit frică. Nu asta. Orice în afară de asta.

Dacă l-au transformat? Aceasta nu era reală, dar era o versiune a realităţii. O lume în oglindă, creată de Cel întunecat. Ce i-ar face lui Rand dacă l-ar întoarce aici? Fusese prins atât de uşor?

A

Început să se lupte, panicat, împotriva legăturilor Aerului. A fost inutil, desigur.

— 1 1 * 1” I KT

— Eşti unul interesant, spuse Nynaeve, întorcându-se spre el. Ea nu părea cu o zi mai în vârstă decât atunci când o lăsase în cavernă, dar erau şi alte diferenţe. Îşi purta din nou părul într-o împletitură, dar faţa ei era mai slabă, mai mult... aspru. Şi acei ochi.

z-x i – i7 – Ochii erau toţi greşiţi.

„Cum ai supravieţuit acolo?” l-a întrebat ea. „Cum ai w 1 x – i7/v i iinn ttod OQCDD – onr r-l de mnire Xă. XXX a. SxXU.sc-JJXIL a. Lo. LU. XXXu-li.*

„Vin dintr-un loc unde Cel întunecat nu stăpâneşte”.

Nynaeve râse. „Ridicol. O poveste pentru copii. Marele Domn a condus întotdeauna”.

Rand putea să-l vadă. Legătura lui cu Modelul, strălucirea adevărurilor pe jumătate şi a căilor umbrite. Această posibilitate... s-ar putea întâmpla. Era o cale pe care lumea putea să o urmeze. Cel întunecat, aici, câştigase Ultima Bătălie şi rupsese Roata Timpului.

Asta îi permisese să o refacă, să învârtească modelul într-un mod nou. Toţi cei în viaţă uitaseră trecutul şi acum ştiau doar ce le-a introdus Cel întunecat în mintea lor. Rand putea citi adevărul, istoria acestui loc, în firele Modelului pe care îl atinsese mai devreme.

Nynaeve, Egwene, Logain şi Cadsuane erau acum 1 – * T’l w – 1 TIT TTlw/k – membri ai Părăsiţilor, întoarse spre Umbră împotriva voinţei lor. Momame fusese executată pentru că era prea slabă.

Elayne, Min, Aviendha... fuseseră supuşi torturii, la nesfârşit, la Shayol Ghul.

T 7 – 1 – 1 – 11 1 – 1 1

Lumea era un coşmar viu. Fiecare membru al Forsaken a condus ca un despot asupra propriei părţi a lumii. O toamnă nesfârşită s-a desfăşurat în timp ce au aruncat armate, Dreadlords şi facţiuni unul împotriva celuilalt. O bătălie eternă.

Blight se extinsese la fiecare ocean. Seanchan nu mai era, ruinat şi pâriolit până când nici măcar şobolanii şi 1 * * I * 1 * 1 Z-X – I 1 – corbii nu puteau supravieţui acolo. Oricine putea canaliza a fost descoperit ca tânăr şi s-a întors. Celui întunecat nu-i plăcea riscul ca cineva să aducă speranţa înapoi în lume.

Şi nimeni nu ar face-o vreodată.

Rand a ţipat când cei treisprezece au început să

canalizeze.

„Acesta este cel mai rău al tău?” strigă Rand.

Şi-au apăsat voinţa împotriva propriei lui. Le simţi, ca nişte cuie bătute în craniu, despărţindu-i carnea. A împins înapoi cu tot ce avea, dar ceilalţi au început o presiune puternică. Fiecare lovitură, ca un cot de topor, se apropia din ce în ce mai mult de a-l plictisi.

ŞI AŞA CÂŞTIG.

Eşecul l-a lovit puternic pe Rand – ştiind că ceea ce s-a întâmplat aici a fost vina lui. Nynaeve, Egwene, S-au întors către Umbră din cauza lui. Cei pe care i-a iubit, devenind jucării pentru Umbră.

Rand ar fi trebuit să-i protejeze.

EU CÂŞTIG. DIN NOU

C

Crezi că sunt acelaşi tânăr pe care Ishamael a încercat atât de mult să-l sperie? strigă Rand, luptându-şi teroarea şi ruşinea.

T T T’ni A *C*> *K* râi – TA T\ JTAT A ri

LUPTA S-A TERMINAT.

„*ÎNCĂ NU A ÎNCEPUT*!” Rand ţipă.

Realitatea din jurul lui s-a spulberat din nou în panglici de lumină. Faţa lui Nynaeve se zdrobi, desfăcându-se ca o dantelă cu un fir liber. Pământul s-a dezintegrat, iar cetatea a încetat să mai existe.

Rand a căzut din trupele Air care nu fuseseră niciodată complet acolo. Realitatea creată de Cel întunecat, fragilă, s-a desfăşurat în părţile sale componente. Fire de lumină ieşiră în spirală, tremurând ca corzile unei harpe.

Au aşteptat să fie ţesute.

Rand trase respiraţia, adânc, printre dinţi şi privi în sus la întunericul de dincolo de fire. „Nu voi sta pasiv şi voi suferi de data aceasta, Shaitan. Nu voi fi captiv în coşmarurile tale. Am devenit ceva mai mare decât am fost cândva”.

Rand a prins acele fire care se învârteau în jurul lui, luându-le – sute şi sute dintre ele. Aici nu era Foc, Aer, Pământ, Apă sau Spirit, acestea erau cumva mai „de bază, cumva mai variate. Fiecare era individual, unic. În loc de Cinci Puteri, erau mii.

Rand le-a luat, le-a adunat şi a ţinut în mână ţesătura creaţiei în sine. Apoi a canalizat-o, învârtindu-l într-o altă posibilitate.

— Acum, spuse Rand, respirând adânc, încercând să alunge oroarea a ceea ce văzuse. „Acum vă voi arăta *ce* se va întâmpla”.

Bryne se înclină.

— Bărbaţii sunt pe poziţie, mamă.

Egwene respiră adânc. Mat trimisese forţele Turnurilor Albe peste albia uscată de sub vad şi în jurul părţii de vest a mlaştinilor; era timpul ca Egwene să li se alăture. Ea ezită o clipă, privind prin poarta către postul de comandă Mats. Egwene întâlni privirea femeii Seanchan peste masă, unde stătea imperioasă pe tronul ei.

Nu am terminat cu tine, se gândi Egwene.

— Să mergem, spuse ea, întorcându-se, făcându-i semn lui Yukiri să închidă poarta către clădirea Mats. Îşi dădu cu degetele *să angrealul lui Vora*, ţinut într-o mână în timp ce ieşea din cort.

Ea a ezitat când a văzut ceva acolo. Ceva uşor, la pământ. Pânză de păianjen minusculă crăpă în stânci. Ea s-a aplecat.

I 1 – /V – de – w

— Sunt din ce în ce mai mulţi cei în jur, mamă, spuse Yukiri, aplecându-se lângă ea. „Credem că atunci când Dreadlords canalizează, crackurile se pot răspândi. Mai ales dacă se foloseşte balefire”.

— 1 1 – 7 – T\ – i – 1 – 1 1

Egwene le simţi. Deşi păreau crăpături obişnuite la atingere, priveau în jos în nimic pur. Întuneric, mult prea adânc pentru ca simplele crăpături să fi provocat prin umbrele luminii.

Ea a ţesut. Toate cele cinci puteri, împreună, testând la fisuri. Da…

NIN CT2 cinnră fănnt tocaturi în mrc de nu era sigura exact ce a icicul, dar Lese LLuia-Hi curs de dezvoltare a acoperit crăpăturile ca un bandaj. Întunericul s-a estompat, lăsând în urmă doar crăpături obişnuite – şi o peliculă subţire de cristale.

T x 7 x/7 X7 1 * * Z-7 C xx w x

„Interesant”, a spus Yukiri. „Ce a fost ţesătura aceea?”

— Nu ştiu, spuse Egwene. „S-a simţit corect. Gawyn, ai?. Ea a încetat.

Gawyn.

Egwene se ridică tresăriră. Îşi amintea vag că el şi-a părăsit cortul de comandă pentru puţin aer. De cât timp trecuse? Ea se întoarse încet, simţind unde era el. Legătura a lăsat-o să-i spună direcţia. Se opri când arăta spre el.

Privea spre albia râului, chiar sus de vad, unde Mat poziţionase forţele lui Elayne.

— / – S.

Oh, *Lumina*…

„Ce?” întrebă Silviana.

— Gawyn a plecat la luptă, spuse Egwene, păstrându-şi vocea calmă cu efort. Idiotul ăla de bărbat cu capul de lână! Nu putea să aştepte o oră sau două până când armatele ei erau în poziţie? Ea ştia că era dornic să lupte, dar ar fi trebuit măcar să întrebe!

Bryne gemu încet.

— Trimite pe cineva să-l aducă, spuse Egwene. Acum vocea ei *era* rece, supărată. Ea nu putea face altfel. „Se pare că s-a alăturat armatelor andorene”.

O voi face, spuse Bryne, cu o mână pe sabie, cu celălalt braţ ridicat spre unul dintre miri. „Nu pot fi de încredere că voi conduc armatele. Cel puţin pot face asta”.

Avea sens. „Ia-l pe Yukiri cu tine”, a spus ea. „Odată cel

— Ai găsit pe prostul meu Warder, călătoreşte la noi la vest de mlaştini”.

Bryne se înclină, apoi se retrase. Siuan îl privea, ezitând.

— Poţi să mergi cu el, spuse Egwene.

„Acolo ai nevoie de mine?” întrebă Siuan.

„De fapt… Egwene coborî vocea. „Vreau ca cineva să se alăture lui Mat şi Împărăteasa Seanchan şi să asculte cu urechile obişnuite să audă ceea ce nu se vorbeşte”.

Siuan dădu din cap, aprobarea – chiar mândrie – în expresia ei. Egwene era Amyrlin; nu avea nevoie de nicio emoţie din partea lui Siuan şi totuşi i-a înlăturat puţin din 171 «O* «W 7 7 – -7

oboseala măcinată.

— Arăţi amuzat, spuse Egwene.

— C

Înd Moiraine şi cu mine am pornit să-l găsim pe băiat”, a

spus Siuan, „nu aveam idee că Modelul te va trimite şi la noi”.

„Înlocuitorul tău?” spuse Egwene.

T’l X» v/Kk” – V./K *t îi r>*

„Pe măsură ce o regină îmbătrâneşte”, a spus Siuan, „ea începe să se gândească la moştenirea ei. Uşoară, probabil că orice soţie bună începe să gândească aceleaşi lucruri. Va avea ea un moştenitor care să deţină ceea ce a creat? Pe măsură ce o femeie creşte în înţelepciune, îşi dă seama că ceea ce poate realiza singură ea palidează în comparaţie cu ceea ce poate obţine moştenirea ei.

„Ei bine, presupun că nu te pot revendica în întregime ca fiind al meu şi nu am fost tocmai incantat să fiu reuşită. Dar asta este... Reconfortant să ştiu că am contribuit la modelarea a ceea ce urmează. Şi dacă o femeie şi-ar dori o moştenire, nu ar putea visa la mai mult decât unul ca tine. Mulţumesc. O voi urmări pentru tine pe această femeie Seanchan, poate o ajut pe bietul Min să se tarască din plasa de /V1 4.1 1

cu colţi în care s-a găsit.

Siuan s-a îndepărtat, strigând-o pe Yukiri să-i facă o poartă înainte de a merge cu Bryne. Egwene zâmbi, privind-o sărutându-i generalului. Siuan. Sărut un bărbat în aer liber.

Silviana a canalizat, iar Egwene s-a urcat în şaua lui Daishar, când o poartă se deschidea pentru ei. Ea a îmbrăţişat Sursa, ţinând *să angreal-ul lui Vora în* faţa ei şi a trecut în trap în spatele unui grup de Garzi de Turn. A – A „A lz A

fost imediat agresată de mirosul de fum.

Înaltul Căpitan Chubain a aşteptat-o de cealaltă parte.

Bărbatul cu părul negru o păruse întotdeauna ca fiind prea tânără pentru funcţia lui, dar ea presupunea că nu fiecare comandant trebuia să fie argintit ca Bryne. La urma urmei, ei încredinţau această bătălie cuiva doar puţin mai în vârstă decât ea, iar ea însăşi a fost cea mai tânără Amyrlin vreodată.

Egwene se întoarse spre înălţimi şi descoperi că abia îi lz – A. t *f* A

putea vedea prin focurile care ardeau de-a lungul versantului şi a marginii de est a mlaştinilor.

11 A.7. /K 1 l r-x – l 1 l 7

„Ce s-a întâmplat?” ea a întrebat.

„Săgeţi în flăcări”, a spus Chubain, „trase de forţele noastre în rău. Am crezut că Cauthon era supărat la început, dar acum îi văd raţionamentul. A tras în trolloci ca să aprindă câmpurile acolo pe înălţimi şi la baza lor pentru a ne acoperi. Arboretul de acolo este uscat şi casant ca niţa. Incendiile i-au împins pe trollocii şi cavaleria Sharan pe panta pentru moment. Şi cred că Cauthon se bazează pe fumul care ne maschează mişcarea în jurul mlaştinilor.

Umbra ar şti că cineva se mută aici, dar cate trupe şi în ce configuraţie… ar trebui să se bazeze pe cercetaşi, mai degrabă decât pe avantajul lor superior în vârful înălţimilor.

„Ordinele noastre?” spuse Chubain.

„Nu ţi-a spus?” întrebă Egwene.

scuturat din cap. „Tocmai ne-a pus în poziţie aici.

„Continuăm pe partea de vest a mlaştinii şi venim la Sharan din spate”, a spus ea.

Chubain mormăi. „Acest lucru ne fragmentează foarte mult forţele. Şi acum îi atacă pe înălţimi după ce le-a

renunţat?

Ea nu a avut un răspuns la asta. Ei bine, ea fusese cea – în esenţă – care la pus la conducere pe Mat. Aruncă din nou o privire peste mlaştini, spre locul în care îl simţi pe Gawyn. El s-ar lupta la…

Egwene ezită. Poziţia ei anterioară o lăsase să-l simtă

GE

awyn în direcţia râului, dar, după ce trecuse prin poartă, a avut o mai bună înţelegere a poziţiei lui. Nu *era* la râu cu armatele lui Elayne.

1* U T w 1 J * * 1TT1 – 1 – Gawyn era chiar pe înălţimi, unde Umbra ţinea cel mai puternic.

O Lumina! ea credea. *Gawyn… Ce faci*?

Gawyn păşi prin fum. În jurul lui s-au încolţit cârtiţe negre din ea, iar căldura ierbii mocnite îi încălzea cizmele, dar focul ars în cea mai mare parte aici, în vârful înălţimilor, lăsând pământul întunecat de cenuşă.

Trupurile şi nişte dragoni sparţi zăceau înnegrite, ca mormane de zgură sau cărbune. Gawyn ştia că uneori, pentru a reînnoi un câmp, fermierii ar arde buruienile din anul precedent. Lumea însăşi era aprinsă acum. În timp ce se strecura prin fumul negru răsucit – batista udată şi legată pe faţă – se rugă pentru o reînnoire.

Au fost crăpături de pânză de păianjen pe tot pământul. Umbra distrugea acest pământ.

Majoritatea trollocilor se adunau pe înălţimile cu vedere la Hawal Ford, deşi câţiva se ocupau să împingă cadavrele de pe pantă. Poate că fuseseră atraşi de parfumul de carne arsă. Un Myrddraal a ieşit din fum şi a început să-i mustre într-o limbă pe care Gawyn nu o înţelegea. A lovit un bici în

spatele trollocilor.

Gawyn a îngheţat pe loc, dar Halfman nu l-a observat. I-a condus pe cei rătăciţi spre locul în care se adunaseră restul trollocilor. Gawyn aşteptă, respirând încet prin batistă, simţind că umbrele Bloodknives îl încununează. Cele trei inele îi făcuseră lucruri. Se simţea ameţitor, iar membrele i se mişcau prea repede când păşi. Trecuse timp să se obişnuiască cu schimbările, să-şi păstreze echilibrul de fiecare dată când se mişca.

Un Trolloc cu trăsături de lup s-a ridicat din spatele unui morman de moloz din apropiere şi a adulmecat aerul, având grijă de Fade. Trollocul s-a strecurat apoi din ascunzătoare, un cadavru aruncat peste umăr. Trecu pe lângă Gawyn, trecând la un mai puţin de cinci metri, unde se opri şi adulmecă din nou aerul. Apoi, cocoborându-se jos, a continuat. Corpul pe care-l purta peste umăr trăgea în urmă mantia unui Gard. Sărmanul Symon. Nu va iuca niciodată altă mână de cărţi. Gawyn mârâi încet şi înainte să se poată opri, sări înainte. S-a mutat în Sărutul Viperei, învârtindu-i şi scutindu-i umerii capului trollocilor.

Cadavrul s-a prăbuşit la pământ. Gawyn rămase cu sabia scoasă, apoi se blestemă, ghemuindu-se şi întorcându-se înapoi în fum. I-ar masca parfumul, iar întunericul răsucit forma lui neclară. Prost, pentru a risca să se expună să omoare un trolloc. Cadavrul lui Symon ar alunge oricum într-o oală. Gawyn nu a putut ucide toată armata. A fost aici pentru un bărbat.

1 X – j 1 l – 1 11*

Gawyn se ghemui, aşteptând să vadă dacă atacul lui fusese observat. Poate că n-ar fi putut să-l vadă – nu era

sigur cât de mult îl înnorăsc inelele – dar oricine privea ar fi văzut Trollocul căzând.

Niciun apel de avertizare. Gawyn se ridică şi continuă. Abia atunci a observat că degetele lui erau roşii printre negrul cenuşii. Le ardese. Durerea era îndepărtată. Inelele. Îi era dificultăţi să gândească corect, dar asta nu ia oprit – din fericire – capacitatea de a lupta. Dacă ceva, instinctele lui erau mai puternice acum.

Solicitat. Unde a fost Demandred? Gawyn a grăbit înainte şi înapoi peste vârful înălţimilor. Cauthon avea trupe staţionate la râu lângă vad, dar fumul făcea imposibil de văzut cine era implicat. Pe de altă parte, graniştii erau angajaţi cu o unitate de cavalerie Sharan. Totuşi, aici, în i 1 – z\ – n i – 1 1

partea de sus, era paşnic, în ciuda prezentei Shadowspawn şi Sharans. Acum Gawyn se strecura de-a lungul liniilor din spate ale Shadowspawn, ţinându-se de peticele mai aspre de lemn mort şi buruieni. Nimeni nu părea să-l observe. Erau umbre aici, iar umbrele erau protecţie. Jos, pe coridorul dintre Heights şi mlaştină, focurile se stingeau. Asta părea prea rapid pentru ca ei să se fi ars. Canalizare?

Intenţionase să-l găsească pe Demandred căutând originea atacurilor bărbatului, dar dacă doar îl canaliza pentru a stinge incendiile, atunci…

Armata Umbrei a încărcat, coborând panta spre Hawal Ford. Deşi şarenii au rămas în urmă, cea mai mare parte a trollocilor s-a mutat. Ei intenţionau evident să împingă peste albia acum uscată şi să angajeze armata lui Cauthon.

Dacă Cauthon ar fi intenţionat să atragă toate forţele lui

Demandred de pe înălţimi, nu reuşise. Mulţi şarmi au rămas în urmă, unităţi de infanterie şi cavalerie, privind impasibili cum trollocii se îndreptau spre luptă.

Exploziile au bătut de-a lungul pantei, aruncând trollocii în aer ca murdăria de pe un covor bătut. Gawyn ezită, ghemuindu-se jos. Dragonii, cei puţini lucrători. Mat le instalase undeva peste râu; era greu de văzut o poziţie exactă din cauza fumului. După sunet, erau doar o jumătate de duzină, dar pagubele pe care le-au provocat au fost enorme, mai ales având în vedere distanţa.

O explozie de lumină roşie din apropiere de pe vârful înălţimilor s-a lansat spre fumul dragonilor. Gawyn zâmbi. *Mulţumesc frumos*. Şi-a pus mâna pe sabie. E timpul să testăm cât de bine au funcţionat aceste inele.

— A repezit, jos şi repede, fără acoperire. Majoritatea trollocilor se îngrămădeau pe pantă, înclinând spre albia uscată a râului. Şuruburile şi săgeţile arbaletei i-au atacat, iar o altă rundă de foc de dragon a venit dintr-o locaţie gutm diferită. Cauthon a pus dragonii în mişcare, iar emandred a avut probleme în a-i identifica.

I i i 1 1 ta i

Gawyn a alergat între urlatul Shadowspawn. Pământul a bătut ca o inimă care bătea din cauza impactului de-a lungul pământului în spatele lui. Fumul se biciuia în jurul lui, gros în gât. Mâinile îi fuseseră înnegrite şi a presupus că şi faţa lui fusese la fel. Spera că asta îl va ajuta să-l ţină ascuns.

Trollocii se întoarseră, ţipând sau mormăind, dar niciunul nu se fixa asupra lui. Ei ştiau că trecuse ceva, dar pentru ei, el era doar o neclaritate.

Furia lui Egwene s-a revărsat prin legătura. Gawyn zâmbi. Nu se aşteptase ca ea să fie mulţumită. În timp ce alerga, cu săgeţile tăind pământul în jurul lui, şi-a găsit pacea cu alegerea sa. Odată, poate, ar fi făcut asta pentru mândria bătăliei şi pentru şansa de a se înfrunta cu Demandred.

Asta nu era inima lui acum. Inima lui era nevoia. Cineva trebuia să lupte cu această creatură, cineva trebuia să-l omoare, altfel ar pierde această bătălie. Toţi puteau să-l vadă. A risca pe Egwene sau Logam ar fi un pariu prea grozav.

Gawyn ar putea fi riscat. Nimeni nu l-ar trimite să facă asta – nimeni nu ar îndrăzni – dar era necesar. A avut şansa să schimbe lucrurile, să *conteze cu adevărat*. A făcut-o pentru Andor, pentru Egwene, pentru lumea însăşi.

În faţă, Demandred a urlat provocarea lui acum familiară. „Trimite-mi al' Thor, nu aceşti aşa-zişi dragom!" O altă dâră de foc a zburat dinspre el.

I 1 I 1 1 – /\W. /K

Gawyn a trecut de trollocu care încărcau şi a venit în spatele unui grup mare de Sharani cu arcuri ciudate, aproape la fel de mari ca cele ale celor două râuri. Ei l-au înconjurat pe un bărbat călare într-o armură interconectată de monede, legat prin găuri în centru, cu un defileu şi apărătoare de braţ. Placa frontală de pe înfricoşătoarea lui cască era deschisă. Fata aceea mândră îi era ciudat de familiară lui Gawyn, chipeş şi imperios.

Va trebui să fie rapid, gândi Gawyn. *Şi Light*, *mai bine nu*-i *dau şansa de a canaliza*.

Arcasii Sharan erau pregătiţi, dar doar doi dintre ei se întoarseră când Gawyn se strecură între ei. Gawyn şi-a scos

cuţitul din teaca centurii. Ar trebui să-l tragă pe Demandred de pe cal, apoi să meargă la fată cu cuţitul. Se simţea ca un atac de las, dar era cea mai bună cale. Îl împiedică, iar Gawyn ar putea…

T\ 1 1” /K 1 – i w Z-X

Demandred se întoarse brusc şi se uită spre Gawyn. O secundă mai târziu, bărbatul şi-a întins mâna înainte şi o rază de foc inems alb – subţire ca o crenguţă – a împuşcat pentru Gawyn.

A ratat, lovind chiar lângă Gawyn în timp ce acesta sări departe. S-au deschis crăpături pe tot pământul din apropiere. Crăpături adânci, negre, care păreau să se deschidă în eternitatea însăşi.

w. /K. i w.7 – I i. – w – I – I a 7

Gawyn sări înainte, tăind şa lui Demandred. Atât *de repede*. Aceste inele l-au lăsat să reacţioneze în timp ce Demandred încă se uita încurcat.

Şaua s-a desprins şi Gawyn şi-a izbit cuţitul în lateralul calului. Fiara ţipă şi se ridică, aruncându-l pe Demandred înapoi, să şi tot.

Gawyn sări, cu cuţitul însângerat afară, în timp ce calul năvăli şi arcasii Sharan strigau. Se apropie de Demandred, cu cuţitul ridicat în două mâini.

— 1 7 11 Ti ww… 1 – 1 – 1 1 1

Trupul celor Părăsiţi s-a zguduit brusc, iar bărbatul a fost împins în lateral. Aerul suflă pe pământul înnegrit, ridicând fulgi de cenuşă, în timp ce ţesături de aer îl prinseră pe Demandred şi îl învârteau, depunându-l în picioare cu un clinchet, sabia dezvelită. Cei Părăsiţi se ghemuiră şi dădu drumul la o altă ţesătură – Gawyn simţi aerul învârtindu-se

lângă el, de parcă fire din el ar fi încercat să-l prindă. A fost prea rapid şi, evident, Demandred a avut probleme să-l lovească din cauza inelelor.

Gawyn s-a dat înapoi şi şi-a mutat cuţitul în mâna lui, desfăcându-şi sabia în dreapta.

T\ – 7 T\ 11 – * T Til – Deci, spuse Demandred, un asasin. Şi Lews Therm a vorbit întotdeauna despre „onoarea” de a înfrunta un bărbat faţă în faţă”.

„Nu am fost trimis de Dragonul Renăscut”.

„Cu Umbra Nopţii înconiurându-te, o ţesătură de care nimeni din Epoca asta nu-şi aminteşte? Ştii că ceea ce ţi-a făcut Lews Therin îţi va pierde viaţa? Eşti mort, omuleţule”.

„Atunci poţi să te alături mie în mormânt”, a spus Gawyn.

Demandred se ridică, luându-şi sabia în două mâini într-o poziţie de luptă necunoscută. Părea să-l urmărească oarecum pe Gawyn, în ciuda inelelor, dar răspunsurile lui au fost cu un păr mai lente decât ar fi trebuit.

Apple Blossoms in the Wind, cu trei lovituri rapide, l-a forţat pe Demandred să se întoarcă. Câţiva Sharani au venit în faţă cu săbiile, dar Demandred a ridicat o mână cu mănuşi pentru a-i avertiza. El nu i-a zâmbit lui Gawyn – acest bărbat nu părea că ar fi zâmbit vreodată – dar a făcut ceva asemănător cu Fulgerul din trei pini. Gawyn a răspuns cu The Boar Rushes Down the Mountain.

Demandred a fost bun. Cu avantaiul acordat de inele, Gawyn a scăpat de riposta lui Demandred. Cei doi au dansat printr-un mic cerc de pământ deschis păzit de şarinii care privesc. Boom-uri îndepărtate aruncau sfere de fier pe versantul dealului, făcând pământul să tremure. Mai erau doar câţiva dragoni care mai trăgeau, dar păreau să se

concentreze asupra acestei poziţii.

wJ* TV A 7 7K *f-y* i *f-y* I I – 1

Gawyn mormăi, aruncându-se în Storm Shakes the Branch, încercând să intre în garda lui Demandred. Ar trebui să fie aproape şi să-şi înfigă sabia în axilă sau între cusăturile armurii monedei.

Demandred a răspuns cu pricepere şi fructe. Gawyn a transpirat în curând sub poştă. Se simţea mai repede decât fusese vreodată, reacţiile lui ca mişcările fulgerătoare ale unei păsări colibri. Totuşi, aşa cum a încercat, nu a putut obţine o lovitură.

„Cine eşti tu, omuleţ?” Demandred mârâi, întorcându-se înapoi cu sabia ridicată lângă el. „Lupţi bine”.

„Gawyn Trakand”.

„Fratele mic al reginei”, a spus Demandred. „Îţi dai seama cine sunt”.

„Un ucigaş”.

„Şi Dragonul tău nu a fost ucis?” a spus Demandred. „N-a ucis niciodată sora ta pentru a-i păstra, îndrăznesc să spun să-i *prinzi* tronul?”

„Asta e diferit”.

„Aşa că toată lumea spune mereu”. Demandred făcu un pas înainte. Formele sale de sabie erau netede, spatele întotdeauna drept, dar relaxat şi folosea mişcările largi şi măturătoare ale unui dansator. Avea stăpânire absolută a sabiei; Gawyn nu auzise că Demandred era cunoscut pentru priceperea sa cu sabia, dar acest om era la fel de bun ca orice om cu care Gawyn se confruntase vreodată. Mai bine, cu adevărat.

Gawyn a interpretat Cât Dances on the Wall, o formă

frumoasă de sabie care se potrivea cu cea a lui Demandred.

A – ry>1 l r-i t-x /V 1

Apoi s-a ascuns cu The Serpent's Tongue Dances, sperând că forma sa anterioară l-ar fi amânat pe Demandred să-l lase să treacă.

Ceva se izbi de Gawyn, aruncându-l la pământ. Se rostogoli, venind ghemuit. Respiraţia i-a devenit greoaie. Nu a simţit durere din cauza inelelor, dar probabil că şi-a rupt o coastă.

O piatră, gândi Gawyn. *A canalizat şi a adus o piatră să mă lovească*. A avut probleme să-l lovească pe Gawyn cu ţesături, din cauza umbrelor, dar ceva mare putea fi aruncat în umbră şi totuşi să-l lovească.

— Înşeli, spuse Gawyn cu un rânjet.

„Trişa?" întrebă Demandred. „Există reguli, micuţul spadasin? Din câte îmi amintesc, ai încercat să *mă* mjunghu în spate în timp ce te ascundeai într-un giulgiu de întuneric".

Gawyn inspiră şi expiră, ţinându-se de partea. Sfera de fier a unui dragon a lovit în pământ la doar o mică distanţă, apoi a explodat. Explozia a sfâşiat câţiva Sharan, trupurile lor protejându-i pe Gawyn şi Demandred de greul exploziei. Pământul a plouat, ca un strop de surf pe puntea unei nave. Cel puţin unul dintre dragoni mai lucra.

Te *jr*. – „l 1 1 – l

— Mă numeşti criminal, spuse Demandred, şi eu sunt. Şi eu sunt salvatorul tău, fie că vrei sau nu.

„Eşti supărat".

— Cu greu, a mers Demandred în jurul lui, tăind aerul cu câteva mişcări de sabie.

— Omul pe care îl urmăreşti, Lews Therin Telamon, *este* nebun. El crede că îl poate învinge pe Marele Domn. El nu poate. Acesta este un fapt simplu".

— Ai vrea să ne alăturăm Umbrei în schimb?

„Da". Ochii lui Demandred erau reci. „Dacă îl ucid pe Lews Therin, în victorie mi se va da dreptul de a reface lumea aşa cum îmi doresc. Marelui Domn nu-i pasă nimic de guvernare. Singura modalitate de a proteja această lume este să o distrugi şi apoi să-i adăposteşti oamenii. Nu asta spune Dragonul tău că poate face?"

T\ *5* * – T\ 1 n // – „De ce tot îi spui Dragonul *meu*?" spuse Gawyn, apoi scuipă sânge în lateral. Inelele... l-au îndemnat înainte. Membrele îi pulsau de putere, energie. *Lupta*! *Ucide*!

— Urmează-l, spuse Demandred.

„Eu nu!"

— Minciuni, spuse Demandred. „Sau poate că eşti pur şi simplu păcălit. Ştiu că Lews Therm conduce această armată. La început am fost nesigur, dar nu mai. Acea ţesătură despre tine este o dovadă suficientă, dar am una mai mare. Niciun general muritor nu are o asemenea pricepere pe care a arătat-o în această zi; Mă confrunt cu un adevărat maestru pe câmpul de luptă. Poate că Lews Therin poartă Masca Oglinzilor sau poate că conduce trimiţând mesaje acestui Cauthon prin Puterea Unică. Nu contează, văd adevărul. Am zaruri cu Lews Therin în această zi.

„Am fost întotdeauna cel mai bun general. O voi dovedi aici. Aş vrea să-i spui asta lui Lews Therin, dar nu vei trăi suficient, micuţul spadasin. Pregătiţi-vă". Demandred ridică

1 – z f Jk-l f sabia.

Gawyn se ridică, lăsând cuţitul jos şi luându-şi sabia în două mâini. Demandred se îndreptă spre el, folosind forme care erau diferite de cele pe care le cunoştea Gawyn. Erau încă destul de familiari pentru ca el să contracareze, dar în ciuda vitezei sale mai mari, Demandred îşi prinse sabia şi o îndreptă inofensiv în lateral.

Bărbatul nu a lovit. Abia s-a mişcat, picioarele depărtate larg, sabia în două mâini, lovind fiecare atac pe care Gawyn îl arunca asupra lui. Porumbelul ia zborul, Frunza care cade, Mângâierea leopardului. Gawyn strânse din dinţi, mârâind printre ei. Inelele ar fi trebuit să fie suficiente. De ce nu au fost suficiente inelele?

Gawyn făcu un pas înapoi, apoi se aplecă înapoi când o altă piatră se năpusti spre el. Îi era dor de centimetri. *Mulţumeşte Luminii pentru aceste inele*, se gândi el.

„Lupţi cu pricepere”, a spus Demandred, „pentru unul din Epoca asta. Dar încă manmeşti sabia, omuleţule”.

„Ce altceva aş face?”

— Fii tu însuţi sabia, spuse Demandred, de parcă nedumerit ca Gawyn nu a înţeles.

Gawyn mârâi şi intra din nou, lovindu-l pe Demandred. Gawyn era încă mai rapid. Demandred nu a atacat; a fost atunci în defensiva, deşi nu s-a retras. El doar stătea acolo, întorcând fiecare lovitura.

Demandred închise ochii. Gawyn zâmbi, apoi introduse Ultima lovitura a lui Black Lance.

Sabia lui Demandred a devenit neclara.

Ceva l-a lovit pe Gawyn. Gâfâi, oprindu-se. S-a clatinat şi a căzut în genunchi, privind în jos la o gaură din intestin.

Demandred trecuse direct prin poştă, apoi îşi smulsese sabia într-o singură mişcare fluidă.

k” pe 7 7 – * – o

De ce nu se poate… de ce nu simt nimic?

„Dacă supravieţuieşti asta şi îl vezi pe Lews Therm”, a spus Demandred, „spune-i ca aştept cu nerăbdare un meci între noi doi, sabie contra sabie. M-am îmbunătăţit de când ne-am întâlnit ultima data”.

Demandred îşi biciui sabia, prinzând partea din spate a lamei în cot între degetul mare şi arătător. A tras sabia peste, scoţând sângele din oţel şi împroşcând-o la pământ.

A băgat arma în teaca. El a clatinat din cap, apoi a lansat o minge de foc către un dragon care încă trăgea.

A

tăcut. Demandred s-a îndepărtat cu paşi mari de-a lungul marginii pantei abrupte cu faţa spre râu, garda lui Sharan formându-se în jurul lui. Gawyn s-a prăbuşit la pământ, uluit, aruncându-şi viaţa pe iarba arsa. A încercat să ţină sângele prin degete tremurânde.

Cumva Gawyn a reuşit să se împingă până în genunchi. Inima lui striga; trebuia să se întoarcă la Egwene. Începu să se târască, sângele amestecându-se cu pământul de sub el în timp ce i se scurgea din rana. Prin ochii înnoriţi de transpiraţie rece, zări mai multe călări de cavalerie la douăzeci de paşi în faţă, împingând smocuri înnegrite de iarba de la picioarele lor şi legate de o linie de pichet. După minute de lupta, un interval de timp imposibil care l-a lăsat epuizat, s-a tras pe spatele primului cal pe care l-a putut alunge şi dezlega. Gawyn se apleca, năucit, ţinându-şi coama într-o mâna. Adunându-şi puterea rămasa, şi-a lovit

călcâiul în cutia toracică a animalului.

„Doamna mea”, îi spuse Mandevwin lui Faile, „i *cunosc* pe cei doi bărbaţi de ani de zile! Nu sunt lipsiţi de câteva pete în trecutul lor. Niciun om nu vine la trupă fără câteva dintre ele. Dar, dă lumină, ei *nu sunt* Prietenii întunecaţi!”

Faile şi-a mâncat raţia de prânz în tăcere, ascultând cu câtă răbdare a putut protestele lui Mandevwin. Şi-ar fi dorit ca Perrin să fie aici ca să poată avea o ceartă bună. Avea impresia că va izbucni de presiune.

Erau aproape de Thakan dar, îngrozitor de aproape. Cerul negru bubuia de fulgere şi nu văzuseră nicio făptură vie – periculoasă sau nu – de zile întregi. Nici nu-i mai văzuseră pe Vanin sau pe Harnan, deşi Faile punea o gardă dublă în fiecare noapte. Slujitorii Celui întunecat nu au cedat.

Acum purta Cornul într-o pungă mare legată de talie. Ceilalţi ştiau asta şi s-au mişcat între mândria de datoria lor şi groază faţă de importanţa ei. Cel puţin ea le-a împărtăşit asta acum.

— Doamna mea, spuse Mandevwin, îngenunchind. „Vanin este acolo, în apropiere, undeva. Este un cercetaş foarte talentat, cel mai bun din trupă. Nu-l vom vedea decât dacă doreşte, dar aş iura că ne urmăreşte. Unde s-ar mai duce? Poate dacă îl strig, îl invit să-şi spună povestea, ca să putem rezolva asta”.

— Mă voi gândi, Mandevwin, spuse Faile.

El a dat din cap. Bărbatul cu un singur ochi era un bun comandant, dar avea imaginaţia unei cărămizi. Bărbaţii necomplicaţi presupuneau că alţii au motivaţii simple şi nu-şi putea imagina pe cineva ca Vanin sau Harnan ajutând trupa atât de mult timp – la ordine, fără îndoială, pentru a

evita suspiciunea – doar ca să facă acum ceva atât de groaznic.

Cel puţin acum ştia că nu fusese îngrijorată fără motiv. Acea expresie de groază pură din ochii lui Vanin când fusese prins era o confirmare suficientă, dacă nu ar fi fost să-l prinzi cu Cornul în mâini. Nu se aşteptase la *doi* Prieteni întunecaţi, iar aceştia o depăşiseră în furtul lor. Cu toate acestea, ei subestimaseră şi pericolele Blight. Ura să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi atras atenţia ursului. Faile ar fi rămas în cortul ei, anticipând sosirea unor hoţi care deja dispăruseră cu unul dintre cele mai puternice artefacte din lume.

Z-A 1 11 – T – în 1 /Al 1 Z21 – C w

Cerul a bubuit. Întuneric Shayol Ghul se profila în faţă, ridicându-se din valea Thakan dar într-o serie de munţi mai mici. Aerul devenise rece, aproape de iarnă. Atingerea acelui vârf ar fi dificil – dar într-un fel sau altul, ea urma să aducă acest Corn forţelor Luminii pentru Ultima Bătălie. Sia sprijinit degetele pe sacul de lângă ea, simţind metalul dinăuntru.

În apropiere, Olver a străbătut stânca cenuşie fără viaţă a Blasted Lands, purtând cuţitul la centură ca o sabie. Poate că nu ar fi trebuit să-l aducă. Apoi, din nou, băieţii de vârsta lui din Borderlands au învăţat să transmită mesaje şi să transporte provizii în forturile asediate. Nu aveau să iasă cu o trupă de război sau să li se dea un post până la vârsta de cel puţin doisprezece ani, dar pregătirea lor a început mult mai devreme.

„Doamna mea?”

Faile privi spre Selande şi Arrela când se apropiau. Faile o

pusese pe Selande la conducerea cercetaşilor, acum că Vanin se dezvăluise. Micuţa palidă semăna mai puţin cu un Aiel decât mulţi dintre ceilalţi din *Cha Faile*. Dar atitudinea a ajutat.

„Da?”

— Mişcare, doamnă, spuse Selande încet.

„Ce?” Faile se ridică. „Ce fel?”

„Un fel de rulotă”.

„În *Blasted Lands*?” întrebă Faile. „Arătaţi-mi”.

Nu era doar o rulotă. Acolo era un *sat*. Faile putea să iasă prin oglindă, deşi doar ca o pată de întuneric pentru a indica clădiri. A fost aşezat la poalele dealurilor de lângă r-j – îi 1IITTITT, „I k „/

Thakan dar. Un sat. Uşoară!

Faile a mutat oglinda în jos, acolo unde o rulotă s-a strecurat prin peisajul sumbru, îndreptându-se către o staţie de aprovizionare amenajată la o distantă bună în afara satului.

„Ei fac ceea ce am făcut noi”, şopti ea.

„Ce este asta, doamna mea?” Arrela stătea pe burtă lângă Faile. Mandevwin era de cealaltă parte, privind prin propriul lui oglindă.

X X T-1 I I – I 1 w 1 – 1 – «T – i – 1

— Este o staţie centrală de aprovizionare, explică Faile, privind peste teancurile de cutii şi mănunchiuri de săgeţi. „Shadowspawn nu se poate deplasa prin porţi, dar proviziile lor pot. Nu trebuie să „fi purtat săgeţi şi arme de schimb ca parte a invaziei. În schimb, proviziile sunt colectate aici, apoi trimise pe câmpurile de luptă atunci când este nevoie”.

Într-adevăr, jos, o panglică de lumină anunţa deschiderea unei porţi. Un tren mare de bărbaţi cu aspect murdar a trecut cu greu prin el, cu rucsacuri în spate, urmaţi de zeci de alţii care trăgeau cărucioare mici.

— Oriunde se duc acele provizii, spuse încet Faile, vor fi lupte în apropiere. Cărutele acelea poartă săgeţi, dar fără mâncare, deoarece trollocii duc cadavre pentru a se ospăta în fiecare noapte.

„Aşadar, dacă am putea strecura prin una dintre acele porţi… /”. Spuse Mandevwin.

Arrela pufni, de parcă conversaţia ar fi fost o glumă. Să uitat la Faile, iar zâmbetul i-a scăpat de pe buze. „Eşti serios. Amândoi”.

„Suntem încă la o drumeţie lungă de la Thakan dar”, a spus Faile. „Şi acel sat ne blochează drumul. Ar putea fi mai uşor să ne furişăm prin una dintre acele porţi decât să încercăm să ne străduim în vale”.

„Am ajunge în spatele liniilor inamice!”

„Suntem deja în spatele liniilor lor”, a spus Faile sumbru, „deci nimic nu s-ar schimba acolo”.

Arrela a tăcut.

— Asta va fi o problemă, spuse încet Mandevwin, întorcându-şi oglinda. „Uită-te la semenii care se apropie de tabără din sat”.

Faile ridică din nou oglinda ei. „Aiel?” ea a şoptit. „Uşoară! Shaido s-au alăturat forţelor Celui întunecat?”

— Nici măcar camn Shaido nu ar face asta, spuse Arrela, apoi scuipă în lateral.

— Veniţii arătau altfel. Îşi purtau vălurile sus, ca pentru a ucide, dar voalurile erau roşii. Oricum ar fi, să te strecor pe

lângă Aiel ar fi aproape imposibil. Probabil, doar faptul că grupul ei era atât de îndepărtat îi salvase de la descoperire. Asta şi faptul că nimeni nu s-ar aştepta să găsească aici un grup ca Faile.

— Înapoi, spuse Faile, întorcându-se înapoi pe versantul

1 11* i x – w i – *îi jf x x* dealului. „Trebuie să planificăm”.

Perrin se trezi, simţindu-se ca şi cum ar fi fost aruncat într-un Jac în timpul iernii. Gafai.

T J – 1 1 T – Întinde-te, prostule, spuse Janina, punându-şi mâna pe braţul lui. Înţeleptul cu părul de in părea la fel de epuizat pe cât se simţea.

Era într-un loc moale. Prea moale. Un pat frumos, cearşafuri curate. În afara ferestrelor, valurile se spărgeau uşor de un ţărm şi strigau pescăruşii. A auzit şi gemete răsunând dintr-un loc din apropiere.

„Unde sunt?” întrebă Perrin.

— La palatul meu, spuse Berelain. Ea stătea lângă uşă, iar el nu o observase pană acum. Prima purta diadema ei, şoimul în zbor, şi purta o rochie purpurie cu ornamente galbene. Camera era fastuoasă, cu aur şi bronz pe oglinzi, ferestre şi stâlpi de pat.

— Aş putea adăuga, spuse Berelain, că aceasta este o situaţie oarecum familiară pentru mine, Lord Aybara. Am luat măsuri de precauţie de data asta, în caz că te întrebi”.

— O Ti * 7 1 1 1 Z-X K T T toţi *

Precauţii? Perrin adulmecă aerul. O.N.U? îl simţea pe lwljâi7 1 w Ti 1 * l „1 1 * 1 J 7 1 X

bărbat. Într-adevăr, Berelain dădu din cap în lateral, iar Perrin se întoarse şi-l găsi pe Uno stand pe un scaun în apropiere, cu braţul într-o praştie.

1 I Z-X KT T T I – 7 7K. 7K 1 j/r-v 7K. 1 Ti *

„O.N.U! Ce ţi s-a întâmplat?” întrebă Perrin.

K/T* X./K 1 J J 11 – 7K 7K I – T T

— Mi s-au întâmplat trolloci însângeraţi, mormăi Uno. „Îmi aştept rândul pentru vindecare”.

„Cei cu răni care pun viaţa în pericol sunt mai întâi vindecaţi”, a spus Janina. Ea a fost cea mai desăvârşită dintre înţelepţii la Vindecare; se pare că hotărâse să rămână cu Aes Sedai şi Berelain. „Tu, Perrin Aybara, ai fost vindecat până la supravieţuire. Doar până la supravieţuire. Abia acum ne-am putut îngriji de rănile care nu-ţi ameninţau viaţa”.

„Aştepta!” spuse Perrin. S-a chinuit să stea. Uşoară, era epuizat. „De cât timp sunt aici?”

— Zece ore, spuse Berelam.

„Zece ore! Trebuie să plec. Lupta…

„Lupta va continua fără tine”, a spus Berelam. „Îmi pare rău”. Perrin mârâi încet. Atât *de obosit*. „Momame cunoştea o metodă de a şterge oboseala unui bărbat. Ştii asta, Janina?

„Nu aş face-o pentru tine dacă aş face-o”, a spus Janina.

— Ai nevoie de somn, Perrin Aybara. Participarea ta la Ultima Bătălie s-a încheiat”.

Perrin strânse din dinţi, apoi se mişcă să se ridice.

„Leşiţi din pat”, a spus Janina, întorcându-şi ochii spre el, „şi vă voi strânge în Air şi vă voi lăsa să agăţaţi acolo ore în şir”.

Pnri mul instinct al lui Perrin a fost să *se* îndepărteze. A început să-şi formeze gândul în cap şi s-a simţit nebun. Se întorsese cumva în lumea reală. Nu se putea *schimba* aici.

Era la fel de neputincios ca un prunc.

Se lăsă pe spate în pat, frustrat.

A – 1 L T” \ – T→ 1 – Ai voie bună, Perrin, spuse Berelam încet, apropiindu-se de pat. „Ar trebui să fii mort. Cum ai ajuns pe acel câmp de luptă? Dacă Haral Luhhan şi oamenii lui nu te-ar fi văzut zăcând acolo”.

Perrin clătină din cap. Ceea ce făcuse a sfidat explicaţia pentru cel care nu cunoştea visul lupului. „Ce se întâmplă, 1 * O T” 1 1 * IO A 7 J 1 *f*-\//

Berelam? Războrul? Armatele noastre?”

Ea strânse buzele.

— Pot simţi mirosul de adevăr în tine, spuse Perrin. „Îngrijorare, anxietate”. El a oftat. „Am văzut că fronturile de luptă s-au mutat. Dacă şi cei de la Two Rivers sunt la Câmpul Merrilor, toate trei armatele noastre au fost împinse înapoi în acelaşi loc. Toţi, în afară de cei de la l – l –, 1 111/7 7 7

Thakan dar”.

— Nu ştim ce mai face Lordul Dragon, spuse ea încet, alunecând pe un taburet de lângă patul lui. Lângă zid, Janina îl luă pe Uno de braţ. Tremura când Vindecarea curgea prin el.

— Rand încă se luptă, spuse Perrin.

„A trecut prea mult timp”, a spus ea. Era ceva ce nu-i spunea, ceva în jurul căruia dansa. Îl simţea pe ea.

— Rand încă se luptă, repetă Perrin. „Dacă ar fi pierdut, nu am fi fost aici”. Se lăsă pe spate, cu epuizarea adâncă în oase. Uşoară! Nu putea să stea întins aici în timp ce bărbaţii mureau, nu-i aşa? „Timpul este diferit la Bore. L-am vizitat şi am văzut direct. Au trecut multe zile aici, dar pun

pariu că a fost doar o zi pentru Rand. Poate mai puţin”.

„Asta e bine. Voi transmite celorlalţi ceea ce spui”.

— Berelain, spuse Perrin. „Am nevoie să faci ceva pentru mine. L-am trimis pe Elyas cu un mesaj armatelor noastre, dar nu ştiu dacă l-a livrat. Graendal interferează cu minţile marilor noştri căpitani. Veţi afla pentru mine dacă a sosit mesajul lui?”

„A sosit”, a spus ea. „Aproape prea târziu, dar a sosit. Ai făcut bine. Dormi acum, Perrin. Ea s-a ridicat.

— Berelain? el a întrebat.

Ea se întoarse spre el.

„Faile”, a spus el. „Ce zici de Faile?”

Anxietatea ei s-a acutizat. *Nu*.

— Caravana ei de aprovizionare a fost distrusă într-un 11 1 1 * TA TA 1 * T II

balon al răului, Perrin, spuse Berelain încet. „Îmi pare rău”.

A

fost corpul ei recuperat?” se forţa să întrebe.

„Nu”.

„Atunci ea încă trăieşte”.

„Aceasta”.

„Ea *încă trăieşte*!” insistă Perrin. Ar trebui să presupună că este adevărat. Dacă nu a făcut-o…

„Există, desigur, speranţă”, spuse ea, apoi se îndreptă spre Uno, care îşi făcea braţul Vindecat şi făcu din cap să se alăture ei când ieşea din cameră. Janina făcea în jurul chiuvetei. Perrin încă mai auzea gemete pe holurile de afară, iar locul mirosea a ierburi vindecătoare şi a durere.

Lumină, se gândi el. Caravana lui Faile transportase Cornul. O avea Umbra acum?

Şi Galia. A *trebuit* să se întoarcă în Galia. Îl lăsase pe bărbatul din visul lupului, păzind spatele lui Rand. Dacă epuizarea lui Perrin era un ghid, Gaul nu putea rezista mult.

Perrin avea impresia că poate dormi săptămâni întregi. Janina se întoarse lângă patul lui, apoi clătină din cap. „Nu există niciun scop bun în a încerca să te forţezi să ţii ochii

1 1 * * I \ – A 1 11 77

deschişi, Perrin Aybara”.

„Am prea multe de făcut, Janina. Vă rog. Trebuie să mă întorc pe câmpul de luptă şi…

AT* x – x – Va al AT – 1 C 1

— Vei *rămâne aici*, Perrin Aybara. Nu eşti de folos nimănui din statul tău şi nu vei câştiga *îi* încercând să dovediţi contrariul. Dacă fierarul care te-a adus aici ar şti că te voi lăsa să te poticneşti şi să mori pe câmpul de luptă, cred că ar veni să încerce să mă atârne pe fereastră de călcâie. Ea a ezitat. „Şi acela… Aproape că cred că descurca”.

— Stăpâne Luhhan, spuse Perrin, amintindu-şi acele momente înainte de a se pierde. „El a fost acolo. Găsit?”

„Ţi-a salvat viaţa”, a’s.

aruncat pe spate şi te-a alergat la un Aes Sedai pentru o poartă. Erai la câteva secunde de moarte când a sosit. Având în vedere dimensiunea ta, doar să te ridici este o ispravă”.

— Nu prea am nevoie de somn, spuse Perrin, simţindu-şi ochii căzuţi. „Am nevoie… Trebuie să primesc…”

— Sunt sigură că da, spuse Janina.

Perrin îşi închide ochii. Asta ar convinge-o că va face ceea ce a spus ea. Apoi, când ea a plecat, el a putut să se ridice.

— Sunt sigură că da, repetă Janina, cu vocea devenind mai

blândă dintr-un motiv oarecare.

Dormi, gândi el. *Adorm*. Din nou, a văzut cele trei cărări înaintea lui. De data aceasta, unul a dus la somnul obişnuit, altul la visul lupului în timp ce dormea, calea pe care o lua de obicei.

Şi între ei, o a treia cale. Lupul visează în carne şi oase. A fost amarnic tentat, dar în momentul de faţă a ales să nu apuce pe acea cale. A ales somnul obişnuit, deoarece – într-un moment de înţelegere – ştia că trupul lui va muri fără el.

Androl zăcea, răsuflându-şi răsuflarea, uitându-se la cer undeva departe de câmpul de luptă, urmându-şi zborul din r îl – l. L**! x x vârful înălţimilor.

Atacul acela… fusese atât de puternic.

Ce a fost asta? a trimis lui Pevara.

Nu era Taim, răspunse ea, ridicându-se în picioare, curăţându-şi de praful fustele. *Cred că a fost Demandred*.

Ne-am adus intenţionat într-un loc departe de locul în care se lupta.

Da. *Cum îndrăzneşte să se mişte şi să interfereze cu grupul de canalizări care îi atacă forţele*?

Androl se ridică, gemând. *Ştii*, *Pevara*, *eşti neobişnuit de deştept*, *pentru un Aes Sedai*.

A fost surprins de amuzamentul ei. *Nu-l cunoşti pe Aes Sedai atât de bine pe cât presupui*. Se duse să verifice rănile lui Emarin.

Androl trase adânc aer în piept, plin de parfumuri de toamnă. Frunze căzătoare. Apa stătătoare. O toamnă care venise prea devreme. Dealul lor privea în jos spre o vale în care, sfidând felul în care mergea lumea, unii fermieri cultivaseră pământul în pătrate mari.

Nimic nu crescuse.

În apropiere, Theodrin se ridică.

— E o *nebunie* acolo, spuse ea, cu faţa înroşită.

Androl simţea dezaprobarea lui Pevara. Fata nu ar fi trebuit să fie atât de liberă cu emoţiile ei; ea nu învăţase încă controlul adecvat al Aes Sedai.

Nu este o Aes Sedai cu adevărat, i-a trimis Pevara, citindu-i gândurile. *Indiferent de ceea ce pretinde Amyrlin. Nu a trecut încă prin testare*.

Theodrin părea să ştie ce crede Pevara, iar cei doi şi-au păstrat distanţa unul de celălalt. Pevara L-a vindecat pe Emarin, care a luat-o cu stoicism. Theodrin a vindecat o tăietură pe braţul lui Jonneth. Părea uimit de slujirea maternă.

Îl va lega în curând, i-a trimis Pevara. *Observaţi cum a lăsat una dintre celelalte femei să-i ia una dintre cele cincizeci, apoi a început să-l urmărească? Abia am scăpat de ea de la Turnul Negru*.

Dacă o leagă înapoi? Androl a trimis.

Apoi vom vedea dacă ceea ce avem tu şi cu mine este unic sau nu. Pevara ezită. *Ne dăm peste lucruri care nu au fost niciodată cunoscute*.

Îi întâlni privirea. Ea se referea la orice se întâmplase în timpul legăturii lor de ultima dată. Ea deschisese o poartă, dar făcuse aşa cum ar fi făcut-o el.

Va trebui să încercăm asta din nou, a trimis-o el.

La scurt timp, spuse ea, scoţând pe Emarin să fie sigură că vindecarea ei a luat-o.

— Sunt foarte bine, Pevara Sedai, spuse el, politicos ca întotdeauna. „Şi dacă aş reţine, se pare că ai putea folosi o

vindecare proprie”.

Se uită în jos la pânza arsă de pe braţul ei. Încă era timidă să lase un bărbat să o vindece, dar era şi enervată de propria ei timiditate.

„Mulţumesc”, spuse ea, cu vocea nivelată, în timp ce îl lăsa să-şi atingă braţul şi canalul.

Androl a desprins ceaşca mică de tablă de la centură şi şi-a ridicat absent mana, cu degetele în jos. Îşi apăsă degetele de parcă ar fi ciupit ceva între ele, iar când le-a desfăşurat, o mică poartă s-a deschis în mijloc. S-a turnat apă, umplând ceaşca.

x x J 1 a 1 J a 1

Pevara s-a aşezat lângă el, acceptând ceaşca aşa cum ia oferit-o. Ea a băut, apoi a oftat. „La fel de răcoare ca apa de izvor de munte”.

— Asta este, spuse Androl.

„Asta îmi aminteşte că voiam să te întreb ceva. Cum faci asta?”

„Fa asta?” el a spus. „Este doar o mică poartă”.

„Nu la asta vreau să spun. Androl, tocmai ai ajuns aici. Nu ai fi putut avea timp să memorezi această zonă suficient de bine pentru a deschide o poartă către un izvor montan aflat la sute de mile depărtare”.

Androl se uită în gol la Pevara, de parcă tocmai ar fi auzit o veste surprinzătoare. „Nu ştiu. Poate că are ceva de-a face cu Talentul meu”. „Înţeleg”. Pevara tăcu o clipă.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu sabia ta?

X aX 1 1 – X* 1 1 1 T 1

Androl ajunse prin reflex lângă el. Teaca atârna acolo, goală. Îşi scăpase sabia când fulgerul lovise lângă ei şi nu

avusese prezenta sufletească să o apuce în timp ce fugeau. El gemu. „Garfin m-ar trimite să măcinat orz la intendent săptămâni întregi dacă ar auzi de asta”.

„Nu este atât de important”, a spus Pevara. „Ai arme mai bune”.

„Este principiul”, a spus Androl. „A purtat o sabie îmi aminteşte. E ca şi cum... Ei bine, să văd o plasă îmi aminteşte de pescuitul în jurul Mayene, iar apa de izvor îmi aminteşte de Jam. Lucruri mici, dar lucrurile mărunte contează. Trebuie să fiu din nou soldat. Trebuie să-l găsim pe Taim, Pevara. Sigiliile...”

„Ei bine, nu-l putem găsi aşa cum am încercat. Sunteţi de acord?”

A oftat, dar a dat din cap.

— Excelent, spuse ea. „Urăsc să fiu o ţintă”.

„Ce facem în schimb?”

„Abordăm acest lucru cu un studiu atent, nu cu săbii balansate”.

Probabil că a avut un motiv. „Şi... ce am făcut? Pevara, mi-ai folosit *Talentul*”.

— Vom vedea, spuse ea, sorbind din ceaşcă. „Acum, dacă ăsta ar fi ceai”.

Androl ridică din sprâncene. Luă ceaşca înapoi, deschise o poartă mică între două degete şi aruncă câteva frunze de ceai uscate în ceaşcă. L-a fiert pentru o clipă cu un fir de Foc, apoi a aruncat nişte miere printr-o altă poartă.

— Am avut câteva înapoi în atelierul meu din Turnul Negru, spuse el, dându-i ceaşca înapoi. „Se pare că nimeni nu l-a mutat”.

Sorbi din ceai, apoi zâmbi călduros. „Androl, eşti *minunat*

El a zâmbit. Uşoară! Cât timp trecuse de când nu simţise aşa ceva pentru o femeie? Dragostea trebuia să fie

I I I * *

ceva pentru tinerii proşti, nu-i aşa?

I™» „1* 1 – * * 7 – 7 I 1 – li”.

Bineînţeles, tinerii proşti nu au putut vedea niciodată bine. Ar căuta o faţă drăguţă şi s-ar opri aici. Androl stătuse destul de mult ca să ştie că o faţă drăguţă nu era nimic în comparaţie cu tipul de *soliditate* pe care o avea o femeie ca Pevara. Control, statornicie, hotărâre. Acestea erau lucruri pe care doar condimentele adecvate le puteau aduce.

A fost la fel cu pielea. Pielea nouă era bună, dar pielea foarte *buna* era pielea care fusese folosită şi purtată, ca o curea de care fusese îngrijită de-a lungul anilor. Nu ai ştiut niciodată sigur dacă te poţi baza pe o curea nouă. Cândva a foci” tnu-r-Qiil i „oii timn Ho etiai iosLLyvaiăşullăuliiipdecci. Levasezoaiie, ştiai.

„Încerc să citesc acest gând”, a spus Pevara. „Tocmai ai… compară-mă cu o curea veche de piele?”

S-a înroşit.

t *t – 1* WJ1 „1 – 1 *jf* i – i

„Voi presupune că e treaba unui lucrător de piele”. Ea sorbi din ceai.

„Ei bine, tot mă compari cu… ce este? O grămadă de figurine mici?”

Ea a zâmbit. „Familia mea”.

„Cei ucişi de Darkfriends. Îmi pare rău”.

S

— A întâmplat cu foarte, foarte mult timp în urmă, Androl. Simţea totuşi că era încă supărată din cauza asta.

— Lumină, spuse el.

— Tot uit că eşti mai în vârstă decât majoritatea copacilor, Pevara.

„Hmm… Ea a spus. „La început am fost o curea de piele, acum sunt mai bătrân decât copacii. Presupun că, în ciuda celor câteva zeci de locuri de muncă pe care le-ai avut în viaţa ta, niciuna dintre pregătirea ta nu implică cum w i – 7 zi w x l/ x să vorbeşti cu o doamnă?”

El a ridicat din umeri. Când era mai tânăr, s-ar fi putut simţi ruşine să-i fie legată limba în astfel de noduri, dar învăţase că pur şi simplu nu exista nicio modalitate de a evita. Încercarea de a face acest lucru nu face decât să înrăutăţească situaţia. În mod ciudat, felul în care a reacţionat i-a plăcut. Femeilor le plăcea să vadă un bărbat derutat, presupunea el.

Veselia i s-a stins, totuşi, când s-a întâmplat să arunce o privire spre cer. I s-a amintit, deodată, de câmpurile goale de dedesubt. Copacii morţi. Tunetul mârâit. Acesta nu a fost un timp pentru veselie, niciun timp pentru dragoste. Din anumite motive, totuşi, s-a trezit agăţat de ambele tocmai din această cauză.

„Ar trebui să ne mutăm în curând”, a spus el. „Care este planul tău?”

„Taim va fi întotdeauna înconjurat de slujitori. Dacă continuăm să atacăm aşa cum am făcut, vom fi tăiaţi în panglici înainte de a ajunge la el. Trebuie să ajungem la el pe furiş”.

„Şi cum vom gestiona asta?”

„Depinde. Cât de nebun poţi fi, dacă situaţia o justifică?”

Valea Thakan dar devenise un loc de fum, haos şi moarte.

Rhuarc trecu prin ea, Trask şi Baelder lângă el. Erau fraţi ai lui din Red Shields. Nu-i întâlnise niciodată pe aceşti doi înainte de a veni în acest loc, dar erau totuşi fraţi, iar legătura lor fusese pecetluită de sângele vărsat al Shadowspawn şi al trădătorilor.

Fulgerul a spart aerul, lovind în apropiere. În timp ce Rhuarc mergea, picioarele i se strângeau pe nisipul care fusese transformat în cioburi de sticlă de fulger. Se adăposti – nişte cadavre de Trolloc în grămada – şi se ghemui, Trask şi Baelder alăturându-i-se. Furtuna venise în sfârşit, vânturi furioase asaltând valea, aproape suficient pentru a-i smulge vălul de pe faţă.

X T-1 y>J 11 J – X J 1 – 1 1

Era greu să desluşeşti ceva. Ceaţa dispăruse, dar cerul se întunecase, iar furtuna ridicase praf şi fum. Mulţi oameni au luptat în haite târâtoare.

Nu mai existau linii de luptă. Mai devreme în cursul zilei, un atac Myrddraal – şi un asalt total Trolloc ulterior – rupsese în cele din urmă stăpânirea Apărătorilor de la gura văii. Tairens şi Dragonsworn se traseră înapoi în vale, spre Shayol Ghul, iar acum cei mai mulţi dintre ei luptau lângă 1 1 z. *F* X

baza muntelui.

Din fericire, trollocii care se adunaseră nu aveau un număr copleşitor. Uciderea din trecere şi „asediul lung au redus numărul de trolloci la Thakan dar. În total, trollocii rămaşi au egalat probabil numărul de apărători.

Asta ar fi totuşi o problemă – dar, în opinia lui, cei fără onoare care purtau voaluri roşii reprezentau o ameninţare mult mai mare. Aceştia au străbătut întinderea văii, la fel –

A * 1 * * T. /V 1 „1 1* – 1

ca şi Aielii. În acest camp de ucidere deschis, acoperit de ceaţă şi praf învolburat pentru a distruge vizibilitatea, Rhuarc a vânat. Ocazional, alerga peste Trolloci în grupuri, dar cei mai mulţi fuseseră împinşi de Fade să lupte cu forţele regulate, Tairens şi Domani.

7 ni k „/ 1 r „— 7 r? îi – j

Rhuarc le-a făcut cu mana fraţilor săi şi aceştia au trecut prin furtună de-a lungul unei părţi a văii. Lumina trimite ca forţele regulate şi canalizatorii să poată ţine calea pană la muntele unde *Car a cam s-a* luptat cu Sightblinder.

Rand al’ Thor va trebui să-şi încheie lupta în curând, puentru că Rhuarc bănuia că nu va dura mult pană când mbra să câştige această vale.

m

* p j7. – /K v ia”.

şi fraţii săi au trecut pe lângă un grup de Aiel care dansau suliţele cu trădătorii care purtau vălurile roşii. În timp ce multe dintre vălurile roşii puteau canaliza, se părea că niciunul din acest grup nu putea. Rhuarc şi cei doi ai săi au sărit în dans, cu suliţele întinse.

Aceste voaluri roşii s-au luptat bine. Trask s-a trezit din vis în timpul acestei lupte, deşi a ucis unul dintre vălurile roşii în timp ce cădea. Încărcarea s-a încheiat când voalele roşii rămase au fugit. Rhuarc l-a ucis pe unul dintre ei cu arcul, iar Baelder l-a doborat pe altul. Împuşcând bărbaţi în spate; era un lucru pe care nu l-ar fi făcut „dacă s-ar lupta cu adevăratul Aiel. Aceste creaturi erau mai rele decât Shadowspawn.

Cei trei Aiel rămaşi pe care îi ajutaseră dădu din cap în

semn de mulţumire. Ei s-au alăturat lui şi lui Baelder şi împreună s-au mutat înapoi spre Groapa Doomului pentru a verifica apărarea de acolo.

T\ – p * * 1 1 * 1 /Kw – jjTV/Tlj.

Din fericire, armata din acest loc încă a rezistat. Mulţi erau dintre acei Jurători de Dragon care veniseră ultimii la luptă şi care erau formaţi în principal din bărbaţi şi femei obişnuite. Da, au fost nişte Aes Sedai printre ei, chiar şi nişte Aiel şi câţiva Asha man. Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre ei ţineau săbii vechi care nu se mai folosiseră de ani de zile sau toiag care probabil fuseseră cândva unelte agricole.

Au luptat ca nişte lupi încolţiţi împotriva trollocilor. Rhuarc clatină din Cap. Dacă ucigătorii de copaci s-ar fi luptat atât de sălbatic, poate ca Laman şi-ar mai avea tronul.

Un fulger a venit din aer, ucigând un număr de apărători. Rhuarc clipi fulgerul din ochi, se întoarse într-o parte şi cercetă împrejurimile prin vânturile care băteau.

7 7 X° X

Acolo.

Le făcu semn fraţilor săi să rămână în urmă, apoi alunecă înainte ghemuit. A apucat o mână de praf cenuşiu, asemănător cenuşii, care acoperea pământul şi l-a frecat în haine şi pe faţă; vântul i-a biciuit o parte din degete.

— A culcat pe pământ, cu un pumnal încleştat în falcă. Prada lui stătea în vârful unui mic deal, urmărind lupta. Unul dintre vălurile roşii cu voalul în jos, rânjind. Dinţii creaturii nu erau piliţi până la puncte. Cei cu dinţii piliţi până la puncte puteau să canalizeze toate; unii fără dinţi aşa ar putea. Rhuarc nu ştia ce înseamnă asta.

Acest tip a fost un canalist, dezvăluit în timp ce a chemat Focul ca o suliţă şi l-a lansat spre lupta împotriva Tairens din apropiere. Rhuarc s-a strecurat înainte încet, înclinându-se de-a lungul pământului într-o depresiune din stânci.

A fost forţat să urmărească uciderea cu voal roşu pe Defender după Defender, dar nu a accelerat. Şi-a continuat târâşul chinuitor de lent, ascultând focul sfârâind în timp ce vălul roşu stătea cu mâinile la spate, ţesături ale Puterii Unice lovind în jurul lui.

Voalul roşu nu l-a văzut. Deşi unii dintre aceşti bărbaţi au luptat ca Aiel, mulţi nu au luptat. Nu erau liniştiţi în timp ce pândeau şi nu păreau să cunoască arcul sau suliţa aşa de bine pe cât ar trebui. Bărbaţi ca cel din faţa lui… Rhuarc se îndoia că au trebuit vreodată să se mişte în linişte, să se strecoare asupra unui inamic, să omoare o căprioară în sălbăticie. De ce ar vrea, când ar putea canaliza?

Bărbatul nu a observat când Rhuarc a alunecat în jurul unui cadavru Trolloc lângă picioarele voalului roşu, apoi a întins mâna şi i-a tăiat ischiochimbiolarele. A căzut cu un strigăt şi, înainte de a putea canaliza mai departe, Rhuarc şi-a tăiat gâtul, apoi s-a strecurat înapoi în ascunsă între două cadavre.

Doi trolloci au venit să vadă ce tam-tam. Rhuarc l-a ucis pe primul, apoi l-a lăsat pe cel de-al doilea chiar când se întoarse, înainte de a avea ocazia să-l vadă. Apoi, din nou, s-a topit în peisaj.

Nu a mai venit Shadowspawn să investigheze, aşa că Rhuarc s-a retras spre oamenii săi. În timp ce se mişca – ridicându-se la o alergare ghemuită – trecu pe lângă o haită mică de lupi care terminau o pereche de trolloci. Lupii s-au

întors spre el, boturile însângerate şi urechile ridicate. L-au lăsat să treacă, mişcându-se în tăcere în furtuna vântului pentru a găsi o altă pradă.

Lupii. Ei veniseră cu furtuna fără ploaie şi acum luptau alături de oameni. Rhuarc nu ştia prea multe despre cum mergea lupta generală. Putea vedea că unele dintre trupele regelui Darlin din depărtare încă mai ţineau formaţie. Arbaletarii se instalaseră lângă Dragonii purtaţi. Ultima dată pe care le văzuse Rhhuarc, aproape că rămăseseră fără şuruburi, iar ciudatele vagoane care eructau cu abur care livrau provizii erau acum în ruine. Aes Sedai şi Asha man au continuat să se canalizeze împotriva atacului, dar nu cu energia pe care o văzuse de la ei mai devreme.

Aielii au făcut ceea ce au făcut mai bine: ucide. Atâta timp cât acele armate au ţinut calea către Rand al' Thor, poate că ar fi suficient. Poate…

L-a lovit ceva. Gâfâi, căzând în genunchi. Şi-a ridicat privirea şi cineva frumos a păsit prin furtună pentru a-l inspecta. Avea ochi minunaţi, deşi cei doi erau depărtaţi unul de celălalt. Niciodată nu-şi dăduse seama cât de oribil de echilibraţi erau ochii celorlalţi. Gândindu-se la asta l-a făcut greaţă. Şi toate celelalte femei aveau prea mult păr pe cap. Această creatură, cu părul subţire, era mult mai minunată.

S-a apropiat, minunată, uimitoare. Incredibil. Ea îi atinse bărbia în timp ce el îngenunchea pe pământ, iar vârfurile degetelor ei erau moi ca norii.

T\ L-7» / p – T *J** *11 1

— Da, o să faci, spuse ea. „Vino, animalul meu de companie. Alătură-te celorlalţi".

Făcu un semn către un grup care o urmărea. Câţiva înţelepţi, o pereche de Aes Sedai, un bărbat cu o suliţă. Rhuarc mârâi. Ar încerca acest bărbat să ia afecţiunea iubitei sale? L-ar *ucide* pe bărbat pentru asta. El ar

Amanta lui chicoti. „Şi Moridin crede că asta se confruntă cu o pedeapsă.

Ei bine, nu-ţi pasă ce faţă port, nu-i aşa, animalul meu?” Vocea ei a devenit mai blândă şi, în acelaşi timp, mai aspră. „Când termin, nimeni nu o va face. Moridin însuşi îmi va lăuda frumuseţea, căci va vedea prin ochi pe care i-o acord. La fel ca tine, animalule. Exact ca tine”.

L-a mângâiat pe Rhuarc. S-a alăturat ei şi celorlalţi şi să mutat prin vale, lăsând în urmă bărbaţii pe care îi numise fraţi.

Rand făcu un pas înainte în timp ce un drum se forma din fire de lumină în faţa lui. Piciorul i-a căzut pe o piatră strălucitoare şi curată de pavaj şi a trecut din neant în măreţie.

T\? 1 d – 1 1 1

Drumul era suficient de lat pentru a lăsa şase vagoane să treacă unul pe altul, dar niciun vehicul nu a înfundat carosabilul. Numai oameni. Oameni vibranti, îmbrăcaţi în haine colorate, vorbesc, sună, dornici. Sunetele au umplut golul – sunetele vieţii.

Rand se întoarse, uitându-se la clădirile pe măsură ce creşteau în jurul lui. Case înalte mărgmiau artera, nervurate cu coloane în faţă. Lungi şi subţiri, se lipeau unul de altul, cu feţele îndreptate spre şosea. Dincolo de ele se întindeau cupole şi minuni, clădiri care se întindeau spre cer. Era ca niciun oraş pe care nu-l văzuse vreodată, deşi lucrarea era

Ogier.

Parţial munca Ogier, asta a fost. În apropiere, muncitorii au reparat o faţadă de piatră care se sparse în timpul unei furtuni. Ogier cu degete groase râdea în hohote în timp ce lucrau alături de bărbaţi. Când Ogierul venise la Two Rivers pentru a-l răsplăti lui Rand pentru sacrificiul său, intenţionând să construiască un monument aici, liderii oraşului au cerut în mod înţelept ajutor pentru a-şi îmbunătăţi oraşul.

T\ 71 7 1 „– Z-X – r-r-l I – De-a lungul anilor, oamenii Ogier şi Two Rivers au lucrat îndeaproape împreună – în măsura în care acum, meşterii Two Rivers erau căutaţi în întreaga lume. Rand urcă pe şosea, mişcându-se printre oameni de toate naţionalităţile. Domani la urma urmei de haine colorate, peliculoase. Tairens – diviziunea dintre om de rând şi nobil dispărând din ce în ce mai mult pe zi în zi – în haine largi şi cămăşi marcate de mâneci cu dungi. Seanchan purtând mătase exotică. Grăniceri cu aer nobil. Chiar şi nişte sharani.

Toţi veniseră la Câmpul lui Emond. Oraşul semăna acum puţin cu numele său şi totuşi existau indicii. Mai mulţi copaci şi spaţii verzi deschise împrăştiau peisajul decât ş-ar găsi în alte oraşe mari, precum Caemlyn sau Te-ar. În cele două râuri, meşterii erau veneraţi. Iar trăgătorii lor erau cei mai buni pe care îi cunoştea lumea. Un grup de elită de oameni de la Two Rivers, înarmaţi cu noile bastoane de tragere pe care oamenii le numeau puşti, au servit cu Aiel în campaniile lor de menţinere a păcii în Shara. Era singurul loc unde se cunoştea războiul din lume. Oh, au fost dispute ici şi colo. Explozia dintre Murândy şi Te-ar cu cinci ani în

urmă aproape că dăduse pământului primul război adevărat din secolul de la Ultima Bătălie.

Rand a zâmbit în timp ce se mişca prin mulţime, nu împingându-se, ci ascultând cu mândrie bucuria din vocile oamenilor. „Declanşarea” din Murândy fusese dinamică după standardele vârstei a patra, dar, în adevăr, nu fusese nimic. Un singur nobil nemulţumit trăsese într-o patrulă Aiel. Trei răniţi, niciunul nu a murit, iar aceasta a fost cea mai grea „luptă” din ultimii ani, în afara campaniilor Sharan.

Deasupra, lumina soarelui pătrundea prin acoperirea subţire de nori, scăldând drumul în lumină. Rand ajunse în cele din urmă în piaţa oraşului, care fusese cândva Green în Emond’s Field. Ce să crezi despre Drumul Carierei acum că era suficient de lat pentru a mărşălui o armată în jos? Să plimbat în jurul fântânii masive din centrul pieţei, un monument al celor căzuţi în Ultima Bătălie, realizat de Ogier.

Văzu chipuri cunoscute printre statuarele din centrul fântânii şi se întoarse.

Nu este încă definitiv, se gândi el. *Acest lucru nu este încă real*. El construise această realitate din fire a ceea ce ar putea fi, din oglinzi ale lumii aşa cum se juca acum. Nu a

A Z L – J *f* fost setat.

Pentru prima dată de când a intrat în această viziune a propriului său design, încrederea lui a zguduit. Ştia că Ultima Bătălie nu a fost un eşec. Dar oamenii mureau. S-a gândit să oprească orice moarte, orice durere?

Aceasta ar trebui să fie lupta mea, se gândi el. *Nu ar trebui să moară*. Nu a fost suficient sacrificiul lui?

Aşa că a întrebat din când în când.

Vederea tremura, pietrele fine sub picioarele lui bâzâiau, clădirile tremurând şi clătinând. Oamenii s-au oprit pe loc, nemişcaţi, pe moarte. Pe o stradă laterală mică, a văzut un întuneric apărând ca o înţepătură de ace care s-a extins, înghiţind tot ce se afla în apropierea ei, sorbindu-le. A crescut până la dimensiunea uneia dintre case, extinzându-se încet.

VISUL TĂU ESTE SLAB, ADVERSAR.

Rand şi-a afirmat voinţa şi tremurul încetă. Oamenii care îngheţaseră pe loc au reluat să meargă şi vorbăria confortabilă a răsărit din nou. Vântul moale a suflat pe alee, foşnind bannere pe stâlpi care proclamau sărbătoarea.

— O să văd să se întâmple, spuse Rand întunericului. „Acesta este eşecul tău. Fericire, creştere, iubire…

ACEŞTI OAMENI SUNT MEI ACUM. LE IA.

— Tu eşti întuneric, spuse Rand cu voce tare. „Întunericul nu poate împinge Lumina înapoi. Întunericul există doar când Lumina eşuează, când fuge. *Nu* voi da greş. *Nu* voi fugi. Nu poţi câştiga atâta timp cât îţi barez calea, Shaitan.

VOM VEDEA.

Rand se întoarse din întuneric şi continuă cu îndârjire în jurul fântânii. De cealaltă parte a pieţei, un set mare de U 11 i 1 X 1 l – l „A 1 J v 1 J

trepte albe maiestuoase ducea la o clădire înaltă de patru etaje şi de o măiestrie incredibilă. Sculptată cu reliefuri, acoperită cu un acoperiş de cupru strălucitor, clădirea era împodobită cu bannere. O sută de ani. O sută de ani de viaţă, o sută de ani de pace.

Femeia care stătea în vârful treptelor avea o familiaritate

cu trăsăturile ei. Câteva moştenire saldaeană, dar şi bucle întunecate de păr care se simţeau distinct Two Rivers. Lady Adora, nepoata lui Perrin şi primarul din Emond's Field. Rand urcă treptele în timp ce ţinea discursul ei de comemorare. Nimeni nu l-a observat. El a făcut-o astfel încât ei să nu facă. El a alunecat ca un om cenuşiu în spatele ei, în timp ce ea proclama ziua sărbătorii; apoi a intrat în clădire.

Nu era un birou guvernamental, deşi ar putea părea aşa din faţă. Era mult mai important.

O şcoală.

În dreapta, holuri măreţe erau atârnate cu picturi şi ornamente pentru a rivaliza cu cele ale oricărui palat – dar acestea îi înfăţişau pe marii profesori şi povestitori ai trecutului, de la Anla la Thom Merrilin. Rand se plimba pe hol, uitându-se la camerele în care puteau veni oricine şi dobândi cunoştinţe, de la cel mai sărac fermier până la copiii primarului. Clădirea trebuia să fie mare pentru a găzdui toţi cei care doreau să înveţe.

PARADISUL TĂU ESTE DEFECTUAT, ADVERSAR. Întunericul atârna într-o oglindă în dreapta lui Rand. Nu reflecta holul, ci prezenţa LUI.

QREDEŢI CĂ POŢI ELIMINA SUFERINŢA? CHIAR DACĂ CÂŞTIGI, NU VEŢI PE ACEILE STRĂZI PERFECTE.

BĂRBAŢII SUNT ŞI UCIŞI NOAPTEA. COPIILOR LE FAMA FAMÂND ÎN POIDA EFORTURILOR MINIONILOR TAI. BOGAŢII EXPLOATA ŞI CORUPŢI; EI DOAR FAC AŞA LINIT

CARE LUMEA VOASTRĂ A CUNOSCUT-O VEDODA.

Cel întunecat l-a atacat.

A venit ca o furtună. O rafală de vânt atât de groaznică,

încât amenința să-i rupă pielea lui Rand din oase. Stătea în picioare, cu ochii îndreptați spre nimic, încrucișându-și brațele la spate. Atacul a smuls viziunea – orașul frumos, oamenii care râdeau, monumentul învățării și păcii. Cel întunecat l-a consumat și, din nou, a devenit o simplă posibilitate.

Silviana ținea Puterea Unică, simțea că o inundă, luminând lumea. Când ea ținea *sayar*, avea impresia că ar putea vedea totul. A fost un sentiment glorios, atâta timp cât ea a recunoscut că *era* doar un sentiment. Nu era adevăr. Momeala puterii lui *sayar* a convins multe femei să facă gesturi nesăbuite. Cu siguranță mulți albaștri le făcuseră, la un moment dat sau altul.

Silviana a sculptat focul de la călare, nivelând soldații Sharan. Își antrenase calul ei, Stinger, să nu fie niciodată supărător în privința canalizării.

„Arcașii se întorc!” strigă Chubain din spatele ei. „Du-te du-te! Companii grele de infanterie, avansați!” Soldații de infanterie blindate au mărșăluit pe lângă Silviana cu topoare și buzdugane pentru a-i înfrunta pe pante pe sarianii dezorientați. Știucile ar fi fost mai bune, dar nu aveau destule pentru toată lumea.

Ea a mai țesut o rafală de foc în inamic, pregătind drumul, apoi și-a îndreptat atenția către arcasii Sharan, mai sus, pe pantă.

z-x 1 j-e r* i i – i – i i – i i i -!

Odată ce forțele lui Egwene au ocolit mlaștinile, se împărțiseră în două grupuri de asalt. Aes Sedai se mutase cu infanteriei Turnului Alb, atacându-i pe Sharans pe înălțimi dinspre vest. Până atunci, incendiile fuseseră stinse

şi majoritatea trollocilor se mutaseră de pe înălţimi pentru a ataca dedesubt.

Cealaltă jumătate a armatei lui Egwene, în principal cavalerie, a fost trimisă pe coridorul care înconjura mlaştinile şi ducea către vad; au atacat flancurile din spate vulnerabile ale trollocilor care coborâseră pante pentru a lovi trupele lui Elayne care apărau zona din jurul vadului.

Sarcina principală a primului grup a fost să-şi croiască drum în sus pe versantul vestic. Silviana a început să intre o serie atentă de fulgere către şarmn care înaintau pentru a-i respinge.

„Odată ce infanteriei îşi va forţa să urce panta”, spuse Chubain de lângă Egwene, „vom pune Aes Sedai să pornească… Mamă?” Vocea lui Chubain se ridicase.

Silviana se învârti călare, privind alarmată la Egwene. Amyrlinul nu canaliza. Fata ei devenise palidă şi tremura. A fost atacată de o ţesătură? Nicio Silviana nu putea vedea.

g-y – i i 7 i i /v /v *r*? i i – /v – /K-i

Siluete s-au adunat în vârful pantei, împingând deoparte infanteriei Sharan. Au început să se canalizeze, iar fulgerele au căzut asupra armatei Turnului Alb, fiecare cu câte o crăpătură zdrobind aerul şi cu un fulger suficient de strălucitor pentru a uimi.

I – *ar* „Îl – 1 – 1 111/KW

„Mamă!” Silviana şi-a îngenuncheat calul lângă montura lui Egwene. Demandred trebuie să o atace. Atingând *să angrealul* din mâinile lui Egwene pentru un plus de putere, Silviana a ţesut o poartă. Femeia din Seanchan care călărea în spatele lui Egwene apucă frâiele lui Amyrlin şi trase calul în siguranţă prin poartă. Silviana a urmat, strigând: „Stai

împotriva acelor Sharans! Avertizează-i pe canahzatorn bărbaţi cu privire la atacul lui Demandred asupra Scaunului Amyrlin!

— Nu, spuse slab Egwene, clătinându-se în şa, în timp ce caii se prăbuşiră într-un cort mare. Silviana i-ar fi dorit să o ducă mai departe, dar nu cunoştese suficient de bine zona pentru o săritură în lungime. „Nu, nu este…”

„Ce s-a întâmplat?” întrebă Silviana, trăgându-se lângă ea şi lăsând poarta să dispară. „Mamă?”

7 d J O x 1 – 1 – 1 /Kiv A J

— Sunt Gawyn, spuse ea, palidă, tremurândă. „A fost rănit. Prost. E pe moarte, Silviana”.

O Lumina, se gândi Silviana. Păzitori! Se temuse de aşa ceva din momentul în care îl văzuse pe acel băiat prost.

„Unde?” întrebă Silviana.

„Pe înălţimi. O să-l găsesc. Voi folosi porţi, călătoriţi în direcţia lui.

— Lumină, mamă, spuse Silviana. „Ai idee cât de periculos va fi? Rămâneţi aici şi conduceţi Turnul Alb. Voi A *W* 1 *W JJ 1 1 1*

Încerca să-l găsesc”.

„Nu-l poţi simţi”.

„Dă-mi legătura lui”.

Egwene încremeni.

„Ştii că este ceea ce trebuie făcut”, a spus Silviana. „Dacă moare, te-ar putea distruge. Lasă-mă să am legătura lui. Mă va lăsa să-l găsesc şi te va proteja, dacă va muri”.

Egwene era îngrozită. Cum îndrăzneşte Silviana să sugereze asta? Dar, atunci, ea era o roşie – şi nu se preocupau prea mult de Warders. Silviana nu ştia ce

întreabă.

— Nu, spuse” Egwene. „Nu, nici nu voi lua în considerare asta. În plus, dacă moare, asta m-ar proteja doar transferând durerea către tine.

„Eu nu sunt Amyrlinul”.

„*Nu*. Dacă moare, voi supravieţui şi voi continua să lupt. Să sari la el pe poartă ar fi o prostie, aşa cum spui şi nici nu te voi lăsa să o faci. El este pe înălţimi. Ne vom forţa să urcăm până acolo, aşa cum ni s-a comandat, şi aşa putem ajunge la el. Este cea mai bună alegere”.

Silviana a ezitat, apoi a dat din cap. Asta ar merge. Împreună, s-au întors pe partea de vest a înălţimilor, dar Silviana s-a înăbuşit. Omule prost! Dacă ar muri, lui Egwene i-ar fi fost foarte greu să continue să lupte.

Umbra nu avea nevoie să-l doboare pe Amyrlin pentru a o opri. Trebuia să omoare un băiat idiot.

„Ce fac sharanii ăia?” întrebă Elayne încet.

Birgitte şi-a oprit calul, luând oglinda de la Elayne. Ea o ridică, privind peste râul uscat spre panta înălţimilor, unde se adunase un număr mare de trupe Sharan. Ea mormăi. „Probabil că aşteaptă ca trollocii să fie umpluti cu săgeţi”.

— Nu pari foarte sigur, spuse Elayne, luând oglindă. Ea deţinea Puterea Unică, dar nu o folosea deocamdată. Armata ei luptase aici la râu de două ore. Trollocii năvăliseră în albia râului în sus şi în josul Mora, dar trupele ei îi împiedicau să păşească pe pământul Shienaran. Mlaştinile împiedicau inamicul să se balanseze în jurul flancului ei stâng; flancul ei drept era mai vulnerabil şi ar trebui să fie supravegheat. Ar fi mult mai rău dacă toţi trollocii ar fi împins să treacă râul, dar cavaleria lui Egwene îi lovea din

spate. Asta a luat o parte din presiunea de pe armata ei.

Bărbaţii îi ţineau pe trolloci cu ştiuci, iar micul flux de apă care se prelingea încă prin pat devenise complet roşu. E

layne stătea hotărâtă, privind şi fiind văzută de trupele ei. Cei mai buni dintre Andor au sângerat şi au murit, reţinându-i cu greu pe trolloci. Armata Sharan părea să pregătească o încărcare de pe înălţimi, dar Elayne nu era convins că vor lansa un atac încă; asaltul Turnului Alb de pe partea de vest trebuia să fie o preocupare pentru ei. Mat a trimis armata lui Egwene să atace din spatele înălţimilor a fost o lovitură de geniu.

— Nu sunt foarte sigură de ceea ce am spus, spuse Birgitte încet. „Deloc. Nu prea mult, mai mult”.

Elayne se încruntă. Se gândise la conversaţie. Ce spunea Birgitte? „Ce zici de amintirile tale?”

— Primul lucru pe care mi-l amintesc acum este să mă trezesc cu tine şi cu Nynaeve, spuse Birgitte încet. „Îmi amintesc conversaţiile noastre despre a fi în Lumea Viselor, dar nu-mi amintesc locul în sine. Totul mi-a scăpat de lângă mine, ca apa între degete”.

„O, Birgitte…”

Femeia a ridicat din umeri. „Nu pot rata ceea ce nu-mi amintesc”. Durerea din vocea ei a dezminţit cuvintele.

„Gaidai?”

Birgitte clătină din cap. „Nimic. Simt că ar trebui să cunosc pe cineva cu acest nume, dar nu ştiu”. Ea a chicotit. „Cum am spus. Nu ştiu ce am pierdut, aşa că e în regulă”.

„Minţi?”

„Cenuşă sângeroasă, *bineînţeles* că sunt. E ca o gaură în mine, Elayne. O gaură adâncă, căscată. Sângerându-mi

viaţa şi amintirile”. Ea şi-a întors privirea.

„Birgitte… Îmi pare rău”.

„B

Irgitte îşi întoarse calul şi se îndepărtă, evident că nu doreşte să discute mai departe problema. Durerea ei iradia vârfurile în fundul minţii lui Elayne.

Cum ar fi să pierzi atât de mult? Birgitte nu a avut copilărie, părinţi. Întreaga ei viaţă, tot ce îşi amintea, se întindea de obicei în mai puţin de un an. Elayne a început să meargă după ea, dar gardienii ei s-au îndepărtat pentru a-l lăsa pe Galad să se apropie, îmbrăcat în armura, tabard şi mantia Lordului Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

Elayne strânse buzele. „Galad”.

— Soră, spuse Galad. „Presupun că ar fi complet inutil să te informez cât de nepotrivit este ca o femeie în starea ta să fie pe câmpul de luptă”.

TK X” / * T 1 1 * 11 – I 1% TM HTCI Am O ACT – V rX/-XI I O I O / „i PCWXI 1 1 TY1 C\1 O /K T 7C\T

„Dacă pierdem acest război, Galad, copiii mei se vor naşte în captivitate la Cel întunecat, dacă se vor naşte deloc. Cred că lupta merită riscul”.

— Atâta timp cât te abţii să ţii personal sabia, spuse Galad, umbrindu-şi ochii pentru a inspecta câmpul de luptă. Cuvintele sugerau că el îi dădea permisiunea – *permisiunea* – să-i conducă trupele”.

Dare de lumină au tasmt din înălţimi, lovind ultimii dragoni care trăgeau din câmp chiar în spatele trupelor ei. Ce putere! Demandred avea o putere care o eclipsa pe cea a lui Rand. *Dacă întoarce această putere împotriva trupelor mele…*

— De ce m-ar aduce Cauthon aici? spuse Galad încet. Vrut o duzină dintre cei mai buni oameni ai mei.

— Nu îmi ceri să ghicesc mintea lui Matrim Cauthon, nu? întrebă Elayne. „Sunt convins că Mat *acţionează* simplu, astfel încât oamenii să-l lase să scape cu mai mult”.

Galad clătină din cap. Putea vedea un grup de oameni ai lui adunaţi în apropiere. Arătau spre trollocii care îşi croiau încet în sus, pe malul Arafellin. Elayne şi-a dat seama că flancul ei drept era în pericol.

— Trimite după şase companii de arbaletari, îi spuse Elayne lui Birgitte. „Guybon trebuie să ne întărească trupele în amonte”.

Uşoară. *Asta începe să arate rău*. Turnul Alb era acolo, pe versantul vestic al înălţimilor, unde canalizarea era cea mai furioasă. Nu putea să vadă mare lucru, dar o simţea.

Fumul se înălţa peste vârful înălţimilor, luminat de exploziile de fulgere. Ca o fiară a furtunii şi a foametei care se agită în mijlocul întunericului, cu ochii strălucind când se trezea.

Elayne îşi dădu brusc seama. Despre parfumul omniprezent al fumului din aer, strigătele de durere ale bărbaţilor. Tunete din cer, tremură în pământ. Aerul rece care se odihnea pe un pământ care nu avea să crească, armele sparte, măcinarea ştiucilor de scuturi. Sfârşit. Chiar venise şi ea stătea pe prăpastie.

Un mesager a venit în galop, purtând un plic. El a dat codurile de acces potrivite gărzii lui Elayne, a descălecat şi i s-a permis să se apropie de ea şi de Galad. Se adresă lui Galad, întinzându-i scrisoarea.

— De la Lordul Cauthon, domnule. A spus că vei fi aici”.

Galad luă scrisoarea şi, încruntat, o deschise. A strecurat o coală de hârtie din interior.

Elayne a aşteptat cu răbdare – cu *răbdare* – să numere până la trei, apoi şi-a mutat calul lângă montura lui Galad şi şi-a întins gâtul pentru a citi. Sincer, s-ar crede că s-ar preocupa de confortul unei femei însărcinate.

Scrisoarea a fost scrisă în mâna lui Mat. Şi, observă amuzată Elayne, scrisul de mână era mult mai îngrijit şi ortografia mult mai bună în aceasta decât cea pe care i-o trimisese cu săptămâni în urmă. Aparent, presiunea luptei a făcut-o pe Matrim Cauthon să fie un funcţionar mai bun.

Galad.

Nu prea mult timp pentru a fi înflorit. Tu eşti singurul în care am încredere în această misiune. Vei face ce este corect, chiar şi atunci când nimeni nu vrea să faci. Borderlanderii s-ar putea să nu aibă stomacul pentru asta, dar pun pariu că pot avea încredere într-un Whitecloak. Ia asta. Obţineţi o poartă de la Elayne. Faceţi ceea ce trebuie făcut.

Mat

Galad se încruntă, apoi răsturnă plicul, aruncând ceva argintiu. Un medalion pe un lanţ. Un singur semn Tar Valon a alunecat lângă el.

Elayne expiră, apoi atinse medalionul şi canalizează. Ea n-ar putea. Aceasta era una dintre copiile pe care le făcuse, una dintre cele pe care le dăduse lui Mat. Mellar mai furase unul. „Protejează purtătorul împotriva canalizării”, a spus Elayne. „Dar de ce ţi-l trimite?”

u 1 1 i 2? – 1 1 – i /v i

Galad întoarse foaia de hârtie, aparent observând ceva.

Scris pe spate într-o mâzgălire mai grăbită, *ps în cazul în care nu ştii ce înseamnă „Fa ceea ce trebuie făcut”, înseamnă că vreau să măcelezi cât mai mulţi dintre aceşti canalizatori Sharan. Pun pariu cu un semn complet de Tar Valon – a fost bărbierit doar puţin pe părţile laterale – că nu poţi ucide douăzeci.*

— MC

— E al naibii de viclean, a răsuflat Elayne. „Sânge şi v /K v *i li J „U J*

cenuşă sângeroasă, aşa este”.

— Limbaiul greu potrivit pentru un monarh, spuse Galad, împăturind mesajul şi punându-l în buzunarul mantiei sale. Ezită, apoi îi puse medalionul la gât. „Mă întreb dacă ştie ce face dându-i unuia dintre Copii un artefact care îl face imun la atingerile lui Aes Sedai. Comenzile sunt bune. Le voi vedea îndeplinite”.

— Atunci poţi să o faci? întrebă Elayne. „Să omori femei?”

„Poate că odată aş fi ezitat”, a spus Galad, „dar ar fi fost o alegere greşită. Femeile sunt la fel de capabile să fie rele ca bărbaţii. De ce ar trebui să ezite să-l omoare pe unul, dar nu pe celălalt? Lumina nu judecă pe cineva în funcţie de gen, ci pe meritul inimii”.

„Interesant”.

„Ce este interesant?” întrebă Galad.

„De fapt, ai spus ceva care nu mă face să vreau să te sugrumă. Poate că există speranţă pentru tine într-o zi, Galad Damodred.

S-a încruntat. „Acesta nu este nici locul, nici timpul centru uşurinţă, Elayne. Ar trebui să te ocupi de Gareth ryne. Pare agitat”.

Se întoarse, surprinsă să-l găsească pe generalul în vârstă vorbind cu gardienii ei. „General?” strigă ea la el.

Bryne ridică privirea, apoi se înclină formal de pe cal.

— Te-a oprit garda mea? întrebă Elayne, când se apropia. S-a răspândit vestea despre Compulsia lui Bryne?

— Nu, Maiestate, spuse el. Calul lui era spuma. Călărea greu. „Nu am vrut să te deranjez personal”.

— Ceva te deranjează, spuse Elayne. „Fără cu asta”.

„Fratele tău, a venit pe aici?”

„Gawyn?” întrebă ea, privind spre Galad. „Nu l-am văzut”.

— Nici eu, spuse Galad.

„Amyrlinul era sigur că va fi alături de forţele tale… Spuse Bryne, clătinând din cap. „S-a dus să lupte în prima linie. Poate că a venit deghizat”.

De ce ar… El era Gawyn. Ar vrea să lupte. Cu toate acestea, furişarea în primele linii deghizat nu părea ca el. S

— Ar putea să adune câţiva oameni loiali lui şi să conducă câteva acuzaţii. Dar furiş? Gawyn? Era greu de imaginat.

„Voi răspândi vestea”, spuse Elayne în timp ce Galad se înclina în faţa ei, apoi se retrăgea în misiune.

— Poate că unul dintre comandanţii mei l-a văzut.

Ah… se gândi Mat, cu faţa atât de aproape de hărţi încât era aproape la nivelul lor. Apoi făcu semn în lateral, punându-l pe Mika *damane* să deschidă o poartă. Mat ar fi putut călători în vârful Dashar Knob pentru a obţine o privire de ansamblu. Cu toate acestea, ultima dată când făcuse acest lucru, canalizările inamicului îl ţintiseră, tăind o parte din vârf; şi, în ciuda faptului că era atât de sus, Dashar Knob nu i-a permis să vadă tot ce se întâmplă sub partea de vest a înălţimilor Polov. S-a grăbit, cu mâinile pe

buza porţii din masă, inspectând peisajul de dedesubt.

Linia lui Elayne la râu era împinsă înapoi. Ei alergaseră arcaşi pe flancul lor drept. Bun. Sânge şi cenuşă însângerată… acei trolloci aveau în spate aproape greutatea unei împingeri de cavalerie. Ar trebui să-i trimită vorbă lui Elayne pentru ca cavaleria ei să fie aliniată în spatele ştiucilor.

Ca atunci când m-am luptat cu Sana Ashraf la cascada Penei, se gândi el. Cavalerie grea, arcaşi călare, cavalerie grea, arcaşi călare. Unul după altul. *Taer am dhai hochin dieb serie*.

Mat nu-şi putea aminti să fi fost atât de angajat într-o luptă. Lupta împotriva lui Shaido nu fusese chiar atât de captivantă, deşi Mat nu condusese în întregime acea bătălie. Nici lupta împotriva lui Elbar nu fusese atât de satisfăcătoare. Desigur, asta fusese la o scară mult mai mică.

Demandred ştia să joace. Mat îl simţea prin mişcările trupelor. Mat juca împotriva unuia dintre cei mai buni care au trăit vreodată, iar miza de data aceasta nu era bogăţia. Au făcut zaruri pentru vieţile oamenilor, iar premiul final a fost lumea însăşi. Sânge şi cenuşă *însângerata*, *dar asta l-a entuziasmat*. S-a simţit vinovat pentru asta, dar a fost emoţionant.

— Lan este pe poziţie, spuse Mat, îndreptându-se şi întorcându-se la hărţile sale, făcând câteva notaţii. „Spune-i să lovească”.

Armata Trolloc care traversa albia râului pe lângă ruine trebuia zdrobită. Îi mutase pe Borderlanders în jurul înălţimilor pentru a-şi ataca flancurile din spate vulnerabile,

în timp ce Tam şi forţele sale combinate continuau să-i lovească din faţă. Tam omorâse un număr mare dintre ei înainte şi după ce râul se oprise. Acea hoardă de Trolloc era aproape de a fi spartă şi o acţiune coordonată din două părţi ar putea face acest lucru.

Oamenii lui Tam ar fi obosiţi. Ar putea ţine suficient de mult pentru ca Lan să sosească şi să-i lovească pe trollocii din spate? Uşoară, Mat a sperat că ar putea. Dacă nu au făcut-o…

Cineva a întunecat pragul poziţiei de comandă, un bărbat înalt, cu părul negru şi ondulat, purtând haina unui Asha man. Avea expresia unui om care tocmai trăsese o mână pierzătoare. Uşoară. Un *trolloc* i-ar fi găsit privirea deranjantă.

Min, care vorbise cu Tuon, să sufocat; Logain părea să aibă o privire deosebită pentru ea. Mat se îndreptă, scoţându-şi praful mâinilor.

— Sper că nu ai făcut nimic prea urât cu gardienii, Logain.

— Ţesăturile Aerului se vor desface de la sine într-un minut sau două, spuse bărbatul cu voce aspră. „Nu credeam că ar putea să-mi permită să intru”.

Mat aruncă o privire spre Tuon. Se înţepenise ca un şorţ bine amidonat. Seanchan nu avea încredere în *femeile* care puteau canaliza, darămite în cineva ca Logam.

— Înregistrează-te, spuse Mat. „Am nevoie să lupţi alături de armata Turnului Alb. Sharanu aceia îi *lovesc*”.

Logain se uitase cu Tuon.

„Login!” spuse Mat. „Dacă nu ai observat, ducem un război sângeros aici”.

„Nu este războiul meu”.

— Acesta este războiul *nostru*, se răsti Mat. „Fiecare dintre noi”.

„Am fost în faţă să lupt”, a spus Logain. „Şi care a fost recompensa mea? Întreabă-l pe Red Ajah. Îţi vor spune răsplata unui om abuzat de Tipar”. A lătrat în râs. „Modelul a cerut un Dragon! Şi aşa am venit! Prea devreme. Doar

— 1 „Z 7 f puţin prea devreme”.

— Ascultă aici, spuse Mat, apropiindu-se de Logain. „Eşti supărat pentru că nu ai ajuns să fii Dragonul?”

— Nimic atât de meschin, spuse Logain. „Îl urmăresc pe Lord Dragon. Lasă-*l să* moară. Nu doresc nicio parte din acea sărbătoare. Eu şi ai mei ar trebui să fim cu el, nu să ne luptăm aici. Această bătălie pentru vieţile mici ale oamenilor nu este nimic în comparaţie cu bătălia care are loc la Shayol Ghul”.

— Şi totuşi, ştii că avem nevoie de tine aici, spuse Mat. – Ai fi plecat deja, altfel.

Logain nu spuse nimic.

— Du-te la Egwene, spuse Mat. „Ia pe toţi cei pe care îi ai şi *ţine-i ocupaţi pe aceşti canale Sharan*!”

„Dar Demandred?” întrebă Login încet. „El strigă după Dragon. Are puterea a o duzină de oameni. Niciunul dintre noi nu-l poate înfrunta”.

T\. W/K – r-v → *jr* – w

— Dar vrei să încerci, nu-i aşa? răspunse Mat. „De aceea eşti cu adevărat aici, chiar acum. Vrei să te trimit împotriva lui Demandred.

Logain a ezitat, apoi a dat din cap. „Nu poate renaşte Dragonul. Va trebui să mă ia în schimb. Al Dragonului… înlocuitor, dacă vrei”.

Sânge şi cenuşă însângerată… toţi sunt nebuni. Din păcate, ce altceva avea să facă Mat împotriva unuia dintre Părăsiţi? Chiar acum, planul lui de luptă se învârtea în jurul menţinerii ocupat pe Demandred, forţându-l pe bărbat să răspundă. Dacă Demandred ar fi trebuit să acţioneze ca general, el nu ar putea face atât de mult daune canalizare.

Ar trebui să vină cu ceva care să facă faţă celor Părăsiţi. El lucra la asta. Lucrase la asta toată bătălia sângeroasă şi nu găsise nimic.

Mat aruncă o privire înapoi prin poarta lui. Elayne era presată prea tare. Trebuia să facă ceva. Trimiteţi pe Seanchan? Le-a pus la capătul sudic al câmpului, pe malurile Ennmului. Ar fi un wildcard pentru Demandred, i în m ori i tt H i i – 1 qq. Qi onrroi OTO tooto rmnolo în Inntolo xxxxpi-u. Iccxxx-x-x l sex şi angaieze tx-xp-lexxx l-xpt-le

X 1 Ţ W 1 J T *” 1 1 X – X/”ţ 1

purtate sub înălţimi. În plus, avea planuri pentru ei. Cele importante.

X T – ljw v /k – i.

Logain nu a avut prea multă şansă împotriva lui Demandred, în opinia lui Mat. Dar ar trebui să se descurce cumva cu bărbatul. Dacă Logain a vrut să încerce, aşa să fie.

— Poţi să te lupţi cu el, spuse Mat. „Fă-o acum, sau aşteaptă până când el este puţin slăbit. Light, sper să-l *putem* slăbi. Oricum, vă las pe voi. Alege-ţi timpul şi atacă”.

Logain a zâmbit, apoi a făcut o poartă chiar în mijlocul încăperii şi a păşit cu paşi mari, cu mâna pe sabie. Avea destulă mândrie să fie Dragonul Renăscut, asta era sigur. Mat clătină din cap. Ce ar da el să fie făcut cu toate aceste

capete înalte. Mat poate fi unul dintre ei acum, dar asta ar putea fi rezolvat. Tot ce trebuia să facă era să o convingă pe Tuon să-şi părăsească tronul şi să fugă cu el. Nu ar fi uşor, dar cenuşa sângeroasă, el lupta în Ultima Bătălie. În comparaţie cu provocarea cu care se confrunta acum, Tuon părea să fie un nod uşor de dezlegat.

„Gloria oamenilor…" a şoptit Min. „Încă mai urmează".

— Să meargă cineva să verifice paznicii ăia, spuse Mat, întorcându-se la hărţile sale. „Tuon, poate vrem să te mutăm. Acest loc nu a fost niciodată sigur, iar Logain tocmai a dovedit-o".

— Mă pot proteja, spuse ea cu trufie.

T'i I x r? X T-1! U – I – J w – Prea trufaş. El a ridicat o sprânceană spre ea, iar ea a dat din cap.

T J 7 O 1 * 1\ 4" L *i i* – 7 – O K T

Într-adevăr? se gândi Mat. *Pentru asta vrei să lupţi*? Nu era sigur că spionul o va cumpăra. Un motiv prea slab.

Planul lui cu Tuon era să ţină seama de ceea ce Rand făcuse cândva cu Perrin. Dacă Mat ar putea preface o despărţire între el şi Seanchan şi, făcând acest lucru, o face pe Tuon să-şi retragă forţele, poate că Umbra ar ignora-o. Mat avea nevoie de un fel de avantaj.

Au intrat doi paznici. Nu, trei. Pe acel tip a fost uşor de ratat. Mat clătină din cap către Tuon – trebuiau să găsească ceva mai realist pentru a se certa – şi se uită înapoi la hărţile lui.

Ceva îl mâncărise la micul gardian. *Seamănă mai mult cu un servitor decât cu un soldat*, se gândi Mat. S-a forţat să ridice privirea, deşi chiar nu ar trebui să se lase distras de servitorii de rând. Da, acolo era tipul, stând lângă masa

Mats. Nu merită să-i acordăm atenţie, chiar dacă scotea un cuţit.

Un cuţit.

Mat să împiedicat înapoi în timp ce Omul Cenuşiu a atacat. Ţipă Mat, întinzându-şi unul dintre cuţitele lui, exact când Mika ţipa. „Canalizare! Din apropiere!”

Min s-a aruncat asupra Fortuona în timp ce peretele postului de comandă a luat foc. Sharans în armură ciudată făcută din benzi de metal, vopsite cu aur, au rupt prin deschiderea arzătoare. Canalele cu feţe tatuate îi însoţeau: femeile în rochii negre lungi şi rigide, bărbaţii fără cămaşă, pantaloni zdrenţuiţi. Min a acceptat asta chiar înainte să răstoarne tronul Fortuonei.

Focul a ars prin aer deasupra lui Min, pătrunzând mătăsurile ei ornamentate şi mistuind peretele din spatele lor. Fortuona a scăpat din strânsoarea lui Min, zăcând jos, iar Min clipi surprins. Femeia îşi lăsase costumul voluminos în urmă – era făcut să se desprindă – iar dedesubt purta pantaloni eleganţi de mătase şi o cămaşă strâmtă, ambele negre.

Tuon a venit cu un „cuţit în mână, mârâind încet într-un mod aproape sălbatic. În apropiere, Mat căzu cu spatele la pământ, deasupra lui un bărbat cu un cuţit. De unde venise omul acela? Nu-şi amintea să fi intrat.

Tuon a alergat după Mat în timp ce canalizatorii Sharan au început să lovească cu foc postul de comandă. Min s-a chinuit să se ridice în picioare în hainele îngrozitoare. Ea a scos un pumnal şi s-a ghemuit lângă tron, aducând-o pe spate în timp ce pământul se ridică.

X „N T i X 1 i w w – w

Nu a putut ajunge la Fortuona, aşa că s-a forţat să iasă din peretele din spate, care era făcut din chestii asemănătoare hârtiei pe care Seanchan o numea *tenmi*.

Tuşi din cauza fumului, dar acum că era afară, aerul era mai limpede. Niciunul dintre Sharan nu era aici, în această parte a clădirii. Toţi atacau din alte direcţii. Ea a sprintat de-a lungul peretelui. Canalizatorii erau periculoşi, dar dacă ar putea pune un cuţit într-unul, toată Puterea Unică din lume nu ar conta.

S-a uitat după colţ şi a fost surprinsă de un bărbat ghemuit acolo, cu o privire sălbatică în ochi. Avea o fată unghiulară; Tatuajele lui roşii ca sângele pe gât arătau ca nişte gheare, cuprinzându-i capul şi bărbia cu pielea deschisă la culoare.

El a mârâit, iar Min s-a aruncat cu spatele la pământ, alungând o panglică de foc şi aruncând cuţitul.

Is! w 1 J 1 7 T-11 7 1 – 1 – j

Bărbatul a prins-o în aer. El s-a plimbat înainte ghemuit, bestial, zâmbindu-i.

L” / A * * J 1 – 1 1 * 1 TT d * 1

Apoi s-a smucit, brusc, şi a căzut, lovindu-se. Un firicel de sânge îi ieşi de pe buze.

„Asta”, a spus o femeie în apropiere, cu un sunet de dezgust total în tonul ei, „este ceva ce nu ar trebui să ştiu cum să fac, dar a opri inima cuiva cu Puterea Unică este liniştit. Necesită foarte puţină Putere, în mod surprinzător, ceea ce este relevant pentru mine”.

„Siuan!” Min a spus. „Nu ar trebui să fii aici”.

— Sunt norocos pentru tine, spuse Siuan cu un pufnit, inspectând cadavrul, rămânând jos. „Bah. Afacere urâtă asta, dar dacă ai de gând să mănânci un peşte, ar trebui să

fii dispus să-l înghiţi singur. Ce s-a întâmplat, fată? Eşti în siguranţă acum. Nu trebuie să arăţi atât de palid”.

„Nu ar trebui să *fii* aici!” Min a spus. „Ţi-am spus. Rămâi lângă Gareth Bryne!”

„Am stat lângă el, aproape ca hainele lui, să ştii. Ne-am salvat unul altuia din cauza asta, aşa că cred că vizionarea a fost corectă. Au greşit vreodată?”

— Nu, ţi-am spus asta, şopti Min. „Nu. Siuan… Am văzut o aură în jurul lui Bryne, care însemna că trebuie să rămâneţi împreună, sau voi doi veţi muri. Atârnă deasupra ta, chiar acum. Orice credeţi că aţi făcut, vizionarea nu a fost încă realizată. E *încă acolo*”.

Siuan rămase încremenit o clipă. „Cauthon este în pericol”.

„Dar”.

„Nu-mi pasă, fată!” În apropiere, pământul tremura de forţa Puterii Unice. Damanele *ripostau*. „Dacă Cauthon cade, această bătălie este pierdută! Nu-mi pasă dacă murim amândoi din cauza asta. Trebuie *să* ajutăm. Mutare!”

Min dădu din cap, apoi i se alătură în timp ce se deplasa pe partea laterală a clădirii zdrenţuite. Lupta de afară a fost un amestec brut de explozii, fum şi flăcări. Membrii Gărzii Deathwatch i-au atacat pe Sharan, cu săbiile scoase, fără să ţină seama de tovarăşii lor sacrificaţi în jurul lor. Asta, cel puţin, îi ţinea ocupaţi pe cananzatoru.

Postul de comandă ardea de atâta căldură încât Min a trebuit să se întoarcă, ridicând un braţ.

„Aşteaptă”, a spus Siuan, apoi a folosit Puterea Unică pentru a scoate o mică coloană de apă dintr-un butoi din apropiere, pulverizându-le pe amândouă.

— Voi încerca să atenuez flăcările, spuse ea,

regjrecţionând mica coloană de apă către postul de comandă. „În regulă. Să mergem”.

Min dădu din cap, izbucnind printre flăcări, Siuan i se alătură. Pereţii *tenmi* din interior începuseră toţi să aprindă, ardând repede. Focul se scurgea din tavan.

— Iată, spuse Min, îndepărtând lacrimile de la căldură şi de la fum. Ea arătă spre siluete întunecate care se luptau în apropierea centrului clădirii şi a mesei de hărţi aprinse a lui Mat. Părea să fie un grup de trei sau patru oameni care se luptă cu Mat. Light, toţi erau Bărbaţi Cenuşii – nu doar unul dintre ei! Tuon era jos.

Min a alergat pe lângă cadavrul unui *sul dam* alături de mai mulţi paznici. Siuan a folosit Puterea Unică pentru a-l atrage pe unul dintre Oamenii Gri de pe Mat. Cadavrele gardienilor au creat umbre de lumină pe podea. O *damane* încă mai trăia, ghemuită într-un colţ, părând îngrozită, cu lesa pe podea. *Sul damul* ei zăcea la distanţă, nemişcat. Strânsoarea ei fusese eliberată, se părea, şi apoi a fost ucisă în timp ce încerca să se întoarcă la *damane*.

„Fă ceva!” striga Min la fată, apucând-o de braţ.

Damane clătina din cap, plângând.

— Arde-te… spuse Min.

Tavanul structurii gemu. Min a alergat după Mat. Un om cenuşiu era mort, dar mai erau doi, purtând uniformele gardienilor Seanchan. Min a avut probleme în a-i vedea pe cei vii; erau inumane de medii din toate punctele de vedere. Absolut nedescris.

urlă Mat, lovindu-l pe unul dintre bărbaţi, dar nu avea 1*J1*TV/T* – 1 TV/TJ – suliţa lui. Min nu ştia unde este. Mat a împins înainte, nesăbuit, făcând o tăietură de-a lungul

coastei. De ce?

Tuon, îşi dădu seama Min, împiedicându-se să se oprească. Unul dintre Bărbaţii Cenuşii a îngenuncheat deasupra formei ei nemişcate, ridicând un pumnal şi…

Min a aruncat.

Mat s-a prăbuşit la pământ la câţiva metri de Tuon; ultimul Om Cenuşiu îl ţinea de picioare. Cuţitul lui Min s-a învârtit prin aer, reflectând flăcările şi l-a luat pe Omul Cenuşiu peste Tuon în piept.

Min a expirat. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de fericită să vadă un cuţit zburând adevărat. Mat înjurase, întorcându-se, aruncându-şi agresorul în faţă. A urmat asta cu un cuţit, apoi s-a grăbit după Tuon, ridicând-o pe V li*7 X X X

umărul lui.

Min l-a cunoscut.

— Şi Siuan este aici. Ea”.

Mat arătă cu degetul. Siuan zăcea pe podeaua clădirii. Ochii ei se uitau fără vedere şi toate imaginile dispăruseră de deasupra ei.

TV/T TV/T* 1 – * I

Mort. Min a îngheţat, inima sfâşietoare. Siuan! S-a îndreptat oricum spre femeie, neputând să creadă că era moartă, deşi îmbrăcămintea i-a ars din cauza exploziei de foc care o luase pe ea şi pe jumătate din zidul din apropierea ei.

„Afară!” spuse Mat, tuşind, legănându-l pe Tuon. Şi-a aruncat umărul de un perete care era doar pe jumătate ars, izbucnind în aer.

Min gemu, lăsând cadavrul lui Siuan, îndepărtând lacrimile

atât de durere, cât şi de fum. Ea tuşi în timp ce îl urmărea pe Mat în aer liber. Afară mirosea atât de dulce, atât *de rece*. În spatele lor, clădirea gemu, apoi s-a prăbuşit.

T7/ki TV/T* – TV/TJ-C i * 1

În câteva momente, Min şi Mat au fost înconjuraţi de membri ai Gărzii Morţii. Nimeni nu a încercat să-l ia pe Tuon – care încă respira, chiar dacă superficial – departe de Mat. Din privirea din ochi, Min se îndoia că ar fi fost în stare să facă asta.

La revedere, *Siuan*, *îşi* spuse Min, privind înapoi în timp ce Gardienii o îndepărtau de luptele de sub Dashar Knob. *Fie ca Creatorul să vă adăpostească sufletul*.

Avea să trimită vorbă altora să-l protejeze pe Bryne, dar ştia – în adâncul sufletului – că ar fi inutil. El ar fi intrat într-o furie răzbunătoare în momentul în care Siuan a murit, şi nefiind asta, a existat vizionarea.

Nu a greşit niciodată. Uneori, Min ura acurateţea ei. Dar ea nu a greşit *niciodată*.

„Loviţi-le ţesăturile”, a strigat Egwene. „Voi ataca!”

Nu a aşteptat să vadă dacă a fost ascultată. Ea a lovit, deţinând cât a putut de multă putere, trăgând-o prin *să angrealul lui Vora* şi aruncând trei benzi diferite de foc în sus, spre Sharanii înrădăcinaţi.

În jurul ei, trupele bine antrenate ale lui Bryne s-au luptat să menţină liniile de luptă în timp ce luptau cu soldaţii Sharan, mergând în sus pe partea de vest a înălţimilor. Dealul era plin de sute de brazde şi găuri, create de ţesături dintr-o parte sau alta.

— 1 7 1 l L 1 * Ti – Egwene a luptat cu disperare. Îl simţea pe Gawyn deasupra, dar credea că era inconştient; scânteia

lui de viaţă era atât de slabă încât abia îi simţea direcţia. Singura ei speranţă era să lupte prin Sharans şi să alungă la el.

Pământul a bubuit în timp ce ea vaporiza o femeie Sharan deasupra; Sacrin, Doesine şi alte surori s-au concentrat pe devierea ţesăturilor inamice, în timp ce Egwene s-a concentrat pe trimiterea de atacuri. Ea a făcut un pas înainte. Un pas după altul.

X t *T** x/K-i» x i – 1 C – T *T**

Vin, *Gawyn*, se gândi ea, devenind frenetică. *Vin*.

— Venim să raportăm, Wyld.

Demandred a ignorat mesagerii pentru moment. A zburat pe aripile unui şoim, inspectând bătălia prin ochii păsărilor. Corbii erau mai buni, dar de fiecare dată când încerca să folosească unul dintre aceştia, un Borderlander sau altul l-a doborât. Dintre toate obiceiurile de amintit de-a lungul veacurilor, de ce trebuia să fie acesta?

Nu contează. Un şoim ar funcţiona, chiar dacă pasărea ar rezista controlului său. L-a ghidat pe câmpul de luptă, inspectând formaţiuni, desfăşurări, avansări ale trupelor. Nu trebuia să se bazeze pe rapoartele altora.

a d i – i d x – 1 i i t

Ar fi trebuit să fie un avantai aproape de netrecut. Lews Therin nu putea folosi un astfel de animal; acesta a fost un dar numai Adevărata Putere l-a putut acorda. Demandred nu putea canaliza decât un strop subţire din Adevărata Putere – nu suficient pentru ţesături distructive, dar existau şi alte moduri de a fi periculos. Din păcate, Lews Therin a avut propriul său avantai. Porţi care priveau de sus asupra câmpului de luptă? Era deraniant lucrurile descoperite de

oamenii de atunci, lucruri care nu fuseseră cunoscute în timpul Epocii Legendelor.

Demandred deschise ochii şi rupse legătura cu şoimul. Forţele lui înaintau, dar fiecare pas era o încercare istovitoare. Zeci de mii de trolloci fuseseră ucişi. Trebuia să fie atent; numărul lor nu era nelimitat.

În prezent se afla în partea de est a înălţimilor, privind în jos la râul de dedesubt şi la nord-est de locul unde J – 11 – t T-1! «/K 7 w 1

asasinul lui Lews Therin încercase să-l omoare.

Aici, Demandred era aproape vizavi de dealul pe care a1 1 * w 1 T\ 1 T7 – 1 1 – 1 – Moghedien spunea că îl numesc Dashar Knob. Formaţiunea de stâncă se ridica sus în aer; baza sa era o poziţie excelentă pentru un post de comandă, la adăpost de atacurile Puterii Unice.

Era atât de tentant să lovească el însuşi acolo, să călătorească până la el şi să distrugă. Dar asta a vrut Lews Therin? Demandred avea să lupte cu bărbatul. El *ar fi*. Cu toate acestea, Călătorind în fortăreaţa inamicului şi posibil o capcană, înconjurat aşa cum era de acei ziduri înalte de stâncă… Mai bine să-l atragi pe Lews Therin la el. Demandred a dominat acest câmp de luptă. El putea alege unde va avea loc confruntarea lor.

Albia râului fusese încetinită până la un filtru noroios dedesubt, iar trollocii lui Demandred au luptat pentru a pune mâna pe malul sudic. Fundaşii au ţinut deocamdată, dar le-ar avea în curând. M’Hael, departe de râu, îşi făcuse bine treaba în deturnarea acelei ape, deşi raportase o rezistentă neobişnuită. Oameni şi o mică unitate de soldaţi? O ciudăţenie pe care Demandred nu o descifrase încă.

A 7 w/\. – llTV/TITT! T\ – /\ – Aproape că îşi dorise un eşec de la M’Hael. Deşi însuşi Demandred fusese cel care l-a recrutat pe bărbat, nu se aşteptase ca M’Hael să ajungă atât de repede la rangul de Ales.

Demandred se întoarse într-o parte. În faţa lui s-au înclinat trei femei în negru cu panglici albe. Alături de ei, Shendia.

Shendia. Crezuse că nu mai avea grijă de o femeie – cum putea afecţiunea să prospere alături de pasiunea arzătoare care era ura lui pentru Lews Therin? Şi totuşi, Shendia… Pervers, capabil, puternic. Aproape a fost suficient pentru a-i schimba inima.

„Care este raportul tău?” le-a întrebat pe cele trei femei în negru înclinându-se.

— Vânătoarea a fost un eşec, spuse Galbrait, cu capul în jos.

„El a scăpat?”

„Da, Wyld. Te-am dezamăgit”. A auzit durerea în vocea femeii, unul era liderul femeii Ayyad.

„Nu ai fost menită să-l omori”, a spus Demandred. „El este un duşman peste abilităţile tale. I-ai perturbat postul de comandă?”

— Da, spuse Galbrait. „Am ucis o jumătate de duzină de canalizatori ai lui, am incendiat clădirea şi i-am distrus hărţile”.

7 i-l 1* 1 wi

„El a canalizat? S-a dezvăluit?

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap.

Aşa că nu putea şti încă sigur dacă acest Cauthon era Lews Therin deghizat. Demandred bănuia că era, dar au existat rapoarte de la Shayol Ghul că Lews Therin fusese

văzut acolo, pe versanin muntelui. Se dovedise viclean în Ultima Bătălie înainte, sărind între câmpurile de luptă, arătându-se ici şi colo.

Cu cât Demandred a manevrat mai mult împotriva generalului inamic, cu atât mai mult credea că Lews Therin era aici. Ar fi foarte asemănător cu Lews Therin să trimită o momeală spre nord în timp ce vine să ducă el însuşi această bătălie.

Lews Therin a avut dificultăţi în a-i lăsa pe alţii să lupte pentru el. Întotdeauna şi-a dorit să facă totul el însuşi, să conducă fiecare bătălie – orice încărcare dacă putea.

Da. Cum altfel putea Demandred să explice priceperea generalului inamic. Doar un om cu experienţa unui străvechi a fost atât de măiest la dansul câmpurilor de luptă. La baza lor, multe tactici de luptă erau simple. Evitaţi să fiţi flancat, întâlniţi forţa grea cu ştiuci, infanterie cu o linie bine antrenată channelers cu alţi channelers. Şi totuşi, fineţea ei… micile detalii… a fost nevoie de secole pentru a le stăpâni. Niciun om din această epocă nu trăise suficient pentru a afla detaliile cu atâta grilă.

V. J. t J J

T – 1 1 * 1 * TX – 11

În timpul Războiului Puterii, singurul lucru pe care T\ 1 1 1 1 L * 1 * 1 I – I X 1

Demandred îl făcuse vreodată mai bine decât prietenul său a fost ca general de luptă. I-a dus să recunoască asta, dar nu s-ar mai ascunde de acel adevăr. Lews Therin fusese mai puternic în Puterea Unică. Lews Therin fusese mai bun în a captura inimile oamenilor. Lews Therin o luase pe Ilyena.

Dar Demandred… Demandred fusese mai bun la război. Lews Therin nu reuşise niciodată să echilibreze corect prudenţa şi îndrăzneala. Bărbatul avea să se abţină şi să delibereze, îngrilorându-se de deciziile sale, până când va fierbe înainte într-o acţiune militară nesăbuită.

T\ îi 7 T Til – 11 – Dacă acest Cauthon era Lews Therin, omul devenise mai bun la asta. Generalul inamic ştia când să arunce moneda şi să lase soarta să conducă, dar nu a lăsat prea mult să călătorească pe fiecare rezultat. Ar fi fost un excelent lucrător de cărţi.

Demandred tot l-ar învinge, desigur. Bătălia ar fi doar mai mult… interesant.

Şi-a sprilinit mâna pe sabie, luând în considerare scanarea câmpului de luptă cu câteva clipe înainte. Trollocii săi şi-au continuat atacul la albia râului, iar Lews Therin şi-a format pikerii, vizavi de ei, în formaţiuni pătrate disciplinate, o mişcare defensivă. În spatele lui Demandred, exploziile tremurătoare ale canalizării au marcat războiul mai mare, cel dintre Sharan Ayyadul său şi Aes Sedai.

A deţinut avantajul acolo. Ayyadul lui era mult mai bun la război decât Aes Sedai. Când avea să comită Cauthon acele *damane*? Moghedien raportase unele disensiuni între ei şi Aes Sedai. Ar putea Demandred să lărgească fractura de acolo cumva?

El a dat ordine, iar cei trei Ayyad din apropiere s-au retras. Shendia rămase, aşteptându-i permisiunea de a pleca. A pus-o să cerceteze zona din apropiere şi să urmărească mai mulţi asasini.

„Eşti îngrijorat?” el a întrebat-o. „Ştii acum pentru ce parte luptăm. Din câte ştiu eu, nu te-ai predat Umbrei”.

— M-am dat ţie, Wyld.

„Şi pentru mine te lupţi alături de trolloci? Jumătăţi? Creaturi din coşmar?”

„Ai spus că unii îţi vor numi acţiunile rele, a spus ea. „Dar eu nu le văd ca atare. Calea noastră este clară. Odată ce vei fi învingător, vei reface lumea, iar poporul nostru va păstrat”. Ea îl luă de mână şi ceva s-a trezit în el. A fost repede sufocat de ura lui.

„Aş lepăda totul”, a spus el, uitându-se în ochii ei. „Totul pentru o şansă la Lews Therm”.

X a Aw. /k A d

— Ai promis că vei încerca, spuse ea. „Asta va fi suficient. Şi dacă îl distrugi, vei distruge o lume şi vei păstra alta. Te voi urma. *Te* vom urmări”.

Vocea ei părea să sugereze că, probabil, odată ce Lews Therin va fi mort, Demandred va fi capabil să redevină propriul său om.

Nu era sigur. Regula l-a interesat doar în măsura în care o putea folosi împotriva vechiului său inamic. Sharanii, devotaţi şi credincioşi, au fost doar un instrument. Dar în 1 77 – 7 îi i – i – i T!

el, era ceva care şi-ar fi dorit să nu fie aşa. Era nou. Da, a fost.

Aerul din apropiere s-a *deformat*, aplecându-se. Nu erau vizibile ţesături – aceasta a fost o ruptură a ţesăturii Modelului, Călătorind prin Adevărata Putere. M’Hael sosise.

Demandred s-a întors, iar Shendia şi-a eliberat braţul, dar nu s-a lăsat de lângă el. Lui M’Hael i se oferise acces la esenţa Marelui Domn. Asta nu l-a făcut pe Demandred gelos. M’Hael a fost un alt instrument. Totuşi, l-a făcut să se

întrebe. I s-a refuzat cineva Adevărata Putere, zilele astea?

— O să pierzi bătălia de lângă ruine, Demandred, spuse Hael cu un zâmbet arogant.

— Trollocii tăi de acolo vor fi zdrobiţi. Aveai inamicul cu mult depăşit numeric şi totuşi ei te vor învinge! Am crezut că trebuia să fii cel mai mare general al nostru, dar pierzi în faţa acestui grup? Sunt dezamăgit”.

TX k „/ 1 1 – 1 – 1 – I 1 1 J

Demandred ridică mâna degajat, cu două degete în sus. Hael tresări când două duzini de canale Sharan din apropiere trântiră scuturi între el şi Puterea Unică. L-au învăluit în aer, smucindu-l înapoi. El a ripostat, aura de deformare a aerului a Adevăratei Puteri înconjurându-l, dar Demandred a fost mai rapid. El a ţesut un scut de Putere Adevărata, construindu-l din fire arzătoare ale Spiritului.

Firele tremurau în aer, fiecare ghimpat cu fire răsucite de energie atât de mici, încât capetele dispăreau în nimic. Adevărata putere era atât de volatilă, atât de periculoasă. Un scut creat din el a avut un efect ciudat, bea din puterea altuia care încerca să-l canalizeze.

Scutul lui Demandred a furat puterea lui M’Hael şi l-a folosit pe bărbat ca pe o conductă. Demandred a adunat Adevărata Putere şi a ţesut-o într-o minge de *forţă trosnitoare* deasupra mâinii lui. Numai M’Hael ar fi putut să-l vadă, iar ochii mândri ai bărbatului s-au deschis larg în timp ce Demandred l-a epuizat.

Nu era diferit de un cerc. Atragerea energiei îl făcu pe M

Hael să tremure, să transpire, în timp ce era ţinut în sus de ţesăturile Ayyadului lui Demandred. Acest flux l-ar putea arde pe M’Hael, dacă nu este controlat – i-ar putea jupui

sufletul cu năvala Adevăratei Puteri, ca un râu care curge dincolo de malurile sale. Masa răsucitoare de fire din mâinile lui Demandred pulsa şi trosni, deformând aerul, începând să desfăşoare Modelul.

Minuscule crăpături de pânză de păianjen răspândite pe pământ din el. Se sparge în neant.

S-a dus la M'Hael. Bărbatul a început să aibă o criză, spumă picurându-i de pe buze.

— Mă vei asculta, M'Hael, spuse Demandred încet. „Nu sunt ca ceilalţi Aleşi. Nu-mi pasă deloc *de* jocurile voastre politice. Nu-mi pasă pe care dintre voi îl favorizează Marele Domn, pe care dintre voi Moridin îl mângâie pe cap. Îmi w A n – îi – A A

pasă doar de Lews Therm.

„Aceasta este lupta mea. Eşti a mea. Te-am adus în Umbră şi te pot distruge. Dacă te amesteci cu ceea ce fac eu aici, te voi stinge ca pe o lumânare. Îmi dau seama că te crezi puternic, cu Dreadlords furaţi şi canalizatori neantrenaţi. Eşti un copil, un bebeluş. Ia-ţi oamenii, creează ce haos îţi doreşti, dar stai departe de mine. Şi stai

1 J 1 – 7 1 /x 1 1 – 1 *7 JJ*

departe de premiul meu. Generalul inamic este al meu".

Ochii lui M'Hael, deşi trupul îl trăda cu tremurături, erau plini de ură, nu de frică. Da, acesta a arătat întotdeauna o promisiune.

Demandred şi-a întors mana şi a lansat un flux de foc cu adevărata Putere adunată. Linia încinsă de distrugere lichidă a ars prin armatele de la răul de dedesubt, vaporizând fiecare bărbat sau femeie pe care l-a atins. Formele lor au devenit puncte de lumină, apoi praf, sute

dintre ele dispărând. A lăsat un lung şir de pământ ars, ca o brazdă tăiată de un satâr enorm.

— Eliberează-l, spuse Demandred, lăsând scutul Puterii Adevărate să se dezlege.

M'Hael se împletici înapoi, ţinându-şi picioarele, transpiraţia curgându-i de pe faţă. Gâfâi, cu mâna ridicată la piept.

„Rămâne în viaţă prin această bătălie", i-a spus Demandred, întorcându-se şi începând o ţesătură pentru aşi chema şoimul înapoi. „Dacă faci asta, poate îţi voi arăta cum să faci aşa cum tocmai am făcut. Poate crezi că vrei să mă omori acum, dar să ştii că Marele Domn veghează. Dincolo de asta, luaţi în considerare acest lucru. S-ar putea să ai o sută de animale de companie Asha man. Am peste patru sute din Ayyadul meu. Eu sunt salvatorul acestei lumi".

Când s-a uitat înapoi, M'Hael dispăruse, călătorind cu Adevărata Putere. Era uimitor că putea să cheme puterea, după ceea ce tocmai făcuse Demandred. Spera că nu va trebui să-l omoare pe bărbat. Ar trebui să se dovedească util.

VOI CÂŞTIGĂ EVENT.

TX 1 i7 i /V – /V C J 1 – 1 i

Rand stătea în picioare în faţa vântului care bătea, stătea puternic, deşi ochii îi lăcrimară în timp ce privea în întuneric. De cât timp era în acest loc? O mie de ani? Zece mii?

Pentru moment, el s-a preocupat doar de sfidare. Nu sar apleca înaintea acestui vânt. Nu putea ceda pentru o fracţiune de bătaie a inimii. A VENIT MOMENTUL, în r/v 7 – I

sfârşit.

7 T 1 – i – *jj* TX 1

„Timpul nu este nimic pentru tine”, a spus Rand.

A

fost adevărat şi nu a fost. Rand putea vedea firele învârtindu-se în jurul lui, formând Modelul. Pe măsură ce să format, a văzut câmpurile de luptă sub el. Cei pe care îi iubea să lupte pentru viaţa lor. Acestea nu erau posibilităţi;

7 /K./K i i r 1

rocră r’ O co mronlno rlo ronr acesiaeiaadevăililyceeaceseiiiainuladeiaul.

Cel întunecat s-a înfăşurat în jurul Modelului, incapabil să-l ia şi să-l distrugă, dar capabil să-l atingă. Vricile de întuneric, spini, au atins lumea în puncte pe toată lungimea ei. Cel întunecat zăcea ca o umbră pe Model.

Când Cel întunecat a atins Modelul, timpul a existat pentru el. Şi aşa, deşi timpul nu era nimic pentru Cel întunecat, el – s-au acesta, deoarece Cel întunecat nu avea gen – putea lucra doar în limitele sale. Ca… ca un sculptor care a avut viziuni şi vise minunate, dar era încă legat de realitatea materialelor cu care a lucrat.

Rand se uită la Model, rezistând atacului celor întunecaţi. Nu s-a mişcat şi nu a respirat. Nu era nevoie de respiraţie aici.

Mai jos au murit oameni. Rand le auzi ţipetele. Au căzut atât de mulţi.

VOI CÂŞTIGĂ EVENT, ADVERSARE. Uită-te la ei ţipând. UITAŢI-I MOR.

MORŢII SUNT MEI.

— Minciuni, spuse Rand.

NU. ÎŢI VOI ARĂTA.

Cel întunecat a învârtit din nou posibilitatea, adunând ceea ce ar putea fi şi l-a împins pe Rand într-o altă viziune.

Juilin Sandar nu era comandant. Era un prins de hoţi, nu un nobil. *Cu siguranţa* nu un nobil. A lucrat pe cont propriu.

Cu excepţia, se pare, când a ajuns pe un câmp de luptă, a pus conducerea unei echipe de oameni pentru că a capturat cu succes oameni periculoşi în calitate de prindetor de hoţi. Sharanu au apăsat împotriva oamenilor săi, ţintând spre Aes Sedai. Au luptat pe partea de vest a înălţimilor, iar misiunea echipei sale a fost să-i protejeze pe Aes Sedai de infanteriei Sharan.

Aes Sedai. Cum se încurcase vreodată cu Aes Sedai? El, un Tairen bun.

„Ţine!” a strigat Juilin oamenilor săi. „Ţine!” A strigat-o *9* /k 1 – li – i r r i -! 1 1 – i i – şi în beneficiul său. Echipa lui s-a ţinut de suliţele şi ştiuţele, forţând infanteriei Sharan să se întoarcă în sus pe panta. Nu era sigur de ce era aici sau de ce se luptau în acest sector. El a vrut doar să rămână în viaţă!

Sharanii au strigat şi au miurat într-o limbă necunoscută. Aveau o mulţime de aceşti canale, dar ţinuta cu care se confrunta era alcătuită din trupe obişnuite care foloseau o varietate de arme de mană, mai ales săbii şi scuturi. Cadavrele au împânzit pământul, iar asta a îngreunat ambele părţi, deoarece Juilin şi oamenii lui au urmat ordinele, împingând împotriva trupelor Sharan, în timp ce Aes Sedai şi canahzatorn inamici făceau schimb de ţesături.

Juilin mânuia o suliţă, o armă cu care era puţin familiarizat. O echipă blindată Sharan şi-a forţat drum întresticile lui Myk

şi Cham. Ofiţerii purtau pieptar, învelite în mod ciudat în pânză de o varietate de cufori, în timp ce soldaţii obişnuiţi purtau piele prevăzută cu fâşii de metal. Toţi aveau spatele pictat cu modele ciudate.

Liderul trupei Sharan a mânuit o buzdugană răutăcioasă, zdrobindu-l pe un ştucăr, apoi pe celălalt. Bărbatul a strigat la Juilin, blesteme pe care nu că înţeles.

Juilin se făcu, iar Sharanul şi-a ridicat scutul, aşa că Juilin şi-a înfipt suliţa în armura bărbatului, la distanţa dintre pieptar şi braţ. Lumină, nici nu a tresărit! Şi-a zdrobit scutul în Juilin, forţându-l să se întoarcă.

Lancea alunecă de pe degetele transpirate ale lui Juilin. A

Înaiurat, întinzându-şi mâna spre spărgătorul de sabie, o armă pe care o cunoştea bine. Myk şi ceilalţi au luptat în apropiere, angajând restul acestei echipe Sharan. Cham a încercat să-l ajute pe Juilin, dar Sharanul nebun şi-a adus buzduganul pe capul lui Cham, împărţindu-l în două ca o nucă crăpată.

„Muri, monstru nenorocit!” strigă Juilin, sărind înainte şi lovind rupătorul de sabie în gâtul bărbatului, chiar deasupra defileului. Alţi şareni se îndreptau rapid spre poziţia lui. Juilin a căzut înapoi când bărbatul din faţa lui să prăbuşit şi a murit. La timp, un Sharan din stânga lui a încercat să-şi ia capul cu o mişcare largă a sabiei. Vârful sabiei i-a trecut la ureche, iar Juilin şi-a ridicat instinctiv propria lamă. Arma adversarului său s-a rupt în două, iar el l-a trimis rapid pe bărbat cu o tăietură din revers la gâtul bărbatului.

Juilin se grăbi să-şi ridice suliţa. Mingii de foc au căzut în apropiere, atacuri din partea Aes Sedai în spate şi a lui Sharan pe înălţimi în faţă. Părul i-a acoperit pământul pe

Juilin şi s-a lipit de sângele de pe braţele lui.

„Tine!” le strigă Juilin oamenilor săi. „Arde-te, trebuie să ţinem!”

A atacat un alt Sharan care a venit la el. Unul dintre ştiucari şi-a ridicat arma la timp pentru a-l prinde pe bărbat de umăr, iar Juilin l-a infilat prin pieptul îmbrăcat în piele.

Aerul tremura. Urechile îi sunau slab de la toate exploziile. Juilin se trase înapoi, strigând ordine oamenilor săi.

Nu trebuia să fie aici. Trebuia să fie undeva cald, cu Amathera, gândindu-se la următorul criminal pe care trebuia să-l prindă.

Şi-a dat seama că fiecare bărbat de pe teren credea că trebui să fie altundeva. Singurul lucru de făcut era să continui să lupţi.

Arăţi bine în negru, i-a trimis Androl „lui Pevara în timp ce treceau prin armata inamică pe vârful înălţimilor.

Asta, a răspuns ea, *este ceva ce nu ar trebui să-i spui* niciodată *unui Aes Sedai*. *Vreodată*.

Singurul lui răspuns a fost un sentiment de nervozitate prin legătura. Pevara a înţeles. Ei – purtând ţesături inversate ale Măştii oglinzilor – se plimbau printre Darkfriends, Shadowspawn şi Sharans. Şi funcţiona. Pevara purta o rochie albă şi o mantie neagră peste ea – acelea nu făceau parte dintr-o ţesătură – dar oricine se uita în gluga mantiei ei ar vedea chipul lui AMarm, un membru al Black Ajah. Theodrin purta chipul Riannei.

A 1 1 – l i w. – „l 7 w 7 *r** i 7

Androl şi Emarin purtau ţesături care le dădeau feţele lui Nensen şi Kash, doi dintre prietenii lui Taim. Jonneth arăta foarte diferit de el însuşi, purtând chipul unui nedescris

Darkfriend şi a jucat bine rolul, furişându-se în spate şi purtând echipamentul lor. Nu l-ar fi văzut niciodată pe bărbatul bun de la Two Rivers în acel bărbat cu chip de şoim, cu părul gras şi cu o manieră nervoasă.

Se mişcau într-un ritm alert de-a lungul liniilor din spate ale armatei Umbrei de pe înălţimi. Trollocii au tras mănunchiuri de săgeţi înainte; alţii au lăsat rândurile să se ospăte cu mormane de cadavre. Aici s-au fiert oale. Asta a i d w w /k r-v a r-v şocat-o pe Pevara. Se opreau să mănânce? Acum?

Doar unii dintre ei, a trimis Androl. *Este obişnuit şi pentru armatele umane*, *deşi aceste momente nu ajung în balade*. *Luptele au durat toată ziua*, *iar soldaţii au nevoie de energie în timp ce luptă*. *De obicei*, *rotiţi în trei loturi*. *Primele tale*, *rezervele şi în afara serviciului – trupe care se vor îndepărta greoi de luptă şi vor mânca cât de repede pot înainte de a dormi puţin*. *Apoi înapoi la primele linii*.

Ea văzuse odată războiul altfel. Îşi imaginase fiecare bărbat angajat în fiecare moment al zilei. O bătălie adevărată, însă, nu a fost un sprint; a fost un pas întins, care măcina sufletul.

Era deja după-amiaza târziu, se apropia de seară. Spre est, sub înălţimi, liniile de luptă se întindeau departe în ambele direcţii de-a lungul albiei uscate. Multe mii de oameni şi trolloci au luptat acolo şi înapoi. Un număr mare de trolloci s-au luptat acolo, dar alţii au fost rotiţi înapoi în sus pe înălţimi fie să mănânce, fie să cadă în inconştienţă pentru un timp.

Nu se uită prea atent la oale, deşi Jonneth căzu în genunchi şi se îmbolnăvi lângă potecă. Observase părţile

corpului plutind în tocană groasă. În timp ce şi-a golit stomacul pe pământ, un grup de trolloci care trecea a pufnit şi a urlăit în batjocură.

De ce se împing de pe înălţimi pentru a lua râul? ea a trimis la Androl. *Se pare că este o poziţie mai bună aici*.

Poate că este, a trimis Androl. *Dar Umbra este agresorul*. *Dacă rămân în această poziţie*, *serveşte armata lui Cauthon*. *Demandred trebuie să-l preseze în continuare*. *Asta înseamnă să traversezi râul*.

Deci Androl a înţeles şi tactica. Interesant.

Am ridicat câteva lucruri, a trimis el. *Nu voi conduce o bătălie prea curând*.

Sunt doar curios câte vieţi ai dus, *Androl*.

O afirmaţie ciudată, *venită de la o femeie care este suficient de mare pentru a fi bunica bunicii mele*.

Au continuat de-a lungul părţii de est a înălţimilor. La

1 – jw/k j – L” //v ix 7 I I a i*7 1

metonta în doc co hânron distanţă, n partea vesticăndepărtată, Aes Sedai se luptau spre vârf, dar pentru moment, înălţimile erau ţinute de forţele lui Demandred. Această zonă prin care a mers Pevara era plină de trolloci. Unii s-au închinat într-un mod greoi când Pevara şi ceilalţi treceau, alţii se ghemuiau pe pietre să doarmă, fără perne sau pături. Fiecare îşi ţinea X – 1 A – 1 A v X X 77

arma la îndemână.

— Acest lucru nu pare promiţător, spuse Emarin încet din spatele măstii. „Nu îl văd pe Taim asocnndu-se cu trollocii mai mult decât trebuie”.

— Înainte, spuse Androl. „Uite acolo”.

Trollocii au fost separaţi de un grup de Sharan care puteau

fi văzuţi în faţă, purtând uniforme necunoscute. Purtau o armură înfăşurată în pânză, aşa că nu se vedea nimic din metal decât pe spate, deşi forma pieptarului era încă evidentă. Pevara se uită la ceilalţi.

L

— Am putut vedea pe Taim făcând parte din acel grup”, a spus Emarin.

— Probabil că va mirosi mult mai puţin putred decât aici, printre trolloci, mai întâi.

Pevara ignorase duhoarea – învăţase să facă asta cu ani în urmă, stingând mirosurile puternice în acelaşi mod în care ignora căldura şi frigul. Aşa cum a spus-o Emarin, totuşi, un indiciu a ceea ce miroseau ceilalţi i s-a scurs prin apărarea. Ea şi-a recăpătat rapid controlul. A fost *îngrozitor*.

— Ne vor lăsa şarenii să trecem? întrebă Jonneth.

— Vom vedea, spuse Pevara, pornind spre Sharan; grupul lor a căzut în jurul ei. Gărzile Sharan au menţinut o linie neliniştită împotriva trollocilor, urmărindu-i aşa cum iar face pe duşmani. Această alianţă, sau orice ar fi fost, nu a stat îngrozitor de bine pentru soldaţii Sharan. Nu au încercat să-şi mascheze privirea de dezgust, iar mulţi îşi legaseră cârpe în jurul fetei pentru a masca mirosurile.

Când Pevara trecea de linia lor, un nobil – sau aşa a presupus ea că este, din armura lui de inele de aramă – să mişcat să o înfrunte. O privire bine exersată de Aes Sedai la oprit. *Sunt mult prea important ca să te deranjezi*, spuse acea privire. A funcţionat frumos şi ei au fost.

Tabăra de rezervă Sharan a fost ordonată, pe măsură ce oamenii s-au rotit dinspre vest, unde s-au luptat cu forţele Turnului Alb. Canalizarea aprigă din acea direcţie îi tot

atrasea atenţia Pevara, ca o lumină strălucitoare.

Tu ce crezi?" Androl i-a trimis-o.

Va trebui să vorbim cu cineva. *Câmpul de luptă este prea mare pentru ca noi să-l găsim pe Taim singuri*.

Şi-a trimis înapoi acordul. Nu pentru prima dată, Pevara a găsit legătura lor distrăgătoare. Nu numai că a trebuit să facă fată propriei ei nervozităţi, ci şi a lui Androl. Asta i s-a strecurat din fundul minţii şi a trebuit să-l constrângă cu forţă, folosind exerciţii de respiraţie pe care le învăţase când intrase prima dată în Turn.

S-a oprit în centrul taberei, privind în jur, încercând să decidă pe cine să se apropie. Ea putea distinge servitorii de nobili. Abordarea primei ar fi mai puţin periculoasă, dar şi mai puţin probabil să dea rezultate. Poate

11 – 17 I 11

„Tu!"

Începu Pevara, învârtindu-se.

„Nu ar trebui să fii aici". Bătrânul Sharan era complet chel, cu o barbă scurtă cenuşie. Peste umerii lui i-au privit mânerele gemene de săbii în formă de capete de şerpi; purta lamele încrucişate la spate şi purta un toiag care avea găuri ciudate pe lungime. Un fel de flaut?

— Vino, spuse bărbatul, cu accentul atât de gros, încât Pevara abia reuşi să-şi dea seama. „Wyld va trebui să te vadă".

Cine este Wyld? Pevara l-a trimis pe Androl.

El clătină din cap, simţindu-se la fel de derutat ca şi ea.

Acest lucru s-ar putea' dovedi foarte rău.

Bătrânul se opri înaintea lor cu o expresie supărată. Ce ar face dacă ar refuza? Pevara a fost tentată să creeze o

poartă pentru ei să fugă.

X Ti X Ar 11 1 – L AT *1*

Îl urmăm, gândi Androl, mergând înainte. *Nu îl vom găsi niciodată pe Taim în asta decât dacă vorbim cu cineva*.

Pevara se încruntă în timp ce mergea după bărbat, celălalt Asha man alăturându-i-se. A ajuns în grabă. *Credeam că am decis ca eu sunt la conducere*, se gândi ea către el.

Nu, a răspuns el, *am crezut că am decis că te vei* comporta *ca şi cum ai fi la conducere*.

Ea a trimis înapoi un amestec calculat de neplăcere rece şi o implicaţie că conversaţia nu s-a încheiat încă.

ndrol a trimis înapoi amuzament. *Ai… doar să mă uite mental*? *Este impresionant*.

Ne asumăm un risc, a trimis ea înapoi. *Omul ăsta ne poate conduce în orice*.

Da, a răspuns el.

Ceva mocnea înăuntrul lui, ceva la care doar aluzie până acum. *Îl doreşti atât de mult pe Taim*?

…*Da*. *Fac*

Pa a dat din r an

Ea adatdincap.

Înţelegi? el a trimis.

Mi-am pierdut prieteni şi pentru el, *Androl*, a răspuns ea. *Am văzut cum era luat chiar în faţa mea*. *Trebuie să fim atenţi*, *totuşi*. *Nu ne putem asuma prea multe riscuri*. *Nu încă*.

E sfârşitul lumii, *Pevara*, a trimis Androl înapoi. *Dacă nu ne putem asuma riscuri acum*, *când ne vom face*?

A urmat fără alte argumente, întrebându-se de concentrarea hotărâtă pe care o simţea în Androl. Taim

trezise ceva în interiorul lui luându-şi prietenii şi îndreptându-i către Umbră.

În timp ce îl urmăreau pe bătrânul Sharan, Pevara şi-a dat seama că nu înţelegea ce simţea Androl, nu pe deplin. Prietenii ei Aes Sedai fuseseră luaţi, dar nu era la fel ca Androl să-l piardă pe Evin. Evin avusese încredere în Androl, se uita la Androl pentru protecţie. Aes Sedai cu Pevara fuseseră cunoscuţi, prieteni, dar era altfel.

Bătrânul Sharan i-a condus la un grup mai mare de oameni, dintre care mulţi purtau haine frumoase. Cei mai mani nobili şi femei dintre şareni nu păreau să lupte, pentru că niciunul dintre ei nu purta o armă. I-au făcut loc bărbatului mai în vârstă, deşi câţiva s-au uitat la săbiile lui şi au batjocorit.

Jonneth şi Emarm s-au mutat în jurul lui Pevara şi Theodrin, câte unul pe fiecare parte, ca nişte bodyguarzi. Iau privit pe Sharan, cu mâinile pe arme, iar ea a bănuit că amândoi deţin Puterea Unică. Ei bine, probabil că asta ar fi de aşteptat de la Dreadlords care mergeau printre aliaţi în care nu aveau deplină încredere. Nu aveau nevoie să o i – ta C11 r* i e protejeze pe Pevara în aşa fel, dar a fost un gest frumos. Întotdeauna *crezuse* că ar fi util să aibă un Gard. Ea mersese la Turnul Negru cu intenţia de a lua mai mulţi Asha man ca Gardieni. Poate…

Androl s-a simţit imediat gelos. *Ce eşti tu*? *Vreo verde cu un stol de bărbaţi care stăpânesc peste ea*?

Ea a trimis înapoi amuzament. *De ce nu*?

Sunt prea tineri pentru tine, a trimis el înapoi. *Jonneth este*, *oricum*. *Şi Theodrin s-ar lupta cu tine pentru el*.

Mă gândesc să le unesc, a trimis ea înapoi, *nu să le*

aşternu, *Androl Sincer*. *În plus*, *Emarin prefera bărbaţii*.

Androl făcu o – pauză. *El face*?

Bineînţeles că face. *Nu ai fost atent*?

Androl părea nedumerit. Uneori, bărbaţii ar putea fi surprinzător de denşi, chiar observatori precum Androl.

Pevara a îmbrăţişat Puterea Unică când au ajuns în centrul grupului. Ar avea timp să facă o poartă dacă ceva nu mergea bine? Ea nu cunoştea zona, dar atâta timp cât a călătorit undeva în apropiere, asta n-ar conta. Se simţea de parcă mergea până la un lat şi îl inspecta, hotărând cât de bine i se potrivea gâtului.

Un bărbat înalt, în armură făcută din discuri argintii, cu găuri în mijloc, stătea în centrul grupului, dând comenzi. În timp ce priveau, o ceaşcă se mişcă spre el prin aer. Androl se înţepeni. *Canalizează*, *Pevara*.

I* – l L →A r-j-i 1 – Z” 1 TA 1 1

Solicitat, atunci? Trebuie *să* fie. Pevara l-a lăsat pe *sayar să* o inunde cu strălucirea ei caldă, lăsându-l să spele emoţiile. Bătrânul care îi conducea făcu un pas înainte şi şopti ceva lui Demandred. În ciuda simţurilor sporite ale *sayarului*; Pevara nu auzea ce se spunea.

Demandred se întoarse spre grupul lor. „Ce este asta? Mit t 1* – jjj/k. 11 1 *”! 1*a

Hael şi-a uitat atât de repede ordinele?

Androl căzu în genunchi, la fel ca şi ceilalţi. Deşi a supărat-o, Pevara a căzut şi ea.

„Marele”, a spus Andr Ol, „noi am fost doar…”

„Fără scuze!” strigă Demandred. „Fără jocuri! M’Hael urmează să-şi ia toţi Dreadlords şi să distrugă forţele Turnului Alb. Dacă vă văd pe *vreunul* dintre voi departe de

acea luptă, vă voi face să vă doriţi să vă fi dat trollocilor!”

Androl dădu din cap nerăbdător, apoi începu să se îndepărteze. Un bici de Air Pevara nu putea vedea – deşi îi simţea durerea prin legătură – îl trosni în faţă. Ceilalţi l-au urmat, plecând cu capul în jos.

A fost o prostie şi periculos, se gândi Pevara la Androl.

Şi eficient, răspunse el, cu ochii în faţă, mâna pe obraz, sângele curgându-se între degete. *Ştim cu siguranţa ca Taim este pe câmpul de luptă şi ştim unde să-l găsim*. *Să trecem*.

Galad a trecut printr-un coşmar. Ştia că Ultima Bătălie ar putea fi sfârşitul lumii, dar acum acum *simţea* asta.

Canalizatorii de ambele părţi s-au biciuit unul pe celălalt, scuturând Polov Heights. Fulgerele loviseră atât de des, încât Galad abia mai auzea, iar ochii îi lăcrimară de durerea de a vedea exploziile lovind în apropiere.

— A aruncat pe versantul dealului, înfigându-şi umărul în pământ şi adăpostindu-se pentru a se adăposti, în timp ce o serie de explozii rupseră pământul din faţa lui. Echipa lui – doisprezece bărbaţi în mantii albe zdrenţuite – s-au adăpostit cu el.

Forţele Turnului Alb au fost încordate în urma atacurilor, dar la fel şi forţele Sharan. Puterea atâtor canale a fost incredibilă.

Cea mai mare parte a infanteriei Turnului Alb şi un număr mare de trupe Sharan au luptat aici pe înălţimile vestice. Galad a rămas în perimetrul acelei bătălii, căutând – *… 1 – 1 T 1

singuri sau în grupuri mici, canahzatorn Sharan. În multe locuri aici, liniile de luptă de ambele părţi se fracturaseră.

Nesurprinzător; era aproape imposibil să se menţină linii solide de luptă, toată puterea fiind aruncată înainte şi înapoi.

Cei de soldaţi se înghesuiau, căutând adăpost în găurile aruncate în stâncă. Alţii au protejat grupuri de canalizatori. În apropiere, femei şi bărbaţi se plimbau în grupuri mici, distrugând soldaţii cu foc şi fulgere.

Acestea au vânat Galad.

Şi-a ridicat sabia, arătând spre un trio de femei Sharan care se ţineau în vârful înălţimilor. El şi oamenii lui erau la mai mult de jumătatea pantei.

Trei. Trei ar fi dificil. Şi-au îndreptat atenţia către o mică bandă de bărbaţi purtând Flacăra lui Tar Valon. Fulgerul i-a lovit pe nefericiţii soldaţi.

Galad ridică patru degete. Planul patru. A sărit din golul lui şi s-a repezit spre cele trei femei. Oamenii lui au aşteptat o numără până la cinci, apoi au urmat în urmă.

Femeile l-au văzut. Dacă ar fi rămas întoarse, Galad ar fi câştigat avantajul. Unul a ridicat o mână şi l-a chemat pe Foc, aruncând ţesătura spre el. Flacăra l-a lovit şi, deşi îi simţea căldura, ţesătura s-a desfăcut şi s-a risipit – lăsându-l scârpat, dar în mare parte nevătămat.

Ochii lui Sharan s-au deschis de soc. Acea privire… acea privire îi devenea acum familiară lui Galad. Era aspectul unui soldat a cărui sabie se sparse în luptă, privirea unuia care văzuse ceva ce nu ar trebui să fie. Ce ai făcut când Puterea Unică a eşuat, lucrul pe care te-ai bazat pentru a te ridica deasupra oamenilor de rând?

Ai murit. Sabia lui Galad i-a luat femeii de cap, în timp ce unul dintre însoţitorii ei încerca să-l prindă cu Air. A simţit că

metalul se răceşte la piept şi a simţit zgomotul Aerului mişcându-se în jurul lui.

O

alegere proasta, se gândi Galad, lovind sabia în pieptul celei de-a doua femei. Al treilea s-a dovedit mai inteligent, iar ea l-a trântit cu o piatră mare. Abia şi-a ridicat scutul, înainte ca stânca să se izbească de braţul lui, aruncându-l înapoi. Femeia a mai ridicat o piatră chiar când echipa lui Galad a lovit-o. Ea a căzut în săbiile lor.

de alad şi-a tăiat răsuflarea, cu capul pe spate, durerea radiind de la impactul stâncii. A gemut, ridicându-se. În apropiere, oamenii lui au spart corpul celei de-a treia femei Sharan. Nu trebuia să fie atât de minuţioşi, dar unii Copii aveau idei ciudate despre ce putea face Aes Sedai. Îl surprinsese pe Laird tăind capetele uneia dintre femeile Sharan pentru a-l îngropa separat de cadavru. Dacă nu faci asta, susţinea Laird, se vor întoarce la viaţă la următoarea lună plină.

În timp ce bărbaţii au măcelărit celelalte două cadavre, Golever a venit şi i-a oferit lui Galad o mână de ajutor. „Arde-mă lumina”, spuse Golever, cu un râniet larg despărţindu-i faţa bărbosă, „dacă aceasta nu este cea mai bună lucrare pe care am făcut-o vreodată, lordul meu căpitan comandant, nu ştiu ce este!”

Galad se ridică. „Este ceea ce trebuie făcut, Copil Golever”.

„Mi-aş dori să se facă mai des! *Aceasta* este ceea ce copiii au aşteptat de secole. Tu eşti primul care îl livrează. Lumina te luminează, Galad Damodred. Lumina te luminează!”

„Fie ca Lumina să lumineze o zi în care oamenii nu trebuie

să ucidă deloc”, a spus Galad obosit. „Nu se cuvine să ne bucurăm de moarte”.

— Desigur, lordul meu căpitan comandant. Golever a continuat să rânjească.

Galad „privi peste pandemomul sângeros al versantului vestic al înălţimilor. Trimiterea Luminii Cauthon ar putea da un sens acestei bătălii, pentru că Galad cu siguranţă nu putea.

„Lord Căpitan Comandant!” strigă o voce înspăimântată.

X Z” X 1 1 A 1 – I – I All 1

Galad se întoarse, cu mâna pe sabie. Era Alhanra, unul dintre cercetaşii săi.

7 – 1 All O *îi* 1 Z” X 1 1 A – „Ce este, copilă Alhanra?” întrebă Galad în timp ce bărbatul grăsitor alergă. Fără cai. Erau în pantă, iar animalele nu ar fi reacţionat bine la fulger. Mai bine să ai încredere în propriile picioare.

1 ** * I „v 1 All

— Trebuie să vezi asta, Domnul meu, spuse Alhanra gâfâind. „Este… Este *fratele* tău”.

JJ – *V* – 1 – 1 A T A 1 – 1AT – 7 – 7 a

„Gawyn?” Imposibil. *Nu*, se gândi el. *Nu imposibil*. *Ar fi cu Egwene*, *luptând pe frontul lor*. Galad a alergat după Alhanra, Golever şi ceilalţi căzuţi în jurul lui.

Îţi i i – 7 7 r – a. I

Trupul lui Gawyn zăcea cu faţa cenuşie într-un gol dintre două stânci de pe vârful înălţimilor. În apropiere, un cal ronţăia iarbă, cu o dâră de sânge curgând pe lateral. După cum arată, nu sângele calului. Galad a îngenuncheat lângă cadavrul tânărului. Gawyn nu murise uşor. Dar ce e cu Egwene?

— Pace, frate, spuse Galad, aşezând o mână pe corp. „Fie ca Lumina…”

„Galad…” şopti Gawyn, cu ochii deschişi.

„Gawyn?” întrebă Galad şocat. Gawyn avea o rană urâtă la intestin. Purta nişte inele ciudate. Era sânge peste tot. Mâna lui, pieptul… întregul său corp

Cum ar putea bărbatul să fie încă în viaţă?

T X T *A T* 7 A – i v i i – i 1 – w.

Legătura Warder, îşi dădu seama. „Trebuie să te ducem la un Vindecător! Unul dintre Aes Sedai”. A întins mâna în gol, ridicându-l pe Gawyn.

„Galad… Am eşuat”. Gawyn se uită la cer, cu ochii în gol.

„Ai făcut bine”.

„Nu. Am eşuat. Ar trebui să am… Ar fi trebuit să rămân cu ea. L-am ucis pe Hammar. Ştiai asta? L-am omorât. Uşoară. Ar fi trebuit să aleg o parte.

Galad şi-a legănat fratele şi a început să alerge de-a lungul pantei spre Aes Sedai. A încercat să-l adăpostească pe Gawyn în mijlocul atacurilor canalizatorilor. După doar câteva clipe, o explozie de pământ s-a rupt printre Copii, aruncându-i deoparte, prăbuşindu-i pe Galad la pământ. L-a aruncat pe Gawyn în timp ce se prăbuşi pe pământ lângă el.

Gawyn tremura, cu ochii uitându-se departe.

Galad se târî şi încercă să-l ridice din nou, dar Gawyn îl apucă de braţ, întâlnmdu-i privirea. „Am iubit-o, Galad. Spune-i”.

„Dacă eşti cu adevărat legat, atunci ea ştie”.

O

7 – ZX 1 17 1”!” I

va răni, spuse Gawyn pe buzele palide. „Şi la sfârşit, am eşuat. Să-l omoare”.

„L?”

— Solicitat, şopti Gawyn. „Am încercat să-l ucid, dar nu am fost suficient de bun. Niciodată nu am… fost destul de bine… suficient”.

Galad s-a trezit într-un loc foarte rece. Văzuse bărbaţi murind, îşi pierduse prieteni. Asta a durut mai mult. Uşoară, dar a făcut-o. Îşi iubea fratele, îl iubea profund – iar Gawyn, spre deosebire de Elayne, îi întorsese sentimentul.

— Te voi aduce în siguranţă, Gawyn, spuse Galad, ridicându-l, şocat să-i găsească lacrimi în ochi. „Nu voi rămâne fără frate”.

Gawyn tuşi. „Nu vei fi. Mai ai un frate, Galad. Unul pe care nu-l cunoşti. Un fiu al lui… Tigraine… care a intrat în Deşeuri… Fiul unei Fecioare. Născut pe Dragonmount.

Oh, *Lumină*.

— Nu-l ura, Galad, şopti Gawyn. „Întotdeauna l-am urât, dar m-am oprit. Eu… oprit…”

Ochii lui Gawyn încetară să se mişte.

X 11*J*”-/11 – 1 /K – Galad simţi pulsul, apoi se aşeză pe spate, privind în jos la fratele său mort. Pansamentul pe care şi-l făcuse Gawyn lângă el se scurgea sânge pe pământul uscat de dedesubt, care l-a absorbit cu foame.

Golever s-a apropiat de el, ajutând-o pe Alhanra, a cărei 2? – I – 1 – X 1 „J „e 1 1 2? 1 1

fată înnegrită şi hainele arse miroseau a fum de la fulgerul.

— Luaţi răniţii în siguranţă, Golever, spuse Galad ridicându-se. Întinse mâna şi simţi medalionul la gât. „Ia

toţi bărbaţii şi pleacă”.

— Şi tu, lordul căpitan comandant? întrebă Golever.

— Voi face ce trebuie făcut, spuse Galad, rece înăuntru. Rece ca oţelul de iarnă. „Voi aduce Lumină în Umbră. Voi aduce dreptate celor Părăsiţi”.

Firul vieţii lui Gawyn a dispărut.

Egwene se opri pe câmpul de luptă. Ceva s-a tăiat în A

fost ca şi cum un cuţit ar fi sfâşiat brusc în ea şi al J 1 7 /T 1 – 7 – 1 7 1 1 1 7

scos bucata de Gawyn din interior, lăsând doar gol.

— 1 – 1 * K T KT k „/ – Ti

Ea ţipă, căzând în genunchi. Nu. Nu, nu se *putea*. Îl simţea, chiar înainte! Ea alergase pentru el. Ea ar putea… Ea ar putea…

El a plecat.

Egwene urlă, deschizându-se către Puterea Unică şi atrăgând cât de mult putea să ţină. Ea l-a stins ca un zid de flăcări către Sharanu care se aflau peste tot acum. Odată ţinuseră Heights, Aes Sedai dedesubt, dar acum era o nebunie.

Ea i-a atacat cu Puterea, strângând *să angrealul lui Vora*. Ea le-ar distruge! Uşoară! Doare. A *durut atât de tare*.

„Mamă!” strigă Silviana, apucând-o de braţ. „Eşti scăpat de sub control, mamă! Ne vei ucide propriul popor. Vă rog!”

Egwene respiră icnind. În apropiere, un grup de mantii albe a trecut pe lângă ei, purtând răniţi pe versantul 1 1 1 1 *U L*, 1

dealului.

Atât *de aproape*! Oh, Lumină. El a plecat!

„Mamă?” a spus Silviana. Egwene abia auzi. Ea şi-a atins

faţa şi a găsit lacrimi acolo.

M

ai înainte fusese îndrăzneaţă. Ea susţinuse că poate continua să lupte prin pierdere. Ce naiv a fost. Ea a lăsat focul *Sadarului să* moară în ea. După ce a dispărut, viaţa a ieşit din ea. Ea s-a prăbuşit într-o parte şi a simţit că mâini o duceau departe. Printr-o poartă, în afara câmpului de luptă.

Tam şi-a folosit ultima săgeată pentru a salva o Manta Albă. Nu era ceva ce şi-ar fi imaginat vreodată făcând, dar acolo era. Lupul Trolloc s-a împiedicat înapoi cu săgeata prin ochi, refuzând să coboare până când tânărul Mantă Albă s-a smuls din noroi şi a lovit genunchii.

Oamenii lui erau acum poziţionaţi pe podiumurile palisadei, trăgând salve de săgeţi către trollocn care trecuseră peste albia râului aici. Numărul lor s-a epuizat, dar erau încă atât de mulţi.

Până în acest moment, bătălia a decurs bine. Forţele combinate ale lui Tam s-au răspândit puternic de-a lungul râului de pe malul Shienaran. În aval de Legiunea Dragonului, steaguri cu arbalete şi cavalerie grea, au oprit *A*. I-J-I 1 11 * A 1 * * în".

Înaintarea Trollocului. Aceleaşi evenimente se desfăşurau aici, mai în sus, cu arcaşi, soldaţi de infanterie şi cavaleria oprind incursiunea Trolloc la albia râului. Până când proviziile au început să scadă, iar Tam a fost forţat să-şi retragă oamenii în siguranţa relativă a palisadei.

Tam se uită în lateral. Abell îşi ridică arcul, ridicând din umeri. Şi el nu mai avea săgeţi. Toţi în sus şi în jos pe pasarela, bărbaţii Two Rivers şi-au ridicat arcurile. Fără săgeţi.

— Nu vor mai veni, spuse Abell încet. „Băiatul a spus că acel lot a fost ultimul”.

Armata Whitecloak a luptat cu disperare, amestecată cu membri ai Gărzii Lupilor lui Perrin, dar au fost împinşi înapoi din albia râului în mulţime. Au luptat din trei părţi, iar o altă forţă de trolloci tocmai se învârtise pentru a-i bloca complet. Steagul lui Ghealdan zbura mai aproape de ruine. Arganda a deţinut această funcţie împreună cu Nurelle şi cu rămăşiţele Gărzii înaripate.

Dacă aceasta ar fi fost orice altă bătălie, Tam ar fi pus oamenii săi să-şi salveze săgeţile pentru a acoperi o retragere. Nu avea să existe nicio retragere în această zi – L” i *11 – i r? i L” 7 ri v… /k – p iar ordinul de a pierde fusese cel corect; flăcăii îşi făcuseră timp la fiecare lovitură. Probabil că au ucis mii de trolloci în timpul orelor de luptă.

Dar ce era un arcaş fără arcul lui? *Încă un om de la Two Rivers*, *se* gândi Tam. *Şi încă nu sunt dispus să las aceasta bătălie să se piardă*.

„De pe podiumuri şi formaţi-vă cu arme”, le strigă Tam băieţilor. „Lasă arcurile aici. Le vom aduce când mai multe săgeţi vor veni în calea noastră”.

Mai multe săgeţi nu ar veni, dar bărbaţii de la Two Rivers ar fi mai fericiţi prefăcându-se că s-ar putea întoarce la arcurile lor. Ei s-au format în rânduri, aşa cum îi învăţase Tam, înarmaţi cu suliţe, topoare, săbii şi chiar unele coase. L-T-l J 1 * * 7 7-]/V-]/\-/\7 v.

Totul şi orice aveau la îndemână, împreună cu scuturi pentru cei cu topoare sau săbii şi armuri bune de piele pentru toţi. Fără ştiuci, din păcate. După ce infanteria grea fusese echipată, nu mai rămăsese niciuna dintre ele.

„Stai bine”, le-a spus Tam. „Formaţi în două pene. Vom împinge în Trollocs din jurul Whitecloaks”. Cel mai bun lucru de făcut – cel puţin, cel mai bun lucru pe care l-a putut găsi Tam – a fost să-i lovească pe acei trolloci care tocmai veniseră în jurul spatelui Whitecloaks, să-i fragmenteze şi să-i ajute pe Whitecloaks să se elibereze.

Bărbaţii dădură din cap, deşi probabil înţelegeau foarte puţin tactica. Nu conta. Atâta timp cât au păstrat grade disciplinate, aşa cum îi învăţase Tam.

A /V I /v – I 1 7 /v 1 – 1 – I-J-I – i L 1

Au început înainte, alergând, iar lui Tam i-a amintit de un alt camp de luptă. Zăpada, tăindu-i faţa, suflată de vânturi groaznice. Într-un fel, acel camp de luptă a început totul. Acum s-a terminat aici.

Tam s-a aşezat în punctul primei pane, apoi l-a pus pe Deoan – un bărbat din Deven Râde care servise în armata Andorană – în punctul celuilalt. Tam şi-a călăuzit oamenii înainte, fără a-i lăsa pe ei sau pe el însuşi să stea prea mult asupra a ceea ce urma să se întâmple.

În timp ce se apropiau de uriaşii Trolloci, cu săbiile, armele şi topoarele lor de luptă, Tam căuta flacăra şi vidul. Nervozitatea a dispărut. Toată emoţia s-a evaporat. A dezvelit sabia pe care i-o dăduse Rand, cea cu dragonii pictaţi pe teacă. Era o armă la fel de fină pe cât văzuse Tam vreodată. Acele cute din metal şoptiră de origine străveche. Părea o armă prea bună pentru Tam. Se simţise aşa pentru fiecare sabie pe care o folosise vreodată.

„Amintiţi-vă, păstraţi formaţia!” a strigat Tam înapoi la oamenii lui. „Nu-i lăsa să ne despartă. Dacă cineva cade, un bărbat se ridică şi îi ia locul, în timp ce altul îl trage pe omul

căzut în centrul panei”.

I

I J 1 – X/V – 1*J J 11 – A

— Au dat din cap înapoi, apoi i-au lovit pe trolloci în spate, unde îi înconjuraseră pe Copiii Luminii la rău.

Formaţiile lui lovesc, lovind înainte. Uriaşn trolloci s-au /K w i 7 7 7

Întors să lupte.

Fortuona îi făcu mana pe *sojhin* care încerca să-i înlocuiască hainele regale. Mirosea a fum de la foc, iar braţele îi fuseseră arse şi zgâriate în mai multe locuri. Ea nu ar accepta *damane* Healing. Fortuona credea că Vindecarea este o dezvoltare utilă – iar unii dintre oamenii ei îşi schimbau atitudinea faţă de aceasta – dar nu era sigură că împărăteasa ar trebui să se supună acesteia. În plus, rănile ei nu erau grave.

Gărzile Deathwatch care îngenuncheau în faţa ei ar avea nevoie de o formă de pedeapsă. Aceasta era a doua oară când permiteau unui asasin să ajungă la ea şi, deşi ea nu îi învinovăţea pentru eşec, să le refuze pedeapsa ar însemna să le refuze onoarea. I-a sucit inima, dar ştia ce avea de făcut.

Ea însăşi a dat ordinul. Selucia, ca şi Vocea ei, ar fi trebuit să o facă – dar rănile Seluciei erau îngrijite. Iar Karede a meritat această mică onoare de a primi ordinul său de execuţie chiar de la Fortuona.

— Vei merge să lupţi direct cu inamicul *marath damane*, îi ordonă ea lui Karede. „Fiecare dintre voi care aţi fost de serviciu. Luptă cu vitejie pentru Imperiu acolo şi încearcă să-l ucizi pe *marath damane inamicului*”.

O vedea pe Karede relaxându-se. Era o modalitate de a continua servirea; probabil că ar fi căzut pe propria sa sabie, dacă i s-ar fi putut alege. Aceasta a fost o milă.

S

— A întors de la bărbatul care a avut grijă de ea în timpul tinereţii ei, bărbatul care a sfidat ceea ce se aştepta de la el. Totul pentru ea. Ea îşi va găsi propria penitenţă pentru ceea ce trebuia să facă mai târziu. În acest moment, ea îi va acorda onoarea pe care o putea.

— Darbinda, spuse ea, întorcându-se către femeia care insista să-şi spună „Min” în ciuda onoarei unui nou nume pe care i-o dăduse Fortuona. Însemna „Fata pozelor” în limba veche. „Mi-ai salvat viaţa şi, probabil, a Prinţului Corbilor. Te numesc din Sânge, Doomseer. Fie ca numele tău să fie venerat pentru generaţiile viitoare”.

Darbinda şi-a încrucişat braţele. Cât de asemănătoare era cu Knotai. Încăpăţânat de umili, aceşti continentali. Erau de fapt mândri – *mândri* – de moştenirea lor de jos. Derutant.

Knotai însuşi stătea pe un ciot din apropiere, primind rapoartede luptă şi primind ordine. Bătălia Aes Sedai pentru înălţimile vestice cobora în haos. El îi întâlni privirea prin micul depărtare dintre ei, apoi dădu din cap o dată.

Dacă exista un spion – iar Fortuona ar fi surprinsă dacă şi fost unul – atunci era momentul să-i inducă în eroare. Toţi cei care supravieţuiseră atacului erau adunaţi în jur. Fortuona insistase să-i aibă aproape, aparent cu scopul de a-i răsplăti pe cei care o slujiseră bine şi de a pedepsi pe cei care nu. Fiecare gardian, servitor şi nobil putea auzi în timp ce vorbea.

„Knotai”, a spus ea, „mai trebuie să discutăm ce ar trebui

să fac cu tine. Garda Morţii se ocupa de siguranţa mea, dar *tu te* ocupa de apărarea acestei tabere. Dacă ai bănuit ca postul nostru de comanda nu este în siguranţa, de ce nu ai vorbit mai devreme?”

„Sugerezi ca asta e vina *mea*?” Knotai s-a ridicat şi a oprit rapoartele cercetaşilor cu un gest.

— Ţi-am dat comanda aici, spuse Fortuona. „Atunci, responsabilitatea supremă pentru eşec este a ta, nu-i aşa?”

În apropiere, generalul Galgan se încrunta. El nu a văzut-o aşa. Alţii priveau spre Knotai cu ochi acuzatori. Sicofanţi nobili; l-ar învinovăţi pentru că nu era născut din Seanchan. Impresionant, ca Knotai îl convertise atât de repede pe Galgan. Sau îşi telegrafia Galgan emoţiile cu intenţie? El era spionul? Ar fi putut să-l manipuleze pe Suroth, sau pur şi simplu ar fi fost o planta redundanta dacă Suroth a eşuat.

„Nu îmi asum responsabilitatea pentru asta, Tuon”, a spus Knotai. „Tu eşti cel care a insistat să privească din tabăra când ai fi putut fi undeva în siguranţa”.

„Poate că ar fi trebuit să fac exact asta”, a răspuns ea cu răceala. „Toată aceasta bătălie a fost un dezastru. Pierzi teren în fiecare clipă. Vorbeşti uşor şi glumiţi, refuzând protocolul adecvat; Nu cred că abordezi asta cu solemnitatea potrivită postului tău”.

ţt – A *A*-I – I I – T – I 1 1

Knotai a râs. A fost un râs puternic, autentic. Era bun la asta. Fortuona a crezut că era singura care a văzut liniile gemene de fum ridicându-se exact în spatele lui din înălţimi. Un semn potrivit pentru Knotai: un pariu mare ar aduce recompense mari. Sau un cost mare.

— L-am avut cu tine, spuse Knotai, făcându-i o mână. „Tu

şi nenorocitele tale reguli Seanchan pur şi simplu stai în cale”.

— Atunci am avut-o şi cu tine, spuse ea, ridicând capul. „Nu ar fi trebuit să ne alăturam niciodată acestei batalii. Ne-am pregăti mai bine să ne apăram propriile meleaguri la sud-vest. Nu va voi lasa să aruncaţi vieţile soldaţilor mei”.

— Du-te, atunci, mârâi Knotai. „Ce-mi pasă?”

Ea se întoarse, plecând. „Vino”, le-a spus ea celorlalţi. „Adună-ne *damane*. Toţi, cu excepţia celor de la Deathwatch Guards, vor călători în tabara armatei noastre de la Erinin, apoi ne vom întoarce cu toţii la Ebou Dar. Vom lupta cu adevărata Ultima Bătălie acolo, odată ce aceşti proşti ne-au însângerat pe Shadowspawn”.

Oamenii ei i-au urmat. Oare trucul fusese convingător? Spionul o văzuse dana la moarte oameni care o iubeau; ar arăta asta că a fost nesăbuită? îndeajuns de nesăbuit şi de însemnat pentru a-şi trage trupele departe de Knotai? Era destul de plauzibil. Într-un fel, a vrut să facă ceea ce a spus ea şi să lupte în sud.

A face asta, desigur, ar însemna să ignori cerul care se sparge, pământul tremurător şi lupta Dragonului Renăscut. Acestea nu erau prevestiri pe care ea ar fi putut să-i lase să treacă.

Spionul nu ştia asta. Nu putea să o cunoască. Spionul ar vedea o femeie tânără, suficient de proastă încât să vrea să lupte singură. Aşa spera ea.

Cel întunecat a împins o pânză de posibilităţi în jurul lui Rand.

Rand ştia că această luptă dintre ei – lupta pentru ceea ce *ar putea* fi – era vitală pentru Ultima Bătălie. Rand nu putea

ţese viitorul. El nu era Roata, nici ceva asemănător. Pentru tot ce i se întâmplase, era încă un simplu bărbat.

Cu toate acestea, în el era speranţa omenirii. Omenirea a avut un destin, o alegere pentru viitorul ei. Drumul pe care l-ar urma… această bătălie avea să decidă, voinţa lui ciocnindu-se cu cea a întunericului. Până acum, ceea ce *ar putea* fi ar putea deveni ceea ce *ar* fi. A sparge acum ar fi să-l laşi pe Cel întunecat să aleagă acel viitor.

Iată, a spus Cel întunecat când liniile de lumină s-au unit şi Rand a intrat în altă lume. O lume care nu se întâmplase încă, dar o lume care foarte bine ar putea să apară în curând.

Rand se încruntă, privind spre cer. Nu era roşu în această viziune, peisajul nu stricat. Stătea în Caemlyn, aşa cum ştia el. Oh, au fost diferenţe. Vagoanele cu aburi zdrăngăneau pe străzi, amestecându-se cu traficul de trăsuri trase de cai şi cu mulţimile care mergeau.

Oraşul se extinsese dincolo de noul zid – putea vedea că de la înălţimea dealului central pe care stătea. Putea chiar să distingă locul în care Talmanes făcuse o gaură în perete. Nu fusese reparat. În schimb, oraşul se revărsase prin el. Clădirile acopereau ceea ce fusese cândva câmpuri de afară.

Rand se încruntă, întorcându-se şi mergând pe stradă. Ce joc juca Dark One? Cu siguranţă acest oraş normal, chiar prosper, nu ar fi parte din planurile lui pentru lume. Oamenii erau curaţi şi nu păreau asupriţi. Nu văzu niciun semn al depravării care marcase lumea anterioară pe care Cel întunecat o crease pentru el.

Curios, a mers la un stand unde o femeie vindea fructe.

Femeia zveltă îi aruncă un zâmbet îmbietor, făcându-i semn spre marfa ei. „Bine ai venit, domnule bun. Sunt Renel, iar magazinul meu este a doua casă pentru toţi cei care caută cele mai bune fructe din întreaga lume. Am piersici proaspete de la Te-ar!”

„Piersici!” spuse Rand, îngrozit. Toată lumea ştia că acestea sunt otrăvitoare.

„Ha! Nu vă temeţi, domnule bun! Acestea au fost eliminate toxina. Sunt la fel de siguri pe cât sunt eu sincer”. Femeia a zâmbit, luând o muşcătură din unul pentru a dovedi. În timp ce făcea ea, de sub standul de fructe a apărut o mână murdară – un arici ascuns dedesubt, un băiat pe care Rand nu-l observase mai devreme.

Băieţelul a smuls un fruct roşu de un tip pe care Rand l recunoştea, apoi a plecat. Era atât de slab încât Rand putea să-şi vadă coastele apăsând pe pielea formei sale prea mici şi alerga pe picioare atât de subţiri încât era de mirare că băiatul putea merge.

Femeia a continuat să-i zâmbească lui Rand în timp ce se întinse lângă ea, scoase o tijă mică cu o pârghie în lateral pentru deget. Ea a tras de pârghie, iar tija a *crăpat*.

Arciul a murit într-un strop de sânge. A căzut, întins, la pământ. Oamenii se mişcau în jurul lui în fluxul de trafic, deşi cineva – un bărbat cu mulţi paznici – a luat bucata de fruct. Şi-a şters sângele de pe el şi a luat o muşcătură, continuându-şi drumul. Câteva clipe mai târziu, un vagon cu aburi s-a rostogolit peste cadavr, apăsându-l în drumul noroios.

Rand, îngrozit, se uită înapoi la femeie. Şi-a ascuns arma, cu un zâmbet pe buze. „Căutai vreun tip de fructe în

special?” l-a întrebat ea.

„Tocmai ai ucis acel copil!”

Femeia se încruntă confuză. „Da. Ţi-a aparţinut, domnule bun?”

„Nu dar…” Uşoară! Femeia nu a arătat nicio urmă de remuşcare sau îngrijorare. Rand se întoarse şi nimănui altcuiva părea să-i pese câtuşi de puţin de ceea ce se întâmplase.

„Domnule?” întrebă femeia. „Simt de parcă ar trebui să te cunosc. Este o îmbrăcăminte bună, deşi puţin demodată. Cărei facţiuni aparţii?”

„Facţiune?” întrebă Rand, privind înapoi.

— Şi unde sunt paznicii tăi? întrebă femeia. „Un bărbat la fel de bogat ca tine le are, desigur”.

Rand îi întâlni privirea, apoi alergă într-o parte când femeia întinse din nou mâna după arma ei. S-a abătut după un colţ. Privirea din ochii ei… lipsa totală a oricărui fel de simpatie sau îngrijorare umană. L-ar fi ucis într-o clipă fără să se gândească. El ştia asta.

lui de pe stradă l-au văzut. Le-au înghiotant însoţitorii, făcându-i semne spre el. Un bărbat pe care l-a leşinat a strigat: „Vorbeşte-ţi facţiunea!” Alţii au urmărit.

Rand s-a abătut după alt colţ. Puterea Unică. A îndrăznit să-l folosească? Nu ştia ce se întâmplă pe lumea asta. Ca şi înainte, a avut probleme în a se despărţi de viziune. Ştia că nu era complet real, dar nu se putea abţine să se creadă că face parte din asta.

Nu a riscat Puterea Unică şi a avut încredere în propriile picioare pentru moment. Nu-l cunoştea teribil de bine pe Caemlyn, dar îşi amintea această zonă. Dacă ajungea la

capătul acestei străzi şi se întoarse… da, acolo! În faţă, a văzut o clădire familiară, cu un panou în faţă care arăta un bărbat îngenuncheat în faţa unei femei cu părul roşu-auriu. Binecuvântarea Reginei.

Rand ajunse la uşile din faţă în timp ce cei care îl urmăreau se îngrămădeau după colţ în spate. S-au oprit când Rand se grăbi până la uşă, trecând pe lângă un tip brutal care stătea într-o parte. O nouă protecţie pentru uşă? Rand nu-l cunoştea. Basel Gill mai deţinea hanul sau /K 7» 1 – 1 /k r-\ 7 7

Îşi schimbase mâna?

Rand a izbucnit în sala comună mare, cu inima bătând. Câţiva bărbaţi care alăptau ulcioare de bere după-amiază şi-au ridicat privirea spre el. Rand a avut noroc; Basel Gill însuşi stătea în spatele tejghelei, frecând o ceaşcă cu o cârpă.

„Maestre Gill!” spuse Rand.

Bărbatul robust se întoarse, încruntat. „Te cunosc?” Îl privi pe Rand în sus şi în jos. „Lordul meu?”

— Eu sunt, Rand!

Gill îşi înclină capul, apoi zâmbi. „Oh tu! Te-am uitat. Prietenul tău nu este cu tine, nu-i aşa? Cel cu privirea întunecată în ochi?

Deci oamenii nu l-au recunoscut pe Rand ca Dragonul Renăscut în acest loc. Ce le făcuse Cel întunecat?

— Trebuie să vorbesc cu tine, maestru Gill, spuse Rand, îndreptându-se spre o sufragerie privată.

„Ce este, băiete?” întrebă Gill, urmând după. „Ai vreun fel de necaz? Din nou?”

Rand închise uşa după maestrul Gill. „La ce vârstă

suntem?”

„A patra vârstă, desigur”.

„Deci s-a întâmplat ultima bătălie?”

T\ – *jj* – 1 1 1 T” i 1

„Da, şi am câştigat!” spuse Gill. Se uită atent la Rand, mijind ochii. „Eşti bine, fiule? Cum ai putea să nu ştii…”

„Mi-am petrecut timpul în pădure în ultimii ani”, a spus Rand. „Speriat de ceea ce se întâmplă”.

„Ah, atunci. Nu ştii despre facţiuni?”

„Nu”.

„Lumini aprinse! Ai nişte probleme. Aici, îţi voi aduce un simbol de facţiune. Veţi avea nevoie de unul în grabă!” Gill deschise uşa şi ieşi cu forţă.

Rand şi-a încrucişat braţele, observând cu neplăcere că şemineul din cameră conţinea un *nimic* dincolo de el. „Ce le-ai făcut?” întrebă Rand.

I-am lăsat să creadă că au câştigat.

„De ce?”

MULŢI CARE MA URMA NU ÎNŢELEG TIRANIA.

— Ce legătură are asta cu… o întrerupse Rand când Gill se întoarse. Nu purta niciun „simbol al facţiunii”, oricare ar

X „*j* acesta. În schimb, adunase trei paznici cu gâtul gros. Arătă înăuntru, spre Rand.

„Gill…” spuse Rand, dându-se înapoi şi apucând Sursa. „Ce faci?”

— Ei bine, cred că haina aceea se va vinde cu ceva, spuse Gill. Nu părea deloc scuzat.

— Şi deci o să mă jefuieşti?

III-1, 71 – 1 Îl – 1 1 w r* T\ C -*XJJ*

„Ei bine, da”. Gill părea confuz. „De ce n-aş face?”

Bătăuşii au păşit în cameră, privindu-l pe Rand cu ochi *t – f* A z A A

atenţi. Ei purtau ciocane.

7 T\ * X 1 – TA 1

— Din cauza legii, spuse Rand.

T\ – jZ 1 – /K. – C I 1 *K L* 1 Z 11

„De ce ar exista legi împotriva furtului?" întrebă Gill, clătinând din cap. „Ce fel de persoană eşti să te gândeşti la asemenea lucruri? Dacă un om nu poate proteja ceea ce are, de ce ar trebui să-l aibă? Dacă un om nu-şi poate apăra viaţa, la ce îi foloseşte?"

Gill le făcu semn celor trei oameni înainte. Rand i-a legat în şnururi de aer.

— Le-ai luat conştiinţa, nu-i aşa? întrebă el încet.

Gill făcu ochii mari la folosirea Puterii Unice. A încercat să fugă. Rand l-a prins şi el în frânghii de aer.

BĂRBAŢII CARE SE CRED CĂ SUNT OPERAŢI SE VOR LUPTA CÂND ZI VOI SCHIPA DE LA ETE NU DOAR JILJ JT XIII OrUA J/ Zi±. V x/X Ov! lim X-iM. JIJIJI 1 U Wrll!

VOINŢA LOR DE A REZISTENTA, CI FOARTE BUSUSIUNEA CA CEVA ESTE GREUT.

— Deci îi laşi fără compasiune? întrebă Rand, uitându-se în ochii lui Gill. Bărbatul părea îngrozit că Rand îl va ucide, la fel ca şi cei trei bandiţi. Fără remuşcări. Niciun pic.

NU ESTE NEVOIE DE COMPASIUNE.

Rand a simţit un frig de moarte. „Acesta este diferit de 111TB02 TIO C_2TD mi-21 ITIQITTM

1 XXXX>Cipe-C1>XJ.1 aiarălal. (OXXX a. IXXL. w

CE AM ARĂTAT ÎNAINTE ESTE LA, CE SE AŞTEPTA BĂRBAŢII. ESTE RĂUL CARE CRED CĂ SE LUPTE. DAR VOI FACE O LUME

UNDE NU ESTE BINE SAU RĂU.

EXIST NUMAI EU.

„Slujitorii tăi ştiu?” şopti Rand. „Cei pe care îi numeşti Aleşi? Ei cred că luptă pentru a deveni stăpâni şi conducători asupra unei lumi create de ei. În schimb, le vei oferi asta. Aceeaşi lume… cu excepţia unuia fără Lumină”.

EXIST NUMAI EU.

Fără lumina. Fără dragoste de bărbaţi. Oroarea ei s-a scufundat adânc în Rand, zguduindu-l. Aceasta era una dintre posibilităţile pe care Cel întunecat le putea alege, dacă câştiga. Nu însemna că o va face sau că trebuia să se întâmple, dar… oh Lumină, asta a fost groaznic. Mult mai groaznic decât o lume de captivi, mult mai îngrozitor decât un pământ întunecat cu un peisaj rupt.

Aceasta a fost adevărată groază. Aceasta era o corupţie deplină a lumii, lua totul frumos din ea, lăsând în urmă doar o coajă. O coajă drăguţă, dar totuşi o coajă.

Rand ar prefera să trăiască o mie de ani de tortură, păstrând bucata din sine care i-a dat capacitatea de bine, decât să trăiască un moment în această lume fără Lumină.

S-a întors, înfuriat, spre întuneric. A consumat zidul îndepărtat, devenind mai mare. „Ai făcut o greşeală.

1 ’7 – 1I *jf* T” 1 1 – 1 1 – 1 l – A

Shartan!” Rand a strigat la acel nimic. „Credeţi să mă faceţi să disper? Crezi să-mi zdrobeşti voinţa? Asta nu o va J-I 7 W – J». W *fi* WT. 7 – 7 W

X7Q HIT A QTO *O* 111KIT f*!! QI CA 1TT 15

face, văiui. Asiaiiiăiacesălupicusiuuiania!

11 – 1XZ 1 – T L” /J 7 – T-1 1

Ceva a bubuit în interiorul Celui întunecat. Strigă Rand,

împingându-se în afară cu voinţa lui, spulberând lumea întunecată a minciunilor şi a oamenilor care ar ucide fără empatie. A explodat în fire, iar Rand a fost din nou în locul în afara timpului, Modelul ondulat în jurul lui.

„Îmi arăţi inima ta adevărată?” întrebă Rand de la nimic în timp ce apuca acele fire. „Îţi voi arăta pe a mea, Shai tan. Există un opus faţă de această lume fără lumină pe care aţi crea-o.

„O lume fără umbră”.

Mat se îndepărtă, potolindu-şi furia. Tuon părea foarte supărat pe el! Uşoară. Se *va* întoarce când avea nevoie de ea, nu-i aşa?

„Mat?” spuse Min, grăbindu-se lângă el.

— Du-te cu ea, spuse Mat. – Fii cu ochii pe ea pentru mine, Min.

„Dar”.

„Nu are nevoie de multă protecţie”, a spus Mat. „Este una puternică. Cenuşă sângeroasă, dar ea este. Ea are nevoie de urmărire, totuşi. Mă îngrijorează, Min. Oricum, am de câştigat acest război sângeros. Nu pot să fac asta şi să merg cu ea. Deci te duci să o priveşti? Vă rog?”

Min a încetinit, apoi i-a făcut o îmbrăţişare neaşteptată.

— Noroc, Matrim Cauthon.

— Noroc, Min Farshaw, spuse Mat. I-a dat drumul, apoi şi-a pus pe umeri *ashandarei*. Seanchanul începuse să părăsească Dashar Knob, trăgându-se înapoi la Erinin înainte de a părăsi cu totul Câmpul Merrilor. Demandred le-ar lăsa să plece; ar fi un prost să nu facă. Sânge şi cenuşă însângerată, în ce se băga Mat? Tocmai trimisese un sfert bun din trupele sale.

Z” T X Z\, /K 1 – 1 – r\ – 1 1 – *Se vor întoarce*, se gândi el. Dacă pariul lui a funcţionat. Dacă zarurile căzeau când avea nevoie de ele.

Numai că această bătălie nu a fost un joc de zaruri. Era prea multă subtilitate pentru asta. Erau cărţi, dacă ceva. Mat câştiga de obicei la cărţi. De obicei.

În dreapta lui, un grup de bărbaţi în armură întunecată Seanchan a mărşăluit spre câmpul de luptă. „Hei, Karede!” strigă Mat.

Bărbatul mare îi aruncă lui Mat o privire întunecată. Deodată, Mat şi-a dat seama cum se simte un lingou de metal când Perrin îl privi, ridicând un ciocan. Karede se ridică şi, deşi, evident, făcea un efort să-şi păstreze faţa calmă, Mat simţi că tunetul iese de pe el.

„Mulţumesc”, a spus Karede, cu vocea înţepenită.

ZZ y zi Z y I Z

„Pentru că ai ajutat-o să o protejezi pe împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna”.

— Crezi că ar fi trebuit să o ţin undeva în siguranţă, spuse Mat. „Nu la postul de comandă”.

„Nu este locul meu să-l întreb pe unul dintre Sânge, Mare”, a spus Karede.

„Nu mă întrebi”, a spus Mat, „te gândeşti să bagi ceva ascuţit în mine. Total diferit”.

Karede respiră lung şi adânc.

— Scuză-mă, Marele, spuse el, întorcându-se să plece. „Trebuie să-mi iau oamenii şi să mor”.

— Nu cred, spuse Mat. „Vii cu mine”.

Karede se întoarse spre el. „Împărăteasa, să trăiască veşnic, a ordonat…”

— Tu în primele linii, spuse Mat, umbrindu-şi ochii în timp ce cerceta albia râului, plină de trolloci… „Grozav. Unde crezi că mă duc?

— Mergi la luptă? întrebă Karede.

— Mă gândeam mai degrabă la o plimbare, spuse Mat. Scuturat din cap. „Am nevoie de o idee despre ceea ce face Demandred… Mă duc acolo, Karede, şi să vă pun între mine şi Trollocs sună încântător. Vii?”

Karede nu a răspuns, deşi nici el nu a continuat să plece. „Uite, care sunt alegerile tale?” întrebă Mat. „Călăreşte acolo şi mori fără niciun scop? Sau vino să încerci să mă ţii în viaţă pentru împărăteasa ta? Sunt *aproape* sigur că mă iubeşte. Poate. Ea este una greu de citit, Tuon este”.

„Nu o numi pe acest nume”, a spus Karede.

să-i spun aşa cum îmi doresc”.

— Nu dacă vrem să venim cu tine, spuse Karede. „Dacă ar trebui să călăresc cu tine, Print al Corbilor, nu aş avea ca oamenii mei să audă aşa ceva de pe buzele tale. Ar fi un semn rău”.

— Ei bine, nu ne-am dori niciuna dintre acestea, spuse A A” i T” > – i – *Tf* 1 A – A

Mat. „Bine, atunci, Karede. Să ne aruncăm „înapoi în această mizerie şi să vedem ce putem face. În numele Fortuonei”.

Tam şi-a ridicat sabia ca şi cum ar fi vrut să înceapă un duel, dar nu a găsit niciun duşman onorabil aici. Doar trolloci mormăitori, urlători şi feroce. Trasă departe de asediaţi White Cloaks la această bătălie de lângă ruine.

Trollocii s-au întors împotriva oamenilor de la Two Rivers şi au atacat. Tam, ţinând vârful panei, căzu în Reed în Wind. A

refuzat să facă un singur pas înapoi. S-a aplecat într-un loc şi în altul, dar s-a menţinut ferm când a rupt linia Trollocului, tăind cu sabia în mişcări rapide.

Oamenii celor Două Râuri au împins înainte, cu un spin la piciorul întunecatului şi un mărăcini la mână. În haosul care a urmat, ei au strigat şi au înjurat şi s-au luptat pentru – /ki w tt – L-7 7 *s* xx a-i îndepărta pe trolloci.

Dar, în curând, concentrarea lor s-a îndreptat spre a-şi menţine locul. Trollocii se răsuciră în jurul bărbaţilor. Formaţia de pană, în mod normal o tactică ofensivă, a funcţionat bine şi aici. Trollocii s-au deplasat pe părţile laterale ale panei, luând lovituri de la oamenii de la Two Rivers cu topoarele, săbiile şi suliţele lor.

Tam a lăsat antrenamentul băieţilor să-i ghideze. Ar fi preferat să fie în centrul panei, strigând încurajare aşa cum făcea acum Dannil – dar era unul dintre puţinii care aveau vreun antrenament de luptă real, iar formarea panei depindea de a avea un punct care să ţină constant.

Aşa că ţine-te neclintit. Calm în vid, i-a lăsat pe trollocii să-l atace. A trecut de la Shake Dew din Branch, la Apple Blossoms in the Wind, la Stones Fall in the Pond – toate formele care l-au stabilizat într-o singură poziţie în timp ce lupta cu mai mulţi adversari.

În ciuda antrenamentului din ultimele luni, Tam nu era nici pe departe la fel de puternic precum fusese în tinereţe. Din fericire, o trestie nu avea nevoie de putere. Nu era da fel de practicat ca odinioară, dar nicio trestie nu exersa cum să se aplece în vânt.

Pur şi simplu *a făcut-o*.

Anii de maturizare, anii de vârstă îi aduseseră lui Tam o

înţelegere a vidului. A înţeles-o acum, mai bine decât o făcuse vreodată. Ani de predare a lui Rand responsabilitate, ani de viaţă fără Karl, ani de ascultare a vântului şi a foşnetului frunzelor…

rr! 7 lir-i-il 7 1 – i 1 1 T 1 J 1 1 – 1 1

Tam al’ Thor a devenit golul. Le-a adus trollocilor, le-a arătat-o şi i-a trimis în adâncul ei.

A dansat în jurul unui Trolloc cu trăsături de capră, ducându-şi sabia în lateral şi tărind piciorul fiarei la călcâi. Z-i – < – I-I-1 A i 7 1 „*” /K Îl „l – 1 – Se poticni şi Tam se întoarse, lăsând bărbaţii din spate să o ia. Şi-a aruncat sabia în sus – arma care urmărea sânge – şi a stropit picăturile întunecate peste ochii unui Trolloc încărcat cu trăsături de coşmar. Urlă, orbit, iar Tam curge înainte, cu braţele întinse, şi îşi deschise stomacul sub pieptar. S-a împiedicat în faţa unui al treilea Trolloc, care a coborât un topor spre Tam, dar şi-a lovit aliatul.

Fiecare pas făcea parte dintr-un dans, iar Tam ia invitat pe trolloci să i se alăture. Se luptase aşa o singură dată înainte, cu mult timp în urmă, dar memoria era ceva ce vidul nu-l permitea. Nu s-a gândit la alte vremuri; nu s-a gândit la nimic. Dacă ştia că mai făcuse asta o dată, era din cauza rezonanţei mişcărilor sale, o înţelegere care părea să-i pătrundă în muşchii înşiși.

Tam a înjunghiat gâtul unui trolloc cu o faţă aproape umană, cu doar puţin prea mult păr pe obraji. A căzut înapoi şi s-a prăbuşit, iar Tam deodată nu a mai găsit duşmani. S-a oprit, ridicându-şi sabia, simţind un vânt moale sufla peste el. Fiarele întunecate tuneau în aval de rău, urmărite de călăreţi care arborează steagurile

Borderlanderului. În scurt timp, ei aveau să lovească un zid de trupe, Legiunea Dragonului, şi vor fi zdrobiţi între ei şi graniştii care îi urmăreau.

L” z T1 7 * J J 1 1W/K1 11 – I i * *

Tam şi-a curăţat lama, lăsând golul. Gravitatea situaţiei!

— A lovit. Uşoară! Oamenii lui ar trebui să fie morţi. Dacă

— TX 1 71 1 222 – 7

acei Borderlanders nu ar fi sosit…

Îşi puse sabia înapoi în teaca ei lăcuită. Dragonul roşu şi auriu a prins lumina soarelui, scânteietoare, deşi Tam nu s-ar fi gândit că există ceva de prins cu acea acoperire de nori de deasupra. A căutat soarele şi l-a găsit – în spatele norilor – aproape de orizont. Era aproape noapte!

tx – r? x – x I îi – i x – xl i i – i

Din fericire, părea că trollocii de aici, la bătălia de lângă ruine, se spărgeau în sfârşit. Deia slăbiţi sever de trecerea întinsă a răului, acum s-au prăbuşit când oamenii lui Lan i-au lovit din spate.

În scurt timp s-a făcut. Tam ţinuse.

În apropiere, un cal negru se ridică la trap. Călăreţul său, Lan Mandragoran – cu purtător de stindard şi paznici în spate – s-a uitat peste oamenii de la Two Rivers.

„M-am întrebat de mult”, îi spuse Lan lui Tam.

— Despre bărbatul care îi dăduse lui Rand acea lamă marcată de starc. M-am întrebat dacă a câştigat-o cu adevărat. Acum ştiu”. Lan ridică propria sabie în semn de salut.

Tam se întoarse spre oamenii săi, un grup epuizat, însângerat, ţinând în mană armele. Calea panei lor se arăta cu uşurinţă pe câmpia călcată în picioare; zeci de trolloci

zăceau în spatele locului în care paa îi tăiase. La nord, bărbaţii celui de-al doilea pană şi-au ridicat armele. Fuseseră împinşi înapoi aproape în pădure, dar ţinuseră acolo şi unii supravieţuiseră. Tam nu a putut să nu vadă că zeci de oameni buni muriseră.

Oamenii săi epuizaţi s-au aşezat chiar acolo, pe câmpul de luptă, înconjuraţi de cadavre. Unii au început să-şi lege slab propriile bandaje sau să se uite de răniţii pe care i-au tras în interiorul panei. La sud, Tam a zărit o privelişte înfricoşătoare. Aceia pe care Seanchan i-au scos din tabăra lor de la Dashar Knob?

„Atunci am câştigat?" întrebă Tam.

— Departe de asta, spuse Lan. „Am pus mâna pe această parte a râului, dar este lupta mai mică. Demandred şi-a apăsat cu putere trollocn aici pentru a ne împiedica să atragem resurse la bătălia mai mare de la vadul de aval. Lan şi-a întors calul. „Adună-ţi oamenii, blademaster. Această bătălie nu se va încheia cu apusul soarelui. Veţi avea nevoie din nou de dvs. în următoarele ore. *Tai shar Manetheren*".

Lan a tuns către graniştii săi.

— *Tai shar Malkier* strigă Tam după el, cu întârziere.

„Aşa de... încă nu am terminat?" întrebă Dannil.

„Nu, băiete. Nu au fost. Dar vom lua o pauză, vom vindeca oamenii şi vom găsi ceva de mâncare". A văzut porţi deschizându-se lângă câmp. Cauthon fusese destul de inteligent încât să-i trimită lui Tam un mijloc de a-şi duce răniţii la Mayene. Aceasta

Oamenii se scurgeau prin deschideri. Sute dintre ei, mii. Tam se încruntă. În apropiere, Whitecloaks se ridicau –

fuseseră loviţi puternic de atacurile Trolloc, dar sosirea lui l-i-l /*K* – /K – 7 1 r1 * l * 1 – 1 l 1 * A 1

Tam îi împiedicase să fie distruşi. Forţa lui Arganda se forma la ruine, iar Garda Lupii îşi arborase steagul sus, însângeraţi, grămezi de cadavre trolloci în jurul lor.

Tam străbătu câmpul cu greu. Acum membrele i se simţeau ca nişte greutăţi moarte. Se simţea mai epuizat decât dacă ar fi petrecut o lună trăgând cioturi.

T – l „** J – T” > 1 – i /V 1

La prima dintre porţi, a găsit-o pe Berelam, stând alături de câţiva Aes Sedai. Frumoasa femeie era teribil de deplasată aici în acest noroi şi moarte. Rochia ei de negru şi argintiu, diadema din păr… Light, ea nu era aici.

— Tam al’ Thor, spuse ea.

— Tu comandi această forţă?

— Destul de aproape, spuse Tam. „Iertaţi, doamna mea întâi, dar cine sunt toţi aceşti oameni?”

— Refugiaţii din Caemlyn, spuse Berelam. „Am trimis câţiva oameni să vadă dacă au nevoie de vindecare. Au refuzat-o şi au insistat să-i aduc la luptă”.

Tam se scarpină în cap. La bătălie? Orice bărbat – şi multe femei – care putea ţine o sabie fusese deja atras în armată. Oamenii pe care i-a văzut venind prin porţi erau în mare parte copii şi bătrâni şi câteva matrone care rămăseseră înapoi să aibă grijă de tineri.

„Iertaţi”, a spus Tam, „dar acesta este *un câmp de ucidere*!”

— Aşa că am încercat să explic, spuse Berelain, cu un strop de exasperare în voce. „Ei susţin că pot fi de folos.

Mai bine decât să aştepţi Ultima Bătălie înghesuite pe

drumul către Whitebridge, aşa spun ei.

Tam privea, încruntat, cum copiii se împrăştiau pe câmp. Stomacul i s-a zguduit la ei care investighează morţii îngrozitori şi mulţi s-au dat înapoi la început. Alţii au început să caute printre cei căzuţi, căutând semne ale acelor oameni care erau încă în viaţă şi puteau fi vindecaţi. Câţiva soldaţi bătrâni care fuseseră pregătiţi să-i păzească pe refugiaţi s-au dus printre ei, urmărind trollocii care nu erau chiar morţi.

Femeile şi copiii au început să scoată săgeţi dintre cei căzuţi. Asta ar fi de ajutor. *Foarte* util. Cu surprindere, Tam a văzut sute de Tinkers ieşind dintr-o singură poartă. Au mers în căutarea răniţilor sub îndrumarea mai multor surori Galbeni.

Tam se trezi dând din cap. Încă îl îngrijora, permiţând copiilor să vadă astfel de privelişti. *Ei bine*, se gândi el, *vor vedea o vedere mai proastă dacă eşuăm aici*. Dacă doreau să fie de folos, ar trebui să li se permită.

— Spune-mi, Tam al’ Thor, întrebă Berelain, este

Galad Damodred bine?”

„Îi văd oamenii aici, dar nu steagul lui”.

— A fost chemat la alte îndatoriri, doamna mea Prima, spuse Tam. „În aval. Nu am auzit de el de ore întregi, mă tem”.

„Ah. Ei bine, haideţi să vindecăm şi să vă hrănim oamenii. Poate că vor veni cuvântul lordului Damodred”.

Elayne atinse încet obrazul lui Gareth Bryne. Ea îi închise ochii, unul, apoi celălalt, înainte de a da din cap către soldaţii care îi găsiseră cadavrul. L-au dus pe Bryne, cu picioarele atârnând peste marginea scutului lui, cu capul

/KX/K1 i i w X X

atârnând pe cealaltă parte.

„Tocmai a plecat, ţipând”, a spus Birgitte. „Direct în liniile inamice. Nu l-a putut opri”.

* * l-I 1 „*

— Siuan a murit, spuse Elayne, simţind un sentiment aproape copleşitor de pierdere. Siuan... Siuan fusese întotdeauna atât de puternic. Cu efort, Elayne şi-a liniştit emoţiile. Trebuia să-şi menţină atenţia asupra bătăliei. „Este vorba de la postul de comandă?”

„Tabăra de la Dashar Knob a fost abandonată”, a spus Birgitte. „Nu ştiu unde este Cauthon. Seanchan ne-au părăsit”.

— Ridică-mi steagul sus, spuse Elayne. „Până când vom afla de la Mat, preiau comanda acestui câmp de luptă.

Aduceţi-mi consilierii”.

Birgitte s-a mutat să dea ordinele. Gărzile lui Elayne priveau, târâindu-se nervoase, când trollocii se împingeau împotriva andorenilor de la râu. Umpluseră total coridorul dintre înălţimi şi mlaştini şi ameninţaseră să se reverse pe pământul Shienaran. O parte a armatei lui Egwene îi lovise pe trollocii de cealaltă parte a coridorului, ceea ce îi luase o anumită presiune asupra propriilor trupe pentru o vreme; dar mai mulţi trolloci atacaseră de sus şi părea că oamenii lui Egwene treceau cel mai rău.

Elayne avusese lecţii solide de tactică pe câmpul de luptă, deşi puţină experienţă pe teren, şi putea vedea cât de prost mergeau lucrurile. Da, primise vestea că poziţia trollocilor în amonte fusese distrusă de sosirea lui Lan şi a graniţerilor. Dar asta a adus puţină uşurare cu situaţia de aici, la vad.

Soarele a început să alunece sub orizont. Trollocii nu au făcut niciun semn că se retrag, iar soldaţii ei au început, fără tragere de inimă, să aprindă focuri şi torţe. Organizarea oamenilor ei în formaţii pătrate a contribuit la o apărare mai bună, dar însemna să renunţe la orice speranţă de a împinge înainte. Aiel au luptat şi aici, la fel ca şi Cairhienin. Dar acele pătrate de ştiucă erau nucleul planului lor de luptă.

Ne înconjoară încet, se gândi ea. Dacă trollocii făceau asta, puteau strânge până când andoranii au apărut. *Lumină*, *asta e rău*.

Soarele a făcut brusc un foc arzător în spatele norilor de la orizont. Odată cu noaptea, trollocii au mai câştigat un avantai. Aerul se răcise la venirea întunericului. Presupunerile ei timpurii că această bătălie va dura câteva zile păreau acum o prostie. Umbra a împins cu toată puterea. Omenirii nu aveau zile rămase, ci ore.

— Maiestate, spuse căpitanul Guybon, urcându-se cu comandanţii ei. Armura lor zdrobită şi tabardele însângerate au dovedit că nimeni, nici măcar ofiţerii superiori, nu putea fi scutit de lupte directe.

— Sfat, spuse Elayne, uitându-se la el, la Theodohr – comandantul cavaleriei – şi la Birgitte, care era căpitanul general.

11 TA rA 11 1 w 1

„Retragere?” întrebă Guybon.

Al – u – 11 AJ7 w

„Chiar crezi că ne-am putea dezlega?” răspunse Birgitte.

Guybon ezită, apoi clătină din cap.

— Corect, atunci, spuse Elayne. „Cum câştigăm?”

„Reţinem”, a spus Theodohr. „Sperăm că Turnul Alb poate câştiga lupta lor împotriva canalizatorilor Sharan şi să ne vină în ajutor”.

„Nu-mi place să stau doar aici”, a spus Birgitte. „Aceasta”.

O rază arzătoare de foc încins alb a tăiat gărzile lui Elayne, vaporizând zeci de ei. Calul lui Guybon a dispărut sub el, deşi a ratat de puţin să fie lovit. Calul lui Elayne a crescut

Înjurând, ea şi-a luptat cu montura sub control. A fost un foc!

„Lews Therin!” O voce sporită de putere răsuna pe câmp. „Vanez o femeie pe care o iubeşti! „Vino la mine, las! *Luptă*!”

X TA 1 1 1 i 1 /V i-11 – 1 – /V 1 – i i

Pământul a explodat lângă Elayne, ridicându-şi purtător de stindard în aer, steagul izbucnind în flăcări. De data aceasta, Elayne *a fost* aruncată de pe cal şi a lovit puternic, mormăind.

Dragii mei! Ea gemu, rostogolindu-se în timp ce mâinile o apucau. Birgitte. Femeia o trase pe Elayne în şa din spatele ei, ajutată de câteva femei-Gărzi.

„Poţi canaliza?” întrebă Birgitte. „Nu. Nu contează. Ei urmări asta. Celebrain, ridică încă un banner! Călătoriţi în aval de râu cu o escadrilă de gardieni. O voi duce pe regina pe alta!

Femeia care stătea lângă calul lui Birgitte salută. A fost o condamnare la moarte!

— Birgitte, nu, spuse Elayne.

— Demandred a decis că vei scoate Dragonul Renăscut pentru el, spuse Birgitte, întorcându-şi calul. „Nu am de gând să las asta să se întâmple. Hya!” Şi-a împins calul în

galop în timp ce fulgerele loviră pe gărzile lui Elayne.

LZ «X X – L – J X L – J *ti* f I.*A*. 1 1 *A*

suflând cadavre în aer.

Elayne strânse din dinţi. Armatele ei erau în pericol de copleşite, înconjurate – totul în timp ce Demandred a *A*. – S – I vM i. 11? 1? 1 – 1

Întins explozie după explozie de foc, fulgere şi ţesături de Pământ. Omul acela era la fel de periculos ca o armată însuşi.

— Nu pot pleca, spuse Elayne din spatele lui Birgitte.

„Da, poţi, şi eşti”, a răspuns ea cu răbdare în timp ce calul lor mergea în galop. „Dacă Mat a căzut – Trimiterea Lumină nu este cazul – atunci va trebui să instalăm un nou post de comandă. Există un motiv pentru care Demandred a lovit Dashar Knob şi apoi direct la tine. El încearcă să distrugă structura noastră de comandă. Datoria ta este să preiei comanda dintr-un loc *sigur* şi *secret*. Odată ce suntem suficient de departe încât cercetaşii lui Demandred să nu poată simţi că te canalizezi, vom face o poartă şi vei *reveni* la control. Chiar acum, totuşi, Elayne, trebuie să-ţi închizi gura şi lasă-mă să te protejez.

— I – i L” 7 1 îi a i1 1 – 11

Ea avea dreptate. Arde-o, era. Elayne a rămas în continuare în timp ce Birgitte traversa câmpul de luptă în galop, cu calul ei răsturnând bulgări de pământ în spatele lor, într-un zbor către siguranţă.

Cel puţin el face să-l găsească uşor îşi spuse Galad în timp ce călărea, privind liniile de foc care se întindeau din poziţia inamică spre armata lui Elayne.

Călcâiele lui Galad se înfipseră în flancurile calului său

furat, sfâşiind înălţimile spre marginea lui de est. Iar şi iar, a văzut „trupul muribund al lui Gawyn în braţele lui.

T C T i-l-il – I r" i 17 – jl-l*

— Înfruntă-mă, Lews Therm! Tunetul strigătului lui Demandred zgudui pământul din faţă. Îl luase pe fratele lui Galad. Acum monstrul a vânat-o pe sora lui Galad.

Lucrul potrivit i se păruse întotdeauna clar înainte lui Galad, dar niciodată nu se simţise atât de *corect* ca acesta. Acele dâre de lumină erau ca nişte indicatoare pe o hartă, săgeţile arătându-i drumul. Lumina însăşi l-a ghidat. Îl pregătise, îl plasase aici în acest moment.

A rupt liniile din spate ale forţei Sharan până acolo unde stătea Demandred, chiar deasupra albiei râului, privind în jos la trupele lui Elayne. Săgeţile s-au scufundat în pământ în jurul lui, arcaşii trăgând, fără să ţină seama de riscul de a-şi lovi propriii oameni. Sabia scoasă, Galad şi-a tras piciorul de pe etrier, pregătindu-se să sară liber.

O săgeată a lovit calul. Galad s-a aruncat de pe animal. A

lovit puternic, derapând până la oprire şi i-a tăiat mâna unui arbaleter din apropiere. Un canal de bărbaţi mârâind a venit după el, iar medalionul cu cap de vulpe s-a răcit pe

— J 1 1 – XZ-1 11 x x x pieptul lui Galad.

Galad şi-a bătut lama prin gâtul bărbatului. Bărbatul a exclamat, sângele curgându-i din gât cu fiecare bătaie a inimii. Nu părea surprins când a murit, ci doar furios. Urletele lui au atras mai multă atenţie.

d 1* * J I *J*! – Z-1 1 1 T\ 7 1 1 1 * T\ 1

„Solicitat!" strigă Galad. „Demandred, chemi Dragonul Renăscut! Ceri să te lupţi cu el! El nu este aici, dar fratele lui este! Vei sta împotriva mea?"

A – 1 – 1 Iii T ill* 1 1

Au fost ridicate zeci de arbalete. În spatele lui Galad, calul lui s-a prăbuşit, scoţând din nări o spumă sângeroasă.

Rand al’ Thor. Fratele său. Şocul morţii lui Gawyn îl amorţise pe Galad de această revelaţie. Ar trebui să se descurce cu asta în cele din urmă, dacă ar supravieţui. Încă nu ştia dacă va fi mândru sau ruşinat.

O siluetă în armură ciudată, cu monede, a păşit printre rândurile Sharan aici. Demandred era un om mândru; trebuia să-i vezi doar faţa pentru a şti asta. Arăta ca al’ Thor, de fapt. Aveau un simţ similar despre ei.

Demandred la inspectat pe Galad, care stătea cu sabia însângerată. Canalizatorul pe moarte a zgâriat pământul cu degetele gheare înaintea lui.

„Fratele său?” a spus Demandred.

„Fiul lui Tigraine”, a spus Galad, „care a devenit Fecioara suliţei. Care l-a născut pe fratele meu pe Dragonmount, mormântul lui Lews Therin. Am avut doi fraţi. L-ai ucis pe celălalt pe acest câmp de luptă”.

— Văd că ai un artefact interesant, spuse Demandred în timp ce medalionul se răcea din nou. „Sigur că nu crezi că asta te va împiedica să întâlneşti aceeaşi soartă ca şi fratele i i – O zi 1 L – ’7 AI 7 7

tău patetic? Cel mort, vreau să spun”.

„Ne luptăm, fiul Umbrelor? Sau vorbim?”

TK X 1 1 * 1 * 1 * J w. /k.

— I w – Demandred şi-a scos sabia din teacă, stârci pe lamă şi mâner. „Poţi să-mi dai o potrivire mai bună decât fratele tău, omuleţ. Devin nemulţumit. Lews Therin poate să mă urască sau să mă critice, dar nu ar trebui *să mă*

ignore”.

Galad păşi înainte în ringul de arbaletari şi canalişti. Dacă ar câştiga, tot ar muri. Dar Light, lasă-l să ia cu el pe unul dintre Părăsiţi. Ar fi un final potrivit.

Demandred a venit la el şi a început concursul.

Spatele ei lipit de o stalagmite, văzând doar prin lumina lui *Callandor* reflectată de pereţii cavernei, Nynaeve a lucrat să salveze viaţa Alarmei.

Au fost cei care, în Turnul Alb, îşi batjocorise încrederea în tehnicile obişnuite de vindecare. Ce ar putea face două mâini şi aţă, ceea ce Puterea Unică nu ar putea face?

Dacă vreuna dintre acele femei ar fi fost aici în loc de Nynaeve, lumea s-ar fi sfârşit.

Condiţiile erau oribile. Puţină lumină, fără unelte în afară de uneltele pe care le ţinea în geantă. Totuşi, Nynaeve a cusut, folosind acul şi aţa pe care le purta întotdeauna. Amestecase o ciurmă de ierburi pentru Alanna şi i-o trecuse prin buze. N-ar face mare lucru, dar orice pic ar putea ajuta. Ar menţine puterea Alarmei, o va ajuta cu durerea, i-ar împiedica inima să cedeze în timp ce Nynaeve lucra.

Rana era dezordonată, dar ea mai cususe răni dezordonate. Deşi tremura înăuntru, mâinile lui Nynaeve erau neclintite în timp ce coasea rana şi o convingea pe femeie să se întoarcă din prăpastia morţii.

Rand şi Moridin nu s-au mişcat. Dar ea a simţit ceva 1 I /V 1 1 – 1 – 1 1 1 I T 7 J 1 1 jw 7

bătând din ei. Rand se lupta. Luptând o luptă pe care nu o putea vedea.

— Matrim Cauthon, prostule. Eşti încă în viaţa?”

Mat aruncă o privire în sus, în timp ce Davram Bashere

urca lângă el în întunericul devreme al serii. Mat se mutase cu Garda Morţii în spatele liniilor Andorane care luptau la râu.

Bashere era însoţit de soţia sa şi de un gardian al saldeenilor. Judecând după sângele de pe hainele ei, îşi văzuse partea ei de luptă.

— Da, sunt în viaţă, spuse Mat. „De obicei sunt destul de bun să rămân în viaţă. Am eşuat o singură dată pe care mi-o amintesc şi nu contează. Ce faci aici? nu eşti tu…”

— Mi-au săpat în mintea mea, spuse Bashere, încruntat.

— Asta au făcut, omule. Eu şi Deira am vorbit despre asta. Nu voi conduce, dar de ce ar trebui să mă împiedice asta să ucid câţiva trolloci?

Mat dădu din cap. La căderea Tenobiei, acest om devenise rege al Saldeei – dar refuzase coroana, până acum. Corupţia din mintea lui îl zguduise. Tot ce spusese a fost că Saldaea luptă alături de Malkier şi le-a spus trupelor să se uite spre Lan. Tronul ar fi rezolvat dacă toţi ar supravieţui ultimei bătălii.

„Ce ţi s-a întâmplat?” întrebă Bashere. „Am auzit că postul de comandă a căzut”.

Mat dădu din cap. „Seanchan ne-au abandonat”.

„Sânge şi cenuşă!” strigă Bashere. „De parcă asta nu ar destul de rău. Câini însângeraţi de Seanchan”.

Gărzile Deathwatch care stăteau în jurul lui Mat nu au răspuns la asta. Forţele lui Elayne s-au ţinut de-a lungul malului râului, doar abia – dar trollocii lucrau încet în jurul lor în susul râului. Rândurile lui Elayne au ţinut doar datorită tenacităţii şi antrenamentului atent. Fiecare pătrat uriaş de bărbaţi ţinea ştiuţele în afară, înţepenite ca un arici.

Acele formaţiuni ar putea fi separate dacă Demandred introdus pene între ele în mod corect. Mat a folosit cavalerie personală, inclusiv cavalerie andorană şi Bandă, încercând să-i împiedice pe trollocii să pătrundă în pieţele de ştiucă sau în jurul lui Elayne.

f I \ 1 1 /X *g*> „I 1.1 1 – w *jr*”.

Ritmul bătăliei pulsa sub vârful degetelor lui Mat. A *simţit* ce făcea Demandred. Pentru oricine altcineva, sfârşitul bătăliei i se părea probabil o chestiune simplă acum. Atacă în forţă, sparge formaţiunile de ştiucă, sparge apărările lui Mat. A fost mult mai subtil.

Borderlanderii lui Lan terminaseră de zdrobit trollocii în amonte şi aveau nevoie de ordine. Bun. Mat avea nevoie de acei oameni pentru următorul pas din planul său.

Trei dintre formaţiunile enorme de ştiucă erau în pavilion, dar dacă ar fi putut plasa câte un canal sau două în fiecare centru, le-ar putea sprijini. Adăpost uşor pe oricine îl distrăsese pe Demandred. Atacurile Forsaken au distrus formaţiuni întregi de ştiucă. Demandred nu trebuia să omoare fiecare bărbat individual; avea nevoie doar să lanseze atacuri ale Puterii Unice pentru a spulbera pătratul. Asta i-a lăsat pe trolloci să-i copleşească.

„Bashere”, a spus Mat, „te rog să-mi spui că cineva a auzit de la fiica ta”.

— Nimeni nu a făcut-o, spuse Deira. „Îmi pare rău”. *Cenuşa însângerată*, se gândi Mat. *Sărmanul Perrin*.

Bietul de el. Cum avea să facă asta fără Corn? Uşoară. Nu era sigur că ar putea face asta *cu* Cornul sângeros.

— Du-te, strigă Mat în timp ce călăreau. „Călătoriţi spre Lan; el este în sus. Spune-i să se angajeze pe acei trolloci

care încearcă să se mişte pe flancul drept al andorenilor! Şi spune-i că voi avea alte comenzi pentru el A A 1… 7 1 1
În curând”.
„Dar eu”.
„Nu-mi *pasă* dacă ai fost atins de Umbra!” spuse Mat. „Fiecare om a avut degetele întunecatului pe inimă şi acesta este adevărul nenorocit. Poţi lupta prin ea. Acum mergi la Lan şi spune-i ce trebuie făcut!”
1 7 A – 1 A – A 1 – 1 J
Bashere se înţepeni la început; apoi – în mod ciudat – a zâmbit cu un zâmbet larg sub mustăţile căzute. Sângeroşii de Saldaeans. Le *plăcea* să fie ţipate. Cuvintele lui Mat păreau să-i dea inimă şi el a plecat în galop, cu soţia alături. Ea îi aruncă lui Mat o privire dragă, ceea ce îl făcu să se simtă inconfortabil.
Acum… avea nevoie de o armată. Şi o poartă de acces. Avea nevoie de o poartă de acces. *Prostule*, se gândi el. O trimisese pe *damane*. Nu ar fi putut să păstreze măcar unul? Deşi i-au făcut pielea să se târască ca şi cum ar fi fost acoperită de păianjeni.
Mat îl opri pe Pips, Gardienii Deathwatch oprindu-se cu el. Câţiva dintre ei au aprins torte. Cu siguranţa obţinuseră îndoiala pe care şi-o doreau, alăturându-se lui Mat în lupta cu Sharanii. Păreau totuşi să le mâncărime după mai mult.
Acolo, se gândi Mat, meimându-l pe Pips spre o forţă de trupe la sud de formaţiunile de ştiucă ale lui Elayne. Dragonul Jurat. Înainte ca Seanchan să părăsească Dashar Knob, Mat trimisese această armată pentru a întări trupele lui Elayne.
Încă nu ştia ce să facă cu ei. Nu fusese la Câmp când se

adunaseră, dar auzise rapoarte. Oameni din toate gradele şi posturile, de toate naţionalităţile, care s-au unit pentru a lupta în Ultima Bătălie, fără să ţină seama de loialitate sau graniţe naţionale. Rand a încălcat toate jurămintele şi toate celelalte legături.

Mat călărea într-un trap rapid – Gardienii Deathwatch făcând logging pentru a ţine pasul – în spatele liniilor Andoran. Uşoare, liniile se deformau. Asta a fost rău. Ei bine, el îşi făcuse pariul. Acum nu putea decât să călărească în bătălia sângeroasă şi să spere că nu a fost prea mult.

În timp ce galopează spre Jurătorii de Dragon, a auzit ceva incongru. Cântând? Mat se opri. Ogierul fusese prins luptându-se cu trollocii şi împinsese peste albia uscată a râului pentru a ajuta la lupta pe flancul stâng al lui Elayne, vizavi de mlaştini, pentru a-i împiedica pe trollocii să vină pe acolo.

Ei s-au menţinut aici, nemişcaţi ca stejarii în faţa unui potop, ciocănind cu topoarele în timp ce cântau. Trollocu zăceau în grămezi în jurul lor.

T „*ill* l * „A 4” L – 1 – /V 1 /V i – *r* – 7 f //

„Loial!” strigă Mat, ridicându-se în etrieri. „*Loial*!” Unul dintre Ogier se dădu înapoi din luptă şi se întoarse. Mat a fost surprins. Prietenul său, de obicei calm, avea urechile în jos, dinţii strânşi de furie şi un topor /V 1 – 1 J 1 /V 1 T – 7 w 1 7 *

Îmbibat de sânge în degete. Lumină, dar acea expresie a trimis groază prin corpul lui Mat. Preferă să se uite în jos zece bărbaţi care credeau că a înşelat decât să se lupte cu un singur Ogier furios!

Loial le-a sunat ceva pe ceilalţi, apoi s-a alăturat lor în luptă. Au continuat să se întindă în trollocii din apropiere, tăindu-i. Trollocs şi Ogier erau aproape de aceeaşi dimensiune, dar Ogierul părea cumva să se înalţe peste Shadowspawn. Nu s-au luptat ca soldaţii, ci ca pădurarii care doboară copaci. Tăiaţi într-un fel, apoi în altul, rupând trollocii. Dar Mat ştia că Ogier urăşte tăierea copacilor, în timp ce păreau să le placă tăierea trollocilor.

Ogierul a rupt pumnul Trolloc cu care se luptaseră, făcându-i să fugă. Soldata lui Elayne s-au mutat şi au blocat restul armatei Trolloc, iar cele câteva sute de Ogier s-au retras la Mat. Printre ei, observă Mat, se numărau mai mulţi dintre Seanchan Ogier – Grădinarii. Nu comandase asta. Cele două grupuri s-au luptat împreună, dar abia păreau să se privească acum.

Fiecare dintre Ogier, bărbat şi femeie, avea numeroase tăieturi pe braţe şi picioare. Nu purtau armură, dar multe dintre tăieturi păreau banale, de parcă pielea lor ar avea rezistenta scoarţei.

Loial se apropie de Mat şi Gardienii Morţii, ridicându-şi u umăr. Pantalonii lui Loial erau întunecaţi pană 1 X 1 w d – C /T 7 T * 1

la coapse, de parcă ar fi fost în vin.

— Mat, spuse Loial, inspirând adânc. „Am făcut cum ai cerut, luptăm aici. Niciun Trolloc nu a trecut de noi”.

— Ai făcut bine, Loial, spuse Mat. „Mulţumesc”.

A

aşteptat un răspuns. Ceva lung şi dornic, fără îndoială. Loial stătea mspmand şi expirand cu plămâni care puteau retine suficient aer pentru a umple o cameră. Fără cuvinte.

Ceilalţi cu el, deşi mulţi erau mai mari decât Loial, nici nu au oferit cuvinte. Unii ridicau torte. Strălucirea soarelui dispăruse sub orizont. Noaptea era pe deplin asupra lor.

Liniştit Ogier. Acum *asta* era ciudat. Ogier în război, totuşi… nu era ceva ce Mat văzuse vreodată. Nu avea nicio amintire despre asta în amintirile care nu erau ale lui.

— Am nevoie de tine, spuse Mat. „Trebuie să întoarcem această bătălie sau am terminat. Haide”.

„Sounderul comandă!” urlă Loial. „Sus topoarele!”

Mat tresări. Dacă avea vreodată nevoie de cineva care să strige un mesaj de la Caemlyn către Cairhien pentru el, ştia pe cine să întrebe. Numai că probabil că ar fi auzit-o până sus în Blight.

Îl puse pe Pips în mişcare, Ogierul căzând în jurul lui şi Gardienii Deathwatch. Ogierul nu a avut probleme să ţină pasul.

„Onorat”, spuse Karede, „eu şi ai mei ni se ordonă să…”

„Să mor în linia frontului. Lucrez la asta, Karede. Păstrează-ţi sabia din intestine pentru moment, cu amabilitate”.

Expresia bărbatului s-a întunecat, dar a ţinut limba.

— Nu te vrea mort, îţi dai seama, spuse Mat. Nu putea spune mai multe fără să dezvăluie complotul pentru a o aduce înapoi.

„Dacă moartea mea slujeşte împărăteasa, ea să trăiască pentru totdeauna, atunci o dau de bunăvoie”.

— Eşti nebun, Karede, spuse Mat. „Din păcate, la fel şi eu. Eşti într-o companie bună. Tu de acolo! Cine conduce această forţă?”

A – 7 /V /K I – I 1 –, I *f-/*

Ajunseseră în rândurile din spate, unde se aflau rezervele Jurătorilor de Dragon, răniţii şi cei care se odihneau din timpul lor în primele rânduri.

„Lordul meu?” spuse unul dintre cercetaşi. „Aceasta ar fi Lady Tinna”.

— Du-te să o aduci, spuse Mat. Zarurile acelea i se tot zdrăngăneau în cap. A simţit şi o tragere dinspre nord, o smucitură, de parcă nişte fire în jurul pieptului i-ar fi strâns 1 1 1 *J L L*

de el.

Nu acum, *Rand*, se gândi el. *Sunt al naibii de ocupat*.

Nu s-au format culori, doar întuneric. Întunecat ca inima unui Myrddraal. Tragerea a devenit mai puternică.

Mat a respins viziunea. *Nu*. *Acum*.

Avea de lucru aici. Avea un plan. Lumină, lasă-l să funcţioneze.

Tinna s-a dovedit a fi o fată drăguţă, mai tânără decât se aşteptase el, înaltă şi puternică. Îşi purta părul lung şi castaniu într-o coadă, deşi buclele păreau să vrea să izbucnească ici şi colo. Purta pantaloni şi văzuse lupte, judecând după acea sabie de pe şold şi după sângele întunecat de trolloc de pe mâneci.

Ea s-a apropiat de el, privindu-l în sus şi în jos cu ochi perseverenţi. – în sfârşit, ţi-ai amintit de noi, nu-i aşa, lord Cauthon? Da, cu siguranţă i-a amintit de Nynaeve.

Mat ridică privirea spre Heights. Lupta dintre Aes i – i xi i x i <J* i xi jw

Sedai şi Sharans de acolo sus devenise dezordonată.

Mai bine ai câştiga acolo, *Egwene*. *Mă bazez pe tine*.

— Armata ta, spuse Mat, uitându-se la Tinna. „Mi s-a spus

că nişte Aes Sedai ţi s-au alăturat?”

— Unii au făcut-o, spuse ea precaută.

„Eşti unul dintre ei?”

„Eu nu sunt. Nu chiar”.

„Nu chiar? Ce vrei să spui cu asta? Uite, femeie, am nevoie de o poartă. Dacă nu avem unul, această bătălie ar putea fi pierdută. Vă rog să-mi spuneţi că avem nişte canale care mă pot trimite unde trebuie să merg”.

Tinna şi-a tras buzele la o linie.

— Nu încerc să te

I

7 1 j1 în 1” 1* – C r? 1**

ord Cauthon. Vechile obiceiuri fac frânghii puternice şi am învăţat să nu vorbesc despre anumite lucruri. Eu însumi am fost dat afară din Turnul Alb, pentru… motive complicate. Îmi pare rău, dar nu cunosc ţesătura pentru călătorii. Ştiu cu adevărat că cei mai mulţi dintre cei care ni s-au alăturat sunt prea slabi pentru acea ţesătură. Este nevoie de o mare parte din Puterea Unică, dincolo de capacitatea multora care…”

„Pot să fac unul”.

O femeie într-o rochie roşie s-a ridicat din rândurile răniţilor, unde se pare că se vindecase. Era slabă şi osoasă Şi avea o expresie acră pe fată, dar Mat era atât de fericit să o vadă, încât ar fi putut să o sărute. Ca să sărut geamuri sparte, asta ar fi fost. Oricum ar fi făcut-o. „Teslyn!” el a plâns. „Ce faci aici?”

— Cred că luptă în Ultima Bătălie, spuse ea, scoţându-şi praful din mâini. „Nu suntem toţi?”

„Dar Jurătorii de Dragon?” întrebă Mat.

„Nu mi s-a părut că Turnul Alb este un loc confortabil odată ce m-am întors”, a spus ea. „Se schimbase. Am profitat de această oportunitate, deoarece această nevoie le-a înlocuit pe oricare altele. Acum, îţi doreşti o poartă? Cât de mare?”

„Suficient de mare pentru a muta cât mai multe dintre aceste trupe, pe cei cu jurământ de Dragon, pe Ogier şi pe acest steag de cavalerie din Bandul Mâinii Rosm” spuse Mat.

— Am nevoie de un cerc, Tinna, spuse Teslyn. „Nu te plângi că nu pop canaliza; Pot timp asta în tine şi toate fostele credinţe şi promisiuni sunt încălcate pentru noi aici. Adună celelalte femei. Unde mergem, Cauthon?

Mat rânji. „În vârful acelor înălţimi”.

„Înălţimile!” spuse Karede. „Dar i-ai *abandonat* la începutul bătăliei. I-ai predat Proiecn Umbrelor!”

„Da am făcut”.

Şi acum… acum avea şansa să termine asta. Forţele lui Elayne tin de-a lungul râului, Egwene luptând în vest… Mat a trebuit să pună mâna pe partea de nord a înălţimilor. El ştia că, odată ce Seanchanul dispăruse şi majoritatea trupelor sale ocupate în jurul părţii inferioare a înălţimilor, Demandred avea să trimită o forţă puternică de Sharans şi Trollocs în partea de sus, spre nord-est, pentru a trece în jos peste albia râului şi în spatele armatelor lui Elayne. Armatele Luminii vor fi înconjurate şi la mila lui Demandred. Singura lui şansă era să împiedice trupele lui Demandred să iasă de pe înălţimi, în ciuda numărului lor superior. Uşoară. A fost o lovitură lungă, dar uneori trebuia să faci singura lovitură pe care ai avut-o.

— Ne împrăştii periculos de subţiri, spuse Karede. „Rişti totul mutând armatele de care este nevoie aici pană 1 t 7 w 1 J * * *îi X*

la înălţimi”.

„Tu *ai* vrut să mergi în primele linii”, a răspuns Mat. „Loial, eşti cu noi?”

O lovitură în miezul inamicului, Mat? întrebă Loial, ridicând toporul. „Nu va fi cel mai rău loc în care m-am găsit, după unul dintre voi trei. Sper că Rand este bine. Tu crezi, nu-i aşa?”

„Dacă Rand ar fi mort”, a spus Mat, „am şti asta. Va trebui să aibă grijă de el însuşi, fără ca Matrim Cauthon să-l salveze de data aceasta. Teslyn, hai să avem această poartă! Tinna, organizează-ţi forţele. Pregătiţi-le să se încarce prin deschidere. Trebuie să apucăm rapid versantul nordic al acelor înălţimi şi apoi să o ţinem *indiferent* de ce ne aruncă Umbra!”

Egwene deschise ochii. Deşi nu ar fi trebuit să fie deloc într-o cameră, stătea întinsă întruna. Şi una bună. Aerul rece mirosea a sare, iar ea s-a odihnit pe o saltea moale.

„*Visez*”, se gândi ea. Sau poate că murise. Ar explica asta durerea? O durere atât de groaznică. Nimic nu ar fi mai bun, mult mai bine decât această agonie.

Gawyn dispăruse. O bucată din ea însăşi, tăiată.

„Am uitat cât de tânără este”. Şoaptele au venit în cameră. Acea voce era cunoscută. Silviana? „Ai grijă de ea. Trebuie să mă întorc la luptă”.

„Cum stau lucrurile?” Egwene cunoştea şi acea voce. Rosil, al Galbenului. Ea plecase la Mayene, cu novicii şi Accepted, ajutând la Heal.

„Bătălia? Merge prost”. Silviana nu era una care să pună miere în cuvintele ei. „Uită-te la ea, Rosil. Ea este puternică; Nu mă îndoiesc că va reuşi să treacă peste asta, dar există întotdeauna o îngrijorare”.

— Am mai ajutat femeile cu Warders pierdute înainte, Silviana, spuse Rosil. „Te asigur că sunt destul de capabil. Va fi inutilă în următoarele zile, dar apoi va începe să se repare.

Silviana adulmecă. „Băiatul acela... Ar fi trebuit să ştiu că o va ruina. În ziua în care am văzut prima dată cum se uită ea la el, ar fi trebuit să-l iau de urechi, să-l duc la o fermă îndepărtată şi să-l pun la muncă pentru următorul deceniu”.

„Nu poţi controla atât de uşor o inimă, Silviana”.

„Păzitorii sunt o slăbiciune”, a spus Silviana. „Asta este tot ce au fost şi tot ce vor fi vreodată. Băiatul acela... băiatul acela *prost*...”

„Băiatul ăla prost”, a spus Egwene, „mi-a salvat viaţa de asasinii Seanchan. Nu aş fi aici să plâng dacă nu ar fi făcut-o. Îţi sugerez să-ţi aminteşti asta, Silviana, când vorbeşti despre morţi”.

Ceilalţi au tăcut. Egwene a încercat să depăşească durerea pierderii. Era în Mayene, desigur. Silviana ar fi dus-o la Galbeni.

— Îmi voi aminti, mamă, spuse Silviana. Ea a reuşit de fapt să pară tristă. „Odihneşte-te bine. Eu voi”.

— Odihna este pentru morţi, Silviana, spuse Egwene ridicându-se.

Silviana şi Rosil stăteau în pragul camerei frumoase, care era drapată cu pânză albastră sub tavanul cu încrustaţii de sidef lucrate. Ambele femei şi-au încrucişat braţele şi i-au

aruncat o privire aspră.

— Ai trecut prin ceva extrem de dureros, mamă, spuse Rosil. Lângă prag, Leilwin stătea de pază. „Pierderea unui

— J.L. < J.

gardian este suficientă pentru a opri orice femeie. Nu e nicio ruşine să te laşi să faci faţă durerii”.

T – i 1 IT V 7 – i T – i

— Egwene al’ Vere se poate întrista, spuse Egwene ridicându-se. „Egwene al’ Vere a pierdut un bărbat pe care îl iubea şi l-a simţit murind printr-o legătură. Amyrlin are simpatie pentru Egwene al’ Vere, aşa cum ar avea simpatie pentru orice Aes Sedai care se confruntă cu o astfel de pierdere. Şi apoi, în faţa ultimei bătălii, Amyrlinul s-ar aştepta ca acea femeie să se ridice şi să se întoarcă la luptă.

Ea traversă camera, cu fiecare pas mai ferm. Îi întinse mâna Silvianei, făcând semn din cap spre *să angrealul lui Vora*, pe care îl ţinea. „Voi avea nevoie de asta”.

Silviana a ezitat.

— Cu excepţia cazului în care voi doi doriţi să descoperiţi cât de capabil sunt în prezent, spuse Egwene încet, nu aş sugera neascultarea.

— 1 – 7 w 1 TT – 1 Ci w – 1 w 1 1 – w

Silviana se uită la Rosil, care oftă şi dădu din cap fără tragere de inimă. Silviana a predat lanseta.

— Nu accept asta, mamă, spuse Rosil. „Dar dacă eşti insistent”.

„Eu sunt”.

„... Atunci îţi voi da aceasta sugestie. Emoţia va ameninţa sa te zdrobească. Acesta este pericolul. În faţa unui gardian

pierdut, *invocarea sayarului* va fi dificilă. Dacă o reuşeşti, liniştea Aes Sedai va fi probabil imposibilă. Acest lucru poate fi periculos. Foarte periculos”.

se deschise lui *sayar*. După cum sugerase Rosil, era dificil să îmbrăţişezi Sursa. Prea multe emoţii se întreceau pentru atenţia ei, copleşând-o, alungându-i calmul. Ea a roşit când a eşuat a doua oară.

7 r-i – 1 – i7 1 – c – 1 – 1 w – Silviana deschise gura, fără îndoială, pentru a-i sugera 1 * T-1 1 – T 1 T-1

lui Egwene să se aşeze din nou. În acel moment, Egwene a Săsit *sayar*; mugurele din mintea ei înflorind, Puterea mică năvălindu-se în ea. Ea îi aruncă Silvianei o privire sfidătoare, apoi începu să ţese o poartă.

— Nu ai auzit restul sfaturilor mele, mamă, spuse Rosil. „Nu vei putea alunga emoţiile care te frământă, nu complet. Singura ta alegere este una proastă, să copleşeşti acele emoţii de durere şi durere cu emoţii *mai puternice*.

KT 7 J 1 * w Z27 1 1 1 * Z_2 *1J// 1 – 1 1 – 1

„Nu ar trebui să fie deloc dificil”, a spus Egwene. Ea trase adânc aer în piept, trăgând mai mult din Puterea Unică. Ea şi-a permis mânia. Furie faţă de Shadowspawn care a ameninţat lumea, furie faţă de ei pentru că i-au luatf z 7 A

O pe Gawyn.

X – r t – U „1* vv – v.

„Voi avea nevoie de ochi care să mă privească”, a spus Egwene, sfidând cuvintele anterioare ale Silvianei. Gawyn *nu* fusese o slăbiciune pentru ea. „Voi avea nevoie de un alt paznic”.

— Dar… începu Rosil.

Egwene o opri cu o privire. Da, majoritatea femeilor au

aşteptat. Da, Egwene al' Vere a fost îndurerată de pierderea ei, iar Gawyn nu a putut fi niciodată înlocuită. Dar ea *credea* în Warders. Amyrlin Seat avea nevoie de cineva care să o privească înapoi. Dincolo de asta, fiecare persoană cu o legătură Warder era un luptător mai bun decât cei fără. A trece fără un Gard însemna să-i refuzi Luminii un alt soldat.

Era o persoană aici care îi salvase viaţa. *Nu*, a spus o bucată din ea, cu ochii căzând pe Leilwin. *Nu un Seanchan*.

O altă bucată din ea, Amyrlin, a râs de asta. *Nu mai fi un astfel de copil*. Ea ar avea un Gard. „Leilwin Shiples", a spus Egwene cu voce tare, „îţi asumi această datorie?"

Femeia îngenunche, plecând capul. „Eu... da".

Egwene a format ţesătura pentru legătură. Leilwin se ridică, părând mai puţin obosit, inspirând adânc. Egwene a deschis o poartă către cealaltă parte a camerei, apoi şi-a folosit imediat cunoştinţele despre această cameră pentru a deschide alta către locul în care oamenii ei luptau. Au trecut explozii, ţipete şi lovirea armelor împotriva scuturilor.

Egwene s-a întors înapoi pe câmpurile uciderii, aducând cu ea furia lui Amyrlin.

Demandred era un maestru de lame. Galad presupuse că acesta va fi cazul, dar prefera să-şi testeze presupunerile.

Cei doi au dansat înainte şi înapoi în ringul de urmărire a lui Sharans. Galad purta o armură mai uşoară, poştă sub tabard şi păşi mai repede. Monedele împletite pe care le purta Demandred erau mai grele decât o simplă poştă, dar bune împotriva unei sabie.

„Eşti mai bun decât a fost fratele tău", a spus Demandred. „A murit uşor".

Bărbatul încerca să-l înfurie pe Galad. Nu a reuşit. Rece,

atent. Galad s-a mutat înăuntru. Curtezanul îşi bate evantaiul. Demandred a răspuns cu ceva foarte asemănător cu The Falcon Stoops, trântind atacul lui Galad. Demandred se dădu înapoi, ocolind perimetrul inelului, cu sabia în lateral. La început, vorbise mult. Acum făcea doar ocazional glumeaţă.

S

— Au înconjurat unul pe altul în întuneric, luminaţi de torţe ţinute în mâinile lui Sharan. O singură rotaţie. Două.

— Vino acum, spuse Demandred. „Aştept”.

Galad a rămas tăcut. Fiecare clipă în care se bloca era un moment în care Demandred nu trimitea distrugere asupra lui Elayne sau armatelor ei. Cei Părăsiţi păru să-şi dea seama, pentru că a intrat repede. Trei lovituri: jos, 1 1 x 1 1 A A 1 X d 1 1

lateral, revers. Galad s-a întâlnit pe fiecare, cu braţele înceţoşate.

Mişcare în lateral. A venit dintr-o piatră pe care Demandred o aruncase lui Galad prin canalizare. Galad o ocoli, abia, apoi ridică sabia împotriva loviturilor care urmau. Furios loveşte în jos, Mistreţul se repezi pe munte, izbindu-se de lama Tui Galad. S-a ţinut împotriva asta, dar nu a putut opri următoarea răsucire a lamei care i-a tăiat antebraţul.

Demandred se dădu înapoi, cu sabia picurând sângele lui Galad. S-au învârtit din nou, uitându-se unul pe altul. Galad simţi sânge cald în mănuşă, de unde i se scursese pe braţ. O mică pierdere de sânge ar putea încetini un bărbat, /ki 7 i-i-x x z îl poate slăbi.

Galad inspiră şi expiră, abandonând gândurile, renunţând

la griii. Când Demandred a lovit următoarea, Galad a anticipat, făcându-se deoparte şi lovindu-se cu două mâini, muşcând adânc pielea din spatele genunchiului lui Demandred. Sabia aruncă o privire de pe partea laterală a armurii, dar a tăiat adevărat altfel. În timp ce Galad se întoarse, Demandred şchiopăta.

Cei Părăsiţi se strâmbă.

— Mi-ai dat sânge, spuse el. „A I I C 7 1 I I – 1 Al* L *îi* trecut foarte mult timp de când cineva a făcut asta”.

Pământul a început să se bată şi să se rupă sub Galad. Disperat, a sărit înainte, apropiindu-se de Demandred – forţându-l să nu mai canalizeze, ca să nu se răstoarne. Forsaken mormăi, legănându-se, dar Galad era în garda inamicului său.

Prea aproape pentru a face o mişcare completă, Galad şi-a ridicat sabia şi a lovit-o – mai întâi cu pomul – în faţa lui Demandred. Demandred l-a prins de mâna lui Galad cu a lui, dar Galad l-a prins pe Demandred de cască, ţinându-se strâns, încercând să forţeze casca peste ochii Părăsiţilor. El a mormăit, ambii bărbaţi încuiaţi, niciunul nu se mişca.

Apoi, cu un sunet răutăcios pe care Galad îl auzi destul 1 1 – 1”* X 1 1 m – de distinct, muşchiul i s-a rupt în braţul unde fusese tăiat. Sabia i-a alunecat de pe degetele amorţite, braţul i-a făcut spasme, iar Demandred l-a aruncat înapoi şi a lovit cu o în x i i – x 7

fulgerare a lamei.

L” / 1 1 1 – TX j1 w 1 j – L 1 L

Galad căzu în genunchi. Braţul său drept – tăiat la cot 1 – Cl* 1 * T\ 1 1 w 1 7 r* 1 – de felia lui Demandred – căzu la pământ în faţa lui.

TX 1 1 r „— X * 1 1 – 1

Demandred făcu un pas înapoi, gâfâind. Fusese îngrijorat. Bun. Galad s-a ţinut de ciotul care sângera, apoi a scuipat la picioarele lui Demandred.

T\ X 1X1 r? – A – 1 1 W/K v 1 J V – I

Demandred pufni, apoi îşi balansă încă o dată lama. Totul a devenit negru.

Androl avea impresia că a uitat cum e să respiri aer curat. Pământul din jurul lui mocnea şi se cutremură, fumul zvâcnind în vânt, aducând cu el duhoarea trupurilor în flăcări.

El şi ceilalţi se mutaseră pe partea de sus a înălţimilor, A. 7 1 7. Wi/KllX r-i-i – z-\ 7 1 – În partea de vest, căutându-l pe Taim. O mare parte din armata Sharan a luptat aici, luptându-se cu armata Turnului Alb.

Grupuri de canalizări au tras foc dintr-o parte sau alta, aşa că Androl a traversat singur peisaiul oribil. A păşit peste bucăţi rupte de pământ fumegând, ghemuindu-se jos, încercând să dea aerul unui singur rănit care încerca să se furişeze spre siguranţă. Încă purta chipul lui Nensen, dar cu capul în jos şi poziţia jos, asta conta foarte puţin.

A simţit un vârf de alarmă din partea lui Pevara, care să mutat singură în apropiere.

Ce este? el a trimis. *Eşti în regulă*?

După un moment tensionat, i-au venit gândurile. *Sunt bine*. *O sperietura cu nişte sarani*. *I-am convins că sunt de partea lor înainte să atace*.

Este o minune că oricine poate deosebi un prieten de inamic de aici, a trimis Androl înapoi. Spera ca Emarm şi Jonneth să fie în siguranţă. Cei doi plecaseră împreună, dar

dacă…

Androl a îngheţat. În faţă, prin fumul în mişcare, văzu un inel de trolloci care protejează ceva. Stăteau pe un afloriment de stâncă care ieşea în afara dealului ca scaunul unui scaun.

Androl se furişă înainte, sperând să fure o privire.

Androl! Vocea lui Pevara în mintea lui îl făcu să sară aproape din piele.

Ce?

Ai fost alarmată de ceva, a spus ea. *Reacţionam la tine*. A tras câteva respiraţii liniştitoare. *Am găsit ceva*. *O clipă*.

S-a apropiat destul de mult, într-adevăr, pentru a simţi canalizarea în interiorul ringului. El nu ştia dacă…

Trollocii s-au despărţit când cineva din interior lătră o comandă. Mishraile se uită afară, apoi se încruntă. „Este singurul Nensen!”

Inima lui Androl îi bătu în piept.

Un bărbat îmbrăcat în negru s-a întors de la contemplarea bătăliei. Taim. În mâini, purta un disc subţire alb-negru. Şi-a frecat degetul mare peste el în timp ce trecea cu vederea câmpul de luptă, râniind, ca şi cum ar fi dispreţuit pe cei care se zbatau în jurul lui.

„Bine?” a lătrat la Androl, întorcându-se şi scăzând discul într-o pungă de la talie.

— L-am văzut pe Androl, spuse Androl, gândindu-se repede. Light, ceilalţi se aşteptau să se apropie. A făcut asta, trecând pe lângă trolloci, punându-se chiar în burta fiarei. Dacă s-ar putea apropia suficient… „L-am urmat o vreme”. Nensen vorbea întotdeauna cu o voce aspră, cu pietriş, iar Androl a făcut tot posibilul să o imite. Pevara ar fi

putut să introducă vocea în ţesătură, dar nu o cunoscuse suficient de bine.

„Nu-mi *pasă* de asta! Prost. Ce face Demandred?”

„M-a văzut”, a spus Androl. „Nu-i plăcea să fiu acolo. – a trimis înapoi la tine şi a spus că, dacă ne vede pe cineva departe de această poziţie, ne va ucide”.

Androl... Pevara a trimis, îngrijorat. Nu şi-a putut preveni concentrarea de a răspunde. Îi trebuia tot ce trebuia să nu tremure când se apropia de Taim.

Taim şi-a frecat fruntea cu două degete, închizând ochii. „Şi m-am gândit că poţi face acest lucru simplu”. Taim a creat o ţesătură complexă de Spirit şi Foc. A lovit ca o viperă la Androl.

Durerea s-a mutat brusc în sus pe corpul lui Androl, pornind de la picioarele lui, trecând prin membre. A ţipat, prăbuşindu-se la pământ.

II Fi/ 1 O 11 1 – l – i – A 11

„Îţi place asta?” întrebă Taim. „Am învăţat-o de la – A A* 17* X 1V/K VW V.A. V.A.-I.

Moridin. Cred că încearcă să mă întoarcă împotriva lui Demandred.

ţipă Androl cu propria lui voce. Asta l-a îngrozit, dar ceilalţi păreau să nu observe. Când Taim a eliberat în sfârşit ţesătura, durerea a dispărut. Androl se trezi pe pământul murdar, cu membrele încă spasme din cauza amintirii durerii.

— Ridică-te, mârâi Taim.

Androl începu să se ridice în picioare.

Vin, a trimis Pevara.

Stai înapoi, răspunse el. Uşoară, se simţea neputincios. În

timp ce se ridică, s-a împiedicat de Taim, picioarele lui refuzând să funcţioneze aşa cum ar trebui.

— Prostule, spuse Taim, împingându-l pe Androl înapoi. Mishraile l-a prins. „Stai pe loc”. Taim a început o altă ţesătură. Androl a încercat să fie atent, dar era prea nervos pentru a surprinde detaliile ţesăturii. A plutit în faţa lui, apoi s-a înfăşurat în jurul lui.

„Ce faci?” întrebă Androl. Nu trebuia să pretindă tremurul din voce. *Durerea* aceea.

— Ai spus că l-ai văzut pe Androl? spuse Taim. „Îţi pun o mască cu oglinzi şi răsturn ţesătura, făcându-te să arăţi ca el. Vreau să te prefaci că eşti page, să-l găseşti pe Logain, apoi să-l *omori*. Foloseşte un cuţit sau o ţesătură, nu-mi pasă care”.

„Tu eşti… făcându-mă să arăt ca Androl”, a spus Androl.

„Androl este unul dintre animalele de companie ale lui Logain”, a spus Taim. „Nu ar trebui să te suspecteze. Acesta este un lucru excepţional *de uşor* pe care ţi-l cer, Nensen. Crezi că, pentru o dată, ai putea evita să faci o mizerie completă?”

— Da, M’Hael.

„Bun. Pentru că dacă eşuezi, te omor”. Ţesătura a căzut la loc şi a dispărut.

TV/T**!” 1” 1 1 A 1 1 – r>w/K 1

Mishraile mormăi, eliberându-l pe Androl şi făcându-se A – 1 „A 1 1 – 1 i A i 7 A J I T T 1

Înapoi.

— Cred că Androl este mai urât de atât, M’Hael.

Taim pufni, apoi îi făcu semn lui Androl. „Este destul de bun. Dispari din fata mea. Întoarce-te cu capul lui Logam,

sau nu te mai întoarce deloc”.

Androl se îndepărtă, respirând greu, simţind ochii celorlalţi pe spate. Odată aflat la distanţă bună, s-a abătut în jurul unor tufii care erau doar în mare parte arşi şi aproape că se împiedică de Pevara, Emarm şi Jonneth care se ascundeau acolo.

„Androl!” Emarin a şoptit „Deghizarea ta! Ce *s-a întâmplat*? Acela a fost Taim?”

Androl s-a aşezat în grămada, încercând să-şi liniştească inima. Apoi, ridică punga pe care o scosese de la centura lui Taim în timp ce se ridică în picioare. „A fost el. Nu o să crezi asta, dar…”

Arganda a luat bucata de hârtie, aşezându-se în şaua lui Mighty şi scoţându-şi lista de cifruri din buzunar. Acei trolloci continuau să lanseze săgeţi. Până acum, evitase să fie lovit. La fel şi regina Alliandre, care încă călărea cu el. Măcar era dispusă să stea puţin înapoi cu rezervele lui, 1 – X1 w – w x f x z unde era mai adăpostită.

Pe lângă Legiunea Dragonului şi a Graniţerilor, forţa sa, împreună cu Garda Lupului şi Mantele Albe, se deplasaseră în aval, în urma bătăliei de la ruine. Arganda avea mai mulţi soldaţi de infanterie decât ceilalţi şi stătuse în urma lor.

Găsiseră o mulţime de lupte aici, cu trollocii şi şarinii în albia uscată a râului încercând să înconjoare armatele lui Andor. Arganda luptase aici de câteva ore, când soarele apunea, aducând umbrele. Totuşi, se retrăsese odată ce primise mesajul.

— Scris de mână îngrozitor, mormăi Arganda, răsfoind mica listă de cifruri şi întorcând-o spre o torţă. Ordinele au fost autentice. Ori asta, ori cineva a spart cifrul.

„Bine?” întrebă Turne.

— Cauthon este în viaţă, spuse Arganda cu un mormăit.

„Unde este el?”

— Nu ştiu, spuse Arganda, împăturind hârtia şi ascunzând cifrurile. Mesagerul a spus că Cauthon a deschis o poartă în faţa lui, i-a aruncat scrisoarea în faţă şi i-a spus să mă găsească.

Arganda se întoarse spre sud, privind prin întuneric. Pregătindu-se pentru noapte, oamenii lui aduseseră ulei prin porţi şi aprinseseră grămezi de lemne. La lumina focului, îi vedea pe bărbaţii de la Two Rivers îndreptându-se spre el, sigur aşa cum spuseseră ordinele.

T T T k „/ 1 I râtl 12/ A 1 * 1 * 1 A

„Ho, Tam al’ Thor!” spuse Arganda, ridicând o mână. Nu-şi mai văzuse comandantul de când se despărţise după bătălia de la ruine, acum câteva ore.

Bărbaţii Two Rivers păreau la fel de uzaţi precum se simţea Arganda. Fusese o zi lungă, *lunga*, iar luptele nu se terminase în niciun caz. *Mi-aş fi dorit ca Gallenne să fie aici*, *îşi* spuse Arganda, inspectând trollocii de la râu în timp ce oamenii lui al’ Thor se apropiau. *Aş putea folosi pe cineva cu care să mă cert*.

Chiar în aval, strigăte şi zgomote răsunau de unde formaţiunile de ştiucă ale andorenilor ţineau – abia – valurile Trolloc. Până acum, această bătălie se desfăşura de-a lungul Morai, aproape până la Dashar Knob. Oamenii lui îi ajutaseră să nu fie flancaţi pe Andorani.

— Ce veste, Arganda? întrebă Tam când venea.

— Cauthon trăieşte, spuse Arganda. „Şi asta este al naibii de uimitor, având în vedere că cineva i-a aruncat în aer

postul de comandă, i-a dat foc cortului, i-a ucis o grămadă de *damane* şi şi-a alungat soţia. Cauthon s-a târât din ea cumva.

„Ha!” spuse Abell Cauthon. „Asta-i băiatul meu”.

— Mi-a spus că vii, spuse Arganda. „A spus că vei avea săgeţi. Tu?”

Tam dădu din cap. „Ultimele noastre comenzi ne-au trimis prin poarta către Mayene pentru vindecare şi

* * TK T – 1 1 – „A *jf 7* – reaprovizionare. Nu ştiu de unde ştia Mat că vor veni săgeţile, dar un transport de la femeile din Two Rivers a venit chiar când ne pregăteam să ne întoarcem aici. Avem arcuri lungi pe care să le foloseşti, dacă ai nevoie de ele”.

„Eu voi. Cauthon vrea ca toate trupele noastre să se întoarcă în sus, la ruine, să traverseze albia râului şi să mărşăluiască în sus pe înălţimi din partea de nord-est.

„Nu sunt sigur despre ce este vorba, dar presupun că zz X z XX

— Reit i – i şli-yc-fa.de… s-j-is-Xa. XXX.

Împreună, forţele lor s-au deplasat în sus, în timpul nopţii, lăsând în urmă pe Andoranii, Cairhienin şi Aiel luptători. *Creatorule să vă adăpostească*, *prieteni*, se gândi Arganda.

A I I 11 I W I W

Au traversat albia uscata şi au început să urce pe versanţii nord-estici. Era linişte deasupra, la acest capăt al înălţimilor, dar strălucirea de la rândurile de torţe era evidentă.

— Va fi o nucă greu de spart, dacă ăia sunt Sharani acolo sus, spuse Tam încet, privind în sus panta întunecată.

„Nota lui Cauthon spunea că vom avea ajutor”, a răspuns

Arganda.

„Ce fel de ajutor?”

„Nu ştiu. El nu a…”

Tunetele bubui în apropiere, iar Arganda tresări. Majoritatea canalelor trebuiau să lupte de cealaltă parte a înălţimilor, dar asta nu însemna că nu va vedea niciunul aici. Ura acel sentiment, senzaţia că un *canalist* l-ar putea urmări, gândindu-se dacă să-l omoare cu foc, fulger sau pământ.

Canalizatoare. Lumea ar fi pur şi simplu mai bună fără ei. Dar acel sunet nu s-a dovedit a fi un tunet. Un grup de călăreţi în galop purtând torţe a apărut din noapte, traversând albia râului pentru a se alătura lui Arganda şi oamenii săi. Au zburat cu Macara de Aur în centrul unei serii de bannere Borderlander.

— Ei bine, voi fi un trolloc, strigă Arganda. „Voi Borderlanderii aţi decis să ni se alăture?”

Lan Mandragoran salutat de lumina torţelor, sabia argintie strălucind. Se uită în sus pe pantă. „Deci trebuie să luptăm aici”.

Arganda dădu din cap.

k” /T→ – T X/K 1 r-j-l – L

— Bine, spuse Lan încet, călare. „Tocmai am primit i x mi 1 1 x rapoarte despre o mare armat Sharan care se deplaseaz spre nord-est prin vârful înălţimilor. Pentru mine este clar că vor să se învârtă în spatele oamenilor noştri care luptă cu trollocii la râu; atunci am fi înconjuraţi şi la mila lor. Se pare că este treaba noastră să împiedicăm asta să se întâmple”.

Se întoarse spre Tam.

— Eşti gata să le înmoaie pentru noi, arcaş?

„Cred că ne putem descurca asta”, a răspuns Tam.

Lan dădu din cap, apoi ridică sabia. Un bărbat Malkieri de lângă el a ridicat Macara de Aur. Şi apoi au încărcat chiar pe panta aceea. Spre ei venea o uriaşă armată inamică răspândită în rânduri largi pe peisaj, cerul luminat de miile de torţe pe care le purtau.

Tam al’ Thor a strigat ca oamenii săi să se alinieze şi să tragă. „Degajat!” striga Tam, trimiţând săgeţi spre Sharan.

Apoi săgeţile au început să se întoarcă în direcţia lor, acum ca distanţa dintre cele două armate se micşorase. Arganda îşi dădu seama că arcaşii nu ar fi nici pe departe la fel de precişi în întuneric precum ar fi putut fi ziua, dar asta ar fi valabil pentru ambele părţi.

Oamenii Two Rivers au lansat un val de moarte, săgeţi la fel de iute ca şoimii care se scufunda.

„Tine!” striga Tam oamenilor săi. Au încetat să tragă exact la timp pentru ca cavaleria lui Lan să lovească liniile înmuiate de Sharan.

De unde şi-a luat *Tam experienţa de luptă*? se gândi Arganda, gândindu-se la vremurile în care îl văzuse pe Tam luptând. Arganda cunoştea generali experimentaţi cu mult mai puţin simţ al câmpului de lupta decât acest pastor.

Borderlanderii s-au tras înapoi, lăsându-i pe Tam şi oamenii săi să mai dea drumul la săgeţi. Tam îi făcu semn lui Arganda.

„Să mergem!” Arganda îi chema pe soldaţii săi. „Toate companiile, înainte!”

Atacul unu-doi al arcaşilor şi al cavaleriei grele a fost puternic, dar a avut un avantaj limitat, odată ce inamicul şi-a pus apărarea. În curând, Sharanii aveau să ridice un zid

solid de scut şi suliţa pentru a-i abate pe călăreţi, sau arcaşii i-ar scoate. Acolo a intrat infanteriei.

Arganda şi-a desfăcut buzduganul – acei Sharani purtau zale şi piele – şi a ridicat-o sus, conducându-şi oamenii peste înălţimi, întâlnindu-i pe Sharanii la jumătatea drumului, în timp ce înaintaseră pentru a lupta. Trupele Tams erau Whitecloaks, Ghealdanin, Garda Lupilor lui Perrin şi Garda înaripata Mayener, dar se considerau ca o singură armata. Nu în urmă cu şase luni, Arganda ar fi jurat pe mormântul tatălui sau ca oameni ca aceştia nu se vor lupta niciodată împreună – cu atât mai puţin să se ajute unul altuia, aşa cum a făcut Garda Lupului când forţele Whitecloak erau depăşite.

Unii trolloci au putut fi auziţi urlând şi au început să urce alături de Sharans. Uşoara! Trollocii, de asemenea?

A 1" vv-i 7 – 1 – 1 *A*. v *A*. – I – 1 1 – l – Arganda îşi legana buzduganul până când braţul i-a ars, apoi şi-a schimbat mâinile şi a continuat, rupând oase, zdrobindu-şi mâinile şi braţele până când haina lui Mighty a fost pătata de sânge.

Străluciri de lumina s-au lansat brusc de la capătul opus al înălţimilor către Andoranii care aparau dedesubt. Arganda abia observă asta, consumat de lupte aşa cum era, dar ceva în interiorul lui scânci. Demandred trebuie să-şi fi reluat atacul.

„L-am învins pe fratele tău, Lews Therin!" Vocea răsună peste câmpul de luptă, tare ca un tunete. „El moare acum, sângerându-şi mortalitatea!"

1 7 1 1 A J – 1 J A – A 1 A

Arganda l-a dansat pe Mighty înapoi, întorcându-se în timp ce un Trolloc uriaş, cu o fată aproape umană, îl împinse pe

Sharanul rănit de lângă el şi urlă. Sângele curgea dintr-o tăietură pe umăr, dar nu părea să observe. Se răsuci, zvârnind un bip cu lanţuri scurte, cu capul ca un buştean acoperit de ţepi.

7 T” > * 1 1 X w 1 7 X* L 1 I 1 – 1 A w A J 1 1 J

Biluul s-a prăbuşit la pământ chiar lângă Mighty, Jz7 – L / Z

speriind calul. În timp ce Arganda lupta pentru control, imensul Trolloc a făcut un pas înainte şi a *lovit* cu mâna 1” w 1 – 1 1 – A 7 11*TV/T*lj liberă, lovind un pumn de şuncă în capul lui Mighty, trântind calul la pământ.

„Ai ceva grilă de carnea acestei naşteri?” Demandred tună în depărtare.

— Îmi împărtăşeşti vreo dragoste pentru cel care te-a numit frate, acest bărbat în alb?

Capul lui Mighty trosnise ca un ou. Picioarele calului sau spasmat şi au tresărit. Arganda se ridică în picioare. Nu-şi amintea să fi sărit liber în timp ce calul cădea, dar instinctele lui îl păstraseră. Din păcate, rola lui îl îndepărtase de gardienii săi, care luptau pentru viaţa lor /V X – z 1 z x x f împotriva unui grup de Sharans.

Oamenii lui înaintau, iar sharanu erau împinşi încet înapoi. Nu a avut timp să se uite, totuşi. Că Trolloc era pe el.

Arganda îşi ridică buzduganul şi se uită în sus la fiara falnic din faţa lui, biciuindu-şi biţul peste cap în timp ce păşi peste calul muribund.

Arganda nu se simţise niciodată atât de mică.

„Laş!” rugă Demandred. „Te numeşti salvator al acestui pământ? Reclam acel titlu! Înfruntă-mă! Trebuie să-l ucid pe această rudă ca să te scot afară?

Arganda respiră adânc, apoi sări înainte. Îşi dădu 0021Y12

ultimul Inr-Tii tio îl seama că acesta era ultimul lucru pe care-l aştepta Trollocul. Într-adevăr, leagănul fiarei s-a larg. Arganda a făcut o crăpătură solidă în lateral, buzduganul lui lovind pelvisul Trollocs, zdrobind osul.

Apoi chestia i-a dat înapoi. Arganda a văzut alb, iar sunetele bătăliei s-au stins. Ţipete, bătăi din picioare, ţipete. Ţipă şi ţipă. Ţipă şi ţipă… Nimic.

Câtva timp mai târziu – nu ştia cât timp – a simţit că este ridicat. Trollocul? Clipi, intenţionat să scuipe măcar în faţa ucigaşului său, doar pentru a se trezi că era tras în să-i – 7 îl I lit'uti 7

din spatele lui al' Lan Mandragoran.

„Sunt în viaţă?" spuse Arganda. Un val de durere pe partea stângă l-a informat că da, într-adevăr, era.

— Ai doborât unul mare, Ghealdanin, spuse Lan, dându-şi calul în galop spre liniile din spate. Ceilalţi Borderlanders călăreau cu ei, văzu Arganda. „Trollcul te-a lovit în chinuri. Am crezut că eşti mort, dar nu am putut veni după tine până nu-i împingem înapoi. Am fi fost greu presaţi dacă acea altă armată nu i-ar fi surprins pe Sharan.

„Altă armată?" spuse Arganda frecându-şi braţul.

„Cauthon avea o armată la pândă în partea de nord a înălţimilor. După cum arată, Dragonsworn şi un steag de cavalerie, probabil parte din Band. Cam în vremea când te luptai cu acel Trolloc, au căzut pe flancul stâng al lui Sharan, rupându-i pe toţi. Le va dura ceva timp să se regrupeze".

— Lumină, spuse Arganda, apoi gemu. Îşi dădea seama că braţul stâng era rupt. Ei bine, a trăit. Destul de bun pentru moment. Se uită spre liniile frontului, unde soldaţii săi încă

îşi ţineau rândurile. Regina Alliandre călărea în mijlocul lor, înainte şi înapoi prin rânduri, încura Aindu-i. Uşoară. Şi-a dorit să fi fost dispusă să servească la spitalul 1 *7 – a ar 7 X X

din Mayene.

Era pace aici în acest moment – Sharanu fuseseră loviţi suficient de puternic încât s-au retras, lăsând o porţiune de pământ deschisă între armatele adverse. Probabil că nu se aşteptau la un atac atât de brusc şi puternic.

Dar aşteaptă. Din dreapta lui Arganda se apropiau umbre, siluete supradimensionate care mergeau din întuneriQ. Mai mulţi trolloci? Şi-a pus maxilarul împotriva durerii. Îşi scăpase buzduganul, dar încă mai avea cuţitul pentru cizme. El nu ar cobori fără… Fără…

Ogier, îşi dădu seama, clipind. *Aceştia nu sunt trolloci*. *Ei sunt Ogier*. Trollocu nu purtau torţe aşa cum au făcut aceste fiinţe.

O 1 w 7 z-l 1 – 1 I *1J* T – 1 T\ * Z? w – „Slavă Constructorilor!” Lan i-a chemat. „Deci făceai parte din armata trimisă de Cauthon să atace flancul sarenilor. Unde este el? Aş avea cuvinte cu el!”

7 T T 1 1 – Z-\ – 7 1 1 i 1 KT – Unul dintre Ogier scoase un hohot de râs. „Nu eşti singurul, Dai Shan! Cauthon se mişcă ca o veveriţă care vânează nuci în tufiş. Un moment aici, un alt moment plecat. Trebuie să vă spun că trebuie să reţinem acest avans Sharan, cu orice preţ”.

Mai multă lumină fulgeră din partea îndepărtată a înălţimilor. Aes Sedai şi Sharans au luptat acolo. Cauthon *încerca* să închidă forţele Umbrei. Arganda îşi dădu deoparte durerea, încercând să gândească.

Cum rămâne cu Demandred? Arganda putea să vadă 1. W w i 1 *” ’1 1 i 1 *

acum o altă zonă de distrugere lansată de la Forsaken. A ars prin apărători de peste râu. Formaţiunile de ştiucă începuseră să se spargă, fiecare explozie de lumină ucigând sute.

„Sharan channelers în depărtare pe de o parte”, a mormăit Arganda, „şi unul dintre Forsaken pe de altă parte! Uşoară! Nu mi-am dat seama câţi trolloci sunt. Sunt nesfârşite”. Îi putea vedea acum, confruntându-se cu trupele lui Elayne; exploziile Puterii Unice au arătat mii de ei în depărtare. „Am terminat, nu-i aşa?”

— 1 1 – T 271 1 – i 7 1 *f*-\ 1 – 1 – Faţa lui Lan reflecta lumina torţelor. Ochi ca ardezia, o *fi*. W i 7 A T a 7 1

faţă de granit. Nu a corectat-o pe Arganda.

7 ÎI ÎI A 1 TI A T *

„Ce vom face?” spuse Arganda. „A câştiga… Lumină, pentru a câştiga ar trebui să-i spargem pe aceşti Sharani, să-i salvăm pe picătari – vor fi în curând inconiuraţi de trolloci – şi fiecare om de-al nostru ar trebui să omoare cel pDuţin cinci dintre acele fiare! Asta nici măcar nu ia în calcul emandred”.

Niciun răspuns de la Lan.

„Suntem condamnaţi”, a spus Arganda.

„Dacă da”, a spus Lan, „stăm în vârful pământului înalt şi ne luptăm până murim, Ghealdanin. Te predai când eşti mort. Multor oameni li s-a dat mai puţin”.

Firele posibilităţii iau *rezistat lui* Rand în timp ce le-a împletit în lumea pe care şi-a imaginat-o. Nu ştia ce înseamnă asta. Poate că ceea ce a cerut el era foarte puţin

probabil. Acest lucru pe care l-a făcut, folosind fire pentru a arăta ce ar putea fi, a fost mai mult decât o simplă iluzie. A implicat să ne uităm la lumi care fuseseră înainte, lumi care puteau fi din nou. Oglinzi ale realităţii în care a trăit.

El nu a creat aceste lumi. El doar... le-a manifestat. A forţat firele să deschidă realitatea pe care o cerea şi, în cele din urmă, s-au supus. Pentru ultima dată, întunericul a devenit lumină, iar nimicul a devenit *ceva*.

A păşit într-o lume care nu-l cunoştea pe Cel întunecat.

A ales Caemlyn ca punct de intrare. Poate pentru că Cel întunecat folosise locul în ultima sa creaţie, iar Rand voia să-şi demonstreze că teribila viziune nu era inevitabilă. Avea nevoie să vadă oraşul din nou, dar nepătat.

mers pe drumul dinaintea palatului, respirând adânc. Arborii de unt erau în floare, florile galbene strălucitoare ieşind din grădini şi atârnând peste zidurile curţii. Copiii se iucau în ele, aruncând petalele în aer.

Niciun nor nu a stricat cerul strălucitor. Rand ridică privirea, ridicându-şi braţele şi ieşi de sub ramurile înflorite în lumina adâncă a soarelui, care încălzeşte. Niciun gardian nu stătea în drumul spre palat, ci doar un servitor amabil care răspundea la întrebări pentru unii vizitatori.

Rand înainta cu paşi mari, cu picioarele lăsând urme în petale aurii, în timp ce se apropia de intrare. Un copil a venit spre el, iar Rand s-a oprit, zâmbindu-i.

— I – i X 2? – I – /A 1 *A* – I.

— I – I

Ea făcu un pas, întinzând mâna să atingă sabia de la talia lui Rand. Copilul părea confuz. „Ce este?” întrebă ea, privind în sus cu ochii mari.

— O relicvă, şopti Rand.

T’i 1 1 7 1 1 i * – 1 2? J * * 1

Râsetele celorlalţi copii au întors capul fetei, iar ea l-a părăsit, chicotind în timp ce unul dintre copii a aruncat în aer un braţ de petale.

Rand a mers mai departe.

ESTE ASTA PERFECŢIE PENTRU VOI? Vocea Celui întunecat se simţea distantă. Putea străpunge această realitate pentru a vorbi cu Rand, dar nu putea să apară aici aşa cum a făcut-o în celelalte viziuni. Acest loc era antiteza lui.

Căci aceasta era lumea care ar exista dacă Rand l-ar ucide în Ultima Bătălie.

„Vino să vezi”, i-a spus Rand, zâmbind.

Fără răspuns. Dacă Cel întunecat s-ar lăsa atras prea mult în această realitate, ar înceta să mai existe. În acest loc, el murise.

Toate lucrurile s-au întors şi au venit din nou. Acesta era sensul Roţii Timpului. Ce rost avea să câştigi o singură bătălie împotriva întunericului, doar ca să ştii că se va întoarce? Rand ar putea face mai mult. Ar putea face *asta*.

„Aş vrea să o văd pe regina”, a întrebat Rand servitorului de la uşile Palatului. „E înăuntru?”

— Ar trebui să o găseşti în grădini, tinere, spuse ghidul. Se uită la sabia lui Rand, dar din curiozitate, nu-ţi face griji. În această lume, bărbaţii nu ar putea concepe că unul ar vrea să-l rănească pe altul. Nu s-a întâmplat.

— Mulţumesc, spuse Rand, intrând în Palat. Holurile – familiare, dar diferite. Caemlyn a fost aproape distrus în timpul ultimei bătălii, Palatul a ars. Reconstrucţia semăna cu ceea ce fusese acolo înainte, dar nu complet.

T’i 1 1” 11* Z-”1 1

Rand se plimba pe holuri. Ceva îl îngrijora, un disconfort din fundul minţii lui. Ce-a fost asta…

Nu fi prins aici, îşi dădu seama. *Nu fi mulţumit*. Această lume nu era reală, nici complet. Nu încă”.

A d JX 1 1 T 1 – 1 – r-v 1

Ar fi putut fi acesta un plan al întunericului? Să-l păcălească pe Rand să-şi creeze el însuşi paradisul, doar ca să intre în el şi să fie prins în capcană în timp ce Ultima Bătălie se dezlănţuia? Oamenii mureau în timp ce luptau.

Trebuia să-şi amintească asta. Nu putea lăsa această fantezie să-l consume. A fost greu de reţinut când a intrat în galerie – un hol lung, căptuşit cu ceea ce păreau a fi ferestre. Numai că acele ferestre nu priveau spre Caemlyn. Aceste noi portaluri de sticlă permiteau cuiva să se vadă alte locuri, ca o poartă mereu în loc.

I x – /kw i i-i i r

Rand trecu pe lângă unul care dădea într-un golf scufundat, peşti coloraţi năvălind într-un loc şi în altul. Un altul dădea vederea unei pajişti liniştite înalte în Munţii Ceţii. Flori roşii împinse în sus prin verde, ca pete de vopsea împrăştiate pe podea în urma muncii zilnice a unui

— X X *t* XX

pictor.

Pe celălalt perete, ferestrele priveau spre marile oraşe ale lumii. Rand a trecut pe lângă Te-ar unde Piatra era acum un muzeu până în zilele celei de-a treia epoci, cu apărătorii ca curatori. Niciunul din această generaţie nu a purtat vreodată o armă şi a fost uluit de poveştile bunicilor lor care au luptat. Un altul a arătat cele şapte turnuri ale lui Malkier,

construite din nou puternice – dar ca monument, nu ca fortificaţie. Păstrarea dispăruse la moartea Celui întunecat, iar Proporul din Umbră căzuse mort imediat. De parcă Cel întunecat ar fi fost legat de toţi, ca un Fade care conduce un pumn de trolloci.

T T * 1 – i – N *r* 1 i * * i L

Uşile nu purtau încuietori. Moneda era o excentricitate aproape uitată. Canalizatorii au ajutat să creeze alimente pentru toată lumea. Rand a trecut pe lângă o fereastră către Tar Valon, unde Aes Sedai i-a vindecat pe toţi cei care veneau şi au creat porţi pentru a-i aduce pe cei dragi împreună. Toţi aveau tot ce aveau nevoie.

El a ezitat lângă fereastră următoare. Se uita la Rhuidean. A fost vreodată acest oraş într-un deşert? T\ * 1 271 – 1 1 m 1 – 1 *7 7

Deşeurile au înflorit, de la Shara la Cammen.

7 – C jw i – 1 w – 1 i

Şi aici, prin fereastră, Rand a văzut Câmpurile Chora – o pădure din ele, înconjurând oraşul legendar. Deşi nu le putea auzi cuvintele, i-a văzut pe Aiel cântând.

Gata cu armele. Gata cu suliţele pentru a dansa. Încă o dată, aielii erau un popor al păcii.

El a continuat. Bandar Eban, Ebou Dar, ţinuturile Seanchan, Shara. Fiecare naţiune a fost reprezentată, deşi în zilele noastre oamenii nu au acordat prea multă atenţie graniţelor. O altă relicvă. Cui îi pasă cine trăieşte în ce naţiune şi de ce ar încerca cineva să „deţină" pământ? Era

V. Zz, X

suficient pentru toţi. Înflorirea Deşeurilor deschisese loc pentru noi oraşe, noi minuni. Multe dintre ferestrele pe care

le treceau Rand priveau spre locuri pe care nu le cunoştea, deşi era încântat să vadă cele două râuri arătând atât de maiestuoase, aproape ca Manetheren venind din nou.

Ultima fereastră îi dădu o pauză. Privea o vale din ceea ce fusese odată Blasted Lands. O lespede de piatră, unde un trup fusese ars cu mult timp în urmă, se odihnea aici singură. Plină de viaţă: viţă de vie, iarbă, flori. Un păianjen blănos de mărimea unei mâini de copil s-a grăbit printre pietre.

mormântul lui Rand. Locul în care corpul său fusese ars în urma ultimei bătălii. A zăbovit mult la acea fereastră înainte de a se forţa în cele din urmă să meargă mai departe, părăsind Galeria şi îndreptându-se spre grădinile Palatului. Sluiitorii erau de autor ori de câte ori le vorbea. Nimeni nu a pus la îndoială de ce a vrut să o vadă pe regina.

El a presupus că atunci când o va găsi, va fi înconjurată de oameni. Dacă cineva ar putea să o vadă pe Regina, nu iar cere asta tot timpul? Cu toate acestea, când s-a apropiat de ea stând în grădinile Palatului, sub ramurile copacului de coră al Palatului, ea era singură.

Aceasta era o lume fără probleme. O lume în care oamenii îşi rezolvă cu uşurinţă propriile nemulţumiri. O lume a dăruirii, nu a disputei. De ce ar avea nevoie cineva de la regina?

ael layne era la fel de frumoasă ca şi când se despărţiseră ultima dată. Nu mai era însărcinată, desigur. Trecuseră o sută de ani de la Ultima Bătălie. Ea părea să nu fi îmbătrânit nicio zi.

Rand se apropie de ea, aruncând o privire spre peretele grădinii de care căzuse cândva, prăbuşindu-se să o

întâlnească pentru prima dată. Aceste grădini erau mult diferite, dar acel zid a rămas. Trecuse în vreme ce curăţarea lui Caemlyn şi venirea unei noi ere.

Elayne se uită la el de pe banca ei. Ochii i se măriră imediat, iar mana i se duse la gură. „Rand?”

Îşi aţinti privirea asupra ei, cu mana sprijinită pe mâna sabiei lui Laman. O postură formală. De ce o luase?

Elayne a zâmbit. „Este o farsă? Fiică, unde eşti? Ai folosit Masca oglinzilor pentru a mă păcăli din nou?”

— Nu este nicio şmecherie, Elayne, spuse Rand, lăsându-se într-un genunchi în faţa ei, astfel încât capetele lor să fie egale. Se uită în ochii ei.

Ceva nu era în regulă.

„Oh! Dar cum poate fi?” ea a întrebat.

Aia nu a fost Elayne... a fost? Tonul părea stricat, manierismele greşite. S-ar fi putut schimba atât de mult? Trecuseră *o* sută de ani. „Elayne?” întrebă Rand. „Ce s-a întâmplat cu tine?”

„S-a întâmplat? De ce nimic! Ziua este grandioasă, minunată. Frumos şi liniştit. Cât de mult îmi place să stau în grădinile mele şi să mă bucur de lumina soarelui”.

L” / 1 7 r-i-i 11 – i i – Rand se încruntă. Tonul acela smerit, acea reacţie vadă... Elayne nu fusese niciodată aşa.

„Va trebui să pregătim un festin!” exclamă Elayne, bătând din palme. „O voi invita pe Aviendha! Este săptămâna ei liberă de la cantat, deşi probabil că face datoria la creşă. De obicei, e voluntară acolo”.

„Datoria de pepinieră?”

T 1 – 1 X X 1 – 11 T-1 J 1 11

— În Rhuidean, spuse Elayne. „Toată lumea le place să se

joace cu copiii, atât aici, cât şi acolo. Există o competiţie mare pentru ingrmrea copiilor! Dar înţelegem nevoia de a face rândul”.

Aviendha. Îngrijirea copiilor şi cantand la copaci chora. Nu era nimic în neregulă cu asta, într-adevăr. De ce nu ar trebui să se bucure de astfel de activităţi?

Dar a fost şi greşit. El a crezut că Aviendha va fi o mamă minunată, dar să-şi imagineze că caută să petreacă toată ziua jucându-se cu copiii altora…

Rand se uită în ochii lui Elayne, se uită adânc în ei. O umbră pândea acolo, în spatele lor. Oh, era o umbră inocentă, dar totuşi o umbră. A fost ca… ca asta…

Ca acea umbră din spatele ochilor cuiva care fusese întors spre Cel întunecat.

Rand sări în picioare şi se împiedică pe spate. „Ce ai făcut aici?” strigă el spre cer. „Shai Tan! Răspunde-mi!”

Elayne îşi înclină capul. Nu i-a fost frică. Frica nu a existat în acest loc. „Shai tan? Jur că îmi amintesc acest nume. A trecut atât de mult. Devin uituc uneori”.

„SHAITAN!” urlă Rand.

NU AM FĂCUT NIMIC, ADVERSARU. Vocea era îndepărtată. ASTA ESTE CREAŢIA TA.

„Prostii!” spuse Rand. „Ai schimbat-o! Le-ai schimbat pe toate!”

ŢI CREDEAŢI CA ŞTIREA MĂ DIN VIAŢA LOR I-AR T A *C*> \ ATI-1 A T T1! – TA T1! – A

LĂSA nealterate?

Cuvintele au tunat prin Rand. Îngrozit, se îndepărtă în timp ce Elayne se ridică, evident îngrijorată pentru el. Da, a v văzut-o acum, lucrul din spatele ochilor ei. Nu era ea

însăşi… pentru că Rand îi luase capacitatea de a *fi* ea însăşi.

ÎNTORC BĂRBAŢII LA MINE, spuse Shaitan. ESTE ADEVĂRAT. NU POT ALEGE BUNELE Odată ce LE-AM FĂCUT ÎN ASTA MAI. CUM ESTE ACEST ACEST DIFERIT, ADVERSAR?

DACĂ FACEŢI ASTA, NOI SUNTEM UNUL.

„Nu!” ţipă Rand, ţinându-şi capul în mână, căzând în genunchi. „Nu! Lumea ar fi perfectă fără tine!”

TOT7DT7T7CT NTTTK/T/ARTT A DTTTNTAT T7A CT7 ACTA BAPĂ

PERFECT. NEMOBILĂ. RUINAT. FACE ASTA, DACĂ VREI, ADVERSARAT OMORÂND-MĂ, Aş CÂŞTIGA.

Indiferent ce faci, VOI CÂŞTIGA.

Rand ţipă, ghemuindu-se în timp ce următorul atac al întunericului îl cuprinse. Coşmarul pe care Rand îl crease a explodat în afară, panglici de lumină stropindu-se ca nişte dâre de fum.

Întunericul din jurul lui se cutremură şi tremura.

NU TE POŢI SALVA

Ţ.

Modelul – strălucitor, vibrant – s-a învăluit din nou în jurul lui Rand. Modelul adevărat. Adevărul a ceea ce se întâmpla. Creându-şi viziunea despre o lume fără Cel întunecat, el crease ceva oribil. Ceva îngrozitor. Ceva mai rău decât ar fi fost înainte.

Cel întunecat a atacat din nou.

Mat se trase înapoi din luptă, sprijinindu-şi *ashandarei* pe umăr. Karede ceruse şansa de a lupta – cu cât situaţia era mai deznădăjduită, cu atât mai bine. Ei bine, bărbatul ar trebui să fie al naibii de mulţumit de asta. Ar trebui să

danseze şi să râdă! Avea dorinţa lui. Lumină, dar a făcut-o.

Mat s-a aşezat pe un Trolloc mort, singurul loc disponibil, şi a băut adânc din burduful lui. Avea pulsul luptei, ritmul ei. Bătaia pe care a jucat-o era disperată. Demandred era inteligent. Nu căutase momeala lui Mat la vad, unde poziţionase o armată mai mică. Demandred îi trimisese pe trolloci acolo, dar îi reţinuse Sharan-ii. Dacă Demandred ar fi abandonat înălţimile pentru a ataca armata lui Elayne, Mat şi-ar fi măturat propriile armate peste vârful înălţimilor dinspre vest şi nord-est pentru a sparge Umbra din spate. Acum, Demandred încerca să-şi pună trupele în spatele forţelor lui Elayne, iar Mat îl oprise pentru moment. Dar cât a putut să ţină?

Aes Sedai nu mergea bine. Canahzatorn Sharan câştigau acea luptă. *Noroc*, se gândi Mat. *Vom avea nevoie de mai mult decât puţin din tine astăzi*. *Nu mă abandona acum*.

Acesta ar fi un sfârşit potrivit pentru Matrim Cauthon. Modelului îi plăcea să râdă de el. El a văzut deodată farsa ei măreaţă, oferindu-i noroc când nu însemna nimic, apoi luând-o pe toate când conta cu adevărat.

Sânge şi cenuşă însângerată, îşi spuse el, lăsând deoparte burduful gol, văzând doar de o torţă pe care o purta Karede. Mat nu şi-a putut simţi norocul în acest moment. Asta se întâmpla uneori. Nu ştia dacă era cu el sau nu.

Ei bine, dacă nu ar putea avea un Matrim Cauthon norocos, ar avea cel puţin un Matrim Cauthon încăpăţânat. Nu intenţiona să moară în această zi. Mai era un dans de p – 7 – /V I 1 i i C * 1 I z-x făcut; mai erau cântece de cântat şi femei de sărutat. O femeie, cel puţin.

S

— A ridicat şi s-a alăturat din nou Gardienilor Deathwatch, Ogier, armata lui Tam, Band, Borderlanders – pe toţi cei pe care îi pusese aici. Bătălia se reluase şi s-au luptat din greu, chiar împingându-i pe Sharani în urmă cu e câteva sute de paşi. Dar Demandred văzuse ce face şi începuse să trimită trolloci la râu în sus pe panta pentru a se alătura luptei. Era cea abruptă – cel mai greu de urcat – dar Demandred avea să ştie că trebuie să-l preseze pe Mat.

Trollocii aceia erau un adevărat pericol. Erau destui la râu pentru a-l înconiura pe Elayne *şi* a se îndrepta spre înălţimi. Dacă vreuna din armatele lui Mat s-a spart, el era

7 – x z terminat.

Ei bine, Mat aruncase zarurile şi trimisese ordinele. Nu mai era nimic de făcut Dut lupta, sângera şi spera.

Un strop de lumină, ca un foc lichid, a izbucnit din partea de vest a înălţimilor. Picături arzătoare de piatră topită cădeau prin aerul întunecat. La început, Mat a crezut că Demandred a decis să atace din acea direcţie, dar Forsaken era încă intenţionat să-i distrugă pe Andorani.

Un alt fulger de lumină. Acolo au luptat Aes Sedai. Prin întuneric şi fum, Mat era sigur că îi vedea pe Sharans fugind peste înălţimi de la vest la est. Mat se trezi zâmbind.

— Uite, spuse el, lovindu-l pe Karede pe umăr şi atrăgând atenţia bărbatului.

„Ce este?”

— Nu ştiu, spuse Mat. „Dar îi dă foc pe Sharans, aşa că sunt sigur că îmi place. Continua sa te lupţi!” El a condus

K

are de şi pe ceilalţi într-o altă acuzare împotriva soldaţilor Sharan.

Olver mergea cocoşat sub mănunchiul de săgeţi legat de spate. Trebuiau să aibă o greutate reală; insistase el. Ce s-ar întâmpla dacă unul dintre oamenii Umbrei ar inspecta mărfurile şi ar descoperi că rucsacul lui avea o cârpă uşoară umplută în mijloc?

Setalle şi Faile nu aveau nevoie să se uite în continuare la el de parcă s-ar rupe în orice moment. Pachetul nu era *atât* de greu. Bineînţeles, asta nu l-ar împiedica să-şi strângă ceva simpatie din partea lui Setalle odată ce s-au întors. Trebuia să exerseze să facă astfel de lucruri, altfel ar ajunge la fel de lipsit de speranţă ca Mat.

Linia lor a continuat înainte spre depozitul de aprovizionare de aici, în Blasted Lands, şi, în timp ce a făcut-o, a recunoscut în sinea lui că nu i-ar fi deranjat o haita care să fie *puţin* mai uşoară. Nu pentru că era obosit. Cum avea să lupte dacă avea nevoie? Ar fi trebuit să arunce pachetul rapid şi acesta nu părea genul de pachet care să permită cineva să facă *ceva* rapid.

Praf cenuşiu i-a acoperit picioarele. Fără pantofi, iar hainele lui acum nu ar fi zdrenţe bune. Mai devreme, Faile şi Band atacaseră una dintre caravanele jalnice care se îndreptau spre depozitul de provizii al Umbrei. Nu fusese o luptă prea mare – doar trei Prieteni întunecaţi şi un negustor uleios care păzeau un şir de captivi uzaţi, pe jumătate hrăniţi.

„R *JF* 1 1*7 – 1 1 1 11* T 7” 1

Multe dintre proviziile lor purtau semnul lui Kandor, un cal roşu. De fapt, mulţi dintre aceşti captivi fuseseră Kandori. Faile le oferise libertate, trimiţându-i spre sud, dar doar jumătate plecase. Restul insistaseră să i se alăture şi să

mărşăluiască pentru Ultima Bătălie, deşi Olver văzuse cerşetori pe străzi cu mai multă carne pe ei decât acei oameni. Totuşi, au ajutat linia lui Faile să pară autentică.

Asta a fost important. Olver ridică privirea în timp ce se apropiau de groapa de aprovizionare, poteca mărginită de torţe în noaptea rece. Câţiva dintre acei Aiel cu voal roşu stăteau în lateral, urmărind linia care trecea. Olver se uită din nou în jos, ca să nu vadă ura lui. Ştia că în Aiel nu se putea avea încredere.

Câţiva paznici – nu Aiel, ci mai mulţi dintre acei Prietenii întunecaţi – au cerut să se oprească linia. Aravine a mers înainte, purtând hainele negustorului pe care-l omorâseră. Faile era evident saldaeană şi se hotărâse că ar putea fi prea distinctă pentru a juca rolul comerciantului Darkfriend.

„Unde sunt gărzile tale?" a întrebat soldatul. „Aceasta este fuga lui Lifa, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat?"

Pâncrii oioiz/ QDiico aroxzâno m

„Proştii ăia! spuse Aravine, apoi scuipă ni lateral. Olver a ascuns un zâmbet. Întreaga ei figură s-a schimbat. Ea a ştiut să joace un rol. „Sunt morţi acolo unde i-am lăsat! Le-am spus să nu se plimbe noaptea. Nu ştiu ce i-a luat pe cei trei, dar i-am găsit la marginea taberei, umflaţi, cu pielea neagră". Părea bolnavă. „Cred că ceva a depus ouă în stomacul lor scobit. Nu am vrut să găsim ce a eclozat".

Soldatul mormăi. „Tu eşti?"

— Pansai, spuse Aravine. „Partenerul de afaceri al Lifei".

„De când are Lifa un partener de afaceri?"

„De când am înjunghiat-o şi am preluat-o alergarea".

Ce informaţii aveau despre Lifa proveneau de la captivii salvaţi. Era subţire. Olver simţi că transpira. Paznicul îi

aruncă lui Aravine o privire lungă, apoi începu să meargă pe rândul oamenilor.

Soldaţii lui Faile erau amestecaţi printre prizonierii Kandori. Au încercat tot posibilul să menţină postura corectă.

— Tu, femeie, spuse gardianul, arătând spre Faile.

— Un saldaean, nu? El a râs. „M-am gândit că o femeie saldaeană va ucide un bărbat înainte de a-l lăsa să o ia captivă”. Îl împinse pe Faile pe umăr.

Z-X1 – I – LX Z-X1 – Ti

Olver şi-a ţinut respiraţia. Oh, sânge şi cenuşă! Lady Faile nu avea de gând să accepte asta. Paznicul se uita să vadă dacă prizonierii au fost într-adevăr bătuţi sau nu! Poziţia lui Faile, maniera ei, aveau să o dea departe. Era nobilă şi…

Faile s-a prăbuşit, devenind mic şi a scâncit un răspuns pe care Olver nu l-a putut auzi.

Olver s-a trezit căscată, apoi şi-a forţat gura şi s-a uitat la pământ. Cum? Cum a învăţat o doamnă ca Faile să se comporte ca o servitoare?

Gardianul mormăi.

— Continuă, spuse el, făcându-i semn lui Aravine. „Aşteaptă acolo până vom trimite după I – *Jţ* tine”.

Grupul s-a dus pe un petic de pământ din apropiere, unde Aravine a ordonat tuturor să se aşeze. Stătea într-o I 1 I 1 /V – I 1 I /V 1 7 1 ill parte, cu braţele încrucişate, bătând cu un deget de la picior în timp ce aştepta. Tunetele bubui şi Olver simţi un nor ciudat. Şi-a ridicat privirea şi în faţa fără ochi a unui Myrddraal.

U T T 1 1 Z-X1 – T – C

Un şoc îl străbătu pe Olver, ca şi cum ar fi fost aruncat /V I Y /V 1 I J – N T i 7* TV/T11 1 w într-un lac îngheţat. Nu putea

respira. Myrddraal părea să alunece în timp ce se mişca, cu mantia nemişcată şi moartă, în timp ce inconiura grupul. După un moment oribil, a mers mai departe, înapoi spre tabăra de aprovizionare.

„În căutarea canalelor”, îi şopti Faile lui Mandevwin.

„Lumina ajută-ne”, şopti bărbatul înapoi.

Aşteptarea a fost aproape insuportabilă. În cele din urmă, o femeie plinuţă, îmbrăcată în haine albe, s-a ridicat şi a ţesut o poartă. Aravine lătră pentru ca toţi să se urce în picioare, apoi le făcu cu mâna să treacă. Olver s-a alăturat liniei, mergând pe lângă Faile, şi au trecut din ţara pământului roşu şi a aerului rece într-un loc care mirosea ca şi cum ar fi fost în flăcări.

Au intrat într-o tabără slăbită plină de trolloci. Mai multe oale mari au fiert în apropiere. Chiar în spatele taberei, o pantă ducea brusc spre un fel de platou mare. Din vârful ei se ridicau şiroaie de fum, iar de acolo şi undeva în stânga lui Olver se auzeau sunetele luptei. Întorcându-se de la pantă, băiatul văzu conturul întunecat al unui munte înalt şi îngust, în depărtare, ridicându-se din câmpia plată ca o lumânare în mijlocul unei mese.

S-a uitat înapoi pe panta din spatele taberei şi inima i-a sărit. Un cadavru se prăbuşi din vârful pantei, ţinând încă în mână un banner – un banner care purta o mână mare şi roşie. Banda Mâinii Roşii! Bărbatul şi steagul au căzut printre un grup de trolloci care mâncau bucăţi de carne sfârâitoare în jurul unui foc. Scântei zburau în toate direcţiile, iar fiarele furioase l-au smuls pe intrus din flăcări, dar nu-i mai păsa de mult ce i-au făcut.

„Eşuează!” şopti el.

„O văd”. Pachetul ei ascundea sacul cu Cornul în el. Ea a adăugat, mai mult pentru sine: „Lumină. Cum o să ajungem la Mat?”

S-au mutat într-o parte, în timp ce restul grupului ei a trecut prin poarta. Aveau săbii, dar le purtau strânse ca săgeţi, în pachete, pe spatele câtorva dintre bărbaţi, ca şi cum ar fi provizii legate pentru câmpul de luptă.

a /vX – k „/ wX – a /r x 1 – x i w i

— Sânge şi cenuşa, şopti Mandevwin, alăturându-se 1 1 – ZA 7. – 1 – J – 1

celor doi. Captivii scânceau dintr-un pix din apropiere. „Poate ne vor baga acolo? Ne-am putea strecura afara noaptea”.

Faile clatina din cap. „Ne vor lua pachetele. Lasă-ne neînarmaţi.

„Atunci ce facem?” întreba Mandevwin, aruncând o privire în lateral, când un grup de trolloci trecea, târând cadavrele culese de pe linia frontului. „Începi să lupţi? Sper ca Lordul Mat ne vede şi ne trimite autor?”

A] 1 – 7 Îl 1 1 1 – T 7 – 1

Olver nu s-a gândit prea mult la acel plan. Voia sa lupte, dar acei trolloci erau *mari*. Unul a trecut prin apropiere, iar capul sau cu trăsături de lup ia îndreptat. Ochii care ar fi putut aparţine unui bărbat îl priveau în sus şi în jos, de parcă ar fi fost foame. Olver făcu un pas înapoi, apoi întinse mâna către pachetul său, unde îşi ascunsese cuţitul.

— Vom alerga, şopti Faile, odată ce Trollocul a trecut. „Împrăştiaţi-vă într-o duzina de direcţii diferite şi, făcând acest lucru, încercaţi să-i dezorientaţi. Poate câţiva dintre noi vor scapa”. Ea se încrunta. „Ce întârzie pe Aravme?”

Aproape cum spunea ea, Aravine trecu cu paşi mari pe poarta. Femeia în alb care a canalizat-o a urmărit-o afară, iar apoi Aravine a arătat spre Faile.

Faile se smuci în aer. Olver gâfâi, iar Mandevwin îniura, aruncându-şi pachetul şi sapând după sabia, în timp ce Arrela şi Selande strigau. Toţi trei au fost transportaţi în aer de ţesaturi o clipă mai târziu, iar Aiel în voaluri roşii a fugit prin poarta, cu armele scoase.

U>AX x 1 – 1 Z – 1*L 1 1 l * * 1 * 1 – 1 * 1

A urmat pandemomul. Câţiva dintre soldaţii lui Faile au căzut în timp ce încercau să riposteze cu pumnii. Olver se arunca după pământ, vânându-şi cuţitul, dar când avea mâna pe mânerul lui, încăierarea se terminase. Ceilalţi erau toţi supuşi sau legaţi în aer.

Atât de rapid! gândi Olver cu disperare. De ce nu-l avertizase nimeni ca luptele au avut loc atât de repede?

Păreau că l-au uitat, dar el nu ştia ce să facă.

Aravine se apropie de Faile, încă atârnând în aer. Ce s-a întâmplat? Aravine… i-a trădat?

T – w y *11* * A”* I i * 1

„Îmi pare rău, doamna mea”, i-a spus Aravme lui Faile. Olver abia auzea. Nimeni nu i-a dat nicio atenţie; Aielul veghea pe soldaţi, împingându-i într-un grup care să fie păzit. Mai mult decât câţiva dintre ei zăceau sângerând pe pământ.

Faile s-a zbătut în aer, faţa ei devenind roşie în timp ce se încorda. Gura ei era evident căzută. Faile nu va rămâne niciodată tăcut într-un moment ca acesta.

Aravine desfăcu geanta Cornului de pe spatele lui Faile, apoi verifică înăuntrul ei. Ochii i se măriră. Ea strânse sacul

în sus şi îl ţinu aproape.

— Am sperat, îi şopti ea lui Faile, să-mi las vechea viaţă în urmă. Pentru a începe proaspăt şi nou. Am crezut că mă pot ascunde, sau că voi fi uitat, că mă pot întoarce la Lumină. Dar Marele Domn nu uită şi nu se poate ascunde de el. M-au găsit chiar în noaptea în care am ajuns la Andor. Nu asta am vrut, dar este ceea ce trebuie să fac".

Aravine se întoarse. „Un cal!" ea a sunat. „Voi preda chiar eu acest pachet lui Lord Demandred, aşa cum mi s-a poruncit".

Femeia în alb s-a apropiat de ea, iar cei doi au început să se certe pe un ton stins. Olver aruncă o privire în jur. Nimeni nu se uita la el.

Degetele lui au început să tremure. Ştia că trollocii sunt mari şi că sunt urâţi. Dar… aceste lucruri erau *coşmaruri*. Coşmaruri de jur-împrejur. O, Lumină!

Ce ar face Mat?

„*Dovie Andi se tovya sagain*", şopti Olver, desfăcându-şi cuţitul. Cu un strigăt, s-a aruncat asupra femeii în alb şi i-a bătut cuţitul în spatele ei.

Ea a ţipat. Faile s-a eliberat de legăturile ei de Aer. Şi apoi, deodată, pixurile captive s-au deschis şi un grup de bărbaţi care ţipau s-au grăbit spre libertate.

„Ridică-l mai sus!" Doesine a plâns. „Arde repede!"

Leane a ascultat, împletind Pământul cu celelalte surori. Pământul tremura în faţa lor, flambându-se şi prăbuşindu-se ca un covor strâns. Au terminat, apoi au folosit movila pentru acoperire, când focul a căzut din sus.

Doesine a condus grupul pestriţ. Aproximativ o duzină de Aes Sedai, un pumn de paznici şi soldaţi. Bărbaţii îşi

strângeau armele, dar în ultimul timp acestea se dovediseră la fel de eficiente ca pâinea. Puterea trosni şi sfârâi în aer. Bastionul improvizat a bătut în timp ce Sharans îl lovea cu focul.

Leane privi deasupra apărării, strângând Puterea Unică. Ea şi-a revenit după întâlnirea cu Forsaken Demandred. Fusese o experienţă nelinişţitoare – ea fusese total în puterea lui şi viaţa ei ar fi putut fi stinsă într-o clipă. Fusese, de asemenea, tulburată de intensitatea dehrnor lui; ura lui faţă de Dragonul Renăscut nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată.

Un grup de şareni a coborât panta şi împreună au trimis ţesături la fortificaţia improvizată. Leane a tăiat o ţesătură din aer, lucrând ca un chirurg tăind carnea uscată. Leane era mult mai slabă în Puterea Unică acum decât fusese cândva.

Trebuia să fie mai eficientă cu canalizarea ei. Era remarcabil ceea ce o femeie putea realiza cu mai puţin.

Bastionul a explodat.

Leane s-a aruncat deoparte în timp ce ploai de pământ ploua. S-a rostogolit prin fumul ondulat, tuşind şi agăţându-se de *savar*. Erau acei bărbaţi Sharan! Ea nu le putea vedea ţesăturile. Se ridică, rochia ei zdrenţuită de explozie, braţele zgâriate de zgârieturi. Ea a surprins o urmă de albastru care se uită dintr-o brazdă din apropiere. Doesine. Ea s-a grăbit.

A găsit trupul femeii acolo. Nu capul ei, însă.

Leane a simţit un sentiment imediat, aproape copleşitor, de pierdere şi durere. Doesme şi ea nu fuseseră apropiaţi, dar se luptaseră împreună aici. Era uzat pe Leane – pierderea, distrugerea. Cât puteau lua? câţi mai avea de

văzut cum mor?

Ea s-a întărit cu greu. Light, acesta a fost un dezastru. Ei anticipaseră Stăpânii Terorii inamici, dar erau sute şi sute de aceşti Sharani. O întreagă naţiune de canalizatori, toţi instruiţi în război. Câmpul de luptă era presărat cu bucăţi strălucitoare de culoare, Aes Sedai căzut. Gardienii 1 7 a w, J 1 1 1 1 – 11 0 – 1

lor au încărcat pe versantul dealului, ţipând de furie la pierderea Aes Sedai-ului lor, în timp ce erau doborâţi de X 1 – 1 T'l – X 7

exploziile Puterii.

XT 1 J * * 11 1 1

Leane se împletici spre locul unde un grup de roşii şi verzi luptau dintr-o bucată de pământ scobită de pe versantul vestic. Terenul le-a protejat deocamdată, dar cât de mult au putut femeile să reziste?

Totuşi, se simţea mândră. Depăşiţi numeric şi copleşiţi, Aes Sedai au continuat să lupte. Nu semăna deloc cu noaptea în care Seanchan a atacat-o, când un Turn spart din interior spre exterior. Aceste femei au ţinut ferm; de fiecare dată când un buzunar dintre ei era împrăştiat, se grupau din nou şi continuau să lupte. Focul a căzut de sus, dar aproape la fel de mult a zburat înapoi şi fulgerele au lovit de ambele părţi.

Leane s-a îndreptat cu grijă spre grup, alăturându-se lui Raechin Connoral, care s-a ghemuit lângă un bolovan în timp ce lansa ţesături de Foc către Sharanu care înaintau. Leane a urmărit ţesăturile de întoarcere, apoi a deviat una cu o ţesătură rapidă de Apă, făcând bila de foc să ardă în scântei mici.

Raechin dădu din cap către ea. „Şi aici am crezut că ai încetat să mai fi util pentru orice altceva decât să-ţi baţi ochii cu bărbaţii”.

— Arta Domani înseamnă să obţii ceea ce îţi doreşti, Raechin, spuse Leane cu răceală, cu cât mai puţin efort posibil.

Raechin pufni şi lansă câteva mingi de foc spre Sharans. „Ar trebui să-ţi cer un sfat cândva”, a spus ea. „Dacă există într-adevăr *o* modalitate de a-i determina pe bărbaţi să facă ce vrei, mi-ar plăcea foarte mult să o ştiu”.

Ideea aceea era atât de absurdă încât aproape să o facă pe Leane să râdă, în ciuda circumstanţelor teribile. Un roşu? Puneţi vopsele şi pudre şi învăţaţi artele Domani ale manipulării? *Pai de ce nu*? gândi Leane, lovind o altă minge de foc. Lumea se schimba, iar Ajah-ul – atât de subtil – se schimba odată cu ea.

Rezistenţa surorilor atrăgea atenţia mai multor canale Sharan. „Va trebui să abandonăm această poziţie în curând”, a spus Raechin.

Leane doar dădu din cap.

A – 1 – *îi A A* – I – i 1 UT T – J J 1 III

„Acei Sharani”. Mârâia Roşul. „Uită-te la asta!”

Leane gâfâi. Multe dintre trupele Sharan din acest cartier se retrăseseră mai devreme în luptă – ceva părea să-i fi atras departe – dar canahzatoru le înlocuiseră cu un de oameni cu aspect înspăimântat şi îi strângeau în fruntea liniei lor pentru a absorbi. Atacuri. Mulţi purtau beţe sau unelte de un fel pentru luptă, dar s-au strâns împreună, ţinând timid armele.

— Sânge şi cenuşă sângeroasă, spuse Raechin, făcându-i

pe Leane să ridice o sprânceană spre ea. Ea a continuat să ţese, încercând să trimită fulgere în spatele rândurilor oamenilor speriaţi. I-a mai lovit pe mulţi dintre ei. Leane s-a simţit rău, dar s-a alăturat atacurilor.

În timp ce lucrau, Manda Wan s-a târât până la ei. Pătat de funingine şi înnegrit, Verdele arăta îngrozitor. *Probabil la fel ca mine*, se gândi Leane, privind în jos la propriile ei 1 I *A*». *X U XX*

braţe zgâriate şi funingine.

„Ne retragem”, a spus Manda. „Poate va trebui să folosim gateway-uri.

„Şi mergi unde?” spuse Leane. „Să renunţi la bătălie?”

ei trei au tăcut. Nu. Nu a existat nicio retragere din această luptă. A fost câştig aici sau nimic.

„Suntem prea fragmentaţi”, a spus Manda. „Trebuie cel puţin să ne retragem pentru a ne regrupa. Trebuie să aducem femeile împreună şi acesta este singurul lucru la care mă pot gândi. Dacă nu ai o idee mai bună”.

Manda se uită la Raechin. Leane era prea slabă la putere acum pentru ca opinia ei să aibă multă greutate. Ea a început să taie ţesăturile în timp ce cei doi continuau să vorbească pe un ton stins. Aes Sedai din apropiere a început să se tragă înapoi din gol şi să se deplaseze înapoi în jos pe pantă. Ei s-ar regrupa, ar face o poartă către Dashar Knob şi ar decide ce să facă în continuare.

Aştepta. Ce a fost *asta*? Leane simţi o canalizare puternică în apropiere. Saranii au creat un cerc? Ea miji ochii; Erau bine în noapte, dar destul de peisaj ars pentru a da lumina focului. De asemenea, a scos mult fum. Leane a ţesut Air pentru a sufla fumul din drum, dar s-a ridicat de la sine,

despicat ca de un vânt puternic.

— I – I X 1 – i T J X 1 /V V./K. V – I – I

Egwene al’ Vere trecu pe lângă ei în sus, strălucind cu puterea a o sută de focuri de tabără. Asta era mai mult decât văzuse vreodată Leane să ţină o femeie. Amyrlin a mers înainte cu mâna întinsă, ţinând o tijă albă. Ochii lui Egwene păreau să strălucească.

Cu o explozie de lumină şi forţă, Egwene a eliberat o duzină de fluxuri separate de foc. *O duzină*. Au lovit versantul dealului de deasupra, aruncând în aer trupurile canalizatorilor Sharan.

„Manda”, a spus Leane, „cred că ţi-am găsit un punct de raliu mai bun”.

Talmanes aprinse o crenguţă de pe felinar, apoi a folosit-o pentru a-şi aprinde pipa. A luat o pufătură înainte îl o QTT – rro qi rmli u-cnt muu tio rlo d spa. Xgşi yJJli va. S-AR Lvii stil-Xico.

Tabacul se stricase cumva. Îngrozitor de rău. A tuşit şi a picat tabacul ofensator în podea cu călcâiul.

— Eşti bine, Domnul meu? întrebă Melten, trecând pe lângă el, jongland cu mâna dreaptă cu o pereche de ciocane în timp ce mergea.

„Sunt încă al naibii de viu”, a spus Talmanes. „Ceea ce este mult mai mult decât probabil că am dreptul să mă aştept”.

Melten a dat din cap fără expresie şi a continuat, alăturându-se uneia dintre echipele care lucrează la dragoni. Caverna adâncă din jurul lor răsuna cu sunete de ciocane pe lemn, în timp ce Trupa făcea tot posibilul să reconstruiască armele. Talmanes bătu pe felinar, judecând

uleiul. Mirosea îngrozitor când ardea, deşi se obişnuia cu asta. Au mai avut destule încă câteva ore.

Era bine, din moment ce – din câte ştia el – această cavernă nu avea ieşiri către câmpul de luptă de deasupra. Era accesibil doar prin gateway. Unii Ashaman ştiau de asta. Omul ciudat. Ce fel de om ştia de caverne la care nu se putea ajunge decât prin Puterea Unică?

Oricum, trupa a fost prinsă aici jos, într-un loc sigur, dar izolat. Doar fragmente rare de informaţii au venit în mesajele Mats.

Talmanes se încordă, crezând că putea auzi sunetele îndepărtate ale canalelor luptă deasupra, dar era doar fantezie. Pământul era tăcut, iar aceste pietre străvechi nu mai văzuseră lumina de la Rupere, dacă atunci.

Talmanes clătină din cap, mergând spre una dintre echipele de lucru. „Cum merge?”

Dennel făcu un semn către câteva foi de hârtie pe care i le dăduse Aludra, instrucţiuni despre cum să repare acest anume dragon. Femeia însăşi a dat indicaţii precise unei alte echipe de lucru, vocea ei uşor accentuată răsunând în cameră.

„Majoritatea tuburilor sunt solide”, a spus Dennel. J-x i i – i – /* i i – i i i

„Dacă te gândeşti bine, au fost construite pentru a rezista la un mic foc şi o explozie din când în când...” A chicotit, apoi a tăcut, uitându-se la Talmanes.

— Nu lăsa expresia mea să-ţi slăbească buna dispoziţie, spuse Talmanes, ascunzându-şi pipa. „Nici să vă deranjeze că luptăm la sfârşitul lumii, că armatele noastre sunt depăşite numeric şi că, dacă pierdem, sufletele noastre vor

fi distruse de Domnul întunecat al tuturor relelor”.

„Îmi pare rău, Domnul meu”.

„Asta a fost o glumă”.

Dennel clipi. „Acea?”

„Da”.

„Asta a fost o glumă”.

„Da”.

— Ai un simţ al umorului interesant, domnule, spuse Dennel.

„Aşa mi s-a spus”. Talmanes se aplecă şi inspectă căruţa cu dragoni. Lemnul pârjolit era ţinut împreună cu şuruburi şi plăci suplimentare. „Acest lucru nu pare foarte funcţional”.

„Va funcţiona, Domnul meu. Totuşi, nu o vom putea mişca repede. Spuneam, tuburile în sine s-au descurcat bine, dar cărucioarele… Ei bine, am făcut tot ce am putut cu salvarea şi proviziile din Baerlon, dar nu putem face decât atât de mult cu timpul pe care îl avem”.

— Ceea ce nu este niciunul, spuse Talmanes. „Lord Mat ne poate chema în orice moment”.

— Dacă mai trăiesc acolo sus, spuse Dennel, privind în sus.

Un gând deranjant. Trupa şi-ar putea încheia zilele prinse aici. Cel puţin nu ar fi multe din acele zile. Ori s-ar fi sfârşit lumea, ori trupa ar rămâne fără mâncare. Nu ar rezista o săptămână. Îngropat aici. În întuneric.

Cenuşă însângerată, *Mat*. *Ar fi bine să nu pierzi acolo sus*. *Mai bine nu*! Trupa încă mai avea lupta în ei. Nu aveau de gând să-l pună capăt pe acesta înfometat în subteran.

Talmanes îşi ridica lanterna, întorcându-se să plece, dar observa ceva. Soldaţii care lucrau la dragoni aruncau o

umbră răsucita pe perete, ca un om cu o mantie larga şi o pălărie care îi întuneca faţa.

Dennel urma privirea. „Uşoară. Se pare că suntem supravegheaţi de însuşi bătrânul Jak, nu-i aşa?

— Aşa este, spuse Talmanes. Apoi, cu o voce mai tare, a i – I 7 T – i 1 * * L – 1 1 I T T.A. w strigat: „E prea linişte aici, de departe! Hai să cantam, bărbaţi”.

Unii dintre bărbaţi au făcut o pauză. Aludra se ridica, punându-şi mâinile pe solduri şi îi arunca o privire X 1 *f t* w X *f f* X

nemulţumita.

Aşa ca Talmanes a început el însuşi.

„Vom bea vinul până când paharul se va usca, şi vom săruta fetele ca să nu plângă, şi vom arunca zarurile pana vom zbura, să dansam cu Jak o the Shadows!”

Tăcere.

Apoi au pornit:

17 X JX – L 11L

„Vom scoate un strigat cu un blestem sângeros, şi vom îmbrăţişa servitoarele, ar putea fi şi mai rău, în timp ce plecam cu poşeta întunericului, Să dansam cu Jak o the Shadows!”

Vocile lor puternice băteau de pietre în timp ce lucrau, pregătindu-se cu furie pentru rolul pe care aveau să-l joace.

Şi *l-ar* juca. Talmanes avea să se asigure că au făcut-o. Chiar dacă ar fi trebuit să-şi iasă din acest mormânt într-o furtuna de foc de dragon.

În timp ce Olver a înjunghiat femeia în alb, legăturile lui Faile au dispărut. Ea a căzut la pământ, împiedicându-se, dar rămânând în picioare. Mandevwin a căzut lângă ea cu

un blestem.

Aravine. Lumina, *Aravine*. Docil, atent şi capabil. Aravine era un Prieten întunecat.

Ea avea Cornul.

Aravine arunca o privire către Aes Sedai căzut pe care îl atacase Olver, apoi intra în panica, apucând calul pe care îl adusese un servitor şi sarind în sa.

Faile s-a repezit spre ea în timp ce captivii au ieşit din ţarcuri din apropiere, aruncându-se asupra lui Trollocs şi încercând să lupte cu armele. Aproape ajunsese la Aravine înainte ca femeia să plece în galop, purtând Cornul cu ea. Se îndreptă spre pantele mai blânde care i-ar fi permis să călătorească până în vârful înălţimilor.

„Nu!” ţipă Faile. „Aravine! Nu face asta!” Faile a început să alerge după ea, dar şi-a dat seama că nu era de r i 1 uj i folos.

Un cal. Avea nevoie de un cal. Faile se uită frenetic în jur şi găsi cele câteva animale de haita pe care le aduseseră prin poartă. Faile s-a grăbit lângă Bela, eliberând şaua – şi toate poverile ei – cu câteva mişcări de cuţit. Ea a sărit pe iapă fără spate şi a luat frâiele, apoi a dat-o în mişcare.

Iapa zbârcită a galopat după Aravine, iar Faile s-a rezemat pe spate.

— Fugi, Bela, spuse Faile. „Dacă ţi-ai păstrat puterea, acum este momentul să o foloseşti. Vă rog. Fugi, fată. *Alerga*”.

Bela năvăli pe pământul călcat în picioare, bătăile copitelor însoţind tunetul de sus. Tabăra de la Trolloc era

1 1 i 7 – 1 – 1 – 1 *e* *11 – un loc al întunericului, luminat de focuri de bucătar şi ocazional torţă. Faile a simţit că trece

printr-un coşmar.

În faţă, câţiva trolloci au izbucnit pe potecă pentru a o /K 1 7 T-1 * T 1 J – X X 1 T

Îndepărta. Faile s-a aplecat mai jos, rugându-se Luminii să le rateze atunci când vor ataca. Bela a încetinit, apoi doi călăreţi au încărcat alături de Faile, purtând lăncile. Unul a străpuns gâtul unui trolloc şi, deşi celălalt călăreţ i-a ratat semnul, calul său l-a lăsat pe un alt trolloc deoparte, făcând loc. Bela a galopat între trollocii dezorientaţi, prinzând până la doi bărbaţi care călăreau înainte, unul mare de circumferinţă, celălalt slab. Harnan şi Vanin.

„Voi doi!” strigă Faile.

„Ho, doamna mea!” spuse Harnan râzând.

„Cum?” strigă ea la ei peste zgomotul copitelor.

„Am lăsat o rulotă să ne găsească”, a ţipat Harnan, „şi lăsăm ei să ne ia prizonieri. Ne-au adus prin poartă cu câteva ore în urmă şi i-am pregătit pe captivi să se elibereze. Sosirea ta ne-a oferit oportunitatea de care aveam nevoie!”

„Cornul! Ai încercat să furi Cornul!”

„Nu”, a ţipat Harnan, „am încercat să furăm nişte tabac din Mats!”

„Credeam că l-ai îngropat ca să-l laşi în urmă!” strigă Vanin din partea cealaltă. „M-am gândit că lui Mat nu i-ar păsa. Oricum îmi datorează câteva mărci! Când am deschis acel sac şi am găsit Cornul sângeros al lui Valere… cenuşă de sânge! Pun pariu că mi-au auzit ţipătul tot drumul în Tar Valon!”

Faile gemu, imaginându-şi scena. Strigătul pe care-l auzise Faile era un ţipăt de surpriză şi era ceea ce *îl atrăsese* pe

ursul să atace.

Ei bine, nu se mai putea întoarce la acel moment. Se lipi de Bela cu genunchii, îndemnând calul înainte. În faţă, Aravine a galopat între trolloci, îndreptându-se spre locul în care pantele abrupte se diminuau. Aravine strigă frenetic după Trollocs să o ajute. Totuşi, caii de curse au călătorit mai repede decât ar putea orice trolloc.

Solicitat. Aravine spusese că va duce Cornul la unul dintre Părăsiţi. Faile mârâi încet, aplecându-se mai mult, şi uimitor, Bela trase înaintea lui Vanin şi Harnan. Ea nu a întrebat unde au găsit caii. Ea şi-a îndreptat toată atenţia către Aravine.

Un strigăt a răsărit prin tabără, iar Vanin şi Harnan sau despărţit, interceptând călăreţii care veneau după Faile. S

— A tăiat într-o parte, îndemnându-l pe Bela să sară o grămadă de provizii şi să încarce prin centrul unui grup de oameni îmbrăcaţi în haine ciudate, mâncând lângă un mic foc. Au strigat după ea cu accente groase.

Centu cu centimetru, ea a câştigat pe Aravine. Bela pufni şi pufăi, transpiraţia întunecându-i haina. Cavaleria saldaeană era printre cele mai bune din ţară, iar Faile cunoştea cai. Călărease toate rasele. În acele minute pe câmpul de luptă, ea l-ar fi pus pe Bela împotriva celor mai buni Tairen. Iapa zgomotoasă, fără nicio rasă deosebită, se mişca ca un alergător campion.

Simţind ritmul bătăilor copitelor sub ea, Faile şi-a strecurat un cuţit din mânecă. Ea o îndemna pe Bela să sară peste o mică adâncitură în pământ şi ei au rămas în aer pentru o clipă, Faile judecând vântul, căderea, momentul. Îşi întinse braţul înapoi şi răsturnă cuţitul prin aer chiar înainte ca

copitele Belei să atingă pământul.

Cuţitul zbură adevărat, îngropându-se în spatele lui Aravine. Femeia a alunecat de pe şa, mototolindu-se la pământ, sacul alunecând din strânsoarea ei…

Faile a sărit de pe Bela, aterizat în timp ce era încă în mişcare şi alunecând până la oprire lângă sac. Ea a dezlegat sforile care i-au asigurat deschiderea şi a văzut Cornul strălucitor înăuntru.

„Sunt… scuze… A şoptit Aravine, răsturnându-se. Picioarele ei nu s-au mişcat. „Nu-i spune lui Aldin ce am Z? w 1 – 11 7 i 1 – IZ? – *jf* făcut. El are… un gust atât de groaznic… la femei.

Faile se ridică, apoi se uită în jos cu milă.

— Roagă-te ca Creatorul să-ţi adăpostească sufletul, Aravine, spuse qi co ratare th-kioi tio caoio o Ho oi Pom în

Faile şi se căţăra înapoi pe spatele Belei „Renuu că dacă nu, Cel întunecat te va avea ca al lui. Te las în seama lui”. Ea o împinse pe Bela înapoi în mişcare.

Mai erau trolloci în faţă şi şi-au concentrat atenţia asupra lui Faile. Au strigat şi mai mulţi Myrddraal au alunecat înainte, arătând spre Faile. Au început să se mişte în jurul ei, blocându-i calea.

Îşi întinse falca, sumbră, şi o îndreptă pe Bela înapoi în direcţia în care venise, sperând să se întâlnească cu Harnan, Vanin sau pe oricine altcineva care i-ar fi ajutat.

Tabăra a fost plină de activitate, iar Faile a luat călăreţi care o urmăreau, strigând: „Ea are Cornul lui Valere!”

Undeva sus, în vârful dealului, forţele lui Mat Cauthon au luptat cu Umbră. Atât de aproape!

O săgeată a lovit pământul lângă ea, urmată de altele.

Faile ajunse la ţarcuri captive, gardul spart zăcând în bucăţi şi trupuri împrăştiate în jur. Bela pufăia, poate la capătul puterilor. Faile a zărit un alt cal în apropiere, un roan care era înşeuat, dând ghiont la un soldat căzut la picioarele lui.

Faile a încetinit. Ce să fac? Schimbă caii, dar apoi ce? Ea a aruncat o privire peste umăr şi apoi s-a lăsat în jos când o altă săgeată a trecut peste cap. Ea ridicase vreo duzină de soldaţi Sharan călare, toţi urmărind-o, purtând armuri de pânză cusute cu inele mici. Au fost urmaţi de sute de trolloci.

Chiar şi cu un cal nou, se gândi ea, *nu-i pot depăşi*. Ea a condus-o pe Bela în spatele unor vagoane de aprovizionare pentru acoperire şi a sărit, intenţionând să alerge spre Jjw w 7 Z 7 lz X

montura proaspătă.

T 1 X T-1 „*Lr\J*/ J 1 w.v

„Lady Faile?” întrebă o voce mică.

„F

ale aruncă privirea în jos. Olver se înghesui sub vagon, ţinând cuţitul în mână.

Călăreţii erau aproape de ea. Faile nu a avut timp să se gândească. Ea a scos Cornul din sac şi l-a împins în braţele lui Olver.

— Păstrează asta, spuse ea. „Ascunde. Du-l la Mat Cauthon mai târziu în noapte.

„Mă părăseşti?” întrebă Olver. „Singur?”

„Trebuie”, a spus ea, îndesând câteva mănunchiuri de săgeţi în sac, cu inima tunându-i în piept. „Odată ce aceşti călăreţi trec, găseşte un alt loc de a te ascunde! Se vor întoarce să caute unde am fost, după…”

După ce mă prind.

Ar trebui să-şi ia cuţitul pentru ea, ca nu cumva să o I I 7 C” – 7 1 Ti Z-X1 1

tortureze ceea ce făcuse cu Cornul. Îl prinse pe Olver de braţ. „Îmi pare rău să-ţi pun asta, micuţule. Nu este nimeni altcineva. Te-ai descurcat bine mai devreme; poţi să faci asta. Du Cornul la Mat sau totul este pierdut”.

A alergat în aer liber, făcând evident sacul pe care îl purta. Unii dintre acei străini îmbrăcaţi ciudat au văzut-o, arătând cu degetul. Ea ridică sacul sus şi se urcă în şaua roanului, apoi îl dădu în galop.

Trollocii şi Prietenii întunecaţi l-au urmat, lăsându-l pe băiat şi povara lui grea să se ghemuiască sub o căruţă în mijlocul taberei Trolloc.

Logain întoarse discul subţire între degete. Alb-negru, despărţit de o linie sinuoasă. „*Cuendillar*; se presupune. Fulgii care i se frecau de sub degete păreau să bată joc de

O v LZ X *îi* natura sa eternă.

„De ce nu le-a spart Taim?” întrebă Login. „Ar fi putut. Acestea sunt la fel de casante ca pielea veche”.

— Nu ştiu, spuse Androl, aruncând o privire către ceilalţi din echipa sa. „Poate că nu era încă momentul I – 7 – I *Jţ* potrivit.

11 1 1 * * 1 * 1 – „Rupe-le la momentul potrivit şi asta îl va ajuta pe Dragon”, a spus bărbatul care s-a numit Emarin. Părea îngrijorat. „Rupe-le la momentul nepotrivit… şi ce?”

— Nimic bun, bănuiesc, spuse Pevara. Un roşu.

Oare avea vreodată să se răzbune împotriva celor care-l

— Au îmblânzit? Odată, acea ură – şi numai ea – l-a determinat să supravieţuiască. Acum a găsit o nouă foame

în interiorul lui. Îl învinsese pe Aes Sedai, îi doborâse şi îi revendicase ca fiind ai lui. Răzbunarea părea… gol. Setea lui lungă de a-l ucide pe M'Hael a umplut puţin din acel gol.

— Uz – r X X X *f*

1 * zo – 1

dar nu suficient. Ce mai mult?

Odată, el se autointitulase Dragonul Renăscut. Odată, se pregătise să domine lumea. Pentru a face toc. A băgat cu degetul pecetea închisorii Celui întunecat în timp ce stătea la periferia bătăliei. Era departe spre sud-vest, sub mlaştini, „unde Asha manul său ţinea o mică tabără de bază. Dinspre înălţimi se auzeau zgomote îndepărtate – explozii de ţesături trăgând înainte şi înapoi între Aes Sedai şi Sharans.

Un număr mare de Asha man ai lui luptaseră acolo, dar canalizatorii Sharan i-au depăşit numeric pe Aes Sedai şi Asha man combinaţi. Alţii au târât pe câmpurile de luptă, vânând Dreadlords, ucigându-i.

Pierdea oameni mai repede decât Umbră. Erau prea mulţi duşmani.

M – 7 * *" A *11 I \ 1

A ridicat sigiliul. A existat o putere. Puterea de a proteja Turnul Negru, cumva? *Dacă nu le este frica de noi*, *frica de* mine, *ce se va întâmpla cu noi odată ce Dragonul va muri*?

Nemulţumirea a radiat prin legătura. A întâlnit ochii lui Gabrelle. Ea inspectase bătălia, dar acum ochii ei erau aţintiţi asupra lui. Întrebarea. Ameninţător?

K / – 1 X 1* /V 1 – '7 /VI /V 1 1 /V – A

Mai devreme, chiar se gândise că îl îmblânzise pe Aes Sedai? Ideea ar fi trebuit să-l facă să râdă. Nicmn Aes Sedai nu a putut fi îmblânzit, niciodată.

Logain a pus cu atenţie sigiliul şi tovarăşii lui în punga de la centură. Îi trase sforile închise, întâlnindu-i ochii lui Gabrelle. Îngrijorarea ei a crescut. Pentru o clipă, simţise că grija ei era *pentru* el, nu *pentru* el.

Poate că învăţa cum să manipuleze legătura, să-i trimită sentimente despre care credea că îl vor linişti. Nu, Aes Sedai nu putea fi îmblânzit. Legătura lor nu le cuprinsese. Făcuse mai multe complicaţii.

X A – 1 1 1 v /K – l.

— A p – 7 1 11 1

A ajuns la gulerul său înalt, desfăcând acul de dragon ge care îl purta acolo şi i-a oferit-o lui Androl. „Androl enhald, ai intrat în groapa morţii şi te-ai întors. De două ori acum, sunt îndatorat cu tine. Te numesc complet Asha man. Purtaţi acul cu mândrie”. El îi dăduse deja omului înapoi acul sabiei, redându-l la Dedicat.

Androl ezită, apoi întinse mâna şi luă acul cu mâini reverente.

— Şi focile? întrebă Pevara, cu braţele încrucişate. „Aparţin Turnului Alb; Amyrlinul este Vezitorul lor”.

7 A 1” T* „7* 1 f „1 1 1 1 i

— Amyrlinul, spuse Logain, este la fel de bun ca mort.

1 – J i T lj – 1 – I I

din câte am auzit. În absenţa ei, sunt un administrator potrivit”. Logain a pus mâna Sursa, supunând-o, dominând-o. A deschis o poartă înapoi spre vârful înălţimilor.

Războiul i-a revenit în plină forţă, confuzia, fumul şi ţipetele. A păşit, ceilalţi urmând. Canalizarea puternică de 1 l 1 l l w 1 *t** w w l

la Demandred strălucea ca un far, vocea răsunătoare a

bărbatului continuând să-l batjocorească pe Dragonul Renăscut.

Rand al' Thor nu a fost aici. Ei bine, cel mai apropiat lucru de el a fost însuşi Logain. Un alt înlocuitor. „O să mă lupt cu el", le-a spus celorlalţi. „Gabrelle, vei rămâne în urmă şi vei aştepta întoarcerea mea, deoarece s-ar putea să am nevoie de Vindecare. Ceilalţi dintre voi aveţi de-a face cu oamenii lui Taim şi acei canalizatori Sharan. Să nu trăiască niciun om care a mers în Umbră, fie prin alegere, fie prin forţă. Aduceţi dreptate unuia şi milă celuilalt".

Ei au dat din cap. Gabrelle părea impresionat de el, poate pentru decizia lui de a lovi inima inamicului. Ea nu sta dat seama. Nici măcar unul dintre Părăsiţi nu putea fi atât de puternic pe cât părea să fie Demandred.

T\ X11X X / 7 – 1 – Demandred avea un *să angreal* şi unul puternic. Asemănător ca putere cu *Callandor*; poate mai puternic. Cu asta în mâinile lui Logam, multe lucruri în această lume s-ar schimba. Lumea avea să ştie despre el şi Turnul Negru şi aveau să tremure în faţa lui aşa cum nu făcuseră niciodată pentru Scaunul Amyrlin.

Egwene a condus un asalt, care nu fusese mai văzut de milenii. Aes Sedai s-au scos din fortificaţiile lor defensive şi s-au alăturat ei, împingând în sus pe versantul vestic cu un pas constant. Ţesăturile zburau în aer ca o explozie de panglici prinse de vânt.

X 1 J 1 – 7 W/KJ1

Cerul s-a rupt cu lumina a o mie de zăvoare, pământul ghemuind şi tremurând de lovituri. Demandred a continuat să tragă asupra andorenilor de pe cealaltă parte a platoului, iar fiecare împuşcătură de foc de bale a trimis ondulaţii prin

aer. Pământul a crăpat cu pânze de păianjen de culoare neagră, dar acum din acele crăpături au început să răsară fire de ceva bolnăvicios. S-a răspândit ca o boală peste pietrele sparte ale dealului.

Aerul se simţea viu cu Puterea, energia atât de groasă încât Egwene aproape credea că Puterea Unică devenise vizibilă pentru toţi. Prin aceasta, ea a atras atâta putere cât a putut să ţină prin *să angrealul lui Vora*. Ea s-a simţit la fel ca atunci când s-a luptat cu Seanchan, doar că cumva mai deţine controlul. Apoi, furia ei fusese mărginită de disperare şi teroare.

X 7-X 1 L C I 1 *A* -.7

De data aceasta, a fost un lucru încins, ca un metal încălzit dincolo de punctul de a fi lucrat de un fierar.

Ea, Egwene al' Vere, primise administrarea acestui pământ.

Ea, Amyrlin Seat, nu va mai fi hărţuită de Umbră.

Ea nu s-ar fi retras. Ea nu s-a înclinat, deoarece resursele ei au eşuat.

Ea ar lupta.

Ea a canalizat Air, construind o furtună învolburată de praf, fum şi plante moarte. O ţinea în faţa ei, ascunzând vederea celor de deasupra, în timp ce încercau să o identifice. Fulgerul s-a prăbuşit în jurul ei, dar ea a ţesut Pământul, săpând adânc în stâncă şi ridicând un jet de fier care s-a răcit într-o turlă de lângă ea. Fulgerul a lovit turla, scutindu-o în timp ce a trimis furtuna să urle pe panta.

mişcare lângă ea. Egwene îl simţi pe Leuwin apropiindu-se. Acela… acela se dovedise credincios. O astfel de surpriză. A avea un nou Warder nu i-a îndepărtat deznădejdea de la

moartea lui Gawyn, dar a ajutat în alte moduri. Acel nod din spatele minţii lui Egwene se înlocuise cu unul nou, foarte diferit, dar şocant de loial.

să angrealul lui Vora şi şi-a continuat atacurile, deplasându-se pe versantul dealului, cu Leilwin lângă ea. În faţă, Sharans s-au ghemuit, rezistând vântului. Egwene i-a lovit cu panglici de foc. Canalizatorii au încercat să o atace prin furtună, dar ţesăturile lor s-au rătăcit, cu ochii înfundaţi de praf. Trei soldaţi obişnuiţi au atacat din lateral, dar Leilwin i-a trimis eficient.

Egwene a adus vântul în jur şi l-a folosit ca pe mâini, ridicând canalele şi aruncându-le în aer. Fulgerele de sus iau luat pe bărbaţi într-o îmbrăţişare de foc, iar cadavrele fumegătoare au căzut pe versantul dealului. Egwene înainta, armata ei de Aes Sedai înaintând, aruncând ţesături ca săgeţile de lumină.

Ashaman li să alăturat. Aceştia luptaseră alături de Turnul Alb din când în când, dar acum păreau hotărâţi în forţă. Zeci de bărbaţi s-au adunat în timp ce ea a condus drumul. Aerul a devenit plin de Puterea Unică.

Vânturile s-au oprit.

Furtuna de praf a căzut brusc, înăbuşită ca o lumânare sub o pătură. Nicio forţă naturală nu făcuse asta. Egwene a urcat pe un afloriment stâncos, privind spre un bărbat în negru şi roşu care stătea în vârf, cu mâna întinsă. În cele din urmă îl scosese pe cel care conducea această forţă. Stăpânii lui de groază au luptat alături de Sharan, dar ea şi-a căutat liderul. Taim. M’Hael.

„El ţese fulger!” strigă un bărbat în spatele ei.

Egwene ridică imediat o turlă de fier topit şi o răci pentru a

atrage fulgerul care căzu o clipă mai târziu. Ea aruncă o privire în lateral. Cel care vorbise era Jahar Narishma, gardianul Asha man al lui Merise.

— 1 /K i – 1 ry1 – r-r-l – 1 1 1 – Egwene zâmbi, privind spre Taim.

— Tine-i pe ceilalţi departe de mine, porunci ea cu voce tare. „Toţi, în afară de tine, Narishma şi Merise. Avertismentele lui Narishma se vor dovedi utile”.

Şi-a adunat puterile şi a început să dea o furtună împotriva trădătoarei M’Hael.

Ila a cules printre morţi pe câmpul de luptă de lângă ruine. Deşi luptele se mutaseră în aval, ea auzea strigăte îndepărtate şi explozii în timpul nopţii.

Ea a vânat răniţii printre cei căzuţi şi a ignorat săgeţile şi săbiile când le-a găsit. Alţii le-ar aduna, deşi ea şi-ar fi dorit să nu o facă. Săbiile şi săgeţile au cauzat o mare parte din această moarte.

Raen, soţul ei, lucra în apropiere, împingând fiecare cadavre, apoi ascultând bătăile inimii. Mănuşile îi erau pătate de roşu, iar sângele îi mânjia hainele colorate, pentru că îşi apăsase urechea de pieptul cadavrelor. Odată ce au confirmat că cineva a murit, au lăsat un X desenat pe un obraz, adesea în sângele persoanei respective. Asta i-ar împiedica pe alţii să repete lucrarea.

Raen părea să fi îmbătrânit un deceniu în ultimul an, iar Ila a simţit că şi ea a îmbătrânit. Calea Frunzei a fost uneori un maestru uşor, oferind o viaţă de bucurie şi pace. Dar o frunză a căzut în vânturi liniştite şi în furtună; dăruirea cerea ca cineva să-l accepte atât pe cel din urmă cât şi pe cel dintâi. Fiind alungat din ţară după ţară, suferind de

foame pe măsură ce pământul a murit, apoi s-a odihnit în cele din urmă pe ţinuturile Seanchan… aşa fusese viaţa lor.

— W q-/ 1 – 1 1 – M Ali II

Nimic nu a egalat pierderea lui Aram. Asta dusese mult mai profund decât pierderea mamei sale în favoarea trollocilor.

Au trecut pe lângă Morgase, fosta regină, care i-a organizat pe aceşti muncitori şi le-a dat ordine. Ila a continuat să se mişte. Îi păsa puţin de regine. Nu făcuseră nimic pentru ea sau pentru ea.

În apropiere, Raen se opri, ridicând lanterna pentru a examina o tolbă plină de săgeţi pe care o purtase un soldat în timp ce murise. Şuieră Ila, ridicându-şi fustele ca să ocolească cadavrele şi să ajungă la soţul ei. „Raen!”

— Pace, Ila, spuse el. „Nu am de gând să-l ridic. Totuşi, mă întreb”. El ridică privirea, spre străfulgerele îndepărtate din aval de râu şi pe vârful înălţimilor, unde armatele îşi continuau actele lor teribile de crimă. Atâtea fulgerări în noapte, ca sute de fulgere. Acum trecuse cu mult de miezul nopţii. Au fost pe acest câmp, în căutarea 1 – 1 /K X f – X Jz celor vii, de ore întregi.

11 F-i-l – l i nu 1 ti în

„Te întrebi?” întrebă Ila. „Raen.

„Ce i-am pune să facă, Ila? Trollocii nu vor urma Calea Frunzei”.

„Există destul loc de alergat”, a spus Ila. „Priveşte-i pe ei. Au venit să-i întâlnească pe Trolloci când Shadowspawn abia ieşiseră din Blight. Dacă acea energie ar fi fost cheltuită adunând oamenii şi conducându-i spre sud…”

— Trollocii ar fi urmat, spuse Raen. „Ce atunci, Ila?”

„Am acceptat mulţi maeştri”, a spus Ila. „Umbra s-ar putea să ne trateze prost, dar ar fi cu adevărat mai rău decât am fost trataţi de către alţii?”

— Da, spuse Raen încet. „Da, Ila. Ar fi mai rău. Mult, *mult* mai rău”.

Ila se uită la el.

El clătină din cap, oftând. „Nu am de gând să abandonez Calea, Ila. Este calea mea şi este potrivită pentru mine. Poate... poate că nu mă voi gândi atât de prost la cei care urmează o altă cale. Dacă trăim aceste vremuri, o vom face la moştenirea celor care au murit pe acest câmp de luptă, indiferent dacă dorim să acceptăm sacrificiul lor sau nu”.

S-a îndepărtat. *E doar întunericul nopţii*, se gândi ea. *O va depăşi*, *odată ce soarele va străluci din nou*. *Acesta este dreptul*. *Nu-i aşa*?

Ea ridică privirea spre cerul nopţii. Soarele acela... ar putea ei să spună când a crescut? Norii, aprinşi de la focurile de dedesubt, păreau să devină din ce în ce mai groşi. Şi-a tras şalul galben strălucitor mai aproape, simţindu-se brusc frig.

Poate că nu voi gândi atât de prost la cei care urmează o altă cale...

Ea clipi câteva lacrimi din ochi. „Lumină”, şopti ea, ceva răsucindu-se înăuntru. „Nu ar fi trebuit să-i întorc spatele. Ar fi trebuit să încerc să-l ajut să se întoarcă la noi, nu să-l alung. Lumină, o, Lumină. Adăposteşte-l...”

În apropiere, un grup de mercenari au găsit săgeţile şi le-au ridicat. „Hei, Hanlon!” unul a sunat. „Uită-te la asta!”

Când bărbaţii brutali începuseră iniţial să ajute la lucrarea Tuatha an, ea fusese mândră de ei. Evitaţi bătălia pentru a

ajuta la îngrijirea răniţilor? Bărbaţii văzuseră dincolo de trecutul lor violent.

Acum, a clipit şi a văzut altceva despre ei. Laşi, care preferă să scoată cadavre şi să pescuiască în buzunare decât să lupte. Care a fost mai rău? Bărbaţii care – oricât de greşiţi ar fi fost – au înfruntat trollocii şi au încercat să-i întoarcă înapoi? Sau aceşti mercenari care au refuzat să lupte pentru că au găsit această cale mai uşoară?

Ila clătină din cap. Întotdeauna simţise că ştie răspunsurile în viaţă. Astăzi, majoritatea au Scăpat de ea. Salvarea vieţii unei persoane, totuşi… de care se putea agăţa.

Ea s-a întors printre cadavre, căutând pe cei vii printre morţi.

Olver s-a prăbuşit înapoi sub căruţă, strângând cornul, în timp ce Lady Faile a plecat. Zeci de călăreţi au urmat-o şi sute de trolloci. Se întunecase atât de mult.

Singur. Fusese lăsat din nou singur.

Şi-a strâns ochii, dar asta nu a făcut mare” lucru. Încă auzea bărbaţi ţipând şi ţipând în depărtare. Încă simţea mirosul de sânge, captivii care fuseseră ucişi de trolloci în timp ce încercau să scape. Dincolo de sânge, mirosea a fum, gros şi mâncărime. Părea că toată lumea arde.

Pământul tremura, de parcă ceva foarte greu l-ar fi lovit undeva în apropiere. Tunetele au bubuit pe cer, însoţite de crăpături, ascuţite, în timp ce fulgerele loveau din nou şi din nou la înălţimi. Se scânci Olver.

Cât de curajos se gândise. Acum, iată-l, în sfârşit la bătălie. Abia putea să-şi ţină mâinile să nu tremure. Voia să se ascundă, să sape adânc în pământ.

Faile îi spusese să găsească un alt loc unde să se ascundă

pentru că s-ar putea întoarce, căutând Cornul.

A

Îndrăznit să iasă acolo? A îndrăznit să rămână aici? Olver deschise ochii, apoi aproape că ţipă. O pereche de picioare terminate în copite stăteau lângă căruţă. O clipă mai târziu, o faţă cu botul s-a aplecat şi s-a uitat la el, cu ochii îngustaţi, nările adulmecând.

I – Z-\l/ /V i *A* I *A* – j/K/Kl 1

strigă Olver, întorcându-se înapoi, strângând cornul. Trollocul a strigat ceva, ridicând căruţa şi aproape că l-a doborât pe Olver. Conţinutul de săgeţi al căruţei s-a împrăştiat pe pământ în timp ce Olver s-a repezit, căutând. X y X X X X z siguranţă.

Nu era niciunul. Zeci de trolloci s-au întors spre el şi s-au sunat unul pe altul într-o limbă pe care Olver nu o recunoştea. Se uită în jur, cu Cornul într-o mână, cuţitul în cealaltă, frenetic. Fără siguranţă.

Un cal pufni în apropiere. Era Bela, mestecând nişte cereale scurse dintr-un cărucior de provizii. Calul şi-a ridicat capul, uitându-se la Olver. Nu avea şa, doar căpăstru şi căpăstru.

Sânge şi cenuşă, îşi spuse Olver, alergând după ea, *aş vrea să am Vânt*. Această iapă plinuţă avea să-l termine cu siguranţă în oală. Olver şi-a pus cuţitul în teacă şi a sărit pe spatele Belei, apucând frâiele cu o mană, strângând Cornul /v X 1 1 J w X

În cealaltă.

Trolloc cu botul de porc din căruţă se legănă, aproape că-i scoate braţul lui Olver. A strigat, punându-l pe Bela în mişcare, iar iapa a ieşit în galop din mijlocul trollocilor.

Fiarele au fugit în urmă cu urlete şi ţipete. Alte apeluri au răsunat în toată tabăra, care aproape că se goleau în timp ce convergeau spre băiat.

Olver călărea aşa cum fusese învăţat, în jos, ghidanduse cu genunchii. Şi Bela a fugit. Uşoară, dar a *fugit*. Mat spusese că mulţi cai le era frică de trolloci şi că şi-ar arunca călăreţul dacă ar fi fost forţat lângă ei, dar acest animal nu a făcut nimic din toate astea. Ea a tunat chiar pe lângă trollocii urlători, chiar prin centrul taberei.

Olver se uită peste umăr. Erau sute de ei acolo, după el. „O, Lumină!”

Văzuse steagul lui Mat pe acele înălţimi, era sigur de asta. Dar erau atât de mulţi trolloci în cale. Olver o întoarse pe Bela să călărească pe drumul pe care îl urmase Aravine. Poate că ar putea să ocolească tabăra Trolloc şi să iasă pe acolo, apoi să urce în spatele înălţimilor.

Du Cornul la Mat, *sau totul este pierdut*.

Olver a călărit pentru tot ce merita, îndemnându-l pe Bela să continue.

Nu este nimeni altcineva.

În faţă, o mare forţă de trolloci l-a oprit. Olver s-a întors în altă parte, dar şi alţii s-au apropiat din acea direcţie. Strigă Olver, întorcând-o din nou pe Bela, dar o săgeată groasă de Trolloc neagră a lovit-o în flanc. Ea a ţipat şi s-a împiedicat, apoi a căzut.

Olver se eliberă. Lovirea de pământ i-a scăpat aerul din plămâni şi l-a făcut să vadă un fulger de lumină. Se forţa să se târască până la mâini şi genunchi.

Cornul trebuie să *ajungă la Matrim Cauthon*...

Olver a apucat Cornul şi a constatat că plângea. „Îmi pare

rău”, i-a spus el Belei/ „Ai fost un cal bun. Ai alergat ca şi cum Wind n-ar fi putut. Îmi pare rău”. Ea a scâncit încet şi a tras o ultimă respiraţie, apoi a murit.

A

părăsit-o şi a alergat pe sub picioarele primului Trolloc care a sosit. Olver nu a putut lupta cu ei. Ştia că nu poate. Nu a scos cuţitul din teacă. A alergat doar în sus pe panta abruptă, încercând să ajungă în vârf de unde văzuse căzând steagul lui Mat.

Ar fi putut la fel de bine să fi fost la un continent distantă. Un trolloc l-a apucat de haine, trăgându-l în jos, dar Olver s-a eliberat, lăsând pânză în unghiile sale groase. – a grăbit peste pământul zdrobit şi, cu disperare, a zărit o mică crăpătură într-un afloriment stâncos de la baza pantei. Crăpătura de mică adâncime ridică privirea spre cerul negru.

S-a aruncat spre ea, apoi a intrat înăuntru, agăţându-se de Corn. Abia se potrivea. Trollocii se răsuciră deasupra lui, apoi începură să se întindă după el, smulgându-i hainele.

Olver scânci şi închise ochii.

Logain s-a aruncat prin poartă, ţesături formându-se deja în faţa lui când a lovit pe Demandred.

Bărbatul stătea pe versantul mocnit care privea peste râul uscat şi spre formaţiunile de ştiucă Andoran, care eşuează. Aiel, Cairhienin şi Legiunea Dragonului au luptat şi acolo şi toţi erau în pericol de a fi înconjuraţi.

Ştiucile erau aproape sparte, acum. În curând ar fi o rătăcire.

Logain a lansat două coloane de foc către Demandred, dar Sharans s-au aruncat în cale, interferând cu atacul său.

Carnea a ars, oasele carbonizate în praf. Moartea lor i-a dat lui Demandred timp să se învârtă şi să atace cu o ţesătură de apă şi aer. Explozia lui Logain a lovit asta şi s-a transformat în abur, apoi a fiert.

Logain sperase că, după atâta canalizare, Demandred fi slăbit. Nu aşa. O ţesătură complexă s-a format în faţa bărbatului, o ţesătură precum Logain nu o văzuse niciodată. A făcut un câmp care se ondula în aer, iar când Logain a atacat următoarea, ţesătura lui a sărit liber ca un băţ aruncat împotriva unui zid de cărămidă.

Logain sări în lateral, rostogolindu-se în timp ce fulgerul izbucni din cer. Cioburile de stâncă l-au zvârlit în timp ce tesea Spirit, Foc şi Pământ, tăind peretele ciudat. L-a smuls, apoi a aruncat bucăţi de piatră sparte din pământ pentru a intercepta focul de la Demandred.

O diversiune, se gândi Logain, dându-şi seama că Demandred tesese altceva, mai complex, în spatele focului. O

poartă s-a deschis şi s-a aruncat peste pământ, deschizându-se într-o fărâmă de roşeaţă. Logain s-a aruncat într-o parte când Poarta Morţii a trecut, dar a lăsat o urmă de lavă arzând.

Următorul atac al lui Demandred a fost un jet de aer – a aruncat pe Logam înapoi, spre acea lavă. Logam a ţesut cu disperare Apa pentru a răci lava. Lovi cu umărul mai întâi, trecând o explozie de abur care i-a opărit pielea, dar răcise suficient de mult lava încât să formeze o crustă deasupra fluxului încă topit de dedesubt. Ţinându-şi respiraţia împotriva aburului, se aruncă într-o parte, în timp ce o altă serie de fulgere pulveriza pământul unde fusese.

Acele şuruburi au spulberat crusta pe care o făcuse, alungând în roca topită. Picături de lavă se împroşcară pe Logain, usturându-i pielea, arzându-i bucăţi în braţ şi fată. A ţipat şi s-a împletit prin furie pentru a trimite fulgere asupra duşmanului său.

O felie de Spirit, Pământ şi Foc i-a tăiat ţesăturile din aer. Demandred a fost atât de *puternic*. Acel *să angreal* a fost incredibil.

Următorul fulger îl orbit pe Logain, aruncându-l înapoi. A

lovit un petic de şisturi sparte, vârfurile stâncii muşcându-i pielea.

„Eşti puternic”, a spus Demandred. Logain abia auzi cuvintele. Urechile lui… tunetul…

— Dar tu nu eşti Lews Therin.

Logain mârâi, împletindu-şi lacrimile, aruncând fulgere către Demandred. A ţesut de două ori şi, deşi Demandred a tăiat un şurub din aer, celălalt a fost adevărat.

Dar… ce a fost ţesătura aia? Era un altul pe care Logain nu o recunoscu. Fulgerul l-a lovit pe Demandred, dar a dispărut, trimis cumva în pământ şi s-a risipit. O ţesătură atât de simplă de Aer şi Pământ, dar a făcut fulgerul inutil.

Un scut trântit între Logain şi Sursă. Prin ochii săi răniţi, a privit ţesătura pentru incendiu care începea în mâinile lui Demandred. Mârâind, Logain apucă o bucată de şist de la pământ lângă el, de mărimea pumnului său, şi o 7 w x – 1 1 X z 7

aruncă spre Demandred.

În mod surprinzător, piatra a lovit, rupând pielea, făcându-l pe Demandred să se împiedice înapoi. Forsaken era puternic, dar putea să facă greşelile oamenilor de rând. Nu

vă concentraţi niciodată toată atenţia asupra Puterii Unice, în ciuda a ceea ce spusese întotdeauna Taim. În acel moment de distragere a atenţiei, scutul dintre Logain şi Sursă a dispărut.

Logain se rostogoli în lateral, începând două ţesături. Unul, un scut al lui pe care nu intenţiona să-l folosească.

Celălalt, o poartă finală, disperată. Alegerea laşului.

Demandred mârâi, ridicându-şi o mană la fată şi atacând Puterea. A ales să distrugă scutul, recunoscându-l imediat ca fiind cel mai mare risc. Poarta se deschise, iar Logain trecu, lăsând-o să se închidă. S-a prăbuşit pe cealaltă parte, cu carnea opărită, braţele jupuite, urechile îi ţiuiau, vederea aproape dispărută.

Se forţa să se ridice, înapoi în tabăra Asha man de sub mlaştinile unde Gabrelle şi ceilalţi aşteptau întoarcerea lui. A

urlat de furie. Îngrijorarea lui Gabrelle a radiat prin legătura. Adevărata îngrijorare. Nu *şi-a* imaginat asta. Uşoară.

— Linişte, spuse ea, îngenunchind lângă el. „Prostule. Ce ţi-ai făcut?”

„Am eşuat”, a spus el. La distanţă, a simţit că loviturile puterii lui Demandred încep din nou în timp ce continua să urle pentru Lews Therm. „Vindeca-mă”.

— N-o să mai încerci asta, nu-i aşa? ea a spus. „Nu vreau să te vindec doar ca să te las…”

— Nu voi încerca din nou, spuse Logain, cu vocea zdrenţuită. Durerea a fost îngrozitoare, dar a pălit în comparaţie cu umilirea înfrângerii.

— Nu o voi face, Gabrelle. Nu te mai îndoi de cuvântul

meu. E prea puternic”.

— Unele dintre aceste arsuri sunt grave, Logain. Aceste găuri din pielea ta, nu ştiu dacă le pot vindeca complet. Vei fi cicatrice”.

— E bine, mârâi el. Acolo ar fi locul în care lava îi stropise braţul şi partea laterală a feţei.

Lumina, se gândi el. *Cum o să ne descurcam cu acel monstru*?

Gabrelle şi-a pus mâinile pe el şi ţesăturile vindecătoare i s-au turnat în trup.

Tunetul bătăliei lui Egwene cu M’Hael rivaliza cu cel al norilor care se prăbuşesc deasupra. M’Hael. Un nou Părăsit, numele lui proclamat de Dreadlords peste câmpul de luptă.

Egwene ţesă fără să se gândească, aruncând ţesătură după ţesătură către renegatul Asha man. Nu chemase vântul, dar totuşi acesta se repezi şi urlă în jurul ei, biciuindu-şi părul şi rochia, prinzându-şi fura şi răsturnând- KT*17 K/T7* 1 – 7T*17* w/ki o. Narishma şi Merise se înghesuiau cu Leilwin pe pământ lângă ea, vocea Narishmei – abia auzită deasupra bătăliei – strigând ţesături în timp ce M’Hael le crea.

După înaintarea ei, Egwene stătea pe vârful înălţimilor, pe un teren uniform cu M’Hael. Ea ştia, undeva adânc, că corpul ei avea nevoie de odihnă în curând.

Deocamdată, acesta a fost un lux inaccesibil. Deocamdată conta doar lupta.

Focul a izbucnit spre ea, iar ea l-a plesnit deoparte cu Air. Scânteile prinse de vânt, învârtindu-se în jurul ei într-un strop de lumină în timp ce ţesea Pământul. Ea a trimis o undă prin pământul deja rupt, încercând să-l doboare pe M

Hael, dar el a despărţit valul cu o ţesătură proprie.

El încetineşte, se gândi ea.

Egwene făcu un pas înainte, umflat de putere. Ea a început două ţesături, câte una deasupra fiecărei mâini, şi a ţâşnit foc în el.

El a răspuns cu o bară de alb pur, subţire ca sârmă, care i-a lipsit cu mai puţin de o mână. Focul a lăsat o imagine ulterioară în ochii lui Egwene, iar pământul *gemu* sub ei în timp ce aerul se deforma. Pânzele acelea de păianjen au răsărit pe pământ, fracturate în neant.

„Prost!” a strigat ea la el. „Veţi distruge Modelul însuşi!” Deja, ciocnirea lor ameninţa asta. Vântul ăsta nu era natural, aerul ăsta sfârâit. Acele crăpături din pământ s-au răspândit din M’Hael, lărgindu-se.

„Îl ţese din nou!” strigă Narishma, cu vocea prinsă de furtună.

M’Hael a eliberat această a doua ţesătură de foc, fracturând pământul, dar Egwene era gata. Ea a ocolit, mânia ei crescând. Balfire. Trebuia să o contracareze!

Nu le pasă ce distrug. *Ei sunt aici pentru a distruge*. *Acesta este chemarea stăpânului lor*. *Pauză*. *Arde din temelii*. *Ucide*.

Gawyn…

Ea ţipă de furie, ţesând coloană după coloană de foc, una după alta. Narishma strigă ce făcea M’Hael, dar Egwene nu auzea din cauza zgomotului în urechi. Ea a văzut curând, oricum, că el a construit o barieră de Aer şi Foc pentru a-i abate atacurile.

Egwene înainta cu paşi mari, trimiţând lovituri repetate asupra lui. Asta nu i-a dat timp să-şi revină, nici să atace.

Ea a oprit ritmul doar pentru a forma un scut pe care îl ţinea gata. Un strop de foc de pe bariera lui l-a făcut să se împiedice înapoi, ţesătura i-a crăpat şi a ridicat mâna, poate pentru a încerca din nou focul.

Egwene trânti scutul între el şi Sursă. Nu l-a tăiat prea bine, pentru că a reţinut-o prin forţa voinţei. Erau destul de aproape acum încât ea îi putea vedea neîncrederea, furia. El a ripostat, dar era mai slab decât ea. Egwene împinse, aducând acel scut din ce în ce mai aproape de firul invizibil care îl lega de Puterea Unică. Ea a forţat-o cu toată puterea…

M'Hael, încordându-se, a eliberat un mic flux de foc în sus, prin golul unde scutul încă nu căzuse la loc. Focul a distrus ţesătura – la fel ca şi aerul şi, într-adevăr, Modelul însuşi.

Egwene se împletici înapoi când M'Hael îndreptă ţesătura spre ea, dar bara încinsă de alb era prea mică, prea slabă pentru a alunge la ea. A dispărut înainte de a lovi. M'Hael mârâi, apoi dispăru, deformând aerul într-o formă de Călător, pe care Egwene nu ştia.

— I – kw – 1 /K. – A 1 7 – 1 – i

Egwene respiră adânc, ţinându-şi mâna la piept.

Uşoară! Aproape fusese ştearsă din Model.

A dispărut fără să formeze o poartă! *Adevărata putere*, se gândi ea. Singura explicaţie. Ea nu ştia aproape nimic despre asta – era însăşi esenţa Celui întunecat, momeala care îi convinsese pe canahzatorn din Epoca Legendelor să foreze Bore în primul rând.

Balfire. *Uşoară*. *Eram aproape mort*. *Mai rău decât mort*.

Nu avea cum să contracareze focul.

Este doar o ţesătură… *Doar o ţesătură*, cuvintele lui Perrin.

Momentul trecuse acum, iar M’Hael fugise. Ar trebui să o ţină pe Narishma aproape pentru a o avertiza dacă cineva începea să canalizeze în apropiere.

Cu excepţia cazului în care M’Hael foloseşte din nou Puterea Adevărată. Ar putea un alt bărbat să simtă că este canalizat?

„Mamă!”

Egwene se întoarse în timp ce Merise făcea semn spre locul în care majoritatea Aes Sedai şi Asha man erau încă angajaţi într-o luptă răsunătoare cu forţele Sharan. Multe surori în rochii colorate zăceau moarte pe coasta dealului.

Moartea lui Gawyn i-a bântuit gândurile ca un asasin în E

gwene şi-a întins falca şi şi-a alimentat furia, atrăgând Puterea Unică în timp ce se lansa spre Sharans.

Hurin, cu nările umplute cu pânză, s-a luptat pe Polov Heights cu ceilalţi grannicieni.

Chiar şi prin pânză, simţea mirosul de război. Atâta *violenţă*, mirosuri de sânge, de carne putrezită în jurul lui.

Au acoperit pământul, sabia lui, propria lui *haină*. Fusese deja bolnav, violent, de mai multe ori în timpul bătăliei.

I I i – 1 i i *f-y* w 1 i A i *

Totuşi a luptat. Se aruncă deoparte în timp ce un Trolloc cu bot de urs se târa peste cadavre şi se aruncă spre el. Sabia fiarelor a făcut să se cutremure pământul şi Hurin a strigat.

Fiara râse într-un râs inuman, luând strigătul lui Hurin pentru a indica frică. S-a aruncat, aşa că Hurin s-a prăbuşit înainte şi la îndemâna lui, apoi şi-a deschis stomacul când a alergat pe lângă el. Creatura s-a oprit împleticindu-se, urmărindu-şi cum se revarsă propriile sale mărunţişuri.

„*Trebuie să câştig timp pentru Lordul Rand*”, se gândi

Hurin, dându-se înapoi şi aşteptând ca următorul Trolloc să vină peste cadavre. Ei veneau pe partea de est a Heights, pe malul râului. Această pantă abruptă le-a fost greu de I 1 T – 1 1 1 A 1 1 *1* *

urcat, dar Light, erau atât de *mulţi*.

Continuă să lupţi, *continuă să lupţi*.

Lordul Rand venise la *el*, cerându-şi scuze. Către el! Ei bine, Hurin l-ar face mândru. Dragonul Renăscut nu avea nevoie de iertarea unui mic hoţ, dar Hurin simţea totuşi ca şi cum lumea s-ar fi redresat Lordul Rand era din nou Lord Rand. Lordul Rand le-ar păstra, dacă i-ar putea acorda suficient timp.

A

fost o pauză în acţiune. S-a încruntat. Fiarele păruseră nesfârşite. Cu siguranţă nu căzuseră toţi. A păsit cu precauţie înainte, privind peste cadavre şi în josul x O *f* z x X *t* pantei.

Nu, nu, nu au „fost învinşi. Marea de fiare părea aproape nesfârşită. Îi putea vedea la lumina focurilor de dedesubt. Trollocii îşi întrerupseseră urcarea pentru că trebuiau să îndepărteze cadavrele din drumul lor pe pantă, dintre care mulţi fuseseră doborâţi de arcasii lui Tam. Sub ei, la albia râului, cea mai mare armata de trolloci a luptat cu armata lui Elayne.

„Ar trebui să avem câteva minute”, le-a spus Lan Mandragoran soldaţilor de unde stătea călare. Regina Alliandre a călărit şi ea în apropiere, vorbind calm cu oamenii ei. Doi monarhi la vedere. Cu siguranţă ştiau să exercite comanda. Asta l-a făcut pe Hurin să se simtă mai bine.

„Se pregătesc pentru o încărcare finală”, a spus Lan, „o împingere care să ne forţeze să plecăm de pe pantă, astfel încât să poată lupta cu noi aici sus, pe teren uniform. Odihneşte-te în timp ce ei curăţă corpurile. Pacea favorizează săbiile voastre, prieteni. Următorul asalt va fi cel mai rău”. Următorul atac ar fi cel *mai rău*? Uşoară!

În spatele lor, în mijlocul platoului, restul armatei lui Mat a continuat să apese pe armata Sharan, încercând să-i împingă înapoi spre sud-vest. Dacă ar putea face asta şi să-i forţeze să coboare panta în trollocn care luptă cu forţele lui Elayne, ar putea crea o mizerie potrivită de care Mat ar putea profita. Dar pentru moment, Sharanii nu cedeau niciun centimetru de teren; de fapt, împingeau înapoi armata lui Mat, care începea să se întemeieze.

Hurin s-a întins pe spate, ascultând gemetele de jur-împrejur, strigătele îndepărtate şi zgomotul armelor lovind metalul, adulmecând mirosul de violenţă care atârna în jurul lui într-un ocean de duhoare.

Cel mai rău urmează să vină.

Lumina ajută-i…

Berelain a folosit o cârpă pentru a-şi şterge sângele de pe mâini când a intrat cu paşi mari în sala de sărbătoare a palatului ei. Mesele fuseseră tăiate în afară pentru ca lemne de foc să alimenteze vetrele enorme de la fiecare capăt al încăperii lungi; în locul mobilierului stăteau rânduri peste rânduri de răniţi.

Uşile de la bucătărie s-au deschis şi un grup de Tinkers a intrat, unii purtând aşternuturi, iar alţii ajutând răniţii să intre şchiopătând în cameră. *Uşoara*! se gândi Berelain. *Mai mult*? Palatul era plin de răniţi.

„Nu Nu!” spuse ea, mergând înainte. „Nu aici. Holul din spate. Va trebui să începem să le punem acolo. Rosil! Avem noi răniţi”.

ÎŢI * 1 7 /V 11 1”.

Tinkers se întoarseră spre hol, vorbind pe un ton reconfortant bărbaţilor răniţi. Numai cei care puteau fi salvaţi au fost aduşi înapoi. Fusese nevoită să-i instruiască pe liderii dintre femeile Tuatha an cu privire la tipurile de răni necesare pentru a se vindeca. Mai bine să salvezi zece oameni cu răni grave decât să cheltuieşti aceeaşi energie încercând să salvezi un om care s-a agăţat de viaţă cu o singură lamă a speranţei.

Acel moment de explicaţie fusese unul dintre cele mai 11* T Z? w 7 1 w sumbre lucruri pe care le făcuse vreodată.

Tinkers au continuat să se mişte într-o linie, iar Berelain i-a urmărit pe răniţi în căutarea unor scăpări de haine albe. Printre ei se aflau mantii albe, dar nu pe cel pe care ea îl căuta.

Atât de multe... *se* gândi ea din nou. Tinkers nu au avut niciun ajutor să mute rament. Fiecare bărbat abil din palat, şi majoritatea femeilor, merseseră pe câmpul de luptă pentru a lupta sau a ajuta refugiaţii din Caemlyn să X X w t X uf L-/ *f ti* adune săgeţi.

Rosil se ridică, cu hainele pătate de sânge pe care ea îl ignora. Ea a preluat imediat controlul asupra răniţilor, urmărindu-i pe oricine avea nevoie de atenţie imediată. Din păcate, uşile bucătăriei s-au deschis în acel moment şi un grup de andoreni şi Aiel însângeraţi s-au împiedicat, trimişi de rudele dintr-o altă zonă a câmpului de luptă.

Ceea ce a urmat a fost aproape de nebunie, când Berelain

i-a scos pe toţi cei pe care îi avea – miri, bătrâni, câţiva copii de până la cinci ani – pentru a-i ajuta pe noii veniţi. Doar ce-a mai rău dintre Aiel a trecut; aveau I 17* I 1 w/K A iii. -.a…

tendinţa de a rămâne pe câmpul de luptă atâta timp cât puteau ţine o armă. Asta însemna că mulţi dintre cei care au venit la ea erau fără ajutor. A trebuit să-i aşeze în spaţiu pe care nu şi-l permitea şi să-i privească răsturnând în timp ce mureau.

„Este o prostie!” spuse ea ridicându-se. Mâinile îi erau din nou ude de sânge şi nu mai avea nicio cârpă curată. Uşoară! „Trebuie să trimitem mai mult ajutor. Tu. Ea arătă spre un Aiel care fusese orbit. Stătea cu spatele la perete, cu un bandaj în jurul ochilor.

— Tu, orbul Aiel.

M

la numesc Ronja”.

Ei bine, Ronja. Am nişte *gai shain* aici care mă ajută. După numărul meu, ar trebui să fie mult mai mulţi. Unde * 011 7

sunt ei?”

„Ei aşteaptă până se încheie bătălia, ca să poată sluji învingătorilor”.

— O să-i luăm, spuse ea. „Avem nevoie de fiecare persoană pe care o putem obţine pentru a ajuta la luptă”.

— S-ar putea să vină la tine aici, Berelain Paendrag, să ajute la îngrijirea bolnavilor, spuse bărbatul. „Dar ei nu se vor lupta. Nu este locul lor”.

— Vor vedea motivul, spuse ea ferm. „Este ultima bătălie!”

— S-ar putea să fii şeful clanului aici, spuse Aielul zâmbind, dar nu eşti *Car a cam*. Nici măcar el nu le-a putut

comanda *gai shain-ului* să nu asculte de *îi e toh*”.

„Atunci cine ar putea?”

Asta părea să-l surprindă pe bărbat. „Niciunul. Nu este * 1 * 1 ÎI X X X

posibil”.

„Şi înţelepţii?”

„Nu ar fi vrut”, a spus el. „Nu”.

— Vom vedea, spuse Berelain.

Bărbatul a zâmbit mai adânc.

— Aş crede ca niciun bărbat sau femeie nu ar dori să sufere mânia ta, Berelain Paendrag. Dar dacă mi-aş fi restabilit ochii, i-aş stinge din nou înainte să-l văd pe *gai shain* luptă.

— Atunci nu trebuie să lupte, spuse Berelain. „Poate că pot ajuta la transportul rămtuor. Rosil, ai acest grup?”

Femeia obosită dădu din cap. Nu era o Aes Sedai în palat care să nu pară că ar fi mai devreme să cadă decât să mai facă un pas. Berelain şi-a păstrat picioarele folosind nişte ierburi pe care nu credea că Rosil le va aproba.

Ei bine, ea nu putea face mai mult aici. Ar putea la fel de bine să verifice răniţii din depozitele. Au avut

„Doamna mea întâi?” întrebă o voce. Era Kitan, una dintre slujnicele palatului care rămăsese în urmă să ajute cu răniţii. Femeia uşoară o luă de braţ. „Este ceva ce trebuie să vezi”.

Berelain oftă, dar dădu din cap. Ce dezastru o aştepta acum? Un alt balon al răului, încuund grupuri de răniţi în spatele zidurilor care nu fuseseră acolo până acum? Rămăseseră din nou fără bandaje? Se îndoia că există un cearşaf, draperii sau o bucată de haine mici în oraş care nu

fusese deja făcută un bandaj.

— L lJ 1 j 1 /K – ÎI – i – Fata a condus-o pe treptele până la locuinţa lui Berelain, unde erau îngrijiţi câteva dintre victime. A intrat într-una dintre camere şi a fost surprinsă să găsească o fată cunoscută care o aştepta. Annoura stătea lângă pat, îmbrăcată în roşu tăiat cu gri, cu împletiturile ei obişnuite trase înapoi şi legate într-un mod deloc măgulitor. Berelain aproape că nu a recunoscut-o.

Annoura se ridică la intrarea lui Berelain, înclinându-se, deşi părea gata să cadă de oboseală.

În pat zăcea Galad Damodred.

Berelain icni, repezindu-se lângă el. Era el, deşi avea o rană vicioasă pe fată. Încă respira, dar era inconştient. Berelain şi-a ridicat braţul pentru a-şi lua mâna în a ei, dar a constatat că braţul se termina într-un ciot. Unul dintre chirurgi îl cauterizase deja pentru a-l împiedica să sângereze până la moarte.

Turn? 1” întrebă Berelain, strângându-şi cealaltă mână, închizând ochii. Mâna i se simţea caldă. Când auzise ce urlă Demandred, învingându-l pe bărbatul în alb…

„Am simţit că ţi-am datorat”, a spus Annoura. „L-am 1 1 – J 7/k 1 7 1 1. L – l TX 11 i i localizat pe câmpul de luptă după ce Demandred a anutant ce a făcut. L-am tras în timp ce Demandred lupta împotriva unuia dintre oamenii Turnului Negru. Ea se aşează din nou pe scaunul de lângă pat, apoi se aplecă în faţă, căzută. „Nu l-am putut vindeca, Berelam. A fost tot ce am putut să fac să fac poarta de acces pentru a-l aduce aici. Îmi pare rău”.

— Este în regulă, spuse Berelam. „Kitan, adu-o pe una dintre celelalte surori. Annoura, te vei simţi mai bine odată

ce te vei odihni. Mulţumesc”.

Annoura dădu din cap. Ea a închis ochii, iar Berelain a fost şocată să vadă lacrimi la marginile ochilor ei.

„Ce este?” întrebă Berelain. „Annoura, ce este în neregulă?”

— Nu ar trebui să te preocupe, Berelain, spuse ea ridicându-se. „Toţi sunt învăţaţi, vedeţi. Nu canalizaţi dacă sunteţi prea obosit. Pot apărea complicaţii. Aveam nevoie de o poartă înapoi spre palat, totuşi. Pentru a-l aduce în siguranţă, pentru a-l restaura…

Annoura se prăbuşi de pe scaun. Berelain se lăsă lângă ea, proptindu-şi capul. Abia atunci şi-a dat seama că nu împletiturile au făcut-o pe Annoura să arate atât de diferită. Faţa era şi greşită. Schimbat. Nu mai fără vârstă, ci mai degrabă tânără.

— Oh, Light, Annoura, spuse Berelain.

— Te-ai ars, nu-i aşa?

Femeia a căzut în inconştienţă. Inima lui Berelain tresări. Femeia şi ea avuseseră divergenţe recent, dar Annoura îi fusese confidenta – şi prietena – cu ani înainte. Biata femeie. În felul în care vorbea Aes Sedai, acest lucru era considerat a fi mai rău decât moartea.

Berelain a ridicat femeia pe canapeaua camerei şi apoi a acoperit-o cu o pătură. Berelain se simţea atât de neputincios. *Poate… poate ea poate fi vindecata cumva*.

Ea se întoarse lângă Galad ca să-l ţină de mână încă o vreme, îndreptând scaunul şi aşezându-se pe el. Doar puţină odihnă. Ea a închis ochii. El a trăit. A venit cu un preţ groaznic, dar a trăit.

7 A C 1 1 – i 11 11

A fost şocată când a vorbit. „Cum?”

Ea a deschis ochii şi l-a găsit uitându-se la ea.

„Cum sunt aici?” întrebă el încet.

„Annoura”, a spus ea. „Te-a găsit pe câmpul de luptă”. „Rănile mele?”

„Alţi vindecători vor veni când vor putea fi cruţaţi”, a spus ea. „Mână ta…” Ea s-a întărit. „Mâna ta este pierdută, dar îţi putem spăla tăietura de pe faţă”.

— Nu, şopti el. „Este doar… un pic tăiat. Salvează Vindecarea pentru cei care ar muri fără ea”. Părea atât de obosit. Abia treaz.

Ea şi-a muşcat buza, dar a dat din cap. „Desigur”. Ea a ezitat.

— Bătălia merge prost, nu-i aşa?

„Da”.

„Aşa ca acum… pur şi simplu sperăm?”

Şi-a strecurat mâna de pe a ei şi a întins mâna sub cămaşă. Când a sosit un Aes Sedai, ar trebui să-l dezbrace şi să-i îngrijească rănile. Doar ciotul fusese îngrijit până acum, pentru că era cel mai rău.

Galad oftă, apoi tremură, mâna lui alunecându-i de pe cămaşă. Intenţionase să-l elimine?

„Speră, şopti el, apoi căzu inconştient.

Rand a plâns.

S

— A ghemuit în întuneric, Modelul învârtindu-se în faţa lui, ţesut din firele vieţii oamenilor. Atât de multe dintre acele fire s-au încheiat.

Aşa de mult.

Ar fi trebuit să-i protejeze. De ce nu ar putea? împotriva

voinţei lui, numele au început să-i revină în minte. Numele celor care muriseră pentru el, începând cu doar femei, dar acum extins la fiecare persoană pe care ar fi trebuit să o salveze – dar nu a făcut-o.

În timp ce omenirea lupta la Merrilor şi Shayol Ghul, Rand a fost forţat să urmărească morţi. Nu se putea întoarce.

Cel întunecat a ales atunci să-l atace în forţă. Presiunea a venit din nou, străduindu-se să-l zdrobească pe Rand în nimic. Nu se putea mişca. Fiecare fragment din esenţa lui, determinarea şi puterea lui s-au concentrat pe a-l împiedica 1 t X. X – i r „— 1 1

pe Cel întunecat să-l sfâşie.

X KT 1 L w w

Nu putea decât să privească cum au murit.

Rand l-a văzut pe Davram Bashere murind într-o încărcare, urmat repede de soţia sa. Strigă Rand la căderea prietenului său. A plâns pe Davram Bashere.

Dragul, credinciosul Hurm a căzut într-un atac Trolloc în timp ce a lovit vârful înălţimilor unde Mat şi-a luat poziţie. Rand a plâns pentru Hurm. Omul cu atâta încredere în el, omul care l-ar fi urmat oriunde.

Jori Congar zăcea îngropat sub un cadavru trolloc, scâncind după ajutor până când a murit sânge. Rand a plâns pe Jori când firul lui a dispărut în sfârşit.

Enaila, care hotărâse să părăsească *Far Dareis Mai* şi depuse o coroană de mireasă la poalele *siswai amanului* Leiran, înfiptată prin intestine de patru trolloci. Rand a plâns pentru ea.

Karidin Manfor, care îl urmase atât de mult timp şi fusese la Dumai’s Wells, a murit când puterea lui de canalizare a

cedat şi a căzut la pământ epuizat. Sharans a căzut peste el şi l-au imungmat cu pumnalele lor negre. Aes Sedai al său, Beldeme, s-a împiedicat şi a căzut câteva clipe mai târziu. Rand a plâns pentru amândoi.

A

plâns pentru Gareth Bryne şi Siuan. A plâns pentru Gawyn.

Aşa de mult. Deci *foarte multe*.

PIERDI.

Rand se ghemui mai departe. Ce putea face? Visul lui de a-l opri pe Cel întunecat… ar crea un coşmar dacă ar

11 o imOmii I o 11 tr-rl-i

— La.de-a.st.» a… LJJL – iilpsa. Le>ilJ.L>ILL iil autlădat. W rp-7 ă clupr-i DE CE CONTINUA LUPTA? OPT cedează, adversar. De ce cunun-h. Lupta? opt LUPTA ŞI ODIHŞTE-TE.

A fost tentat. Oh, cât a fost *tentat*. Uşoară. Ce ar crede Nynaeve? O vedea, luptând să o salveze pe Alanna. Cât de ruşine le-ar fi ei şi Moiraine dacă ar şti că în acel moment, Rand voia să-şi dea drumul?

Durerea l-a cuprins şi a ţipat din nou.

„Te rog, lasă-l să se termine!”

POATE.

Rand se înghesui, zvârcolindu-se, tremurând. Dar totuşi, ţipetele lor l-au atacat. Moarte după moarte. S-a ţinut, abia.

— Nu, şopti el.

FOARTE BINE, spuse Cel întunecat. AM ÎNCĂ UN LUCRU DE ARAT. Încă o promisiune a ceea ce poate fi…

Cel întunecat a răsucit fire de posibilitate pentru ultima oară.

Totul a devenit întuneric.

Taim a lovit cu Puterea Unică, lovindu-l pe Mishraile cu

ţesături de Aer. „Atunci, întoarce-te, prostule! Luptă! *Nu* vom pierde această poziţie!”

D

readlord s-a lăsat înapoi, adunându-şi cei doi însoţitori şi s-a strecurat să facă ceea ce i-a poruncit. Taim a mocnit, apoi a spulberat o piatră din apropiere cu un val de putere. Că Aes Sedai ridgecat! Cum *îndrăzneşte* ea să-l înfrunte?

— M’Hael, spuse o voce calmă.

Taim… M’Hael. Trebuia să se considere M’Hael. A traversat versantul dealului spre vocea care îl chemase. El luase o poartă către siguranţă, panicat, peste Heights, iar acum se afla la marginea versantului de sud-est al Heights. Demandred a folosit această locaţie pentru a monitoriza bătălia de dedesubt şi pentru a trimite distrugeri în formaţiunile Andoranilor, Cairhienin şi Aiel.

Trollocii lui Demandred controlau întregul coridor dintre înălţimi şi mlaştini şi îi uzau pe apărătorii râului uscat. Era doar o chestiune de timp. Între timp, armata Sharan a luptat la nord-est de aici, pe înălţimi. Îl îngrijora faptul că Cauthon sosise atât de repede pentru a opri înaintarea şarenilor. Nu contează. A fost o mişcare de disperare pentru bărbat. El nu ar fi în stare să se ridice împotriva armatei Sharan. Dar cel mai important lucru acum a fost distrugerea acelor Aes Sedai de cealaltă parte a înălţimilor. Asta a fost cheia pentru a câştiga această bătălie.

M’Hael a trecut între şarini suspecţi cu rochia şi tatuajele lor ciudate. Demandred stătea, cu picioarele încrucişate, în centrul lor. Ochii i s-au închis, a inspirat şi a expirat încet. Acel *să angreal pe* care l-a folosit… i-a luat ceva din el, ceva mai mult decât puterea normală necesară pentru

canalizare.

I-ar oferi asta lui M’Hael o deschidere? Cât de urât era să continui să se pună sub altul. Da, învăţase multe de la acest om, dar acum Demandred era evident incapabil să conducă. I-a coşat pe aceşti Sharani şi a irosit energie în răzbunarea lui cu al’ Thor. Slăbiciunea altuia a fost potenţială deschidere a lui M’Hael.

— Am auzit că eşuezi, M’Hael, spuse Demandred.

În faţa lor, peste albia uscată a râului, apărările andorene începuseră în sfârşit să cedeze. Trollocii încercau mereu să găsească puncte slabe în liniile lor şi străpungeau formaţiunile de ştiucă în diferite zone, în sus şi în josul râului. Cavaleria grea a Legiunilor şi cea uşoară Cairhienin erau în mişcare constantă acum, făcându-şi disperare împotriva trollocilor în timp ce străpungeau apărarea Andorană. Aielii încă îi ţineau înapoi în apropierea mlaştinilor, iar arbalestrii Legiunii combinaţi cu ştiuca Andoran îi împiedicau încă pe trollocii să-şi mănture flancul drept. Dar presiunea atacului Trolloc a fost necruţătoare, iar liniile lui Elayne se înclinau treptat, îndreptându-se mai adânc în teritoriul Shienaran.

„M’Hael?” spuse Demandred, deschizând ochii. Ochi străvechi. M’Hael a refuzat să se simtă intimidat, uitându-se în ei. Nu s-ar *lasa* intimidat! „Spune-mi cum ai eşuat”.

— Vrăjitoarea Aes Sedai, scuipa M’Hael. „Are un *să angreal* de mare putere. Aproape am avut-o, dar Adevărata Putere m-a eşuat”.

— Ţi se dă doar un filtru dintr-un motiv, spuse Demandred, închizând din nou ochii. „Este imprevizibil pentru cineva neobişnuit cu căile sale”.

M’Hael nu a spus nimic. El ar exersa cu Adevărata Putere; avea să înveţe secretele ei. Ceilalţi Părăsiţi erau i-i 7 wi a-i bătrâni şi lenţi. Sânge nou avea să domnească în curând.

Cu un sentiment relaxat de inevitabilitate, Demandred s-a ridicat. A dat impresia că un bolovan masiv îşi schimbă poziţia.

— Te vei întoarce şi o vei ucide, M’Hael. I-am ucis Gardianul. Ar trebui să fie carne uşoară”.

„*Sa’angrealul*...”

Demandred şi-a întins sceptrul, cu paharul de aur fixat deasupra. Acesta a fost un test? O asemenea *putere*. M’Hael simţise puterea radiind de la Demandred în timp ce o folosea.

Qnni r’ S nu *Qp pritrrop*] cmico nom – mirocl

— Spui că are un *saanuipal*, spuse Demandred „Cu aceasta, vei avea şi tu unul. Îţi dau Sakarnen să ia de la tine orice scuză pentru eşec. Reuşește sau mori în asta, M

Hael. Dovediţi-vă că eşti vrednic să stai printre Aleşi”.

M

Hael şi-a lins buzele. „Şi dacă Dragonul Renăscut vine în sfârşit la tine?”

Demandred râse. „Crezi că aş folosi asta ca să mă lupt cu el? Ce ar dovedi asta? Punctele noastre forte trebuie să fie egalate dacă vreau să mă arăt cu atât mai bine. Din toate punctele de vedere, el nu poate folosi *Callandor în* siguranţă şi a distrus în mod prosteşte Choedan Kal. El *va* veni, iar când va veni, îl voi înfrunta fără ajutor şi mă voi dovedi că sunt adevăratul stăpân al acestui tărâm”.

Întuneric în interior... se gândi Taim. *A înnebunit complet*, *nu-i aşa*? Ciudat să te uiţi în acei ochi, care păreau atât de

lucizi, şi să auzi nebunia completă de pe buzele lui. Când Demandred venise prima dată la M'Hael, oferindu-i şansa de a-L sluji pe Marele Domn, omul nu fusese aşa. Arogant, da. Toţi Aleşii erau aroganţi. Hotărârea lui Demandred de a-l ucide pe al' Thor personal arsase ca un foc în el.

Dar asta... asta a fost ceva diferit. Locuinţa în Shara îl schimbase. L-a slăbit, cu siguranţă. Acum asta. Ce om ar da de bunăvoie un artefact atât de puternic unui rival?

Doar un prost, gândi M'Hael, întinzându-se spre *să angreal*. *Să te ucizi va fi ca şi cum ai da jos un cal cu trei picioare rupte*, *Demandred*. *Milă*. *Am sperat să te înving ca rival*.

Demandred s-a întors, iar M'Hael a tras Puterea Unică prin Sakarnen, bând lacom din recompensă. Dulceaţa lui *saidin* îl satura, un torent furios de Putere suculentă. A fost *imens* în timp ce ţinea asta! Putea face orice. Nivelaţi munţii, distrugeţi armatele, totul pe cont propriu!

M'Hael mâncărimea să scoată fluxuri, să le împletească şi să-l distrugă pe acest om.

— Ai grijă, spuse Demandred. Vocea lui suna jalnic, slab. Scârţâitul unui şoarece. „Nu vă canalizaţi prin asta către mine. L-am legat pe Sakarnen de mine. Dacă încerci să-l foloseşti împotriva mea, te va arde din Pattern".

Demandred a minţit? Ar putea un *să angreal* să fie în *acord* cu o anumită persoană? Nu a ştiut. Se gândi, apoi îl cobori pe Sakarnen, amar, în ciuda puterii care trecea prin el.

— Nu sunt un prost, M'Hael, spuse sec Demandred. „Nu vă voi da laţul în care să mă spânzuraţi. Du-te şi fă cum ţi se spune. Tu eşti slujitorul meu în acest lucru, mâna care îmi

ţine securea pentru a tăia copacul. Distrugeţi Amyrlinul; foloseşte balefire. Ni s-a poruncit şi în aceasta ne vom supune. Lumea trebuie să fie dezlegată înainte de a o reţese la viziunea noastră”.

M’Hael a mârâit la bărbat, dar a făcut ce i s-a spus, ţesând o poartă. Ar distruge acea vrăjitoare Aes Sedai. Apoi… apoi avea să decidă cum să se ocupe de Demandred.

Elayne privi frustrată cum formaţiunile ei de ştiucă erau impmse înapoi. Că Birgitte reuşise s-o convingă să se îndepărteze din zona imediată de luptă – o descoperire trolloc ar putea veni în orice moment – nu i-a plăcut.

Elayne se retrăsese aproape de ruine, în afara pericolului direct pentru moment. Un dublu inel de Gărzi o înconjura, cei mai mulţi dintre ei stând şi mâncând – câştigând puţină forţă pe care o puteau în timpul momentelor dintre lupte.

Elayne nu şi-a arborat steagul, dar a trimis mesageri pentru a-şi anunţa comandanţii că încă mai trăieşte. Deşi încercase să-şi ghideze trupele împotriva trollocilor, eforturile ei nu fuseseră suficiente. Forţele ei erau în mod clar slăbite.

— Trebuie să ne întoarcem, îi spuse ea lui Birgitte.

— Trebuie să mă vadă, Birgitte.

„Nu ştiu dacă se va schimba ceva”, a spus Birgitte. „Acele formaţiuni pur şi simplu nu pot rezista atât în faţa trollocilor, cât şi în acea canalizare sângeroasă. Eu…

„Ce este?” întrebă Elayne.

Birgitte se întoarse. „Jur că mi-am amintit odată o situaţie ca asta”.

Elayne a întins falca. Ea a găsit pierderea memoriei lui Birgitte sfâşietoare, dar era doar problema unei femei. Mii

dintre oamenii ei mureau.

În apropiere, refugiaţii de la Caemlyn încă căutau în zonă săgeţi şi răniţi. Mai multe grupuri s-au apropiat de bgărzile lui Elayne, vorbind cu ei încet, întrebând după ătălie sau pe Regina. Elayne a simţit un vârf de mândrie faţă de refugiaţi şi de tenacitatea lor. Oraşul se stricase, dar un oraş putea fi reconstruit. Oamenii, adevărata inimă a lui Caemlyn, nu ar cădea atât de uşor.

O

altă lance de lumină s-a aruncat pe câmpul de luptă, ucigând oameni, perturbând picăm. Dincolo de asta, în partea îndepărtată a înălţimilor, femeile s-au canalizat într-o luptă furioasă. Putea vedea luminile clipind în noapte, deşi asta era tot. Ar trebui să li se alăture Elayne? Comanda ei de aici nu fusese suficient de bună pentru a salva soldaţii, dar *oferise* îndrumare şi conducere.

— Mi-e teamă pentru armata noastră, Elayne. Spuse Birgitte. „Mi-e teamă că ziua este pierdută”.

„Ziua nu poate fi pierdută, a spus Elayne, „pentru că dacă este, cu toţii suntem pierduţi. Refuz să accept înfrângerea. Tu şi cu mine ne vom întoarce. Să încerce Demandred să ne lovească. Poate că văzându-mă îi va revitaliza soldaţii, îi va face...

Un grup de refugiaţi din Caemlyn din apropiere i-au atacat pe gardienii şi femeile-gărzi.

11 X J L” / – I – 7 A. L” z\ 1 – A *r* 11 – blestemă Elayne, întorcându-i pe Moonshadow şi îmbrăţişând Puterea Unică. Grupul pe care ea îl luase la început pentru refugiaţi în haine murdare şi pătate de funingine purta poştă dedesubt. S-au luptat cu Gărzile ei, ucigând cu sabia şi toporul. Nu

sunt refugiaţi deloc, *mercenari*.

„Trădare!” strigă Birgitte, ridicând arcul şi împuşcând un mercenar prin gât. „La arme!”

„Nu este o trădare”, a spus Elayne. Ea a ţesut Foc şi a doborât un grup de trei. „Aceia nu sunt ale noastre! Aveţi grijă de hoţii îmbrăcaţi în hainele cerşetorilor!”

Ea s-a întors când un alt grup de „refugiaţi” s-a aruncat asupra liniilor slăbite ale Gărzilor. Erau peste tot! Se furişaseră în timp ce atenţia fusese concentrată asupra câmpului de luptă îndepărtat.

În timp ce un grup de mercenari a pătruns, ea a ţesut *sayar* pentru a le arăta nebunia de a ataca un Aes Sedai. Ea a lansat o ţesătură puternică de Aer.

Când l-a lovit pe unul dintre bărbaţii care o atacau, ţesătura s-a destrămat, desfăcându-se. Elayne a înjurat, întorcându-şi calul să fugă, dar unul dintre atacatori s-a repezit înainte şi şi-a înfipt sabia în gâtul lui Moonshadow. Calul se ridică, scârţâind de agonie, iar Elayne îi zări o scurtă privire în gardieni care se luptau de jur-împrejur când cădea la pământ, panicată pentru siguranţa bebeluşilor ei. Mâinile aspre o prinseră de umeri şi o ţineau

1 w 7 /K X X

de pământ.

X A – 1 – 1 A TT 11*

A văzut ceva argintiu sclipind în noapte. Un medalion cu cap de vulpe. O altă pereche de mâini i-a apăsat pielea chiar deasupra sânilor. Metalul era puternic rece.

— Bună, regina mea, spuse Mellar, ghemuindu-se lângă ea. Fostul gardian – cel pe care mulţi încă credeau că i-a născut copiii – a aruncat o privire la ea. „Ai fost foarte greu

de urmărit”.

Elayne scuipă la el, dar el o anticipă, ridicând mâna pentru a prinde scuipatul. El a zâmbit, apoi s-a ridicat, lăsând-o ţinută de doi mercenari. Deşi unii dintre Gărzile ei încă luptau, majoritatea fuseseră împinşi sau ucişi.

Mellar se întoarse când doi bărbaţi au târât-o pe Birgitte. Ea s-a zvârlit în strânsoarea lor şi un al treilea bărbat a venit să o ajute să o ţină. Mellar şi-a scos sabia şi i-a privit lama pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi inspectat în strălucirea ei reflectorizante. Apoi a bătut-o în stomacul lui Birgitte.

TA * * r? 7 * w/K-i/K 1*A/T11 1 – Birgitte gâfâi, căzând în genunchi. Mellar a decapitat-o cu o lovitură vicioasă din spate.

Elayne s-a trezit stând foarte nemişcată, incapabilă să gbândească sau să reacţioneze în timp ce cadavrul lui irgitte se prăbuşi înainte, vărsând sânge din gât. Legătura s-a îndepărtat cu ochiul şi odată cu ea a venit… durere. Durere teribilă.

„Am aşteptat să fac asta de mult timp”, a spus Mellar. „Sânge şi cenuşă sângeroasă, dar m-am simţit bine”.

Birgitte… Gardienul ei era mort. Gardienul ei fusese ucis. Acea inimă dură, dar generoasă, acea loialitate extraordinară – distruse. Pierderea a făcut-o… a făcut greu să gândeşti.

Mellar a lovit cadavrul lui Birgitte cu piciorul în timp ce un bărbat a urcat cu un corp întins pe spatele şeii. Bărbatul purta o uniformă andorană, iar cadavrul cu fata în jos atârna păr auriu. Oricine ar fi fost biata femeie, purta o rochie exact ca a lui Elayne.

Oh nu…

— Du-te, spuse Mellar. Bărbatul a plecat, alţi câţiva formându-se în jurul lui, gardieni falşi. Au purtat steagul lui Elayne, iar unul a început să strige: „Regina este moartă! Regina a căzut!”

Mellar se întoarse către Elayne. „Oamenii tăi încă se luptă. Ei bine, asta ar trebui să le perturbe rândurile. Cât despre tine... Ei bine, se pare că Marele Domn are un folos pentru acei copii ai tăi. Mi s-a ordonat să-i aduc la Shayol Ghul. Îmi vine prin minte că nu trebuie să fii cu ei în acel moment”. Se uită la unul dintre tovarăşii săi. „POU să o faci să funcţioneze?”

Z-T l – 1 1 J7 1 1 /V I. I /K – l-I

Celălalt bărbat a îngenuncheat lângă Elayne, apoi şi-a apăsat mâinile pe burta ei. O zguduire de frică bruscă îi trecu amorţeala şi şocul. Fetele ei!

— E destul de departe, spuse bărbatul. „Probabil că pot să ţin copiii în viaţă cu o ţesătură, dacă îi tăiaţi. Va fi greu să faci bine. Sunt încă tineri. De-a lungul şase luni. Dar cu ţesăturile am fost arătat de Aleşi... da, cred că pot să-i ţin în viaţă o oră. Dar va trebui să-i duci la M’Hael pentru a-i duce la Shayol Ghul. Călătorind cu o poartă obişnuită nu va mai funcţiona acolo”.

M

ellar şi-a învelit sabia şi a scos un cuţit de vânătoare

1 – 7 T\ i 1 1 1 7 – T *T* fi – L

din centură. „Destul de bun pentru mine. Vom trimite copiii mai departe, aşa cum ne cere Marele Domn. Dar tu, regina mea... eşti a mea”.

Elayne se frământă, dar strânsoarea bărbaţilor era strânsă. Se gheare la *sayar* din nou şi din nou, dar

medalionul funcţiona ca o furcă. Ea ar fi putut la fel de bine să fi încercat să îmbrăţişeze *sayin* ca să alungă *sayar*.

„Nu!” tipă ea în timp ce Mellar îngenunche lângă ea.

„Bine”, a spus el. „Speram că vei ajunge să ţipi”.

Nimic.

Rand se întoarse. A *încercat* să se întoarcă. Nu avea formă sau formă.

Nimic.

A încercat să vorbească, dar nu avea gură. În cele din urmă, a reuşit să *gândească* cuvintele şi să le facă manifeste.

SHAI TAN, proiecta Rand, CE ESTE ASTA?

LEGĂMÂNTUL NOSTRU, a răspuns Cel întunecat. CAZAREA NOASTRĂ.

CAZAREA NOASTRĂ ESTE NIMIC? întrebă Rand.

DA.

El a înţeles. The Dark One oferea o afacere. Rand ar putea accepta asta… Putea accepta nimicul. Cei doi s-au duelat pentru soarta lumii. Rand a împins pentru pace, glorie, dragoste. Cel întunecat a căutat contrariul. Durere. Suferinţă.

Acesta a fost, într-un fel, un echilibru între cei doi. Cel întunecat ar fi de acord să nu reformeze Roata pentru a se potrivi dorinţelor sale sumbre. Nu ar exista înrobirea omenirii, nicio lume fără iubire. Nu ar exista deloc lume.

E CE CE AI PROMIS ELAN, spuse Rand. I-AI PROMIS UN SFIRIT AL EXISTENTEI.

ŢI-O OFER ŞI ŢIE, a răspuns Cel întunecat. ŞI TUTUROR BĂRBAŢILOR. AI DORIT PACE. ŢI-I DAU. PACEA V.

WTTVTTTTT DE CATTTATT ATÂT PIT7 P11EQ AZA PI A T T

NTTA/TTE CT
VIDULUI CAUT. A. TI A T, A T IDES. V.A. JDAU ln11*TI ŞI TOT.

Rand nu a respins oferta imediat. A înţeles oferta şi şi-a adus-o în minte. Gata cu durerea. Gata cu suferinţa. Gata cu poverile.

Un final. Nu asta şi-a dorit el? O modalitate de a încheia ciclurile în sfârşit?

NU, spuse Rand. Sfârşitul existentei NU ESTE PACE. AA/T KAPTTT APKACTA AT KPIhDIH TNTATNTTT7 VOA/T AM FĂCUT ACEASTA ALEGERE IINAHNTE. VOM CONTINUA.

Presiunea celor întunecaţi a început să-l înconjoare din nou, ameninţând să-l sfâşie.

NU VOI OFER MAI OFER, a spus Cel întunecat.

— Nu m-aş aştepta să o faci, spuse Rand în timp ce corpul lui se întorcea şi firele posibilităţii se estompeau.

Atunci a început adevărata durere.

Min a aşteptat cu forţele Seanchan adunate, ofiţerii mergând pe linii cu felinare pentru a pregăti oamenii. Nu se întorseseră la Ebou Dar, ci fugiseră prin porţi către o câmpie mare deschisă pe care ea nu o recunoştea. Aici creşteau copaci cu o scoarţă ciudată şi frunze mari şi deschise. Nu putea spune dacă erau cu adevărat copaci sau doar ferigi foarte mari. Era deosebit de greu de spus din cauza ofilării; copacilor crescuseră frunze, dar acum s-au lăsat pe margini, de parcă nu ar fi văzut apă de mult prea multe săptămâni. Min a încercat să-şi imagineze cum ar fi arătat când sunt sănătoşi.

Aerul mirosea diferit pentru ea – a plante pe care nu le recunoştea şi a apă de mare. Forţele Seanchan aşteptau în

formaţii stricte de trupe, gata să mărşăluiască, fiecare al patrulea bărbat cu un felinar, deşi doar unul din zece dintre I – I – /T L – aceştia era în prezent aprins. Mutarea unei armate nu se putea face rapid, în ciuda porţilor de acces, dar Fortuona avea acces la sute de *damane*. Retragerea fusese efectuată eficient, iar Min bănuia că o întoarcere pe câmpul de luptă putea fi realizată rapid.

Dacă Fortuona a decis să se întoarcă, asta a fost. Împărăteasa stătea în vârful unui stâlp în timpul nopţii, ridicată până la el pe palanchinul ei, luminat de felinare albastre. Nu era un tron, ci un stâlp alb pur, înalt de vreo şase picioare, ridicat pe vârful unui mic deal. Min se aşeza lângă stâlp şi auzea rapoarte când soseau.

„Această bătălie nu merge bine pentru Prinţul Corbilor”, a spus generalul Galgan. El s-a adresat generalilor săi înaintea Fortuonai, vorbindu-le direct, pentru ca ei să-i poată răspunde fără să se adreseze în mod oficial împărătesei. „Solicitarea lui ca să ne întoarcem a venit abia acum. A aşteptat mult prea mult pentru a ne cere ajutorul”.

— Ezit să spun asta, spuse Yulan. „Dar, deşi înţelepciunea împărătesei nu cunoaşte limite, nu am încredere în Prinţ. El ar putea fi consoarta aleasă a împărătesei şi, evident, a fost o alegere înţeleaptă pentru acel rol. S-a dovedit însă nesăbuit în luptă. Poate că este prea tensionat de ceea ce se întâmplă”.

X w 1 X T” > 1 *

— Sunt sigur că are un plan, spuse Beslan, serios. „Trebuie să ai încredere în Mat. El ştie ce face”.

„M-a impresionat mai devreme”, a spus Galgan. „Prevestirile par să-l favorizeze.

— Pierde, căpitan-general, spuse Yulan. „Pierzând rău. Prevestirile pentru un om se pot schimba rapid, la fel ca şi averea unei naţiuni”.

Min îşi miji ochii la scurtul Căpitan al Aerului. Acum purta ultimele două unghii ale fiecărei mâini lăcuite. El fusese cel care conducea lovitura asupra Tar Valonului, iar succesul acelui atac îi câştigase o mare favoare în ochii lui Fortuona. Simbolurile şi prevestirile se învârteau în jurul capului lui, ca cele de deasupra lui Galgan – şi, într-adevăr, al lui Beslan.

Lumină, gândi Min. *Chiar încep să mă gândesc la „prevestiri” precum Fortuona*? *Trebuie să-i părăsesc pe aceşti oameni*. *Sunt nebuni*.

„Simt că Prinţul vede această bătălie prea mult ca pe un loc”, a spus din nou Yulan. „Deşi pariurile sale iniţiale au fost îndrăzneţe, el s-a extins prea mult. Câţi oameni au stat în jurul mesei de *dactolk* şi arăta ca un geniu din cauza pariurilor sale, când într-adevăr o întâmplare întâmplătoare l-a făcut să pară capabil? Prinţul a câştigat la început, dar acum vedem cât de periculos este să pariezi aşa cum a făcut el”.

Yulan şi-a înclinat capul spre Împărăteasa. Afirmaţiile lui deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe, deoarece ea nu-i dădea niciun motiv să se liniştească. De la împărătească, în această situaţie, acesta era un indiciu că ar trebui să continue.

„Am auzit… zvonuri despre el”, a spus Galgan.

— Mat e un jucător de noroc, da, spuse Beslan. „Dar el este nemaipomenit de bun la asta. El câştigă, generale. Te rog, trebuie să te întorci şi să ajuţi”.

Yulan clătină din cap cu accent. „Împărăteasa – să trăiască

pentru totdeauna – ne-a tras de pe câmpul de luptă din motive întemeiate. Dacă Prinţul nu şi-ar putea proteja propriul post de comandă, el nu deţine controlul asupra bătăliei”.

Din ce în ce mai îndrăzneţ. Galgan şi-a frecat bărbia, apoi s-a uitat la o altă persoană de acolo. Min nu ştia prea multe despre Tylee. Ea a rămas tăcută la aceste întâlniri. Cu părul cărunt şi umerii largi, femeia cu pielea întunecată avea o forţă de nedefinit pentru ea. Acesta era un general care-şi condusese oamenii direct, în luptă, de multe ori. Acele cicatrici au dovedit-o.

„Aceşti locuitori continentali luptă mai bine decât am presupus vreodată că o vor face”, a spus Tylee. „Am luptat alături de unii dintre soldaţii lui Cauthon. Cred că vă vor surprinde, generale. Şi eu sugerez cu umilinţă să ne întoarcem pentru a ajuta”.

— Dar este în interesul Imperiului să facă asta? întrebă Yulan. „Forţele lui Cauthon vor slăbi Umbra, la fel ca şi marşul Umbrei către Ebou Dar din Merrilor. Putem zdrobi trollocii cu atacuri aeriene pe parcurs. Lunga victorie ar trebui să fie scopul nostru. Poate o putem trimite pe *damane* să-l aducă pe Prinţ şi să-l aducă în siguranţă. A luptat bine, dar este evident depăşit în această luptă. Nu putem să-i salvăm armatele, desigur. Sunt condamnaţi”.

Min se încruntă, aplecându-se înainte. Una dintre imaginile de deasupra capului lui Yulan… era atât de ciudat. Un lanţ. De ce ar avea un lanţ deasupra capului?

E un captiv se gândi ea deodată. *Uşoară*. *Cineva îl cântă ca la un instrument*.

Mat se temea de un spion. Min a simţit frig.

„Împărăteasa, să trăiască pentru totdeauna, a luat decizia ei”, a spus Galgan. „Ne întoarcem. Doar dacă mintea ei, în înţelepciunea ei, a fost schimbată...?” Se întoarse spre ea, cu o privire întrebătoare pe chip.

Spionul nostru poate canaliza, îşi dădu seama Min, inspectând-o pe Yulan. *Omul acela este sub constrângere*.

Un canalizare. Ajah negru? Prietena *întunecată* damane? Un bărbat Dreadlord? Ar putea fi oricine. Şi spionul ar purta şi el o ţesătură pentru deghizare, după toate probabilităţile.

Deci, cum ar fi putut Min vreodată să descopere acest spion?

Vizualizări. Aes Sedai şi alţi canalizatori au avut întotdeauna vizionări ataşate. Mereu. Ar putea găsi un indiciu într-una dintre ele? Ea ştia, prin instinct, că lanţul lui Yulan însemna că era captivul altuia. Atunci nu era adevăratul spion, ci o marionetă.

Ea a început cu ceilalţi nobilimi şi generali. Desigur, mulţi dintre ei aveau prevestiri deasupra capetelor lor, iar acele tipuri de obicei aveau. Cum ar descoperi ea ceva ieşit din comun? Min a cercetat mulţimea care privea şi i s-a tăiat respiraţia când a observat pentru prima dată că una dintre *sojhin*, o femeie tânără cu pistrui, purta o serie de imagini deasupra capului ei.

Min nu a recunoscut-o pe femeie. Servise aici tot timpul? Min era sigură că ar fi observat mai devreme dacă femeia s-ar fi apropiat de ea; Oamenii care nu erau channelers, Warders sau *la veren* rareori aveau atât de multe imagini ataşate. Cu toate acestea, prin supraveghere sau întâmplătoare, nu se gândise să se uite în mod special la servitori.

Acum, muşamalizarea era evidentă pentru ea. Min îşi întoarse privirea pentru a nu ridica suspiciunile servitorului şi se gândi la următoarea ei mişcare. Instinctele ei şopteau că ar trebui doar să atace, să scoată un cuţit şi să-l arunce. Dacă acel servitor ar fi un Dreadlord – sau, Light, unul dintre Forsaken – lovirea prima ar putea fi singura modalitate de a o învinge.

Exista şi o şansă ca femeia să fie nevinovata. Min a dezbătut, apoi s-a ridicat pe scaun. Câţiva dintre Sânge au mormăit la încălcarea decorului, dar Min i-a ignorat. Ea se ridică pe braţul scaunului ei, echilibrându-se acolo pentru a se pune chiar şi cu Tuon. Min se aplecă înăuntru.

<r – i7 j „ar z

— Mat a cerut să ne întoarcem, spuse Min încet. „Cât timp vei dezbate dacă faci ceea ce a cerut el?”

Tuon o privi. „Până când voi fi convins că acest lucru este cel mai bun pentru Imperiul meu”.

„El este soţul tău”.

„Viaţa unui bărbat nu merită aceea a miilor”, a spus Tuon, dar părea cu adevărat tulburată. „Dacă bătălia merge într-adevăr la fel de prost cum spun cercetaşii lui X7 1 *îi*

Yulan

— M-ai numit Vorbitor de Adevăr, spuse Min. „Ce înseamnă mai exact asta?”

„Este de datoria ta să mă cenzurezi în public, dacă fac

— I I-I-I I – I – I – I I I – Z 1 – 1 – ceva greşit. Totuşi, eşti neinstruit în staţie. Cel mai bine ar fi să te abţii până când îţi voi putea oferi…

Min se întoarse cu faţa către generali şi mulţimea care privea, inima ei bătând frenetic. „În calitate de vorbitor al

adevărului împărătesei Fortuona, spun acum adevărul. Ea a abandonat armatele omenirii şi îşi reţine puterea într-un moment de nevoie. Mândria ei va provoca distrugerea tuturor oamenilor, pretutindeni”.

Sângele părea uluit.

tit I J J 1 – 1 – I – I

— Nu este atât de simplu, tânără, spuse generalul Galgan. Din privirile pe care i-au aruncat alţii, părea că nu ar fi trebuit să dezbate un vorbitor de adevăr. Oricum s-a aruncat înainte. „Aceasta este o situaţie complexă”.

„Aş fi mai înţelegător”, a spus Min, „dacă nu aş ști că există un spion pentru Umbra printre noi”.

Sojhinul pistruiat ridică privirea ascuţită.

Te am, gândi Min, apoi arătă spre generalul Yulan. „Abaldar Yulan, te denunţ! Am văzut prevestiri care îmi dovedesc că nu acţionaţi în interesul Imperiului!”

Adevăratul spion s-a relaxat, iar Min a surprins un – 1 – 1 1 1 Aljlj111 T *

Indiciu de zâmbet pe buze. A fost destul de bun. În timp ce Yulan protesta cu voce tare împotriva acuzaţiei, Min îi aruncă un cuţit în mână şi îl biciui spre femeie.

S

— A răsturnat capăt peste cap – dar chiar înainte de a lovi femeia, s-a oprit şi a rămas în aer.

din apropiere şi *sul dam gâfâiau*. Spionul i-a împins Min o privire urâtă, apoi a deschis o poartă, aruncându-se prin ele. Weaves a tras după ea, dar ea a plecat înainte ca majoritatea oamenilor de la întâlnire să-şi dea seama ce se întâmplă.

„Îmi pare rău, general Yulan”, a anutant Min, „dar suferiţi

de constrângere. Fortuona, este evident că Umbra face tot ce poate pentru a ne ţine de această bătălie. Având în vedere asta, vei *continua în* continuare acest curs de indecizie?”

Min întâlni privirea lui Tuon.

— Joci aceste jocuri destul de bine, şopti Tuon cu voce rece. „Şi să cred că m-am îngrijorat pentru siguranţa ta aducându-te în curtea mea. Ar fi trebuit să-mi fac grm pentru mine, se pare”. Tuon oftă, atât de încet. „Presupun că îmi dai ocazia… poate mandatul… să urmez ceea ce ar alege inima mea, indiferent dacă este sau nu înţelept”. Ea a stat. „General Galgan, adună-ţi trupele. Ne vom întoarce pe Câmpul Merrilor”.

Egwene a ţesut Pământul şi a distrus bolovanii în spatele cărora se ascunseseră şarinii. Celălalt Aes Sedai lovi imediat, aruncând ţesături prin aerul trosnitor. Sharanii au murit în incendii, fulgere şi explozii.

Această parte a înălţimilor era atât de îngrămădită cu moloz şi cicatrice de tranşee încât arăta ca rămăşiţele unui oraş în urma unui cutremur teribil. Era încă noapte şi se certaseră… Light, cât timp a trecut de când a murit Gawyn? Ore peste ore.

Egwene şi-a dublat eforturile, refuzând să lase gândul la el să o tragă în jos. De-a lungul orelor, Aes Sedai şi Sharanii ei luptaseră înainte şi înapoi pe partea de vest a înălţimilor. Încet, Egwene îi împingea spre est.

Uneori, partea lui Egwene părea să câştige, dar în ultimul timp, din ce în ce mai mulţi Aes Sedai au căzut din cauza oboselii sau a Puterii Unice.

Un alt grup de canalizatori s-a apropiat prin fum, apelând

la Puterea Unică. Egwene le simţea mai mult decât le vedea.

„Deviaţi-le ţesăturile!” strigă Egwene, stând în frunte. „Voi ataca, tu apără!”

Alte femei au preluat apelul, strigând-o de-a lungul liniei lor de luptă. Nu se mai luptau singuri în buzunare; femei din toate Ajah s-au aliniat de fiecare parte a lui Egwene, concentrate pe feţele lor fără vârstă. Gardienii stăteau în faţa lor; folosirea trupurilor lor pentru a opri ţesăturile era singura protecţie pe care o puteau oferi.

Egwene îl simţi pe Leilwin apropiindu-se din spate. Noul gardian şi-a luat sarcinile în serios. O Seanchan, care luptă ca gardian în Ultima Bătălie. De ce nu? Lumea însăşi se dezlănţuia. Crăpăturile din jurul picioarelor lui Egwene dovedeau asta. Acestea nu dispăruseră, ca şi cele mai vechi – întunericul a rămas. Balefire fusese folosit prea mult în această zonă.

Egwene a lansat un val de foc ca un zid în mişcare. Cadavrele au luat foc când zidul trecea, lăsând în urmă mormane fumegânde de oase. Atacul ei a lovit pământul, înnegrindu-l, iar şarinii s-au unit pentru a riposta împotriva ţesăturii. Ea i-a ucis pe câţiva dintre ei înainte ca ei să-l – W 1 f distrugă atacul.

Ceilalţi Aes Sedai şi-au deviat sau distrus ţesăturile de întoarcere, iar Egwene şi-a adunat forţele pentru a încerca din nou. *Atât de obosit*... şopti o bucată din ea. *Egwene*, *eşti atât de obosită*. *Acest lucru devine periculos*.

Leilwin făcu un pas, poticnindu-se pe stânca spartă, dar alăturându-se ei în faţă.

— Aduc vestea, mamă, spuse ea în tonul tăgăţor al lui

Seanchan. „Asha manul au recuperat sigiliile. Liderul lor îi poartă”.

L” / T-1 w 271 x 1 T-1 J J T-1 1” J – /K

Egwene răsuflă uşurată. Ea a ţesut Focul şi l-a trimis în stâlpi de data aceasta, flăcările luminând pământul spart din jurul lor. Acele crăpături pe care le provocase M’Hael o îngrijorară profund. A început o altă ţesătură, apoi s-a

— Jyy WX *f* Z X

oprit. Ceva nu era în regulă.

S-a învârtit ca focul – o coloană lată ca braţul unui bărbat – a rupt linia Aes Sedai, vaporizând o jumătate de duzină de femei. Exploziile de jur-împrejur au apărut ca de nicăieri, iar alte femei au trecut dintr-o luptă la moarte într-o clipă.

Focul le-a ars pe femei care au oprit ţesăturile să ne omoare... dar acele femei fuseseră îndepărtate din Model înainte să le poată ţese şi nu ar fi putut opri atacurile 7 1 d 7 2Z27 – a *jr* 1 1

Sharan. Balefire a ars un fir înapoi în Model.

Lanţul de evenimente a fost catastrofal. Canalizatorii Sharan care fuseseră morţi erau acum din nou în viaţă şi s-au năpustit în faţă – bărbaţi care zboară pe pământul zdrobit ca nişte câini, femeile mergând în grupuri de patru sau cinci. Egwene a căutat sursa incendiului. Nu văzuse niciodată un bar atât de imens, atât de puternic încât trebuie să fi ars fire cu câteva ore în urmă.

L-a găsit pe M’Hael stând în vârful înălţimilor, cu aerul deformat într-o bula în jurul lui. Din golurile din stânca din jurul lui s-au strecurat vârste negre – precum muşchi sau lichen. O boală care se răspândeşte. Întuneric, nimic. Le-ar consuma pe toate.

O altă bară de foc a ars o gaură prin pământ şi a atins femeile, făcându-le formele să strălucească, apoi să dispară. Aerul însuşi s-a *spart*, ca un balon de forţă care a explodat din M’Hael. Furtuna de dinainte a revenit, mai puternică.

X Z-”1 1 I A v... V – A A – I – i

— Credeam că te-am învăţat să alergi, mârâi Egwene, ridicându-se în picioare şi adunându-şi puterea. La picioarele ei, pământul a crăpat şi s-a deschis în nimic.

Uşoară! Putea simţi golul din acea gaură. Ea a început o ţesătură, dar o altă lovitură de foc a trecut pe câmpul de luptă, ucigând femeile pe care le iubea. Tremuratul de sub picioare o aruncă pe Egwene la pământ. Ţipetele au devenit puternice pe măsură ce atacurile lui Sharan i-au măcelărit pe adepţii lui Egwene. Aes Sedai s-a împrăştiat, căutând siguranţă.

Crăpăturile de pe pământ s-au extins, de parcă vârful înălţimilor de aici ar fi fost lovit de un ciocan.

Balfire. Avea nevoie de a ei. A fost singura modalitate de a lupta cu el! S-a ridicat în genunchi şi a început să creeze ţesătura interzisă, deşi inima i-a zguduit în timp ce o pw 7 7 X

făcea.

NU. Folosirea focului ar împinge lumea spre distrugere. Atunci ce?

Este doar o ţesătură, *Egwene*. Cuvintele lui Perrin, când o văzuse în Lumea Viselor şi oprise focul să-l lovească. Dar nu *a fost* doar o altă ţesătură. Nu a fost nimic asemănător.

Atât de epuizat. Acum că se oprise pentru o clipă, îşi simţea oboseala amorţită. În adâncul ei, ea a simţit

pierderea, pierderea amară a morţii lui Gawyn.

„Mamă!” spuse Leuwrn, trăgând-o de umăr. Femeia rămăsese cu ea. „Mamă, trebuie să plecăm! Aes Sedai s-a spart! Sharanii ne depăşesc”.

În faţă, M’Hael a văzut-o. El zâmbi, înaintând cu paşi mari, cu un sceptru într-o mână, cealaltă arătă spre ea, cu pualma în sus. Ce s-ar întâmpla dacă ar arde-o cu foc? ltimele două ore aveau să dispară. Mitingul ei de Aes Sedai, zecile şi zeci de Sharani pe care i-a ucis...

7 f u u A

Doar o ţesătură...

Niciun altul ca acesta.

Nu aşa funcţionează, se gândi ea. *Două feţe la fiecare monedă*. *Două jumătăţi la Putere*. *Cald şi rece*, *lumină şi întuneric*, *femeie şi bărbat*.

Dacă o ţesătură există, *trebuie să fie şi opusul ei*.

M’Hael a lansat balefire, iar Egwene a făcut... ceva. Ţesătura pe care o încercase înainte pe crăpături, dar de o putere şi o anvergură mult mai mare: o ţesătură maiestuoasă, minunată, o combinaţie a tuturor celor Cinci Puteri. A alunecat la loc înaintea ei. Strigă ea, eliberând-o ca şi cum chiar din sufletul ei, o coloană de alb pur care a lovit ţesătura lui M’Hael în centrul ei.

Cei doi s-au anulat unul pe celălalt, ca apa opărită şi apa îngheţată turnate împreună. O străfulgerare puternică a copleşit totul, orbindu-l pe Egwene, dar putea *simţi* ceva din ceea ce făcea. O susţinere a Modelului. Crăpăturile au încetat să se răspândească şi ceva a apărut în interiorul lor, o forţă stabilizatoare. O creştere, ca o crusta pe o rană. Nu o soluţie perfectă, dar cel puţin un patch.

j 7 – 2? J 1 X 7 – 1 *f*-A – KTI Z_2

strigă ea, forţându-se să se ridice în picioare. Nu l-ar fi /v r j 7 1 – I T-1 Z_2 w 1 T’l j

Înfruntat în genunchi! Ea a scos fiecare fărâmă de Putere pe care o putea deţine, aruncându-l în Forsaken cu furia lui Amyrlin.

1 1 271 – 1 1 * „1

Cele două fluxuri de putere împroşcau lumină unul împotriva celuilalt, pământul din jurul lui M’Hael trosnind în timp ce pământul de lângă Egwene s-a reconstruit. Ea încă nu ştia ce a ţesut. Opusul balefire. Un foc al ei, o ţesătură de lumină şi reconstrucţie.

Flacăra lui Tar Valon.

S-au potrivit unul cu celălalt, în stază, pentru un moment etern. În acel moment, Egwene a simţit o pace asupra ei. Durerea morţii lui Gawyn a dispărut. Ar renaşte. Modelul va continua. Însuşi ţesătura pe care o mânuia i-a calmat furia şi a înlocuit-o cu pacea. Ea a ajuns mai adânc în *sayar*; acel confort strălucitor care o ghidase atât de mult timp.

Şi ea a folosit mai mult din Putere.

Fluxul ei de energie şi-a împins drum prin focul lui M

Hael ca o lovitură de sabie, împroşcând Puterea deoparte şi călătorind chiar în sus, în mâna întinsă a lui M

Hael. I-a străpuns mâna şi i-a trecut prin piept.

Focul a dispărut. M’Hael rămase cu gura căscată, împiedicându-se, cu ochii mari, apoi a cristalizat din interior spre exterior, ca şi cum ar îngheţa în gheaţă. Din el a crescut un cristal multinuanţ şi frumos. Netăiate şi aspre, parcă din miezul pământului însuşi. Cumva, Egwene ştia că Flacăra ar fi avut mult mai puţin efect asupra unei persoane

care nu se dăduse Umbrei.

S-a agăţat de Puterea pe care o deţinuse. Ea a tras prea mult. Ea ştia că, dacă îşi elibera strânsoarea, se va lăsa arsă, incapabil să canalizeze încă o picătură. Puterea a răsărit prin ea în acest ultim moment.

Ceva tremura departe spre nord. Lupta lui Rand a continuat. Lacunele din pământ s-au extins. Focul lui M'Hael şi Demandred îşi făcuse treaba. Lumea de aici se dărâma. Liniile negre radiau peste înălţimi, iar ochiul minţii ei le văzu deschizându-se, pământul zdrobindu-se şi un gol apărând aici care a absorbit toată viaţa.

— Ai grijă la lumină, şopti Egwene.

„Mamă?" Leilwin încă îngenunchea lângă ea. În jurul lor, sute de sharani s-au ridicat de pe pământ.

— Ai grijă la lumină, Leuwin, spuse Egwene. „În calitate de Scaun Amyrlin, îţi comand: găseşte sigiliile închisorii întunericului şi *sparge* – le. Fă-o în momentul în care lumina străluceşte. Numai atunci ne poate salva".

„Dar".

Egwene a ţesut o poartă şi a înfăşurat-o pe Leilwin în aer, împingând-o în siguranţă. În timp ce mergea, Egwene a eliberat legătura femeii, rupându-le scurta cravată.

„Nu!" strigă Leilwin.

Poarta s-a închis. Crăpăturile negre în neant s-au extins în jurul lui Egwene, în timp ce ea se confrunta cu sutele de Sharans. Aes Sedai-ul ei luptase cu putere şi vitejie, dar acei canalizări Sharan încă mai rămăseseră. Au înconjurato, unii timizi, alţii zâmbind de triumf.

Ea a închis ochii şi a atras puterea. Mai mult decât ar trebui să poată o femeie, mai mult decât a fost corect. Mult

dincolo de siguranţă, mult dincolo de înţelepciune. Acest *să angreal* nu avea un tampon care să prevină asta.

Corpul ei a fost epuizat. Ea a oferit-o şi a devenit o coloană de lumină, eliberând Flacăra lui Tar Valon în pământ de sub ea şi sus în cer. Puterea a lăsat-o într-o explozie liniştită şi frumoasă, spălând pe Sharan şi sigilând crăpăturile create de lupta ei cu M'Hael.

Sufletul lui Egwene s-a separat de corpul ei prăbuşit şi s-a odihnit pe acel val, călărindu-l în Lumină.

Egwene a murit.

Rand a ţipat de negare, de furie, de întristare.

„Nu ea!" NU EA!"

MORŢII SUNT MEI.

„Shaitan!" strigă Rand. „Nu ea!" voi ucide pe toţi, adversar.

Rand se aplecă, strângând ochii. *Te voi proteja*, se gândi el. *Orice s-ar întâmpla*, *te voi vedea în siguranţă*, *jur*. *Jur*...

Oh, Lumină. Numele lui Egwene s-a alăturat listei morţilor. Lista aceea a continuat să crească, tunându-i în minte. Eşecurile lui. Atâtea eşecuri.

Ar fi trebuit să-i poată salva.

Atacurile Celui întunecat au persistat, încercând să-l sfâşie pe Rand şi să-l zdrobească dintr-odată.

Oh, Lumină. Nu Egwene.

Rand închise ochii şi se prăbuşi, reţinând cu greu următorul atac.

Întunericul îl cuprinse.

Leane şi-a ridicat braţul, umbrindu-şi ochii împotriva magnificului izbuc de lumină. A spălat dealul de întunericul său şi, pentru o clipă, a lăsat doar strălucire. Sharanii au

îngheţat pe loc, aruncând umbre în spatele lor în timp ce cristalizau.

Coloana de putere se ridică sus în aer, un far, apoi se stinge.

Leane căzu în genunchi, cu o mână sprijinită pe pământ pentru a se stabili. O pătură de cristale a acoperit pământul, crescând peste stânca spartă, acoperind peisajul cu cicatrici. Acolo unde se deschiseseră crăpăturile, erau acum pline de cristal, arătând ca nişte râuri minuscule.

Leane se ridică în picioare şi se strecură înainte, trecând pe lângă Sharanii îngheţaţi în cristal, morţi în timp.

Chiar în centrul exploziei, Leane a găsit o coloană de cristal lată ca un copac vechi de frunze de piele, ridicându-se la vreo cincizeci de picioare în aer. Îngheţată în centru era o tijă canelată, *să angreal-ul lui Vora*. Nu era nici urmă de Amyrlin însăşi, dar Leane ştia.

„Scaunul Amyrlin a căzut”, a strigat un Aes Sedai din apropiere în mijlocul Sharanilor cristalizaţi. „Scaunul Amyrlin a căzut!”

Tunetul a bubuit. Berelain ridică privirea de pe marginea patului, apoi se ridică, mâna lui Galad alunecând de pe a ei, în timp ce se îndrepta spre fereastra aşezată în peretele de piatră.

Marea s-a zvârcolit şi s-a spart de stâncile de afară, urlând, ca de furie. Poate durere. Spumă albă pulverizată, violentă, spre nori unde fulgerele aruncau o lumină spartă. În timp ce privea, acei nori s-au îngroşat noaptea, dacă era posibil. Mai întunecat.

Zorii era încă o oră liberă. Totuşi, norii erau atât de negri, încât ştia că nu va vedea soarele când va răsări. S-a întors

lângă Galad, s-a aşezat şi l-a luat de mână. Când ar
— *Fik r*> 1 – W. 1 7 r-v – l /k W – 1 – 1
veni un Aes Sedai să-l vindece? Era încă inconştient, cu excepţia şoaptelor de coşmar. S-a răsucit şi ceva i-a scânteit la gât.
Berelain îşi întinse mâna sub cămaşă, scoţând un medalion. Avea forma unui cap de vulpe. Ea şi-a frecat degetul peste el.
„... Înapoi la Cauthon...” şopti Galad, cu ochii închişi. „... Speranţă.
TA X 1 – 7 /V 1 – 1 – w – l – 1 1 – 1
Berelain se gândi o clipă, simţind acel întuneric de afară ca şi cum ar fi al întunericului, sufocând pământul şi târându-se prin ferestre, pe sub uşi. S-a ridicat, l-a părăsit pe Galad şi s-a îndepărtat repede, purtând medalionul.
„Scaunul Amyrlin a murit”, a raportat Arganda.
Sânge şi cenuşa însângerata, se gândi Mat. *Egwene*. *Nu siegwene*? L-a lovit ca un pumn în faţă.
„În plus”, a continuat Arganda, „Aes Sedai raportează că şi-au pierdut peste jumătate din numărul lor. Cei rămaşi susţin... şi acesta este un citat... că „nu puteau canaliza suficient din Puterea Unică pentru a ridica o pană”. Au ieşit din luptă”.
Mat mormăi. „Câţi dintre canalizatorii Sharan au luat?” /v 1 w – l /K. v – l
Întrebă el, întărindu-se.
„Toţi”.
Mat se uită la Arganda şi se încruntă. „Ce?”
„Toţi canalizatorii”, a spus Arganda. „Toţi cei care se luptau cu Aes Sedai”.

— Asta e ceva, spuse Mat. Dar Egwene…

Nu. Nu mă gândesc la asta acum. Ea şi oamenii ei îi opriseră pe canalizatorii Sharan.

Sharanii şi Trollocii s-au retras din primele linii pentru a se regrupa. Mat a profitat de ocazie pentru a face la fel.

Horţele lui – ceea ce a rămas din ele – au fost întinse pbeşte înălţimi. Îi unise pe toţi cei pe care îi rămăsese. Orderlanders, Dragonsworn, Loial şi Ogier, trupele lui Tam, White Cloaks, soldaţi ai Band of the Red Hand. Au luptat din greu, dar duşmanul lor i-a depăşit numeric. A fost destul de rău când aveau de luptat doar pe Sharani, dar odată ce trollocii au străbătut marginea de est a înălţimilor, au fost forţaţi să se apere pe două fronturi. În ultima oră fuseseră impmsi înapoi cu mai bine de o mie de paşi, în direcţia nord, iar rândurile lor din spate ajunseseră aproape de capătul platoului.

Aceasta ar fi ultima împingere. Sfârşitul bătăliei. Odată cu dispariţia canalizatorilor Sharan, Mat nu va fi distrus imediat, ci Light… mai rămăseseră atât de mulţi trolloci *însângeraţi*. Mat dansase bine acest dans. El ştia că avea. Dar un om putea face doar atâtea. Chiar şi întoarcerea lui Tuon ar putea să nu fie suficientă, dacă ar fi venit.

Arganda s-a ocupat de rapoartele din celelalte zone ale câmpului de luptă – omul a fost rănit suficient de grav încât nu a putut lupta şi nu mai era nimeni cu suficientă Putere pentru Vindecare. Şi-a făcut bine treaba. Om bun. Mat l-ar fi putut folosi în trupă.

ÎŢI 1 1 – 1 I A – 1 – A 1

Trollocii s-au adunat pentru împingerea lor, mişcând din nou corpurile din drum, formându-se în pumni cu Myrddraal

conducându-i. Asta i-ar da lui Mat cinci sau zece minute să se pregătească. Atunci ar veni.

Lan se apropie, cu o expresie sumbră.

— Ce vrei să facă oamenii mei, Cauthon?

— Pregăteşte-te să lupţi cu aceşti trolloci, spuse Mat. A verificat cineva cu Mayene în ultima vreme? Acum ar fi un moment minunat pentru a recupera câteva rânduri de oameni care au fost vindecaţi".

O să verific pentru tine, spuse Lan. „Şi atunci îmi voi pregăti oamenii".

Mat a săpat în sacoşe în timp ce Lan se retrăgea. A scos steagul lui Rand, cel al vechiului Aes Sedai. O strânsese mai devreme, gândindu-se că poate ar putea avea vreun folos. „Cineva ridică chestia asta. Ne luptăm în numele nenorocit al lui Rand. Să arătăm Umbrei că suntem mândri de ea".

Dannil luă steagul, găsind o suliţă pe care să o folosească drept stâlp. Mat respiră adânc. În felul în care au vorbit Borderlanderii, ei au crezut că asta se va sfârşi într-o acuzaţie glorioasă, eroică şi sinucigaşă. Aşa se terminau mereu melodiile lui Thom... genul de cântece în care Mat sperase să nu se regăsească niciodată. Speranţă slabă era acum.

Gândeşte, *gândeşte*. În depărtare, claxoanele Trolloc au început să sune. Tuon întârziase. Avea de gând să vină? El spera, în secret, că ea nu o va face. Având în vedere că bătălia merge atât de prost, chiar şi Seanchan ar putea să nu fie suficient.

Avea nevoie de o deschidere. *Hai*, *noroc*! O altă poartă se deschise, iar Arganda se duse să adune raportul

mesagerului. Mat nu trebuia să audă ca să-şi dea seama ce fel de veşti erau, pentru că atunci când Arganda s-a întors, se încruntă.

— În regulă, spuse Mat, oftând. „Dă-mi veştile tale”.

— Regina Andorului a murit, spuse Arganda.

Cenuşa sângeroasa! *Nu Elayne*! Mat simţi o zguduire înăuntru. *Rand*... *Îmi pare rău*. „Cine conduce acolo? Bashere?”

— Moartă, spuse Arganda. „Şi sotia lui. Ei au căzut în timpul unui atac împotriva şucarilor andorani. Am pierdut şi şase şefi de clan Aiel. Nimeni nu-i conduce pe Andorani sau pe Aiel la albia râului. Se prăbuşesc repede”.

„Acesta este sfârşitul!” Vocea intensificată a lui Demandred trecu pe Mat de la celălalt capăt al platoului. „Lews Therin te-a abandonat! strigă la el când mori. Lasă-l să-ţi simtă durerea”.

Ajunseseră la ultimele mişcări din jocul lor, iar Demandred jucase bine. Mat se uită peste armata sa de trupe epuizate, multe dintre ele rănite. Nu se putea nega, erau într-o situaţie disperată.

— Trimite după Aes Sedai, spuse Mat. „Nu-mi pasă dacă spun că nu pot ridica o pană. Poate că, când vine vorba de viaţa lor, vor găsi puţină putere pentru o minge de foc ici şi colo. În plus, Gardienii lor pot lupta în continuare”. Arganda dădu din cap. În apropiere, o poartă s-a deschis şi doi Asha man cu aspect asediat au ieşit împleticiţi. Naeff şi Neald purtau urme de ars pe piele, iar Aes Sedai al lui Naeff nu era cu ei.

„Bine?” i-a întrebat Mat pe cei trei.

— S-a terminat, spuse Neald cu un mârâit.

— Dar Tuon?

— Se pare că l-au găsit pe spion, spuse Naeff. „Împărăteasa aşteaptă să se întoarcă pe marca ta”.

Mat inspiră, gustând aerul câmpului de luptă, simţind ritmul luptei pe care o înfiinţase. Nu ştia dacă poate câştiga, nici măcar cu Tuon. Nu cu armata lui Elayne în dezordine, nici cu Aes Sedai slăbit până la punctul de a nu putea canaliza. Nu fără Egwene, încăpăţânarea ei Two Rivers, coloana ei de fier. Nu fără un miracol.

— Trimite după ea, Naeff, spuse Mat. A chemat după hârtie şi un pix şi a mâzgălit un bilet pe care l-a înmânat lui Asha man. A dat deoparte dorinţa egoistă de a-l lăsa pe Tuon să zboare în siguranţă. Cenuşă însângerată, nu era nicio siguranţă, nicăieri. „Dă-i asta împărătesei, Naeff; spune-i că aceste instrucţiuni trebuie urmate cu exactitate”.

Apoi Mat se întoarse către Neald.

— Vreau să mergi la Talmanes, spuse el. „Pune-l să avanseze cu planul”.

Cei doi canalizatori au plecat pentru a-şi transmite mesajele.

„Va fi suficient?” întrebă Arganda.

— Nu, spuse Mat.

„Atunci de ce?”

— Pentru că voi fi un Prieten întunecat înainte de a lăsa această bătălie să meargă fără să încerc totul, Arganda.

„Lews Therin!” Demandred a bubuit. „Vino în faţa mea! Ştiu că te uiţi la această bătălie! Alătura-te! Luptă!”

— Sigur că m-am săturat de bărbatul ăsta, spuse Mat.

— Cauthon, uite, acei trolloci s-au regrupat, spuse Arganda. „Cred că sunt pe cale să atace”.

„Atunci aceasta este; hai să ne formăm, spuse Mat. „Unde este Lan; s-a întors încă? Mi-ar plăcea să fac asta fără el”.

Mat se întoarse, cercetând rândurile după el, în timp ce Arganda striga ordine. Atenţia îi fu atrasă brusc înapoi când Arganda îl apucă de braţ, arătând spre trolloci. Mat simţi un fior când văzu în lumina focurilor un călăreţ singuratic pe un armăsar negru în flancul drept „al hoardei Trolloc, îndreptându-se spre versantul estic al înălţimilor. Spre Demandred. Lan plecase să ducă un război singur.

Trollocii l-au smuls de braţul lui Olver în timpul nopţii, întinzând mâna în crăpătură, încercând să-l elibereze. Alţii au săpat pe margini şi pământul s-a scurs în el, lipindu-se de lacrimile de pe obraji şi de sângele care curgea din zgârieturi.

— W – 1* 1 * 1 1 TA T * * 1 2

Nu se putea opri din tremurat. Nici nu se putea face să se mişte. Tremura, îngrozit, în timp ce fiarele îl strigau cu degetele murdare, săpând din ce în ce mai aproape.

Loial stătea pe un ciot, odihnindu-se înainte ca bătălia să se înceapă din nou.

O

taxă. Da, asta ar fi o modalitate bună de a se termina. Loial se simţea dur peste tot. Citise multe despre lupte şi mai fusese în lupte, aşa că ştia la ce să se aştepte. Dar a cunoaşte un lucru şi a-l experimenta au fost complet diferite; de aceea părăsise *steddingul* în primul rând.

După mai bine de o zi de lupte neîntrerupte, membrele îi ardeau de o oboseală interioară profundă. Când şi-a ridicat securea, capul se simţea atât de greu încât s-a întrebat de ce nu a rupt axul.

Război. Ar fi putut să-şi trăiască viaţa fără să experimenteze asta. A fost mult mai mult decât fusese bătălia frenetică de la Two Rivers. Acolo, cel puţin, avuseseră timp să îndepărteze morţii şi să-şi îngrijească răniţii. Acolo, fusese o chestiune de a sta ferm şi de a rezista la valuri de atacuri.

Aici, nu a fost timp de aşteptat, nici de gândire. Erith se aşezat pe pământ lângă ciotul lui şi i-a pus o mână pe umăr. Ea închise ochii şi se rezemă de el. Era frumoasă, cu urechi perfecte şi sprâncene minunate. Loial nu se uită la petele de sânge de pe hainele ei; se temea că unele dintre ele erau ale ei. Îi frecă umărul cu degetele atât de obosit încât abia le simţea.

Loial luase nişte notiţe pe câmpul de luptă, pentru el şi pentru alţii, pentru a ţine evidenţa cum a mers bătălia până acum. Da, un atac final. Asta ar fi un final bun pentru poveste, odată ce a scris-o.

S-a prefăcut că tot va scrie povestea. Nu a fost rău pentru o minciună atât de mică.

Un călăreţ a izbucnit din rândurile soldaţilor lor, galopând spre flancul drept al Trollocului. Mat nu s-ar ucura de asta. Un bărbat, singur, ar muri. Loial a fost surprins că putea simţi durere pentru viaţa pierdută a acelui bărbat, după toată moartea pe care o văzuse.

Omul ăla pare cunoscut, gândi Loial. Da, era calul. Mai văzuse calul ăla, de multe ori. *Lan*, se gândi el, amorţit. *Lan este cel care călăreşte singur*.

Loial se ridică.

Erith ridică privirea spre el în timp ce îşi punea securea pe umăr.

— Stai, îi spuse Loial. „Luptă alături de ceilalţi. Trebuie să plec”.

„Merge?” g

„Trebuie să fiu martor la asta”, a spus Loial. Căderea ultimului rege al lui Malkieri. Ar trebui să o includă în cartea sa.

„Pregătiţi-vă să încărcaţi!” strigă Arganda. „Bărbaţi, formaţi-vă! Arcaşii în faţă, cavaleria în continuare, soldaţii de infanterie se pregătesc să vină în spate!”

O acuzare, *se* gândi Tam. *Da*, *aceasta este singura noastră speranţă*. Au trebuit să-şi continue împingerea, dar linia lor era atât de subţire. Putea să vadă ce încercase Mat, dar nu avea să meargă.

Oricum trebuiau să lupte prin asta.

bine, *a* murit, spuse un mercenar din apropierea lui Tam, făcând semn din cap către Lan Mandragoran în i – /V 1 i 271 1 r-i-i 11 k „/ T” > 1 1

timp ce se îndrepta spre flancul Trolloc. „Bloody Borderlanders”.

„Tam…” spuse Abell de lângă el.

T\ 1 1 1 k „/ 1 1 – 1 „” 1

Deasupra lor, cerul s-a întunecat. Era posibil, noaptea? Acei nori îngrozitori, fierbinţi, păreau să vină din ce în ce mai jos. Tam aproape că şi-a pierdut silueta lui Lan în vârful armăsarului de la miezul nopţii, în ciuda focurilor care ardeau pe înălţimi. Lumina lor părea slabă.

Călăreşte pentru Demandred, se gândi Tam. *Dar există z id de trolloci în cale*. Tam scoase o săgeată cu o cârpă îmbibată cu răsină legată în spatele capului şi o înfipse în arc. „Doi oameni de la Rivers, pregăteşte-te să tragi!”

Mercenarul din apropiere a râs. „Asta înseamnă cel puţin o sută de paşi! îl vei umple cu săgeţi dacă e ceva”.

Tam îl privi pe bărbat, apoi îi luă săgeata şi înfipse capătul într-o torţă. Cârpa strânsă din spatele capului s-a aprins cu foc. „Primul rang, la semnalul meu!” strigă Tam, ignorând celelalte ordine care veneau pe linie. „Să-i dăm lordului Mandragoran ceva pentru a-şi ghida drumul!”

Tam trase într-o mişcare fluidă, cârpa arzătoare încălzindu-i degetele şi se slăbi.

Lan se îndreptă spre trolloci. Lancea lui şi cele trei înlocuitoare ale ei se fărâmaseră toate cu câteva ore în urmă. La gât, purta medalionul rece pe care Berelain îl trimisese prin poartă cu un simplu bilet.

Nu ştiu cum a ajuns Galad cu asta, *dar cred că a dorit să-l trimit lui Cauthon*.

Lan nu se gândi la ce făcea. Vidul nu permitea astfel de lucruri. Unii bărbaţi l-ar numi nespus, nesăbuit, sinucigaş. Lumea a fost rareori schimbată de bărbaţi care nu au vrut să încerce să fie măcar unul dintre cei trei. A trimis câtă mângâiere a putut către îndepărtatul Nynaeve prin legătură, apoi s-a pregătit să lupte.

În timp ce Lan se apropia de trolloci, fiarele au înfiinţat o linie de suliţă pentru a-l opri. Un cal s-ar trage în ţeapă încercând să treacă prin asta. Lan trase răsuflarea, calm în gol, plănuind să taie capul de pe prima suliţă, apoi să-şi străpungă linia.

A fost o manevră imposibilă. Tot ce ar trebui să facă trollocii era să se strângă împreună şi să-l încetinească. După aceea, puteau să-i copleşească pe Mandarb şi să-l

X w Z X X 7 X 7

tragă pe Lan de peste.

X – X J 7 1 * L 1 1 * 1 T\ 1 1 Z-X

Dar cineva a trebuit să-l distrugă pe Demandred. Cu medalionul la gât, Lan ridică sabia.

O săgeată în flăcări a coborât din cer şi a lovit gâtul Trolloc-ului chiar în faţa lui Lan. Fără ezitare, Lan a folosit Trollocul căzut ca o deschidere în linia de suliţe. S-a prăbuşit între Shadowspawn, călcându-l pe cel căzut. Ar trebui să…

O altă săgeată a căzut, aruncând un Trolloc. Apoi a căzut altul, iar altul, în succesiune rapidă. Mandarb s-a prăbuşit printre trollocii confuzi, aprinşi şi muribunzi, când o *ploaie întreagă* de săgeţi arzătoare a căzut în faţa lui. „Malkier!” strigă Lan, înclinându-l pe Mandarb înainte, călcând în picioare cadavrele, dar păstrând viteza pe măsură ce drumul se deschidea. O grindină de lumină a căzut în faţa lui, fiecare săgeată precisă, ucigând un Trolloc care încerca să stea în faţa lui.

A tunat printre rânduri, împingând deoparte trollocii muribunzi, săgeţile în flăcări călăuzindu-şi drumul în întuneric ca pe o sosea. Trollocii stăteau groşi de ambele părţi, dar cei din faţa lui au căzut şi au căzut până când nu mai erau.

Mulţumesc, *Tam*.

T – V-V – I.V.

— I – I – I – I I 1 * I * 1

Lan îşi gălea călăreţul de-a lungul versantului estic al înălţimilor, singur acum, pe lângă soldaţi, pe lângă Proporul Umbrei. Era una cu briza care îi curgea prin păr, una cu animalul nervos de sub el care îl ducea înainte, unul cu ţinta care era destinaţia lui, soarta lui.

Demandred rămase în picioare la sunetul bătăilor copitelor, însoţitorii lui Sharan ridicându-se în faţa lui.

Cu un vuiet, Lan l-a îndreptat pe Mandarb în sarianu care i-au blocat calea. Armăsarul sări, picioarele din faţă împingând paznicii dinaintea lui în pământ. Mandarb s-a învârtit, cu coapsele doborând mai mulţi Sharan, iar picioarele lui anterioare coborând pe alţii.

Lan s-a aruncat de peste – Mandarb nu avea protecţie împotriva canalizării, aşa că a lupta călare ar însemna să-l inviţi pe Demandred să-şi omoare montura – şi a lovit pământul în fugă, cu sabia scoasă.

„Încă unul?" rugă Demandred. „Lews Therin, începi să…"

S-a întrerupt când Lan a ajuns la el şi s-a aruncat în Thistledown Floats on the Whirlwind, o formă de sabie furtunoasă şi ofensivă. Demandred şi-a biciuit sabia, luând lovitura pe armă şi derapând cu un pas înapoi la forţa acesteia. Au schimbat trei lovituri, rapide ca fulgerele, Lan încă în mişcare până când ultima lovitură îl prinse pe Demandred în obraz. Lan a simţit o uşoară smucitură şi un sânge s-a stropit în aer.

Demandred simţi rana din obraz şi ochii i se deschiseră mai larg. „Cine *eşti*! a întrebat Demandred.

„Eu sunt omul care te va ucide".

Min îşi ridică privirea din spatele turmei ei *în* timp ce se îndrepta spre poarta înapoi către câmpul de luptă de la Merrilor. Spera că va rezista freneziei de luptă când vor ajunge acolo. Focuri de tabără şi torte străluceau în depărtare, licuricii iluminând scene de vitejie şi hotărâre. Ea a privit luminile pâlpâind, ultimul jar al unui foc care avea să fie stins în curând.

Rand tremura, îndepărtat, departe spre nord.

Modelul s-a învârtit în jurul lui Rand, forţându-l să privească. S-a uitat prin ochii plini de lacrimi. A văzut oamenii zbătându-se. I-a văzut căzând. A văzut-o pe Elayne, captivă şi singură, un Stăpân Terorului care se pregătea să-şi smulgă copiii din pântecele ei. L-a văzut pe Rhuarc, cu mintea pierdută, acum un pion al unuia dintre Părăsiţi.

Îl văzu pe Mat, disperat, înfruntându-se cu şanse oribile.

L-a văzut pe Lan călare spre moartea lui.

Cuvintele lui Demandred au săpat în el. Presiunea Celui întunecat a continuat să-l sfâşie.

Rand eşuase.

Dar în fundul minţii lui, o voce. Fragil, aproape uitat.

Să mergem.

Lan nu reţinu nimic.

KT 1 L 7 L 1 L TX 1 w 1 J T-1 w w

Nu a luptat aşa cum îl antrenase pe Rand să lupte. Fără testare atentă, fără judecare a terenului, fără evaluare atentă. Demandred putea canaliza şi, în ciuda medalionului, Lan nu putea să-şi lase inamicul să se gândească, timp să ţese şi să arunce pietre în el sau să deschidă pământul de sub el.

Lan s-a înfipt adânc în vid, lăsând instinctului să-l ghideze. A mers dincolo de lipsa emoţiilor, arzând totul. Nu avea nevoie să judece terenul, pentru că simţea pământul ca şi cum ar fi făcut parte din el. Nu avea nevoie să testeze puterea lui Demandred. Unul dintre Părăsiţi, cu multe decenii de experienţă, ar fi cel mai priceput spadasin cu care Lan s-a confruntat vreodată.

Lan era vag conştient de faptul că Sharanii se va 1. L” 7 1X A – 1 1 1 – răspândeau pentru a face un cerc larg în jurul celor doi combatanţi în timp ce luptau. Se pare că Demandred era suficient de încrezător în abilităţile sale încât să nu permită interferenţa altora.

Lan s-a transformat într-o succesiune de atacuri. Water Flows Downhill a devenit Whirlwind on the Mountain, care a devenit Hawk Dives into the Brush. Formele lui erau ca nişte pârâuri care se amestecau într-un râu din ce în ce mai mare. Demandred a luptat la fel de bine cum se temea Lan. Deşi formele bărbatului erau uşor diferite de cele pe care le cunoştea Lan, anii nu schimbaseră natura unei lupte cu sabie.

„Tu eşti… bun… Spuse Demandred cu un mormăit, căzând înapoi înaintea Vântului şi Ploaiei, o linie de sânge picurându-i din bărbie. Sabia lui Lan fulgeră în aer, reflectând lumina roşie a unui foc de tabără din apropiere.

Demandred s-a întors cu Striking the Spark, ceea ce Lan a anticipat, contracarând. A luat o zgârietură în lateral, dar a ignorat-o. Schimbul l-a făcut pe Lan înapoi cu un pas şi i-a dat lui Demandred şansa de a ridica o piatră cu Puterea Unică şi de a o arunca către Lan.

Adânc în vid, Lan a simţit piatra venind. A fost o înţelegere a luptei – una care a intrat adânc în el, până în miezul sufletului său. Felul în care a păşit Demandred, direcţia în care ochii îi pâlpâia, îi spuse lui Lan exact ce urma.

În timp ce a revărsat în următoarea sa formă de sabie, Lan şi-a adus arma pe piept şi a făcut un pas înapoi. O piatră de mărimea unui cap de bărbat a trecut direct prin faţa lui. Lan curge înainte, braţul trecând în următoarea sa formă, în

timp ce o altă piatră zbura sub braţ, trăgând vântul cu ea. Lan ridică sabia şi curge pe calea celei de-a treia pietre, care l-a ratat cu lăţimea unui deget mare, ondulându-i hainele.

Demandred a blocat atacul lui Lan, dar el a respirat răguşit. „Cine *eşti*?" a şoptit din nou Demandred. „Nimeni din această epocă nu are o asemenea îndemânare. Asmodean? Nu Nu. Nu s-ar fi putut lupta cu mine aşa. Lews Therin? Tu *eşti* în spatele feţei, nu-i aşa?

— Sunt doar un bărbat, şopti Lan. „Asta este tot ce am fost vreodată".

Demandred mârâi, apoi lansă un atac. Lan a răspuns cu Stones Falling Down the Mountain, dar furia lui Demandred!

— A forţat să se întoarcă câţiva paşi.

T 7 – 1 – C * – 1 Y – T T\ 11 r*

În ciuda ofensivei iniţiale a lui Lan, Demandred a fost cel mai bun spadasin. Lan ştia asta prin acelaşi simţ care îi spunea când să lovească, când să pară, când să păşească şi când să se retragă. Poate că dacă ar fi venit egal la luptă, diferit. Nu aveau. Lan luptase o zi întreagă şi, deşi fusese Vindecat de cele mai grave răni ale sale, cele mai mici încă îi durea. Dincolo de asta, o Vindecare în sine se scurgea.

Demandred era încă proaspăt. Părăsitul a încetat să mai vorbească şi s-a absorbit în duel. De asemenea, a încetat să mai folosească Puterea Unică, concentrându-se doar pe jocul de sabie. Nu a zâmbit când a profitat de avantai. Nu părea un bărbat care zâmbea foarte des.

Lan s-a îndepărtat de Demandred, dar Forsaken a apăsat înainte cu Boar Rushs Down the Mountain, împingându-l din nou pe Lan înapoi în perimetrul cercului, lovindu-i apărările,

tăindu-l pe braţ, apoi pe umăr, apoi în cele din urmă pe coapsă.

Am timp doar pentru o ultimă lecţie...

— Te am pe tine, mârâi în cele din urmă Demandred, respirând greu. „Oricine ai fi, *te am pe tine*. Nu poţi câştiga”.

— Nu m-ai ascultat, şopti Lan.

O ultimă lecţie. *Cel mai greu*...

Demandred a lovit, iar Lan i-a văzut deschiderea. Lan se năpusti înainte, punând vârful sabiei lui Demandred de propria lui parte şi trântindu-se în ea.

TVT – / -* /K – t 1” A

„Nu am venit aici să câştig”, şopti Lan zâmbind. „Am venit aici să te ucid. Moartea este mai uşoară decât o pană”.

Ochii lui Demandred s-au deschis larg şi a încercat să se tragă înapoi. Prea târziu. Sabia lui Lan îl trecu drept prin gât.

X T 1 T 1 – 1

Lumea s-a întunecat când Lan a alunecat înapoi de pe sabie. El a simţit frica şi durerea lui Nynaeve şi i-a trimis dragostea lui.

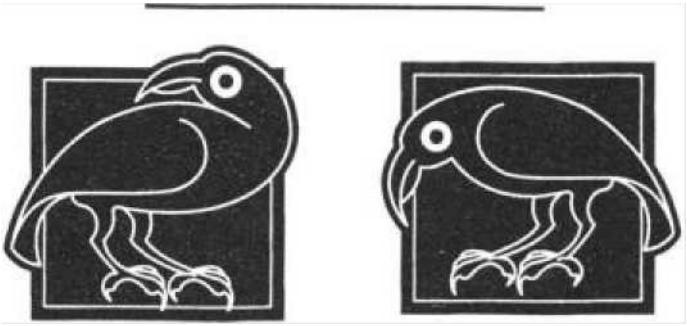

Locul care nu a fost

Rand l-a văzut pe Lan căzând şi a trimis un spasm de

angoasă prin el. Cel întunecat a intervenit în jurul lui Rand.

J... *îi* t 1 – 1 1 v i i i i – I r> i înghitându-l, mărunţindu-l. Combaterea acelui atac a fost prea grea. Rand a fost cheltuit.

Să mergem. Vocea tatălui său.

„Trebuie să-i salvez... Şopti Rand.

Lasă-i să se sacrifice. *Nu poţi face asta singur*

„Trebuie să... Asta înseamnă... Distrugerea Celui întunecat s-a târât asupra lui ca o mie de corbi, strângându-i carnea, smulgându-l din oase. Abia putea să se gândească la presiune şi la sentimentul de pierdere. Moartea lui Egwene şi a multor alţii.

Să mergem.

Este alegerea lor de a face.

Şi-a dorit atât de mult să-i protejeze pe ei, pe oamenii care credeau în el. Moartea lor şi pericolul cu care se confruntau au fost o greutate enormă asupra lui. Cum ar putea un bărbat doar... să mergem? Nu a fost asta eliberarea de responsabilitate?

Sau le-a dat responsabilitatea?

Rand închise ochii, gândindu-se la toţi cei care muriseră pentru el. De Egwene, pe care îşi jurase să-l protejeze.

7→» 7 A *T* – 1 1 * T 1 * i 1 i – i

Prostule. Vocea ei în capul lui. Iubitor, dar ascuţit.

— Egwene?

Nu am voie să fiu şi eu un erou?

„Nu e asta.

Mergi spre moartea ta. *Cu toate acestea*, *interziceţi altcuiva să facă asta*?

„Eu”.

Dă-i drumul, Rand. Să murim pentru ceea ce credem şi nu încerca să ne furi asta de la noi.

Ţi-ai îmbrăţişat moartea. Îmbrăţişează-l pe al meu.

Lacrimile i se scurgeau din colţurile ochilor. „Îmi pare rău”, şopti el.

De ce?

„Am eşuat”.

Nu. Încă nu ai făcut-o.

Cel întunecat l-a jupuit. Se înghesui în faţa acelui neant imens, incapabil să se mişte. A ţipat de agonie.

Şi apoi, a dat drumul.

A renunţat la vinovăţie. A renunţat la ruşinea că nu a salvat-o pe Egwene şi pe toţi ceilalţi. A renunţat la nevoia de a o proteja, de a-i proteja pe toţi.

— X w îi X t ijx 7

I-a lăsat să fie eroi.

Nume i se scurgeau din cap. Egwene, Hurin, Bashere, Isan din Chareen Aiel, Somara şi alte mii. Rand pe rând – mai întâi încet, dar cu viteză din ce în ce mai mare – numără înapoi lista pe care o ţinuse cândva în cap. Lista fusese cândva doar femei, dar crescuse pentru a include toţi cei despre care ştia că muriseră pentru el. Nu-şi dăduse seama cât de mare devenise, cât de mult se lăsase să ducă.

Numele i-au *smuls* ca nişte lucruri fizice, ca nişte porumbei care zboară şi fiecare a luat o povară. Greutatea a dispărut de pe umerii lui. Respiraţia lui a devenit mai stabilă. Era ca şi cum Perrin venise cu ciocanul său şi P – 7 1 1 J – J w V /K – I 1 7 – făramase o mie de lanţuri care se tărâseră în spatele lui Rand.

Ilyena a fost ultima. *Ne-am născut*, gândi Rand, *aşa că ne*

putem descurca mai bine data viitoare.

Aşa că fă mai bine.

Deschise ochii şi îşi puse mâna în faţa lui, cu palma pe întunericul care se simţea solid. Sinele lui, care se înfuriase, devenind indistinct în timp ce Cel întunecat îl sfâşie, s-a strâns. Îşi puse celălalt braţ în jos, apoi se ridică /K „— 1.1,*O 1*.

În genunchi.

Şi apoi, Rand al' Thor – Dragonul Renăscut – s-a ridicat din nou pentru a înfrunta Umbră.

„Nu, nu", şopti frumoasa Shendia, privind în jos la corpul lui Demandred. Inima i s-a prăbuşit înăuntrul ei şi şi-a sfâşiat părul cu ambele mami, corpul ei legănându-se. În timp ce se uita la iubita ei, Shendia trase încet aer adânc în piept, iar când aceasta s-a eliberat, a fost un ţipăt înfricoşător: „Bao Wyld a murit!"

Întregul câmp de luptă părea să crească nemişcat.

Rand l-a înfruntat pe Cel întunecat în acel loc care *nu era*, înconjurat de tot timpul şi de nimic în acelaşi timp. Trupul său încă stătea în peştera lui Shayol Ghul, blocat în acel moment de luptă împotriva lui Moridin, dar sufletul lui era aici.

El a existat în acest loc care nu a fost, acest loc în afara Tiparului, acest loc în care s-a născut răul. S-a uitat în ea şi a ştiut. Cel întunecat nu era o fiinţă, ci o forţă – o esenţă la fel de largă ca universul însuşi, pe care Rand o putea vedea acum în detaliu complet. Planete, stele în mulţimile lor, ca nişte moţuri de deasupra unui foc de tabără.

Cel întunecat încă s-a străduit să-l distrugă. Rand se simţea puternic în ciuda atacurilor. Relaxat, complet. Cu

poverile plecate, putea lupta din nou. S-a ţinut împreună. A fost greu, dar a fost învingător.

Rand făcu un pas înainte.

Întunericul se cutremură. Tremura, vibra, parcă neîncrezător.

LE DISTRUG.

Cel întunecat nu era o fiinţă. Era întunericul între. Între lumini, între clipe, între clipiri.

TOTUL E AL MEU DE DATA ASTA. A FOST VEDODEA SĂ FIE. VA FI VEDODE.

Rand i-a salutat pe cei care au murit. Sângele curgând peste stânci. Plânsul celor care au asistat la căderea altora. Umbra a aruncat totul asupra lui Rand, intenţionând să-l distrugă. Dar nu l-a distrus.

„Nu vom ceda niciodată”, şopti Rand. „Nu voi ceda niciodată”.

Umbra uriaşă a tunat şi s-a scuturat. A trimis şocuri în întreaga lume. Închirierea pământului, legile naturii s-au fracturat. Săbiile s-au întors împotriva stăpânilor lor, mâncarea stricată, piatra transformată în noroi.

A

venit din nou asupra lui Rand, însăşi forţa neantului încercând să-l despartă. Puterea atacului nu a scăzut. Şi I I – 1 – I 1 I – I – I – I – I – 7

totuşi, dintr-odată, se simţea ca un bâzâit inactiv.

Nu ar renunţa. Nu era vorba doar despre Rand. Toţi ar continua să lupte. Atacurile Celui întunecat şi-au pierdut sensul. Dacă nu l-au putut face să cedeze, dacă nu l-au putut face să se cedeze, atunci ce erau ei?

În timpul furtunii, Rand a căutat golul aşa cum îl învăţase

Tam. Toată emoţia, toată îngrijorarea, toată durerea. A luat-o şi a dat-o în flacăra unei singure lumânări. Simţit pace. Liniştea unei singure picături de apă care loveşte un iaz. Pacea momentelor, liniştea dintre clipi, liniştea vidului.

„Nu voi renunţa”, a repetat el, iar cuvintele i s-au părut o minune.

LE CONTROLEZ PE TOATE. LE SCUMP ÎNAINTA MEA. AI PIERDUT, COPIL AL UMANILOR.

— Dacă crezi asta, şopti Rand în întuneric, atunci este pentru că nu poţi vedea.

Loial gâfâia din greu când se întoarse la capătul nordic al înălţimilor. I-a dat vestea lui Mat despre felul în care Lan a luptat atât de curajos înainte de a cădea, luându-l pe Demandred cu el. Raportul lui Loial l-a afectat profund pe Mat, aşa cum a făcut-o pe toţi membrii armatei sale, în special pe graniştii care pierduseră un rege, un frate. A existat o tulburare şi printre şareni; cumva, vestea morţii lui Demandred se scurgea deja prin rândurile lor.

Mat şi-a redus durerea. Nu asta şi-ar fi dorit Lan. În schimb, Mat şi-a ridicat *ashandarei* „*Tai shar Malkier*!” ţipă el cu toată forţa în stare. „Lan Mandragoran, al naibii de om minunat! Tu ai făcut-o!”

Strigătele lui răsunau în tăcere în timp ce se îndrepta spre armatele Umbrei. În spatele lui au răsunat strigăte: „*Tai shar Malkier*!” Strigăte din toate naţionalităţile, toate popoarele, graniţeri şi nu. Au străbătut înălţimile alături de

Mat. Împreună, au atacat inamicul uluit.

Cei care Luptă

NU PUTEŢI INDEŞTI, NU? întrebă Rand de la /A – T – i ft-it2-1 – 1 7 1 1 * KT T-1 TA T TTA1 – 1TT T T K TT T

Întuneric. ESTE dincolo de tine. NE RUPEŢI, ŞI ŞI NU LUPTEM! DE CE? NU NE-AŢI Ucis? NU NE-AŢI RUINIT?

TU, a răspuns Cel întunecat. TE AM.

Rand făcu un pas înainte. În acest loc al nimicului, Modelul părea să se învârtă în jurul lui ca o tapiserie. Iată defectul tău, SHAITAN – DOMNUL ÎNTUNERICULUI, DOMNUL INVIZIEI! DOMNUL NIMIC! IATĂ DE CE ESUTI! NTT T A KACT TAT7QDI$_3$T7 A/TTNTT *1\TT T A mli NTTF Tt*. *Nu AT A* NU A FOST DESPRE MINE. *NU A rubl NIUIUDAIA DESPRE MINE*!

Era vorba despre o femeie, sfâşiată şi bătută, aruncată de pe tron şi făcută o marionetă – o femeie care se târase când trebuia. Femeia aceea încă s-a luptat.

Era vorba despre un bărbat pe care dragostea l-a părăsit în mod repetat, un bărbat care şi-a găsit relevantă într-o lume pe care alţii ar fi lăsat-o să treacă. Un bărbat care şi-a amintit de poveşti şi care a luat băieţi proşti sub aripa lui când mişcarea mai inteligentă ar fi fost să continue să meargă. Omul acela încă s-a luptat.

Era vorba despre o femeie cu un secret, o speranţă pentru

viitor. O femeie care a vânat adevărul înainte ca alţii să poată. O femeie care şi-a dat viaţa, apoi i-a revenit. Femeia aceea încă s-a luptat.

Era vorba despre un bărbat a cărui familie i-a fost luată, dar care a stat în picioare în tristeţea lui şi i-a zi – /K – X f f protejat pe cei pe care îi putea.

Era vorba despre o femeie care a refuzat să creadă că nu poate ajuta, nu putea Vindeca pe cei care au fost răniţi.

Era vorba despre un erou care a insistat cu fiecare răsuflare că nu este altceva decât un erou.

Era vorba despre o femeie care nu şi-a aplecat spatele în timp ce era bătută şi care a strălucit cu Lumina pentru toţi cei care priveau. Inclusiv Rand.

Era vorba despre ei pe toţi.

A

văzut asta, iar şi iar, în Modelul aranjat în jurul lui. Rand a străbătut eoni şi epoci, mâna lui trecând prin panglicile luminii Modele.

Iată adevărul, SHAITAN, spuse Rand, făcând încă un pas înainte, cu braţele întinse, modelul ţesut răspândindu-se în innil lor NU POŢI CÂŞTIGA DACĂ RENUNŢĂM Aşa se n jurul or. Ţ Ş.Ţ. şa e, nu-i aşa? ACEASTA LUPTA. NU ESTE DESPRE O VICTORIE ÎN LUPTĂ. LUÂND MA… NICIODATĂ N-A FOST DESPRE MĂ BATĂ. ERA DESPRE MĂ FRÂNGE.

ASTA AŢI ÎNCERCAT Să FACEŢI CU NOI „TOŢI. DE ASTEA AI ÎNCERCAT DATEA SA NE UCIZI, ÎN CÂND ALTE DARI PĂREA NU TI PASA. CÂŞTIGI CÂND NE RUPEŢI. DAR NU ATI. NU POŢI.

Ti 7 * 1 i „A T 1” ’1 w întunericul tremura. Neantul se cutremura, de parcă înseşi arcadele cerului trosneau.

Strigătul întunecatului a fost jsudator.

În gol, Rand a continuat înainte, iar întunericul tremura.

Încă pot ucide, urlă Cel întunecat. ÎI POT SA IA PE TOATE! EU SUNT DOMNUL MORMÂNTULUI. DOMNUL LUPTA, EL ESTE AL MEU. TOATE SUNT MAI PENTRU EVENT!

Rand a făcut un pas înainte, cu mâna întinsă. În palma lui stătea lumea, şi pe acea lume un continent, şi pe acel continent un câmp de luptă şi pe acel câmp de luptă două trupuri pe pământ.

Mat a luptat, Tam lângă el cu sabia scoasă. Li s-au alăturat Karede şi Garda Morţii, apoi Loial şi Ogier. Armatele a o duzină de naţiuni şi popoare s-au luptat, mulţi alăturându-i-se în timp ce el trecea în grabă peste platou.

Au fost depăşiţi numeric cu trei la unu.

TV *r* I 1 I 7 I 7 1 1 T – 1 T *T* 1 – *T t*

Mat s-a luptat, urlând în Limba Veche. „*Pentru Lumina*! *Pentru onoare*! *Pentru glorie*! *Pentru viaţa însăşi*!”

A ucis un Trolloc, apoi altul. O jumătate de duzină în câteva momente, dar simţea că se luptă cu surf-ul în sine. Oriunde a doborât întunericul, mai mult i-a luat locul. Trolloci care se mişcă în umbră, luminaţi doar de felinarul ocazional sau de săgeata aprinsă blocată în pământ.

Trollocii nu au luptat ca unul singur. *Le putem sparge*, *se* gândi Mat. *Trebuie să le spargem*! Aceasta a fost şansa lui. Împingeţi acum, în timp ce Sharanii erau năuciţi de căderea lui Demandred.

FIUL Bătăliilor. ÎL IA. LE IA PE TOATE, ADVERSARI. CUM L-AM LUAT PE REGELE NIMICULUI.

Sânge şi cenuşă sângeroasă! Ce era acel nimic din capul lui? Mat i-a decapitat un trolloc, apoi i-a şters fruntea,

Karede şi Gardienii Deathwatch l-au acoperit pentru o clipă.

Mat *simţea* câmpul de luptă în noapte. Erau o mulţime de trolloci şi sarini, atât de mulţi dintre ei.

I I I I * 77 „V I I A 7 1 1 – *

„Există prea multe!” Arganda a sunat din apropiere. „Lumină, ne vor copleşi! Trebuie să ne întoarcem! Cauthon, mă auzi?

Pot să fac asta, se gândi Mat. *Pot câştiga această bătălie*. O armată putea învinge un număr superior, dar Mat avea nevoie de elan, de o deschidere. O aruncare favorabilă a zarurilor.

Rand stătea deasupra Modelului şi se uită în jos la oamenii căzuţi într-un imut în care speranţa părea să fi murit. „Nu aţi urmărit suficient de atent. Cam un lucru, te înşeli. Deci foarte greşit.

Încolţit şi singur, un băiat ghemuit într-o crăpătură a stâncii. Orori cu cuţite şi colţi – Umbra însăşi făcută carne – i-au săpat în ascunzătoare, ajungând cu cuie ca nişte cuţite şi rupându-i pielea.

Îngrozit, plângând, însângerat, băiatul şi-a ridicat un „1 1 x 1 k „/ k „/ 7

corn de aur la buze.

Mat miji, bătălia părând să se întunece în jurul lui.

Deci foarte greşit, *Shai tan*, şopti vocea lui Rand în mintea lui Mat.

Apoi vocea nu mai era în mintea lui Mat. Putea fi auzit distinct de toţi cei de pe câmpul de luptă.

Al f» /rj 7 – x – 7 7 i – *Acela pe care ai încercat să-l ucizi de multe ori*, a spus Rand, *acela care şi-a pierdut regatul*, *acela de la care i-ai luat totul*...

Clătind, însângerat de lovitura cu sabia pe partea sa, ultimul rege al Malkieri se ridică în picioare. Lan îşi întinse mâna în aer, ţinând de păr capul lui Demandred, generalul armatelor Umbrei.

Omul acela, strigă Rand. *Omul acela încă se luptă*!

Mat simţi că câmpul de luptă creştea. Toate au fost /v!… ’1 1 1

Îngheţate pe loc.

În acel moment, s-a auzit un sunet moale, dar puternic, o notă clară, aurie, un ton lung care cuprindea totul. Sunetul unui corn, pur şi frumos.

Mat mai auzise acel sunet o dată.

Mellar îngenunche lângă Elayne, apăsând medalionul de capul ei pentru a o împiedica să se canalizeze. „Acest lucru ar fi putut merge într-un mod foarte diferit, regina mea”, a spus el. „Ar fi trebuit să fii mai îngăduitor”.

Uşoară. Leerul acela a fost un lucru îngrozitor. O căluşase, desigur, dar ea nu-i dădu satisfacţia de a plânge.

Ar găsi *o* modalitate de a scăpa de asta. A trebuit să se elibereze de medalion. Desigur, dacă a făcut-o, mai exista canalul. Dar dacă ea ar putea evita medalionul, atunci loveşte repede…

— Păcat că micul tău căpitan-general nu este în viaţă ca să-l privească, spuse Mellar. „Nebună că era, chiar cred că a *crezut* că era Birgitte din legende”. Elayne auzi un sunet slab în depărtare. Pământul a vibrat. Un cutremur.

Încercă să se concentreze, dar nu putea decât să creadă că Birgitte avusese dreptate tot timpul. Era pe deplin posibil ca bebeluşii să fie în siguranţă, aşa cum prezisese Min, în timp ce Elayne însăşi a fost lăsată moartă.

Ceaţa albă s-a urcat de pe pământ în jurul lor, ca sufletele morţilor, încovoiate.

Mellar se înţepeni, brusc.

Elayne clipi, uitându-se la el. Din partea din faţă a pieptului lui Mellar ieşea ceva argintiu. Arăta ca… un vârf de săgeată.

Mellar se întoarse, cu cuţitul căzându-i de pe degete. În spatele lui, Birgitte Silverbow stătea deasupra cadavrului ei, cu un picior de fiecare parte a corpului fără cap. Ea ridică un arc, strălucitor ca argintul proaspăt lustruit, şi eliberă o altă săgeată, care părea să tragă lumină în timp ce îl lovi pe Mellar în cap şi îl aruncă la pământ. Următoarea ei lovitură a luat canalul lui Mellar, ucigându-l pe Dreadlord cu o săgeată argintie înainte ca bărbatul să poată răspunde.

Peste tot în jurul lor, oamenii lui Mellar stăteau parcă paralizaţi, cu gura căscată spre Birgitte. Îmbrăcămintea pe care o purta acum părea să strălucească. O haină albă scurtă, o pereche voluminoasă de pantaloni galben pal şi o mantie închisă la culoare. Părul ei lung auriu atârna într-o împletitură complicată, până la talie.

„Sunt Birgitte Silverbow”, a anunţat Birgitte, ca şi cum şi vrut să risipească îndoielile. „Cornul lui valere a sunat, chemându-i pe toţi la Ultima Bătălie. Eroii s-au întors!”

Lan Mandragoran ţinea în sus capul unuia dintre Părăsiţi – comandantul lor de luptă, presupus invincibil.

Armata Umbrei nu putea ignora ce se întâmplase, niciunul dintre ei, oriunde s-ar fi aflat pe câmpul de luptă. Vocea care ieşise din senin o proclamase. Ca atacatorul să stea în picioare în timp ce Aleşii zăceau morţi… i-a uimit. I-a speriat.

Şi apoi claxonul sună în depărtare.

„Apăsaţi înainte!” strigă Mat. „Apăsaţi înainte!” Armata lui s-a aruncat feroce asupra trollocilor şi şarenilor.

— Cauthon, ce sunet a fost? întrebă Arganda, poticnindu-se lângă Pips. Bărbatul avea încă un braţ într-o praştie şi purta un buzdugan însângerat în cealaltă mână. În jurul lui Mat, Garda Deathwatch s-a luptat şi a mormăit, doborând trollocii.

strigă Mat, aruncându-se în luptă. „Acela a fost Cornul sângeros al lui Valere! Încă putem câştiga în această I *Jţ* seară!”

Cornul. Cum se auzise Cornul sângeros? Ei bine, părea că Mat nu mai era legat de chestia asta. Moartea lui la Rhuidean trebuie să-l fi rupt de ea.

Un alt prost ghinionist ar putea suporta această povară acum. Mat urlă un strigăt de luptă, tunzând braţul de pe un Trolloc, apoi înjunghăindu-l prin piept. Întreaga armată a Umbrei a devenit dezorientată la sunetul Cornului. Acei trolloci cei mai apropiaţi de Lan s-au grăbit înapoi, zgâriindu-se unul peste altul în urgenţă disperată să scape de el. Asta i-a lăsat pe trollocii lupte de-a lungul versantului răzleţi, fără rezerve. Şi nimeni nu părea să fie la conducere.

Myrddraal din apropiere a ridicat săbiile împotriva propriilor trolloci, încercând să-i convingă pe cei care fugeau să se întoarcă şi să lupte, dar săgeţile în flăcări împuşcate de arcaşii Two Rivers au căzut din cer şi au ciuruit trupurile Fade.

Tam ai Thor, se gândi Mat, *o să-ţi trimit cea mai bună pereche de cizme a mea*. *Lumina mă arde*, *dar o voi face*. „Mie!” strigă Mat. „Toţi călăreţii care pot ţine o armă în 271

w w – X. * 7/ 7 7 7

flăcări, pentru *mine*”.

Mat îl dădu pe Pips în galop, făcându-şi drum printre trollocii care încă se luptau. Atacul lui Mat a deschis calea pentru Furyk Karede şi puţinii săi oameni rămaşi să facă gaura mai larg în hoarda de Trollocs. După aceea, toată forţa celor rămaşi din Borderlanders a trecut după Mat, spre Lan.

Armata Sharan a dat semne de slăbire, dar şi-a continuat ofensiva, disciplina lor forţându-i să facă ceea ce inimile lor îi chemau să încheie. Victoria lui Lan nu avea să câştige definitiv bătălia – erau mult prea mulţi inamici – dar fără Demandred, Umbra pierduse direcţia. Până şi Fades arătau lipsa unui lider. Trollocii au început să se retragă şi să se regrupeze.

Mat şi Borderlanderii au galopat spre sud-vest peste înălţimi şi au ajuns acolo unde stătea Lan. Mat sări de pe cal şi l-a prins pe Lan de umăr în timp ce regele Malkieri se clătina. Lan se uită la Mat cu mulţumiri sumbre, apoi ochii i s-au dat înapoi în cap şi a început să cadă, lăsând capul lui Demandred la pământ/

Un bărbat într-o haină neagră a călărit peste. Mat nu-şi dăduse seama că Narishma era încă acolo, luptând alături de granişti. Kandori Asha man s-a aruncat de pe cal şi l-a luat pe Lan de celălalt braţ, apoi s-a concentrat.

Scurta Vindecare a fost suficientă pentru a-l aduce pe Lan înapoi la conştiinţă.

— Urcă-l pe iun cal, Narishma, spuse Mat. „Poţi lucra mai mult la el când ne întoarcem în armata noastră. Nu vreau să rămân blocat în spatele liniilor inamice dacă acei trolloci de

mai jos decid să se întoarcă pe înălţimi”.

S

— Au întors înapoi spre nord-est, întinzându-se în spatele flancului drept al trollocilor cu săbii şi lănci în timp ce treceau pe lângă el, ceea ce le-a tulburat şi mai mult pe fiare. Odată trecuţi, Borderlanderii şi-au învârtit monturile şi au încărcat din nou direct împotriva hoardelor Trolloc, care priveau în jur în toate direcţiile, neştiind de unde avea să vină următorul atac. Mat şi Narishma au continuat să călărească spre propriile lor linii din spate, cu Lan în remorche. Narishma l-a lăsat pe Malkieri de pe cal şi l-a pus să stea întins pe pământ pentru a continua Vindecarea, în timp ce Mat a făcut o pauză pentru a analiza situaţia lor.

În spatele lor, ceaţa s-a adunat. Mat fu lovit de un gând groaznic. Ignorase o posibilitate teribilă. Cornul lui Valere încă suna, un sunet îndepărtat, dar inconfundabil. *Oh*, *Lumina*, se gândi Mat. *Oh*, *cioturi sângeroase pe un câmp de luptă*. *Cine a suflat-o*? *Care parte*?

S-a format ceaţa, ca nişte viermi care se târăsc din pământ după o furtună de ploaie. S-a strâns într-un nor înclinat, un tunet pe pământ şi forme pe cai s-au încărcat pe el. Figuri de legendă. Buad de Albham, la fel de regal ca orice regină. Amaresu, ţinând în sus sabia ei strălucitoare. Hend Strikerul, cu pielea întunecată, un ciocan într-o mână şi o ţeapă în cealaltă.

O siluetă a călărit prin ceaţă în faţa eroilor. Înalt şi imperios, cu nasul ca un cioc, Artur Hawkwing purta Justice, sabia lui, pe umăr în timp ce călărea. Deşi restul celor o sută de eroi au urmat Flawkwing, unul s-a rupt într-o dâră de ceaţă, plecând în galop. Mat nu s-a uitat bine la călăreţ.

Cine fusese şi unde se ducea atât de repede?

K/T7J/k*J w-jw. – /K /V – 11 TI – Mat îşi trase pălăria mai strâns, împingându-l pe Pips înainte să-l întâlnească pe vechiul rege. *Presupun că voi şti de ce parte l-a chemat*, se gândi Mat, *dacă încearcă să mă omoare*. Mat ridică *ashandarei* peste şa. Ar putea lupta cu Artur Hawkwing? Light, ar putea *cineva să* învingă unul dintre eroii din Corn?

— Bună, Aripă de şoim, strigă Mat.

„Jucător de noroc”, a răspuns Hawkwing. „Ai grilă mai bine de ceea ce ţi s-a alocat. Aproape, mi-am făcut griji că chemaţi pentru această luptă”. Mat a lăsat o respiraţie relaxantă.

— Cenuşă sângeroasă, Aripă de şoim! Nu trebuia să fi desenat aşa, sărutător de capre. Deci lupţi pentru noi?”

„Bineînţeles că ne luptăm pentru Lumină”, a spus Hawkwing. „Nu ne-am lupta niciodată pentru Umbra”.

— Dar mi s-a spus… începu Mat.

— Ţi s-a spus greşit, spuse Hawkwing.

— În plus, spuse Hend râzând. „Dacă cealaltă parte ar putut să ne cheme, ai fi murit până acum!”

— Am murit, spuse Mat, frecându-se de cicatricea de pe gât. „Se pare că acel copac m-a revendicat”.

— Nu copacul, Gambler, spuse Hawkwing. „Încă un moment, unul pe care nu-ţi poţi aminti. Se cuvine, deoarece Lews Therin ţi-a salvat viaţa de ambele ori.

— Aminteşte-ţi de el, se răsti Amaresu. „Te-am văzut murmurând că te temi de nebunia lui, dar în tot acest timp uiţi că fiecare respiraţie pe care o respiri – fiecare pas pe care îl faci – vine la îndemânarea lui. Viaţa ta este un dar de la Dragonul Renăscut, Gambler. De două ori”.

Sânge şi cenuşă sângeroasă. Chiar şi femeile *moarte* l-au tratat aşa cum a făcut-o Nynaeve. Unde au învăţat-o? Au ill 1 * * I

existat lecţii secrete?

A*” ”’7! * 1* *

Aripă de şoim dădu din cap spre ceva din apropiere. Bannerul lui Rand; Dannil încă o ţinea în sus. „Ajungem aici să ne adunăm la banner. Putem lupta pentru tine din cauza asta, Gambler, şi pentru că Dragonul te conduce, deşi o face de departe/ Este destul”.

m l’K/Ti. L-I 11

bine, spuse Mat, uitându-se la banner, presupun că, din moment ce eşti aici, poţi lupta acum. Îmi voi trage oamenii înapoi”.

Hawkwing râse.

— Crezi că noi o sută putem duce toată această bătălie?

„Sunteţi nenorociţii eroi ai Cornului”, a spus Mat. „Asta *faci*, nu?”

„Putem fi învinşi”, a spus drăguţa Blaes din Matuchin, dansându-şi calul lângă cel al lui Hawkwing. Tuon nu ar Şutea fi supărat dacă s-ar uita puţin la un erou, nu? amenii trebuiau să se uite la ei. „Dacă suntem răniţi în moduri groaznice, va trebui să ne retragem şi să ne /K T T *T** 1 *JJ*

recuperăm în Lumea Viselor”.

„Umbra ştie cum să ne incapaciteze”, a adăugat Hend. „Leagă-ne de mâini şi de picioare şi nu putem face nimic pentru a ajuta bătălia. Nu contează dacă cineva este nemuritor când nu se poate mişca”.

„Putem lupta bine”, îi spuse Hawkwing lui Mat. „Şi vă vom împrumuta puterea noastră. Acesta nu este doar războiul

nostru. Suntem doar o parte din asta”.

Al – 1 – 1 – *ill* – * *jr* a „l i w

„Al naibii de minunat”, a spus Mat. Cornul acela încă suna. „Atunci spune-mi asta. Dacă nu am aruncat în aer chestia aia, iar Umbra n-a făcut-o… care a făcut?”

Unghiile groase de Trolloc i-au înţepenit braţul lui Olver. A continuat să sufle Cornul printre lacrimi, cu ochii închişi, în mica crăpătură din aflorimentul stâncos.

Îmi pare rău, *Mat*, îşi spuse el în timp ce o mână cu părul negru căuta să ţină Horn. Un altul l-a prins de umăr, unghiile înfipte adânc, făcându-i pulsul sângelui pe braţ.

Cornul i-a fost smuls din mâini.

Îmi pare rău!

Trollocul îl smuci pe Olver în sus.

Apoi l-a aruncat.

Olver s-a prăbuşit la pământ, a zăpăcit şi apoi a sărit când Cornul i-a căzut în poală. O apucă, tremurând şi clipind din lacrimi.

Umbrele zburau deasupra. Grohăit. Ce s-a întâmplat? Cu precauţie, Olver şi-a ridicat capul şi a găsit pe cineva stând deasupra, cu un picior plantat de fiecare parte a lui. Silueta s-a luptat neclar, înfruntând o duzină de trolloci deodată, toiagul său învârtindu-se într-un loc şi în altul în timp ce îl apăra pe băiat.

Olver a zărit chipul bărbatului şi i s-a tăiat respiraţia. „*Noal*?”

Noal bătu un braţ trolloc, forţând creatura înapoi, apoi aruncă o privire către Olver şi zâmbi. Deşi Noal încă părea îmbătrânit, *oboseala* dispăruse din ochi, de parcă i-ar fi fost ridicată o mare povară. Un cal alb stătea în apropiere, cu o

şa de aur şi hăţuri, cel mai magnific animal pe care Olver îl văzuse vreodată.

„Noal, au spus că ai murit!” a plâns Olver.

— Am făcut-o, spuse Noal, apoi râse. „Modelul nu s-a terminat cu mine, fiule. Sună acel corn! Sună cu mândrie, Homsounder!”

Olver a făcut acest lucru, suflând în Corn în timp ce Noal luptă cu trollocii înapoi într-un cerc mic în jurul lui Olver. Noal. *Noal* a fost unul dintre eroii Cornului!

Caii în galop au anutant alţii, vin să-l salveze pe Olver de la Shadowspawn.

Deodată, Olver simţi o căldură profundă. Pierduse atât de mulţi oameni, dar unul dintre ei unu… se întorsese după el.

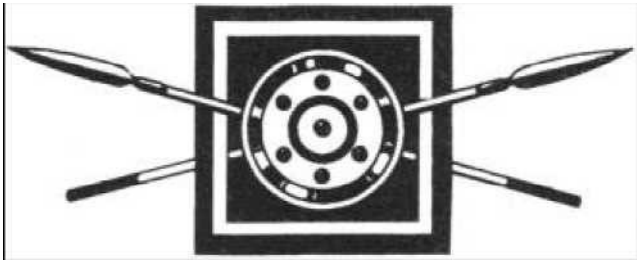

fratele lupului

Răpitorii lui Elayne s-au uitat la Birgitte, uluiţi, iar Elayne a profitat de momentul pentru a-şi smuci corpul în lateral. Se rostogoli în genunchi; sarcina ei o făcea stânienită, dar cu greu era incapabilă. Medalionul pe care Mellar îl ţinuse lângă ea a alunecat la pământ şi a găsit strălucirea *sayarului* aşteptând-o să-l apuce. Ea s-a umplut

I o Jj 1 F 1 1

de Putere şi şi-a ţinut burta.

Copiii ei s-au agitat înăuntru. Elayne a ţesut fluxuri de Aer, împingându-şi răpitorii înapoi. În apropiere, Gărzile lui

Elayne, după ce s-au adunat, au izbucnit prin soldaţii lui A T 11 Z” A /v i „— i 1 i TA – 7

Mellar. Câţiva s-au oprit când au văzut-o pe Birgitte.

T 7* /v i – 2 – 2 – X 1 I // i – „Luptaţi în continuare, fiice şi fii de capre!” strigă Birgitte, aruncând săgeţi spre mercenari. „S-ar putea să fiu mort, dar încă sunt comandantul tău, iar tu *vei* asculta ordinele!”

Asta i-a stimulat în mişcare. Ceaţa în creştere s-a ondulat în sus, aburind câmpul de luptă. Părea să strălucească slab în întuneric. În câteva momente, canalizarea lui Elayne, arcul lui Birgitte şi munca Gărzilor ei au trimis rămăşiţele mercenarilor Prietenului întunecat 11 – „» jr11 V *f-/ f S*

al lui Mellar să fugă.

Birgitte a aruncat şase dintre ei cu săgeţi în timp ce fugeau.

— Birgitte, spuse Elayne printre lacrimi. „Îmi pare rău”.

— J. L/ – 1 – 1

T * – *îi* TO – T *

„Îmi pare rău?” Birgitte se întoarse spre ea. „Îmi pare rău? De ce te plângi, Elayne? Am totul înapoi! Mi-a revenit amintirea”. Ea a râs. „Este minunat! Nu ştiu cum m-ai rezistat în ultimele săptămâni. Am motorizat mai rău decât un copil care tocmai şi-a rupt arcul preferat”.

„Eu… Oh, Lumină”. Interiorul lui Elayne i-a spus că încă şi-a pierdut Gardianul, iar durerea rupturii legăturii nu era un lucru raţional. Nu conta că Birgitte stătea în faţa ei.

— Poate că ar trebui să te leg din nou?

„Nu ar funcţiona”, a spus Birgitte, făcându-şi mâna cu un gest dispreţuitor. „Eşti rănit?”

„Nimic în afară de mândria mea”.

„Noroc pentru tine, dar mai norocos că Cornul a fost suflat când a fost”. Elayne dădu din cap.

— *Jr*.

— I W – „J 111* * „Îl v – * I I

„Mă voi alătura celorlalţi eroi”, a spus Birgitte. „Rămâneţi aici şi vă recuperaţi”.

t 7* 7 1 «f x 7 t-l 1 r? 1

„Lumina arde *asta*! spuse Elayne, forţându-se să se ridice în picioare. „Nu sunt la naiba să rămân în urmă acum. Fetele sunt în regulă. Călăresc”.

„Elayne…”

— Soldaţii mei cred că sunt mort, spuse Elayne. „Liniile noastre se rup, oamenii noştri mor. Trebuie să mă vadă ca să ştiecă mai există speranţă. Ei nu vor şti ce înseamnă această ceaţă. Dacă au avut vreodată nevoie de regina lor, acesta este momentul. Nimic în afară de Cel întunecat nu m-a putut împiedica să mă întorc acum”.

Birgitte se încruntă.

— Nu mai eşti gardianul meu, spuse Elayne. „Dar încă eşti prietenul meu. Vei merge cu mine?

„Prost încăpăţânat”.

„Nu sunt eu cel care pur şi simplu a refuzat să rămână mort. Împreună?”

— Împreună, spuse Birgitte, dând din cap.

Aviendha trase scurt, ascultând noi urlete. Aceia nu suna chiar ca nişte lupi.

Furtuna de la Shayol Ghul a continuat. Ea nu ştia care parte câştigă. Peste tot zăceau trupuri, unele sfâşiate de lupi, altele încă mocnind de atacurile Puterii Unice. Vânturile furtunii au biciuit şi au năvălit, deşi nu a căzut

nicio ploaie, iar valuri de praf şi pietriş au trecut peste ea.

Putea simţi că se canalizează din Groapa Doom, dar era ca un puls liniştit, spre deosebire de furtuna care fusese curăţarea. Rand. Era bine? Ce s-a întâmplat?

Norii albi aduşi de Windfinders s-au agitat printre norii negri de furtuna de deasupra, învârtindu-se împreună într-un model masiv, zvârcolindu-se deasupra vârfului muntelui. Din câte auzise despre Windfinders – se retrăseseră pe Shayol Ghul într-o margine mult deasupra intrării în peştera, încă lucrând cu Bowl of Winds – se aflau într-un punct de rupere. Mai mult de două treimi din numărul lor se prăbuşise de epuizare. În curând, furtuna avea să consume totul.

Aviendha se plimba prin vârtej, căutând sursa acelor urlete. Nu avea alţi canalizări cu care să se lege, acum ca Rafela plecase să se alăture ultimului stand al Jurătorilor de Dragon la caverna. Aici, în vale, diferite grupuri s-au ucis între ele, mişcându-se înainte şi înapoi. Fecioare, înţelepţi, *Siswai aman*, Trolloci, Fades. Şi lupii; sute dintre ei se alăturaseră luptei până acum. Au mai fost şi câţiva Domani, Tairens şi Dragonsworn – deşi cei mai mulţi dintre aceştia s-au luptat lângă poteca până la Rand.

1 * 1 JX11/K wX /K./K 1 – * 1 * I

Ceva a lovit pământul lângă ea, cântând, iar ea a izbit înainte să se gândească. Draghkarul a izbucnit în flăcări ca un băţ uscat de o sută de zile de lumina solară. A tras adânc aer în piept, uitându-se în jurul ei. *Urlete*. Sute şi sute dintre ei.

Ea a fugit spre acele urlete, traversând fundul vaii. În timp ce făcea asta, cineva a ieşit din umbrele prăfuite, un bărbat

slăbănog, cu o barbă cenuşie şi ochi aurii. Era însoţit de o mică haita de lupi. Au aruncat o privire la ea, apoi s-au întors în direcţia în care mergeau.

Aviendha se opri. Ochi aurii.

„Ho, cel ce aleargă cu lupii!” striga ea la bărbat.

— L-ai adus pe Perrin Aybara cu tine?

t) 1 i 1 / „X i i 1 i i

Bărbatul a încremenit. S-a comportat ca un lup, atent, dar periculos. „Ştiu pe Perrin Aybara”, a răspuns el, „dar nu este cu mine. Vânează în alt loc”.

Aviendha se apropie de bărbat. El o privea, precaut, iar câţiva dintre lupii lui mârâiau. Nu părea că aveau mai multă încredere în ea sau în felul ei decât în trolloci.

„Aceste urlete noi”, striga ea peste vânt, „sunt de la tine… prieteni?”

KT 1 1 J 1 1 * * 1 * 1 1 w – Nu, spuse bărbatul, cu ochii devenind îndepărtaţi. „Nu, nu mai. Dacă ştii despre femei care pot canaliza, Aiel, ar trebui să le aduci acum”. Se îndrepta spre sunete, cu rucsacul alergând cu el.

a – 11 „i – j/Kl – i – rei i – Aviendha l-a urmat, păstrându-şi distanţa faţa de acei lupi, dar având încredere în simţurile lor mai presus de ale ei. Ajunseră la o mică înălţime în podeaua văii, una pe care o văzuse pe Ituralde folosind ocazional pentru a supraveghea apărarea trecerii.

Din pasă se revărsa zeci de forme întunecate. Lupi negri, de mărimea unor cai mici. Au străbătut stanca şi, deşi nu erau din vederea ei, Aviendha ştia că lăsau urme de paşi topite în piatră.

7 I 1 1 – I I C 1 – I – 1

Sute de lupi au atacat formele mai întunecate, sărind pe

spate, dar au fost aruncaţi în libertate. Nu păreau să le k v – 1 Z 1. – 1

facă prea bine.

Omul cu lupii mârâia.

„Câinii întunecaţi?” strigă Aviendha.

— Da, strigă el, urlând pentru a fi auzit peste furtună. „Aceasta este vânătoarea sălbatică, cea mai proastă din genul lor. Acestea nu pot cădea în armele de moarte. Muşcăturile lupilor obişnuiţi nu le vor face rău, nu permanent”.

„Atunci de ce se luptă?”

Fratele lup a râs. „De ce se luptă vreunul dintre noi? Pentru că trebuie să încercăm să câştigăm cumva! Merge! Adu-i pe Aes Sedai, unii dintre acei Asha man, dacă îi poţi găsi! Aceste creaturi se vor rostogoli peste armatele tale la fel de uşor ca un val peste pietricele!”

Bărbatul a coborât pe pantă, lupii săi alăturându-i-se. Ea a înţeles de ce s-au luptat. S-ar putea să nu fie capabili să-i omoare pe Darkhounds, dar ar putea încetini creaturile. Şi asta a fost victoria lor aici – să-i cumpere lui Rand suficient timp pentru a face ceea ce trebuia.

Se întoarse, alarmată, alergând să-i adune pe ceilalţi. Senzaţia unui canal puternic mânuind *sayar* în apropiere a oprit-o moartă. Se întoarse, privind spre sursa senzaţiei.

Graendal era *acolo*, în faţă – abia vizibil. Ea a trimis calm ţesături mortale la o linie de Apărători ai Pietrei. Ea adunase un mic grup de femei – Aes Sedai, înţelepţii – şi câţiva paznici. Femeile au îngenuncheat în jurul ei şi au trebuit să o hrănească cu puterea lor, având în vedere puterea ţesăturilor pe care le dezlănţuia.

Gardienii ei erau patru bărbaţi Aiel cu voaluri negre, nu roşii. Sub constrângere sigur. Aviendha ezită, clătinând. Dar Darkhounds?

Trebuie să profit de această şansă, se gândi ea. Ea ţesă, eliberând o rază de lumină albastră în cer – semnul asupra căruia ea, Amys şi Cadsuane fuseseră de acord.

Asta, desigur, l-a alertat pe Graendal. Cei Părăsiţi s-au învârtit pe Aviendha şi au lovit cu Foc. Aviendha s-a eschivat, rostogolindu-se. Apoi a venit un scut, încercând să o retragă pe Aviendha de la Sursă. Ea a tras cu disperare cât a putut din Puterea Unică, trăgând-o prin broşa ţestoasă. A tăia o femeie cu un scut era ca şi cum ai încerca să tăiaţi o frânghie cu foarfece – cu cât frânghia era mai groasă, cu atât era mai dificil de tăiat. În acest caz, Aviendha luase suficient *sayar* pentru a respinge scutul.

Strânse din dinţi, învârtindu-şi propriile ţesături. Uşoară, nu-şi dăduse seama cât de obosită era. Aproape a alunecat, firele Puterii Unice ameninţând să scape de sub controlul ei.

Ea i-a împins la locul lor prin forţa voinţei şi a eliberat o ţesătură de Aer şi Foc, deşi ştia că acei captivi includ prieteni şi aliaţi.

Ei prefera să moară decât să fie folosiţi de Umbra, îşi spuse ea în timp ce evita un alt atac. Pământul a explodat în jurul ei, iar ea se prăbuşește la pământ.

Nu. Continuă să te mişti.

Aviendha sări în picioare şi alergă. Asta i-a salvat viaţa când fulgerele au început să plouă în spatele ei, s-ar putea să o întindă din nou la pământ.

A

venit sângerând de la câteva tăieturi de pe braţ şi a

început să facă ţesături. A trebuit să le lase jos, când o ţesătură comple Xă se apropia de ea. Constrângere. Dacă asta o punea stăpânire pe ea, Aviendha avea să devină un alt robi ai femeii, forţată să-şi dea putere pentru a răsturna Lumina.

Aviendha a ţesut Pământul în pământ în faţa ei, aruncând aşchii de piatră, praf, fum. Apoi se rostogoli, căutând o adâncitură în pământ, aruncând o privire atentă. Şi-a ţinut respiraţia şi nu şi-a canalizat.

Vânturile bicmitoare au curăţat diversiunea pe care o crease. Graendal a ezitat în mijlocul terenului. Nu o simţea pe Aviendha, care mai devreme pusese asupra ei ţesătura care îi masca abilităţile. Dacă ar fi canalizat, Graendal ar şti, dar dacă nu ar fi făcut-o, ar fi în siguranţă.

Esclavii Aiel ai lui Graendal au pândit în afară, cu vălurile în sus, căutând pe Aviendha. Aviendha a fost tentată să canalizeze chiar atunci şi acolo, să-şi pună capăt vieţii. Orice Aiel pe care o cunoştea i-ar mulţumi pentru asta.

Ea a rămas în mână; ea nu voia să se dea pe ea însăşi. Graendal era prea puternic. Nu putea să înfrunte femeia singură. Dar dacă ea a aşteptat…

O ţesătură de Aer şi Spirit a atacat-o pe Graendal, încercând să o despartă de Sursă. Femeia iniură, învârtindu-se. Cadsuane şi Amys sosiseră.

„Stand! Stai pentru Andor şi Regina!”

Elayne a galopat printre grupuri de ştiuci, acum în dezordine, cu părul curgând în spatele ei, strigând cu o voce asistată de Putere. Ea ţinea în sus o sabie, deşi Lumina ştia doar ce ar face cu ea dacă ar fi trebuit să o balanseze.

Bărbaţii s-au întors când ea a trecut. Unii au fost tăiaţi de trolloci în timp ce făceau acest lucru. Fiarele treceau prin apărare, bucurându-se de liniile întrerupte şi de măcel.

Oamenii mei au plecat prea departe, se gândi Elayne. *Oh*, *Lumina*. *Bieţii mei soldaţi*. Povestea pe care a văzut-o a fost una despre moarte şi disperare. Formaţiunile de ştiucă Andoran şi Cammemn se înlăturaseră după ce au suferit pierderi oribile; acum bărbaţi ţinuţi în mănunchiuri, mulţi împrăştiaţi, chinuindu-şi viaţa. „Stand!” a plâns Elayne. „Stai cu regina ta!

Mai mulţi bărbaţi au încetat să alerge, dar nu s-au mai întors la lupte. Ce să fac?

Luptă.

Elayne a atacat un Trolloc. Ea a folosit sabia, în ciuda faptului că cu câteva clipe în urmă se gândea că va fi fără speranţă cu ea. Ea a fost. Trolloc cu cap de mistreţ a părut de fapt surprinsă în timp ce se frământă asupra ei.

Din fericire, Birgitte a fost acolo şi a împuşcat fiara în antebraţ în timp ce se legăna spre Elayne. Asta i-a salvat viaţa, dar tot nu a lăsat-o să ucidă nenorocitul. Călătura ei – împrumutată de la unul dintre Gărzile ei – a dansat în jur, împiedicând Trollocul să o doboare, în timp ce încerca să o imunghie. Sabia ei nu s-a mişcat în direcţia dorită de ea. Puterea Unică era o armă mult mai rafinată. Ar folosi asta dacă ar fi nevoie, dar ar prefera să lupte pentru moment.

Nu a trebuit să se lupte mult. Soldaţu au inconiurat-o, trimiţând fiara şi apărând-o de alte patru care începuseră să înainteze asupra ei. Elayne şi-a şters fruntea şi s-a tras înapoi.

„Ce a fost *asta*? a întrebat Birgitte, urcându-se lângă ea,

apoi lăsând o săgeată la un trolloc înainte ca acesta să poată ucide pe unul dintre soldaţi. „Unghiile lui Ratliff, Elayne! Credeam că am văzut amploarea prostiei tale”.

Elayne îşi ridică sabia. În apropiere, bărbaţii au început să strige. „Regina trăieşte!” au strigat. „Pentru Lumină şi

Andor! Stai cu regina!”

„Cum te-ai simţi”, a spus Elayne încet, „dacă ţi-ai vedea regina încercând să omoare un trolloc cu o sabie în timp ce fugii?”

„As simţi că trebuie să mă mut într-o altă ţară”, se răsti Birgitte, slăbind o altă săgeată, „una în care monarhii nu au budincă pentru creier”.

Elayne adulmecă. Birgitte putea să spună ce dorea, dar manevra a funcţionat. Ca un pic de droidie, forţa bărbaţilor pe care ea adunase creştea, extinzându-se de fiecare parte a ei şi construind o linie de luptă. Ea a ţinut sabia ridicată sus, strigând şi, după un moment de nehotărâre, a creat o ţesătură care a făcut ca un steag maiestuos al lui Andor să plutească în aer deasupra ei, leul roşu să lumineze noaptea.

Asta ar fi atras foc direct de la Demandred şi de la canalizatorii săi, dar oamenii aveau nevoie de far. Ea va lupta împotriva atacurilor pe măsură ce veneau.

Nu au făcut-o, în timp ce ea călărea pe liniile de luptă, strigând cuvinte care dădeau speranţă oamenilor ei. „Pentru Lumină şi Andor! Regina ta trăieşte! Stai şi luptă!”

Mat a tuns înainte peste vârful înălţimilor cu rămăşiţele unei armate odată mari, împingând spre sud-vest. Trollocu erau adunaţi înainte pe partea stângă, iar armata Sharan în faţă pe dreapta. În faţa inamicului se aflau eroii, T” > 7 1 1 1 – T7 1 – 7 * * 1 * Z-X * * * T1

Borderlanderii, Karede şi oamenii lui, Ogier, arcaşii Two Rivers, Whitecloaks, Ghealdamn şi Mayeners, mercenari, Tinna şi refugiaţii ei înjuraţi de dragon. Şi Banda Mâinii Roşii. Propriii lui oameni.

Şi-a amintit, în acele amintiri care nu erau ale lui, conducând forţe mult mai măreţe. Armate care nu erau fragmentate, pe jumătate antrenate, rănite şi epuizate. Dar Light ajută-l, nu fusese niciodată atât de mândru. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, oamenii lui au preluat strigătele de atac şi s-au aruncat în luptă cu o vigoare reînnoită.

Moartea lui Demandred i-a oferit lui Mat o şansă. Simţea oştile înăbuşindu-se şi prin ele curgea acel ritm instinctiv al luptei. Acesta era momentul pe care îl căutase. Era cartea pe care să parieze tot ce avea. Totuşi, şansele zece la unu, dar armata Sharan, trollocu şi Fades nu aveau cap. Niciun general care să-i ghideze. Diferiţi contingente au luat acţiuni conflictuale, în timp ce diferiţi Fade sau Dreadlords încercau să dea ordine.

Va trebui să mă uit la acei Sharan, se gândi Mat. *Vor avea generali care pot reinstitui comanda*.

Deuba HIU – ăla, lluUUla sa luveasca puternic, să lovească puternic. Împingeţi Trollocii şi Sharanii de pe înălţimi. Jos, I.I. *J Îl* I \J *f* în – ll * 1 1 1 * i 1 l * – T w 1 jv – trollocii au umplut coridorul dintre mlaştini şi înălţimi, apăsând puternic apărătorii de la albia râului. Moartea lui Elayne fusese o minciună. Trupele ei fuseseră în dezordine – pierduseră mai mult de o treime din soldaţii lor – dar tocmai când erau pe punctul de a fi înfrânti de trolloci, ea a intrat în mijlocul lor şi i-a adunat. Acum îşi ţineau în mod miraculos liniile, în ciuda faptului că erau împinşi înapoi bine în teritoriul

Shienaran. Totuşi, nu au mai putut rezista mult, cu sau fără Elayne: din ce în ce mai multe ştiuci de pe linia frontului erau aglomerate, soldaţii cădeau pe tot câmpul, iar cavaleria ei şi Aielul lucrau cu furie, din ce în ce mai mult, pentru a stăpâni. Duşmanul. *Lumina*, *dacă pot împinge Umbra de pe aceste înălţimi sângeroase în acele fiare de dedesubt*, *vor cădea una p este alta*!

„Lord Cauthon!" strigă Tinna în apropiere. Ea a îndreptat o suliţă însângerată de pe cal, arătând spre sud.

Lumina strălucea departe, spre râul Erinin. Mat şi-a şters fruntea. A fost asta…

Porţi de acces pe cer. Zeci dintre ei, iar prin ele s-au I I / 7 /V 1 I /V 1 *C* 1 * TT 1 /K/71V, V, J

turnat *to raken* în zbor, purtând felinare. Un zbor înflăcărat de săgeţi s-a lansat asupra trollocilor de pe coridor;

O raken, *purtând* arcaşi, zbura în formaţie peste vadul şi coridorul de dincolo.

În timpul bătăliei, Mat auzi sunete care trebuie să fi făcut să se răcească sângele inamicului: sute, poate mii de coarne de animale au răsunat în noapte chemarea lor la război; o furtună de tobe a început să bată o cadenţă unificată care a devenit din ce în ce mai tare; şi un zgomot de paşi făcut de o armată care înainta, atât oameni cât şi animale, apropiindu-se încet de Polov Heights în întuneric. Nimeni nu-i putea vedea în întunericul dinainte de zori, dar toţi cei de pe câmpul de luptă ştiau cine sunt.

Mat scoase un hohot de bucurie. Putea să vadă mişcările Seanchan care se desfăşoară în ochiul minţii lui. Jumătate din armata lor avea să mărşăluiască direct spre nord de Erinin, alăturându-se cu armata frământată a lui Elayne la

Mora pentru a-i zdrobi pe trollocii care încercau să-şi forţeze drumul în Shienar. Cealaltă jumătate avea să se rotească spre vest, în jurul mlaştinilor spre partea de vest a înălţimilor, zdrobindu-i pe trollocii pe coridor din spate.

Acum grindina de săgeţi care cădea a fost însoţită de lumini strălucitoare care au apărut în aer – *damane*, făcând mai multă lumină pentru ca armata lor să vadă – un afişai care i-ar fi făcut pe Iluminatori mândri! Într-adevăr, pământul s-a cutremurat în timp ce masiva armată Seanchan a mărşăluit peste Câmpul Merrilor.

Tunetele zdrobi aerul de pe flancul drept al lui Mat pe Heights – un tunet mai adânc. Talmanes şi Aludra reparaseră dragonii şi trăgeau direct din cavernă prin porţile către armata Sharan.

Piesele erau aproape toate la locul lor. Mai era o treabă care trebuia îngrijită înainte de aruncarea finală a zarurilor.

Armatele lui Mat apăsară înainte.

Jur Grady dădu cu degetele scrisoarea soţiei sale, trimisă cu Androl de la Turnul Negru. Nu putea să-l citească în întunericul ăsta, dar asta nu conta, atâta timp cât îl putea ţine. Oricum rememorase cuvintele.

Privea acest canion la zece mile la nord-est de-a lungul râului Mora, unde îl poziţionase Cauthon. Era bine ferit de câmpul de luptă de la Merrilor.

Nu s-a luptat. Lejer, a fost greu, dar nu s-a luptat. Privea, încercând să nu se gândească la săracii oameni care muriseră încercând să ţină râul aici. Era locul perfect pentru asta – Mora a trecut printr-un canion aici, unde Umbra putea opri râul. Şi a avut. Oh, oamenii pe care Mat i-a trimis au *încercat* să lupte cu Stăpânii Terorii şi cu Sharanii. Ce

sarcină de prost fusese asta! Furia lui Grady mocnea la Cauthon. Toată lumea pretindea că era un general bun. Apoi s-a dus şi a făcut asta.

Ei bine, dacă era un geniu, de ce trimisese cinci sute de oameni simpli dintr-un sat de munte din Murândy să ţină acest râu? Da, Cauthon trimisese şi vreo sută de soldaţi din Bandă, dar asta nu era suficient. Muriseră după ce ţinuseră râul câteva ore. Erau sute şi sute de trolloci şi câţiva stăpâni ai groazei în canionul râului!

Ei bine, oamenii aceia fuseseră măcelăriţi pentru un bărbat. Uşoară! Au fost *copii* în acel grup. Oamenii oraşului şi cei câţiva soldaţi luptaseră bine, apărând canionul mult mai mult decât ar fi crezut Grady, dar apoi căzuseră. Şi i se ordonase să nu-i ajute.

Ei bine, acum Grady aştepta în întuneric deasupra pereţilor canionului, ascunzându-se printre un grup de stânci. Depărtaţi de el, poate la o sută de paşi, trollocii se mişcau la lumina torţelor – Stăpânii Terorii aveau nevoie de asta ca să vadă. Şi ei se aflau în vârful pereţilor canionului, ceea ce le dădea înălţimea şi poziţia de a privi în jos râul de dedesubt – care devenise un lac. Cei trei Dreadlords spărseseră bucăţi mari din pereţii canionului şi creaseră bariera de stâncă care bârâia râul.

Asta secase Mora la Merrilor şi lăsase trollocii să treacă râul cu uşurinţă. Grady ar putea deschide acel baraj într-o clipă – o lovitură cu Puterea Unică l-ar deschide şi ar elibera apa din canion. Până acum, nu îndrăznise. Cauthon îi ordonase să nu atace, dar, dincolo de asta, nu va fi niciodată capabil să învingă singur trei puternici Dreadlords. L-ar ucide şi ar bara din nou râul.

A mângâiat scrisoarea soţiei, apoi s-a pregătit. Cauthon îi ordonase să facă în zori o poartă spre acelaşi sat. Făcând asta l-ar dezvălui pe Grady. Nu ştia scopul ordinului.

Bazinul de dedesubt era umplut cu apă, acoperind trupurile celor căzuţi.

Cred că acum se va descurca la fel de bine ca oricând, se gândi Grady, respirând adânc. Zori ar trebui să fie aproape aici, deşi acoperirea norilor a menţinut pământul întunecat.

Şi-ar urma ordinele. Lumina îl arde, dar ar fi făcut-o. Dar dacă Cauthon ar supravieţui bătăliei din aval, el şi Grady ar avea cuvinte. Cele aspre. Un om ca Cauthon, născut din oameni obişnuiţi, ar fi trebuit să ştie mai bine decât să arunce vieţi.

Respiră adânc, apoi începu să ţese o poartă. A deschiso în acel sat din care veniseră oamenii ieri. Nu ştia de ce trebuia să facă asta; satul fusese depopulat pentru a alcătui grupul care luptase mai devreme. Se îndoia că mai rămâne cineva. Cum îl chemase Mat? Apăsare?

Oamenii au urlă prin poartă, ţipând, ţinând în sus satâri, furci, săbii ruginite. Odată cu ei au venit şi mai mulţi soldaţi ai Bandei, ca cei sute care luptaseră aici înainte. Cu excepţia…

Cu excepţia luminii focurilor Stăpânilor Terorii, feţele acelor soldaţi erau *aceleaşi* cu cele care luptaseră aici înainte… a luptat aici şi a murit.

Grady rămase cu gura căscată când se ridică în întuneric, privindu-i pe acei oameni atacând. *Toţi* erau la fel. Aceleaşi matrone, aceiaşi potcovari şi fierari, aceiaşi oameni. Îi văzuse murind, iar acum s-au întors din nou.

Trollocii probabil nu puteau deosebi un om de altul, dar T\

11 1 X i – i 1 i *

Dreadlords au văzut asta şi au înţeles că aceştia erau aceiaşi oameni. Acei trei Dreadlords păreau uluiţi. Unul dintre Dreadlords a strigat că Lordul întuneric i-a abandonat. A început să arunce ţesături spre oameni.

Acei oameni tocmai au pornit, fără să ţină seama de pericolul, deoarece mulţi dintre ei au fost distruşi. Au căzut asupra Dreadlords, lovindu-i cu unelte agricole şi cuţite de bucătărie. În momentul în care trollocii au atacat, Dreadlords erau în jos. Acum putea…

Scuturându-şi stupoarea, Grady şi-a adunat puterea şi a distrus barajul care bloca canionul.

Şi făcând asta, a eliberat răul.

Un zâmbet

— Cauthon ia înapoi pe dragoni şi se luptă din nou, spuse Jonneth, încercând să privească prin fum. „Ascultă-i!”

Bătăile răsunau în vârful înălţimilor. Pevara zâmbi. Ea, Androl, Jonneth, Emarm şi Canler se alăturaseră lui Logam şi celuilalt Ashaman, împreună cu unii dintre Aes Sedai care erau legaţi de ei. Stăteau la marginea pantelor abrupte vizavi de Dashar Knob, la o jumătate de milă în sus de locul unde zăcea cadavrul fără cap al lui Demandred.

O altă rundă de foc de dragon a răsunat peste înălţimi,

deşi în întuneric, ei nu puteau vedea fumul.

— Acei dragoni nu vor rezista mult, nu dacă oamenii lui Taim s-au amestecat cu sharanii, spuse Pevara. „Dragonerii nu se pot apăra împotriva canalizării şi sunt prea uşor de localizat din cauza zgomotului.

„Mă îndoiesc că Cauthon are de ales decât să le folosească”, a spus Androl. „Nu poate retine nimic acum”.

„Asha man!” Logam apăru printre fum, păşind printre ei, cu Gabrelle lângă el. „Este timpul să ne mişcăm”.

— R r vv. X i →A//yv7 jiw All

„Vom merge să apărăm acei dragoni?” întrebă Androl. În jurul lor, zeci de alţi Asha man epuizaţi s-au ridicat în picioare, întorcându-se către Logain.

— Nu, spuse Logain. „Ne vom muta spre vest”.

„Spre vest?” Pevara şi-a încrucişat braţele. „Asta e *departe* de luptă!”

Al” *” Iii A 1* 1 i I i – Acolo s-a luptat cu Amyrlin-ul tău cu Taim, spuse Logain, întorcându-se de la ea. „Pământul de acolo, precum şi mulţi dintre Sharans, a fost îngropat în cristal. Vreau ca fiecare Asha man, soldat şi Dedicat cărora nu le-am dat alte ordine specifice să înceapă căutarea. Există”.

Pământul s-a cutremurat, bubuind ameninţător, iar Pevara s-a împiedicat. Androl o prinse de braţ, deşi simţea epuizarea prin legătura care se potriveşte cu ea. Nu mai aveau mare lucru în ei.

Pe măsură ce tremurul s-a domolit, Logan a continuat. „Undeva, în interiorul acelei mase de cristale, se află un sceptru de aur. Se spunea că Taim îl ţinea când Egwene al’ Vere l-a învins. O vom găsi. Dacă vreunul dintre voi îl vede,

nu îl atinge. Trimite pentru mine”.

T J J 1 X * 1 * w 1 – 1

Logain a strigat aceleaşi ordine următorului grup de Asha man. Androl îl privi plecând, iar Pevara îi simţi frustrarea.

„Dacă acel sceptru este un *angreal sau să angreal*”, a spus Emarin, „ne-ar putea fi de mare folos”.

— Poate, spuse Pevara. „Cred că acei dragoni au nevoie de protecţie mai mult decât avem nevoie de acea undiţă. Jur *că* e ceva în legătură cu claxonul acela. Ar trebui să atacăm acum, nu să căutăm prada de luptă…”

— Celălalt Asha man poate face asta, spuse Androl. „Nu trebuie”.

„Ce?” spuse Canler, încruntat.

— Ai de gând să nu asculţi?

— Nu, spuse Androl. „A spus că acest lucru este pentru bărbaţii care nu aveau alte comenzi. Noi facem. La începutul bătăliei, ne-a spus să urmărim lacheii lui Taim şi să facem ceva în privinţa lor”.

KT – * j 1 * 1 A 1 1

— Nu sunt sigur că îşi aminteşte ordinul, Androl, spuse Emarin, frecându-şi bărbia. „Şi nu ştiu că, dacă şi-ar aduce aminte, ar vrea să-l urmăm acum. Pare destul de atent la acel sceptru”.

„Totuşi, ne-a dat ordinul”, a spus Androl.

A 7 1 1 Z-T 1 X/Kl v-i/K. v

— Androl, spuse Canler, aşezându-se pe călcâie, mă simt atât de obosit, încât cu greu aş putea să-mi adun puterea să te blestem dacă aş vrea. Niciunul dintre aceşti băieţi nu arată mai bine şi te chinui să deschizi o mică poartă. Cum o să facem faţă lui Mishraile şi celorlalţi?”

Androl se încruntă, dar nu a avut nicio ceartă în schimb. Cu toate acestea, ceva i-a trecut prin minte lui Pevara. O modalitate, poate, de a realiza ceva în timp ce sunteţi epuizat...

Androl s-a însufleţit şi i s-a mărit ochii, apoi a zâmbit.

— Eşti un geniu, Pevara.

„Mulţumesc”, a spus ea cu intenţie. „Canler, ridică-te în picioare. Vă pun pariu, domnilor, că vom găsi oamenii lui Taim încercând să-i distrugă pe acei dragoni. O să le oferim o surpriză.

Ce mizerie devenise asta.

Moghedien a lovit cadavrul lui Demandred. Fusese abandonat, sarenii plecând să lupte cu armata lui Cauthon şi să-şi răzbune liderul.

Solicitat. Prostul se lăsase distras. Dacă te-ai concentrat prea mult pe ranchiunele personale sau dacă te-ai lăsat încurcat cu viermii cu care ai lucrat... Ei bine, Demandred îşi câştigase recompensa. Moartea şi probabil pedeapsa eternă din mâinile Marelui Domn.

Acum că Demandred era într-adevăr mort, ea a întins mâna către Puterea Unică – şi a găsit altceva. Un râu strălucitor de zece ori mai puternic, de zece ori mai dulce. Cu atâţia dintre Aleşi căzuţi, Marele Domn i se deschisese. Supravieţuirea a fost într-adevăr cel mai bun mod de a-i dovedi.

Acest lucru i-a schimbat planurile dramatic. Mai întâi, ea a ars cadavrul lui Demandred sub formă de praf. Apoi a ţesut rapid Masca oglinzilor – oh, ce dulce era Adevărata Putere! – şi şi-a înlocuit forma cu o imagine a lui Demandred. Întotdeauna se asigura că îi poate imita pe ceilalţi Aleşi.

Demandred avea să fie dificil, deoarece se schimbase atât de mult recent, dar ea îi acordase o atenţie deosebită. Nimeni care o atingea nu ar fi păcălit; ea ar fi atentă.

Deghizată la loc, ea a călătorit la liniile din spate ale armatei Sharan care lupta cu trupele lui Cauthon. Aici erau unităţile de rezervă, care aşteptau să avanseze, precum şi cărucioarele de aprovizionare şi unii dintre răniţi.

Sotii Sharan au încetat să sorteze provizii pentru a se uita la ea. Gaping. Se pregăteau să fugă chiar de pe câmpul de luptă. Erau conştienţi, la fel ca toată lumea, că uriaşa armată Seanchan se alăturase luptei. Ea a observat că în acest grup erau o mână de Ayyad – doar trei, putea vedea. Două femei cu tatuaje şi un canal de bărbaţi murdar care stătea ghemuit la picioarele lor. Majoritatea celorlalţi fuseseră ucişi în conflictul cu Aes Sedai.

Seanchanul. Gândindu-se la ei şi la acel lider imperios al lor, îl făcu pe Moghedien să se zvârcoli. Când Marele Domn a descoperit mizeria pe care o făcuse…

K T 1 – 11 * 1 1 Al w TX TV/T 1 1*

Nu. El îi dăduse Adevărata Putere. Moghedien îi supravieţuise pe ceilalţi şi doar asta conta, deocamdată. Nu putea vedea peste tot Şi, probabil, nu ştia încă că ea fusese descoperită. Cum a văzut fata aceea prin deghizarea ei? Nu X 1 – w Z_2 „” X k „/

ar fi trebuit să fie posibil.

Cineva trebuie să fi trădat-o. Totuşi, ea lucrase îndeaproape cu Demandred în timpul acestei bătălii şi, deşi nu fusese niciodată un tactician la fel de bun ca el – niciunul dintre Aleşi nu fusese, cu excepţia poate Sammael – ea a înţeles destul de bine bătălia pentru a prelua conducerea.

Ura să facă asta, deoarece a lăsat-o expusă într-un mod care nu-i plăcea. Dar vremurile disperate au făcut pentru acţiuni disperate.

rx x i r? j7 x – i I I

Şi de fapt, aşa cum a considerat ea, a crezut că evenimentele merg destul de bine pentru ea. A cerut jos, învins de propria sa mândrie. M'Hael, acel parvenit, era şi el mort – şi îl îndepărtase convenabil pe liderul Aes Sedai de pe câmpul de luptă. Ea încă mai avea cea mai mare parte a Proierilor din umbră ai lui Demandred şi câţiva Dreadlords, unii dintre Black Ajah şi o duzină dintre oamenii întoarse pe care i-a adus M'Hael.

„Acesta nu este el!" spuse un bărbat în vârstă purtând hainele unui călugăr Sharan. Arătă spre Moghedien. „Acesta nu este Wyld-ul nostru! Este... Moghedien l-a ars pe om până la nimic.

În timp ce oasele lui cădeau la grămadă, ea şi-a amintit, din ochi şi urechi, că Demandred îi arătase dragostea bătrânului. „Mai bine să mori, bătrâne", i-a spus ea cadavrului, vorbind ca Demandred, „decât să trăieşti pentru a-l denunţa pe cel pe care ar fi trebuit să-l iubeşti. Mai vrea cineva să mă refuze?"

Sharanii au rămas tăcuţi.

„Ayyad", le-a spus Moghedien celor trei, „m-aţi văzut că fac ţesături?" Atât femeile, cât şi bărbatul murdar au clătinat din cap.

„Omor fără ţesături", a spus Moghedien, „numai eu, Wyld-ul tău, aş fi putut face asta".

Trebuia să-şi amintească să nu zâmbească, chiar şi în victorie, în timp ce oamenii îşi plecau capetele. Demandred

a fost întotdeauna solemn. În timp ce oamenii au căzut în genunchi, Moghedien a trebuit să-şi ţină bucuria cu forţa. A, Demandred făcuse o treabă bună aici şi îi dăduse armata unei întregi naţiuni cu care să se joace. Asta chiar 1 11 1 – 7 *„J*

ar merge destul de bine!

T T i 11 1 **99* * A 1

„Ucigătorul de dragoni”, a spus o femeie Ayyad îngenuncheată. Ea plângea! Cât de slabi erau aceşti Sharani. „Am văzut că ai căzut…”

„Cum aş putea să cad? Aveţi profeţii, nu-i aşa?”

Femeile s-au uitat una la alta.

— Se spune că te vei lupta, ucigaş, spuse femeia. „Dar…”

„Strângeţi cinci pumni de trolloci din rândurile din spate”, a spus Moghedien, întorcându-se către comandantul unităţii de rezervă, „şi trimite-i în sus, până la ruine”.

„Ruinele?” întrebă bărbatul. „Numai refugiaţii din Caemlyn sunt în această direcţie”.

„Exact, prostule. Refugiaţi – copii, bătrâni, femei care caută morţii. Ei nu pot riposta. Spune-le trollocilor să înceapă sacrificarea. Duşmanii noştri sunt slabi; un astfel de atac îi va forţa să se desprindă şi să îi protejeze pe cei pe care războinicii adevăraţi i-ar lăsa să moară”.

Generalul dădu din cap, iar ea văzu aprobarea pe chipul lui. El a acceptat-o drept Demandred. Bun. A fugit să i 1 T 1 1

dea ordin.

„Acum”, a spus Moghedien în timp ce dragonii trăgeau în depărtare, „de ce niciunul dintre Ayyazii noştri nu a plecat să scoată acele arme din luptă?”

x A 1 1 1 A. x TV/Tll*” * 1

Ayyadul îngenuncheat înainte ca Moghedien să-şi plece capul.

— Mai avem mai puţin de o duzină de Ayyad, Wyld.

„Scuzele tale sunt slabe”, a spus Moghedien, ascultând cum exploziile se opreau. Poate că unii dintre stăpânii groazei rămaşi ai lui M’Hael tocmai rezolvaseră problema dragonilor.

Îşi simţi pielea mâncărime când comandantul Sharan se îndrepta spre un Myrddraal peste câmp. Ura să fie în aer liber aşa. Era menită să rămână în umbră, lăsând pe alţii să conducă bătălii. Cu toate acestea, ea nu ar fi spus niciodată că atunci când situaţia o cere, era prea înspăimântată pentru a merge şi…

O poartă s-a deschis în spatele ei şi câţiva dintre să-mi au strigat. Moghedien se răsuci, deschizând larg ochii în timp ce se uită în ceea ce părea a fi o cavernă întunecată. Dragonii au subliniat din asta.

„Foc!” strigă o voce.

„Închide poarta!” strigă Talmanes, iar portalul se închise cu ochiul.

— Aceasta a fost una dintre ideile lordului Mat, nu-i aşa? strigă Daerid, stând lângă Talmanes în timp ce dragonii erau reîncărcati. Amândoi aveau ceară în urechi.

„Tu ce crezi?” strigă Talmanes înapoi.

Dacă dragonii erau vulnerabili când trăgeau, ce ai făcut? I-ai concediat dintr-o locaţie ascunsă.

I-T-1 1 A 1 * L 1 KT7 11 1 1 * w

Talmanes a zâmbit când Neald a deschis următoarea poartă în faţa a zece dragoni. Faptul că multe dintre

cărucioarele cu dragoni erau prea rupte pentru a se rostogoli bine nu însemna nimic atunci când puteai deschide o poartă în faţa lor, îndreptându-le oriunde doreai.

Această poartă s-a deschis pe câţiva pumni de trolloci angajaţi într-o luptă aprigă împotriva Whitecloaks. Unii dintre Progenii din Umbră şi-au întors ochii îngroziţi către dragoni.

„Foc!” strigă Talmanes, făcându-şi mâna în jos pentru a da un indiciu vizual, în caz că vreunul dintre bărbaţi nu l-ar putea auzi.

Fumul a umplut caverna, exploziile răsunând împotriva dopurilor de urechi ale lui Talmanes, în timp ce dragonii se retrăgeau, eliberând o furtună de moarte în trolloci. Au larg pumnii, scoţându-i din drum, lăsându-i rupţi şi pe moarte. Mantele Albe din apropiere au aplaudat şi au ridicat săbiile.

Neald a închis poarta, iar dragonerii şi-au reîncărcat armele. Neald a făcut apoi o poartă deasupra lor, cu faţa în jos, pentru a evacua fumul dragonului din complexul de caverne şi a pleca în aerul gol, undeva departe.

„*Zâmbeşti*?” întrebă Daerid.

— Da, spuse Talmanes satisfăcut.

„Sânge şi cenuşă sângeroasă, Lord Talmanes... acea expresie este înfiorătoare pentru tine”. Daerid ezită. „Probabil ar trebui să faci asta mai des”.

Talmanes a zâmbit când Neald a deschis următoarea poartă către un punct de pe Dashar Knob, unde Aludra stătea cu lunetă şi cercetaşi, hotărând următorul loc pe care să-l ţinte. Ea a ţipat printr-o poziţie, Neald a dat din cap şi au pus la cale următoarea lovitură.

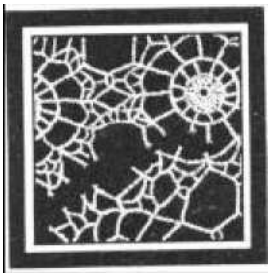

Imposibilităţi

Aviendha avea impresia că lumea însăşi se sparge, se destrăma, se *consuma*.

Fulgerul care a căzut pe valea Shayol Ghul nu mai era sub control. Nu de către Windfinders, nu de către nimeni. A ucis Shadowspawn şi apărător deopotrivă. Imprevizibil. Aerul mirosea a foc, carne arsă şi altceva – un miros distinctiv, curat, pe care ajunsese să-l recunoască ca fiind parfumul unui fulger.

Aviendha se mişcă ca vântul însuşi, încercând să rămână în faţa lui Graendal, care aruncă bară după bară de foc alb încins spre ea. La fiecare lovitură, pământul *tremura*. Liniile negre s-au răspândit peste stânci.

Apărătorii văii aproape căzuseră. Acei oameni care nu se retrăseseră chiar în spate, lângă poteca de sus pe munte, erau distruşi de Darkhounds. „Pământul s-a cutremurat, iar Aviendha s-a împiedicat. În apropiere, un grup de trolloci s-a desprins din umbrele vântului, mârâind. Creaturile nu au văzut-o, ci s-au întors şi au atacat altceva… Alţi trolloci? Se luptau între ei.

Ea nu a fost surprinsă. Nu era neobişnuit ca trollocii să lupte între ei dacă nu erau controlaţi îndeaproape de cei fără ochi. Dar ce era acea ceată ciudată?

Aviendha s-a ridicat în picioare şi a fugit de trolloci, urcând

o pantă din apropiere. Poate din acel punct de 1 – 1 i – r-l i i – i – ITT r?

vedere, ea ar putea identifica locaţia lui Graendal. În vârf, ea a constatat că stătea pe o imposibilitate: o bucată enormă de stâncă care plutea precar, cu foarte puţin dedesubt. Se smulsese din pământ şi se ridicase aici.

Peste tot în jurul văii erau imposibilităţi similare. Un grup de călăreţi Domani fugiţi au galopat peste o porţiune de stâncă care se ondula ca apa şi toţi cei patru oameni şi călări s-au scufundat în ea, dispărând. Acea ceaţă adâncă începuse să intre în vale pe o parte. Bărbaţi şi trolloci deopotrivă au fugit de ea, ţipând.

z-x 1 1 – 1, Li 1 r? 7 x 1 I – 1 i – i 1

O bară lichidă de foc a spart bucăţica plutitoare de rocă, trecând la doar câţiva centimetri de capul ei. Aviendha icni, căzând plat pe pământ. A auzit un zgomot în auiuuieiesis axăsm. Xiial., pxegăliii-AOL – esăm. Xă.

A 1 -* -* – X T 1 1 – u* 4**

Amys – îmbrăcămintea înţeleptului ei înnegrită şi arsă, partea laterală a feţei ei înroşită – se grăbi spre Aviendha şi se ghemui lângă ea.

— L-ai văzut pe Cadsuane sau pe

— 7. – kJ-J

— 1 1 I *

ceilalţi?

„Nu”.

Amys înjură încet. „Toţi trebuie să-i atacăm pe Shadowsouled deodată. Ocoli la dreapta; Voi merge la stânga. Când simţi că mă ţes, alătură-te. Împreună, poate o TIA7 7 z X z x putem doborî.

Aviendha dădu din cap. S-au ridicat şi s-au despărţit. Undeva, luptând aici, era echipa aleasă de Cadsuane. Talaan, un Wmdfinder care şi-a făcut cumva drum spre Dragonsworn. Alivia, fosta *damane*. Ei, împreună cu Amys şi Aviendha, au fost unii dintre cei mai puternici canalizări pe care Lumina i-a avut.

Originea incendiului a fost cel puţin un indiciu al locului în care se afla Graendal. Aviendha ocoli stânca plutitoare – focul o străpunsese, mai degrabă decât să o distrugă complet – devenind tulburată când văzu alte bucăţi de piatră ridicându-se la întâmplare peste vale. A fost un balon de rău, doar la o scară mult mai mare. În timp ce se strecura, auzi un zgomot scăzut *venind* de pe munte. Pământul a început să tremure, aşchii de piatră sărind în jur. Aviendha a rămas jos, doar pentru a vedea că valea începuse să încolţească – incredibil – noi plante. Pământul odinioară sterp a devenit verde vibrant, plantele părând să se zvârcolească pe măsură ce creşteau în înălţime.

Pete din acele plante au răsărit pe toată valea, explozii violente de verdeaţă. Deasupra, norii albi şi negri se învârteau împreună, alb pe negru, negru pe alb. Iluminatul s-a prăbuşit, apoi a *îngheţat* la pământ. Fulgerul, imposibil, părea să fi devenit o coloană falnică de sticlă, zimţată, în forma şurubului care lovise, deşi nu mai strălucea.

Norii aceia de deasupra formau un model care părea familiar. Negru pe alb, alb pe negru…

Este simbolul, îşi dădu ea cu o tresărire. *Simbolul antic al Aes Sedai*.

Sub acest semn… va cuceri el.

Aviendha s-a ţinut strâns de Puterea Unică. Acel zgomot

era el, cumva. Viaţa care creştea era el. În timp ce Cel întunecat a rupt pământul, Rand i-a cusut la loc.

A *trebuit* să se mişte în continuare. S-a ghemuit în timp ce alerga, folosind plantele nou crescute drept acoperire. Veniseră chiar acolo unde avea nevoie de ei pentru a-şi ascunde abordarea. Întâmplare? Ea a ales să creadă altfel. Îl putea simţi, în fundul minţii ei. A luptat, un adevărat războinic. Lupta lui i-a dat putere, iar ea a încercat să se întoarcă la fel.

Determinare. Onora. Glorie. *Luptă mai departe*, *umbra inimii mele*. *Luptă mai departe*.

Ea a dat peste Graendal – încă înconjurată de slujitori sub constrângere – schimbând fluxuri letale ale Puterii Unice cu Cadsuane şi Alivia. Aviendha încetini, urmărindu-i pe cei trei exploziile de foc unul asupra celuilalt, tăăindu-şi ţesăturile unul altuia cu Spirit, deformând aerul cu căldură şi aruncând ţesături atât de repede încât era greu de înţeles ce se întâmpla.

Tânjea să ajute, dar Amys avea dreptate. Dacă ea şi Aviendha atacau împreună, mai ales când Graendal era ocupat, aveau şanse mai mari să-i ucidă pe Părăsiţi. Presupunând că Cadsuane şi Alivia ar putea rezista, aşteptarea era cea mai bună alegere.

Ar putea rezista, totuşi? Cadsuane era puternic, mai puternic decât crezuse Aviendha. Acele podoabe capilare ale ei includeau *cu siguranţă angreal* şi *ter angreal*, deşi Aviendha nu reuşise să le descurce şi să spună cu siguranţă, folosindu-şi Talentul.

Femeile captive ale lui Graendal stăteau întinse la pământ,

în mod evident strigând. Două se prăbuşiseră; Sarene căzuse în genunchi şi privea înainte cu ochii liberi.

Cadsuane şi Alivia nu păreau să le deranjeze dacă îi loveau pe captivi. A fost alegerea corectă. Totuşi, ar putea A» 11XX X

Aviendha cumva…

Peria înaltă de lângă ea se mişcă.

Aviendha s-a învârtit fără să se gândească şi a ţesut Foc. Ea a ars un atacator cu voal negru cu doar câteva clipe înainte ca suliţa lui să o fi imungmat în gât. Arma i-a tăiat umărul în timp ce bărbatul s-a împiedicat, apoi s-a răsturnat înainte, lovitura ei i-a ars o gaură în piept cât un pumn.

Un alt canalizare s-a alăturat corp la corp, trimiţând frenetic ţesături. Amys sosise. Din fericire, Graendal să concentrat asupra ei, mai degrabă decât să atace locaţia tocmai dezvăluită a lui Aviendha.

Era bine, pentru că Aviendha se uita la bărbatul pe l doborâse, un bărbat pe care Graendal îl făcuse pentru a-i îndeplini dorinţa prin Constrângere. Un bărbat care îi părea cunoscut lui Aviendha.

Îngrozită, tremurând, se întinse în jos şi trase vălul deoparte.

Era Rhuarc.

— Plec, spuse Mishraile încruntat, uitându-se la spatele x înrarran no de xzoqt cavaleriei SXXO. Xo. XX care XXXco. Xca.u. «SLO. La. X pla. XL>a CX> vest a înălţimilor, departe de flancul stâng al armatei Sharan. „Nimeni nu ne-a spus că ne vom lupta cu eroii sângeroase ai Cornului”.

„Este Ultima Bătălie, copile”. Alviarin părea ridicol. În ultima vreme începuse să-i numească pe toţi copii.

Mishraile era gata să o sugrume. De ce îi permisese M'Hael să-l unească pe Nensen? De ce ar fi pusă o *femeie la comanda lor*?

Ei stăteau într-un grup mic, Alviarin, Mishraile, Nensen, Kash, Rianna şi Donalo şi Ayako – care fusese întors ca şi el. Mishraile nu ştia prea multe despre luptele pe câmpul de luptă; când ucidea oameni, îi plăcea să aştepte ca ei să se poticnească într-un loc întunecat, unde nimeni nu privea. Toată această bătălie în aer liber, tot acest haos, l-au făcut să se simtă ca şi cum un vârf de cuţit i-ar fi apăsat spatele.

— Acolo, i-a spus Alviarin lui Nensen, arătând spre un fulger de lumină în timp ce o altă explozie a acelor dragoni suna prin porţile de pe câmpul de luptă. „Cred că a venit din mijlocul platoului. Faceţi o poartă şi mergeţi acolo".

„Niciodată nu vom..." începu Mishraile.

I I „A *JF* VII Al* * i – 1 *F*> *

„Merge!" spuse Alviarin, cu faţa roşie de furie.

Nensen s-a grăbit şi a făcut ceea ce a spus ea. Îi plăcea să urmeze ordinele, simţind că cineva era la conducere.

S-ar putea să trebuiască să o ucid, se gândi Mishraile. *Şi Nensen la fel*. Chiar şi fără prea multă experienţă de luptă, Mishraile a putut vedea că aceasta nu avea să fie o luptă uşoară. Întoarcerea lui Seanchan, căderea lui Demandred şi trollocii care se dezlănţuie fără nicio direcţie... Da, Umbra încă mai avea numerele, dar lupta nu a fost chiar atât de unilaterală pe cât şi-ar fi dorit el. Una dintre primele reguli pe care le învăţase în viaţă a fost să nu te lupţi niciodată cu un bărbat când aveai şanse egale să pierzi.

Cei şase se îngrămădiră prin poartă, ieşind în mijlocul platoului. Pământul ars de dragoni şi canalizatori scotea

fum pentru a se amesteca cu ceaţa ciudată care se ridicase; era greu de spus ce se întâmplă unde. Găuri în pământ, 1 Y – i i 1 1 1
deschise de dragoni.
1 1 L” / l-I – 1 – 1 I – 1 – 1 /V I – I /V
Cadavrele… Ei bine, bucăţi din ele… împrăştiate în jur. Un parfum neobişnuit în aer. Acum era după răsăritul soarelui, dar abia trecea nicio lumină prin nori.
Strigăte au venit de sus, făcute de acele creaturi zburătoare ciudate pe care le adusese Seanchan. Mishraile tremura. Uşoară. Era ca şi cum ai sta într-o casă fără acoperiş, ştiind că inamicul tău avea arcaşi poziţionaţi deasupra ta. L-a doborât pe unul dintre ei cu o ţesătură de Foc, mulţumit de felul în care aripile se mototoleau şi fiara se învârtea, învârtindu-se în timp ce cădea.
Atacul aşa l-a expus, totuşi. Chiar ar trebui să-i omoare – 1 1 – t\ 111 – 7 W I-J-I 1 – W *f-y* 1
pe ceilalţi Dreadlords, apoi să scape. Trebuia să fie de partea *învingătorilor*!
— La muncă, spuse Alviarin. „Fă cum am spus. Aceştia sunt oameni care fac porţile prin care trag dispozitivele, aşa că va trebui să localizăm unde a fost poarta şi să-l punem pe Donalo să citească reziduul.
Bărbaţii au plecat, inspectând pământul, încercând să găsească locul unde se deschisese poarta. Oamenii s-au luptat în apropiere, incomod de aproape – Sharans şi bărbaţi care arborează un steag cu un lup pe el. Dacă s-au întors pe aici…
Donalo a căzut lângă Mishraile în timp ce căutau, repede, amândoi ţinându-se de Putere. Donalo era un Tairen cu faţa

pătrată, cu barba lui cărunt în vârf.

— Când Demandred a căzut, şopti Donalo. „M-am gândit că asta a fost o capcană tot timpul. Am fost luaţi”.

Mishraile dădu din cap. Poate că Donalo ar fi un aliat. Ar putea scăpa împreună. Desigur, atunci va trebui să-l omoare pe Donalo. Mishraile nu şi-ar dori niciun martor care să-i poată raporta Marelui Domn ce făcuse el.

Oricum nu putea avea încredere în Donalo. Bărbatul li se alăturase doar din cauza acelui truc forţat cu Myrddraal. Dacă un bărbat s-ar putea schimba atât de repede, ce l-ar fi împiedicat să se schimbe din nou? În plus, lui Mishraile nu-i plăcea… senzaţia pe care o avea când se uita la Donalo sau la ceilalţi care fuseseră întoarse. Era ca şi cum ar fi ceva nefiresc adânc în ei, privind spre lume, căutând prada.

— Trebuie să plecăm de aici, şopti Mishraile.

— Să te lupţi aici acum este un prost… Se întrerupse când întâlniră X 7… X. *X*

pe cineva care se mişca printre fum.

Un bărbat înalt, cu părul roşu-aurm. Un bărbat cunoscut, tăiat cu tăieturi, cu hainele arse şi înnegrite. Mishraile rămase cu gura căscată şi Donalo înjură când însuşi Dragonul Renăscut i-a văzut, a tresărit, apoi a fugit înapoi peste platou. Când Mishraile s-a gândit să atace, al’ Thor şi-a creat o poartă şi a scăpat prin ea.

Pământul a bubuit violent şi unele bucăţi de pământ sau destrămat, iar o bucată din versantul estic s-a prăbuşit pe Trollocs de mai jos. Locul acesta devenea din ce în ce mai instabil. Un alt motiv pentru a pleca.

„Acela a fost nenorocitul Dragon Renăscut!” a spus Donalo. „Alviarin! Nenorocitul *Dragon Reborn* este pe

câmpul de luptă!”

„Ce prostie este asta?” întrebă Alviarin, apropiindu-se cu ceilalţi.

— Rand al’ Thor a fost aici, spuse Mishraile, încă uluit.

— Sânge şi cenuşă sângeroasă, Donalo. Ai avut dreptate! Doar aşa ar fi putut cădea Demandred”.

l a tot spus că Dragonul era pe acest câmp de luptă undeva”, a remarcat Kash.

Donalo făcu un pas înainte, înclinând capul, de parcă ar studia ceva în aer. „Am văzut exact unde a făcut poarta pentru a scăpa. A fost chiar aici. Chiar aici… Da! Simt rezonanţa. Ştiu unde s-a dus”.

— L-a învins pe Demandred, spuse Alviarin, încrucişându-şi braţele sceptic. „Putem spera să ne luptăm cu el?”

„Părea epuizat”, a spus Mishraile. „Mai mult decât epuizat. A intrat în panică când ne-a văzut. Cred că, dacă s-a luptat cu Demandred, i-a luat foarte mult”.

Alviarin privi spaţiul din aer în care dispăruse al’ Thor. Mishraile putea practic să-i vadă gândurile. Dacă l-au ucis pe Dragonul Renăscut, M’Hael s-ar putea să nu fie singurul Stăpân Terorului crescut la Aleşi. Marele Domn i-ar fi re ecunoscător celui care l-a lovit pe al’ Thor. Foarte recunoscător.

„O am!” strigă Donalo, deschizând o poartă.

„Am nevoie de un cerc pentru a lupta cu el”, a spus Alviarin. Apoi a ezitat. „Dar voi folosi doar Rianna şi Nensen. Nu vreau să risc să fim prea inflexibili, toţi în acelaşi cerc”.

Mishraile pufni, adunându-şi puterea şi sărind prin deschidere. Ceea ce a vrut să spună a fost că nu voia ca unul dintre bărbaţi să conducă cercul, potenţial să-i fure

uciderea. Ei bine, Mishraile ar vedea despre asta.

A păşit de pe câmpul de luptă într-o poiană pe care nu o recunoştea. Copacii de aici nu arătau la fel de adânc sub atingerea Marelui Domn ca în alte locuri. De ce a fost asta? Ei bine, acelaşi cer întunecat a tunat deasupra, iar zona era atât de întunecată încât a trebuit să ţese un glob de lumină pentru a distinge ceva.

Al Thor se odihnea pe un ciot din apropiere. A ridicat privirea, l-a văzut pe Mishraile şi a strigat, îndepărtându-se. Mishraile a ţesut o minge de foc care a răsărit în aer şi a zburat după el, dar al' Thor a reuşit să o taie cu o ţesătură proprie.

Ha! *El* este *slab*! se gândi Mishraile, năvălind înainte. Ceilalţi l-au urmat prin poartă, femeile legate de Nensen, care l-a urmărit ca un căţeluş după Alviarin. Donalo a venit ultimul, chemându-i să-l aştepte.

clipă mai târziu au încetat să alerge.

A lovit Mishraile ca un val de apă rece – ca şi cum ar fi alergat cu faţa întâi într-o cascadă. Puterea Unică a dispărut. L-a lăsat, exact aşa.

S-a împiedicat, a intrat în panică, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Fusese protejat! Nu. Nu a simţit niciun scut. El a simţit… nimic.

Copacii se mişcau în apropiere, figuri care păşiu din umbră. Creaturi grele, cu sprâncene căzute şi degete groase. Păreau la fel de vechi ca copacii înşişi, cu pielea încreţită şi părul alb.

Era într-un *steading*.

K? r-l „w C w 1 1 i r* i

Mishraile a încercat să fugă, dar braţele ferme l-au prins.

Anticii Ogier l-au înconjurat pe el şi pe ceilalţi. În faţă, în pădure, al' Thor a făcut un pas înainte – dar nu era el. Nu mai. Fusese un truc. Androl purta chipul Dragonului Renăscut.

Ceilalţi au ţipat şi l-au bătut pe Ogier cu pumnii, dar Mishraile a căzut în genunchi, privind în golul acela unde fusese Puterea Unică.

Pevara s-a mutat lângă Androl în timp ce Ogier, cei prea vechi pentru a se alătura bătăliei, i-au luat pe Dreadlords în mâini puternice şi i-au târât mai departe în Stedding Sholoon. Lindsar – cel mai mare dintre ei, sprijinindu-se pe un baston mare cât o coapsă de bărbat – se apropie de Androl.

— Vom avea grijă de captivi, maestru Androl, spuse Lindsar. „Execuţie?" întrebă Pevara.

„Lângă cei mai bătrâni copaci, nu!" Ogierul părea

ZZ.» j. Z v. I

r* K T 1 1 – * 1 * * T *

ofensat. „Nu în locul ăsta, nu, nicio ucidere aici. Îi vom retine şi nu-i vom lăsa să scape".

— Sunt oameni *foarte* periculoşi, bunul Ogier, spuse Androl. „Nu subestima cât de vicleni pot fi".

Ogierul chicoti, şchiopătând spre copacii încă frumoşi *ai steddingului*. „Bărbaţii presupun că, pentru că suntem calmi, nu putem fi noi înşine vicleni", a spus ea. „Să vadă cât de vicleană poate deveni o minte cu secole de îmbătrânire pe ea. Nu-ţi face griji, Maestre Androl. Vom fi atenţi. Va fi bine ca aceste sărmane suflete să trăiască în liniştea *stăpânilor*. Poate că câteva decenii de pace le vor schimba viziunea asupra lumii.

Ea a dispărut în copaci.

Androl se uită la Pevara, simţindu-i satisfacţia pulsând prin legătura, deşi faţa ei era calmă.

— Ai făcut bine, spuse el. „Planul a fost excelent”.

Ea dădu din cap satisfăcută şi ei doi părăsiră *stedding* – trecând bariera invizibilă înapoi către Puterea Unică. Deşi Androl era atât de obosit încât abia se gândea, nu a avut probleme să-l prindă pe *saidin*. L-a smuls ca un om înfometat care ia o bucată de pâine, deşi nu rămăsese decât de câteva minute.

Aproape, îi părea rău pentru ceea ce îi făcuse lui Donalo şi celorlalţi.

Odihneşte-te bine aici, *prietene*, se gândi el, privind peste umăr. *Poate că vom găsi o modalitate de a te elibera într-o zi din închisoarea pe care ţi-au pus-o în minte*.

Bine? întrebă Jonneth, alergând.

— Gata, spuse Androl.

Pevara dădu din cap când ieşiră din copaci pentru a trece cu vederea Mora şi ruinele din afara *stedding*. S-a oprit când au văzut zona din jurul ruinelor dinaintea lor, unde refugiata din Caemlyn adunaseră răniţii şi armele.

Acum era plin de trolloci.

sacrificarea.

Aviendha îngenunche deasupra trupului lui Rhuarc.

Mort. Ea la ucis pe *Rhuarc*.

Nu mai era el, îşi spuse ea. *Graendal l-a ucis*. *Ţesătura ei ar fi putut la fel de bine să-l ardă*. *Aceasta est e doar o coajă*.

A fost doar un…

A fost doar un…

A fost doar un…

Putere, *Aviendha*. Determinarea lui Rand o cuprinse, radiind din legătura din fundul minţii ei. Ea a ridicat privirea şi a simţit că toată oboseala o părăseşte, toate distragerile dispar.

Graendal se duclea cu Amys, Talaan, Alivia şi Cadsuane – iar Graendal câştiga. Ţesăturile se învârteau înainte şi înapoi, luminând aerul prăfuit, dar cele care veneau de la Cadsuane şi ceilalţi erau din ce în ce mai puţin vibrante. Mai defensiv. În timp ce Aviendha o privea, o furtună de fulgere a căzut în jurul lui Amys, aruncând-o la pământ. Lângă Graendal, Sashalle Anderly se scuturã, apoi căzu într-o parte; strălucirea Puterii Unice nu o mai înconjura. Graendal o epuizase, trăgând prea multă putere.

Aviendha se ridică. Graendal era puternic şi viclean. Era *excepţional* de bună la tăierea ţesăturilor din aer pe w w – 1 Z – 7 x măsură ce erau formate.

Aviendha a întins o mană lângă ea şi a ţesut Foc, Aer, Spirit. O suliţă strălucitoare şi arzătoare de lumină şi foc apăru în mâna ei. Ea a pregătit alte cinci ţesături de Spirit, apoi s-a repezit înainte.

Zgomotul pământului tremurător îi însoţea paşii. Fulgerul cristalin a căzut din ceruri, apoi a îngheţat pe loc. Oamenii şi fiarele urlau în timp ce Darkhounds ajungeau la liniile finale ale oamenilor care apărau calea pană la Rand.

Graendal a văzut-o pe Aviendha şi a început să ţesă focul. Aviendha a tăiat ţesătura din aer cu un flux de Spirit. Înjură Graendal, ţesând din nou. Aviendha lovi, tăind ţesătura.

Cadsuane şi Talaan au trimis rafale de foc. Unul dintre captivii Aiel s-a aruncat în faţa lui Graendal, murind cu un

strigăt lung în timp ce flăcările l-au cuprins.

Aviendha alergă cu repeziciune, cu pământul înceţoşat sub ea, strângând o suliţă de lumină. Şi-a amintit de prima ei cursă, una dintre testele pentru a se alătura Maidens. În acea zi, simţise vântul în spatele ei, îndemnand-o să continue.

De data aceasta, nu a simţit niciun vânt. În schimb, a auzit strigătele războinicilor. Aielul care a luptat părea să o conducă mai departe. Sunetul însuşi o duse spre Graendal.

Cei Părăsiţi au făcut o ţesătură înainte ca Aviendha să o poată opri, o ţesătură puternică a Pământului îndreptată sub Aviendha.

Aşa că a sărit.

Pământul a explodat, pietrele zburând în sus, în timp ce explozia a aruncat-o înainte în aer. Pietrele i-au jupuit picioarele, ducând prin aer în jurul ei panglici de sânge. Picioarele îi erau rupte, oasele trosneau, picioarele ardeau.

Ea strânse cu două mâini suliţa de foc şi lumină în mijlocul furtunii de stâncă, fusta ondulându-se în timp ce se sfărâma. Graendal ridică privirea, cu ochii mari, buzele întredeschise. Ea urma să călătorească cu Adevărata Putere. Aviendha ştia asta. Femeia o evitase până acum doar pentru că această metodă de Călătorie părea să-i ceară să-şi atingă tovarăşii pentru a-i lua cu ea şi nu voia să lase niciunul.

Aviendha a întâlnit ochii Sufletului Umbră în acel scurt moment în care a atârnat în aer şi a văzut adevărata teroare în ea.

Aerul a început să se deformeze.

Lancea lui Aviendha, cu vârful întâi, s-a scufundat în

partea lui Graendal.

Într-o clipă, amândoi au dispărut.

Un câmp de sticlă

Logain stătea în mijlocul unui câmp de sticlă, cu mâinile strânse la spate. Bătălia a izbucnit peste înălţimi. Sharanii păreau să se retragă din atacul armatelor lui Cauthon, iar cercetaşii săi tocmai raportaseră că Umbra era lovită puternic pe tot Câmpul Merrilor.

— Cred că probabil că nu vor avea nevoie de tine, îi spuse Gabrelle în timp ce cercetaşii lui se retrăgeau. „Deci ai avut dreptate”.

Legătura a transmis nemulţumire şi chiar dezamăgire. „Trebuie să mă uit la viitorul Turnului Negru, a spus Logain.

— Nu te uiţi la viitorul lui, spuse ea, blând, aproape ameninţător.

— Cauţi să te asiguri că eşti o putere pe aceste meleaguri, Logain. Nu-ţi poţi ascunde emoţiile de mine.

Logain şi-a împins furia. El nu ar fi din nou supus puterii lor. El *nu ar fi făcut-o*. Mai întâi Turnul Alb, apoi M’Hael şi oamenii lui.

Zile de tortură. *Săptămâni*.

Voi fi mai puternic decât oricare altul, se gândi el. Asta a

fost singura ieşire, nu-i aşa? *voi fi temut*.

Uşoară. A rezistat încercărilor lor de a-l corupe, de a-l transforma în Umbră… dar nu se putea abţine să se întrebe dacă mai spărseseră ceva în interiorul lui. Ceva profund. Îşi îndreptă privirea, privind peste câmpul de cristal.

Un alt bubuit s-a auzit dedesubt şi unele dintre cristale s-au spulberat. Toată această zonă urma să se prăbuşească în curând. Şi odată cu el, sceptrul…

Putere

— Te avertizez, continente, spuse o voce calmă în apropiere. „Am un mesaj de transmis. Dacă am nevoie să vă văd braţul rupt pentru a-l da, o voi vedea făcută”. *Asta e un accent* Seanchan, se gândi Logain, întorcându-se încruntat. Femeie din Seanchan, însoţită de un mare Illianer, se certa cu unul dintre gardienii săi. Femeia a ştiut să-şi facă vocea să ducă fără să strige. Exista o stăpânire de sine în ea pe care Logain o găsi curios.

Se apropie, iar femeia Seanchan ridică privirea spre el.

— Ai o privire de autoritate despre tine, îl strigă ea. „Tu i – 1 – I T – eşti cel numit Logain?”

El a dat din cap.

— Amyrlinul îţi trimite ultimele ei cuvinte, strigă femeia din Seanchan. „Trebuie să predai sigiliile Turnului Alb pentru a fi sparte. Semnul este venirea luminii! Ea spune că se va şti când va sosi”.

Login ridică o sprânceană. El dădu din cap către femeie, mai ales pentru a o amâna, apoi se întoarse pe cealaltă direcţie.

„Nu intenţionaţi să o faceţi”, a spus Gabrelle. „Prostule. A 1 – 1 – 7 i*7 l* 7

Acele sigilii aparţin lui…

— Pentru mine, spuse Logain.

— Login, spuse Gabrelle încet. „Ştiu că ai fost rănit. Dar acesta nu este momentul pentru jocuri”.

„De ce nu? Tratamentul Turnului Alb cu mine a fost altceva decât un mare joc lung?

A I I P1 *it* T-1 I – 1 I

„Autentificare”. Ea îl atinse pe braţ.

Lumina *arde* acea legătură! Şi-ar fi dorit să nu fi forţato niciodată. Legat de ea aşa cum era el, îi simţea sinceritatea. Cât de uşoară i-ar fi viaţa dacă ar putea continua să privească toţi Aes Sedai cu suspiciune.

Sinceritate. Asta ar fi căderea lui?

„Lord Login!” Desautel a sunat din apropiere. Asha man Dedicated era la fel de mare ca un fierar. „Lord Logain, cred că l-am găsit!”

Logain rupse contactul vizual cu Gabrelle, privind spre Desautel. Asha man stătea lângă un cristal mare.

— Este aici, spuse Desautel, ştergând cristalul când Logain se apropia. „Vedea?”

x TX – /K 1 J /X 1 1111 – T!

Logain îngenunche, ţesând un glob de lumină. Da… acolo, în interiorul cristalului. Arăta ca o mână, făcută dintr-un tip de cristal uşor diferit, sclipind în lumina lui. Mâna aceea ţinea un sceptru de aur, vârful vag în formă de cupă.

Logain a adunat Puterea Unică, zâmbind larg. El a lăsat *sayinul să* curgă din el în cristal, folosind o ţesătură pentru a-l spulbera aşa cum ar face o piatră.

Pământul tremura. Cristalul, oricare ar fi fost, a rezistat. Cu cât împingea mai tare, cu atât tremuratul devenea mai

violent.

„Logain… Spuse Gabrelle.

— Dă-te înapoi, spuse Logain. „Cred că va trebui să încerc balefire”.

Panica a crescut prin legătura. Din fericire, Gabrelle nu a încercat să-i spună ce este interzis şi ce nu. Asha man nu trebuie să se supună legii Turnului Alb.

„Login!”

O altă voce. Nu l-ar lăsa în pace? Şi-a pregătit ţesătura. „Login!” Androl respira adânc când sosi. A căzut în genunchi, cu faţa arsă şi arsă. Arăta mai rău decât moartea însăşi. „Logain… refugiaţii din Caemlyn… Umbra a trimis trolloci să-i omoare la ruine. Uşoară! Sunt ucişi”.

Logain a ţesut focul, dar a ţinut ţesătura pe loc, aproape completă, în timp ce privea cristalul şi premiul său de aur.

„Logain…” spuse Androl, îndurerat. „Ceilalţi cu mine au rămas să lupte, dar sunt prea obosiţi. Nu-l găsesc pe Cauthon, iar soldaţii la care m-am dus sunt prea ocupaţi să lupte pentru a ajuta. Nu cred că niciunul dintre comandanţi ştie că trollocii sunt acolo sus. Uşoară”.

Logain îşi ţinea ţesătura, simţind Puterea Unică pulsul în el. Putere. Frică.

„Te rog”, şopti Androl, atât de blând. „Copii, Logain. Ei măcelăresc copiii…”

Logain închise ochii.

Mat călărea cu eroii din Corn. Aparent, faptul că a fost odată Sondatorul de corn i-a oferit un loc special printre ei. s-au alăturat, l-au chemat, i-au vorbit de parcă l-ar fi cunoscut. Păreau atât de ei bine, eroici, înalţi în şa şi înconjuraţi de o ceaţă care strălucea în lumina zorilor.

În mijlocul luptei, în cele din urmă a pus întrebarea l bântuia de multă vreme. „Nu sunt nenorocit… unul dintre voi, nu?” l-a întrebat pe Hend Atacantul. „Tu ştii… deoarece eroii se nasc uneori, apoi mor şi… fă orice faci”.

Omul cel mare a râs, călare pe un cal de golf care aproape că ar fi putut merge umăr la umăr cu un calmistreţ Seanchan. „Ştiam că vei întreba chestia asta, Gambler!”

„Ei bine, atunci ar trebui să ai un răspuns pregătit”. Mat şi-a simţit faţa înroşită în timp ce anticipa răspunsul.

— Nu, nu eşti unul dintre noi, spuse Hend. „Fie la uşurinţa. Deşi ai făcut mai mult decât suficient pentru a câştiga un loc, nu ai fost ales. Nu ştiu de ce”.

„Poate pentru că nu-mi place ideea de a trebui să sări ori de câte ori cineva suflă pe acel instrument sângeros”.

„Poate!” Hend zâmbi şi galopă spre un şir de suliţe Sharan.

Mat nu a mai direcţionat mişcările trupelor pe câmpul de luptă. Voind Lumina, el pusese lucrurile suficient de bine pentru ca controlul direct să nu fie nevoie. A traversat platoul, luptându-se, ţipând, alăturându-se eroilor.

Elayne se întorsese şi îşi adunase trupele. Mat văzu steagul lui Elayne strălucind deasupra lor pe cer, creat din Puterea Unică, şi zări pe cineva care semăna cu ea călare printre soldaţi, cu părul strălucitor ca şi cum ar fi luminat din spatele ei. Părea însăşi un erou sângeros al Cornului.

Mat scoase un hohot de bucurie când văzu armata Seanchan mărşăluind spre nord, pe cale să se unească cu armata lui Elayne şi a continuat să călărească de-a lungul versantului estic al înălţimilor. Curând după aceea, a încetinit, Pips tocmai călcase în picioare un Trolloc. Sunetul acela de grabă… Mat se uită în jos în timp ce râul se

întoarse într-un izbucnire rapidă de apă noroioasă. A spart armata Trolloc în două părţi, spălând multe dintre ele, în timp ce s-a năpustit înapoi în patul ei.

Rogosh, cu părul de zăpadă, urmărea curgerea apei, r-x H Ci Hll Hi TI O T” \ /”* O ITC\ /l O T C1!! V’Z’X O V’XZ XZ I I-< „K’CXT *Tf-X* f O TY1 r \ I CÂT apoi dădu din cap către Mat cu respect.

— Bravo, Gambler, spuse el. Întoarcerea râului împărţise forţele Umbrei.

Mat s-a alăturat din nou bătăliei. În timp ce trecea în galop peste platou, a observat că sarann – ceea ce a mai rămas din ei – fugeau prin porţi. Le-a dat drumul.

Când trollocii de pe înălţimi i-au văzut pe Sharani fugind, rezistenţa lor a crăpat şi au intrat în panică. Închişi şi măturaţi peste platou de armatele combinate ale lui Mat, nu au avut de ales decât să fugă spre panta lungă spre sud-vest.

Devenise haos total în afara înălţimilor. Armata 1 1 w 1 – i1 7 – îi

Seanchan se alăturase cu cea a lui Elayne şi ambele grupuri s-au aprins de trolloci cu o furie intensă. Au format un cordon în jurul fiarelor şi au înaintat repede, nepermiţând cuiva să scape. Pământul s-a transformat rapid într-un noroi adânc, roşu, când trollocii cădeau cu mii.

Dar logodna de pe partea Shienaran a Morai nu a fost nimic în comparaţie cu lupta care a avut loc de cealaltă parte a râului. Coridorul dintre mlaştini şi înălţimile Polov a fost sufocat de trolloci care încercau să scape de Seanchan, atacându-i din partea îndepărtată a coridorului din vest.

Avangarda trimisă prima împotriva trollocilor pe coridor nu

era compusă din soldaţi Seanchan, ci echipe de *lopar* şi *morat lopar*. Pe picioarele din spate, *loparii* nu erau mai înalţi decât trollocii, dar îi depăşeau considerabil. Loparul a venit la *trolloci*, ridicându-se şi tăind cu ghearele lor ascuţite ca brici. Odată ce un *lopar* şi-a înmuiat prada, a prins trollocul în spatele gâtului cu labele şi a muşcat capul fiarei de gât. Aceasta i-a făcut lui *lopar* o mare plăcere.

Lopar – îi au fost retrase când cadavrele trollocilor au început să se strângă la capătul îndepărtat al coridorului. Urmează în această groapă de măcel au venit stoluri de *corim*, creaturi mari, fără aripi, cu pene, cu ciocuri lungi şi curbate menite să sfărâme carnea. Aceste carnivore au alergat cu uşurinţă peste stivele de cadavre către trollocii care încă se luptau, pentru a separa carnea fiarelor de oase. Soldaţii Seanchan au participat puţin la aceste proceduri, punându-şi doar ştiuţele pentru a se asigura că niciun trolloc nu scăpa prin coridor sau pe partea de vest a înălţimilor. Creaturile care i-au atacat i-au tulburat atât de mult pe trolloci, încât puţini aveau ideea că ar alerga spre trupele Seanchan.

Pe pantă, trollocii îngroziţi, fugind de armata lui Mat, care năvăleau după ei, s-au aruncat pe trollocii care umpleau coridorul. Monştrii s-au prăbuşit unul peste altul şi s-au luptat între ei, încercând să alungă în vârful grămezii şi să continue să respire încă un timp.

Talmanes şi Aludra îşi aşezaseră dragonu vizavi de coridor şi începură să tragă ouă de dragoni în masele agitate de trolloci terorizaţi.

T 1 * 7 1 KT

Totul s-a terminat repede. Numărul de trolloci vii a scăzut

de la multe mii la sute. Cei care au rămas, văzând moartea smulgându-i din trei părţi, au fugit în mlaştini, unde mulţi dintre ei au fost aspiraţi în apele de mică adâncime. Moartea lor a fost mai puţin violentă, dar la fel de înfiorătoare. Ceilalţi au primit un final mai milostiv, împuşcaţi cu săgeţi, suliţe şi arbalete, în timp ce se îndreptau prin mocirlă spre parfumul dulce al libertăţii.

Mat îşi coborî *ashandarei însângeraţi*. A verificat cerul. Soarele era ascuns acolo sus, undeva; nu era sigur de cât timp călărea cu eroii.

Ar trebui să-i mulţumească lui Tuon că s-a întors. El nu a mers să o caute, totuşi. Avea sentimentul că ea se aştepta ca el să-şi îndeplinească îndatoririle princiare, oricare ar fi ele.

Doar… simţea acea smucitură ciudată înăuntru. Devenind din ce în ce mai puternic.

\ /\ *1* 7 → 7 /K 1*K/Ti A ar *

Sânge şi cenuşa însângerata, *Rand*, se gândi Mat. *Mi-am făcut partea*. *Tu o faci pe a ta*. Cuvintele lui Amaresu iau revenit. *Fiecare respiraţie pe care o iei este la îndemânarea lui*, *Gambler*.

Mat fusese un prieten bun când Rand avea nevoie, nu-i aşa? De cele mai multe ori? Sânge şi cenuşă, nu te puteai aştepta ca un om să nu-şi facă griji… poate stai puţin 1*11 1 * 1” 1 T\ I» A

distanta… când era implicat un nebun. Dreapta?

„Aripile uimului!” strigă Mat, apropiindu-se de bărbat.

— Bătălia, spuse Mat, inspirând adânc. „S-a terminat, nu?”

— Ai cusut strâns pe acesta, Gambler, spuse Hawkwing, aşezându-şi montura regal. „Ah… ce aş da să merg la tine

peste câmpul de luptă. Ce mare luptă ar fi”.

„Grozav. Minunat. Nu m-am referit la acest câmp de luptă. Mă refer la Ultima Bătălie. S-a terminat, nu?”

„Întrebi asta sub un cer de umbră, deasupra unui pământ care tremură de frică? Ce spune sufletul tău, Gambler?”

Zarurile acelea încă s-au prăbuşit în capul lui Mat.

— Sufletul meu spune că sunt un prost, mârâi Mat. „Asta, şi un manechin de sparring *sângeros*, pus la cale şi aşteaptă să fie atacat”. S-a întors spre nord. „Trebuie să merg” la Rand. Hawkwing, îmi faci o favoare?

„Întreabă, Homblower”.

— Îl cunoşti pe Seanchan?

„Eu sunt... familiarizat cu ei”.

— Cred că împărăteasa lor ar dori foarte mult să vă facă cunoştinţă, spuse Mat, plecând în galop. „Dacă ai putea merge să vorbeşti cu ea, aş aprecia. Şi dacă o faci, te rog să-i spui că te-am trimis”.

CREDEŢI că mă voi retrage? întrebă Cel întunecat.

Lucrul care rostia acele cuvinte era ceva pe care Rand nu l-a putut înţelege niciodată cu adevărat. Nici măcar a vedea universul în întregime nu i-a permis să înţeleagă Răul însuşi.

NICIODATĂ NU Mă AŞTEPT SA VA RETRAGI, spuse Ranrl TT? CPPD TNT CAPĂT TTTT ACTA îţi dnracr că nnîi că Rand. TE CRED ÎN CAPĂT DE ASTA. ţi doresc să poţi să vezi, să ştii, DE CE TU CONTINUĂ SĂ PIERDI.

Sub ei, pe câmpul de luptă, căzuseră trollocii, bătuţi de un tânăr jucător de la Two Rivers. Umbra nu ar fi trebuit să piardă. Nu avea *sens*. Trollocii aveau cea mai mare forţă.

Cu toate acestea, trollocii au luptat doar pentru că

Myrddraal i-a forţat – pe cont propriu, un trolloc nu s-ar lupta cu ceva mai puternic decât ar încerca o vulpe să omoare un leu.

A fost una dintre cele mai de bază reguli în rândul prădătorilor. Mănâncă ceea ce era mai slab decât tine. Fugi X1 I – I – 1 /V I I – L” /

de asta mai puternic decât tine.

1 T L 1 – i 1 C – 1 – Cel întunecat a clocotit de o furie fierbinte pe care Rand a simţit-o în acest loc ca o forţă fizică.

NU TREBUIE SĂ FIE SURPRIZA, spuse Rand. CÂND ŢI-AŢI INSPIRAT vreodată CEL MAI BUN LA BĂRBAŢI? NU Se p POATE. ESTE în afara puterii tale, ShAi TAN. slujitorii voştri NU SE VOR LUPTA NICIODATĂ CÂND SPERANŢA ESTE PIERDĂ EI NICIODATĂ NICIODATĂ NICIODATĂ.

PENTRU A FACE AŞA ESTE CORECT. NU PUTEREA TE BATE. ESTE NOBILITATE.

VOI DISTRUGERE! VOI RINDA ŞI ARDE! VOI ADUCE ÎNTUNERARE TUTUROR, ŞI MOARTEA VA FI TRUMPITA CA SUN ÎNAINTE DE SOSIREA MEA! ŞI TU, ADVERSARU… ALŢII POATE SA EVAGA, DAR VOI MORI. TREBUIE SĂ ştiţi Asta

ST.

Oh, da, SHAI TAN, spuse Rand încet. Îl îmbrăţişez, pentru că MOARTEA ESTE – ŞI A FOST ÎNTOTDEAUNA – MAI USOA DECA O PENA. MOARTEA ASOSTE ÎN BATAŢE DE INIMĂ, NU MAI TANGIBILĂ DECÂT O PĂCRIIRE DE LUMINĂ. NU ARE GREUTATE, NU ARE SUBSTANŢĂ – Rand înainta, vorbind mai tare. MOARTEA NU MĂ POATE ŢINE LA DISPOZIŢIE ŞI NU MĂ POATE CONDUCE. TA ASTA SE REDUCE PĂRINTE AT MINCIUNILOR CÂND.

AI INSPIRAT O PERSOANĂ SĂ ÎŞI DĂ VIAŢA PENTRU TINE? NU PENTRU PROMISIUNILE PE CARE LE DAŢI, NU PENTRU BOGĂŢIILE PE CAUTA SAU POZIŢII PE CARE LE-AR DEŢINE, CI PENTRU VOI. S-A ÎNTÂMPLAT vlu Odakl:

Întunericul s-a liniştit.

Adiipati mi-A/TIAARTF A OMAT TAV mârâi Ranrl

Aduceţi-mi moartea, shaitan, mârâi „Rand.

X 1 7 /X /X. – T" \1-1 K TTIT" 1 T T T 1 – 1 A KX T TZA A T Ti A T T I

aruncându-se în întuneric. PENTRU LE ADUC AL TĂU!

Aviendha a căzut pe o margine stâncoasă mult deasupra podelei Thakan dar. A încercat să stea în picioare, dar picioarele şi picioarele ei distruse nu şi-au putut susţine greutatea. S-a prăbuşit pe margine, suliţa luminii dispărându-i de pe degete. Durerea i-a urcat picioarele de p arcă ar fi fost împinse în foc.

Graendal se împletici înapoi de la ea, răsuflând uriaş, ţinându-se de o parte. Aviendha a ţesut imediat un atac, flăcări de foc, dar Graendal le-a tăiat cu propriile ei ţesături.

„Tu!" scuipă Graendal. „Vină, copil detestabil!" Femeia era încă puternică, deşi rănită.

* 11 7 – 1 A 1

Aviendha avea nevoie de autor. Amys, Cadsuane, ceilalţi. Disperată, agăţată de Puterea Unică, în ciuda agoniei ei, a început să ţese o poartă înapoi spre locul în care fusese. Era destul de aproape încât nu avea nevoie să cunoască bine zona.

Graendal a lăsat această ţesătură să treacă. Sângele a ţaşnit între degetele femeii. În timp ce Aviendha lucra, Graendal a ţesut un firicel subţire de Aer şi a stins rana cu

el. Apoi a arătat cu degetele însângerate către Aviendha. „Încerci să scapi?”

Homoia o th-okiiit roco nu cenr Feiiieiaaincepulsălescu. liscul.

Înfuriată, cu puterile în scădere, Aviendha şi-a legat ţesătura, lăsând poarta deschisă şi pe loc. *Te rog*, *Amys*, *vezi*! gândi ea în timp ce contracara scutul lui Graendal.

bia a reuşit să-l blocheze; era foarte slabă. Graendal folosea puterea împrumutată pentru întreaga lor luptă, în timp ce Aviendha o folosea pe a ei. Chiar şi cu *angralul ei*, în starea ei, ea nu era cu adevărat pe măsură pentru Graendal.

Graendal se ridică, cu durerea vizibilă pe fată. Aviendha scuipă la picioarele femeii, apoi se trase departe, lăsând în urma ei o urmă de sânge.

Nimeni nu a trecut prin poartă. A ajuns ea în locul nepotrivit?

Ajunse la marginea marginii cu vedere la câmpul de luptă din Thakan dar de mai jos. Dacă mergea mai departe, ar cădea. *Mai bine asta decât să devii un alt animal de companie*...

Fire de aer se înfăşurară în jurul picioarelor lui Aviendha şi o smuciră pe spate. Ea ţipă printre dinţii strânşi, apoi se răsuci; picioarele ei păreau puţin mai mult decât cioturi de carne crudă. Durerea a cuprins-o, iar vederea i s-a întunecat. Ea s-a străduit să ajungă la Puterea Unică.

Graendal a reţinut-o, dar femeia dădu semne şi mârâi, apoi se prăbuşi, gâfâind. Ţesătura care îi stingea rana era încă pe loc, dar faţa femeii a devenit palidă. Părea aproape gata să leşine.

Poarta deschisă de lângă ea a invitat-o pe Aviendha, un mijloc de evadare – dar ar fi putut la fel de bine să fie la o milă depărtare. Mintea înceţoşată, cu picioarele în foc de durere, Aviendha îşi scoase cuţitul din teacă.

Z-1 w 1 1 7 J 1 – L 7 1 T-1 li”.

Căzu de pe degetele ei tremurânde. Era prea slabă ca să o ţină.

Doi Meşteri

Perrin se trezi la ceva foşnet. A deschis ochii, precaut şi s-a trezit într-o cameră întunecată.

Palatul lui Berelain, îşi aminti. Sunetul valurilor devenise mai domol afară, strigătele pescăruşilor tăcute. Tunetul a bubuit, distant.

Cât era ceasul? Mirosea a dimineaţă, dar afară era încă întuneric. A avut probleme în a distinge silueta întunecată care se mişca prin cameră spre el. S-a încordat până când a depistat mirosul.

„Chiad?” întrebă el ridicându-se.

Aielul nu sări, deşi era sigur din felul în care se opri că o surprinse. „Nu ar trebui să fiu aici”, şopti ea. „Îmi împing onoarea până la limita a ceea ce ar trebui permis”.

— T Ti i – x w „l – „l – „l x – a – v

— Este Ultima Bătălie, Chiad, spuse Perrin. „Ai voie să

depăşeşti anumite limite... presupunând că nu am câştigat încă”.

„Bătălia de la Merrilor este câştigată, dar bătălia mai mare – cea de la Thakan dar – încă dă furie”.

„Trebuie să mă întorc la muncă”, a spus Perrin. Era doar în hainele lui mici. Nu „a lăsat asta să-l deranjeze. Un Aiel ca Chiad nu s-ar înroşi. Îşi împinse pătura.

Din păcate, oboseala care mănâncă oase din interiorul lui se potolise doar puţin.

— N-o să-mi spui să stau în pat? întrebă el, căutându-şi obosit cămaşa şi pantalonii. Au fost pliate cu ciocanul lui la picioarele patului. A trebuit să se sprijine de saltea în timp ce mergea acolo. „Nu o să-mi spui că nu am nicio treabă să mă lupt când sunt obosit? Fiecare femeie pe care o cunosc pare să creadă că acesta este unul dintre joburile ei principale”.

— Am descoperit, spuse sec Chiad, că a sublinia prostia serveşte doar pentru a-i face pe oameni mai prosti. În plus, sunt *gai shain*. Nu e locul meu”.

Se uită la ea şi, deşi nu o vedea roşind în întuneric, îi simţea jena. Nu prea se purta ca *Gai shain*. „Rand ar fi trebuit să vă elibereze pe toţi de jurămintele voastre”. Nu are această putere, spuse ea cu fierbinte.

„La ce foloseşte onoarea dacă Cel întunecat câştigă Ultima Bătălie?” se răsti Perrin, ridicându-şi pantalonii.

— Este totul, spuse Chiad încet. „Merită moartea, merită să rişti lumea însăşi. Dacă nu avem onoare, mai bine să pierdem”.

Ei bine, a presupus că sunt lucruri despre care ar spune acelaşi lucru. Bineînţeles, fără să poarte haine albe

prosteşti – dar nu ar face unele dintre lucrurile pe care le făcuseră Mantele Albe, chiar dacă lumea era în joc. Nu a apăsat-o mai mult.

„De ce eşti aici?” întrebă el punându-şi cămaşa.

— Galia, spuse Chiad. „Este el…”

„O, Lumină!” spuse Perrin. „Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Am fier vechi pentru un creier în ultima vreme, Chiad. Era bine când l-am părăsit. El este încă în vis, iar timpul trece mai încet acolo unde se află. Probabil că a trecut doar o oră şi ceva în timpul lui, dar trebuie să mă întorc la el.

„În starea ta?” a întrebat ea, ignorând faptul că spusese că nu-l va îngrădi pentru asta.

— Nu, spuse Perrin, aşezându-se pe pat. „Ultima dată, aproape că mi-am rupt gâtul. Am nevoie de unul dintre Aes Sedai care să mă vindece de oboseală”.

„Acest lucru este periculos”, a spus Chiad.

„Mai periculos decât să-l laşi pe Rand să moară?” spuse Perrin. „Mai periculos decât să părăseşti Galia fără un aliat A T IT* 1 i * 1 * Z”-*l’j J f*-\JJ

În Lumea Viselor, protejând singur *Car a cam*?”

— I – i. 7 77-U/v*L’l* * 1 1

„Este *probabil* să se înjunghie cu propria lance dacă este lăsat să lupte singur”, a spus Chiad.

„Nu am vrut să spun…”

— Taci, Perrin Aybara. Voi încerca”. A plecat într-un foşnet de pânză.

7 – r-k – A i – i

Perrin se întinse pe spate pe pat, frecându-şi ochii cu călcâiele palmelor. Fusese mult mai sigur de sine când se

luptase cu Slayer de data aceasta, dar totuşi eşuase.

I a 1 – 1 – s A 1 W 1” 7 1

Strânse din dinţi, sperând că Chiad se va întoarce curând.

Ceva să mişcat în afara camerei lui. A reînviat – i-a fi – 7 a i – i – 1

ridicându-se din nou într-o poziţie şezând.

O formă mare a întunecat pragul uşii, apoi a îndepărtat scutul de pe o lampă. Maestrul Luhhan a fost construit ca o nicovală, cu un trunchi compact – dar puternic – şi braţe care se bombau. În mintea lui Perrin, bărbatul nu avea atât de multă gri în păr. Maestrul Luhhan îmbătrânise, dar nu era fragil. Perrin se îndoia că va fi vreodată.

„Lord Ochi de Aur?” el a întrebat.

— Lumină, te rog, spuse Perrin. „Maestre Luhhan, tu dintre toţi oamenii ar trebui să te simţi liber să-mi spui Perrin. Dacă nu „ucenicul ăla fără valoare al meu”.

— Iată, acum, spuse maestrul Luhhan, intrând în cameră. „Nu cred că te-am sunat aşa decât o singură dată”.

— Când am spart noua lamă pentru coasa maestrului al’ Moor, spuse Perrin zâmbind. „Eram sigur că pot să i 1 1 – //

Înţeleg bine”.

Maestrul Luhhan chicoti. Se opri lângă ciocanul lui Perrin, care încă zăcea pe masă de la picioarele patului, şi îşi sprijini degetele pe el. „Ai devenit un maestru al meşteșugului”. Maestrul Luhhan s-a aşezat pe un taburet lângă pat. „De la un meşter la altul, sunt impresionat. Nu cred că aş fi putut vreodată să fac ceva atât de bun ca acel ciocan”.

„Tu ai făcut toporul”.

„Cred că am făcut asta”, a spus el. „Nu a fost un lucru

frumos. A fost o chestie de a ucide”.

„Uneori trebuie făcută uciderea”.

„Da, dar nu este niciodată frumos. Nu”.

Perrin dădu din cap. „Mulţumesc. Pentru că m-ai găsit, m-ai adus aici. Pentru că m-ai salvat”.

„A fost interes propriu, fiule!” spuse maestrul Luhhan. „Dacă scăpăm de asta, va fi din cauza voastră, băieţi, marcaţi cuvintele mele ca fiind adevărate”. A clătinat din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Cel puţin un bărbat şi-a amintit de ei trei ca fiind tineri – tineri care, cel puţin în cazul lui Mat, avuseseră probleme de cele mai multe ori.

De fapt, gândi Perrin, *sunt destul de sigur ca Mat* mai are *probleme de cele mai multe ori*. Cel puţin, în momentul de faţă, nu se lupta, ci vorbea cu nişte Seanchan, conform culorilor învârtite care s-au rezolvat într-o imagine.

„Chiad a spus că luptele de la Merrilor s-au terminat?” întrebă Perrin.

— Este, spuse maestrul Luhhan. „Am trecut, purtând câţiva dintre răniţii noştri. Ar trebui să mă întorc la Tam şi Abell în curând, dar am vrut să vă verific.

Perrin dădu din cap. Acea smucitură în interiorul lui… în orice caz, era mai puternic acum decât ar fi vreodată. Rand *avea nevoie de* el. Războiul nu se terminase încă. Nu pe departe.

— Maestre Luhhan, spuse Perrin oftând. „Am făcut o greşeală”.

y l 1 w o 11

„Greşeală?”

„Am alergat zdrenţuit”, a spus Perrin. „M-am împins prea tare”. A făcut un pumn, lovindu-l în stâlpul de colţ al

patului.

— Ar trebui să ştiu mai bine, maestru Luhhan. Întotdeauna fac asta. Muncesc atât de mult, încât mă fac inutil a doua zi”.

— Perrin, băiete? spuse maestrul Luhhan, aplecându-se înainte. „Astăzi, sunt mai îngrijorat că nu va *exista* o zi următoare”.

Perrin ridică privirea spre el, încruntat.

„Dacă a existat vreodată un moment să te împingi, acesta este”, a spus maestrul Luhhan. „Am câştigat o luptă, dar dacă Dragonul Renăscut nu-l câştigă… Light, nu cred că ai greşit deloc. Aceasta este ultima noastră şansă la forjă. Aceasta este dimineaţa în care se datorează piesa cea mare. Astăzi, continui să lucrezi până când se termină”.

„Dar dacă mă prăbuşesc…”

„Atunci ai dat totul”.

„Aş putea eşua pentru că am rămas fără putere”.

„Atunci cel puţin nu ai eşuat pentru că te-ai reţinut. Ştiu că sună rău şi poate mă înşel. Dar… Ei bine, tot ce vorbeşti este un sfat bun pentru o zi obişnuită. Aceasta nu este o zi obişnuită. Nu, după Lumină, nu este”.

Maestrul Luhhan îl luă pe Perrin de braţ. „Poţi vedea în tine pe cineva care se lasă să meargă prea departe, dar nu este omul pe care îl văd. Dacă ceva, Perrin, am văzut în tine pe cineva care a învăţat să se reţină. Te-am văzut ţinând o ceaşcă de ceai cu o delicateţe extremă, de parcă ţi-ar fi teamă să o rupi cu forţele tale. Te-am văzut strângând mâinile cu un bărbat, ţinându-i mâna în a ta cu atâta grijă, fără să strângi niciodată prea tare. Te-am urmărit mişcându-te cu o rezervă deliberată, ca să nu împingi pe nimeni şi să

nu răsturneşti nimic.

a 7 1 r* i 7 i – i i /v i i 1 a – „Acelea au fost lecţii bune de învăţat, fiule. Aveai nevoie de control. Dar în tine, am văzut un băiat devenind un bărbat care nu ştie cum să renunţe la acele bariere. Văd un n-rh-i co cnorio de co puţin de sub control. Îmi dau seama că faci ceea ce faci pentru că ţi-e frică să nu răneşti oamenii. Dar Perrin… este timpul să nu te mai abţii”.

— Nu mă abţin, maestru Luhhan, protestă Perrin. „Serios, promit”.

„Asta este cazul? Ei bine, poate ai dreptate”. Maestrul Luhhan a mirosit brusc jenat. „Uită-te la mine. Aici, mă comport de parcă ar fi treaba mea. Nu sunt tatăl tău, Perrin. Îmi pare rău”.

— Nu, spuse Perrin în timp ce Maestrul Luhhan se ridică să plece. „Nu mai am tată”.

Maestrul Luhhan îi aruncă o privire dureroasă. „Ce au făcut acei trolloci”.

— Familia mea nu a fost ucisă de trolloci, spuse Perrin încet. „A fost Padan Fain”.

„Ce? Eşti sigur?”

— Mi-a spus unul dintre Mantele Albe, spuse Perrin. „Nu a minţit”.

— Ei bine, atunci, spuse Luhhan. „Fain… el este încă acolo, nu-i aşa?

— Da, spuse Perrin. „El îl urăşte pe Rand. Şi mai este un bărbat. Lordul Luc. Îţi aminteşti de el? I s-a ordonat să-l omoare pe Rand. Cred… Cred că amândoi vor încerca pentru el, înainte ca asta să se termine”.

— Atunci va trebui să te asiguri că nu vor reuşi, nu-i aşa?

Perrin zâmbi, apoi se întoarse spre paşii de afară. Chiad intră o clipă mai târziu şi îi simţi supărarea că o simţise venind. A urmat Bain, o altă figură în alb complet. Şi după ei...

Măsuri. Nu Aes Sedai pe care l-ar fi ales. Perrin îşi simţi buzele strânse.

„Nu mă placi", a spus Măsuri. „Ştiu asta".

„Nu am spus niciodată asta", a răspuns Perrin. „Mi-ai fost de mare ajutor în timpul călătoriilor noastre".

4 I I 4 4 1 /K 4 I i i

„Şi totuşi, nu ai încredere în mine, dar asta nu are rost. Îţi doreşti să-ţi revină puterile şi probabil că eu sunt singurul dispus să o fac pentru tine. Înţelepţii şi Galbenii te vor vâsli ca un prunc pentru că vrea să pleci.

— Ştiu, spuse Perrin, aşezându-se pe pat. El a ezitat. „Trebuie să ştiu de ce te-ai întâlnit cu Masema la spatele meu".

„Vin aici să îndeplinesc o cerere", a spus Măsuri, mirosind amuzat, „şi îmi spui că nu mă vei lăsa să-ţi fac această favoare până nu răspund la interogatoriu?"

„De ce ai făcut-o, Măsuri?" spuse Perrin. „Fără cu asta".

„Am plănuit să-l folosesc", a spus zveltul Aes Sedai. „Foloseşte-l".

„A avea influentă cu cineva care se numea Profetul Dragonului ar fi putut fi jutil". Mirosea jenată. „A fost o altă perioadă, Lord Aybara. Înainte să te cunosc. Înainte să te cunoască vreunul dintre noi. Perrin mormăi.

„Am fost prost", a spus Măsuri. „Asta ai vrut să auzi? Am fost prost şi de atunci am învăţat".

Perrin o privi, apoi oftă, intmzându-şi braţul. Era încă un

răspuns Aes Sedai, dar unul dintre cele mai drepte pe care le auzise. „Fă-o”, a spus el. „Şi mulţumesc”.

Ea îl luă de braţ. Şi-a simţit oboseala evaporându-se – a simţit că era împinsă înapoi, ca o pilota veche care este îndesată într-o cutie mică. Perrin se simţea revigorat, întărit. Puternic din nou. Practic a sărit când se ridică în picioare.

Măsuri se lăsă, aşezându-se pe patul lui. Perrin şi-a înclinat mana, privind în Ios la pumnul lui. Avea impresia că ar putea provoca pe oricine, chiar şi pe Cel întunecat însuşi. „Se simte minunat”.

„Mi s-a spus că excelez la această ţesătură specială”, a spus Măsuri. „Dar ai grilă, asta…”

— Da, spuse Perrin. „Ştiu. Corpul este încă obosit. Pur şi simplu nu pot să simt”. Şi, după cum considera el, ultima parte nu era tocmai adevărată. Îşi simţea oboseala, ca un şarpe adânc în gaura lui, *pândind* şi aşteptând. L-ar consuma din nou.

Asta însemna că trebuia să-şi termine treaba mai întâi. A inspirat adânc, apoi şi-a chemat ciocanul la el. Nu s-a mişcat.

corect; el a crezut. *Aceasta este lumea reală*, *nu visul lupului*. S-a dus şi a strecurat ciocanul în curelele sale de la centură, cele noi pe care le modelase pentru a ţine ciocanul mai mare. Se întoarse spre Chiad, care stătea lângă uşă; simţea mirosul de Bain şi acolo, acolo unde ea se retrăsese. – îl voi găsi, spuse Perrin. „Dacă este rănit, îl voi aduce aici”.

„Fă asta”, a spus Chiad, „dar nu ne vei găsi aici”.

„Te duci la Merrilor?” întrebă Perrin, surprins.

Chiad a spus: „Este nevoie de unii dintre noi să-i aducă pe răniţi pentru a fi vindecati. Nu este un lucru pe care *gai shain* l-au făcut în trecut, dar poate că este un lucru pe care îl putem face de data aceasta”.

Perrin dădu din cap, apoi închise ochii. Se imagina aproape de somn, plutind. Timpul petrecut în visul lupului îi antrenase bine mintea. Se putea păcăli singur, cu concentrare. Asta nu a schimbat lumea de aici, dar i-a schimbat percepţiile.

Da… plutind aproape de somn… şi acolo era calea. A luat ramura spre visul lupului în carne şi oase şi a surprins 1 – 1 – 1 Z? 7 J 11TV/T 7 – 71 – doar un indiciu de gâfâit de la Măsuri, când se simţea *schimbându*-se între lumi.

A deschis ochii şi a căzut în vânturi bătute. A creat un buzunar de aer calm, apoi a lovit pământul dedesubt cu picioarele întărite. Din palatul lui Berelain mai rămăseseră pe această parte doar câţiva ziduri zguduitoare. Una dintre ele s-a rupt, pietrele s-au spart şi au fost trase spre cer de vânturi. Oraşul de dincolo dispăruse în mare parte, grămezi de stâncă ici şi colo indicând locul în care se aflau cândva clădirile. Cerul gemea ca metalul îndoit.

Perrin şi-a chemat ciocanul în mână, apoi a început vânătoarea pentru ultima oară.

Thom Merrilin stătea pe un bolovan mare, înnegrit de funingine, fumându-şi pipa, privind cum se termină lumea.

Ştia ceva sau două despre găsirea celui mai bun avantaj pentru a viziona o reprezentaţie. El a considerat că acesta este cel mai bun scaun din lume. Boancul lui era chiar lângă intrarea în Groapa Doomului, suficient de aproape încât, dacă se lăsă pe spate şi mai ochii, să poată privi înăuntru şi

să surprindă unele dintre luminile şi umbrele care se jucau înăuntru. Se uită înăuntru. Nimic nu se schimbase.

Stai în siguranţă acolo, *Moiraine*, se gândi el. *Vă rog*.

Era, de asemenea, destul de aproape de marginea potecii pentru a trece cu vederea la valea de dedesubt. Pufăi din pipă, dându-şi mustaţa.

— L 1 – „i” /K – 7 J jKT w.

Cineva trebuia să înregistreze asta. Nu putea să-şi petreacă tot timpul îngrijorându-se pentru ea. Aşa că şi-a căutat în minte cuvintele potrivite pentru a descrie ceea ce vedea. A lăsat deoparte cuvinte precum „epic” şi „momentant”. Erau aproape uzate din cauza suprasolicitării.

Un val de vânt a suflat prin vale, frământându-l pe *cadinul* lui Aiel luptând cu duşmanii cu voal roşu. Fulgerul năvăli, lovind linia jurată de Dragon care ţinea poteca până la intrarea în peşteră. Acele fulgerări au trimis oameni să zboare în aer. Apoi, acel fulger a început să lovească asupra trollocilor. Norii s-au dus şi înapoi aşa, Windfinders preia controlul asupra vremii, Umbra luând-o înapoi. Niciuna dintre parţi nu a reuşit încă un avantaj clar pentru mult 9 X *f f* uf X

timp.

Fiare întunecate uriaşe au devastat valea, ucigând cu uşurinţa. Dark-hounds nu au căzut în ciuda muncii a zeci de oameni în concert. Partea dreaptă a văii era acoperită de o ceată groasă pe care, din anumite motive, vânturile furtunii nu se puteau clinti.

7 i – 7/O 1 * r-i-il i /v 1 1 – AT

„*Climatic*”? gândi Thom, mestecând tulpina pipei. *Nu*. *Prea*

aşteptat. Dacă foloseai cuvintele pe care oamenii se aşteptau, s-au plictisit. O baladă grozavă trebuia să fie *f* X z w X

neaşteptată.

Niciodată să nu fii aşteptat. Când oamenii încep să te aştepte – când au început să-ţi anticipeze înfloririle, să caute mingea pe care ai ascuns-o prin ioc de mână sau să zâmbească înainte de a alunge la linia de răsucire a poveştii tale – era timpul să-ţi împachetezi mantia, mai înclinaţi-vă încă o dată pentru a fi bună şi plecaţi. La urma urmei, asta era ceea ce s-ar aştepta cel mai puun să faci când totul mergea bine.

Se lăsă din nou pe spate, privind în tunel. Nu o putea vedea, desigur. Era prea departe. Dar el o simţea, în mintea lui, din cauza legăturii.

0 – J 1 L" / 1 1 1 – 1JW/K T

Se uita la capătul lumii, cu seriozitate şi hotărâre. În – 11* 1 – J 7

ciuda lui, a zâmbit.

Mai jos, bătălia s-a agitat ca o maşină de tocat carne, sfâşiind bărbaţi şi trolloci în bucăţi de carne moartă. Aiel au luptat la periferia câmpului de luptă, angajându-şi verii luaţi de Umbră. Păreau să fie egal, sau fuseseră înainte de sosirea acei Darkhounds.

Au fost totuşi necruţători, aceşti Aiel. Nu păreau deloc

1 – i – r> 7 tp1 7 iil obosiţi, deşi fusese... Thom nu putea pune degetul mare asupra cât timp trecuse. Dormise de cinci sau şase ori de când veniseră la Shayol Ghul, dar nu ştia dacă asta marca zilele. A verificat cerul. Nici urmă de soare, deşi canalizarea Windfinders – şi Bowl of the Winds –

a chemat o mare linie de nori albi care să se lovească de cei negri. Norii păreau să aibă o bătălie proprie, o imagine inversă a luptei de mai jos. Negru împotriva alb.

„*Periculos*”? el a crezut. Nu, acesta nu era cuvântul potrivit. Ar face o baladă din asta cu siguranţă. Rand a meritat-o. Moiraine, de asemenea. Aceasta ar fi victoria ei la fel de mult ca şi a lui. Avea nevoie de *cuvinte*. Cuvintele potrivite.

I-a căutat în timp ce îi auzea pe Aiel bătând suliţele împotriva scuturilor în timp ce alergau la luptă. În timp ce auzea vântul urlet din interiorul tunelului şi în timp ce o simţea stând la capăt.

Dedesubt, arbalestrii Domani s-au mâniat frenetic. Odată, mii dintre ei trăseseră. Acum a mai rămas doar o fracţiune.

Poate... *înfricoşător*.

A

fost un cuvânt potrivit, dar nu cel potrivit. S-ar putea să nu fie neaşteptat, dar a fost foarte, foarte adevărat. A simţit asta până la os. Soţia lui luptă pentru viaţa ei. Forţele Luminii au împins aproape în pragul morţii. Leier, dar era speriat. Pentru ea. Pentru ei toţi.

Dar cuvântul era pieton. Avea nevoie de ceva mai bun, ceva perfect.

Dedesubt, Tairenn şi-au întins cu disperare armele de braţ pentru a-i ataca pe trolloci. Dragonsworn au luptat cu numeroase tipuri de arme. Un ultim vagon cu aburi zăcea spart în apropiere, transportând săgeţi şi şuruburi aduse prin ultima poartă de la Baerlon. Nu văzuseră provizii de câteva ore. Distorsiunea timpului de aici, furtuna, făcea lucruri Puterii Unice.

Thom a luat o atenţie deosebită asupra căruţei – ar trebui să-l folosească într-un mod care să-i păstreze minunea, arătând cum părţile sale reci, de fier, deviaseră săgeţile înainte de cădere.

Era eroism în fiecare rând, în fiecare tragere a coardei arcului şi în fiecare mână care ţinea o armă. Cum să transmit asta? Dar cum să transmitem şi frica, distrugerea, pur şi simplu ciudăţenie a tuturor? Cu o zi înainte – într-un soi ciudat de armistiţiu sângeros – ambele părţi făcuseră o pauză pentru a îndepărta cadavrele.

Avea nevoie de un cuvânt care să dea senzaţia haosului, a morţii, a cacofoniei, a curaiului pur.

Dedesubt, un grup obosit de Aes Sedai a început să urce pe potecă până unde aştepta Thom. Au trecut pe lângă

A A X 7 A A 1 1 1 vjA Lz

— I I *S* 111 I „I

arcaşi care scanau cu atenţie câmpul de luptă pentru Fades.

„*Exquisit*, se gândi Thom. *Acesta este cuvântul*. *Neaşteptat*, *dar adevărat*. *Maiestuos de rafinat*. *Nu*. *Nu „maiestuos*" *Lăsaţi cuvântul să stea de la sine*. *Dacă este cuvântul potrivit*, *va funcţiona fără ajutor*. *Dacă este cuvântul greşit*, *adăugarea altor cuvinte va face să pară disperat*.

Aşa *ar trebui să* fie finalul. Cerul s-a sfâşiat în timp ce facţiunile luptau pentru controlul elementelor înseşi, oameni din diferite naţiuni stând cu ultima lor forţa. Dacă Lumina ar câştiga, ar face-o cu cea mai îngustă dintre marje.

Asta, desigur, l-a îngrozit. O emoţie bună. Ar trebui să

meargă în baladă. Îşi trase pipa şi ştia că făcea asta ca să nu tremure. În apropiere, o întreagă parte a zidului văii a explodat, aruncând piatră peste oamenii care luptau dedesubt. Nu ştia care dintre canalizări făcuse asta. Au fost Forsaken pe acest câmp de luptă. Thom a încercat să nu le scape drumul.

Iată ce *primeşti*, *bătrâne*, îşi aminti el, *pentru că nu ştia când să renunţe* Era bucuros că nu reuşise să scape, că încercările lui de a-i lăsa pe Rand, Mat şi pe ceilalţi în urmă eşuaseră. Chiar şi-ar fi dorit să stea într-un han liniştit undeva în timp ce se desfăşura Ultima Bătălie? În timp ce a intrat singură acolo?

A

scuturat din cap. Era la fel de prost ca orice bărbat sau femeie. Avea suficientă experienţă pentru a-l recunoaşte. Au durat câteva sezoane înainte ca un bărbat să poată pune totul împreună.

Grupul de Aes Sedai care se apropia s-a destrămat, unii rămânând dedesubt, unul şchiopătând obosit în sus spre cavernă. Cadsuane. Aici erau mai puţini Aes Sedai decât fuseseră înainte; victimele erau în creştere. Desigur, cei mai mulţi dintre cei care veniseră aici ştiau că moartea îi aştepta. Această bătălie a fost cea mai disperată, iar luptătorii de aici erau cel mai puţin probabil să supravieţuiască. Din zece care veniseră la Shayol Ghul să lupte, doar unul mai stătea în picioare. Thom ştia sigur că bătrânul Rodel Ituralde trimisese o scrisoare de adio soţiei sale înainte de a accepta această poruncă. La fel de bine că a avut.

Cadsuane dădu din cap spre Thom, apoi continuă spre

caverna în care Rand lupta pentru soarta lumii. De îndată ce ea a fost cu spatele la Thom, el a răsturnat un singur cuţit – cealaltă mână ţinând încă pipa în gură – prin aer. A lovit Aes Sedai în spate, chiar în mijloc, tăind coloana vertebrală.

A căzut ca un sac de cartofi.

Acesta este un termen suprautilizat, *se* gândi Thom, pufnind din pipă. *Un sac de carton*? *Am nevoie de o alta comparaţie acolo*. *În plus*, *cât de des pică sacii de carton*? AT X7 ¥-l w L X *r L /-X* w 1 1

Nu des. Ea a căzut ca… precum ce? Orz se revarsă de la capătul rupt al unui sac, prăbuşindu-se la pământ într-o grămadă. Da, asta a funcţionat mai bine.

Când Aes Sedai a lovit pământul, ţesătura ei s-a estompat, dezvăluind o altă faţă în spatele măştii „Cadsuane” pe care o folosea. A recunoscut-o vag pe această femeie. A Domani. Care era numele ei? Jeane Caide. Asta a fost. Era una drăguţă.

Thom clătină din cap. Plimbarea fusese greşită. Nu şi-a dat seama niciunul dintre ei că mersul unei persoane era la fel de distinctiv ca nasul de pe faţa lor? Fiecare femeie care a încercat să se strecoare pe lângă el a presupus că schimbarea feţei şi a rochiei – poate vocea – ar fi suficient pentru a-l păcăli.

S-a căţărat de pe biban şi a prins cadavrul de sub braţe, apoi l-a îndesat într-o adâncime în apropiere – acum erau cinci cadavre acolo, aşa că era aglomerat. Şi-a tras pipa şi şi-a scos mantia, aşezând-o aici, astfel încât să acopere mâna moartă a surorii Negre, care ieşea cu privirea.

Mai verifică o dată pe tunel – deşi nu o putea vedea pe

Moiraine, îl mângâia să se uite. Apoi s-a întors la bibanul lui şi a scos o foaie de hârtie şi pixul. Şi – la tunete, ţipete, explozii şi urletul vântului – a început să compună.

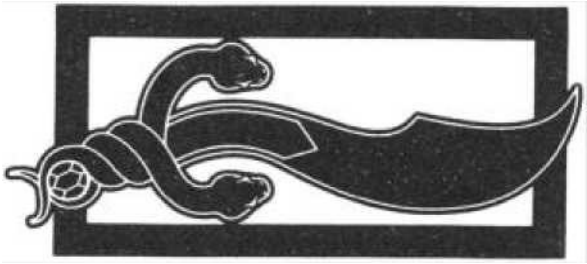

Vricile de ceaţă

Dice răsturnându-i în cap, Mat l-a găsit pe Grady cu Olver şi Noal pe înălţimi. Purta sub braţ bannerul însângerat al lui Rand, învelit într-un pachet mic. Cadavre zăceau împrăştiate în jur, arme căzute şi bucăţi de armură, iar sângele a pătat stâncile. Dar lupta s-a făcut aici, locul gol de duşmani.

Noal îi zâmbi lui Mat călare; Olver călărea în faţa lui, strângând cornul. Olver părea epuizat de Vindecarea lui

„Eşti prea obosit?”

— *Sunt* obosit, spuse Grady. „Nu este asta. Ceva se întâmplă la Shayol Ghul. Gateway-urile deschise acolo sunt deviate. Modelul este… deformat, dacă asta are vreun sens. Valea nu mai este o singură locaţie, ci mai multe, iar o poartă nu o poate identifica”.

„Grady”, a spus Mat, „asta a avut la fel de mult sens pentru mine ca să cânt la harpă fără degete”.

— Călătorind la Shayol Ghul nu funcţionează, Cauthon, spuse Grady supărat. „Alege altundeva”.

„Cât de aproape mă poţi trimite?”

n 1 – 1 – V i – 7 – T Ţ 1 1 1 1

Grady ridică din umeri. „Una dintre taberele de cercetători la o zi de drumeţie, probabil”. O zi de drumeţie. Tragerea l-a tras pe Mat.

Mat?” spuse Olver. „Cred că trebuie să merg cu tine, nu-i aşa? La Blight? Nu va fi nevoie de eroi pentru a lupta acolo?”

Asta a fost o bucată din asta. Tragerea era insuportabilă. *Cenuşă sângeroasă*, *Rand*. *Lasă-mă în pace*, *tu*…

Mat se opri, un gând îi trecu prin minte. Tabere de cercetaşi.

— Una dintre acele tabere de patrulare Seanchan, vrei să spui?

— Da, spuse Grady. „Ne-au trimis rapoarte despre starea bătăliei de acolo, acum că porţile de acces nu sunt de încredere”.

— Ei bine, nu sta doar să arăţi prost, spuse Mat. „Deschideţi o poartă! Haide, Olver. Mai avem ceva de lucru”.

„Ahhhh… Shaisam s-a rostogolit pe câmpul de luptă de la Thakan dar. Atât de perfect. Atât de plăcut. Duşmanii săi se ucideau între ei. Şi el… devenise vast.

Mintea lui era în fiecare fir de ceaţă care se rostogoli pe malul văii. Sufletele trollocilor erau… bine, nesatisfăcător. Totuşi, boabele simple ar putea să umple din belşug. Şi Shaisam consumase destul de multe dintre ele.

Dronele lui se poticneau pe versantul dealului, acoperite în ceaţă. Trolloci cu pielea înţepată, de parcă ar fi fiert. Ochi albi morţi. Nu mai avea nevoie de ei, deoarece sufletele lor îi dăduseră combustibil pentru a se reconstrui. Nebunia lui se retrăsese. Mai ales. Ei bine, nu mai ales. Suficient.

Merse în centrul malului de ceaţă. Nu a renăscut încă, iiAii*” ”*” **” „*” 7 i i – rei nu complet. Ar trebui să găsească un loc de infestat, un loc în care barierele dintre lumi să fie subţiri. Acolo, el şi-a putut pătrunde *sinele* chiar în pietre şi să-şi încorporeze conştientizarea în acea locaţie. Procesul ar dura ani, dar odată ce s-a întâmplat, va deveni mai greu de ucis.

Chiar acum, Shaisam era fragil. Această formă muritoare care mergea în centrul minţii lui… era legat de asta. Fain, fusese. Padan Fain.

Totuşi, el era vast. Acele suflete dăduseră naştere multă ceaţă şi, la rândul său, găsise pe alţii din care să se hrănească. Bărbaţii s-au luptat cu Shadowspawn înaintea lui. Toate i-ar da putere.

Dronele lui s-au împiedicat pe câmpul de luptă şi imediat, ambele părţi au început să se lupte cu ele. Shaisam tremura de bucurie. Nu au văzut. Nu au înţeles. Dronele nu erau acolo să lupte.

Erau acolo pentru a distrage atenţia.

Pe măsură ce bătălia a continuat, el şi-a tras esenţa în vârle ceţoase, apoi a început să o înjunghie prin trupurile luptătorilor şi trollocilor. L-a luat pe Myrddraal. Le-a convertit. Le-a folosit.

În curând, toată această armată avea să fie a lui.

Avea nevoie de acea putere în caz că vechiul său duşman… prietenul lui drag a decis să-l atace.

Acei doi prieteni – acei doi duşmani – erau ocupaţi

1 1 1 w i 1 i-l 1 «m – 7 – i i unul de celălalt. Excelent. Shaisam şi-a continuat atacul, lovind inamicii de ambele părţi şi consumându-i. Unii au încercat să-l atace alergând

în negura lui, în îmbrăţişarea lui. Desigur, asta i-a ucis. Acesta era *adevăratul lui* sine. Mai încercase să creeze această ceaţă, ca Fain, dar nu fusese suficient de matur.

Nu au putut ajunge la el. Nicio fiinţă vie nu putea rezista în ceaţa lui. Odată, fusese un lucru fără minte. Nu fusese el. Dar fusese prins în capcană cu el, într-o sămânţă dusă, şi acelei morţi – acea moarte minunată – i se dăduse pământ fertil în carnea unui om.

Cei trei s-au împletit în el. Aburi. Om. Maestru. Acel pumnal minunat – forma lui fizică îl purta acum – devenise ceva încântător, nou şi străvechi deodată.

Deci, ceaţa era el, dar şi ceaţa nu era el. Fără minte, dar era corpul lui şi i-a purtat mintea. În mod minunat, cu acei nori de pe cer nu trebuia să-şi facă griji că soarele îl ardea.

Atât de *drăguţ* din partea vechiului său duşman să-l primească aşa! Forma lui fizică râdea de inima ceţurilor târâtoare, în timp ce mintea lui – ceaţa în sine – se lăuda în cât de perfect era totul.

Acest loc avea să devină al lui. Dar numai după ce se ospătase cu Rand al’ Thor, cel mai puternic suflet dintre toţi.

Ce sărbătoare minunată!

Gaul s-a agăţat de stâncile din afara Gropii Doomului. Vânturile îl smulgeau, împingând nisip şi aşchii de piatră pe corp, făcându-i tăieturi în piele. A râs de vârtejul de întuneric de deasupra.

„Fa ce poţi mai rău!” strigă el în sus. „*Am* trăit în Ţara Triple. Am auzit că Ultima Bătălie va fi grozavă, nu o plimbare pe acoperişul mamei mele, culegând flori!”

Vânturile au suflat mai tare, parcă ar fi o răzbunare, dar

Galia s-a aplatizat de piatră, făcându-le vântului să nu cumpere. Îşi pierduse *shoufa* – *explozise* – aşa că îşi legase o parte din cămaşă peste faţa de jos. El ţinea o suliţă. Ceilalţi au dispărut, rupţi sau retrase.

S-a târât spre deschiderea cavernei, care zăcea la vedere, un voal subţire de violet blocând drumul înainte. O siluetă în piele închisă apăru în faţa deschiderii. Lângă acest om, vânturile s-au liniştit.

Cu ochii strâmbiţi de furtună, Gaul se târî în tăcere în i i i-i i – 7 – a ia – j spatele bărbatului şi-şi înfipse suliţa înainte.

x /-l 1 7 – 7 X 1 1 J 7 A A – 1 1 – J

Slayer se răsuci cu un blestem, întorcând suliţa cu un braţ brusc la fel de puternic ca oţelul. „Arde-te!” strigă el la Galia. „Stai nemişcat o dată!”

Gaul a sărit înapoi, iar Slayer a venit după el, dar apoi au sosit lupii. Galia s-a retras şi a pălit în stânci. Slayer era *r** jj* * „7 i i foarte puternic aici, dar ceea ce nu putea vedea, nu putea ucide.

Lupii l-au hărţuit pe Slayer până când acesta a dispărut. Erau sute de ei aici, în această vale, rătăcind prin vânturi. Slayer omorâse zeci; Gaul şi-a şoptit un rămas-bun altuia care căzuse în acest atac. Nu putea să le vorbească aşa cum a făcut Perrin Aybara, dar erau fraţi de suliţă.

Gaul se târî încet, cu grilă. Îmbrăcămintea şi pielea lui se potriveau cu culoarea stâncilor – se simţea potrivit pentru ele să fie aşa, aşa că erau. Lupii şi el probabil nu l-au putut învinge pe acest Ucigaş; dar puteau încerca.

A A A

Încearcă din greu.

Cât timp trecuse de când Perrin Aybara plecase? Două ore,

poate?

Dacă Umbra te-a revendicat, *prietene*, se gândi el, *mă rog să-i scuipi în ochi Sightblinder înainte să te trezeşti*.

Slayer a apărut din nou pe stânci, dar Gaul nu s-a târât înainte. Bărbatul mai trimisese momeli făcute doar din piatră. Această cifră nu s-a mişcat. Gaul se uită în lui – cu atenţie, încet – în timp ce mai mulţi lupi apăreau lângă

7 1 w T 1 1 X z A A lz momeală. L-au adulmecat.

A început să-i omoare.

a blestemat Gaul, ieşind din ascunzătoarea lui. Se pare că asta era ceea ce Slayer îşi dorea. Slayer a lansat o suliţă – una a lui Galiei. A lovit Galia în lateral. Gaul mormăi, căzând în genunchi.

Slayer râse, apoi ridică mâinile. Un jet de aer a suflat din el, aruncând lupii departe. Gaul abia auzea scâncetele deasupra vântului năvalnic.

„Iată”, a ţipat Slayer în furtună, „Sunt un *rege*! Aici, eu sunt mai mult decât Părăsiţii. Acest loc este al meu şi o voi face.

Poate că durerea rănii galilor îl îngrozea; credea că vânturile încep să se stingă.

„Aici, voi…

Vânturile s-au oprit.

Întreaga vale a tăcut. Slayer se înţepeni, apoi îşi întoarse ochii îngrijoraţi spre caverna de dincolo. Nimic acolo nu părea să se fi schimbat.

— PI I – *îi* 1 1 1

„Tu nu eşti un rege”, a spus o voce blândă.

Gaul se răsuci. O siluetă stătea pe o proeminenţă stâncoasă în spatele lui, îmbrăcată în verdele şi maro al

unui pădurar de la Two Rivers. Pelerina lui verde adâncă se ondula slab din cauza vântului liniştit. Perrin stătea cu ochii închişi, cu bărbia ridicată într-un unghi uşor, ca spre soarele de deasupra – deşi, dacă era unul, era blocat de nori.

„Acest loc aparţine lupilor”, a spus Perrin. „Nu pentru tine, nu pentru mine, nici pentru orice om. Nu poţi fi rege aici, Slayer. Nu ai subiecte şi nu vei avea niciodată”.

— Pui insolent, mârâi Slayer. „De câte ori trebuie să te omor?”

Perrin trase adânc aer în piept.

„Am râs când am aflat că Fain ţi-a ucis familia”, a ţipat Slayer. „Am *ras*. Trebuia să-l omor, ştii. Umbra îl crede sălbatic şi necinstiţi, dar el este primul care a reuşit să facă ceva semnificativ pentru a-ţi aduce durere”.

Perrin nu spuse nimic.

„Luc „a vrut să facă parte din ceva important”, a strigat 1 t i x i e 1 1 – x i – i Iz în Qiimom Io Toi rloci om con TOT conoci TOToo

Slayer „N asta, suntem la fel, deşi am căutat capacitatea de a canaliza. Cel întunecat nu poate acorda asta, dar a găsit ceva diferit pentru noi, ceva mai bun. Ceva care necesită ca un suflet să fie îmbinat cu altceva. Ca ce s-a întâmplat cu tine, Aybara. Ca şi tine”.

— Nu semănăm nimic, Slayer, spuse Perrin încet.

„Dar noi suntem! De aceea am râs. Şi ştii, există o Profeţie despre Luc? Că va fi important pentru Ultima ătălie. De aceea suntem aici. Te vom ucide; apoi îl vom ucide pe al’ Thor. Aşa cum am ucis acel lup al tău”.

Stând pe proeminenţa stâncoasă, Perrin deschise ochii. Gaul se trase înapoi. Acei ochi aurii străluceau ca nişte

faruri.

Furtuna a început din nou. Şi totuşi, acea furtună părea blândă în comparaţie cu cea pe care o vedea Gaul în ochii lui Perrin. Gaul a simţit o *presiune* din partea prietenului său. Ca presiunea soarelui la prânz, după patru zile fără apă de băut.

Gaul se uită la Perrin câteva clipe, apoi îi luă o mână de rană şi alergă.

Vântul îl biciui pe Mat în timp ce se agăţa de şaua unei fiare înaripate aflată la sute de metri în aer.

„O, sânge şi cenuşă însângerată!” strigă Mat, cu o mână pe pălărie, cu cealaltă ţinând şa. Era legat cu nişte curele. Două curele mici de piele. Mult prea subţire. Nu ar fi putut folosi mai mult? Poate zece sau douăzeci? I-ar fi XJ 1 – J w l

fost bine cu o sută!

Morat to raken erau nebuni. Fiecare dintre ei! Au făcut asta în fiecare zi! Ce era în neregulă cu ei?

Legat de şa din faţa lui Mat, Olver râse de bucurie.

Sărmanul nacau se gândi Mat. *E atât de speriat încât înnebuneşte*. *Lipsa de aer aici sus ajunge la el*.

„Iată, prinţul meu!” *morat to raken*, Sulaan, îl strigă din locul ei din faţa fiarei zburătoare. Era o chestie drăguţă. Complet nebun, de asemenea. „Am ajuns la vale. Eşti sigur că vrei să te aşezi acolo?”

„Nu!” strigă Mat.

„Răspuns bun!” Femeia şi-a făcut fiara să se arunce.

„Singer şi sângeros…”

„O

lver a râs.

To raken-ul i-a coborât peste o vale lungă înfundată de o

luptă frenetică. Mat a încercat să-şi lase atenţia să se concentreze pe lupte, mai degrabă decât pe faptul că era în aer zburând pe o şopârlă cu doi nebuni nebuni.

O

grămadă de cadavre de Trolloc au spus acea poveste, aşa cum ar putea avea orice hartă. Trollocn exploziseră apărările la gura văii din spatele lui Mat. El a zburat deasupra, spre muntele Shayol Ghul în faţă, cu pereţii văii în dreapta şi în stânga lui.

«i * – l”». W.W. I A * 1 – I I I 1 1

A fost haos mai jos. Cete rătăcitoare de Aiel şi Trollocs se mişcau prin vale, lovind unul pe altul ici şi colo. Unii soldaţi, nu Aiel, au apărat drumul până la Groapa Soarului, dar aceasta era singura formaţie organizată pe care Mat o putea vedea.

De-a lungul văii, o ceaţă adâncă începuse să se reverse pe podeaua ei. La început, Mat era confuz, crezând că venise de la eroii din Corn. Dar nu, Cornul era legat de şa lângă *ashandarei lui Mat*. Şi ceaţa asta era şi... argintiu. Dacă acesta ar fi cuvântul potrivit. Credea că mai văzuse acea ceaţă.

Apoi, Mat simţi ceva. Din ceaţa aceea. O senzaţie de frig înţepător, urmată de ceea ce a jurat că îi şoptește în minte. A ştiut imediat ce era.

O

Lumină!

„Mat, uite!” sună Olver, arătând. „Lupi!” TT 1 „XIZ? 11 – Un grup de animale negre, aproape la fel de mari ca caii, atacau soldaţii care apărau poteca până la Shayol Ghul. Lupii făceau o treabă rapidă cu oamenii. Uşoară! De parcă

lucrurile nu ar fi fost destul de dificile.

— Aceştia nu sunt lupi, spuse Mat sumbru. Vânătoarea r – Îl J – w 7 – 1 r-il 1 X I 1 x

Sălbatică venise la Thakan dar.

Poate că ei şi Mashadar s-ar distruge unul pe altul? A fost prea mult să sperăm? Cu zarurile răsturnându-i în cap, Mat nu avea de gând să parieze pe el. Forţele lui Rand – ceea ce mai rămăsese din soldaţu Aiel, Domani, Dragonjured şi Tairen care veniseră aici – aveau să fie zdrobite de Darkhounds. Dacă supravieţuiau, Mashadar i-ar lua. Nu puteau lupta cu niciunul.

Vocea aceea de acolo… Nu era doar Mashadar, ceaţa fără minte. Fain a fost şi aici pe undeva. Şi pumnalul.

Shayol Ghul se profila deasupra. Sus, în aer, norii se agitau. În mod surprinzător, nişte tunuri albe se rostogoliseră dinspre sud, ciocnindu-se de negrul în timp ce se învârteau împreună. De fapt, cei doi împreună semănau foarte mult cu…

To rakenul s-a întors şi a înaripat, apoi a coborât mai jos, poate doar la o sută de metri de pământ.

11 A – I 11 1 1 w 1 w *rT-1* *

„Atenţie!” strigă Mat, ţinându-se de pălărie. „Tu încerci 7 – o // 7

să ne omori?”

„Îmi cer scuze, prinţul meu”, a ţipat femeia înapoi. „Trebuie doar să găsesc un loc sigur în care să te pun jos”.

„Un loc *sigur*?” spuse Mat. „Mult noroc în asta”.

„Va fi dificil. Dhana este puternică, dar eu…

O

V. V 1 A. ller-l I „l*J” I săgeată neagră zbârnâi capul lui

Sulaan, slăbită de undeva de jos, împreună cu o duzină de alte săgeţi care se învârtiră în jurul lui Mat, una lovind aripa *to raken-ului*.

Mat înjură, lăsându-şi pălăria şi întinzându-se spre Sulaan în timp ce Olver striga şoc. Sulaan s-a lăsat moale, lăsând frâiele. Mai jos, un grup de Aiel cu voal roşu a pregătit o altă salvă.

Mat îşi desfăcu curelele. A sărit – ei bine, mai târât – peste Olver şi femeia inconştientă şi a apucat frâiele *to raken-ului panicat*. Acest lucru nu poate fi mult mai greu decât să călăreşti pe un cal, nu-i aşa? A tras aşa cum îl văzuse pe Sulaan, întorcând *to raken în timp* ce săgeţile tăiau aerul în spatele lor, mai multe luând fiara în aripi.

Au virat direct spre peretele de stâncă, iar Mat se trezi pe picioarele lui, stând pe şa şi strângând strâns hăţurile, în timp ce încerca să împiedice fiara rănită să-i omoare pe toţi. Acea viraj aproape l-a eliberat, dar el s-a ţinut pe loc cu picioarele prinse şi ţinând frâiele şi mai strâns.

Fluxul de aer în timp ce se întoarseră prinse următoarele cuvinte ale lui Olver. Aripile rănite grav ale creaturii băteau sălbatic şi ţipă ialme. Mat nu era sigur *ca niciunul* dintre ei avea controlul în timp ce fiara se răsuci spre pământ.

Au lovit podeaua văii în grămada. Oasele au crăpat – Lumină, Mat spera că aparţineau *to raken* – şi se trezi răsturnând cap la cap pe pământul rupt.

În cele din urmă s-a odihnit, călcându-se peste cap.

A inspirat şi a expirat, uluit de toate acestea. „Aceasta”, a gemut în cele din urmă, „este cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată”. El a ezitat. „Poate al doilea cel mai rău”. La urma urmei, *notarase* să-l răpească pe Tuon.

Se ridică în picioare, iar picioarele încă păreau să lucreze. Nu şchiopăta prea rău în timp ce alerga la *I* 7 Z-\l A /Al I *îi zvâcnirea to raken*. „Olver? Olver!”

L-a găsit pe băiat încă legat în şa, clipind şi clătinând din cap pentru a-l limpezi.

— Mat, spuse Olver, data viitoare cred că ar trebui să mă laşi să zbor. Nu cred că ai făcut o treabă foarte bună”.

„Dacă este o dată viitoare”, a spus Mat, „voi mânca o pungă întreagă de aur Tar Valon”. A smuls legăturile care îi *ţineau asnandarei* şi Cornul lui Olver, apoi i-a dat i jllw-j1/Ti* /v 1 i 1

Instrumentul băiatului. Întinse mâna spre pachetul cu stindardul lui Rand, pe care îl purtase legat de talie, dar dispăruse.

Intrat în panică, Mat se uită în jur. „Banerul! Am aruncat bannerul nenorocit!”

Olver a zâmbit, privind în sus la semnul făcut de norii învolburaţi. „Va fi bine – suntem de la sub stindardul lui”, a spus el, apoi a ridicat Cornul şi a sunat o notă frumoasă.

A se trezi

Rand s-a eliberat din întuneric şi a intrat din nou complet în Model.

După ce a privit Modelul, ştia că, deşi aici trecuseră

1 1 /v 1 – tv i i – r doar câteva minute de când intrase în

valea din afara acestei caverne, trecuseră zile şi, mai departe, în lume, trecuse mult mai mult.

Rand l-a aruncat pe Moridin înapoi din poziţia pe caje o ţinuseră în acele minute tensionate cu lamele blocate. Încă plin de Puterea Unică, atât de dulce, Rand a biciuit lama lui *Callandor* la vechiul său prieten.

Moridin îşi ridică sabia la timp pentru a bloca, dar abia dacă. El mârâi, trăgând un cuţit de la centură şi păşind înapoi într-o poziţie de cuţit şi sabie.

— Nu mai contează, Elan, spuse Rand, torentul de *saidin făcând* furie în el. „Să terminăm asta!”

„Eu nu?” Moridin râse.

Apoi s-a învârtit şi a aruncat cuţitul în Alanna.

Nynaeve privi îngrozită cum cuţitul se învârtea prin aer. Vânturile nu l-au atins din anumite motive.

Nu! După ce a convins-o pe femeie să revină la viaţă. *Nu o pot pierde acum*! Nynaeve încercă să prindă cuţitul sau să-l blocheze, dar se mişcă doar un fir de păr prea încet.

Cuţitul s-a îngropat în sânul Alarmei.

Nynaeve se uită la el, îngrozită. Aceasta nu era o rană pe care cusutul şi ierburile ar putea să o vindece. Lama aia a lovit inima.

„Rand! Am nevoie de Puterea Unică!” strigă Nynaeve.

„Este… în regulă… Şopti Alanna.

Nynaeve se uită la ochii femeii. Era lucidă. *Andilay*, îşi dădu seama Nynaeve, amintindu-şi de planta pe care o folosise pentru a da putere femeii. *A scos-o din stupoare*. *A trezit-o*.

„Eu pot”. A spus Alanna. „Pot să-l eliberez.

Lumina a dispărut din ochii ei.

Nynaeve se uită la Moridin şi Rand. Rand aruncă o privire către femeia moartă cu milă şi întristare, dar Nynaeve nu văzu nicio furie în ochii lui. Alanna eliberase legătura înainte ca Rand să simtă efectele morţii ei.

k” z A T * 1 * TA 1 1 J 7 J J A

Moridin se întoarse spre Rand, cu un alt cuţit în mâna stângă. Rand l-a ridicat pe *Callandor* să-l lovească pe Moridin.

Moridin a lăsat să cadă sabia şi şi-a înjunghiat cuţitul cu mâna dreaptă. Rand s-a zvâcnit brusc, iar *Callandor* a căzut din strânsoarea lui de parcă i-ar fi durea mâna cumva din cauza atacului lui Moridin.

Strălucirea care emana de lamă s-a stins cu ochiul, iar lama cristalină a sunat când a lovit pământul.

Perrin nu s-a reţinut în lupta cu Slayer.

Nu a încercat să facă distincţia între lup şi om. În cele din urmă, a lăsat totul afară, fiecare picătură de furie faţa de Slayer, fiecare pic de durere la moartea familiei sale presiuni care crescuseră în interiorul lui neobservate de luni de zile.

L-a dat afară. Lumină, a dat afară. Aşa cum a făcut-o în noaptea aceea îngrozitoare când le-a ucis pe mantii albe. De atunci, se strânsese ferm pe sine şi pe emoţiile sale. Aşa cum spusese maestrul Luhhan.

putea vedea acum, într-un moment îngheţat. Bland Perrin, mereu frică să nu rănească pe cineva. Un fierar care învăţase controlul. Rareori se lăsase să lovească cu toată puterea lui.

În această zi, a luat lesa de pe lup. Oricum, nu aparţinuse niciodată acolo.

Furtuna s-a *conformat* furiei lui. Perrin nu a încercat să o reţină. De ce ar face-o? Se potrivea perfect cu emoţiile lui. Căderea ciocanului lui a fost ca loviturile de tunet, sclipirea ochilor lui ca fulgerele. Lupii urlau alături de vânt.

Slayer a încercat să riposteze. A sărit, s-a *schimbat*, a înjunghiat. De fiecare dată, Perrin era acolo. Sărind la el ca un lup, legănându-l ca pe un om, zvârnindu-l ca furtuna însăşi. Slayer a primit o privire sălbatică în ochi. A ridicat un scut, încercând să-l pună între el şi Perrin.

a atacat Perrin. Fără să se gândească, acum, a devenit doar instinct. Urlă Perrin, lovindu-şi ciocanul în acel scut din nou şi din nou. Conduindu-l pe Slayer înaintea lui. *Bătând* scutul ca pe o lungime încăpăţânată de fier. Îndepărtându-şi furia, furia.

Ultima lui lovitură l-a aruncat pe Slayer înapoi şi a aruncat scutul din mâinile bărbatului, făcându-l să se rotească la o sută de picioare în aer. Slayer lovi fundul văii şi se rostogoli, gâfâind. El s-a odihnit în mijlocul câmpului de luptă, figuri umbre ridicându-se în jurul lui şi murind în timp ce luptau în lumea reală. S-a uitat la Perrin cu panică, apoi a dispărut.

Perrin s-a trimis în lumea treaz pentru a-l urma. A apărut în mijlocul bătăliei, Aiel împotriva trollocilor într-o luptă furioasă. Vânturile erau surprinzător de puternice pe această parte, iar norii negri se învârteau deasupra lui Shayol Ghul, care se ridicau ca un deget strâmb spre cer.

Aiel din apropiere abia şi-a luat timp să-l observe. Corpurile trollocilor şi ale oamenilor zăceau în grămezi pe câmpul de luptă, iar locul mirosea a moarte. Pământul fusese cândva prăfuit aici, dar acum se agita cu noroi făcut din sângele celor căzuţi.

Slayer a împins un grup de Aiel din apropiere, mârâind, tăind cu cuţitul lui lung. Nu s-a uitat înapoi – şi nu părea că ştia că Perrin îl urmase în lumea reală.

Un nou val de Shadowspawn s-a împins de pe pantă, dintr-o ceată albă argintie. Pielea lor părea ciudată, plină de găuri, ochii lor albi ca laptele. Perrin le ignoră şi se aruncă după Slayer.

Tânăr Taur! Lupii. *Shadowbrothers sunt aici*! *Luptăm*!

Câini de negru. Lupii i-au urât pe toţi Shadowspawn; o întreagă haită ar muri trăgând în jos un Myrddraal. Dar de Darkhounds se temeau.

Perrin se uită în jur pentru a vedea creaturile. Oamenii obişnuiţi nu puteau lupta cu Darkhounds, a căror simplă salivă era moartea. În apropiere, forţele umane s-au spart în faţa unui val de lupi negri de mărimea cailor. Vânătoarea sălbatică.

Uşoară! Acei Darkhounds erau enormi. Zeci de lupi negri, corupţi, au rupt liniile defensive, aruncând soldaţii Tairen şi Domani ca şi cum ar fi fost păpuşi de cârpă. Lupii i-au atacat pe Darkhounds, dar în zadar. Au ţipat şi au urlat şi au murit.

Perrin ridică vocea alături de strigătele lor de moarte, un strigăt zdrenţuit de furie. Deocamdată, nu s-a putut ajuta. L-au condus instinctele şi pasiunile lui. Slayer. A *trebuit* să-l învingă pe Slayer. Dacă Perrin nu l-ar opri pe Slayer, omul s-ar muta în Lumea Viselor şi s-ar fi ucis pe 1 Z 7 X Rand.

Perrin se întoarse şi alergă prin armatele lupte, urmărind figura îndepărtată din fată. Slayer luase conducere prin distragerea atenţiei lui Perrin, dar bărbatul încetinise puţin. Încă nu-şi dăduse seama că Perrin putea w w. T 1 7 1 7 – 1

1

părăsi Lumea Viselor.

În faţă, Slayer s-a oprit şi a inspectat câmpul de luptă. Se uită înapoi şi îl văzu pe Perrin – apoi ochii i se măriră. Perrin nu-şi auzea cuvintele peste zgomot, dar putea citi buzele lui Slayer în timp ce şopti: „Nu. Nu, nu se poate”.

Da, gândi Perrin. Te *pot urma acum*, *oriunde ai alerga*. *Aceasta este o vânătoare*. *Tu*, *în sfârşit*, *eşti prada*.

Slayer a dispărut, iar Perrin a *trecut* în visul lupului după el. Oamenii care se luptau în jurul lui au devenit modele în praf, explodând şi reformându-se. Slayer strigă speriat văzându-l, apoi s-a *mutat* înapoi în lumea trează.

Perrin a făcut la fel. Simţea *mirosul* urmei lui Slayer. Lips de „sudoare, panicat. La vis, apoi din nou la lumea trează. În vis, Perrin a alergat pe patru picioare, ca Young Bull. În lumea trează, el era Pemn, ciocanul ţinut în sus.

Se *mişca* înainte şi înapoi între cei doi la fel de des cât clipea, urmărindu-l pe Slayer. Când lovea un petic de corpuri de luptă, sări în visul lupului şi se prăbuşește printre figurile făcute din nisip şi praf suflat, apoi *se trecea* înapoi în lumea trează pentru a rămâne pe urme. Schimbarea a început să *se* întâmple atât de repede, încât a pâlpâit între cei doi cu fiecare bătaie a inimii.

Tamp. Perrin îşi ridică ciocanul, sărind de pe o mică creastă după forma care se înghesuia din faţă.

Tamp. Tânărul Taur urlă, chemand haita.

Tamp. Perrin era aproape acum. La doar câţiva paşi în urmă. Mirosul lui Slayer era înţepător.

l-j-l/K z – 1 l * 1 7 w i *A* – 1 rpă w 1 – Tamp. Spiritele lupilor au apărut în jurul Tânărului Taur, urlându-şi setea de

vânătoare. Niciodată o pradă nu meritase mai mult. Niciodată o pradă nu făcuse mai multe daune haitelor. Niciodată unui bărbat nu fusese mai temut.

Tamp. Slayer se împiedică. S-a răsucit în timp ce cădea, trimitându-se la visul lupului prin reflex.

— (*A* T\ – 7 x JX A /F 7 / 7 7 „11

Tamp. Perrin *a leganat pe Mă allemir*; blazonat cu lupul săritor. Cel care se înălţă.

Tamp. Tânărul Taur a sărit în gâtul ucigaşului fraţilor săi. Slayer a fugit.

Ciocanul conectat.

Ceva despre acest loc, acest moment, i-a trimis pe Perrin şi Slayer într-o serie în spirală de palpam între lumi. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, fulgerări de momente şi

A 1 – 7 T-\ *A* 1 4\ – T-\ *A* I *A* – T-\ /\71 *A* – *X 7*

gânduri. Palpai. Palpai. Palpai.

L” / T – 11 – j1„’ljTT 1 1* 1? lj 1 1*

În jurul lor au murit bărbaţi. Unele din praf, altele din carne. Lumea lor, alături de umbrele altor lumi. Bărbaţi în haine şi armuri ciudate, luptă cu fiare de toate formele şi dimensiunile. Momente în care Aiel a devenit Seanchan, care a devenit ceva între cei doi, cu suliţe şi ochi deschişi, dar cu coifuri în formă de insecte monstruoase.

În toate acele momente, în toate acele locuri, ciocanul lui Perrin a lovit şi colţii Young Bull l-au prins pe Slayer de gât. A gustat în gură căldura sărată a sângelui lui Slayer. A simţit ciocanul vibrând în timp ce a lovit şi a auzit oasele trosnind. Lumile străluceau ca fulgerele.

Totul s-a prăbuşit, s-a zguduit, apoi s-a împins.

Perrin stătea pe stancile din valea Thakan dar, iar trupul

lui Slayer s-a mototolit în faţa lui, cu capul zdrobit.

Perrin gâfâi, fiorul vânătorii lipindu-se de el. Se terminase.

Se întoarse, surprins să descopere că era înconjurat de Aiel. Se încruntă la ei. „Ce faci?”

Una dintre Fecioare a râs. „Păreai de parcă alergi la un dans grozav, Perrin Aybara. Se învaţă să urmărească războinicii ca tine pe câmpul de luptă şi să-i urmeze. Adesea se distrează cel mai mult”.

El a zâmbit sumbru, cercetând câmpul de luptă. Nu mergea bine pentru partea lui. Darkhounds i-au sfâşiat pe apărători într-o frenezie nemiloasă. Drumul până la Rand era complet expus.

„Cine comandă această bătălie?” întrebă Perrin.

— Nimeni, acum, spuse Fecioara. Nu ştia numele ei. „Rodel Ituralde a făcut primul. Apoi Darlin Sisnera a condus – dar postul de comandă a căzut în mâinile lui I îi „KT J” w i – A 1 – px 1 1

Draghkar. Nu am văzut niciun Aes Sedai sau şefi de clan 1 I – *JJ*

de ore întregi”.

Vocea ei era sumbră. Până şi stăruinţa Aiel se făcea. O scanare rapidă a câmpului de luptă i-a arătat lui Perrin că Aieli rămaşi au luptat oriunde s-ar afla, adesea în grupuri mici, făcând cât de mult rău au putut înainte de a fi tăiaţi. Lupii care luptaseră aici în haite au fost frânţi, trimiterile lor fiind de durere şi frică. Iar Perrin nu ştia ce însemnau acei progenie umbră cu feţele înţepate.

Bătălia se terminase, iar partea Luminii pierduse.

Darkhounds au spart linia Dragonsworn din apropiere, ultimul grup care a rezistat căzând în faţa lor. Câţiva au

încercat să fugă, dar unul dintre câinii de negru a sărit peste ei, împingându-i pe câţiva la pământ şi roadându-l pe unul. Saliva spumoasă s-a pulverizat peste ceilalţi, iar ei au căzut, zvâcnind.

Perrin îşi lăsă ciocanul în jos, apoi îngenunche, trăgând mantia lui Slayer şi înfăşurându-şi pânza în jurul mâinilor, în timp ce îşi ridica din nou ciocanul. „Nu lăsa scuipatul lor să-ţi atingă pielea. Este mortal”.

Aielul dădu din cap, cei cu mâinile goale înfăşurându-i. Miroseau a hotărâre, dar şi a resemnare. Aiel ar alerga spre moarte dacă ar fi singura opţiune şi ar râde în timp ce făcea asta. Cei din zonele umede îi credeau nebuni, dar Perrin simţea adevărul asupra lor. Nu erau nebuni. Nu s-au temut de moarte, dar nu au primit-o cu plăcere.

— Atingeţi-mă, toţi, spuse Perrin.

A – 1 1 T 7 «*j* 1 – 11 1 – 1 1

Aielul a făcut-o. I – a *mutat* la visul lupului – a lua atât de multe era o încordare, ca să îndoi o bară de oţel – dar a reuşit. I-a *mutat* imediat pe poteca până la Groapa Doomului. Spiritele lupilor se adunaseră aici, tăcute. Sute dintre ei.

Perrin l-a adus pe Aiel înapoi în lumea trezită, *schimbarea lui* plasându-l pe el şi forţa sa mică între Rand şi Darkhounds. Vânătoarea Sălbatică ridică privirea, cu ochii corupţi strălucind ca argintii în timp ce se fixau pe Perrin.

„Vom ţine aici”, îi spuse Perrin lui Aiel, „şi sperăm că alţii ne vor ajuta”.

z – r t U /V *îi* 11*L A * 1 1 1 lj

„Vom rămâne”, a spus unul dintre Aiel, un bărbat înalt care purta una dintre acele bentiţe marcate cu simbolul lui Rand.

„Şi dacă nu o facem”, a spus altul, „şi ne trezim în schimb, atunci măcar vom uda pământul cu sângele nostru şi vom lăsa corpurile noastre să hrănească plantele care vor creste acum aici”. Perrin abia dacă observase plantele care creşteau, incongruent, verzi şi vibrante în vale. Mic, i 7 – z-x – e i i – tx i w i dar puternic. O manifestare a faptului că Rand încă lupta.

Darkhounds se furişară spre ei, cu cozile în jos, urechile pe spate, colţii expuşi, strălucind ca metalul pătat de sânge. Ce a auzit peste vânt? Ceva foarte moale, foarte îndepărtat. Părea atât de moale încât nu ar fi trebuit să-l observe. Dar a străpuns zgomotul războiului. Puţin familiar.

— Cunosc sunetul ăsta, spuse Perrin.

„Sunet?” spuse Fecioara Aiel. „Ce sunet? Chemările lupilor?”

— Nu, spuse Perrin în timp ce Darkhounds începură să urce pe potecă. „Cornul lui Valere”.

Eroii ar veni. Dar pe ce câmp de luptă ar lupta ei? Perrin nu se putea aştepta la nicio uşurare aici. Cu excepţia

Condu-ne, *Young Bull*.

De ce eroii trebuie să fie toţi oameni?

Un urlet s-a ridicat în aceeaşi înălţime cu cea a cornului sunat. El a privit un câmp plin dintr-odată cu o mulţime de lupi strălucitori. Erau fiare palide mari, de mărimea cailor de negru. Spiritele acelor lup care muriseră, apoi s-au adunat aici, aşteptând semnul, aşteptând şansa de a lupta.

Cornul îi chemase.

Perrin a scos un ţipăt al său, un urlet de plăcere, apoi a pornit să-i întâlnească pe Darkhounds.

Ultima vânătoare sosise în sfârşit, cu adevărat.

Mat l-a lăsat din nou pe Olver cu eroii. Băiatul arăta ca un print, călare în faţa lui Noal în timp ce atacau trollocii şi împiedicau pe oricine să urce pe acea potecă pentru a-l ucide pe Rand.

Mat a împrumutat un cal de la unul dintre apărătorii care mai avea unul, apoi s-a dus în galop să-l găsească pe Perrin. Prietenul lui s-ar afla printre acei lupi, desigur. Mat nu ştia cum intraseră acele sute de lupi strălucitori mari pe câmpul de luptă, dar nu avea de gând să se plângă. Au întâlnit vânătoarea sălbatică frontal, mârâind şi sălbăticindu-i pe Darkhounds. Urletele din ambele părţi au inundat urechile lui Mat.

A trecut pe lângă nişte Aiel care se lupta cu un Darkhound, dar oamenii nu au avut nicio şansă. Au /k – i – i – i i i i 7 i i împiedicat fiara, ciocănind-o, dar aceasta s-a tras la loc ca şi cum ar fi fost făcută din întuneric şi nu din carne – apoi s-a rupt în ei. Sânge şi cenuşă! Acele arme Aiel nici măcar nu păreau să se zgârie, asta. Mat a continuat să galopeze, evitând vircile de ceată argintie să-şi croiască drum prin toată valea.

Uşoară! Acea ceată se apropia de poteca până la Rand. Lua viteză, răsturnându-se peste Aiel, Trollocs şi Darkhounds deopotrivă.

Acolo, se gândi Mat, alegând un om suficient de prost pentru a lupta cu Darkhounds. Perrin şi-a trântit ciocanul în capul unui Darkhound, l-a spart şi forţând-o în pământ. Când şi-a ridicat ciocanul, a lăsat fum în spatele lui. Darkhound, uimitor, a rămas mort.

Perrin se întoarse, apoi se uită cu privirea. „Mat!” a sunat. „Ce faci aici?”

„Vin să ajut!” spuse Mat. „Împotriva judecăţii mele mai bune!”

— Nu poţi să te lupţi cu Darkhounds, Mat, spuse Perrin în timp ce Mat urca lângă el. „Eu pot, la fel şi Ultima ivnân lătoare”. Îşi înclină capul, apoi se uită spre sunetul Cornului.

— Nu, spuse Mat, nu am sunat. Această povară sângeroasă a trecut la cineva care chiar pare să se bucure de ea”.

— Nu este asta, Mat. Perrin făcu un pas, întinzându-l şi luându-l de braţ în timp ce stătea călare. „Soţia mea, Mat. Vă rog. Ea avea Cornul”.

Mat privi în jos, simţindu-se sumbru. „Băiatul a spus... Lumină, Perrin. Faile a fost la Merrilor şi i-a condus pe trollocii departe de Olver pentru a putea scăpa cu Cornul”.

„Atunci ar putea fi încă în viaţă”, a spus Perrin.

„Da. Bineînţeles că ar putea, spuse Mat. Ce altceva ar putea spune? „Pemn, trebuie să ştii altceva. Fain este aici pe acest camp de luptă”.

— 1 – * IIT T 1 11

„Fain?” mârâi Perrin. „Unde?”

„Este în ceaţa aceea! Perrin, l-a adus pe Mashadar, cumva. Nu-l lăsa să te atingă”.

— Şi eu am fost în Shadar Logoth, Mat, spuse Perrin. „Am o datorie de plătit cu Fain”.

„Şi eu nu?” spuse Mat. „Eu...”

C

O 1 – 1 – * 1 1*” ’1 *fp* Jll.

chii lui Perrin se deschiseră larg. Se uită la pieptul lui Mat.

Acolo, o mică panglică albă de ceaţă argintie – ceaţa lui Mashadar – îl înfipsese pe Mat din spate prin piept. Mat se

uită la el, smuci o dată, apoi se prăbuşi de pe cal.

Privind fluxul care se zvârceşte

Aviendha s-a zbătut pe versanţii văii Thakan dar, încercând să evite scutul Spiritului Graendal încerca să se strecoare la loc. O ţesătură, ca şiretul, sfidând încercările ei de a alunge la Puterea Unică. Picioarele i s-au stricat, nu a mai rezistat. Stătea întinsă, îndurerată, abia reuşită să se mişte.

Ea a luptat, dar cu greu.

Părăsitul s-a rezemat de stâncile marginii, aşa cum făcuse ea de puţin timp, mormăind pentru sine. Partea ei sângera sânge roşu aprins. Sub ei, în vale, bătălia a izbucnit. O ceaţă albă argintie se rostogolea peste morţi şi pe unii dintre cei vii.

Aviendha încercă să se tarască spre poarta ei. Acela zăcea nemişcat şi prin ea putea vedea fundul văii. Ceva trebuie să-i fi atras pe Cadsuane şi pe ceilalţi – fie asta, fie Aviendha făcuse poarta către locul greşit.

n l w 1 – 7 * 7 – L” / i 1 1

Strălucirea *sayarului* îl înconiura din nou pe Graendal. Mai multe ţesături; Aviendha le-a spart, dar i-au întârziat progresul spre poartă.

Graendal gemu, apoi se ridică. Se clătină în direcţia

Aviendha, deşi femeia părea uluită de pierderea de sânge.

Aviendha nu putea face nimic pentru a se apăra, pe cât de slabă era de pierderea sângelui. Era neputincioasă.

Cu excepţia… Peştera pentru poarta ei, cea pe care o legase. Încă atârna acolo ţinând portalul deschis. Panglici 1 11- 7 x de dantelă.

Cu grijă ezită, dar disperată, Aviendha întinse mâna mentală şi trase unul dintre firele din poartă. Ar putea s-o facă. FluXul a tremurat şi a dispărut.

A

fost ceva ce a făcut Aiel, dar ceva Aes Sedai a considerat teribil de periculos. Rezultatele ar putea fi imprevizibile. O explozie, o mică ploaie de scântei… A

Aviendha ar putea alunge liniştită. Sau poate că nu s-ar întâmpla nimic. Când Elayne a încercat, a provocat o explozie devastatoare.

Ar fi bine cu ea. Dacă ar dobori unul dintre cei părăsiţi alături de ea, ar fi o moarte minunată.

A trebuit să încerce.

Graendal se opri lângă Aviendha şi mormăi pentru sine, cu ochii închişi.

Când femeia şi-a deschis ochii şi a început să creeze o altă ţesătură. Constrângere.

Aviendha culese mai repede, trăgând două, trei, jumătate de duzină de fire de poartă. Aproape, aproape…

ce *faci*? întrebă Graendal.

Aviendha a ales mai repede şi, în graba ei, a cules de firul greşit. Ea a încremenit, privind cum fluxul se zvârcoli, alungându-i pe ceilalţi lângă el.

şuieră Graendal şi începu să pună Constrângerea pe A – 7

11 7 X X L-/X

Aviendha.

Poarta de acces a explodat într-un fulger de lumină şi căldură.

Shaisam a pus mâna pe câmpul de luptă, ceaţa lui împingând-o printre acei lupi şi oameni care s-au gândit să-i bareze drumul către al’ Thor.

Da, *al’ Thor*. Cel pe care l-ar ucide, l-ar distruge, pe care l-ar fi sărbătorit. Da, al’ Thor!

Ceva tremura la o margine a simţurilor lui. Shaisam ezita, meruntându-se pentru sine. Ce era în neregula acolo? bucata din el… o bucată din el încetase să mai simtă.

Ce a fost asta? Şi-a trecut forma fizica pe pământ prin ceaţa. Sângele i se scurgea din degete, jupuit de pumnalul pe care-l purta, samânţa minunata, ultimul fragment din vechiul sau sine.

A dat peste un cadavru, unul pe care negura lui l-a ucis. Shaisam se încrunta aplecându-se. Corpul acela părea familiar…

Mâna cadavrelor s-a întins şi l-au prins pe Shaisam de gât. Gâfâi, bătându-se, când cadavrul îşi deschise ochiul.

— E ceva ciudat despre boli pe care l-am auzit cândva, Fain, şopti Matrim Cauthon. „Odată ce prindeţi o boală şi supravieţuiţi, nu o puteţi obţine din nou”.

1 – 7 7 1 – l *7 l J – „KT KT

Shaisam s-a lovit, intrat în panică. Nu. Nu, nu aşa ar trebui să meargă o întâlnire cu un vechi prieten! Se gheare de mâna care îl ţinea, apoi îşi dădu seama cu groaza că scăpase pumnalul.

Cauthon l-a tras în jos, trântindu-l la pământ. Shaisam a

chemat după dronele lui. Prea târziu! Prea încet!

— Am venit să-ţi dau cadoul înapoi, Mordeth, şopti Cauthon. „Consider ca datoria noastră este plătita în totalitate”.

Cauthon lovi pumnalul chiar între coaste, în inima lui Shaisam. Legat de aceasta forma muritoare jalnica, Mordeth ţipa. Padan Fain urla şi simţi că i se topeşte carnea din oase. Ceaţa tremura, începură sa se învârte şi să se scuture.

Împreună au murit.

Perrin a *trecut* la visul lupului şi a găsit Galia urmărind parfumul sângelui. Urase să-l lase pe Mat cu Mashadar, dar era încrezător – dintr-o privire pe care i-o aruncase Mat după ce căzuse – ca prietenul sau putea supravieţui în ceaţa şi ştia ce face.

Gaul se ascunsese bine, împins într-o despicare a stâncii, chiar în afara Gropii de Doom. Galia încă mai purta o suliţa şi îşi întunecase hainele pentru a se potrivi cu stâncile din jurul lui.

Dădea din cap când Perrin l-a găsit. Galia nu numai că era ranita, dar era în visul lupului de mult prea mult timp. Dacă Perrin a simţit o epuizare dureroasa, trebuie să fie mai rău pentru Galia.

— Vino, Gaul, spuse Perrin, ajutându-l să iasă din stânci.

Gaul părea năucit. „Nimeni nu a trecut pe lângă mine”, mormăi el. „Am urmărit, Perrin Aybara. Car a cam este *în* siguranţă”.

— Ai făcut bine, prietene, a răspuns Perrin. „Mai bine decât s-ar fi putut aştepta oricine. Ai multă onoare”.

— /K-*/K.*7 – 1 1 1 * TI – Gaul zâmbi în timp ce se sprijinea

de umărul lui Perrin. „Mi-am făcut griji… când lupii au dispărut, m-am îngrijorat”.

„Ei se luptă în lumea trează”. Perrin a simţit nevoia să se întoarcă aici. Găsirea lui Galiei făcuse parte din asta, dar mai era ceva, un *impuls* pe care nu-l putea explica.

— Aşteaptă, spuse Perrin, apucându-l pe Gaul de talie. I-a *mutat* pe Câmpul Merrilor, apoi i-a *mutat* din visul lupului Şi a apărut în centrul taberei Two Rivers.

Z-X 7 – I 11 – 1 – L TI – I A 1

Oamenii l-au blocat imediat pe Perrin, ţipete crescând. T – ja 1 T /V 7 – 1

— Lumină, Perrin! spuse un bărbat în apropiere. Grady se repezi, cu pungi adânci sub ochi.

— Aproape că te-am ars, Lord Ochi de Aur. Cum ai apărut aşa?”

Perrin clătină din cap, lăsând pe Gaul jos. Grady privi rana din partea laterală a bărbatului, apoi a chemat unul dintre Aes Sedai să se ocupe de Vindecare. S-au agitat – unii dintre oamenii de la Two Rivers strigând că Lordul Ochi de Aur se întorsese.

Eşuează. Faile fusese aici la Merrilor cu Cornul.

Trebuie să o găsesc.

Rand era singur, nepăzit în visul lupului.

Arde-o, *nu contează*! gândi Perrin. *Dacă îl pierd pe Faile*…

Dacă Rand ar muri, *l-ar* pierde pe Faile. Şi orice altceva. Mai erau Forsaken acolo. Perrin şovăi. Trebuia să meargă s-o caute, nu-i aşa? Nu asta era datoria lui, ca soţ? Nu ar putea altcineva să aibă grijă de Rand?

Dar… dacă nu el, atunci cine?

Deşi l-a rupt, Perrin a căutat pentru ultima oară visul 1 1

*7 1 1 lupului.

Moridin îl ridică pe *Callandor* de pe podea. A izbucnit cu Puterea Unică.

Rand se împletici, ţinându-şi mâna dureroasă la piept. Moridin râse, ridicând arma sus. „Eşti al meu, Lews Therin. Eşti în sfârşit a mea! eu… S-a oprit, apoi şi-a ridicat privirea spre sabie, poate cu uimire. „Poate amplifica Adevărata Putere. O adevărată putere *să angreal*? Cum? De ce?” A râs mai tare.

Un vârtej s-a răscolit în jurul lor.

„Canalizarea adevăratei puteri este moarte aici, Elan!” strigă Rand. „Te va arde până la cenuşă!”

„Este uitare!” strigă Moridin. „Voi şti acea eliberare, Lews Therin. Te voi lua cu mine.

Strălucirea sabiei s-a transformat într-un purpuriu violent. Rand putea simţi puterea emanată de Moridin în timp ce atrăgea Adevărata Putere.

a *fi* – 1 W 11*

Aceasta a fost partea cea mai periculoasă a planului. Min îşi dăduse seama. *Callandor* avea astfel de defecte, defecte atât de incredibile. Creat astfel încât un bărbat care îl foloseşte să aibă nevoie de femei pentru a-l controla, creat astfel încât, dacă Rand îl folosea, alţii să poată prelua controlul asupra lui…

De ce avea Rand nevoie de o armă cu asemenea defecte? De ce profeţiile au menţionat asta aşa? Un *să angreal* pentru Adevărata Putere. De ce ar avea vreodată nevoie de aşa ceva?

Răspunsul a fost atât de simplu.

„Acum!” strigă Rand.

Nynaeve şi Moiraine s-au canalizat împreună, exploatând defectul din *Callandor*, *în timp* ce Moridin încerca să-l aducă împotriva lui Rand. Vântul bătea în tunel. Pământul tremura şi Moridin ţipă, cu ochii mari.

Au preluat controlul asupra lui. *Callandor* era defect. Orice bărbat care îl foloseşte ar putea fi forţat să se lege de femei, pentru a fi pus sub controlul lor. O capcană… şi unul pe care l-a folosit pe Moridin.

„Legătură!” porunci Rand.

— Au dat de mâncare. Putere.

Saidar de la femei.

Adevărata putere de la Moridin.

Saidin din Rand.

Canalizarea de către Moridin a Adevărata Putere aici a ameninţat că îi va distruge pe toţi, dar au tamponat-o cu *sayin* şi *sayar*; apoi i-a îndreptat pe toţi trei către Cel ţ» y *t* x xx *t* întunecat.

Rand a străbătut întunericul de acolo şi a creat o conductă de lumină *şi* întuneric, transformând propria esenţă a celor întunecaţi asupra lui.

Rand îl simţi pe Cel întunecat dincolo, imensitatea lui. Spaţiu, dimensiune, timp… Rand a înţeles cum aceste lucruri ar putea fi irelevante acum.

Cu un burduf – trei Puteri curgându-l prin el, sângele curgându-i de-a lungul coastei – Dragonul Renăscut a – 1 – I /\w-Y – 1 – 1 T I I – ridicat o mână de putere şi l-a prins pe Cel întunecat prin Fore, ca un om care întinde mâna prin apă pentru a apuca premiul de la fundul râului.

1 T I /v I I 1 1 1 – Cel întunecat a încercat să se retragă, dar gheara lui Rand a fost înmănuşată de Adevărata Putere.

Duşmanul nu a putut păta din nou *savin*. Cel întunecat a încercat să retragă Adevărata Putere din Moridin, dar conducta curgea prea liber, prea puternic pentru a se opri acum. Chiar şi I 1 * I 4 – A z pentru Shai tan însuşi.

Aşa că Rand a folosit propria esenţă a Celui întunecat, canalizat în toată puterea sa. Îl ţinea strâns pe Cel întunecat, ca un porumbel în strânsoarea unui şoim.

Şi lumina a explodat din el.

O lance geniala

Elayne şi-a trap calul printre grămezi de trolloci morţi. Ziua a fost câştigată. Avea pe toţi cei care puteau să-i caute pe cei vii printre morţi.

Atâţia morţi. Sute de mii de oameni şi trolloci, întinşi în grămezi peste tot în Merrilor. Malurile râurilor erau abatoare, mlaştinile gropi comune, plutind cu cadavre. În faţa ei, peste râu, Heights gemu şi bubuia. Ea şi-a tras oamenii de acolo. Abia putea să stea pe calul ei.

Întregul platou s-a prăbuşit asupra lui, îngropând morţii. Elayne se uită, simţindu-se amorţită, simţind că pământul tremură. Aceasta

T T

Uşoară.

Ea s-a ridicat drept, simţind umflarea puterii în Rand. Atenţia ei a zburat departe de înălţimi, în schimb s-a concentrat asupra lui. Sentimentul puterii supreme, frumuseţea controlului şi dominaţiei. O lumina s-a aruncat 7 1 J 7 1 J J 1 J 1 – I I

spre cer, departe spre nord, atât de strălucitoare meat ea a răsuflat.

Sfârşitul venise.

Thom se împletici înapoi de la intrarea în Groapa Soarelui, umbrindu-şi ochii cu braţul atât de lumina – strălucitoare ca soarele însuşi – izbucnit din caverna. Moiraine!

— Lumină, şopti Thom.

Era uşoară, izbucnind din vârful muntelui Shayol Ghul, o rază radiantă care a topit vârful muntelui şi a aruncat direct spre cer.

Min şi-a ridicat mâna la sân, îndepărtându-se de rândurile de răniţi pentru care schimbase lenjeria.

Rana, îşi spuse ea, simţindu-i hotărârea agonisită. Departe spre nord, o rază de lumină s-a ridicat în aer, atât de strălucitoare încât a luminat Câmpul Merrilor chiar şi la o distanţă atât de mare. Ajutoarele şi răniţii deopotrivă clipeau, ridicându-se în picioare, umbrindu-şi feţele.

Acea lumină, o lance strălucitoare în ceruri, a ars norii şi a deschis cerul.

Aviendha clipi la lumină şi ştia că era Rand.

A

tras-o înapoi din pragul întunericului, inundând-o cu căldură. El câştiga. El *câştiga*. Era atât de puternic. L-a văzut pe adevăratul războinic în el acum.

În apropiere, Graendal s-a împiedicat în genunchi, cu ochii

străluciţi. Poarta care se destrămase explodase, dar nu cu o explozie la fel de mare ca data trecută. Weaves şi Puterea Unică se împrăştiaseră, exact când Graendal încerca să rotească Compulsion.

Cei părăsiţi s-au întors către Aviendha, iar ea a adoptat o privire adorabilă. Ea s-a închinat, de parcă s-ar fi închinat lui Aviendha.

Explozia, îşi dădu seama Aviendha, amorţită. Făcuse ceva la ţesătura Compulsion. Sincer, se aşteptase ca explozia aceea să o omoare. În schimb, făcuse altceva.

— Te rog, gloriosule, spuse Graendal. „Spune-mi ce vrei de la mine. Lasă-mă să te servesc!”

Aviendha se uită înapoi la lumina care era Rand şi îşi ţinu respiraţia.

Logain a păşit din ruine, ţinând în braţe un copil mic – poate în vârstă de doi ani. Mama care plângea copilului şi-a luat fiul din mâini. „Mulţumesc. Să te binecuvânteze, All *T i* 7 – 7 *11*

Asha man. *Lumina sa te binecuvânteze*”.

Logain s-a oprit în mijlocul oamenilor. Aerul mirosea a carne arsă şi a trolloci morţi. – înălţimile au dispărut? el a întrebat.

— A plecat, spuse Androl, fără tragere de inimă, de lângă el. „Cutremurele i-au luat”.

Login oftă. Premiul… a fost pierdut, atunci? Oare ar putea vreodată să-l scoată?

Sunt un prost, se gândi el. A abandonat acea putere pentru ce? Să salvezi aceşti refugiaţi? Oameni care l-ar dispreţui şi l-ar urî pentru ceea ce era. Oamenii care…

…care îl privea cu uimire.

Login se încruntă. Aceştia erau oameni de rând, nu ca oamenii din Turnul Negru care erau obişnuiţi cu bărbaţi care puteau canaliza. În acel moment, nu ar fi fost în stare să facă diferenţa.

t – 7 – /K 1 – /K

Logain a privit cu mirare cum oamenii se înghesuiau în jurul lui Asha man, plângând pentru mântuirea lor. Bărbaţii în vârstă l-au luat pe Asha man de mâini, l-au biruit, lăudându-i.

În apropiere, un tânăr s-a uitat la Logain cu admiraţie. O

duzină de tineri. Lumină, o *sută*. Nicio urmă de frică în ochii lor.

— Mulţumesc, spuse din nou tânăra mamă. „Mulţumesc”.

„Turnul Negru protejează”, se auzi Logain spunând. „Mereu”.

„Îl voi trimite la tine să fie pus la încercare când va fi major”, a promis femeia, ţinându-şi fiul în braţe. „Aş vrea să ţi se alăture, dacă are talent”.

Talentul. Nu blestemul. Talentul.

Lumina i-a scăldat.

El s-a oprit. Acel fascicul de lumină spre nord… canalizarea ca niciuna pe care nu o mai simţise vreodată, nici măcar la curăţare. O asemenea *putere*.

— Se întâmplă, spuse Gabrelle, apropiindu-se de el.

Logain se întinse la centură, apoi luă trei obiecte din geantă. Discuri, jumătate albe, jumătate negre. Asha manul din apropiere s-a întors spre el, făcând o pauză în Vindecare şi mângâiind oamenii.

— 1 „7 1 11 – i-l w / „i 77 7 *îi*

— Fă-o, spuse Gabrelle. „Fă-o, *Sealbreaker*”.

Logain a rupt sigiliile cândva indestructibile, una câte una, şi a aruncat piesele la pământ.

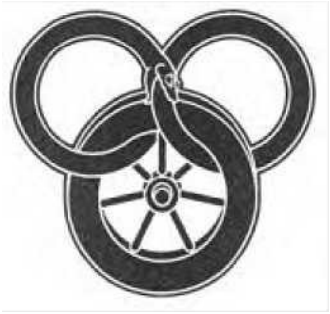

Lumină şi umbră

Totul era mort. În visul lupului, Perrin a dat peste un pustiu stâncos, fără plante sau sol. Cerul se înnegrise, norii întunecaţi dispărând în acel neant. În timp ce urca pe o creastă, o întreagă secţiune a pământului din spatele lui s-a prăbuşit – piciorul lui de piatră tremurând violent – şi a fost tras în aer.

Sub asta era doar gol.

În visul lupului, totul era consumat. Perrin a continuat înainte spre Shayol Ghul. O putea vedea, ca un far, strălucind de lumină. În mod ciudat, în spate, putea distinge Muntele Dragonului, deşi ar fi trebuit să fie mult prea îndepărtat pentru a fi văzut. Pe măsură ce pământul dintre ei s-a prăbuşit, lumea părea să se micşoreze.

Cele două vârfuri, trăgându-se una spre alta, toate între sparte şi rupte. Perrin *se îndrepta* spre partea din faţă a tunelului în Groapa Soarului, apoi intră, trecând de bariera violetă pe care o ridicase mai devreme.

Lanfear stătea înăuntru. Părul ei era negru, aşa cum fusese când o întâlnise prima dată, iar faţa ei era familiară. Arăta ca cândva.

Mi se pare că vârful de vis este enervant, spuse ea. „A trebuit să-l aşezi aici?”

Îi ţine departe pe ceilalţi Părăsiţi, spuse Perrin absent.

— Presupun că asta face, spuse ea, încrucişându-şi braţele.

z 1 – 1 /V – A. – I 1 1 – „El este încă înainte?” întrebă Perrin.

— Este sfârşitul, spuse ea, dând din cap. Ceva uimitor tocmai s-a întâmplat”.

Ea miji ochii. „Acesta ar putea fi cel mai important moment pentru omenire de când am deschis Bore”.

— Atunci, să ne asigurăm că nimic nu merge bine, spuse Perrin, mergând înainte pe gura lungă de piatră, cu Lanfear lângă el.

La capătul tunelului, au găsit o scenă neaşteptată. Altcineva îl ţinea *pe Callandor*.; omul cu care Rand se luptase mai devreme. Poate că a fost Demandred? Perrin nu ştia. Cu siguranţă a fost unul dintre Părăsiţi.

Omul acela a îngenuncheat pe podea, cu mâna lui Nynaeve pe umăr. Stătea chiar în spatele lui Rand şi în stânga. Momame era în dreapta lui Rand, toţi trei stând în picioare, cu ochii în faţă, privind în neantul din fată.

Muntele a bubuit.

— Perfect, şopti Lanfear. „Nu mi-aş fi putut visa că ar putea ieşi atât de bine”. Ea se uită la cele două femei. „Va trebui să lovim repede. O voi omorî pe femeia mai înaltă, tu pe cea mai scundă”.

Perrin se încruntă. Ceva despre asta părea foarte greşit. „Ucide…?”

— Desigur, spuse Lanfear. „Dacă lovim repede, va mai fi

timp să preluăm controlul asupra lui Moridin în timp ce el ţine acea lamă. Cu asta, îl pot forţa „pe Lews Therm să se încline. Ea miji ochii. „Îl ţine pe Cel întunecat între degete, având nevoie de o singură strângere pentru a strânge viaţa – dacă se poate numi aşa. O singură mână îl poate salva pe Marele Domn. În acest moment, îmi câştig recompensa. În acest moment, devin cel mai înalt dintre cei înalţi”.

„Tu… vrei să-l salvez pe Cel întunecat?” spuse Perrin, ridicând o mână la cap. „Ne-ai alăturat. Amintesc…”

Ea îi aruncă o privire. „Un instrument atât de inferior”, a spus ea, mirosind nemulţumită. „Urăsc să trebuiască să-l folosesc. Asta nu mă face mai bun decât Graendal”. Ea tremura. „Dacă mi-ar fi dat mai mult timp, te-aş fi avut în mod corect”. Ea îl bătu pe Perrin cu drag pe obraz. „Eşti tulburat. Cel mai înalt este din satul tău, îmi amintesc. Aţi crescut împreună, presupun? Nu te voi face să o omori, lupul meu. Îl poţi ucide pe cel scurt. O urăşti, nu-i aşa?”

„Eu… da, o iau. Ea m-a furat departe de familia mea. Din cauza ei au murit, într-adevăr. Aş fi fost acolo, altfel”.

— Aşa este, spuse Lanfear. „Trebuie să fim rapizi. Momentul nostru de oportunitate nu va dura mult”.

Se întoarse spre cele două femei. Nynaeve şi Moiraine. *Prietenii* lui. Şi apoi… iar apoi *Rand*. Perrin ştia că l-ar ucide. Ea îl va forţa să se încline şi apoi l-ar ucide. Tot timpul, scopul ei fusese să se pună într-o poziţie în care Cel întunecat însuşi ar fi neputincios şi ea ar putea interveni pentru a-i aduce mântuirea.

Perrin a venit lângă ea.

— Lovim împreună, spuse Lanfear încet. „Barierele dintre lumi au fost sparte aici. Ei vor putea riposta dacă nu ne

grăbim. Trebuie să-i omorâm în acelaşi timp”.

Acest lucru este greşit, gândi Perrin. *Acest lucru este foarte*, *foarte greşit*. Nu a putut lăsa să se întâmple, şi totuşi mâinile i s-au ridicat.

ESTE GREŞIT Nu ştia de ce. Gândurile lui nu-i permiteau să se gândească de ce.

— Gata, spuse Lanfear, cu ochii pe Nynaeve.

Perrin se întoarse spre Lanfear.

— Voi număra până la trei, spuse Lanfear, fără să se uite la el.

Datoria mea, gândi Perrin, *este să fac lucrurile pe care Rand nu le poate*.

Acesta a fost visul lupului. În visul lupului, ceea ce simţea a devenit realitate.

— Unul, spuse Lanfear.

Îl iubea pe Faile.

„Două”.

Îl iubea pe Faile.

„Trei”.

Îl iubea pe Faile. Compulsiunea a dispărut ca fumul în vânt, aruncată ca hainele schimbate într-o clipă. Înainte ca Lanfear să poată lovi, Perrin întinse mâna şi o luă de gât.

S

— A răsucit o dată. Gâtul ei i-a sărit în degete.

Lanfear se mototoli, iar Perrin îi prinse trupul. Era *frumoasă*. Când a murit, s-a schimbat la cealaltă formă pe care o purtase înainte, noul ei corp.

Perrin a simţit un junghi oribil de pierdere. El nu ştersese complet ceea ce făcuse ea din mintea lui. L-ar fi depăşit, poate l-ar fi suprapus cu ceva nou, ceva corect. Numai visul

lupului şi capacitatea lui de a se vedea aşa cum *ar trebui să* fie i-au permis să realizeze asta.

— X wi /kX 1 1 lj” /kw * – Din păcate, în adâncul sufletului, încă mai simţea dragoste pentru această femeie. Asta l-a îmbolnăvit. Dragostea nu era nici pe departe la fel de puternică ca dragostea lui pentru Faile, dar era acolo. S-a trezit plângând în timp ce îi coborî trupul, drapat într-un alb elegant şi argintiu, pe podeaua de piatră.

„Îmi pare rău”, şopti el. Uciderea unei femei, în special a uneia care nu-l ameninţa personal… era ceva de care nu crezut niciodată capabil.

Cineva trebuia să o facă. Acesta a fost cel puţin un test pe care Rand nu ar fi trebuit să îl înfrunte. Era o povară pe care Perrin o putea duce pentru prietenul său.

El ridica privirea spre Rand.

— Du-te, şopti Perrin. „Fa ceea ce trebuie să faci. Ca întotdeauna, va voi pazi spatele”.

Focile s-au prăbuşit. Cel întunecat a izbucnit eliberat. Rand îl ţinu strâns pe Cel întunecat.

Plin de Putere, stând într-o coloană de lumina, Rand l-a tras pe Cel întunecat în Model. Numai ca aici era timp. Numai aici Umbra însăşi putea fi ucisa.

Forţa din mâna lui, care era în acelaşi timp vasta şi totuşi mica, tremura. Ţipetele sale erau sunetele planetelor măcinate împreună.

Un obiect jalnic. Dintr-odată, Rand se simţi de parca ţinea nu una dintre forţele primordiale ale existentei, ci un lucru care se zvârcoleşte din noroiul din ţarurile oilor.

TU CHIAR EŞTI NIMIC, spuse Rand, cunoscând pe deplin secretele celor întunecate. NU MI-AI FI DAT NICIODATĂ

ODIHNĂ CÂT AI PROMIS PĂRINTE AT
MINCIUNILOR. TU M-AI FI INCHIVIT CA PE CEILALTI. NU POŢI DA UITARE. ODIHNA NU ESTE A TĂU. NUMAI CHIN.

Cel întunecat tremura în strânsoarea lui.

TU ORIBIL, PLAMATOR, a spus Rand.

Rand era pe moarte. Sângele lui curgea din el şi, dincolo de asta, cantitatea de Puteri pe care le deţinea avea să-l arda în curând.

Îl ţinea pe Cel întunecat în mână. Începu să strângă, apoi se opri.

Ştia toate secretele. Putea să vadă ce făcuse Cel întunecat. Şi Lumina, a înţeles Rand. Mare parte din ceea ce i-a arătat Cel întunecat erau minciuni.

Dar viziunea pe care Rand însuşi o crease – cea fără Cel întunecat – era adevărul. Dacă ar fi făcut cum şi-ar fi dorit, nu i-ar lasa pe oameni mai buni decât însuşi Cel întunecat.

Ce prost am fost.

strigă Rand, împingându-l pe întunecat înapoi prin groapa de unde venise. Rand şi-a împins braţele în lateral, apucând stâlpii gemeni de *sayar* şi a *spus* cu mintea, acoperit cu Adevărata Putere trasă prin Moridin, care a îngenuncheat pe podea, cu ochii deschişi, atât de multă putere curgând prin el încât nici măcar nu se putea mişca.

Rand a aruncat Puterile înainte cu mintea şi le-a *împletit* împreună. *Saidin* şi *sayar* deodată, Adevărata Putere inconiurându-i şi formând un scut pe Bore.

El a ţesut ceva maiestuos, un model de *sayar* şi *sayin împletite* în formele lor pure. Nu Foc, nici Spirit, nici Apa, nici Pământ, nici Aer. Puritate. Lumina însăşi. Acest lucru nu s-a reparat, nu s-a petice, s-a *forjat din nou*.

Cu această nouă formă a Puterii, Rand a adunat chiria care fusese făcută aici cu mult timp în urmă de oameni prosti.

În sfârşit, a înţeles că Cel întunecat nu era inamicul.

Nu fusese niciodată.

Moiraine o apucă pe Nynaeve lângă ea, mişcându-se doar prin atingere, pentru că acea lumină era orbitoare.

trase pe Nynaeve în picioare. Împreună, au fugit. Departe de lumina arzătoare din spate. Pe coridor, luptă. Moiraine a izbucnit în aer liber fără să-şi dea seama şi aproape a fugit de pe marginea potecii, ceea ce ar fi făcut-o să se împiedice în jos pe panta abruptă. Cineva a prins-o.

— Te am pe tine, spuse vocea lui Thom în timp ce ea se prăbuşi în braţele lui, complet epuizată. Nynaeve căzu la pământ în apropiere, gâfâind.

Thom o întoarse pe Moiraine de pe coridor, dar ea a refuzat să privească în altă parte. Ea a deschis ochii, deşi ştia că lumina era prea intensă şi a *văzut* ceva. Rand şi Moridin, stând în lumină în timp ce aceasta se extindea spre exterior pentru a consuma întregul munte în snăluciieasa.

Întunericul din faţa lui Rand atârna ca o gaură, absorbind totul. Încet, puţin câte puţin, acea gaură s-a micşorat până a fost doar o înţepătură.

7 A 1 – X w 7X

A dispărut.

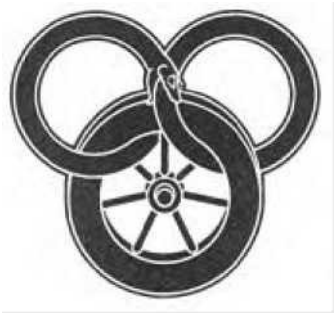

Pentru a vedea răspunsul

Rand a alunecat pe sânge.

Nu putea vedea. A purtat ceva. Ceva greu. Un corp. S-a împiedicat în sus prin tunel.

Încheind, gândi el. *Se închide* Tavanul coborât ca o falcă care se închide, piatra măcinată de piatră. Cu un gâfâit, Rand ajunse în aer liber în timp ce pietrele se trântiră în spatele lui, blocându-se ca nişte dinţi strânşi.

Rand s-a împiedicat. Corpul din braţele lui era atât de greu. A alunecat la pământ.

U \ 1 X * 1 Z-A „I /v 1 1

Ar putea… vezi, doar vag. O siluetă îngenuncheată lângă el. „Da”, a şoptit o femeie. Nu a recunoscut vocea. „Da este bine. Asta trebuie să faci”.

Clipi, cu vederea neclară. Aia era îmbrăcămintea Aiel? O bătrână, cu părul gri? Forma ei s-a retras, iar Rand se întinse spre ea, nedorind să fie singur. Dorind să se explice.

— Acum văd răspunsul, şopti el. „I-am pus lui Aelfinn întrebarea greşită. A alege este soarta noastră. Dacă nu ai de ales, atunci nu eşti deloc bărbat. Eşti o marionetă… Strigând.

Rand se simţea greu. S-a cufundat în inconştienţă.

Mat s-a ridicat în picioare în timp ce ceaţa lui Mashadar a

ars de lângă el şi a dispărut. Câmpul era presărat de cadavrele acelor trolloci înfioraţi.

S-a uitat în sus printre firele dispărute şi a găsit soarele direct deasupra capului.

Ei bine, eşti o privelişte", îi spuse el. „Ar trebui să ieşi mai des. Tu ai o fată frumoasă". A zâmbit, apoi s-a uitat în jos la mortul de lângă picioarele lui. Padan Fain arăta ca un mănunchi de beţe şi muşchi, carnea alunecându-i din oase. Întunericul pumnalului se răspândise pe pielea lui putrezită. Putea.

Aproape, Mat întinse mâna după pumnalul acela. Apoi a scuipat. „Pentru o dată", a spus el, „un pariu pe care nu vreau să-l ating". I-a întors spatele şi a plecat.

La trei paşi, şi-a găsit pălăria. A zâmbit, l-a smuls şi l-a pus pe cap, apoi a început să fluiere în timp ce a sprijinit *ashandarei* pe umăr şi a plecat. Zarurile încetaseră să se mai rostogolească în capul lui Mat.

În spate, pumnalul, rubin şi tot, s-a topit în mizeria care fusese Padan Fain.

Perrin a intrat obosit în tabăra pe care o amenajaseră la baza lui Shayol Ghul după ce luptele încetaseră. Şi-a scăpat haina. Aerul se simţea bine pe pieptul lui gol. El l-a ascuns pe *Mă alleinir* la locul său, la centură. Un fierar bun nu şi-a neglijat niciodată uneltele, cu toate că uneori, purtându-le, simţea că l-ar duce până în mormânt.

A crezut că poate dormi o sută de zile consecutive. Dar încă nu. Nu încă.

Eşuează.

Nu. În adâncul sufletului, el ştia că trebuie să se confrunte cu ceva oribil la ea. Dar încă nu. Pentru moment, a alungat

acea îngrijorare – acea teroare – departe.

Ultimele spirite ale lupilor au revenit în visul lupului.

La revedere, *tânărul taur*.

Găseşte ceea ce cauţi, *Young Bull*.

Vânătoarea se termină, *dar vom vâna din nou*, *Young Bull*.

Perrin se plimba printre rânduri de oameni răniţi şi Aiel sărbătorind înfrângerea Shadowspawn. Unele corturi erau pline de gemete, altele de urlete de victorie. Oameni de toate neamurile alergau prin valea acum înfloritã a lui Thakan dar, unii vânând răniţi, alţii plângând de bucurie şi hohotind în timp ce se întâlneau cu prietenii care supravieţuiseră ultimelor momente întunecate.

Aiel l-a strigat pe Perrin: „Ho, fierar, alătură-te nouă!” Dar nu a intrat la serbările lor. I-a căutat pe paznici. Cineva de pe aici trebuia să fie suficient de calm încât să-şi facă griji că Myrddraal sau Draghkar necinstiţi profită de ocazie pentru a încerca să se răzbune. Destul de sigur, a găsit un inel de apărători în centrul taberei care păzeau un cort mare. Dar Rand?

Nicio culoare nu se învârtea în viziunea lui. Nicio imagine cu Rand. Perrin nu mai simţi smuls, trăgându-l în orice direcţie.

Acelea păreau semne foarte rele.

A împins printre gardieni, amorţit şi a intrat în cort. Unde găsiseră un cort atât de mare pe acest camp de luptă? Totul fusese călcat în picioare, aruncat în aer sau ars.

Interiorul mirosea a ierburi şi era împărţit cu mai multe carpe suspendate.

„Am încercat totul”, şopti o voce. Vocea lui Damer Flinn. „Nimic nu schimbă ceea ce se întâmplă. El”.

Perrin îi împinse pe Nynaeve şi pe Flinn care stăteau lângă un palet din spatele unuia dintre pereţi despărţitori. Rand, curăţat şi îmbrăcat, zăcea acolo, cu ochii închişi. Momame îngenunche lângă el, cu mâna ei pe faţa lui, şoptind atât de blând decât el putea auzi.

— Ai făcut bine, Rand. Ai făcut bine”.

„El trăieşte?” întrebă Perrin, ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu mana.

„Perrin!” spuse Nynaeve. „O, Lumină. Arăţi oribil. Stai jos, nebunule! Ai de gând să cazi. Nu vreau ca *doi* dintre voi să vă ocupaţi”.

Ochii ei erau roşii.

— Oricum moare, nu-i aşa? întrebă Perrin. „L-ai scos în viaţă, dar tot va muri”.

— Stai, a ordonat Nynaeve, arătând spre un taburet.

— Câinii se supun acestei porunci, Nynaeve, spuse Perrin, nu lupii. A îngenuncheat, sprijinindu-şi o mană pe umărul lui Rand.

Nu am putut să-ţi simţi tragerea sau să văd viziunile, se gândi Perrin. *Nu mai eşti* ta veren. *Bănuiesc că nici eu nu sunt*.

— I-ai trimis după cei trei? întrebă Perrin. „Min, Elayne, Aviendha. Trebuie să-l viziteze pentru ultima dată”.

„Asta e tot ce poţi spune?” se răsti Nynaeve.

El ridică privirea spre ea. Felul în care şi-a încrucişat braţele o făcea să arate de parcă s-ar fi ţinut împreună. Înfăşurându-şi braţele în jurul ei, ca să nu mai plângă.

„Cine a mai murit?” întrebă Perrin, pregătindu-se. Era evident din expresia ei. Ea pierduse deja una.

„Egwene”.

„P
errin închise ochii, respirând. Egwene. Uşoară.

Nicio capodopera nu vine fără un preţ, se gândi el. *Asta nu înseamnă că nu merită să falsificam* Still… Egwene?

— Nu e vina ta, Nynaeve, spuse el, deschizând ochii.

„Desigur că nu este. Ştiu că nu este, prostule cu creierul amorţit”. Ea s-a întors.

Se ridică, îmbrăţişând-o şi bătând-o pe spate cu mâinile 1 Z_2 11T * 7 7 11 7

de fierar. „Îmi pare rău”.

„Am plecat… să te salvez, şopti Nynaeve. „Am venit doar ca să te protejez”.

— Ai făcut-o, Nynaeve. L-ai protejat pe Rand ca să poată face ceea ce trebuia să facă”.

Ea s-a scuturat, iar el a lăsat-o să plângă. Uşoară. El însuşi a vărsat câteva lacrimi. Nynaeve se trase brusc după o clipă, apoi ieşi din cort.

— Am încercat, spuse Flinn disperat, uitându-se la Rand.

— Şi Nynaeve a făcut-o. Împreună, am încercat, cu angrealul Moiramei *Sedai*. Nimic nu a funcţionat. Nimeni L – Z – W 1 1 f nu ştie cum să-l salveze.

— Ai făcut ce ai putut, spuse Perrin, uitându-se în jurul următoarei partiţii. Un alt bărbat zăcea acolo pe palet. „Ce caută el aici?”

„l-am găsit împreună”, a spus Flinn. „Rand trebuie să-l fi scos din groapă. Nu ştim de ce Lordul Dragon l-ar salva pe unul dintre Părăsiţi, dar nu contează. Nici noi nu-l putem vindeca. Ei mor. Amândoi”.

— Trimiteţi după Min, Elayne şi Aviendha, spuse Perrin din nou. El a ezitat. „Au supravieţuit toţi?”

— Fata Aiel a primit o bătaie, spuse Flinn. „Ea a venit poticnindu-se în tabără, pe jumătate purtată de o Aes Sedai cu aspect îngrozitor, care îi făcuse o poartă de intrare. Va trăi, deşi nu ştiu cât de bine va merge peste ani”.

„Anunţaţi-i. Toţi”.

„F

linn dădu din cap, iar Perrin ieşi după Nynaeve. A găsit ceea ce sperase să vadă, motivul pentru care ea plecase atât de repede. Chiar în afara cortului, Lan o strânse strâns. Bărbatul părea la fel de însângerat şi obosit precum se simţea Perrin. Ochii li s-au întâlnit şi au dat din x 1 1 4 7 7 cap unul altuia.

— Câţiva dintre Windfinders au deschis o poartă între aici şi Merrilor, îi spuse Lan lui Perrin. „Cel întunecat este din nou pecetluit. Blasted Lands înfloresc, iar porţile de acces se pot deschide din nou aici”.

— Mulţumesc, spuse Perrin, trecând pe lângă el. „Are. Z. Z A z. A lz

4 4 4 I 1 I 4 1 *JJ*

cineva… ai auzit ceva despre Faile?”

„Nu, fierar. Homounder a văzut-o ultima dată, dar ea la părăsit şi a intrat pe câmpul de luptă pentru a-i atrage pe trollocii departe de el. Îmi pare rău”.

Perrin dădu din cap. Vorbise deja cu Mat şi Olver. I se părea că… că evitase să se gândească la ceea ce trebuie să se fi întâmplat.

Nu te gândi la asta, îşi spuse. *Nu îndrăzni*. Se întări, apoi se duse să caute poarta pe care Lan o pomenise.

— Scuză-mă, le-a întrebat Loial pe Fecioarele care stăteau lângă cort.

— Ai văzut-o pe Matrim Cauthon?

„*Oosquai*?” întrebă unul dintre ei râzând, ţinând pielea în sus.

— Nu, nu, spuse Loial. „Trebuie să-l găsesc pe Matrim Cauthon şi să-i fac relatarea bătăliei, înţelegi. În timp ce este proaspătă. Am nevoie ca toată lumea să-mi spună ce au văzut şi auzit, ca să pot scrie. Nu va exista niciodată un moment mai bun”.

Şi, a recunoscut în sinea lui, a vrut să-i vadă pe Mat şi Perrin. Vezi că erau în regulă. S-au întâmplat atât de multe; voia să vorbească cu prietenii săi şi să se asigure că sunt bine. Cu ceea ce se întâmpla cu Rand…

Femeia Aiel i-a zâmbit beată. Loial oftă, apoi continuă prin tabără. Ziua se apropia de sfârşit. Ziua ultimei bătălii! Era a patra vârstă acum, nu-i aşa? Ar putea o vârstă să înceapă la mijlocul unei zile? Ar fi incomod pentru calendare, nu-i aşa? Dar toată lumea a fost de acord. Rand sigilase Bore la amiază.

Loial a continuat prin tabără. Nu se mutaseră de la baza lui Shayol Ghul. Nynaeve a spus că era prea îngrijorată pentru a-l muta pe Rand. Loial a continuat să caute, aruncând o privire în corturi. În următorul, l-a găsit pe generalul grizonant Ituralde, înconjurat de patru Aes Sedai.

— Uite, spuse Ituralde. „Toată viaţa i-am slujit pe regii Aradului Doman. Am jurat”.

— Alsalam a murit, spuse Sacrin Sedai de lângă scaun. „Cineva trebuie să preia tronul”.

— 1 – r* x 1 1 *jf* 1 i-l 11 1 – „Există confuzie în Saldaea”, a adăugat Elswell Sedai. „Succesiunea este dezordonată, cu legăturile pe care le are acum cu Andor. Arad Doman nu îşi

poate permite să fie fără lider. *Trebuie* să luaţi tronul, Rodel Ituralde. Trebuie să o faci repede”.

„Consiliul Comerciantului…”

„Toţi morţi sau dispăruţi”, a spus un alt Aes Sedai.

„Am depus jurăminte…”

„Şi ce ar vrea să faci regele tău?” întrebă Yukiri Sedai. „Lăsaţi regatul să se dezintegreze? Trebuie să fii puternic, Lord Ituralde. Nu este un moment pentru Arad Doman să rămână fără lider”.

Loial s-a strecurat şi a clătinat din cap, simţindu-se mică de bărbat. *Patru* Aes Sedai. Ituralde avea să fie încoronată înainte de a se termina ziua.

Loial se opri din nou pe lângă cortul principal al Vindecării pentru a verifica dacă cineva îl văzuse pe Mat. Fusese pe acest câmp de luptă şi oamenii spuneau că zâmbeşte şi sănătos, dar… Ei bine, Loial a vrut să vadă singur. Am vrut să vorbesc cu el.

În interiorul cortului, Loial a fost nevoit să se trântească ca să nu-şi perie capul pe tavan. Un cort mare pentru oameni era mic după standardele Ogier.

Se uită la Rand. Prietenul lui arăta mai rău decât înainte. Lan stătea lângă perete. Purta o coroană – era doar o bandă de argint simplă – unde se *odihnea hadorii*. Nu a fost ciudat, dar cel potrivit pe care l-a purtat Nynaeve i-a dat startul lui Loial.

— Nu e corect, şopti Nynaeve. „De ce ar trebui să moară, când celălalt se îmbunătăţeşte?”

Nynaeve părea tulburată. Ea încă mai avea ochii roşii, dar înainte, ea chivvived pe oricine i-a menţionat, aşa că Loial nu spuse nimic. Oamenii păreau adesea să vrea ca el să nu

spună nimic, ceea ce era ciudat pentru oamenii care trăiau atât de grăbit.

Ea se uită la Loial, iar el şi-a plecat capul în faţa ei.

— Loial, spuse ea. „Cum merge căutarea ta?”

— Nu bine, spuse el cu o grimasă. „Perrm m-a ignorat şi Mat nu poate fi găsit”.

7 TI – 1 i 1 i îi i – 1 i i

— Poveştile tale pot aştepta câteva zile, constructor, spuse Lan.

Loial nu s-a certat. La urma urmei, Lan era un rege acum. Dar… nu, poveştile *nu puteau* aştepta. Trebuiau să fie proaspete pentru ca istoria lui să fie corectă.

— Este groaznic, spuse Flinn, uitându-se în continuare la Rand. „Dar, Nynaeve Sedai… E atât de ciudat. Nimănui dintre cei trei nu pare să-i pese deloc. Nu ar trebui să fie mai îngrijoraţi…?”

Loial i-a părăsit, deşi a verificat-o pe Aviendha într-un cort din apropiere. Ea a stat în timp ce mai multe femei îi îngrijeau picioarele răsucite şi sângerând. Îşi pierduse câteva degete de la picioare. Ea dădu din cap către Loial; Se pare că vindecările făcute până acum îi îndepărtaseră durerea, căci, deşi părea obosită, nu părea în agonie.

„Mat?” întrebă el cu speranţă.

„Nu l-am văzut, Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan”, a răspuns Aviendha.

— Cel puţin, nu de când ai întrebat cu puţin timp în urmă.

Loial se înroşi, apoi o părăsi. A trecut pe lângă Elayne şi Min afară. Avea să primească poveştile lor – pusese de la câteva întrebări – dar cei trei *la veren*… au fost cele mai importante! De ce oamenii se agitau mereu atât de repede,

fără să stea nemişcaţi? Niciodată să gândeşti. Aceasta a fost o zi importantă.

Era ciudat, totuşi. Min şi Elayne. Nu ar trebui să fie alături de Rand? Elayne părea să preia rapoarte despre victime şi provizii pentru refugiaţi, iar Min s-a aşezat privind în sus la Shayol Ghul, o expresie îndepărtată în ochii ei. Niciunul nu a intrat să-l ţină de mână pe Rand în timp ce aluneca spre moarte.

Ei bine, se gândi Loial, *poate ca Mat s-a strecurat lângă mine şi s-a întors la Merrilor* Nu stau niciodată pe loc, bărbaţii ăştia. Întotdeauna atât de grăbit…

Matrim Cauthon a intrat în tabăra Seanchan din partea de sud a Merrilor, departe de grămezile morţilor.

De jur-împrejur, bărbaţii şi femeile din Seanchan gâfâiau, cu mâinile la gură. Îşi înclină pălăria spre ei.

„Prinţul Corbilor!” Tonuri liniştite se mişcau prin tabără în faţa lui, trecând din gură în gură ca ultima sticlă de coniac într-o noapte rece.

S

— A îndreptat spre Tuon, care stătea la o masă mare cu hărţi din centrul de tabără, vorbind cu Selucia. Karede, observă Mat, supravieţuise. Probabil că bărbatul s-a simţit z A *f f* vinovat pentru asta.

Tuon se uită la Mat şi se încruntă. „Unde ai fost?”

Mat ridică braţul, iar Tuon se încruntă, privind în sus la nimic. Mat se întoarse şi îşi întinse mâna mai departe spre cer.

Florile de noapte au început să explodeze sus, deasupra taberei.

Mat rânii. Aludra luase puţin convingătoare, dar doar

puţin. Îi plăcea atât de mult să facă lucrurile să explodeze.

Încă nu era cu adevărat amurg, dar spectacolul era încă grandios. Aludra avea acum jumătate din dragoni pregătiţi să construiască artificii şi să-şi mânuiască pulberile. Părea mult mai puţin secretă decât fusese cândva.

Sunetele afişaiului le-au străbătut.

„Focuri de artificii?” spuse Tuon.

„Cel mai bun spectacol de artificii din istoria pământului meu *sau* al tău”, a spus Mat.

Tuon se încruntă. Exploziile se reflectau în ochii ei întunecaţi. „Sunt însărcinată”, a spus ea. „Doomseerul a confirmat-o”.

Mat simţi o tresărire, la fel de sigur ca şi cum un foc de artificii s-ar fi stins în stomacul lui. Un moştenitor. Un fiu, fără îndoială! Ce şanse să fie băiat? Mat îşi forţa un râniet.

Ei bine, cred că nu mai sunt de acord. Ai un moştenitor”.

„Am un moştenitor”, a spus Tuon, „dar eu sunt cel care nu are cârligul. Acum pot să te omor, dacă vreau”.

Mat simţi că zâmbetul lui se lăreşte. „Ei bine, va trebui să vedem ce putem rezolva. Spune-mi, loci vreodată zaruri?”

Perrin s-a aşezat printre morţi şi în cele din urmă a început să plângă.

Gai shain în alb şi femeile din oraş au luat-o printre morţi. Nu era niciun semn de Faile. Deloc.

Nu pot continua. Cât timp trecuse de când nu dormise? Acea noapte în Mayene. Corpul lui s-a plâns că nu a fost suficient. Se împinsese cu mult înainte de asta, petrecând echivalentul a săptămâni în visul lupului.

Lordul şi Lady Bashere erau morţi. Faile ar fi fost regină dacă ar fi trăit. Perrin se cutremură şi tremura şi nu se mai

putea face să se mişte. Au fost sute de mii de morţi pe acest câmp de luptă. Ceilalţi cercetători au ignorat un cadavru dacă nu avea viaţă, l-au marcat şi au mers mai departe. Încercase să răspândească vestea ca să-l caute pe Faile, dar căutătorii au fost nevoiţi să-i caute pe cei vii.

Focuri de artificii au explodat pe cerul întunecat. Perrin şi-a îngropat capul în mâini, apoi a simţit că alunecă în lateral şi se prăbuşi printre cadavre.

Moghedien tresări la ecranul de pe cer. Fiecare explozie o făcea să vadă din nou acel foc mortal, sfâşiind prin Sharans. Acea floare de lumină, acel moment de panică.

Şi apoi... iar apoi întunericul. Ea se trezise ceva timp mai târziu, lăsată ca moartă printre trupurile lui Sharans. Când ajunse, îi găsise pe aceşti proşti pe tot câmpul de luptă, pretinzând că a câştigat ziua.

x 7 → x 7 – o /V – W – 7 7 – /K 7

Revendicare? îşi spuse ea, tresărind din nou când se auzi încă o rundă de artificii. *Marele Domn a căzut*. Totul era pierdut.

Nu. Nu. Ea a continuat înainte, păstrându-şi pasul ferm, nebănuit. Ea strangulase un muncitor, apoi îşi luase forma, canalizând doar o mică parte şi răsturnând ţesătura. Asta ar trebui să o lase să scape din acest loc. Ea se învârtea în jurul trupurilor, ignorând mirosul din aer.

Nu totul a fost pierdut. Ea încă trăia. Şi ea a fost din Aleşi! Asta însemna... asta însemna că era o împărătească printre cei mai mici ei. De ce, Marele Domn a fost din nou închis, aşa că nu a putut-o pedepsi. Şi cu siguranţă majoritatea, dacă nu toţi, dintre ceilalţi Aleşi au fost morţi sau întemniţaţi. Dacă ar fi adevărat, nimeni nu ar putea rivaliza

cu ea în cunoştinţe.

Acest lucru ar putea merge de fapt. Aceasta ar putea fi o *victorie*. S-a oprit lângă un cărucior de aprovizionare răsturnat, strângându-şi *cur souvra* – *din fericire* era încă întreg. Ea a zâmbit cu un rânjet larg, apoi a ţesut o mică lumină pentru a-şi lumina drumul.

Da… Uită-te la cerul liber, nu la nori. Ar putea transforma acest lucru în avantajul ei. De ce… în câţiva ani, ea ar putea să conducă ea însăşi lumea!

Ceva rece s-a rupt în jurul gâtului ei.

Moghedien întinse mâna cu groază, apoi ţipă. „Nu! Nu *din nou*! Deghizarea ei s-a topit şi Puterea Unică a părăsito.

Un *sul dam cu aspect îngâmfat* stătea în spate. „Au spus că nu putem lua pe nimeni care se numeşte Aes Sedai. Dar tu, nu porţi niciunul dintre inelele lor şi te furişezi ca unul care a greşit cu ceva. Nu cred că veţi fi deloc dor”.

„Eliberează-mă!” spuse Moghedien, scărpmând la *a dam*. „Eliberează-mă, tu…”

Durerea a trimis-o la pământ, zvârcolindu-se.

„Mă numesc Shanan”, a spus *sul dam în* timp ce o altă femeie se apropie, cu o *damane* în remorche. „Dar poţi să-mi spui amantă. Cred că ar trebui să ne întoarcem repede la Ebou Dar”.

Însoţitorul ei dădu din cap şi *damane îşi* făcu o poartă.

Trebuiau să-l tragă pe Moghedien.

Nynaeve a ieşit din cortul Vindecării de la Shayol Ghul. Soarele era aproape sub orizont.

E

mort”, îi şopti ea mulţimii mici adunate afară.

A

rosti cuvintele a fost ca şi cum ai arunca o cărămidă pe propriile picioare. Ea nu a plâns. Ea vărsase deja acele lacrimi. Asta nu însemna că nu a rănit.

Lan a ieşit din cort în spatele ei, punându-i un braţ în jurul umerilor ei. Ea şi-a ridicat mâna spre a lui. În apropiere, Min şi Elayne s-au uitat unul la altul.

Îi şopti Gregorin lui Darlin – fusese găsit, pe jumătate mort, în epava cortului său. Amândoi s-au încruntat la femei. Nynaeve a auzit o parte din ceea ce a spus Gregorin.

„Se aştepta ca sălbaticul Aiel să fie lipsit de inimă şi poate că Regina Andorului, dar cealaltă? Nicio lacrimă".

„Sunt şocaţi", a răspuns Darlin.

Nu, gândi Nynaeve, studundu-i pe Min şi pe Elayne. *Cei trei ştiu ceva ce eu nu ştiu*. *Va trebui să-i înving*.

— Scuză-mă, spuse Nynaeve, îndepărtându-se de Lan.

El a urmat.

Ea ridică o sprânceană spre el.

— Nu vei scăpa de mine în următoarele câteva săptămâni, Nynaeve, spuse el, dragostea pulsând prin legătura lui. „Chiar dacă vrei".

— Bou încăpăţânat, mormăi ea. „După câte îmi amintesc, tu eşti cel care a insistat să mă părăsească pentru a putea mărşălui singur spre presupusul tău destin".

— Şi ai avut dreptate în privinţa asta, spuse Lan. „Aşa cum eşti atât de des". A spus-o atât de calm încât a fost greu să fii supărat pe el.

În plus, femeile pe care era supărată. A ales-o mai întâi pe Aviendha şi s-a apropiat de ea, Lan lângă ea.

„Cu Rhuarc mort", le spunea Aviendha către Sorilea şi Bair, „Cred că orice am văzut *trebuie să* se poată schimba. A

făcut deja”.

— Ţi-am văzut viziunea, Aviendha, spuse Bair. „Sau ceva asemănător, prin alţi ochi. Cred că este un avertisment asupra a ceva ce nu trebuie să lăsăm să se întâmple”.

Ceilalţi doi dădură din cap, apoi aruncară o privire către Nynaeve şi deveniră la fel de nemişcaţi ca Aes Sedai. Aviendha era la fel de rea ca şi ceilalţi, complet calmă în timp ce stătea pe scaun, cu picioarele înfăşurate în bandaje. S-ar putea să meargă din nou într-o zi, dar nu s-ar 1 J u – 1 J k „/

lupta niciodată.

— Nynaeve al’ Meara, spuse Aviendha.

— M-ai auzit spunând că Rand a murit? întrebă Nynaeve. „S-a dus în tăcere”.

I *r1* i w – i i – i-a – îi

— Cel care a fost rănit s-a trezit din vis, spuse Aviendha pe un ton uniform. „Este aşa cum trebuie să facă toţi. Moartea lui a fost săvârşită în măreţie şi va fi celebrat în măreţie”.

Nynaeve se aplecă.

— În regulă, spuse ea ameninţător, îmbrăţişând Sursa. „Fără cu asta. Te-am ales pentru că nu poţi fugi de mine”.

Aviendha a afişat un moment din ceea ce ar fi putut fi frica. A dispărut într-o clipită. „Să-i pregătim rugul”.

Perrin a alergat în visul lupului. Singur.

Alţi lupi şi-au urlat întristarea pentru durerea lui. După ce trecea pe lângă ei, se întorceau la sărbătorile lor, dar asta nu le făcea empatia mai puţin reală.

— W Ţ 1 – w Ţ – A17 * T 7” X 11

Nu a urlat. Nu a strigat. A devenit Young Bull şi a fugit.

Nu voia să fie aici. Voia somn, somn adevărat. Acolo, nu

putea simţi durerea. Aici putea.

N-ar fi trebuit să o părăsesc.

Un gând la bărbaţi. De ce s-a strecurat!

Dar ce as putea Să fac? *Am promis că nu o voi trata ca pe sticlă*.

Alerga. Aleargă repede. Aleargă pană a venit epuizarea!

A trebuit să merg la Rand, *a* trebuit. *Dar făcând asta*, *am eşuat-o*!

Spre cele Două Râuri într-o clipită. Înapoi, de-a lungul răului. The Waste, apoi înapoi, o alergare lungă spre Falme.

Cum mă puteam aştepta să-i ţin pe amândoi, *apoi să-i las pe unul să plece*?

Să se rupă. Apoi la Cele Două Rauri. O neclaritate, mârâit, mişcându-se cât de repede putea. Aici. Aici se căsătorise cu ea.

Aici urla.

Caemlyn, Cairhien, Dumai’s Wells.

Aici l-a salvat pe unul dintre ei.

Cairhien, Ghealdan, Malden.

Aici salvase un altul.

Două forţe în viaţa lui. Fiecare trăsese de el. Tânărul Taur s-a prăbuşit în cele din urmă lângă nişte dealuri undeva în Andor. Un loc familiar.

Locul unde l-am cunoscut pe Elyas.

A devenit din nou Perrin. Gândurile lui nu erau gânduri de lup, necazurile lui nu necazurile de lup. Se uită în sus la cerul care era acum, după sacrificiul lui Rand, gol de nori. Şi-a dorit să fie cu prietenul său când a murit.

De data aceasta, el va fi cu Faile acolo unde murise ea.

Voia să ţipe, dar n-ar fi făcut bine. „Trebuie să dau drumul,

nu-i aşa?” şopti el spre cerul acela. „Uşoară. Nu vreau. Am învăţat. Am *învăţat* de la Malden. Nu am mai făcut-o! Am făcut ceea ce trebuia să fac, de data aceasta”.

Undeva în apropiere, o pasăre a strigat pe cer. Lupii urlau. Vânătoare.

„Am învăţat.

Un strigăt de pasăre.

Sună ca un şoim.

Perrin se aruncă în picioare, învârtindu-se. *Acolo*. El a dispărut într-o clipă, apărând pe un câmp deschis pe care nu l-a recunoscut. Nu, *cunoştea* acest domeniu. El ştia! Acesta era Merrilor, numai fără sânge, fără iarba răscolită în noroi, fără pământul explodat şi spart.

Aici a găsit un şoim minuscul – la fel de mic ca mana lui – plângând încet, cu un picior rupt prins sub o stâncă. Bătăile inimii îi erau slabe.

Perrin urlă în timp ce se trezea, făcându-şi drumul din visul lupului. S-a ridicat pe câmpul de trupuri, strigând e erul nopţii. Căutătorii din apropiere s-au împrăştiat A. w X 7 XX X, de frică.

Unde? În întuneric, ar putea găsi acelaşi loc? A alergat, poticnindu-se peste cadavre, prin gropi făcute de canalizatori sau dragoni. Se opri, privind într-o parte, apoi în alta. Unde. *Unde*!

Săpun înflorit. Un strop de parfum în aer. Perrin s-a repezit spre ea, aruncându-şi greutatea asupra cadavrului unui trolloc enorm, întins aproape până la piept deasupra altor corpuri. Sub el, a găsit cadavrul unui cal. Incapabil să se gândească cu adevărat la ceea ce făcea sau la puterea pe care ar fi trebuit să o necesite, Perrin trase calul deoparte.

Js-X 1 1 i – 1 AA 11 – la – j

Dedesubt, Faile zăcea însângerat într-o mică adâncitură din pământ, respirând superficial. Perrin strigă şi căzu în genunchi, legănând-o în braţele lui, inspirând parfumul ei.

I-au trebuit doar două bătăi ale inimii ca să *treacă* în visul lupului, să-l ducă pe Faile la Nynaeve, departe spre nord şi să *treacă* afară. Câteva secunde mai târziu, a simţit-o vindecată în braţele lui, nedorind să o renunţe nici măcar pentru asta.

Faile, şoimul lui, tremura şi se agita. Apoi a deschis ochii şi i-a zâmbit.

Ceilalţi eroi dispăruseră. Birgitte rămase când se apropia seara. În apropiere, soldaţii au pregătit rugul lui Rand al' Thor.

Birgitte nu putea sta mult mai mult, dar deocamdată… da, ar putea rămâne. Un timp scurt. Modelul ar permite.

„Elayne?" spuse Birgitte. „Ştii ceva? Despre Dragon?" Elayne ridică din umeri în lumina scăderii. Cei doi stăteau în spatele mulţimii care se adunau să privească cum se aprinde rugul Dragonului Renăscut.

— Ştiu ce plănmesti, îi spuse Birgitte lui Elayne. „Cu cornul".

„Şi ce plănuiesc?"

— Să-l păstreze, spuse Birgitte, „şi băiatul. Să-l aibă ca o comoară andorică, poate arma unei naţiuni".

„Poate".

Birgitte zâmbi. „E bine că l-am trimis, atunci".

Elayne se întoarse spre ea, ignorând pe cei care pregăteau rugul lui Rand. „*Ce*?"

T JI * * Z-X1 T" > * ÎI Z-"1 – /K

— L-am trimis pe Olver, spuse Birgitte. „Cu gărzi în care am încredere. I-am spus lui Olver să găsească un loc în care nimeni să nu caute, un loc pe care să-l poată uita şi să arunce Cornul în el. De preferat oceanul”.

Elayne expiră încet, apoi se întoarse înapoi spre rug. „Femeie insuportabilă”. Ea a ezitat. „Îţi mulţumesc că m-ai scutit de a fi nevoit să iau această decizie”.

„M-am gândit că te vei simţi aşa”. De fapt, Birgitte presupuse că va dura mult timp până când Elayne să înţeleagă. Dar Elayne crescuse în ultimele săptămâni.

— Oricum, trebuie să fiu departe de a fi insuportabil, din moment ce ai făcut o treabă excelentă de a mă suferi în

În timp ce seara s-a aşezat pe pământ, Tam şi-a ridicat privirea spre ceea ce fusese cândva cel mai de temut loc dintre toate. Shayol Ghul. Ultimele licăriri de lumină au arătat plante care creşteau aici, flori înflorind, iarbă crescând în jurul armelor căzute şi peste cadavre.

Acesta este darul tău pentru noi, *fiule*? el s-a întrebat. *Unul final*?

Tam şi-a aprins torta de la flacăra mică, pâlpâitoare, care trosnea în groapa din apropiere. A mers înainte, trecând pe rândurile celor care stăteau în noapte. Nu spuseseră multe dintre riturile funerare ale lui Rand. Toţi ar fi vrut să vină. Poate că toţi meritau să vină. Sotii Aes Sedai plănuiau un memorial elaborat pentru Egwene; Tam a preferat o aventură liniştită pentru fiul său.

Rand se putea odihni în sfârşit.

A trecut pe lângă oameni care stăteau cu capetele plecate. Nimeni nu a purtat lumină decât Tam. Ceilalţi aşteptau în întuneric, o mică mulţime de vreo două sute

înconjurând cutia. Torta Tam a pâlpâit portocaliu de pe fetele solemne.

Seara, chiar şi cu lumina lui, era greu să-i deosebesti pe Aiel de Aes Sedai, bărbatul Two Rivers din regele A-i – r-j-i i r /v i i i /v i i k „/ i

Tairen. Toate erau forme în noapte, salutând trupul Dragonului Renăscut.

Tam s-a urcat la stradă, lângă Thom şi Moiraine, care se ţineau de mână, cu fetele solemne. Moiraine se întinse şi I A 1 I 1 1 * r-l – 1 7 7

strânse uşor braţul lui Tam.

I-i-i 7 – j71 1 – 1 /K – 1 C i d 1 – Tam se uită la cadavru, uitându-se în jos la fata fiului său la lumina focului. Nu şi-a şters lacrimile de pe ochi.

Ai făcut bine. *Băiatul meu’*... *ai făcut aşa de bine*.

A aprins rugul cu o mână evlavioasă.

Min a stat în faţa mulţimii. Ea îl privi pe Tam, cu umerii căzuţi, plecând capul în faţa flăcărilor. În cele din urmă, bărbatul s-a întors să se alăture oamenilor Two Rivers. Abell Cauthon îl îmbrăţişă, şoptindu-i încet prietenului său.

Capete în noapte, umbre, întoarse spre Min, Aviendha şi Elayne. Se aşteptau la ceva de la ei trei. Un fel de spectacol.

Solemn, Min a făcut un pas înainte împreună cu ceilalţi doi; Aviendha avea nevoie de ajutorul a două Fecioare pentru a merge, deşi a fost capabilă să stea sprijinindu-se de Elayne. Fecioarele s-au retras pentru a-i lăsa pe cei trei singuri în faţa rugului. Elayne şi Min stăteau alături de ea, privind cum ardea focul, mistuind cadavrul lui Rand.

— Am văzut asta, spuse Min. „Ştiam că va veni în ziua în

care l-am întâlnit prima dată. Noi trei, împreună, aici”.

Elayne dădu din cap. „Şi acum ce?”

A *ţţ* XA*11 A w

„Acum… Spuse Aviendha. „Acum ne asigurăm că toată lumea crede cu adevărat că a plecat”.

Min încuviinţă din cap, simţind pulsaţia legăturii în fundul minţii ei. A devenit mai puternic cu fiecare clipă.

Rand al’ Thor – doar Rand al’ Thor – s-a trezit singur într-un cort întunecat. Cineva lăsase o lumânare aprinsă lângă paletul lui.

L” / A X – 1 A. – A 7 A * * 1

A respirat adânc, întinzându-se. Avea impresia că doar ni J1 – 17 KT JI* „Îl w O T” l * *10

dormit lung şi adânc. Nu ar trebui să-l doară? Rigid? Durere? Nu simţea nimic din toate astea.

— A întins lângă el şi nu a simţit nicio răni acolo. Fără răni. Pentru prima dată după mult timp, nu a fost *nicio durere*. Aproape că nu ştia ce să facă din asta.

Apoi s-a uitat în jos şi a văzut că mâna care îi împingea partea era mâna lui stângă. A râs, ţinând-o în faţa lui. *O oglindă*, se gândi el.

Am nevoie de o oglindă.

A găsit unul dincolo de următoarea despărţire a cortului. Aparent, fusese lăsat complet singur. A ridicat lumânarea, privind în oglinda mică. Chipul lui Moridin se uită înapoi la el.

R

and şi-a atins faţa, simţind-o. În ochiul drept îi atârna un singur *sau*, negru, în formă de colţi de dragon. Nu s-a mişcat.

Rand se strecură înapoi în porţiunea de cort unde se trezise. Sabia lui Laman era acolo, aşezată deasupra unui morman îngrijit de haine amestecate. Se pare că Alivia nu ştia ce ar vrea să poarte. Ea fusese cea care lăsase aceste lucruri, desigur, împreună cu o pungă de monede de la o varietate de naţiuni. Nu-i păsa niciodată prea mult nici de haine, nici de monede, dar ştia că el avea nevoie de ambele.

Ea te va ajuta să mori. Rand clătină din cap, îmbrăcând şi adunând monedele şi sabia, apoi se strecură afară din cort. Cineva lăsase legat, nu departe, un cal bun, un motel moale. Asta i-ar face bine. De la Dragon Reborn la hoţ de cai. A chicotit pentru sine. Bareback ar trebui să facă.

El a ezitat. În apropiere, în întuneric, oamenii cântau. Acesta a fost Shayol Ghul, dar nu aşa cum şi-a amintit. Un Shayol Ghul înflorit, plin de viaţă.

a i 7 1 i *r** i-a i 7

Cântecul pe care l-au cântat a fost un cântec de înmormântare Borderlander. Rand a condus calul prin noapte ca să se apropie puţin. S-a uitat între corturi spre locul unde trei femei stăteau în jurul unui rug funerar.

Moridin, se gândi el. *El este incinerat cu onoruri depline ca Dragonul Renăscut*.

Rand s-a dat înapoi, apoi a urcat pe pată. În timp ce făcea asta, a observat o siluetă care nu stătea lângă foc. O siluetă solitara, care se uita spre el când toţi ceilalţi ochi erau întoarse.

Cadsuane. Ea îl privi în sus şi în jos, ochii reflectând lumina focului din strălucirea rugului lui Rand. Rand dădu din cap, aşteptă o clipă, apoi întoarse calul şi îl îndepărtă.

Cadsuane îl privi plecând.

Curios, se gândi ea. Ochii aceia îi confirmaseră suspiciunile. Acestea ar fi informaţii pe care le-ar putea folosi. Atunci nu e nevoie să te uiţi în continuare la această simulare de înmormântare.

Ea a plecat prin tabără şi acolo a intrat direct într-o ambuscadă.

— Sacrin, spuse ea în timp ce femeile se prăbuşeau în jurul ei. „Yukiri, Lyrelle, Rubinde. Ce este asta?”

„Am dori direcţie”, a spus Rubinde.

„Direcţie?” Cadsuane pufni. „Întreabă-o pe noua Amyrlin, odată ce găseşti o femeie săracă pe care să o pui în funcţie”.

Celelalte femei au continuat să meargă cu ea.

Când a lovit-o, Cadsuane s-a oprit pe loc.

„O, *sânge şi cenuşă*, nu!” spuse Cadsuane, învârtindu-se asupra lor. „Nu, nu, *nu*”.

Femeile au zâmbit într-un mod aproape prădător.

„Întotdeauna ai vorbit atât de înţelept cu Dragonul Renăscut despre responsabilitate”, a spus Yukiri.

„Vorbiţi despre modul în care femeile acestei epoci au nevoie de o pregătire mai bună”, a adăugat Sacrin.

„Este o nouă eră”, a spus Lyrelle. „Avem multe provocări în faţa noastră… şi vom avea nevoie de un Amyrlin puternic care să ne conducă”.

Cadsuane închise ochii, gemând.

Rand răsuflă uşurat când îl lăsa pe Cadsuane în urmă. Ea nu trase alarma, deşi continuase să-l studieze în timp ce el punea distanţă între ei. Aruncându-şi o privire peste umăr, a observat-o plecând cu un alt Aes Sedai.

Ea îl îngrijora; probabil că bănuia ceva ce el şi-ar fi dorit să nu facă. Era mai bine decât să tragă ea un semnal de alarmă, totuşi.

Oftă, pescuind în buzunar, unde găsi o pipă. *Mulţumesc*, *Alivia*, *pentru asta*, se gândi el, împachetându-l cu tabac dintr-o pungă pe care a găsit-o în celălalt buzunar. Din instinct, a întins mâna către Puterea Unică pentru a o aprinde.

Nu a găsit nimic. Niciun *spus* în gol, nimic. Făcu o pauză, apoi zâmbi şi simţi o uşurare enormă. Nu a putut canaliza. Doar pentru a fi sigur, a întinstentativ la Adevărata Putere. Nimic acolo.

Îşi privi pipa, urcând o mică înclinare spre partea Thakan dar, acum acoperită de plante. Nicio modalitate de a aprinde tabac. O inspectă o clipă în întuneric, apoi se *gândi* la ţeava aprinsă. Şi a fost.

Rand zâmbi şi se întoarse spre sud. El aruncă o privire peste umăr. Toate cele trei femei de la rug se întoarseră de la el pentru a se uita direct la el. Le putea distinge, deşi nu mult altceva, la lumina corpului care ardea.

Mă întreb care dintre ei mă va urma, se gândi el, apoi zâmbi mai adânc. *Rand al' Thor*, *ţi-ai făcut un cap destul de umflat*, *nu-i aşa*? *Presupunând că ar urma unul sau mai multe*.

Poate că niciunul dintre ei nu ar face-o. Sau poate că toţi ar face-o, la timpul lor. S-a trezit chicotind.

Pe care ar alege? Min… dar nu, să părăsesc Aviendha? Elayne. Nu. A râs. Nu putea alege. Avea trei femei îndrăgostite de el şi nu ştia care ar fi vrut să-l urmeze. Oricare dintre ei. Toţi. *Lumina*, *omule*. *Eşti fără speranţa*.

Îndrăgostit fără speranţă de toţi trei şi nu există nicio cale de scăpare.

A înclinat calul într-un galop, îndreptându-se mai spre sud. Avea o poşetă plină cu monede, un cal bun şi o sabie puternică. Sabia lui Laman, care era o sabie mai bună decât şi-ar fi dorit el. Ar putea atrage atenţia. Era o adevărată sabie însemnată de stârc, cu o lamă fină.

Alivia şi-a dat seama câţi bani îi dăduse? Ea nu ştia nimic despre monede. Probabil că ea furase multe, aşa că el nu era doar un hoţ de cai. Ei bine, el îi spusese să-i aducă nişte aur şi ea făcuse asta. Putea să cumpere o fermă întreagă în Two Rivers cu ceea ce căra.

Sud. Est sau vest ar fi bine, dar îşi dădu seama că vrea să plece definitiv undeva departe de toate. Mai întâi spre sud, apoi poate spre vest, de-a lungul coastei. Poate că ar putea găsi o navă? Era atât de mult din lume pe care nu o văzuse. Trecuse câteva bătălii, se lăsase prins într-un uriaş Joc al Caselor. Multe lucruri cu care nu şi-a dorit nimic de-a face. Văzuse ferma tatălui său. Şi palate. Văzuse o mulţime de palate.

Pur şi simplu nu avusese timpul liber să arunce o privire reală la mare parte din lume. *Va fi nou*, se gândi el. Călătorind fără să fii urmărit sau să fie nevoit să conducă aici sau acolo. Călătorind unde ar putea doar să doarmă într-un hambar în schimbul împărţirii lemnului de foc cuiva.

— A gândit la asta şi s-a trezit râzând, călare pe sud şi fumând pipa lui imposibilă. În timp ce făcea asta, un vânt se ridică în jurul lui, în jurul bărbatului care fusese numit domn, Dragon Reborn, rege, ucigaş, iubit şi prieten.

Vântul s-a ridicat şi liber, pentru a se înălţa pe un cer

deschis, fără nori. A trecut peste un peisaj spart împrăştiat cu cadavre neîngropate încă. Un peisaj acoperit, în acelaşi timp, de sărbători. Gâdila ramurile copacilor care în sfârşit începuseră să dea muguri.

Vântul sufla spre sud, prin păduri înnodate, peste câmpii strălucitoare şi spre ţinuturi neexplorate. Vântul acesta, nu a fost sfârşitul. Nu există sfârşituri şi nu vor fi niciodată sfârşituri pentru rotirea Roţii Timpului.

— *F* X *f* X

t\ P d 1

Dar a fost *un* final.

Şi s-a întâmplat în acele zile, aşa cum a mai venit şi avea să mai vină, că întunericul s-a întins greu pe pământ şi a îngreunat inimile oamenilor, iar lucrurile verzi au eşuat, iar speranţa a murit. Iar oamenii au strigat către Creator, zicând: O, Lumină a cerurilor, Lumină a lumii, să se nască din munte Cel Făgăduit, după profeţii, aşa cum a fost în veacurile trecute şi va fi în vecii viitoare. Prinţul dimineţii să cânte pământului că vor creşte lucruri verzi şi văile d-au naştere miei. Lăsaţi braţul Domnului Zorilor să ne adăpostească de întuneric, iar marea sabie a dreptăţii să ne apere. Lasă Dragonul să călătorească din nou pe vânturile timpului.

— De la Charal Drianaan te Calamon.

Ciclul Dragonului.

Autor necunoscut, Epoca a Patra.

A venit ca vântul, ca şi cum vântul a atins totul şi ca vântul a dispărut.

— Din Dragonul Renăscut.

De Loial, fiul lui Arent, fiul lui Halan, epoca a patra.

sfârşit din Ultima Carte a Roata timpului